

શ્રી મનાભ રત વેષે

અનેક વિદ્વાનોના વિચાર

મૂલ્ય ૧૧, પાકુપૂંડું ૧૧૧, પા. જીડું

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૮૧૦ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ મહાભારત .પિષ્કે રાજેન્દ્ર
પિઠાનોના વિચાર

વિષય ૬૩૫:૧:૧ બ્યાસ

શ્રી મહાભારતવિષે

અનેક વિદ્વાનોના વિચાર

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય તરફથી

સંપાદક અને પ્રકાશક: ભિક્ષુ-અખંડાનંદ

સ્થળ: અમદાવાદ અને મુંબઈ-૨

આસોમાસ-સંવત ૧૯૮૩, પૃષ્ઠસંખ્યા ૩૨૮, પ્રત ૧૦૦૦

મૂલ્ય ૧૧ પાકું પૃંકું ૧૧, પો. બુક

અમદાવાદ—રાયખડમાં 'સસ્તું સાહિત્ય મુદ્રણાલય'માં
લિખુ-અખંડાનંદના પ્રબંધથી મુદ્રિત

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી ઉર્દૂ-રાઈ-સંગ્રહ
૧૩૮૧૦

મહાભારતના લાલ નીકળેલા સાત પૈત્રી પહેલા ગ્રંથમાં આમાંના સર્વ વિષયો આવી ગયા છે.
છતાં આ પુસ્તક જે કારણથી જૂદું બંધાવી પ્રસિદ્ધ કરાયું છે, તેનું કારણ નીચે પ્રમાણે છે:-
કેટલાક સજ્જનોએ આદિ અને સભાપર્વ તથા શાંતિપર્વના ગ્રંથો અગાઉ ખરીદેલા, તેથી
તેમણે મહાભારતની લાલની આવૃત્તિમાંથી તે ગ્રંથ લીધા નથી. તેઓ પણ આવા ઉમેરાઓનો લાલ
લઈ શકે એજ મુખ્ય હેતુથી આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કરાયું છે.

સ્તવન, વંદન, શરણતા અને પ્રાર્થનાત્મક

મંગલાચરણ

ૐકારં વિંદુસંયુક્તં નિત્યં ધ્યાયંતિ યોગિનઃ ।

કામદં મોક્ષદં ચૈવ ૐકારાય નમો નમઃ ॥

વિંદુમુદિત ૐકાર—(જે પરબ્રહ્મ પરમાત્માનું સર્વથી હુંકું અને સર્વોપરિ નામ છે) જેનું યોગીપુરુષો નિત્ય ધ્યાન કરે છે અને જે કામ તથા મોક્ષના દાતા છે; તે પરબ્રહ્મ ૐકારને વારંવાર નમસ્કાર કરે છે.

સર્વદા સર્વકાર્યેષુ નાસ્તિ તેષામમંગલમ્ ।

યેષાં હૃદિસ્થો ભગવાન્ મંગલાયતનો હરિઃ ॥

સર્વ મંગલોના ભંડાર (અને હિરાર દાતા) એવા ભગવાન શ્રીહરિ, જે દોષ મનુષ્યના હૃદયમાં (દર્શન, સ્મરણ કે કથા—કીર્તનાદિદ્વારા) વિરાજમાન હોય છે; તેનું સર્વદા અને સર્વ કાર્યોમાં અમંગળ તો થતુંજ નથી—અર્થાત્ મંગળજ થાય છે.*

નમોઽસ્ત્વનંતાય સહસ્રમૂર્તયે સહસ્રપાદાક્ષિશિરોરુવાહવે ।

સહસ્રનામ્ને પુરુષાય શાશ્વતે સહસ્રકોટી યુગધારિણે નમઃ ॥

અંતરહિત, હજારો સ્વરૂપવાળા અને હજારો ચરણ, નેત્ર, મસ્તક, સાથેજ તથા બાહુવાળા એવા આપ પરમાત્માને નમસ્કાર હો. હજારોનામવાળા અને સહસ્ર કોટી યુગોને ધારણ કરનારા એવા આપ શાશ્વત પરમાત્માને નમસ્કાર હો.

* આમાં તલમાત્ર પણ અતિશયોક્તિ નથી; પરંતુ પરમાત્માના મહિમા અને આજ્ઞાને જાણ્યા—અનુસર્ચાવિના માત્ર શ્રીકૃષ્ણ શરણં મમ કે એકાદ સ્તોત્ર—ભજન બોલી જવાથી અથવા દેવસ્થાને જઈ આવવાથી કદ્યાણુ થઈ જાય; અથવા તો સાધનચતુષ્ટયરૂપી દિવ્ય સંપત્તિ મેળવ્યાવિના માત્ર અહં બ્રહ્માસ્મિ કે વિચારસાગર વાંચી જવાથી જીવનમુક્તિ પતી જવાય અને ‘હમકો કયા લગતા હે’ એવું નબી જાય, એવું જરાપણુ સમજવાનું નથી.

યં બ્રહ્માવરુણેન્દ્રરુદ્રમરુતઃ સ્તુન્વંતિ દિવ્યૈઃ સ્તવૈ-
વૈદૈઃ સાંગપદક્રમોપનિષદૈર્ગાયંતિ યં સામગાઃ ।
ધ્યાનાવસ્થિત તદ્ગતેન મનસા પश्यंતિ યં યોગિનો
યસ્યાં તં ન વિદુઃ સુરાસુરગણા દેવાય તસ્મૈ નમઃ ॥

બ્રહ્મા, વરુણ, ઈન્દ્ર, રુદ્ર અને મરુત (વાયુ) વગેરે દેવતાઓ જન્મની દિવ્ય સ્તોત્રોત્સવો સ્તુતિ કરે છે; સામવેદનું ગાન કરનારા મુનિઓ અંગો, પદ, ક્રમ અને ઉપનિષદોસહિત વેદોત્સવો જન્મની સ્તુતિ ગાય છે; ધ્યાનમાં સ્થિર થયેલા યોગીઓ તેમાં ગયેલા ચિત્તવડે જન્મનાં દર્શન કરે છે; અને દેવો તેમજ અસુરો જન્મના પારને પામી શકતા નથી; એવા આપ પરમાત્મદેવને અનેકાનેક નમસ્કાર દો.

અસિતગિરિ સમં સ્યાત્ કજ્જલં સિંધુપાત્રે
સુરતરુવરશાખા લેખિની પત્રમુર્વી ।
લિખતિ યદિ ગૃહીત્વા શારદા સર્વકાલં
તદપિ તવ ગુણાનામીશ પારં ન યાતિ ॥

મહાસાગરરૂપી ખડીઓ હોય; નીલગિરિ પર્વત જટલું કાગળ હોય; શ્રેષ્ઠ કદપ-વૃક્ષની ડાળીની કલમ હોય; પૃથ્વીરૂપી કાગળ હોય અને એને અહીંને સરસ્વતી પોતે સર્વકાળ લખ્યા કરે; તોપણ હે નાથ! આપના મહાન ગુણોનો પાર આવે તેમ નથી.

સત્યવ્રતં સત્યપરં ત્રિસત્યં સત્યસ્ય યોનિં નિહિતં ચ સત્યે ।
સત્યસ્ય સત્યં ઋતસત્યનેત્રં સત્યાત્મકં ત્વાં શરણં પ્રપદ્યે ॥

હે સત્યસંકલ્પ! હે સત્યશ્રી પણ શ્રેષ્ઠ! હે ત્રણે કાળમાં સત્યસ્વરૂપ! હે સત્યના અખૂટ ભંડાર અને મહાન ઝરાસ્વરૂપ! હે સત્યમાં વસી રહેલા! હે સત્યના પણ સત્યસ્વરૂપ! હે ઋત અને સત્યરૂપી નેત્રોવાળા! અને હે સત્યના પણ આત્મા એવા પરમાત્મદેવ! હું આપને શરણે આવ્યો છું.

ત્વમેવ માતા ચ પિતા ત્વમેવ ત્વમેવ બંધુશ્ચ સખા ત્વમેવ ।
ત્વમેવ વિદ્યા દ્રવિણં ત્વમેવ ત્વમેવ સર્વં મમ દેવદેવ ॥

હે દેવતાઓના પણ દેવતા! મારાં માતા પણ તમે છો ને પિતા પણ તમે છો; બંધુ પણ તમે છો ને સખા પણ તમે છો; મારે વિદ્યા પણ તમે છો ને દ્રવ્ય પણ તમે છો; વધારે શું કહું! મારે તો સર્વ કંઈ તમેજ છો.

કાયેન વાચા મનસેન્દ્રિયૈર્વા બુદ્ધ્યાત્મના વા પ્રકૃતેઃ સ્વભાવાત્ ।
કરોમિ યદ્યત્સકલં પરસ્મૈ નારાયણાયેતિ સમર્પયામિ ॥

કાયાથી, વાણીથી, મનથી, ઇન્દ્રિયોથી, બુદ્ધિથી, આત્માથી કિંવા પ્રકૃતિના સ્વભાવથી હું જે કંઈ કરું; તે આપ નારાયણના ચરણકમળમાં સમર્પણ કરું છું.

યં શૈવાઃ સમુપાસતે શિવ इति ब्रह्मेति वेदान्तिनो ।

बौद्धा बुद्ध इति प्रमाणपटवः कर्तेति नैयायिकाः ॥

अहंनित्यथ जैनशासनरताः कर्मेति मीमांसकाः ।

सोऽयं नो विदधातु वाञ्छित फलं त्रैलोक्यनाथो हरिः ॥

જે પરમાત્માને શિવના ઉપાસકો 'શિવ' નામથી, વેદાન્તીઓ 'બ્રહ્મ' નામથી, બૌદ્ધો 'બુદ્ધ' નામથી, પ્રમાણકુશળ નૈયાયિકો 'કર્તા' નામથી, જૈનશાસનપ્રેમીઓ 'અહંન' (અરિહંત) નામથી અને મીમાંસકો 'કર્મ' નામથી ઉપાસે છે; એવા તે ત્રિલોકીના નાથ શ્રીહરિ અમને મનવાંચિત ફળ આપજો.*

अजातपक्षा इव मातरं खगाः स्तन्यं यथा वत्सतराः क्षुधार्ताः ।

प्रियं प्रियेवाप्युषितं विषण्णा मनोऽरविंदाक्ष दिदृक्षते त्वाम् ॥

હે કમળનેત્ર પ્રેમો ! જન્મ પક્ષીઓનાં પાંખો આવ્યા વિનાનાં બચ્ચાં પોતાની માતાને એવા ઇચ્છે છે; બહુજ શુધાર્ત વત્સો જન્મ સ્તનમાંથી દૂધ ઇચ્છે છે; અને જન્મ વિયોગી સ્ત્રી પરદેશ ગયેલા પતિને આવેલા એવા ઇચ્છે છે; તેવીજ આતુરતાથી માંડ મન સદાસર્વદા આપને ઇચ્છે એની કૃપા કરો.

सर्वेऽत्र सुखिनः सन्तु सर्वे सन्तु निरामयाः ।

सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद् दुःखमाप्नुयात् ॥

આ જગતમાં સર્વ પ્રાણીપદાર્થ સુખી થાઓ; સર્વ દોષ વિકારરહિત થાઓ; સર્વ દોષ કલ્યાણને જુઓ—પામો અને દોષને કાંઈપણ દુઃખ થાઓ નહિ.

* વાંચનાર ! પરમાત્માનાં આ નામોમાં મુરલીમોના અલ્પાહ, પારસીઓના અહુર્મઝ અને ખ્રિસ્તીઓના ઝોડ, એ વગેરે નામો પણ ઉમેરી લેવા જેવાં છે. કેમકે એ પણ તે પરમાત્માનાં જ નામ હોવાથી એ નામોદ્વારા પણ પરમાત્માને ઉપાસીને અનેકાનેક માનવો પરમાત્મદર્શી અને કૃતકૃત્ય બન્યાં છે. જૂદાજૂદા ધર્મસંપ્રદાયવાળાઓને લગાવી મારવાવાળા તો પેલા—તે તે ધર્મ—સંપ્રદાયના બહેજાંમાં ખપતા પોથીપડિતાજ હોય છે; કે જેઓ ત્રિવિધ તાપને બદલે છ પ્રકારના તાપથી તપતા હોય છે. મારે હવે તો સૌ દોષને ખીજીઓ ઉપરાન્ત એવાઓથી પણ એટી જઘને એકબીજા વચ્ચે બંધુભાવ વધે, એવું જ કરવું જોઈએ.

વૈદિક પ્રાર્થના

ૐ અગ્ને નય સુપથા રાયે અસ્માન્ વિશ્વાનિ દેવ વયુનાનિ વિદ્વાન્ ।

યુયોધ્યસ્મજ્જુહુરાણમેનો ભૂયિષ્ઠાં તે નમ ઝક્તિ વિધેમ ॥

હે પ્રકાશસ્વરૂપ પરમાત્મનું ! હે અમારાં સર્વ કર્મોના જ્ઞાતા પ્રભો ! અમે આપને વારંવાર નમસ્કાર કરીને પ્રાર્થીએ છીએ કે, આપ અમને સદાએ શુભ માર્ગે દોરવો તથા અશુભ અને પાપના માર્ગથી દૂર રાખો.

મદ્રં કર્ણેભિઃ શ્રુણુયામ દેવા મદ્રં પડ્યેમાક્ષભિર્યજત્રાઃ ।

સ્થિરૈરજ્ઞંસ્તુગ્દુવાંસસ્તનૂભિર્વ્યક્ષેમહિ દેવહિતં યદાયુઃ ॥

હે પરમેશ્વર ! એવી કૃપા કરો કે અમે આપના સાચા ભક્ત થઈને સદાએ કાનથી પવિત્ર શબ્દો સાંભળીએ; નેત્રોથી સુખકર દ્રશ્યો જોઈએ; તથા આપની કૃપાથી બળવાન અંગોવાળા થઈને સદા આપની સ્તુતિ કરીએ અને દીર્ઘાયુ ભોગવીએ.

આ બ્રહ્મન્ બ્રાહ્મણો બ્રહ્મવર્ચસી જાયતામ્, આ રાષ્ટ્રે રાજન્યઃ શૂરૈષ્યવ્યોઽતિ-
વ્યાધીમહારથો જાયતામ્, દોગ્રીધેનુર્વૌઢા નડ્વા નાશુઃસપ્તિઃ પુરન્ધિર્યોષા, જિષ્ણુ-
રથેષ્ઠાઃ, સપ્તેયો યુવાસ્ય યજમાનસ્ય વીરો જાયતામ્ । નિકામે નિકામે નઃ પર્જન્યો
વર્ષતુ, ફલવત્યો ન ઓવધયઃ પચ્યન્તાં, યોગક્ષેમો નઃ કલ્પતામ્ ॥

હે પ્રભો ! આ વિશાળ દેશમાં બ્રહ્મવર્ચસવાળા (તેજસ્વી અને બ્રહ્મવેત્તા) બ્રાહ્મણો ઉત્પન્ન થાઓ; અસ્રને શસ્ત્રવિદ્યામાં નિપુણ, દુષ્ટોનું દમન કરનારા, નિર્ભય અને મહાબળવાન વીર ક્ષત્રિયો ઉત્પન્ન થાઓ; દૂધ આપનારી ગાયો, ભાર-
વાહી બળદો, શીઘ્રગામી ઘોડાઓ, વ્યવહારકુશળ સ્ત્રીઓ અને શત્રુઓને જીત-
નારા મહારથી વિજયી પુરુષો ઉત્પન્ન થાઓ; યજ્ઞમાનોનાં ઘર વીર પુત્રોથી ભરપૂર
થાઓ; આવશ્યકતા પ્રમાણે વૃદ્ધિ થાઓ; ઉત્તમ પ્રણેને આપનાર વૃક્ષાદિ ઔષધિઓ
પાકે; અને અમે સર્વનું યોગક્ષેમ (અપ્રાપ્તની પ્રાપ્તિ અને પ્રાપ્તિનું રક્ષણ) થાઓ.

ૐ ઘૌઃ શાન્તિરન્તરિક્ષં શાન્તિઃ પૃથિવી શાન્તિરાપઃ

શાન્તિરોષધયઃ શાન્તિઃ સર્વં શાન્તિઃ શાન્તિસ્ત્રેઃ શાન્તિઃ

સામાશાન્તિરેધિ-ૐ શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિર્બ્રહ્મ શાન્તિઃ॥

હે 'ૐ' નામવાળા પ્રભો ! આકાશ શાંત થાઓ; અંતરિક્ષ શાંત થાઓ; પૃથ્વી
શાંત થાઓ; જલ શાંત થાઓ; ઔષધિઓ (વનસ્પતિઓ) શાંત થાઓ; સર્વ
પ્રાણીપદાર્થ શાંત થાઓ; સર્વત્ર શાંતિ થાઓ-શાંતિ થાઓ; હે ૐ પ્રભો ! શાંતિ
થાઓ, શાંતિ થાઓ, શાંતિ થાઓ; હે બ્રહ્મ ! શાંતિ થાઓ.

આપણને મહાભારત અને રામાયણ જેવો અનુપમ વારસો આપી જનારા

મહર્ષિઓને સ્મરણાંજલિ

નારાયણં નમસ્કૃત્ય નરં ચૈવ નરોત્તમમ્ ।

દેર્શીં સરસ્વતીં ચૈવ તતો જયમુદીરયેત્ ॥

અનંત બ્રહ્માંડાધિપતિ શ્રીમન્નારાયણને, પોતાના ચારિત્રબળવડે ભગવાનના પોતાનાજ મુખથી પાંડવાનાં ધનંજયઃ અર્થાત્ ‘પાંડવોમાં અર્જુન હું છું’ એવું સાંભળવાને ભાગ્યશાળી થએલા ધનુર્ધારી અર્જુનને, તથા ઉત્તમ નરોમાં પણ પરમોત્તમ (અને અધર્મીઓનો નાશ, ધર્મનું સ્થાપન તથા સાધુજનોનું રક્ષણ કરનારા) એવા શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનને, અને સુવિદ્યાનાં પ્રેરક એવાં શ્રી સરસ્વતી દેવી-ને નમસ્કાર કરીનેજ મહાભારતરૂપી જયઅંથનો આરંભ કરવો.*

લૌકિકાનાં હિ સાધૂનામર્થં વાગનુવર્તેતે ।

ઋષીણાં પુનરાદ્યાનાં વાચમર્થોઽનુધાવતિ ॥

* મહર્ષિ વ્યાસ ભગવાન આપણને આવી પરમ હિતાવહ સૂચના કરી ગયા છે; તેનું પરિપાલન પ્રત્યેક પાંડક અને વક્તા કરતા હશે અને કરશેજ; પરંતુ એ ઉપરાંત આપણને રામાયણ અને મહાભારતાદિ અપૂર્વ ગ્રંથો વારસામાં આપી જવાવાળા એ પ્રાતઃસ્મરણીય મહર્ષિઓનું પણ આપણે સ્તવન-સ્મરણ કરવું જોઈએ. કેમકે એથી કૃતમૃતાના દોષમાંથી છૂટવા ઉપરાંત ઉત્તતિપ્રદ શુભ સંસ્કારોને જગાડવા-વધારવામાં તથા અનેકવિધ અવદશાઓમાંથી બચવા-છૂટવામાં આપણને બહુ સારી સહાયતા મળે છે. બ્રાહ્મણ-સંતાનો પોતાના આવા આવા પૂર્વજોનાં નામ, કામ, સમજણ, આદેશ, ઇત્યાદિ મહાન વારસાને ભૂટી જઈ બાહ્ય વિષયોની અને વિષયી માનવોની ઉપાસના પાછળ મંડી ગયા; તેથીજ તેમને ધણકોને શૂદ્રો, પાખંડીઓ અને રખડતા લીખારીઓના જેવા નિષિદ્ધ ધંધા આદરવા પડ્યા છે. હજુ પણ સવળે રસ્તે વગાય તો તક છે. કેમકે જે પરમાત્મદર્શી મહર્ષિઓએ મહાભારત અને રામાયણને વારસામાં આપીને હિંદુસંતાનોને અત્યારસુધી આટલા પ્રમાણમાં પણ હિંદુપણામાં ટકાવી રાખ્યા છે; તે હિંદુજાતિ અત્યારે પણ (જો એ ભૂદેવો પોતાના પૂર્વજોની નીતિરીતિ પકડતા ચાલે તો) તેમને અન્ન-વંદનાદિવડે તો બનતા પ્રકારે વધારેજ સત્કારશે. માટે એ મહાન પૂર્વજોનાં નામકામાદિનાં સ્મરણ-વંદન અને અનુસરણ સમજી બ્રહ્મસંતાનોએ તો અવશ્ય સાચા રૂપરંગથી ચાલુ કરી ઈષ્ટ દિવસાનુદિવસ વધારતાજ ચાલવું જોઈએ. એ મહર્ષિઓનાં સ્મરણ-સ્તવનાદિ માટે જુઓ આપણને શ્લોક પણ કેવા મનોહર અને લાલિત્યપૂર્ણ મળ્યા છે, કે જેના ભાવભર્યા ઉપયોગથી આપણું હૃદય પવિત્ર અને સુસંસ્કૃત થયાવિના રહેજ નહિ!

લૌકિક સાધુ—વિદ્વાનોની વાણી (ગમે તેટલી છટાવાળી હોય તો પણ અંતરેચ્છા તો લૌકિક પદાર્થોનીજ હોય છે તેથી તે) લૌકિક પદાર્થોને (અને પદાર્થોના લૌકિક માલીકાને)જ અનુસરે છે—અર્થાત્ ઇચ્છે છે, યાચે છે, તાચે રહે છે; સારે (આ તરફ વ્યાસ—વાદમીકાદિ તો લૌકિક વસ્તુસ્થિતિઓથી ઉપરામ રહીને પરમાત્મ-ધ્યાનમાં એકનિષ્ઠ થયા તેથીજ ‘મુનિ’ કહેવાયા, અને એને પરિણામે પરમાત્મ-દર્શનને પામ્યા, તેથીજ ‘મહર્ષિ’પદ પામ્યા હતા; તેથી એવા)બ્રહ્મવેત્તા ઋષિઓની વાણીને તો ઉઘટા લૌકિક પદાર્થો (અને પદાર્થવાળાઓ)જ અનુસરે છે—આધીન રહે છે. તાત્પર્ય કે પૂર્ણકામ બ્રહ્મવેત્તાઓ, અને લૌકિક વિષયેચ્છુ વિદ્વાનોની યોગ્યતા અને કથન—કવન વચ્ચે આસમાનજમીન જેટલો તફાવત હોય છે.

તમૃષિં મનુષ્યલોકપ્રવેશવિશ્રામશાશ્વિનં વાચામ્ ।

સુરલોકાદવતારપ્રાન્તરખેદચ્છિદં વન્દે ॥

સરસ્વતીને દેવલોકમાંથી માનવલોકમાં અવતરતાં થયેલા ખેદને છેદવાવાળા, અને સરસ્વતી દેવી મનુષ્યલોકમાં આવ્યા પછી આ જગતમાં તેને વિશ્રામ આપનારા વૃક્ષરૂપ બનેલા, એવા તે (વ્યાસ—વાદમીકાદિ સર્વ) ઋષિજનોને હું વંદના કરું છું.

મહર્ષિ વ્યાસ ભગવાન પ્રત્યે—

શ્રવણાન્જલિપુટપેયં વિરચિતવાન્ભારતાલ્યમમૃતં યઃ ।

તમહમરાગમતૃષ્ણં કૃષ્ણદ્વૈપાયનં વન્દે ॥

કર્ણરૂપી અંબજિવડે પીવાલાયક ભારત નામનું અમૃત જમણે રચ્યું છે, એવા રાગરહિત અને તૃષ્ણારહિત ભગવાન કૃષ્ણદ્વૈપાયન વ્યાસને હું વંદન કરું છું.

નમઃ સર્વવિદે તસ્મૈ વ્યાસાય કવિવેધસે ।

ચક્રે પુણ્યં સરસ્વત્યા યો વર્ષમિવ ભારતમ્ ॥

જમણે આ ભારતખંડને પોતાની અદ્ભુત સરસ્વતીવડે (ઉદ્ધારક વિદ્યાનાં જ્ઞાન—દાન અને ધર્મધ્યાનના આચાર—પ્રચારમાટે, અત્યંત હિતકારક અમર ગ્રંથો રચી આપી જઇને) પવિત્ર કર્યો છે; એવા તે સર્વજ્ઞ અને કવિઓના વિદ્વાતા મહર્ષિ વ્યાસ ભગવાનને અનેકાનેક નમસ્કાર કરું છું.

નમોઽસ્તુ તે વ્યાસ વિશાલબુદ્ધે ફુલારવિંદાયતપત્રનેત્ર ।

યેન ત્વયા ભારતતૈલપૂર્ણઃ પ્રજ્જ્વાલિતો જ્ઞાનમયઃ પ્રદીપઃ ॥*

* આ તેમજ આગળના સર્વથો પહેલા શ્લોક સિવાયના બધા શ્લોક ‘સુભાષિત—રત્ન ભાંડાગાર’માંથી લેવાયા છે. ઇશ્વરેચ્છા તો એ ગ્રંથ પણ અત્ર તરફથી નીકળે ખરો.

હે વિશાળ યુદ્ધિવાળા અને ખીલેલા કમળ જવાં પ્રકૃત્ય નેત્રવાળા વ્યાસ ભગવાન! આપકે જન્મણે મહાભારતરૂપી પાત્રમાં (અનેકવિધ ચરિત્રો અને ધર્મોરૂપી) તેલ પૂરીને (અમે સામાન્ય માનવોને વ્યવહારપરમાર્થના ઉભય માર્ગો યથાવત્ સૂઝાડે એવા) જે અદ્ભુત ગીતારૂપી જ્ઞાનદીપક પ્રકટાવ્યો છે; તેને માટે આપને અમારા અનેકાનેક નમસ્કાર હો.

અચતુર્વદનો બ્રહ્મા દ્વિવાહુરપરો હરિઃ ।

અમાલલોચનઃ શંભુર્મગવાન્વાદરાયણઃ ॥

હે બાદરાયણ વ્યાસમુનિ! આપ ચાર મુખવાળા નથી તોપણ બીજા બ્રહ્મા છો; બે હાથવાળા છો તોપણ બીજા ચતુર્ભુજ શ્રીહરિ છો; અને કપાળ ઉપર ત્રીજું નેત્ર નથી તોપણ આપ બીજા શંકર છો.

વ્યાસગિરાં નિર્યાસં સારં વિશ્વસ્ય ભારતં વંદે ।

ભૂષણતયૈવ સંજ્ઞાં યદાક્ષિતાં ભારતી વહતિ ॥

આપ વ્યાસમુનિની દિવ્ય વાણીના ભંડાર તથા ઝરારૂપ અને વિશ્વમાં સર્વ વેદશાસ્ત્રાદિના સારભૂત એવા શ્રીમહાભારતને હું નમસ્કાર કરું છું. કારણકે તે અંયતા નામ ઉપરથી અંકિત કરાયેલા પોતાના ‘ભારતી’ એવા નામને સરસ્વતી દેવી, એક ઉત્તમ આભૂષણતરીકે ધારણ કરે છે.

આદિકવિ—મહર્ષિ વાલ્મીકિ પ્રત્યે:—

કવીન્દું નૌમિ વાલ્મીકિં यस્ય રામાયણીં કથામ્ ।

ચંદ્રિકામિવ ચિન્વન્તિ ચકોરા ઇવ સાધવઃ ॥

ચંકાર પક્ષીઓ જન્મ ચંદ્રિકાને શોધે, તેમ સાધુપુરુષો જની રચેલી શ્રીરામકથાને (રામાયણને) આતુરતાપૂર્વક શોધ્યા કરે છે અને જે કવિઓમાં ચંદ્રસમાન છે; એવા આદિકવિ મહર્ષિ વાલ્મીકિને હું નમસ્કાર કરું છું.

સદૂષણાપિ નિર્દોષા સઘરાપિ સુકોમલા ।

નમસ્તસ્મૈ કૃતા યેન રમ્યા રામાયણી કથા ॥

દૂષણવાળી છતાં પણ નિર્દોષ અને ખરવાળી છતાં પણ સુકોમળ* એવી મનોહર રામાયણ કથા જન્મણે રચી છે; એવા તે કવિકુવરુ મહર્ષિ વાલ્મીકિને હું નમસ્કાર કરું છું.

* અહીં દેખાતી રીતે તો વિરોધભાસ અવકાર થાય છે; પણ તેનો ઉડો અર્થ એ છે કે, સદૂષણા એટલે કે દૂષણ નામક રાક્ષસની કથા એમાં છે, તોપણ રામાયણ નિર્દોષ છે; તથા સઘરા એટલે ખર નામક રાક્ષસની કથા એમાં છે તોપણ રામાયણ કોમળ છે. આ અર્થ જણ્યા પછી એ વિરોધ રહેતો નથી. “સુભાષિતરત્નભાન્ડાગાર”માંથી

યોગીંદ્રશ્ચન્દસાં સદૃશ રામાયણમહાકવિઃ ।

વત્સીકજન્મા જયતિ પ્રાચ્યઃ પ્રાચેતસો મુનિઃ ॥

યોગીશ્વરના ઇંદ્ર, હદોના સર્વથી પહેલા સ્વજનાર, રામાયણના કર્તા મહાકવિ, પ્રાચીન એવા પ્રચેતાના પુત્ર તથા શરીરપર વદ્મીક-એટલે માટીનો રાફડો-જામી ગયો ત્યાં સુધી ધ્યાનનિષ્ઠા સેવીને મહર્ષિપદને જન્માવનારા (પ્રાપ્ત કરનારા) એવા મહામુનિ વાદ્મીકિ (તેમની રામાયણરૂપી રચનાદ્વારા હજી પણ સર્વત્ર) જય જયકાર પામે છે.

સતિ કાકુત્સ્થકુલોન્નતિકારિણિ રામાયણેઽપિ કિં કાવ્યમ્ ।

રોહતિ કુલ્યા ગંગાપૂરે કિં બહુરસે વહતિ ॥

રાધવકુળની ઉન્નતિને પ્રકાશિત કરવાવાળું રામાયણ કાવ્ય હયાત છતાં આ સં-સારમાં અન્ય કાવ્યની શી જરૂર છે ? જ્યાં ઘણા જગવાળું ગંગાનું પૂર વહી રહ્યું હોય, ત્યાં પછી અન્ય નાની નદીને વહેવાનું શું પ્રયોજન ? x

x સમજી સમાજસેવકો ! બીજાત્રીજ પ્રકારની લોકસેવા તમે બજાવતા હો, તેને માટે જેવી તમારી મરજી; પણ એવા મદત્તપૂર્ણ ગ્રંથો છપાવી ખોટ ખાધને પણ તમે પૂરા પાડી શકો. એવી સગવડો ઉભી કરો; અને એથી પણ બહુ વધારે અગત્યની વાત તો એ છે કે, રામાયણ અને મહાભારતનેલગતી કથાઓ, કહાણીઓ, નિબંધમાળાઓ અને વ્યાખ્યાનમાળાઓ પણ ખૂબાખૂબ જગાવો અને ફેલાવો. વળી આવા મહાપરોપકારી ઋષિમુનિઓ, અને તેમણે વર્ણવેલા મહાત્મા-વીરાત્માદિના સંબંધમાં જયંતિઓને લગતા પણ જબરજસ્ત મેળાઓ તથા અગત્યના પ્રસંગોને લગતા નાટ્યપ્રયોગો પણ સાર્વજનિક અને ટીકીટવગરના જલસાઓરૂપે ભરો-ભરાવો; તો તમારો પોતાનો યશ (અને તમે તેને માટે પણ પૂર્ણ નિષ્કામ હો તોપછી એથી પણ વધારે મદત્તનો આન્તરિક લાભ) પણ ફેટશે બધો પ્રાપ્ત થાય ! જે સેવાસમિતિઓ અને સેવકમંડળો માટે ભાગે ધનિકોનાંજ છોકરાંને-અને તે પણ સરકારીયુંજ શિક્ષણ શીખવવા માટે યોજવા-ચલવવામાં આવે છે; તેમને પણ પ્રમુ એને બદલે આવાં તેવાં અનેકવિધ કામો યોજવા ચલવવાનું સૂઝાડે; અને નિરાધાર અનાથોમાંથી દલકા માનવો પાકતા હોય તેને બદલે તેમનામાંથી સમાજસેવકો અને ઉત્તમ કામદારો પકવવાની શક્યતા અને યોજના તેમના મનમાં ઉપજાવે; તથા કીર્તિપ્રેમી રાજસ આગેવાનોના પંજમાંથી તેમને છોડવીને એવાં એવાં અનેકવિધ દિવ્યાતિદિવ્ય કાર્યોમાં કર્તાધર્તા કે નિમિત્તભૂત બનવાની તેમને મતિગતિ આપે; કે જેથી ભારતભૂમિની તળરપર્શી સેવાઓ બળવાધને ભારત-વાસીઓનો દુઃખદારિદ્ર્યમાંથી વહેલો છૂટકો થાય, એજ પ્રાર્થના.

श्रीपरमेश्वरस्तोत्रम् ।

१३८०

जगदीश ! सुधीश ! भवेश ! विभो ! परमेश ! परात्पर पूत ! पितः ॥
 प्रणतं पतितं हततत्त्वजनं जनतारण तारय तापितकम् ॥१॥
 गुणहीनसुदीनमलीनमतिं त्वयि पातरि दातरि चापरतिम् ॥
 तमसा रजसावृतवृत्तमिमं ॥ जन० ॥२॥ मम जीवनमीनमिमं
 पतितं करुघोरभुवीह सुखीहमहो ॥ करुणाब्धिचलोर्मिजलानयनं
 ॥ जन० ॥३॥ भववारण ! कारण कर्मततौ भवसिंधुजले शिव
 मममतः ॥ करुणाञ्चसमर्प्य तरिं त्वरितं ॥ जन० ॥४॥ अतिनाश्य
 जनुर्मम पुण्यरुचे ! दुरितौघभरैः परिपूर्णभुवः ॥ सुजघन्यमगण्य-
 मपुण्यरुचिं ॥ जन० ॥५॥ भवकारक ! तारकहारक हे भवता-
 रक पातकदारक हे ॥ हर शङ्कर किंकरकर्मचयं ॥ जन० ॥६॥
 तृषिताश्रितमस्मि सुधां हितमेऽच्युत ! चिन्मय ! देहि वदान्यवर ॥
 अतिमोहवशेन विनष्टकृतं ॥ जनतारण तारय तापितकम् ॥७॥
 प्रणमामि नमामि नमामि जनं भवजन्मकृतिप्रणिसूदनकम् ॥
 गुणहीनमनन्तमितं शरणं जनतारण तारय तापितकम् ॥८॥

श्रीस्तवपञ्चकस्तोत्रम् ।

नमस्ते सते सर्वलोकाश्रयाय नमस्ते चिते विश्वरूपात्मकाय ॥
 नमोऽद्वैततत्त्वाय मुक्तिप्रदाय नमो ब्रह्मणे व्यापिने निर्गुणाय ॥१॥
 त्वमेकं शरण्यं त्वमेकं वरेण्यं त्वमेकं जगत्कारणम् विश्वरूपम् ॥
 त्वमेकं जगत्कर्तृपातृप्रहर्तृ त्वमेकं परं निश्चलं निर्विकल्पम् ॥२॥
 भयानां भयं भीषणं भीषणानां गतिः प्राणिनां पावनं पावनानाम् ॥
 महोच्चैः पदानां नियन्तु त्वमेकं परेषां परं रक्षणं रक्षणानाम् ॥३॥
 परेश ! प्रभो ! सर्वरूपाविनाशिननिर्देश्य सर्वेन्द्रियागम्य सत्य ॥
 अचिन्त्याक्षर ! व्यापकाव्यक्ततत्त्वाजपाभासकाधीश ! पायादपायात्
 त्वदेकं स्मरामस्त्वदेकं भजामस्त्वदेकं जगत्साक्षिरूपं नमामः ॥
 सदेकं विधानं निरालम्बमीशं भवाम्भोधिपोतं शरण्यं ब्रजामः ॥५॥

પરમેશ્વસ્તોત્રનો અર્થ

હે પ્રભો ! હે જગદીશ ! હે જ્ઞાનીઓના પણુ ઇશ ! હે સંસારના સ્વામી ! હે સર્વવ્યાપક ! હે પરમેશ્વર ! હે પરાત્પર ! (પરથી પણુ પર) હે પવિત્ર ! હે પિતા ! હું પતિત (પાપી) અને તત્ત્વજ્ઞાનથી રહિત આપને પ્રણામ કરું છું. હે જનતારણ ! (મનુષ્યોને તારનાર !) મને તાપમાં તપી રહેલાને તારો. (૧) હું ગુણહીન, ઘણેજ દીન તથા મલિન મતિવાળો છું. આપ દાતાર અને પાલનકર્તા છો, છતાં પણુ મારી મતિ આપનામાં આસક્ત રહેતી નથી. મારી વૃત્તિઓ હમેશાં તમેગુણ તથા રક્ષેગુણથી ઘેરાયેલી રહે છે, માટે હે જગતને તારનાર પ્રભુ ! માંડે બહુ તપી રહેલાનું રક્ષણ કરો. (૨) અહો ! માંડે જીવન આ સંસારરૂપી મહાઘોર મરુભૂમિમાં માછલાંની પેઠે દુઃખી થઈ પડેલું છે. આપ આપના કરુણારૂપી સમુદ્રની લહરિવડે તેનાપર જળસિંચન કરી હે જનતારણ ! મને તપી રહેલાને તારો. (૩) હે ભવતારણ ! (સંસારમાં ડૂબવા ન દેનાર !) આપજ આ જગતરૂપી કર્મવિસ્તારના કારણરૂપ છો. હે કલ્યાણરૂપ ! ભવ-સાગરના જળમાં ડૂબી રહેલા એવા મારા દુઃખી જીવને નાવ આપી મારો એમાંથી ઉદ્ધાર કરો. (૪) હે જનતારણ ! હે પવિત્ર બુદ્ધિવાળા ! મારો ફરીથી જન્મ ન થાય એમ કરી પાપોના પ્રવાહરૂપી ભારથી પરિપૂર્ણ થયેલી આ પૃથ્વીમાંથી અતિ અધમ, નજીવા, પાપબુદ્ધિવાળા અને તપી રહેલા એવા મારા જીવનો ઉદ્ધાર કરો. (૫) હે સંસારના કર્તા ! હે તારક ! હે નરકનાં દુઃખોનો નાશ કરનારા ! હે સંસારમાંથી તારનારા ! હે પાપોનો નાશ કરનારા ! હે કલ્યાણ કરનારા ! હે જનતારણ ! તપી રહેલા આ દાસના સર્વ કર્મોના સમૂહનો નાશ કરી ઉદ્ધાર કરો. (૬) હે અચ્યુત ! હે ચિન્મય ! હે વર દેનારાઓમાં શ્રેષ્ઠ ! હું તૃષ્ણાતુર થયેલો છું, માટે મને જ્ઞાનરૂપી અમૃત આપો; અત્યંત મોહને વશ થઈને મેં મારા સર્વ કર્તવ્ય કર્મોનો નાશ કરેલો છે; માટે મને તપી ગયેલાને તારો. (૭) હે જનતારણ ! હું આપને પ્રણામ કરું છું, હું આપને નમસ્કાર કરું છું, નમસ્કાર કરું છું; આપ સંસારના જન્મ તથા કર્મોનો નાશ કરનાર, નિર્ગુણ અને અનંત છો. હું અત્યંત સંતાપિત થઈને આપને શરણે આવેલો છું, માટે આપ મને તારો. (૮).

શ્રીસ્તવપંચકસ્તોત્રનો અર્થ

સત્યસ્વરૂપ અને સર્વે લોકોના આશ્રયભૂત હે પ્રભો ! આપને નમસ્કાર હો. જ્ઞાનસ્વરૂપ અને વિશ્વના આત્મારૂપ આપને નમસ્કાર હો. અદ્વૈતતત્ત્વસ્વરૂપ અને મોક્ષ આપનાર એવા આપને હું નમસ્કાર કરું છું, સર્વવ્યાપક અને નિર્ગુણ બ્રહ્મરૂપ આપને નમસ્કાર કરું છું. (૧) હે પરમાત્મન ! તમેજ સર્વના આધારરૂપ છો, તમેજ સર્વથી શ્રેષ્ઠ છો, તમેજ જગતનું કારણ અને વિશ્વરૂપ છો. આ જગતના ઉત્પન્ન કરનાર, પાલન કરનાર અને સંહાર કરનાર તમેજ છો; તથા તમેજ સર્વથી પર, નિશ્ચળ અને નિર્વિકલ્પ છો. (૨) હે પ્રભો ! આપ સર્વ ભયના પણુ ભયરૂપ અને ભીષણના પણુ ભીષણરૂપ છો. આપ પ્રાણીમાત્રના ગતિસ્વરૂપ અને પવિત્રને પણુ અધિક પવિત્ર કરનાર છો. આપજ સર્વોત્તમ પદના નિયંતા, પરથી પણુ પર અને રક્ષકોના પણુ રક્ષક છો. (૩) હે પરમેશ્વર ! હે પ્રભો ! આપ સર્વ રૂપોમાં અવિનાશીરૂપ, વર્ણવી શકાય નહિ એવા, સર્વ ઇન્દ્રિયોથી જાણી શકાઓ નહિ એવા અને સત્યસ્વરૂપ છો. આપ ચિંતવી શકાઓ નહિ એવા અક્ષર, સર્વવ્યાપક, અવ્યક્ત તત્ત્વરૂપ અને અજપા મંત્રનો ભાસ કરાવનાર છો. આપ સંકટમાંથી માંડે રક્ષણ કરો. (૪) હું એક આપનુંજ સ્મરણ અને આપનુંજ ભજન કરું છું અને હે જગતના સાક્ષીરૂપ ! આપનેજ નમસ્કાર કરું છું. આપજ સતતસ્વરૂપ, આશ્રયસ્વરૂપ, અવલંબનરહિત, ઇન્દ્રિય અને સંસારસાગરમાંથી તરવાને આશ્રય કરવા યોગ્ય નૌકાસ્વરૂપ હોવાથી હું આપનેજ શરણુ થયો છું. (૫)

➤ મહાભારતમાહાત્મ્ય ✖ ➤

પારાશર્યવચઃ સરોજમમલં ગીતાર્થ ગંધોત્કટં । નાનાશ્યાનકકેસરં હરિકથા સંવોધના બોધિતમ્
લોકે સજ્જનષ્ટપૈદરહરહઃ પેપીયમાનં મુદા । ધૂયાદ્ધારત પંકજં કલિમલપ્રધ્વાંસિ નઃ શ્રેયસે ॥

પરાશરના પુત્ર મહર્ષિ વ્યાસદેવના વાણીરૂપી સરોવરમાં ઉગેલું આ મહાભારતરૂપી
કમળ, કે જે ગીતાર્થરૂપી ઉત્કટ (તીવ્ર) સુગંધવાળું છે; જે નાના પ્રકારનાં આખ્યાનો-
રૂપી ઠસરવાળું છે; જે હરિકથાના ઉપદેશવડે પ્રકૃષ્ઠ થયેલું છે; જે કળિકાળનાં પાપરૂપી મળતો
વિનાશ કરવાવાળું છે; સજ્જનરૂપી ભ્રમરો આ લોકમાં જેના રસનું નિરંતર આનંદ-
પૂર્વક પાન કર્યા કરે છે; તે (શ્રીમદ્ મહાભારત ગ્રંથ) સદાય અમારું કલ્યાણ કરનાર થાઓ.

યત્ર વિષ્ણુકથા દિવ્યાઃ શ્રુતયશ્ચ સનાતનાઃ । તત્ત્વોત્તમ્યં મનુષ્યેણ પરં પદમિહેચ્છતા ॥

શ્રૂયતાં સિંહનાદોડ્યમૃષેસ્તસ્ય મહાત્મનઃ । અષ્ટાદશ પુરાણાનાં કર્તુર્વેદમહોદધેઃ ॥

આ લોકમાં જે મનુષ્ય પરમપદને ઇચ્છતો હોય તેણે, જેમાં ભગવાન વિષ્ણુની દિવ્ય
કથાઓ વર્ણવી છે અને જેમાં સનાતન શ્રુતિઓનું પ્રતિપાદન કરેલું છે, એવું આ મહાભારત
સાંભળવું યોગ્ય છે. અદ્વાર પુરાણોના સ્પષ્ટા અને જ્ઞાનના મહાસાગરરૂપ મહાત્મા વેદવ્યાસ
ઋષિનો આ સિંહનાદ છે કે, “ તમે નિત્ય મહાભારતનું શ્રવણ કરો.”

ધર્મશાસ્ત્રમિદં પુણ્યમર્થશાસ્ત્રમિદં પરમ્ । મોક્ષશાસ્ત્રમિદં પ્રોક્તં વ્યાસેનામિતબુદ્ધિના ॥

ભારતં સર્વશાસ્ત્રાણામુત્તમં ભરતર્ષભ । સંપ્રત્યાચક્ષતે ચેદં તથા શ્રોણ્યન્તિ ચાપરે ॥

અમાપ બુદ્ધિવાળા ભગવાન વ્યાસે કહેલું આ મહાભારત પવિત્ર ધર્મશાસ્ત્ર છે; ઉત્તમ
અર્થશાસ્ત્ર છે અને પરમ મોક્ષશાસ્ત્ર પણ છે. હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! સર્વ શાસ્ત્રોમાં મહાભારત આવું
ઉત્તમ હોવાથીજ સાંપ્રતમાં વિદ્વાનો તેનું વાંચન-શ્રવણ કરે છે અને હવે પછી પણ કરશે.

યોધીતે ભારતં પુણ્યં બ્રાહ્મણો નિયતવ્રતઃ । ચતુરો વાર્ષિકાન્માસાન્સર્વપાપૈઃ પ્રમુચ્યતે ॥

કુરુણાં પ્રથિતં વંશં કીર્તયન્સતતં શુચિઃ । વંશમાપ્નોતિ ત્રિપુલં લોકે પૂજ્યતમો ભવેત્ ॥

જે બ્રાહ્મણ નિયમિત વ્રતપાલન કરતો થકો આતુર્ભરતમાં પવિત્ર ભારતને પાઠ કરે
છે, તે સર્વ પાપથી મુક્ત થાય છે. જે પુરુષ પવિત્ર થઈને કુરુના પ્રસિદ્ધ વંશને નિરંતર
વાંચે છે; તેનો વંશ બહોળો વિરતાર પામે છે અને લોકોમાં અત્યંત પૂજ્ય થાય છે.

અનાગતશ્ચ મોક્ષશ્ચ કુળ્ણદ્વૈપાયનઃ પ્રમુઃ । સંદર્ભં ભારતસ્યાસ્ય કૃતવાન્ધર્મકામ્યયા ॥

ધર્મે ચાર્યે ચ કામે ચ મોક્ષે ચ ભરતર્ષભ । યદિહાસ્તિ તદન્યત્ર યન્નેહાસ્તિ ન કુવચિત્ ॥

દીર્ઘદષ્ટિવાળા અને મોક્ષરવરૂપ એવા ભગવાન વેદવ્યાસે કેવળ ધર્મનીજ કામનાથી આ
મહાભારતની રચના કરી છે. હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ-આ ચાર પુરુષાર્થો-
ના સંબંધમાં આ મહાભારતમાં જે કંઈ કહ્યું છે, તેજ બીજાં શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે; અને જે
આમાં કહ્યું નથી તે બીજાં ક્યાંય પણ કહેલું નથી.

✖ આ માહાત્મ્ય મોટે ભાગે મહાભારતમાંનાજ શ્લોક અને શ્લોકાર્થો ઉપરથી યોગ્ય છે.

एतत्पवित्रं परमेतद्धर्मनिदर्शनम् । एतत्सर्वगुणोपेतं श्रोतव्यं भूतिमिच्छता ॥
 कायिकं वाचिकं चैव मनसा समुपार्जितम् । तत्सर्वं नाशमायाति तमः सर्वोदये यथा ॥

આ મહાભારત પરમ પવિત્ર છે, ધર્મને દર્શાવનારું છે અને સર્વ ગુણોથી સંપન્ન છે; માટે કલ્યાણને ઇચ્છનારા માણસે આનું વાંચન—શ્રવણ અવશ્ય કરવું બેઠેયે. કેમકે એથી કાયિક, વાચિક તથા માનસિક સર્વ પાપો, સૂર્યોદયથી જેમ અંધકાર નાશ પામે તેમ નાશ પામે છે.

य इदं मानवो लोके पुण्यार्थे ब्राह्मणाश्छुचीन् । श्रावयेत् महापुण्यं तस्य धर्मः सनातनः॥
 महाभारतमाख्यानं क्षितिं गां च सरस्वतीम् । ब्राह्मणान् केशवं चैव कीर्तयन्नावसीदति ॥

જે મનુષ્ય મહાપુણ્યરૂપ આ ઇતિહાસ પુણ્યને માટે પવિત્ર બ્રાહ્મણોને શ્રવણ કરાવશે, તેને સનાતન ધર્મ પ્રાપ્ત થશે. મહાભારતના આખ્યાનનું, પૃથ્વીનું, ગાયનું, સરસ્વતીનું, બ્રહ્મવેત્તાઓનું તથા શ્રીવિષ્ણુ ભગવાનનું કીર્તન કરનારો મનુષ્ય કદી નાશ પામતો નથી.

शृणोति श्रावयेद्वापि सततं चैव यो नरः । सर्वपापविनिर्मुक्तो वैष्णवं पदमाप्नुयात् ॥
 पितृनुद्धरते सर्वानेकादशसमुद्भवान् । आत्मानं समुतं चैव स्त्रियं च भरतर्षभ ॥

જે પુરુષ નિત્યપ્રતિ મહાભારત સાંભળે છે કેવા સંભળાવે છે, તે સર્વ પાપથી મુક્ત થઇને વિષ્ણુના પદને પામે છે; એટલુંજ નહિ પણ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! તે પુરુષ પોતાની અગિયાર પેઢીના પિતૃઓનો, તથા પુત્ર અને સ્ત્રીસહિત પોતાનો પણ ઉદ્ધાર કરે છે.

यथा समुद्रो भगवान्यथा मेरुर्महान्गरिः । उभौ ख्यातौ रत्ननिधी तथा भारतमुच्यते ॥
 न तौ स्वर्गगतिं प्राप्य तृष्टिं प्राप्नोति मानवः । यां श्रुत्वाैव महापुण्यमितिहासमुपाभुते ॥

જેમ એશ્વર્યવાન સમુદ્ર અને મહાપર્વત મેરુ એ બંને રત્નનિધિતરીકે પ્રખ્યાત છે; તેમ આ મહાભારત પણ રત્નોના ભંડારતરીકે પ્રસિદ્ધ છે. મનુષ્યને આ મહાપુણ્યરૂપ ઇતિહાસવાંચવા—સાંભળવાથી જોવા સંતોષ થાય છે, તેવા સંતોષ સ્વર્ગપ્રાપ્તિથી પણ થતો નથી.

शरीरेण कृतं पापं वाचा च मनसैव च । सर्वं संत्यजति क्षिप्रं य इदं शृणुयाच्छ्रुतः ॥
 भरतानां महज्जन्म शृण्वतामनस्यताम् । नास्ति व्याधिभयं तेषां एतलोद्धारयं कृतः ॥

જે મનુષ્ય આ મહાભારત વાંચે કે સાંભળે છે; તે મન, વાણી અને કાયાવડે કરાયેલાં સર્વ પાપોને ઝટ તજ દે છે. જે મનુષ્ય ઈર્ષ્યારહિત થઇને ભરતવંશીઓનાં મહાન ચરિત્ર વાંચે—સાંભળે છે, તેને વ્યાધિનોજ ભય નથી; તો પછી પરલોકનો તો ભયજ ધ્યાંથી!

इदं हि वेदैः समितं पवित्रमपि चोत्तमम् । श्राव्यं श्रुतिसुखं चैव पावनं शीलवर्धनम् ॥
 य इदं भारतं राजन्वाचकाय प्रयच्छति । तेन सर्वा मही दत्ता भवेत्सागरमेखला ॥

આ મહાભારત વેદતુલ્ય છે; ઉત્તમ છે; પરમ પવિત્ર છે; સાંભળવા યોગ્ય છે; કર્ણપ્રિય છે અને શુભ આચરણને વધારનાર છે. માટે હે રાજન્ ! જે મનુષ્ય આ ભારતનો અર્થ વાંચનારને આપે છે; તેને સમુદ્રપર્યંતની સમગ્ર પૃથ્વી દાન કર્યાનું કૃણ મળે છે.

अष्टादश पुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वशः । वेदाः सांगास्तथैकत्र भारतं चैकतः स्थितम् ॥
 महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते । निरुक्तमस्य यो वेद सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

એક તરફ અઢાર પુરાણો, સર્વ ધર્મશાસ્ત્રો તથા અંગોસહિત વેદો હોય, અને બીજી તરફ એકલું મહાભારત હોય; તો પણ તે તેઓની બરાબરી કરી શકે છે. કેમકે આ અંથ અત્યંત મહત્ત્વવાળો અને રહસ્યરૂપી અસાધારણ ભાર-વજનવાળો છે તેથી પણ એ ‘મહાભારત’ કહેવાય છે. જો પુરુષ મહાભારતના તે રહસ્યને જાણે છે, તે સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે.

જયો નામેતિહાસોડ્યં શ્રોતવ્યો મોક્ષમિચ્છતા । બ્રાહ્મણેન ચ રાજા ચ ગર્ભિણ્યા ચૈવ યોષિતા ॥
સ્વર્ગકામો લભેત્સ્વર્ગ જયકામો લભેજયમ્ । ગર્ભિણી લભતે પુત્રં કન્યાં વા बहुभागिनीम् ॥

‘જય’ નામનો આ ઇતિહાસ, મોક્ષની ઈચ્છા રાખનાર, બ્રાહ્મણ, રાજાએ તથા ગર્ભિણી સ્ત્રીએ તો અવશ્ય સાંભળવો જાય છે. કેમકે એનું શ્રવણ કરવાથી સ્વર્ગની ઈચ્છાવાળો સ્વર્ગને, જયની ઈચ્છાવાળો જયને અને ગર્ભિણી સ્ત્રી પુત્રને કિંવા મહાભાગ્યશાળી કન્યાને પામે છે.

योगો શતં કનકકૃંશમયં દદાતિ વિપ્રાય વેદવિદુષે સુબહુશ્રુતાય ।

પુણ્યાં ચ ભારતકથાં સતતં શૃણોતિ તુલ્યં ફલં ભવતિ તસ્ય ચ તસ્ય ચૈવ ॥

વેદને જાણનારા એવા બહુશ્રુત બ્રાહ્મણને એક માણસ સુવર્ણનાં શીંગડાંવાળી સો ગાયો આપે, અને બીજો નિત્ય પવિત્ર ભારતકથા વાંચે-સાંભળે, તો તેથી તે બંનેને સમાન ફળ મળે છે.

કાર્ણ વેદમિમં સર્વં શૃણુયાદ્યઃ સમાહિતઃ । બ્રહ્મહત્યાદિ પાપાનાં કોટિસ્તસ્ય વિનશ્યતિ ॥

પુત્રાઃ શુશ્રૂષવઃ સન્તિ પ્રેમ્યાશ્ચ પ્રિયકારિણઃ । ભરતાનાં મહજન્મ મહાભારતમુચ્યતે ॥

વેદવ્યાસે રચેલા આ પાંચમા વેદરૂપ મહાભારતનું જ પુરુષ એકાગ્રચિત્તે શ્રવણ કરે છે, તેનાં બ્રહ્મહત્યાદિ ઠોટી પાપ નાશ પામે છે. વળી આ ઇતિહાસને સાંભળનારા પુત્રો માતા-પિતાની સેવા કરનારા, અને સેવકો સ્વામીનું પ્રિય કરનારા થાય છે. એમાં મહાન ભરતવંશી-ઓનાં ચરિત્ર વર્ણવ્યાં છે તેથી પણ તે મહાભારત કહેવાય છે.

દેવા રાજર્ષયો હ્યત્ર પુણ્યા બ્રહ્મર્ષયસ્તથા । કીર્ત્યન્તે ધૂતપાપ્માનઃ કીર્ત્યન્તે કેશવસ્તથા ॥

ભગવાંશ્ચાપિ દેવેશો યત્ર દેવી ચ કીર્ત્યન્તે । અનેકજનનો યત્ર કાર્તિકેયસ્ય સંભવઃ ॥

આ મહાભારતમાં પાપરહિત દેવતાઓ, મહાન રાજર્ષિઓ અને પુણ્યસ્વરૂપ બ્રહ્મર્ષિઓનું વર્ણન કરેલું છે; કેશવનું ચરિત્ર વર્ણવેલું છે; ભગવાન મહાદેવ તથા દેવી પાર્વતીનું વર્ણન કરેલું છે; અને અનેક માતાઓથી જન્મેલા કાર્તિકેયનો પણ જન્મ વર્ણવ્યો છે.

બ્રાહ્મણાનાં ગવાં ચૈવ માહાત્મ્યં યત્ર કીર્ત્યન્તે । સર્વં શ્રુતિસમૂહોડ્યં શ્રોતવ્યો ધર્મબુદ્ધિભિઃ ॥

મુચ્યતે સર્વપાપેભ્યો રાહુણા ચન્દ્રમા યથા । જયો નામેતિહાસોડ્યં શ્રોતવ્યો વિજિગીષુણા ॥

વળી આ ઇતિહાસમાં બ્રાહ્મણો અને ગાયોનું માહાત્મ્ય કહેલું છે; તથા આ મહાભારત સર્વ શ્રુતિઓના સમૂહરૂપ છે, માટે ધર્મબુદ્ધિવાળાઓએ પણ એ અવશ્ય વાંચવું-સાંભળવું જોઈએ. વિજયની ઈચ્છાવાળાએ આ જયનામનો ઇતિહાસ અવશ્ય સાંભળવો જોઈએ. કેમકે એથી તે-જય રાહુથી ચંદ્ર મુક્ત થાય તેની પેઠે-સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે.

અસ્મિન્નર્થશ્ચ કામશ્ચ નિશ્ચિલેનોપદેક્ષ્યતે । ઇતિહાસે મહાપુણ્યે બુદ્ધિશ્ચ પરિનૈઃકી ॥

ભારતં શૃણુયાન્નિત્યં ભારતં પરિકીર્તયેત્ । ભારતં ભવને યસ્ય તસ્ય હસ્તગતો જયઃ ॥

આ મહાપુણ્યદાયક ઇતિહાસમાં અર્થ અને કામનો એવો સંપૂર્ણ ઉપદેશ છે કે

જથી તેને વાંચનાર—સાંભળનારની બુદ્ધિ પરમાત્મામાં પણ નિષ્ઠાવાળી થાય છે. માટે સમજી
માણસે તો મહાભારતનું વાંચન—શ્રવણ કિંવા કથા—કીર્તન નિત્યપ્રતિ કરવું જોઈએ. જેને
ધેર મહાભારતનું કથન—શ્રવણ થાય છે, તેને જય પણ હરતગતજ છે.

પુણ્યોયમિતિહાસાશ્રયઃ પવિત્રં ચેદમુત્તમમ્ । કૃષ્ણેન મુનિના વિપ્રનિર્મિતં સત્યવાદિના ॥
સર્વજ્ઞેન વિધિજ્ઞેન ધર્મજ્ઞાનવતા સતા । અતીન્દ્રિયેણ શુચિનાતપસા ભાવિતાત્મના ॥
ऐश्वर्यैर्वर्तेता चैव सांख्ययोगवता तथा । नैकतंत्र विबुद्धेन दृष्ट्वा दिव्येन चक्षुषा ॥
कीर्तिं प्रथयता लोके पांडवानां महात्मनाम् । अन्येषां क्षत्रियाणां च भूरिद्रविणतेजसाम् ॥

હે બ્રાહ્મણ ! કૃષ્ણ દ્વૈપાયન વ્યાસમુનિ, કે જે સત્યવાદી, સર્વજ્ઞ, દૈવજ્ઞ, ધર્મજ્ઞ, સત્પુરુષ,
ઇન્દ્રિયાતીત પદાર્થોને જોનારા, પવિત્ર, તપવડે શુદ્ધ ચિત્તવાળા, ઐશ્વર્યમાં સ્થિતિવાળા, જ્ઞાન-
નિષ્ઠ, યોગનિષ્ઠ, અનેક શાસ્ત્રોના ઉત્તમ જ્ઞાતા અને દિવ્ય દૃષ્ટિથી જોઇને મહાત્મા પાંડવો
તથા બીજા મહાતેજસ્વી ક્ષત્રિયોની કીર્તિને જગતમાં પ્રસિદ્ધ કરનારા છે; તેમણે આ મહા-
ભારત નામનો પુણ્યમય પવિત્ર ઇતિહાસ રચ્યો છે, અને તેથી તે આવો ઉત્તમ થયો છે.

अष्टादशपुराणानां श्रवणाद्यत्फलं भवेत् । तत्फलं समवाप्नोति वैष्णवो नात्र संशयः ॥
स्त्रियश्च पुरुषाश्चैव वैष्णवं पदमाप्नुयुः । स्त्रीभिश्च पुत्रकामाभिः श्रोतव्यं वैष्णवं यशः ॥

અઠારે પુરાણોના શ્રવણથી જે ફળ થાય છે, તેટલુંજ ફળ મહાભારતના શ્રવણથી વૈષ્ણ-
વને પ્રાપ્ત થાય છે, એમાં સંશય નથી. સ્ત્રીઓ તેમજ પુરુષો ભારતના શ્રવણથી વૈષ્ણવપણાને
પામે છે. પુત્રચ્છાવાળી સ્ત્રીઓએ તો વિષ્ણુના યશસ્વ મહાભારત અવશ્ય શ્રવણ કરવું.

नरेण धर्मकामेन सर्वः श्रोतव्य इत्यपि । निखिलेनेतिहासोऽयं ततः सिद्धिमवाप्नुयात् ॥
शृण्वन्श्राद्धः पुण्यशीलः श्रावयंश्चेदमद्भुतम् । नरः फलमवाप्नोति राजसूयाश्वमेधयोः ॥

ધર્મ ઈત્યાદિની કામનાવાળા પુરુષે તો આ સમગ્ર ઇતિહાસ સાંભળવો જોઈએ. કેમકે તેથી તેને
સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે. જે મનુષ્ય પુણ્યશીલ અને શ્રદ્ધાવાન થઇને આ અદ્ભુત ઇતિહાસ શ્રવણ
કરે છે અને શ્રવણ કરાવે છે, તે બંને રાજસૂય યજ્ઞ અને અશ્વમેધ યજ્ઞનાં ફળને પ્રાપ્ત થાય છે.

त्रिभिर्वर्षैर्लब्धकामः कृष्णद्वैपायनो मुनिः । नित्योत्थितः शुचिः शक्तो महाभारतमादितः ॥
तपो नियममास्थाय कृतमेतन्महर्षिणा । तस्मान्नियमसंस्कृतैः श्रोतव्यं ब्राह्मणैरिदम् ॥

કૃષ્ણદ્વૈપાયન મુનિ પવિત્રતાથી આ મહાભારતને ત્રણ વર્ષના નિત્ય ઉવોગવડે રચીને પૂર્ણ
મનોરથવાળા થયા હતા. મહર્ષિ વ્યાસે આ મહાભારત તપ અને નિયમ ધારણ કરીને રચ્યું
હતું; માટે બ્રાહ્મણોએ પણ એને નિયમયુક્ત થઈને વાંચવું—સાંભળવું જોઈએ.

महीं विजयते राजा शत्रूंश्चापि पराजयेत् । इदं पुंसवनं श्रेष्ठमिदं स्वस्त्यष्टं महत् ॥
महिषीयुवराजाभ्यां श्रोतव्यं बहुशस्तथा । वीरं जनयते पुत्रं कन्यां वा राज्यभागिनीम् ॥

આ ઇતિહાસ શ્રવણ કરવાથી રાજા પૃથ્વીનો વિજય કરે છે અને શત્રુઓનો પરાજય કરે
છે. વળી એથી શ્રેષ્ઠ પુત્રની પ્રાપ્તિ થાય છે અને મહાન કલ્યાણ થાય છે. આ ઇતિહાસ રાજ-
મહિષીએ યુવરાજસહિત વારંવાર સાંભળવો જોઈએ; કારણ કે તેથી તેને પેટે વીર પુત્ર
જન્મે છે, અને કન્યા જન્મે તો તે રાજાની રાણી થાય છે.

યથેદં શ્રાવયેદ્દિદ્વાન્સદા પર્વણિ પર્વણિ । ધૂતપાપ્મા જિતસ્વર્ગો બ્રહ્મભૂયાય કલ્પતે ॥

યથેદં શ્રાવયેચ્છાદ્યે બ્રાહ્મણાન્પાદમંતતઃ । અક્ષય્યમન્નપાનં વૈ પિતૃન્તસ્યોપનિષ્ઠતે ॥

જે વિદ્વાન પુરુષ હમેશાં પ્રત્યેક પર્વના દિવસે આનું શ્રવણ કરાવે છે, તે પાપરહિત અને સ્વર્ગને જીતનારો થઈને બ્રહ્મદેશને પ્રાપ્ત થાય છે. જે પુરુષ શ્રાદ્ધપ્રસંગે બ્રહ્મવેત્તાઓના ચરણ સમીપમાં આ સંવાદનું શ્રવણ કરાવે છે, તેના પિતૃઓ પણ અપૂટ અન્ન-પાન પામે છે.

इतिहासमिमं पुण्यं महार्थं वेदसंमितम् । व्यासोक्तं श्रूयते येन कृत्वा ब्राह्मणमग्रतः ॥

स नरः सर्वकामांश्च कीर्तिं प्राप्येह शौनक । गच्छेत्परमिकां सिद्धिमत्र मे नास्ति संशयः ॥

હે શૌનક ! જે મનુષ્ય વ્યાસે કહેલા, મહાન અર્થવાળા અને વેદતુલ્ય આ પવિત્ર ઇતિ-હાસનું શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણ (બ્રહ્મવેત્તા) પાસેથી શ્રવણ કરે છે; તે આ લોકમાં સર્વ કામના-ઓને તથા કીર્તિને મેળવી અંતે ઉત્તમ સિદ્ધિને પામે છે, એમાં મને કંઈ પણ સંશય નથી.

श्रावयेत् ब्राह्मणाञ्छ्राद्धे यश्चैनं पादमन्ततः । अक्षय्यं तस्य तच्छ्राद्धं पावर्तेत्पितृनिह ॥

भारतं परमं पुण्यं भारते विविधाः कथाः । भारतं सेव्यते देवैर्भारतं परमं पदम् ॥

જે ઠાઠ શ્રાદ્ધના અંતમાં ભારતનું એક પાદ પણ બ્રાહ્મણોને સંભળાવે, તેનું શ્રાદ્ધ તેના પિતૃઓને અક્ષય થઈને પ્રાપ્ત થાય છે. મહાભારત પરમ પુણ્યદાયક છે; કેમકે તેમાં વિવિધ પ્રકારની કથાઓ છે. વળી દેવતાઓ પણ મહાભારતનું સેવન કરે છે; કેમકે તે પરમપદને આપનાર છે.

भारतं सर्वशास्त्राणामुत्तमं भरतर्षभ । भारतात्प्राप्यते मोक्षस्तत्त्वमेतद्ब्रवीमि तत् ॥

एवमेतन्महाराज नात्र कार्या विचारणा । श्रद्धधानेन वैभाव्यमेवमाह गुरुर्मम ॥

હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! હું તને સત્ય કહું છું કે, સર્વ શાસ્ત્રોમાં મહાભારત ઉત્તમ છે અને તેના શ્રવણમનનથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. હે મહારાજ ! આ પ્રમાણે મેં જે કહ્યું, તે તેમજ છે. એમાં કંઈ વિચાર કરવા જવું નથી. મારા ગુરુએ પણ મને એમજ કહ્યું છે કે, મનુષ્યે મહાભારત ઉપર અવશ્ય શ્રદ્ધાજી થવું.

वेदे रामायणे पुण्ये भारते भरतर्षभ । आदौ चांति च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयते ॥

હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! વેદ, રામાયણ અને પવિત્ર મહાભારત, એ સર્વમાં આદિ, મધ્ય તથા અંતમાં શ્રીહરિનું જ કીર્તન કરવામાં આવ્યું છે.

भारतश्रवणे राजन् पारणे च नृपोत्तम । सदा यत्नवता भाव्यं श्रेयस्तु परिमिच्छता ॥

आकर्ण्य भक्त्या सततं जयाख्यं भारतं महत् । श्रीभक्तीर्तिस्तथा विद्या भवन्ति सहिताः सदा ॥

હે ઉત્તમ રાજા ! ઉત્તમ કદયાણને ઈચ્છનારા પ્રત્યેક પુરુષે ભારતનું શ્રવણ કરવામાં તથા તેનું પારાયણ કરવામાં નિત્ય યતનશીલ રહેવું. (કેમકે) 'જય' નામના આ મહાભારત-નું જે ભક્તિપૂર્વક નિત્ય શ્રવણ કરે છે, તેને સદા વિદ્યાસહિત લક્ષ્મી અને કીર્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.

મહાભારતનું નિવેદન

ભારતવર્ષમાં મહાભારતના નામથી કોઈકજ હિંદુ-આર્ય અભણ્યો હશે. આ ગ્રંથ રચાયો ત્યારથી માંડીને અદ્યાપિ સુધીનાં હજારો વર્ષદરમિયાન હિંદુજાતિમાં જે જે પ્રાચીન ગ્રંથો અતિ આકર્ષક, માર્ગદર્શક અને ઉપકારક ગણાતા આવ્યા છે; તેમાં મહાભારત ગ્રંથ પણ સદા પ્રથમ શ્રેણીમાંજ રહ્યો છે અને રહેશે.

જનસમાજના પુણ્ય અને પરમાત્મદેવની કૃપાથી આજે તેનું આ ગુજરાતી ભાષાંતર સાત ભાગોમાં પ્રસિદ્ધ થાય છે.* એ સાત ભાગમાંના આ પહેલો ભાગ હોઈને એમાં આદિ અને સભાપર્વનો સમાવેશ છે.

મહાભારતરૂપી જે મહાસાગરના એક સ્વરૂપ અંશરૂપ ‘શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા’ જગત-ભરના વિદ્વાનોને પોતાના અઔકિક જ્ઞાનગૌરવથી ચક્રિત કરી રહી છે; જે મહાસાગરમાંથી એ ઉપરાંત બીજાં પણ એવાં એવાં અનુપમ રત્નો હિંદુજાતિને પ્રાપ્ત થયાં છે કે જે નિત્યપ્રતિ લક્ષ્યાવધિ અધિકારીજનોનાં હૃદયને જ્ઞાનભક્તિના અનેરા પ્રકાશથી અજવાળી રહ્યાં છે; જે મહોદધિના એક અગત્યના ખંડરૂપ “શાંતિપર્વ”માં લહેરાઈ રહેલું ધર્મામૃત તેમાં નિમજ્જન કરનારાં હજારો ધર્મજિજ્ઞાસુ હૃદયોને શાંત, પવિત્ર અને ચારે પદાર્થને પાત્ર બનાવતું આવ્યું છે; જે મહાન ગ્રંથનો અદ્ભુત પ્રકાશ સહસ્રો વર્ષથી આર્ય નૃપતિઓની પરંપરાને રાજધર્મ અને વીરત્વના ઉત્તમોત્તમ આદર્શ દર્શાવતો આવ્યો છે; જે મહાન ગ્રંથની ઓજસ્વી કથાઓએ શતાવધિ નૃપતિઓને અને લક્ષ્યાવધિ ક્ષત્રિયોને પ્રભાવિત કરી વીરત્વના પરમહિતાવહ ધર્મપથે પળાવ્યા છે; જે મહાગ્રંથના પ્રભાવે વિકટ સમયે પણ પ્રતાપ, ગુરુ ગોવિંદ અને શિવાજી ઇત્યાદિ મહાવીરોમાં આર્યત્વની રક્ષામાટે અપૂર્વ ચેતના અને અદ્ભુત પરાક્રમ પ્રેરીને તેમને અપાર બળશાળી શત્રુદળોસામે અડગભાવે ઉભા રાખ્યા છે; જે

* એ સાત ભાગોમાં આવેલાં પર્વ, ચિત્ર તથા પૃષ્ઠોની વિગત નીચે મુજબ છે:-

ભાગ	પર્વોનાં નામ	ચિત્રસંખ્યા	પૃષ્ઠસંખ્યા
પહેલો ...	આદિ અને સભાપર્વ	૧૧ ...	૯૩૬
બીજો ...	વન અને વિરાટપર્વ	૬ ...	૭૦૪
ત્રીજો ...	ઉદયોગ અને ભીષ્મપર્વ	૬ ...	૮૪૮
ચોથો ...	દ્રોણપર્વ ...	૦ ...	૪૬૮
પાંચમો ...	કર્ણ, શલ્ય, સૌપ્તિક અને સ્ત્રીપર્વ	૦ ...	૫૪૪
છઠ્ઠો ...	શાન્તિપર્વ	૪ ...	૯૨૮
સાતમો ...	અનુશાસન, આશ્વમેધિક, મૌસવ, મહા- પ્રસ્થાનિક અને સ્વર્ગારોહણપર્વ	૦ ...	૭૭૬
	કુલ સંખ્યા	૩૦ ...	૫૨૦૪

ચિત્રો મૂળે ૨૮ છે; પરંતુ શ્રીકૃષ્ણ તથા અર્જુન વધારે મહત્વનાં પાત્ર હોવાથી તેમનાં ચિત્ર મહાભારતની શરૂઆતમાં આ પહેલા ભાગમાં પણ અપાયાં છે.

મહાન ગ્રંથની જ્વલંત પ્રેરણાઓથી પ્રેરાઈને લક્ષ્યવધિ ક્ષાત્રકુળદીપક વીરાત્માઓએ આ નશ્વર જગતપ્રત્યેનાં મોહ-મમતા મૂકી દઇ પોતાનાં પ્રચંડ શરીરોને પ્રકુલ્લવદને સ્વધર્મપાલનના મહાયજ્ઞમાં હોમી દીધાં છે; અને દેવ-દુર્લભ એવી વીરગતિને પ્રાપ્ત કરી છે; જે મહાન ગ્રંથ ભારતવર્ષની વર્તમાન દીનહીન દશામાં પણ વિદ્વાનથી માંડીને ખેડુતસુધીનાં અને રાજથી માંડીને રંકપર્યંતનાં હિંદુ સંતાનોને, તેમના જગતભરને ધ્રુવવનારા આર્ય પૂર્વજોનાં સ્મરણ આપવાવાળા સ્મારકસ્તંભરૂપે ઉભો છે; કે જે મહાન સ્તંભમાં દેવર્ષિ, ધ્રુવર્ષિ, રાજર્ષિ અને ચારે વર્ણશ્રમના અનેકાનેક મહાત્માઓનાં ચરિત્રરૂપી મહામણિઓ શોભી રહેલા છે; અને જે મણિઓ હજી પણ અવહાર તેમજ પરમાર્થના પંથને પ્રકાશવા-દર્શાવવાવાળો અપૂર્વ પ્રકાશ, તેમના અનેકવિધ પ્રોત્સાહક અનુભવો અને જ્વલંત ઉપદેશોરૂપે આપી રહ્યા છે; આવો આ આર્યોનાં આદર્શભૂત જ્ઞાનચારિત્ર્યોથી શોભી રહેલો મહાભારત નામક મહાન ગ્રંથ, પોતાના સમગ્ર સ્વરૂપમાં અને ભારતની પ્રત્યેક ભાષામાં પ્રચલિત થાય; પ્રત્યેક આર્યહિંદુના ગૃહને સુશોભિત કરે; આબાલવૃદ્ધને ઉચ્ચાતિઉચ્ચ પ્રેરણાઓ આપ્યા કરે; ઉન્નતિપરાયણ રાખ્યા કરે; અને તેમ થાય તેટલા સાડ તે સ્વરૂપ મૃદ્યે બહાર પડે, એવું કોણ નહિ ઇચ્છે ?

જેનું નામજ “મહાભારત” છે; જેના રચનાર મહર્ષિ વ્યાસ ભગવાન છે; જેના સૂત્રધાર યોગેશ્વર કૃષ્ણ ભગવાન છે; જેમાં બાણાવળી અર્જુન, દંડપ્રતિજ્ઞ ભીષ્મપિતામહ, મહાનીતિજ્ઞ વિદુર, ધર્માવતાર યુધિષ્ઠિર, ગદાધારી ભીમ, યુદ્ધવિશારદ દ્રોણ, મહાન દાતા કર્ણ, મહાસતી ગાન્ધારી અને વીરાંગના દ્રૌપદી વગેરે જેવાં અસામાન્ય અને પ્રાતઃસ્મરણીય પાત્ર છે; તેમાં અન્ય પણ એક એકથી ચઢી જાય એવા અનેકાનેક રાજા-મહારાજા, રથી-મહારથી, વીર-મહાવીર અને સતી-મહાસતીઓના અપૂર્વ શૌર્ય-પરાક્રમોદિનાં વર્ણન તથા અનેકાનેક ઋષિમુનિ અને અવતારાદિનાં ગુણગાન છે. જેમકે નર ને નારાયણ, વ્યાસ ને વાસંતી, યાજ્ઞવલ્ક્ય ને ભૃગુ, સનતસુજાત ને અષ્ટાવક, વિષ્ણુ ને મહાદેવ, મેત્રેય ને અંગિરા, સુહોત્ર ને ઉશીનર, અભિમન્યુ ને બલરામ, ગાલવ ને માંડુક્ય, કપિલ ને વિશ્વામિત્ર, સગર ને ભગીરથ, શ્રીરામ ને હનુમાન, સત્યભામા ને સુભદ્રા, સીતા ને વિદુલા, ભરત ને પૃથુ, દિલીપ ને યયાતિ, માંડવ્ય ને પરાશર, મંદોદરી ને પાર્વતી, માન્ધાતા ને જનક, ગાર્ગી ને સુલભા, જાજ્ઞલી ને તુલકાધાર, મનુ ને યૃહસ્પતિ, બલિ ને પ્રહ્લાદ, સેનજિત ને ઇલંકા, ઋષભ ને વામદેવ, પર્વત ને શુક્રાચાર્ય, દમયંતી ને સાવિત્રી, અસિત ને દેવલ, દ્રોણ ને કૃપાચાર્ય, વસિષ્ઠ ને પરશુરામ, શુક્રદેવ ને નારદ, દુર્વાસા ને દત્તાત્રેય, રંતિદેવ ને શિખિ, વિદુર ને સંજય, ઇત્યાદિ ઇત્યાદિ.

જે ઇતિહાસ ગ્રંથ એવા એવા અનેકાનેક રાજર્ષિ ને ધ્રુવર્ષિ, દેવર્ષિ ને મહર્ષિ, ગૃહસ્થ ને વાનપ્રસ્થ, યોગી ને મહાયોગી, સાધક ને સિદ્ધ, દાતા ને ધર્માત્મા, જ્ઞાની ને ભક્તાત્મા, તેમજ જિજ્ઞાસુ અને મુક્તાત્માઓનાં મનોહર નામો અને અલૌકિક કામોથી ભરપૂર હોઈને જેમાંનાં થોડાં પણ નામો-કામોનું નિત્યપ્રતિ પ્રાતઃકાળે ધ્રુવણ-કીર્તન કરવામાં આવે, અથવા તો ભાવભક્તિથી સ્મરણ-ચિંતન કરવામાં આવે, તો તેથી માણસના હૃદયમાં કેટલાકારી સંસ્કારો અવશ્ય જાગી ઉઠે, અને ખીસી ઉઠે તેમ છે; અને તેના પરિણામે જ્ઞાનચારિત્ર (એટલે કે આચાર વિચાર ને ઉચ્ચાર, અથવા તો મન વાણી ને ક્રિયા) પણ પાત્રતા કે ગ્રહણશક્તિના પ્રમાણમાં પવિત્ર અને ઉન્નત થઈ શકે તેમ છે; તેવા મહાન ગ્રંથનું પઠન-પાઠન પ્રત્યેક હિંદુ-સંતાને નિત્યપ્રતિ કરવું જ એકાગ્ર.

આ મહાભારતરૂપી મહાકાવ્યમાં એવાં એવાં અનેકાનેક ઐતિહાસિક ચરિત્રચિત્રોને એવી

સૂક્ષ્મ અને અજબ કળાથી ચીતરવામાં આવ્યા છે, કે જાણે તે જીવતાં જગતાં તેજસ્વી માન-
વો પેઠે આપણી નજર સામેજ ખેલી-આચરી રહ્યાં હોય એવોજ ભાસ સ્થળે સ્થળે થઈ
આવે છે. આવા મહાન ગ્રંથને માટે આ સેવકને તો કોઈ પણ એકાદ બે ટુંકી અને બંધબેસતી
ઉપમાઓ જડી નહિ, કે જેનાથી સંતોષ વળે. આથી એણે તો પછી નીચે પ્રમાણે લખી દીધું
છે. પણ એમાં, હૃદય-દીર્ઘ-માત્રા-ની કળા; એ જાણે સેવકની બહા!

ધર્મતણું મહાભારત ક્ષેત્ર, અધર્મનું નાશક કુરુક્ષેત્ર;
ત્રિદેવનું દેવાલય લહો, સર્વેશ્વરનું મહાલય કહો.
એમાં ઉત્તમ પાત્ર અપાર, જ્ઞાન-ચરિત્ર તણા અંબાર;
ધર્મ-નીતિમય બહુ આરસા, પૂર્વજના મેંઘા વારસા.
જ્યાં ત્યાં હરિને હરિના મિત્ર, ધર્મ-નીતિમય રસબસ ચિત્ર;
કંઈએક મહારથીનાં ચિત્ર, કંઈએક શત્રુ-મિત્ર વિચીત્ર.
મહાવીરો મહાસતી અનેક, ચરિત્ર કેવાં કેવાં ટેક;
કેવા સુંદર શ્રેષ્ઠ વિચાર, વળી કેવા ઉન્નત આચાર.
વ્યાસ વર્ણવે પ્રભુના હૂત, લખતા ગણેશ સમ શિવસૂત;
લૂંટાવે રત્નોની ખાણ, દ્યો કોઈ માનવતાની દહાણ.
ભરીયા શાસ્ત્રતણા ભંડાર, સર્વ રસોના રસ આગાર;
સદ્ગુણના આપે બહુ-સાર, અવગુણના ટાળે સૌ ભાર.
કંઈ આદર્શ, અનેક ઉપાય, પરામર્શ ઋષિજનથી થાય;
સર્વ કળાઓની કળ ત્યાંય, સર્વ બળોનું બળ એ માંઘ.
દ્યો, દ્યો, ભાઈ કોઈ દુઃખની દવા! મોક્ષધામની માણો હવા;
મૂળ કથા સાથે બહુ કથા, વર્ણુ નહિ ભારતમાં વૃથા.
સાધુ સંતની ગલી જણાય, અધર્મનાં ત્યાં ગળાં કપાય;
સદ્ગુણનો જ્યાં ચળકે છરો, અવગુણનો ત્યાં ઝટપટ મરો.
કાર્ય કરે જ્યાં દેવી હૂત, નહિ ત્યાં જૂઠું પ્રપંચી તૂત;
જ્ઞાન ચરિત્ર તણા આરસા, મહર્ષિના માનો વારસા.
મહાભારત મહાસૂત્રજ ગણો, શુભ આચાર-વિચારે વણો;
શુદ્ધિ બુદ્ધિનાં પહેરો વસ્ત્ર, એ છે શત્રુવિનાશક શસ્ત્ર.
વસ્ત્ર-શસ્ત્ર એ જેને દેહ, સર્વ સ્થળે વંદાયે તેહ;
શુદ્ધ ચિત્તે સેવે જન જેહ, જે ધારે તે કરશે એહ.
ભારત વસ્ત્ર-શસ્ત્રનું વહાણ, પહેરો ને લૂંટાવો દહાણ;
ભદ્ર ગ્રાહ્યણ પકડો એ કામ, ગજવો પૂર્વજનાં ગુણનામ.
ભક્ત, શૂર કે દાતા બનો, એવાં કાર્ય, કથન, બહુ કરો;
કીર્તન કથા બધોબધ થાય, હરિહરની સૌ પામે સ્હાય.
જો એ મહા માત્રા સેવાય, જરૂર કંઈના કંઈક બનાય;
સૌ વર્ણાશ્રમ જાગી જાય, અનેક વીર ને મુનિ જણાય.
ક્ષત્રાણી પ્રસવે મહાવીર, ભદ્ર ગ્રાહ્યણ પણ પાકે ધીર;
અવળી સમજણ નાખો કુવે, શિખા-સૂત્ર હાવે બહુ રૂવે.
'વસુવિના નર પશુ' નવ કહો, મહાધન જ્ઞાન-ચરિત્રે લહો;
કલહારોના ભક્ત ન બનો, સમજો-સાધો સાચાં ધનો.

ત્યારે અંતરશત્રુ બધા, બાહ્યશત્રુ પછી આપ પળાય;
 ગુરુ-એલા ને મુરીદ-પીર, ખોઈ ખેડા અંતરનાં હીર.
 ‘ધર્મ’ નથી ખૂડવાનો કુવો, છૂત છાતને ‘ધર્મ’ ન રૂવો;
 સુધર્મ કદી અલડાય ન મિત્ર, ગંગાપેરે કરે પવિત્ર.
 ઉચ્ચ ધર્મ તો અગ્નિ ગણાય, નીચ જનો પણ પવિત્ર થાય;
 સર્વ ધર્મમાં મુનિ જન વસે, પોતાં પડિત મન વિષ વસે.
 અંત્યજ ને મુસ્લીમો જેહ, રાખો ઠાળે જમણે તેહ;
 બાહ્ય શત્રુઓથી શું થાય, બકરી થઈને ભાગી બધા.
 પછી જુઓ ધન કેવાં ધપે, બળ બુદ્ધિ કેવાં મધમધે;
 નક્કી દુર્યોધન છે જવો, જગમાં જશ ભારતનો થવો.
 નિમિત્ત જેને થાવું હોય, ભારત અંધ જરૂર જોય;
 જેને ફેરવવું છે ભાગ્ય, જરૂર લે તે એવા લાગ.
 મહાભારત રામાયણ જેહ, સર્વ ગુરુના ગુરુની દેહ;
 રામાયણને રૂઢિયે ધરો, મહાભારતમય બુદ્ધિ કરો.
 મહાભારત પકવે મહાવીર, રામાયણ પય પાય સુધીર;
 શ્રેયશ્રેયનીx એ બે ખાણ, યોગક્ષેમવાહકનાં** વહાણ.
 ભારતમાં પૂર્વજ ગુણુગાન, ભારત ભગ્યાત્માનાં દાન;
 ભારત ભગ્ય ગુણુનાં ગ્રામ, ભારત પરમ તીર્થનાં ધામ.
 વેદોમાં એ પંચમ વેદ, સર્વ શાસ્ત્રના આપે ભેદ;
 અસ્તિત્વમય મહાસાગર એહ, જ્ઞાન રત્ન-રત્નાકર તેહ.
 સારામૃત ભરી દહાણી કહો, ઋષિમુનિદત્ત લહાણી લહો;
 એને શી ઉપમા દેવાય, બસ એ ‘મહાભારત’ કહેવાય.
 સૌ ઉપમા એ ગુરુ શીખવે, એને કોણ કંઈ ઉપમા દિયે;
 પ્રભુકૃપાની વૃષ્ટિ એહ, નમો કર્મ-મન-વાણી-દેહ.
 ભારતમાં જે દેશે ધ્યાન, શ્રવણ-નમનથી દેશે માન;
 જશે અવગુણ, વૃથાભિમાન, મળશે બહુ સદ્ગુણ ને જ્ઞાન.
 સર્વેશ્વરની થાશે સહાય, રાજ-પાટ સૌ તુચ્છ જણાય;
 મહર્ષિઓના સુણો અવાજ, સાગર તરવા સેવો જહાજ.
 શુભ રસ્તે જ્યાં રહે સુકાન, પશુ પણ દેવ બનેજ નિદાન;
 હરિ પણ દે દે નિજપદ દાન, સર્વ સંતની એવી સાન.

પરંતુ આટલું લખીને પણ એમજ લાગ્યું કે, સાક્ષાત્ સરસ્વતી પણ કદાચ જે મહાભારત અને રામાયણનાં યથાવત્ ગુણુગાન કરી શકે નહિ; ત્યાં પછી ભિક્ષુનું તો ગળુંજ કેટલું? આથી આ સેવકે તો પાછું નીચે પ્રમાણે પણ કયું છે.

આદિપર્વના પહેલા અધ્યાયમાં મહાભારતના માહાત્મ્ય જેવું કેટલુંક છે; પરંતુ આગળ ખીલ ભાગોમાં તો એનાથી પણ વધારે સરસ જણાયું. આથી એમ લાગ્યું કે આમ ને આમ જે

x શ્રેય એટલે અત્રૌકિક અથવા પારમાર્થિક હિત, અને પ્રેય એટલે લૌકિક હિત. મોક્ષ અને ભોગ, એ શબ્દોમાં પણ એજ ભાવ છે.

* યોગ એટલે ઇષ્ટ વસ્તુપદાર્થની પ્રાપ્તિ; અને ક્ષેમ એટલે પ્રાપ્તપદાર્થની રક્ષા. ‘યોગક્ષેમવાહક’ એટલે પોતાને શરણ થનારના યોગક્ષેમનું વહન કરનાર સર્વજ્ઞ-સર્વશક્ત-ભક્તવત્સલ શ્રીહરિ.

મહાભારતનું એકાદ અકગજ માહાત્મ્ય યોગ્ય તો તે હરકોઇને હરવખતે વાંચવું-સાંભળવું વધારે સુગમ થાય. આથી પછી મહાભારતમાં જ્યાં જ્યાં એ પ્રકારની સામગ્રી જણાય, ત્યાં ત્યાંથી તે એકત્ર કરાઈ. પછી એમાંથી જે જે શ્લોક-શ્લોકાર્ધ વધારે મહત્ત્વના જણાયા, તે તે યથા-મતિ ગોઠવીને ‘મહાભારતમાહાત્મ્ય’ એવા મથાળા નીચે આની પૂર્વાનાં પૃષ્ઠોમાં ભાવાર્થ-સહિત અપાયા છે. એકાદ-બે શ્લોક એમાં ગહારના પણ છે. એ ઉપરાંત બીજી પણ જે જે શ્લોકાત્મક બાળતો પાઠક ભાઈબહેનોમાટે નિત્યોપયોગી લાગી, તે પણ મહાભારતમાંથી તથા અન્ય ગ્રંથોમાંથી લઈને ભારતસાવિત્રીસ્તોત્ર, શ્રીકૃષ્ણાર્પણ, સત્યરૂપ પરમાત્માનું ધ્યાન, મંગલાચરણ, વૈદિક પ્રાર્થના, મહર્ષિઓને રમરણાંજલિ, પરમેશ્વરસ્તોત્ર તથા શ્રીસ્તવપદ્યકસ્તોત્ર, એવાં મથાળાં નીચે (આની પહેલાંનાં પૃષ્ઠ ૩ થી ૧૬ સુધીમાં) અપાઈ છે. આશા છે કે પાઠક ભાઈબહેનોને પણ એ ગમશે, અને તેનો વારંવાર ઉપયોગ કરશે-કરાવશે.

એ પછીનાં છએક પૃષ્ઠમાં આ ગ્રંથસંબંધી હિસાબ, ખુલાસા, સૂચનાઓ, વગેરે બુદ્ધાં બુદ્ધાં મથાળાં નીચે અપાયું છે. એ તેમજ ઉપર જણાવેલી બાબતો ઉપરાંત આ નિવેદન પછી-જે જે બાબતો અપાઈ છે; તે સર્વની વિગત નીચે પ્રમાણે છે.

લેખનું મથાળું

પૃષ્ઠાંક

૧-ભારતસાવિત્રી-સ્તોત્ર	૩
૨-શ્રીકૃષ્ણાર્પણ	૫
૩-સત્યરૂપ પરમાત્માનું ધ્યાન	૬
૪-મંગલાચરણ	૧૭
૫-વૈદિક પ્રાર્થના	૧૦
૬-મહર્ષિઓને રમરણાંજલિ	૧૧
૭-શ્રી પરમેશ્વરસ્તોત્ર તથા શ્રી સ્તવપદ્યકસ્તોત્ર	૧૫
૮-મહાભારતમાહાત્મ્ય	૧૭
૯-મહાભારતના ખર્ચ તથા મૂલ્યની ગણના	૨૨
૧૦-આ ગ્રંથના મૂલ્યાદિ વિષે સમજૂત	૨૨-૧
૧૧-વાચનાર વગેરેને ખાસ સૂચના	૨૨-૨
૧૨-મદ્દત કે ઓછા મૂલ્યે માગનારને વિનંતિ	૩૨-૪૦-ક
૧૩-એક બુકસેલરનો બાળાપો અને તેનો રદીયો	૩૨-૪૦-ખ
૧૪-નિવેદન (આ લેખ પોતેજ)	૨૩
૧૫-પ્રકીર્ણ વિષયોની અને ચિત્રોની અનુક્રમણિકા તથા તેનું શુદ્ધિપત્ર	૩૨-૩૨
૧૬-આદિ અને સભાપર્વની અનુક્રમણિકા	૩૨-૩૩
૧૭-આદિ અને સભાપર્વનું શુદ્ધિપત્ર	૩૨-૩૬
૧૮-ભિક્ષુની ભલામણ અને માગણી	૩૨-૬
૧૯-મહાભારતના આ પ્રકાશનનું વૃત્તાંત	૩૨-૧૯
૨૦-સદ્ગત શાસ્ત્રી કરુણાશંકર ભાનુશંકર	૩૨-૨૫
૨૧-મહાભારતવિષે વિદ્વાનોના મનનીય વિચાર	
૧-લોકમાન્ય તિલક મહારાજના વિચાર	૩૨-૪૧
૨-પંડિત રામજીલાલ શર્માના વિચાર...	૩૨-૪૪
૩-પંડિત જયગોપાલ વિદ્યાભાંડારના વિચાર	૩૨-૪૬
૪-ધનિયન પ્રેસ(પ્રયાગ)તરફના વિચાર	૩૨-૪૭
૫-પંડિત ઈશ્વરીપ્રસાદ શર્માના વિચાર	૩૨-૪૯
૬-મહાત્મા ગાંધીજીના વિચાર	૩૨-૪૯

૭-દેશહિતનિરત લાલા હંસરાજજીના વિચાર	૩૨-૫૦
૮-પંડિત નરદેવશાસ્ત્રી વેદતીર્થના વિચાર	૩૨-૫૦-૬
૯-પ્રોફેસર દાવરના વિચાર	૩૨-૫૧
૧૦-કવિરાજ ન્હાનાલાલના વિચાર	૩૨-૫૧
૧૧-જગતવંદ્ય વિવેકાનંદજીના વિચાર	૩૨-૫૧
૨૨-મહાભારતવિષે ખાસ જણાવજેવી હકીકતો				
૧-શ્રીયુત ચિંતામણ વિ. વૈદ્યના કેટલાક વિચારો	૩૩
૨-શ્રીયુત રામદેવજીના કેટલાક વિચાર	૫૨
૩-કવિવર રવીન્દ્રનાથ ઠાકુરના વિચાર	૫૫
૪-૨૨૦ સાધુચરિત નારાયણ હેમચંદ્રના વિચાર	૬૦
૫-સાહિત્યસમ્રાટ અંકિમચંદ્રના વિચાર	૬૨
૨૩-શું દ્રૌપદીને પાંચ પતિ હતા ?	૬૬
૨૪-પંડિત રાજરામની ભૂમિકા	૧૧૦
૨૫-શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીની ભૂમિકા	૧૨૦
૨૬-મહાભારતનાં પાત્રો	૧૫૬
૨૭-મહાભારતની સમાલોચના	૧૭૬

ઉપલા પૈકી આ નિવેદન પછીની કેટલીક આખતોવિષે કહેવાનું કે:-

શિક્ષુની ભલામણ અને માગણી—આ સંસ્થા તરફથી ચાલુ સાલે બહાર પડેલી તુલસીકૃત અને વાલ્મીકિ રામાયણનાં નિવેદનોમાં જે જે ભલામણ, શિક્ષા વગેરે વિષે લખાયું છે; તે આમાં પણ ઉપયોગી સમજીને આ મથાળા નીચે અપાયું છે.

મહાભારતના આ પ્રકાશનનું વૃત્તાંત—અત્ર તરફથી સંવત ૧૯૬૪ માં એક ચોપાનિયાદ્વારા જે જે લોકોપયોગી ગ્રંથો સ્વરૂપ મૂલ્યે પ્રસારવા જેવા જણાવાયલા, તેમાં મહાભારતનું પણ નામ હતું; પરંતુ કામ થવાનો આધાર તો જરૂરી સાધનસંયોગ ઉપર હતો. પછી એવિષે ક્યારે અને કેવી રીતે આ મહાભારતની યોજના શરૂ થઈ; શાથી પડી મૂકાઈ; ફરી પાછી તે કેવી રીતે શરૂ થઈ અને હાલના રૂપમાં પાર પડી; એ વગેરે હકીકત આ મથાળાનીચે અપાઈ છે.

સદ્ગત શાસ્ત્રી કરુણાશંકર ભાનુશંકર—મહાભારતના આ પહેલા અનુવાદક હોઇને વલસાડનિવાસી વે. શા. સં. શાસ્ત્રી મોતીરામ કદયાણજીના હાથે લખાયલા તેમના વૃત્તાંત ઉપરથી આ ચરિત્ર યોજાયું છે. પ્રથમ તો લોકેના સારા નશીબે એ સુયોગ્ય અને ભાવિક ભૂદેવનો યોગ થયેલો જણાયો; પણ પાછળથી એ નશીબ એવું 'પોણું' નીકળ્યું કે મહાભારતનું અનુવાદન ત્રીજા ભાગનું (ભીષ્મપર્વસુધીનું) તેમના હાથે તૈયાર થયું; તેવામાંજ તેમને કોઈ દેવદૂત ઉપાડી ગયો ! એઓ કેવા વિદ્વાન હતા; મહાભારતપ્રત્યે એમનો કેવો પ્રેમ હતો; સેવાવૃત્તિ કેવી હતી; કેવી રીતે તેમનો મેળાપ થયો; એ વગેરે હકીકત આ લેખમાં અપાઈ છે.

શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીની ભૂમિકા—આ ભૂમિકા આ પછીનાં પૃષ્ઠ ૧૨૦ થી ૧૫૫ સુધીમાં અપાયલી હોઇને સદ્ગત શાસ્ત્રીજીએ તે સંવત ૧૯૭૧-૭૨ માં તૈયાર કરી હતી. એમાં એમણે જે જે મુદ્દાઓ ઉપર લખ્યું છે તેમાં—જે તેઓ હયાત હોત તો—અત્યાર સુધીમાં સાધન અને માહિતીમાં ઘણો વધારો થવાથી—તેમણે પુષ્કળ શોધન વગેરે કરીને એ લેખ હજી વધારે ઉપયોગી બનાવ્યો હોત.

મહાભારતનાં પાત્રો—આ લેખ પણ સદ્ગત કરુણાશંકરજીના હાથનો હોઇને એમાં ટીપ્પણીરૂપે અપાયલી એજ વિષયને લગતી હકીકતો નડિયાદનિવાસી શ્રીયુત રતિપતિરામના

“સક્ષિપ્ત મહાભારત”માંથી લેવાઈ છે.*

ઉપલી બાબતો ઉપરાન્ત અન્ય પણ જે જે વિદ્વાનોએ મહાભારતનાં ગુણગાન વગેરેથી પોતાની કલમને પુનિત કરેલી જણાઈ, તેમાંનું પણ પાઠકળાંધુઓની સેવામાં જે જે રજુ કરવા જેવું લાગ્યું તે તે આ પહેલા ગ્રંથ સાથે જોડવામાં આવ્યું છે. વિશેષમાં એ વિષે કહેવાનું કે:-

‘શુદ્રૌપદીને પાંચ પતિ હતા ?’ એ શીર્ષક લેખ, લાંબો છતાં પણ ખાસ વાંચવા-વિચારવા જેવો છે; તેથીજ લેવાયો છે. શ્રીયુત મગનલાલ માણેકલાલ ઝવેરીએ એ લેખ ફેવી લાગણી અને મહેનતથી તૈયાર કર્યો છે; એ વાત વાંચનારને તેના વાંચનથી આપોઆપ સમજાઈ જશે. એ લેખ સંવત ૧૯૭૨ માં તેમણે પુસ્તકાકારે છપાવેલો તે ઉપરથી એ લેવાયો છે. એ લેખ તૈયાર કરવામાં હેતુ તેમણે “એક પ્રાચીન હિંદુ સતીના ઉન્નત્ત્વ ચારિત્ર્યપરનું લાંછન ફર કરવાનો પ્રયત્ન” લખ્યો છે; તે હેતુ અને પ્રયત્ન કેવો પ્રશંસનીય છે; અને એમાં તેઓ કેટલા સફળ થયા છે, તે વાંચનારને તરતજ સમજાઈ જશે.

શ્રીયુત ચિંતામણુ વિનાયક વૈદ્યાના કેટલાક વિચારો-આ સમર્થ વિદ્વાન મહાભારતના ઉંડા અભ્યાસી હોઈને મરાઠીમાં એક ઉત્તમ અનુવાદ પણ તૈયાર કરી પ્રસિદ્ધ કરાવી ચૂક્યા છે. એ ઉપરાંત એ મહોદયે મહાભારતના દશમા ભાગતરીકે મહાભારતના ઉપ-સંહારવિષેનો મરાઠી ગ્રંથ તૈયાર કરીને સંવત ૧૯૭૪માં પ્રસિદ્ધ કરાવ્યો હતો. એ ભાગ પાછળ તો તેમણે ઘણોજ પરિશ્રમ કરેલો જણાય છે. x એમણે મહાભારતવિષે એક અંગ્રેજી પુસ્તક છપાવેલું; તે ઉપરથી ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટીએ ‘મહાભારતની સમાલોચના’ નામક ચોપડી પ્રસિદ્ધ કરી હતી. એમાંના કેટલાક ઉતારા આ મથાળા નીચે અપાયા છે.

‘મહાભારતની સમાલોચના’ને લગતો જે લાંબો વિષય પૃષ્ઠ ૧૭૬ થી ૩૧૨ સુધીમાં અપાયો છે, તેના મૂળલેખક શ્રીપાદ દામોદર સાતવળેકર છે. એમના તરફથી દોઢ-બે વર્ષ-પર હિંદીમાં નીકળેલા “મહાભારતની સમાલોચના” ના બન્ને ભાગોનો એ અનુવાદ છે. તેમની એ સમાલોચનાને મહાભારતને વાંચવા-સમજવાની આંખ પણ કહી શકાય, ને પ્રાચીન સમયના ઐતિહાસિક ઉર્ણા-ઉંડાણમાં ઉડવા-ઉતરવાની પાંખ પણ કહી શકાય. એમાંથી જે ઉત્તમ આંખ અને પાંખ પ્રાપ્ત થાય છે, તેના પ્રતાપે મહાભારતમાં વર્ણવેલી અનેક ચિત્રવિચિત્ર બાબતો સમજવી સુગમ થાય તેમ છે. શ્રીમાન સાતવળેકરજીની સૂક્ષ્મ બુદ્ધિએ એ દ્વારા મહત્ત્વપૂર્ણ પ્રકાશ નાખેલો હોવાથી એને સૂક્ષ્મદર્શક યંત્ર અથવા તો દેવતાઈ જ્ઞાનસ પણ કહી શકાય. સાતવળેકરજીના એ બંને ભાગ અનેકવાર વાંચવા છતાં એમાંથી પડ્યું મૂકવા જેવું જણાયું નહિ તેથીજ એમાંનું બધું લખાણ લેવાયું છે. આશા છે કે, સમગ્ર વાંચનાર ભાઈબહેનો એ લાંબો લેખ પણ એકવાર પૂરેપૂરો વાંચી જશે.

એઓ એક સંસ્કૃત પંડિત અને મહારાષ્ટ્રીય વિદ્વાન હોવા સાથે હિંદીના પણ પ્રસિદ્ધ વિદ્વાન છે. ‘મહાભારત’ ગ્રંથ એઓ અત્યારે મૂળ તથા હિંદી ભાષાન્તરસહિત માસિક પત્રરૂપે પ્રસિદ્ધ કરી રહ્યા છે. એ પૂરેપૂરા સચિત્ર મહાભારતનું મૂલ્ય, પ્રથમથી નાણાં ભરનાર માટે તેમણે રૂ. ૫૦) રાખ્યું છે. નવીન ભાષાંતર, નવાં ચિત્ર અને બીજા અનેક પ્રકારના ખર્ચ તરફ જોતાં એમણે એ કાર્ય કેવા શ્રમથી અને નિઃસ્વાર્થ ભાવથી ઉઠાવ્યું છે, એ તો તેમણે રાખેલી

* એ ગ્રંથ એમણે શ્રમ અને કાળજીપૂર્વક તૈયાર કરેલો હોઈને તેનું કદ ૬૧૧x૧૦, પૃષ્ઠ ૩૭૦, મૂલ્ય ૪૧૧, પ્રકાશક શ્રીયુત જીવનલાલ અમરશી મહેતા-ટ. પીરમશરોડ, અમદાવાદ.

x એ પુસ્તકનું નામ ‘શ્રીમન્મહામારતાચેં મરાઠી સુરસ માવાંતરચા ઉપસંહાર’ છે; પ્રકાશક બાલકૃષ્ણ પાંડુરંગ ઠંકાર, મળવાનું સ્થળ ચિપળુજકર આણિ મંડળી, બુધવાર પેંડ, પૂના છે. એનું હિંદીમાં ભાષાન્તર ૩. ૬) થી મળવાનું સ્થળ ઇન્ડિયન પ્રેસ-મું. પ્રયાગ, એ પ્રમાણે છે.

કિંમતજ કહી આપે છે. માત્ર મહાભારતજ નહિ, પરંતુ હિંદી તેમજ મરાઠી ભાષામાં મહત્વના વિષયો ઉપર ઉંડા અભ્યાસ અને આયાસપૂર્વક તેઓ ઉત્તમ માસિકો પ્રસિદ્ધ કરી રહ્યા છે. આવી વિદ્વતા, શ્રમશીલતા, વિચારણા, શોધક વૃત્તિ, સાદાઈ અને કશા પણ ડોળદમામ વગર કામ કર્યે જનારા, એમના જેવા દેવહૂતસમા વિદ્વાન આ તરફ તો પાકે ત્યારે ખરા !

લોકમાન્ય તિલક મહારાજના વિચાર:-આ મથાળાવાળી બાબત તિલક મહારાજે લખેલી, ‘ભારતીય યુદ્ધ’ નામક મરાઠી પુસ્તકની પ્રસ્તાવનામાંથી લીધી છે. માત્ર મહારાષ્ટ્રનાજ નહિ, પરંતુ સમગ્ર ભારતના તિલકરૂપે શોભનાર સ્વનામધન્ય તિલક મહારાજનું નામ ગુજરાતમાં કેને અસાત હોય ! મહાભારતના તો એ નિત્યના પાઠક, રસરહસ્યનું પાન કરનાર અને બને તેટલું વધારે અમલમાં મૂકી બતાવનાર રાષ્ટ્રગુરુ હતા. જે પણ વિષય હાથમાં લે, તેમાં એ બને તેટલા ઉંડા અભ્યાસી અને એકનિષ્ઠ રહેતા. જે પુરુષ એવા દેશદેશાની અંગત માહિતીપૂર્વક લોકહિતના ઉંડા વિચારક અને પાયાભૂત પ્રવૃત્તિધારક હોય; જે પુરુષ, જગતભરમાં જેના જોડા નહિ એવા ગ્રંથોના રચનાર, સર્વ અગ્રેસરો કરતાં સૂક્ષ્મ બુદ્ધિ ધરાવનાર અને ગીતાને સમ-ચાતુસારકમયોગરૂપે ચોખ્ખો તેના પ્રચારમાટે પણ શ્રમ અને ધનન્યય ઉડાવનારા હોય; જે પુરુષ ‘કેસરી’ જેવા ઉપયોગી અને અત્યંત સ્વસ્થ મૂલ્યવાળા વર્તમાનપત્રના પ્રયોજક, પ્રવર્તક અને તેને નિર્ધન મહારાષ્ટ્રમાં ઘરોઘરનો પ્રીતિપાત્ર સલાહકાર બતાવનાર હોય; સરકારની વધારે વિવેકાળુ નીતિ છતાં પણ જે પુરુષ ચોખ્ખો ચોખ્ખું કહી દેનાર, દેશહિતાર્થે સજ્જ સહેનાર અને તેમ કરીને ‘કેસરી’ તેમજ ‘તિલક’ નામને શોભાવનાર તથા અન્ય પ્રકારે પણ ભારતવાસીઓમાં લોકસેવાનો નમુનો બની જાણનાર હોય; એવા ભગ્ય રાષ્ટ્રસેવક તો ભારતવર્ષમાં એકમાત્ર નરકેસરી તિલક મહારાજજ હતા. એમનું જીવન એક આ મુદ્દો પણ સ્પષ્ટ સૂચવી રહ્યું છે કે, અસામાન્ય રાષ્ટ્રસેવક નીવડવા ઇચ્છનારે પોતાના ઋષિમુનિઓ અને મહાત્મા-વીરાત્માઓનાં કથન-વર્તનને તો સર્વથી પ્રથમ અને સારી પેઠે શીખવાં-શીખવવાં જોઈએ. વેદ, મહાભારત, ગીતા અને રામાયણાદિ મહત્વપૂર્ણ ગ્રંથો ઉપરાંત રાજર્ષિ શિવાજી મહારાજ, અને તેમના ગુરુદેવ રામદાસ જેવા પ્રહર્ષિના આદર્શભૂત આચારવિચારો એમણે કેટલા ઉંડાણથી સમજી લીધા હશે, તે એ ઉપરથી પણ સમજાશે કે, મહારાષ્ટ્રમાં ગણ-પતિના તહેવારો, કસરતી અખાડા અને શિવજયંતિ વગેરે મહત્વપૂર્ણ કાર્યોના તેઓ ઉંડા વિચારક સાથે પ્રચારક પણ બની શક્યા હતા. એમની પણ જીવતાં જીવત જન્મતિથિ દરવર્ષે ધામધૂમથી ઉજવવા-ફેલાવવા માગનારા મિત્રો, નોકરો, આશ્રિતો વગેરે મળ્યાજ હશે; પરંતુ

* એ મહોદયનું સ્થળ ‘સ્વાધ્યાય મંડળ’ મુકામ ઔંધ, જલ્દે સતારા છે. એ મંડળના આત્મા તેઓ છે. તેમના તરફથી હિંદીમાં નીકળના માસિકનું નામ ‘વૈદિક ધર્મ’ છે; તથા મરાઠી માસિકનું નામ ‘પુરુષાર્થ’ છે. જેમને વેદ, યોગ, ભક્તિ, આરોગ્ય, ઇલાહિતા સંબંધમાં મહત્વના લેખો વાંચવા હોય, તેમણે એ માસિકોના જરૂર ગ્રાહક થવું જોઈએ. ‘વૈદિક ધર્મ’ની હિંદી ભાષા બહુજ સરસ અને ગુજરાતી પાઠકોથી સમજી શકાય તેવી છે. મહાભારતના મૂળ સ્તોત્રોમાં ઋષિમુનિઓએ જે અપારવિદ્વતા અને અતિ ઉન્નત હૃદય દાવગ્યાં છે; તેની મજા માણવા ઉપરાંત જેમને ભારતમૈયાની રાષ્ટ્રભાષા-હિંદી-નું પણ આસ્વાદન લેવું હોય, તેમણે તો આર્થિક અગવડ હોય તો અત્ર તરફનું આ મહાભારત લેવાનું બંધ રાખીને પણ એજ સ્થળનું મહાભારત ખરીદવું જોઈએ. મૂલ્ય એનું રૂ. ૫૦) રખાયું છે, તે તરતને માટે અને પ્રથમથી પૈસા ભરી દેનાર માટે છે. માટે એના ઇચ્છુકે સત્વર ગ્રાહક થવું જોઈએ. એ મહાભારતના નીકળેલા અંકો તરતજ મળી જઈ બાકીના નીકળશે તેમ તેમ મળશે. પાછળથી એની કિંમત ઘણું કરીને ૭૫) ઠરાવેલી યાદ છે. માટે ઇચ્છા હોય તેમણે તરતજ એ ઠેકાણે લખીને જોઈતી હકીકત મેળવવી.

આ નરકેસરી તેથી કુલાઈ જાય, તથા વધારે માન લેવામાટે-ઉપર ઉપરની ના, ને અંદર હાની મા! એવું કરવાવાળા ખુબાખુબ કીર્તિપ્રેમી ન હતા. કોઈ પણ બાબતમાં અંતરના અભાવસૂચક સાચા નકાર તો જુદીજ ભતના હોઈને તેનું પાલન પણ થયા વિના રહેતુંજ નથી. તિલક મહારાજનું જીવનવૃત્તાંત ગુજરાતવાસીઓએ પણ અનેક પ્રકારે જાણવા-સમજવા જેવું છે. x

મહાભારતવિષેના વિચારસંગ્રહમાં લોકમાન્ય ઉપરાંત કવિસમ્રાટ રવીન્દ્રનાથ ઠાકુર, મ૦ ગાંધીજી, પંડિત રામજીલાલ શર્મા, પંડિત જયગોપાલ વિદ્યાભંડાર, લોકહિતનિરત લાલહંસરાજજી, પંડિત નરદેવશાસ્ત્રી, પ્રો. દાવર, કવિરાજ ન્હાનાલાલ, જગતવંદ્ય વિવેકાનંદજી, ઈન્ડિયન પ્રેસ પ્રયાગ, પંડિત રાજારામ, પંડિત ઇશ્વરીપ્રસાદ શર્મા, શ્રીયુત રામદેવજી અને સાધુચરિત નારાયણ હેમચંદ્ર, એમના વિચારો અપાયા છે; તે પણ વાંચવાવિચારવા જેવા છે.

દુ'કમાં એજ કહેવાનું કે, આ ઉપયોગી લખાણોવાળાં ચારસો પૃષ્ઠ વાંચ્યા-સાંભળ્યા વિનાજ મહાભારતનું વાચન-શ્રવણ આદરવું, એ હવે તો વગર આંખે હિંદના સ્વર્ગ-કાશ્મીરમાં વિચરવા જેવું જાણવું. એ લેખો માત્ર મહાભારત વાંચવા પૂર્વેજ નહિ, પરંતુ વાંચી રહ્યા પછી પણ કમમાં કમ એકવાર વાંચવા-સાંભળવા જોઈએ. વધારાનાં આ ચારસોક પૃષ્ઠ પાછળ સમય, શ્રમ અને ખર્ચ તદ્દન વધારાનો અને અણધાર્યો હોવા છતાં તે થવા દીધો છે; તે ઉપરથી પણ એ લેખોની અગત્ય પાઠક બંધુઓના ધ્યાનમાં આવી જઇને એકવાર તો એમાંનો એકે એક લેખ વાંચશેજ; તથા એમાંના જે જે વિચારો વધારે અગત્યના અને ઉપકારક લાગે તેને તેઓ ખીજઓમાં પણ પ્રચલિત કરવા ચૂકશે નહિ. અલબત્ત, જેમ બધા પાઠકો એકજ કક્ષાવાળા હોતા નથી; તેમ લેખો પણ બધા એકસરખા મહત્વના હોતા નથી; અને હોય તોપણ તે સર્વ કોઈને તો તેવા લાગેજ નહિ.

ઉપલા લેખો પૈકી જે જે ગુજરાતીમાં લખાયલા હતા, તે તો લગભગ જેમના તેમ લેવાયા છે અને બાકીના લેખો સ્વતંત્રાનુવાદરૂપે લેવાયા છે. એ સર્વ લેખોના લેખક તેમજ પ્રકાશક મહાશયોનો આ સ્થળે હૃદયપૂર્વક ઉપકાર માનવામાં આવે છે.

મહાભારત ગ્રંથ સમૂહગો વાંચે-સાંભળે નહિ, તેના કરતાં તો ભલે જે કોઈ નવલકથાની પેઠે જેમ તેમ વાંચી-સાંભળી જાય તે પણ સાફ છે; પરંતુ એ બાબતમાં વિદ્વાનોના હિતાવહ વિચાર અને સલાહસૂચનાદિ વાંચ્યા-સાંભળ્યા પછીજ જેઓ મહાભારતને મનનપૂર્વક વાંચે-સાંભળે, તેમને માટે તે અનેકગુણ લાભદાયક નિવડે, એ પણ સ્પષ્ટજ છે.

મહાભારતરૂપી મહાલયના આંતરિક ભાગમાં યોજના, રચના, હેતુ, રહસ્ય, વ્યવસ્થા, ઉપકારકતા, ઉપયોગ તથા ચારિત્રચિત્રો અને આખ્યાનપ્રતિમાઓ વગેરે જે જે રહેલાં છે તે વિષે; તેમજ એ મહાલયનાં ઓસરી, આંગણાં અને બાગબગીચા વગેરે બાહ્ય ભાગોવિષે પણ પાઠક બંધુએ જે પ્રથમથીજ માહિતી મેળવી લીધી હોય; તથા મહાલયની આંતરબાહ્ય રચનામાં વપરાયેલી કળા-કુશળતા અને ઉપકારકતા વગેરે ઝીણવટથી જોવા-સમજવા સાફ તેણે ઉપયોગી ચરમાં પણ પહેરી લીધાં હોય; તો તો એ તમામ દ્રશ્ય-રહસ્ય તેને એવાં સાફ દેખાય-સમજાય; અને તેના પરિણામે જ્ઞાન-ચારિત્ર, સુખ-સામર્થ્ય અને આનંદ-ઉત્સાહ પણ એટલાં બધાં જાગવા-ખીલવા પામે, કે કહેવાની વાતજ નહિ.

એકાદ ગામડીઓ વગર પૂછયેગાછયે વડોદરાના રાજમહેલના આંગણામાં ઘુસી જાય

x એમનું એ ચરિત્ર મરાઠીમાં કેટલાક ભાગોમાં નીકળેલું છે. પૂનાના 'કેસરી' કાર્યાલયમાં તે મળશે. એક ભાગ હિંદીમાં પણ નીકળ્યો છે. એનું નામ લોકમાન્ય તિલક કા ચરિત્ર, પૃષ્ઠ ૮૫૦, બ્રહ્મકાલપત્રનાર દેશભક્ત માલવીપત્ર, મૂલ્ય ૪) અને મળવાનું કેકાણું અરુણોદય પ્રેસ, થાણા-મુંબઈ છે.

તો ચોકીદાર તો વળી બહુ તો (જે તે ક્યાણુ હોય તો) આગબગીચામાંનાં ઝાડ-ખીડ જોવા દે; પરંતુ તે છતાં પણ તે તેને 'ગામડીઓ ગમાર' તો જરૂરજ ધારે. અસ્તુ: એ તો થવું હોય તે થાય; પરંતુ એ ગામડીઓ તો એ આગબગીચાનાં દૃશ્યથી ખુશ ખુશજ થઈ જઈને ઘડીભર એ સ્થાનને સ્વર્ગધામની પણ ઉપમા આપી દે. આ પ્રમાણે તેને સુખલાલ તો ઘડીભર મજેજ; પણ એમ નહિ કરતાં જો તે એ મહેલની બાહ્યાંતર રચના, યોજના, દૃશ્ય, વસવાટ, વહીવટ, દેશકાળ, રીતભાત, રાજ, રાજકુટુંબ, વહીવટદાર, નોકરચાકર ઇત્યાદિવિષે પ્રથમથીજ જરૂરી માહિતી મેળવી ચૂક્યો હોય અને તે પછીજ તે સ્થળમાં પ્રવેશ્યો હોય; તો તો વળી એને ઘણું ઘણું જોવા-સમજવાનું અને મોટમોટાં માનવો સાથે હળતામળવાનું પણ મળી જાય; અને તેથી એને સારા સારા સ્થાપતી લાલ પણ મળીજ જાય.

એકાદ પત્રાવળીનેજ લ્યો. ભલે એ પત્રાવળીમાં કોઈ પરમકુશળ રસોઈઆની વાનીઓ પીરસાઈ હોય; અને તેની સાથે કોઈ કુશળ પીરસણીઆએ તેમાંની પ્રત્યેક વાનીના જૂદા જૂદા સ્વાદ, ગુણ, ખાવાના ક્રમ અને લાલાલાલ વગેરે પણ બતાવ્યા હોય; છતાં પણ જો તે ગામડીઓ તેના તરફ ધ્યાન નહિ આપતાં જે પણ હાથમાં આવે તે મોઢામાં મૂક્યો જાય; તો તો પછી તેનીજ મૂર્ખતા કે બીજું કંઈ ! ન કરે નારાયણ ને મીઠામરચાનીજ ઢગલીઓ પ્રાથમિક કોળીઆરૂપે તેના સુખમાં પહોંચી જાય; તો તો તે ગિયારો “ બળ્યુ આ હાણુ રાજ શ્યાબ્યનું ખાવાનું !” એણે તો મારીને મોઢુંજ બગાડી નાંછ્યું !” એમ કહીને નાસી જાય તોપણ નવાઈ નથી.

માટે પુનઃ પણ કહેવાનું કે, પાઠકબંધુને એવું ન થતાં મહાભારતરૂપી આ અતિઉપકારક ગ્રંથનો લાભ તેમને વધારે ઉંડાણથી, વધારે પ્રમાણમાં અને વધારે સહેલાઈથી પ્રાપ્ત થાય; એટલાજ સાડ ઉપરોક્ત માહાત્મ્ય અને લેખો વગેરે અપાયું છે; અને તેથી કરીને વાંચનારે પણ એમાંનો એકેએક લેખ વાંચ્યાવિના મૂકવો નહિ.

વાંચનાર બંધુ ! આ પ્રમાણે જે ચારસોક પૃષ્ઠનો થોડકો આમાં આ સેવકે ઉમેરી લીધો છે, તેમાં તેનું પોતાનું તો ‘સુસાભાઈનું વા ને પાણી’ જેવુંજ હોઈને સુદામાલ તો લિખારીવેડાથીજ ચોળ્યો છે. મહાનુભાવો અને વિદ્વાનોના વિચારોમાંથી જે પણ ઠીકઠીક જેવું લાગ્યું તે પ્રથમ તો ઝોળીમાં ભરી લેવાયું; અને પછી તેમાંથી તાછી તાછીને જે જે વાનીઓ તમારે માટે કંઈપણ વધારે ઠીક લાગી તેજ આ પત્રાવળીઓમાં (પૃષ્ઠોમાં) પીરસાઈ છે.

મહાભારતનું ભાષાન્તર, તેમજ ઉપર જણાવેલા લેખોની મળીને જે હજારો પત્રાવળીઓ તૈયાર થઈ, તે દરેક પત્રાવળીને પાછી એકની અનેક બનાવી દેવા માટે છાપખાનામાં અપાઈ ગઈ; અને અપાયા પછી પ્રેસના ભૂત-ભૂતેશ્વરાદિએ પણ તેના ઉપર (સં. ૧૯૮૨ ના શિયાળાથી માંડીને આ ભાદ્રપદ સુધીનાં) પોણાએ વર્ષસુધી યંત્ર, મંત્ર, તંત્ર વગેરે એવાં તો ચાલુ કરી દીધાં કે જેથી (તેમજ વિદ્યુત્ ભવાનીની શક્તિ-ભક્તિ તો પ્રથમથીજ પ્રાપ્ત હતી તેથી) એ દરેકે દરેક પત્રાવળીમાંથી એકની અનેક બની ગઈ ! છાપખાનું સંસ્થાનું રહ્યું, તેથીજ આ કાર્ય આ પ્રકારે ઉકલી શક્યું; અને આ મહાભારતરૂપી મહાવાટિકાઓ એકમાંથી અઢી હજાર જેટલી બની ગઈ ! આ પ્રમાણે તૈયાર થયા પછી એ પ્રત્યેક મહાવાટિકાને પાછી સાત સાત ઉપવાટિકાઓમાં (સાત ભાગોમાં) વહેંચી નંબાઈ છે; અને તેથી એ ઉપવાડીઓની સંખ્યા તો ખાસી અઠાર હજારે પહોંચી ગઈ છે. એ પેટાવાડીઓમાં જો કે ગોઠવાઈ છે તો સરાસરી સાતસો-સાડીસાતસો પત્રાવળીઓ (પૃષ્ઠસંખ્યા); પરંતુ તે દરેક પત્રાવળીને એમાં એવી રીતે એક ઉપર એક ગુંથી લેવાઈ છે, કે જેથી એટલી બધી પત્રાવળીઓ છતાં પણ તેમાંથી જમવાનું તો એકીવેળાએ એકજ માનવથી બની શકવાનું !

હા, એક બીજો રસ્તો છે ખરો. તે એ કે, એકાદ સારા અવાજવાળો પીરસણીઓ યોજવા-

માં આવ્યો હોય; તો તે પોતાની ચક્રચાંચદ્વારા એક તરફથી વિવિધ પ્રકારની વાનીઓ મનરૂપી માટા યોગીઆમાં અપાટાબંધ ભરતો ચાલે; ને બીજી તરફથી ઘાંટારૂપી મજબૂત સૂંઢદ્વારા એવી તો સફાઈથી પીરસતો ચાલે; કે જેથી એકી વેળાએ સાતસો તો શું પણ સાત કે સત્તર હજાર જેટલી પણ જ્ઞાનભિક્ષુઓની જમાત બમી ગઈ હોય તો તેટલાને પણ તેમાંની દરેકે દરેક વાની, તુરતાતુરત એકની અનેકરૂપે નિવડતી ચાલી એકસાથે દશેદિશમાં પહોંચતી ચાલે ! વળી એથી કરીને આનંદાસ્વાદ પણ એમાંથી જરા સરખો ઘટવા નહિ પામતાં એ ભવ્ય ભિક્ષુઓના મનૈક્યને લીધે ઉલટો વધારેજ આવ્યા કરે !! હા, એટલું ખરું કે, એ વિશાળ શ્રોતા-સમાજ સુખ-શાંતિથી તથા એક્યપૂર્વક એસવા-જમવાવાળો હોવો જોઈએ. વળી દરેક ઇચ્છુકે પોતાના કર્ણ-કંઠોરાઓ પણ તે જ્ઞાનામૃતના પ્રવાહ તરફ, તથા જળરદસ્ત પીરસણીઆની વાણીરૂપી સૂંઢ તરફ એવા એકાગ્ર ચિત્તે ધરી રાખવા જોઈએ, કે જેથી તે દ્વારા પીરસાતું કથામૃત અને તેની સાથે જોડાયેલી બીજી પણ જ્ઞાનચારિત્રવર્ધક વાનીઓ તે કંઠોરામાં જઈ પડતાંજ પાછી ત્યાંથી બોલ-દડાપેરે નાચતી ફૂદતી સીધેસીધી હૃદયમંદિરમાંજ પધારી જાય !

આ પ્રમાણે જો આ પત્રાવળીઓના લાલ કોઈ લઈ જાણે-અર્થાત એમાંની અતિ હિતાવહ વાનીઓને જે કોઈ ખરા મનથી કર્ણપાત્રદ્વારા આરોગે, અને બીજા કાનદ્વારા કહાડી નહિ નાખતાં અંદર મનબુદ્ધિ સુધી પહોંચી જવા દે; તો તો વળી એમાં એવો બહુઈ ચમત્કાર છે કે આ સમગ્ર સંસારને તપાવી રહેલા ત્રિવિધ તાપ તો તેના તનમનમાં ટકવાજ પામે નહિ ! એટલુંજ નહિ પણ જો તીવ્ર ઇચ્છા હોય તો તો પછી તે પ્રળય શત્રુજી પણ સદાનેજ માટે પલાયન થઇ જાય, અને એમ થયું એટલે તો પછી આ પવિત્ર પત્રાવળીઓનો તે ભાવિક ભોક્તા પણ સદાને માટે તૃપ્તાત્મા, શાન્તાત્મા, સિદ્ધાત્મા, સર્વાત્મા અને નરનો નારાયણ સુદ્ધાં બની જાય !

વાંચનાર બંધુ ! તમારાં અને તમારા પૂર્વજોનાં કોઈ પુણ્યપ્રતાપેજ તે દયાના અમાપ સાગર શ્રીહરિએ આવા પ્રકારની ભાતભાતની પત્રાવળીઓ અને વાડી-મહાવાડીઓ તમારે માટે તૈયાર કરાવી છે. અને તૈયાર કરનારા પણ કેવા ? એ તો રહ્યા વ્યાસ અને વાદમીક જેવા યોગેશ્વર મહર્ષિઓ. એમણે આપ સર્વ માટે આવી જે જ્ઞાનચારિત્રવર્ધક અને તુષ્ટિપુષ્ટિદાયક ઉત્તમેત્તમ પત્રાવળીઓ બનાવી છે; તે એવી તો કાળજીથી, યોગશક્તિથી અને કળાકૌશલ્યથી તેમણે બનાવી છે કે જેથી કરીને તે સાક્ષાત્ પ્રભુની પોતાનીજ પ્રસાદીરૂપ બની રહી છે !

આવી અનુપમ પત્રાવળીઓના એ મૂળ પ્રણેતાઓ બહુગર પણ જળરાજ હોવા જોઈએ. કેમકે જે પણ પત્રાવળી પીરસાઈ ગઈ તે બહુજ સ્વાદિષ્ટ બનવા ઉપરાંત ખુબીદાર પણ એવી બની રહી છે, કે તેને જ્યાંસુધી ફાડી તોડીને ફેંકી દેવામાં આવે નહિ, ત્યાંસુધી ગમે ત્યારે અને ગમે તેટલી વાર તથા ગમે તેટલી પેઢીઓ સુધી તેમાંનાં માલપાણી કઢાયા કરે તોપણ, ન તો તેમાંની કોઈ વાની તલમાત્ર ઓછી થાય; કે ન તો જરા સરખો સ્વાદ ઓછો થાય ! અરે ઓછું થવાની વાત તો રહી, પણ એમાંની હરકોઈ અથવા ગમે તેટલી પત્રાવળીઓને પુનઃ પણ એકની અનેક બનાવવી હોય; અને પાછી તેમાંથી પણ એકની અનેક-એમ ગમે તેટલી વાર ગમે તેટલી સંખ્યામાં બનાવવી હોય, તો તેમ પણ બન્યાજ કરે ! હા, એમાં જડેશ્વર (ધનકુળેર) એવા ગૌરદેવ (ચૂરેપીયન) કૃત એકાદ વિશાળ કાયાવાળો અને ઠેક વિભાચતથી આવી પહોં-એલો કાળા ભૂત જેવો રાક્ષસ પણ તંત્રમંત્રથી સાધી લેવો જોઈએ; તથા તેની સાથે એકાદ બે શરીરધારી ભૂતો, પાંચપંદર ફૂતો અને એકાદ ફૂત-ભૂતેશ્વરને પણ એવા પ્રકારના સાધી લેવા જોઈએ કે જે જંત્રમંત્રને તંત્રના હુન્નરમાં પ્રવીણ અને લીન તથા નિયમિત રહે એવા હોય.

વાંચનાર ભાઈબહેનો ! આ પ્રમાણે જે પણ આકાર પ્રકારથી આ સાત સાત ઉપવાટિકાઓ-

વાળી મહાભારતરૂપી અનેકાનેક મહાવાટિકાઓ શ્રીહરિએ તમારે માટે તૈયાર કરાવી છે, તેને લાલ તમે જેટલો પણ લેવાય તેટલો ઔષધવાટિકા કરતાં પણ વધુ મહત્ત્વની વાટિકા સમજીને સારીપેઠે તથા સાચા મનથી લેજો; અને બીજાઓ પણ લે તેમ કરજો; તથા પુનઃ પણ ધ્યાનમાં રાખજો કે, એમાં (મહાભારત અને રામાયણમાં) પીરસાયેલી વાનીઓને પકાવનાર પાકશાસ્ત્રી (રસોધ્યા) એવા તો રસાયનશાસ્ત્રી અને રસસિદ્ધો માંહેલા હતા કે જે સિદ્ધાત્માઓના કહેવા મુજબ જે કોઈ માનવ ચાહે, તે આ ને આજ જન્મમાં મોટા પદપર મહાલે તેમ છે. અર્થાત એમની ઉચ્ચતમ નીતિરીતિને અનુસરનારા માનવનાં સર્વ દુઃખદારિદ્રોને સદાકાળને માટે પલાયન થઈ જઈ નાશજ પામવું પડે છે. એ પ્રાતઃસ્મરણીય વ્યાસ ભગવાન અને મહર્ષિ વાલ્મીકિના અપૂર્વ જ્ઞાનચારિત્રમાંથી ઉદ્ભવેલી મહાભારત ને રામાયણરૂપી પત્રાવળીઓ એવી તો પ્રયોગ-સિદ્ધ અને રાસાયનિક વાનીઓથી ભરપૂર છે કે જેવી વાનીઓ અને પત્રાવળીઓ જગતભરમાં કોઈથી પણ બનાવી શકાઈ નથી અને બનવાની પણ નથી.

હવે આ પત્રાવળીઓના રસેશ્વર પ્રણેતાઓ જેમ બ્રાહ્મણ છે; તેમ એમાંની દેવભાષામય દિવ્ય વાનીઓને હાલના જમાનાને બંધબેસતી બનાવવાવાળા-ગુર્જર ભાષામાં ફેરવી આપનારા પણ બ્રાહ્મણપુત્રોજ છે. તેમના હાથની આ ભાષાંતરરૂપી રસોધ બ્રાહ્મણીઆ હોવા ઉપરાંત સદાને માટે તાજ તાજ ને આલસછેટથી તો પ્રથમથીજ મુક્ત છે. જેથી આશા છે કે, જ્ઞાન-ચારિત્રના ભોજનેન્ધુ પ્રત્યેક પાઠકને તે જરૂર ભાવશે. પછી તો સાચી ભુખ સાથે; સાચા સુખાનંદના વેષે ભૂતપેરે વળગી પડેલા દુઃખાનંદ સાથે; અને અનિત્ય જડ તથા દુઃખરૂપ પદાર્થો સાથે બંધાયેલી નિત્યબુદ્ધિ, ચેતનબુદ્ધિ અને સુખબુદ્ધિરૂપી કુબુદ્ધિ સાથે જેને જેવી લેણુદેણી !

પાઠકબંધુ ! આ પ્રમાણે આ મહાભારતરૂપી મહાવાટિકા જે પણ રૂપરંગમાં તમારી આગળ રજૂ કરાઈ છે; તેને માટે જો કંઈ પણ થોડોધણું ઉપકાર માનવાની વૃત્તિ તમને થઈ આવે, તો સર્વથી પ્રથમ તો તેના આદ્યપ્રણેતા એવા તે તમારા પૂર્વજ ઋષિમુનિઓનોજ માનજો. અને તેથી પણ આગળની હેડબેન્ડિસ સુધી પહોંચી શકો તેમ હો, તો તો તે અકથ્ય મહિમાવાળા પરમાત્મેદેવને પણ અનેકાનેક પ્રણતિપૂર્વક અપાય તેટલો યશ આપજો, કે જે દેવાધિદેવના એકેક રૂપાટામાં અનેકાનેક ઋષિમુનિઓ વસતાથકા સચ્ચિદાનંદમય મહાપદને માણી રહેલા છે.

પરંતુ એ તો ઋષિમુનિઓની પેલી તરફની વાત થઈ. જેમની દૃષ્ટિ ત્યાંસુધી પહોંચી શકે, તેમને તો આ સેવકનાં અનેકાનેક નમન-વંદન છે. પરંતુ આ કળિકાળમાં તો કોઈ વિરલ માનવનીજ દૃષ્ટિ ત્યાંસુધી પહોંચી શકે તેવું હોઈને ઘણાખરાઓની દૃષ્ટિ તો આ દૃશ્ય પદાર્થો તરફજ હોય છે. માટે એવા સજ્જનોને પણ સૂચવવાતું કે, તે પરમ પિતાને અથવા મહાન ઋષિમુનિઓને બદલે કોઈ વર્તમાન યુગનાજ માનવોને આ મહાભારતપ્રકાશનનો યશ આપવો હોય, તો તો તે મહાભારતની આગલી ગુજરાતી આવૃત્તિના અમદાવાદનિવાસી અનુવાદક-પ્રકાશકને, તથા તે કામમાં સહાયક બનવાતું સૌભાગ્ય ધરાવનાર સફળત ભાઈશંકર ન્હાનાભાઈને આપવો જોઈએ. (કેમકે તેમણે મહાભારત કહાડયા પછીજ અન્ય પ્રકાશકની વૃત્તિ તે તરફ ગઈ હતી.) એઓ પછી એ યશ સફળત ઈચ્છારામ સૂર્યરામ અને તેમના અનુવાદકોને આપવો જોઈએ. (કેમકે એ બંને સ્થળેથી નીકળેલાં ગુજરાતી ભાષાન્તરો એવાથીજ મહાભારતનો વિશેષ ખ્યાલ આ સેવકને આવ્યો હતો.) અને તે પછી પણ આ સેવકને તો બાબુપરજ રહેવા દઈને અત્ર તરફના અનુવાદક બન્ને વિદ્વાન સજ્જનોને-સફળત શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજી તથા વિદ્યમાન શાસ્ત્રી ગિરિભાઈશંકર મયાશંકરનેઃ યશભાગી ગણવા જોઈએ.

* એ સિવાય આ મહાભારત છાપવામાં નીચેના સજ્જનો તરફથી કેટલેક અંશે આર્થિક સમવડ મળી છે, તે પણ અહીં યાદ કરવું જોઈએ કે:-

કેમકે એવી દેવભાષા મહામહેનતે ભણેલા, તથા અનુવાદકળામાં પ્રવીણ ભૂદેવો આવી મળ્યા તોજ આવા ભાષાંતરરૂપે આ ગ્રંથ નીકળી શક્યો છે.

સંભવ છે કે, આમ છતાં પણ કોઇ પાઠક આ સેવકને યશભાગી બનાવવા માગે. માટે હવે આ મહાભારતપ્રકાશનમાં તેણે કાંઈ આપ્યું છે કે ઉલટું લીધું છે, તે પણ કહી દઉં છું. પેલા સુસાભાષને તો નાત જમાડવામાં “વા ને પાણી” પણ કદાચ તેમના ઘરનાં હશે; પણ આ ભિખારી ભાષને તો ઘરજ નહિ, ત્યાં ‘ઘરનું’ તો હોયજ શું! એનો તો ઘરખાર ઉપરાંત હવાપાણી ઉપરનો પણ બધો હક્ક ખુચવી લેવાયો છે; અને તેમ કરીને પેલા મહાન ચોરે પોતાનું કહેવું સત્ય કરી બતાવ્યું છે કે, “જેના ઉપર હું વધારે કૃપાકરું છું; તેનું સર્વસ્વ બાહ્યધન લઈ લઉં છું” માટે આ સેવકથી તો હવે તોરા પુણ્ય તેરે દ્વાર એટલુંજ કહી શકાય તેમ છે. આ કહેવું વધારે માન મેળવવા માટે નથી, પણ સાચી વાત કહીને ભ્રાંતિ ભાગવા માટે છે. કેમકે તમો તરફ આ મહાભારત પહોંચી જતાં સુધીમાં તેનાથી જો કાંઈપણ બન્યું હોય, તો તેથી કરીને તેને તો ઉલટું તમારી સેવાનિમિત્તે સમયનો સહવ્યય કરવાનું સહ-ભાગ્યજ મળ્યું છે. માટે એ બદલ એને તો ઉલટો તમારો, તમારા પુણ્યોદયનો અને તે વિશ્વ-નિયંતાનો આભારજ માનવાનો છે. હા, તમારી વધારે અગત્યની સેવા થવામાં તેને તેની એક કમનશીબી હજી પણ નડયાજ કરે છે. તે એ કે, તેને સ્વ-પર ઉભય માટે જે નીતિ-રીતિ અધિક હિતાવહ સમજઈ-અનુભવાઈ છે; તેનીજ પાછળ મંડી પડવાંને બદલે તે તેના કરતાં આ ઉતરતી અને સ્વપ્રકૃતિવિરુદ્ધની બાબતમાં બધો સમય ગાળી રહ્યો છે!

હવે ખામીઓવિષે પણ એ શબ્દો કહેવાના છે. તે એ કે, ખુદ પ્રભુસિવાયની સર્વ કોઈ કૃતિ-વ્યક્તિઓમાં ખામી તો કોઈ ને કોઈ રૂપે હોય છેજ; તેમ આ પ્રકાશનમાં પણ હોઈ શકે. પરંતુ એ બદલ જો આ સેવકનેજ અપયશ આપવાનું કોઈ પાઠકને મન થઈ જાય; તો તેમને પણ વિનતિ છે કે પ્રથમ તો તેમણે તેમના પોતાના પાલિત-પોષિત પાપાસુરનેજ એ ઇનામ આપી દેવું ઘટે છે. x અને પછી જરા વધારે ડાઘા બનીને એને બદલે તેમના પેલા દુગળા પાતળા બની ગયેલા પુણ્યદેવનેજ પાળી પોષીને એવો તો પ્રબળ અને રાતો માતો બનાવી દેવો, કે જેથી તે પેલા આગળ પાછળ ભરાઈ એટલા બળવાન પાપાસુરેનો તો બસ ઘાણુજ કાઢી નાખે! અને તેમ થયું એટલે તો પછી જોઈ લેજો કે શ્રીહરિ એવા એવા સુયોગ્ય યોગેશ્વરેને સમાજસેવામાં નિયુક્ત કરી દેશે, કે જેથી પાઠક ભાઇઓ, તેમના પૂર્વજો અને ભવિષ્યની પણ અનેક પેઢીના વંશવારસો સુદ્ધાં તમારા ઉપર ખુશ ખુશ થઈ જવાના અને તમારાં ઉપરાઉપરી શુભગાન કર્યા કરવાના!! જો તમે આ સેવકનું આ પ્રકારનું કાંઈ પણ

કલકતાની જીવજીલાલ કંપનીવાળા શેઠ જીવજીલાલ મોતીચંદ, કે જેમના તરફથી બ્યારે પણ જરૂર પડે ત્યારે ત્યારે શ. દશહજાર સુધીની રકમ આ સંસ્થાને ઉછી દાખલ આપાતી રહે છે; તેના આ બાબતમાં પણ ઉપયોગ થયો છે. આઠસોક આદક તરફનાં નાણાં કે જે મ્હોટેભાગે મહાભારત જાપાવવા માંડ્યા પછી મળ્યાં છે; તોપણ તે કોઇ ને કોઇ રીતે ઉપયોગીજ થયાં છે. એમાં લાયબ્રેરીઓ વગેરેનાં ત્રણસોક આઠક વડોદરાની સેન્ટ્રલ લાયબ્રેરીવાળા શ્રીયુત મોતીલાલ નર-સિંહલાલ અમીનની પ્રેરણાથી તથા વડોદરાની ‘પુસ્તકાલય સંલગ્ન સહકારી મંડળી’ દ્વારા મળ્યાં છે.

x આ સેવક અવશુભસાગર હોવાથી અપયશપાત્ર તો અનેક રીતે છેજ. છતાં આવી બાબતમાં તે એટલા માટેજ પોતાને માથે અપયશ નથી લેવા ઇચ્છતો કે, તેના તનમનમાં પૂરતી લાયકાત નહિ છતાં સર્વેશ્વરે તેનેજ આવી મહત્ત્વની બાબતમાં નિમિત્ત તરીકે યોગ્યો, તે જો તમારાં પુણ્ય ઉત્તમ હોત તો યોગ્યત નહિ, અને કોઇ યોગ્ય માનવનેજ તેણે પસંદ કર્યો હોત. પરંતુ હે ભાઈ! હજી પણ પુણ્યબળ ખીંચવો તો તક કાંઈ ગઈ નથી. તમારે માટે ને તમારા વંશજો માટે હજી પણ અનંતકાળ બાકી છે.

કામકાજ બળવશો તો તો આ મેલોધેલો લિશ્વ તમને પોતાના મહેરબાન-કદરદાન સમજશે. માત્ર શેર અજ્ઞથીજ કાંઈ તેને તમે રાજી રાજી કરી નાખવાના નથી, કે જેથી તમે તેની પાસે “અન્નદાતા” પશુનું મદિરાપાન એક છાંટો પણ ચાખી શકે! એવી તેવી બાહ્ય બાબતોમાં તો તે “એક રોટી હુંગા, ને દો ગાલી હુંગા” એવા અક્કલના ઓથમીરો માંહેલો એક છે.

વાંચનાર! એક બીજી વાત પણ પાછો ફરીથી કહી લઉં છું. તે એ કે, આરોગ્યનો આ નિયમ તો તમે જાણતાજ હશે કે, પ્રથમ થોડુંક આદુ-લવણ અને પછી થોડાક કોળીઆ દાળભાતના લીધા હોય, તોજ પછી પત્રાવળીમાંનાં માલમિષ્ટાન્ન વધારે રોચક પાચક નીવડે છે. માટે મહાભારત વાંચવા પહેલાં દરવખતે કૃષ્ણાર્પણ, મંગલાચરણ, વૈદિક પ્રાર્થના, મહર્ષિ-એને સ્મરણાંલિ, પરમેશ્વરસ્તોત્ર, સ્તવપંચક, મહાભારતમાહાત્મ્ય, પરમાત્મધ્યાન, ભારત-સાવિત્રી, એમાંનું પણ થોડુંઘણું રોજ રોજ વાંચજો-સાંભળજોજ. કેમકે તે તમારા ચિત્તમાં સંસ્કારસંવર્ધન તથા શુચિ-રુચિ અધિકાધિક ઉપજાવશે. અને તે પછી બીજા લેખાદિમાંનું પણ થોડું ઘણું પ્રાથમિક અપૂર્ણ જેવું સમજીને વાંચતા-સાંભળતાજ રહેજો. હરહમેશ એવો તેવો પ્રાથમિક વિધિ કર્યા પછીજ મહાભારતરૂપી મુદ્દામ માલપાણી ઉડાવવાનું રાખજો. વળી એ સ્તોત્રસ્તવનાદિમાંનું અને તેટલું તમે કંઈસ્થ પણ કરી લઈને ભાવભક્તિપૂર્વક ગાતા સંભળાવતા રહેશો, તો તો વળી તમારા જેવુંબીજું દાતા-લોકતા પણ કોણ! કેમકે એકવાર એવી વસ્તુ મગજમાં ભરી લેવાઈ, એટલે તો પછી તે ગમે ત્યારે અને ગમે તેટલી વાર તથા ગમે તેટલી મોટી પગતને એકી વેળાએ જમવા-પીરસવાની તમને સાવ સુગમતા થઈ રહેવાની!

નાણું તો તમે આ સંસ્થાને આ પત્રાવળી બદલ માત્ર એકજ વાર અને તે પણ માત્ર કાગદી, છાપનાર, મકાનદાર, વ્યવસ્થા કરનાર, વેચનાર, બહેરાત છાપનાર અને વેચનાર સાટનાર વગેરેને વહેંચી આપવા માટે આપો છો.* પરંતુ તેના બદલામાં આ આંતરિક ભોજનનાં માલપાણીથી ભરપૂર એવી પાંચહજાર જેટલી પત્રાવળીઓ તમને એવા પ્રકારની પ્રાપ્ત થાય છે કે જેમાંની દરેકે દરેક તમારે માટે સદા સર્વત્ર તાજ ને તાજીજ રહેવાની. વળી એની સાથે, તે સાત પેઢીસુધી કામ આપે એવી પાકી રસોઈથી ભરપૂર હોઈને વિવિધ વાનીઓથી મહેકી રહેલી છે. આ પત્રાવળીઓ અને મહાવાટિકાઓ કાંઈ તમારે માટે માત્ર બે પાંચ વર્ષ સાડ તૈયાર કરાઈ નથી. પણ એ તો તમારી સાત પેઢી સુધી પણ પહોંચી શકે એટલામાટે, અને જોઈએ તો રોજરોજ ને ઘડીએ ઘડીએ પણ માલપાણીના હાંડા ટોપલા કાઢી આપ્યા કરે એવી અજબ પ્રકારની બહુઈ વસ્તુતરીકે એ બળયલી છે. માટે વધારે નહિ તો રોજ રોજ ઘડી બે

* પોતાના તનમનધન ઉપર મહેરબાની કરીને જે કોઈ સમજી માનવો, (કાંઈપણ બાબતમાં આ સેવક ઉપર યુરુપણું ચત્રવવાનું નહિ રાખતાં) માત્ર વહિવટી વ્યય અને દેખરેખ ઉપાડી લે, તો તો આ સંસ્થાના હાલના મૂલ્ય કરતાં અર્ધોઅર્ધ પણ મૂલ્ય ઘટી જાય; અને હજી ધર્મ-નીતિવર્ધક વાંચનનો ધણો વધારે પ્રચાર થાય તેમ છે. વળી એ સાથે કાગળ, છપાઈ વગેરેનો બોજો પણ ઉપાડી લેનારા નીકળી આવે, તો તો વળી આરા ત્રંથો નામમાત્રની-આની બેઆની જેટલી-કિંમતે પણ તે શામાટે લોકોને ન મળે! પણ એ તો ભાઈ પરધર્મી મીશનરીઓ હિંદુમતિના ટાંગા ભાગવા માટે જે જે રીતે જે જે યત્ન કરી રહ્યા છે, તે તે બાબતો જોવા-સમજવા જેટલી આપણા વર્તમાન રાષ્ટ્રસેવકોમાં ભાગણી ને અક્કલ જ્યારે આવવાની હોય, ધનવાનોનું પુણ્યપ્રાપ્તિનું અસામાન્ય નશીમ જ્યારે ખુલ્લવાનું હોય અને સાથે સામાન્ય વાંચકોનું પણ પાનીયું કરવાનું હોય, ત્યારનીજ વાત છે!! અત્યારે તો આ સેવકને પણ સામાન્ય વાંચનારાઓ કરતાં અનેકગણા સેવાપાત્ર એવા અભણ-અનાથ અને ગરીબ ગામડીઓનીજ સેવાના વિચારો બહુ આવ્યા કરે છે. હા, અવકાશ મળે તોયે પંડે તો એવું તેવું કરવાની દાનતજ નથી. બહુ તો માત્ર યુરુધંટાલની પેઠે વાતોનાંજ વડાં કર્યાં કરે, એવો અવશ્યુલનો સાગર અને ગંડપણુની ગાગર જેવો તે છે.

ઘડી પણ આ મહાભારત-વાટિકામાંથી ધર્મનીતિમય સુવાસ-ઉદ્ઘાસ તથા સાચી ઉન્નતિદાયક મીઠી તીખી વાનીઓ રોજરોજ જરાતરા પણ જમતાજ રહેજો. ભગવાન તમારું ભણું કરે !

પણ વળી માલની જોડે ‘પાણી’ શબ્દની શી જરૂર ? પાણી એટલે પેલું છાંટો-પાણી કહેવાય છે તે તો નહિ ને ? હા ભાઈ, એના જેવું પણ કંઈક ખરૂંજ. કેમકે એમાં પણ નિશો તો જરૂર રહેલો છે. હા, એ નિશો કાંઈ સ્થૂળ મદિરા પેઠે દુઃખદારિદ્રના દરિયામાં કે ધનવૈભવજન્ય મોહમદિરાના નર્કાગારમાં ડૂબાવે એવો નથી. એ તો એ દુષ્ટ સ્થળોમાંથી ઉદ્ધાર કરીને તમને સત્ય ઉન્નતિના શિખર તરફ ખેંચવાવાળો, ઈચ્છે તેને વિમાન કરતાં પણ વધુ ત્વરાવાળાં વૈરાગ્ય અને અભ્યાસરૂપી પૈડાંપર આરૂઢ કરવા-વાળો, તીવ્ર મોક્ષેચ્છારૂપી જોરાવર શક્તિ-સ્પીરીટ ધરાવનારો અને કોઈ જીવતાબળતા પરમાત્મદર્શીને શોધાવનારો કે જેંચી લાવનારો પણ નિવડે; એવા ધર્મનીતિના અદ્ભુત નિશા-વાળો છાંટોપાણી એ મહાભારતરૂપી મહાપાત્રમાં ભરેલો છે. શ્રવણમનનદ્વારા વારંવાર પીવાયા કરતી જ્ઞાનાનંદમય મદિરાની સાથે એ અનુપમ નિશો તો સદા જોડાયેલોજ રહેવાનો. એ સોમરસ તમારે કદાચ આખો દહાડો પીધા કરવો હશે, તો તેમાં પણ આ મહાધિકૃત અડોલ-અબોલ સમ્પત્તિસમા સાતે ગ્રંથ તમારી સેવામાટે એકપગે તૈયાર સમજવા ! તમારે જ્યારે પણ, જેટલો પણ અને જેટલી પણ વાર તે છાંટોપાણી લેવો હોય, તેટલો લીધાજ કરજો. પરંતુ હા, એની પણ પહેલાં પેલાં અતિ ઉદાર રામાયણમૈયાના હૃદયપાત્રમાં ઉભરાયા કરતો પેલો જ્ઞાન-આરિત્રનો ડબલ નિશો આપી દેનારો, અને લોભમોહાદિ પ્રબળ શત્રુઓનું જડમૂળમાંથી સત્તાનાશ કાઢી નાખવાવાળો જે અજળ જેવો છાંટોપાણી, તે પણ તમે આજ્યો છે ને ? ન આજ્યો હોય તો તે તો વળી જરૂર જરૂર તથા અને તેટલો વધારે વધારે આખતા-ઉડાવતા રહેજો. એમ જ્યાં રામાયણ અને મહાભારતરૂપી ગંગાયમુનાનો જોગ જામ્યો; કે પછી તો તમારા હૃદયક્ષેત્રમાં ત્રીજાં સરસ્વતી મૈયાનો-બ્રહ્મવિદ્યાનો-પણ ઉદ્ભવ આપોઆપ પણ થઈ આવવાનોજ ! અને એમ જ્યાં ત્રિપુટીનું ઐક્ય થયું, ત્યાં પછી તમારાં સર્વ પ્રકારનાં દુઃખદારિદ્ર અને દૈન્યરૂપી ત્રિપુટીને સદાને માટે ભાગીજ જવું પડવાનું ! ભગવાન તમારું ભણું કરે !

હે વાંચનાર ભાઈ-બહેનોના અત્યામી ! હે ભક્તજનોના દુઃખનોની (દુઃખ, દારિદ્ર્ય, દૌર્ભાગ્ય અને દુર્ગુણરૂપી) ચંડાળચોકડીનું મર્દન કરનારા જનાર્દન ! આપ અને આપના હરિજનોના ગુણગાનથી ભરપૂર એવા આ મહાભારતને આપેજ સર્વ સંયોગ-પ્રયોગ પ્રેરીને પ્રસિદ્ધ કરવા-કરાવવાની કૃપા કરી છે; તો તેની સાથે આપ સર્વેશ્વરને અનેકાનેક પ્રણતિપૂર્વક એ પણ પ્રાર્થના છે કે, વાંચનાર-સાંભળનાર ભાઈબહેનો વગેરે અમો સર્વના હૃદયમાં, આપના પોતાના તેમજ આપના જનોના ગુણમાહાત્મ્યનું સદાય શ્રવણ-સ્મરણ થયા કરે; આપને તથા આપના જનોને અનેકાનેક નમનવંદન થયા કરે અને ભાવભક્તિ બાગ્યા-જામ્યા કરે એવી પણ કૃપા અમો સર્વપર વર્ષાવતાજ રહેજો; તથા આપ જે અપાર કૃપા વર્ષાવી રહ્યા છો તેનું અમો સર્વને અધિકાધિક લાભ કરાવતા રહેજો; કે જેથી તેનો અધિકાધિક લાભ લેવાની અમો સર્વમાં શુદ્ધિ-બુદ્ધિ આવે. હે કરુણાનિધિ પરમપિતા ! આપ એવા સમર્થ છો કે:-

મૂકં કરોતિ વાચાલં પંગું લંબયતે ગિરિમ્ । યત્કૃપા તમહં વંદે પરમાનંદમાધવમ્ ॥
અર્થાત જેમની કૃપા મુંગાને પણ બોલતો કરે છે; અને પાંગળાને પણ પર્વતો ઓળંગાવે છે. માટે આપ સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપ પરમાનંદ માધવને અનેકાનેક વંદન હો. હરિ ૐ તત્સત્

શ્રીકૃષ્ણજન્માષ્ટમી }
સંવત ૧૯૮૩ }

દેહભાવે મેક્ષો, ધેક્ષો, ઇત્યાદિ અનેક અવગુણોનો સાગર
ભિક્ષુ:-આખંડાનંદના સર્વને જયસચ્ચિદાનંદ

મિશુની મહામળ અને માગણી*

રામાયણ, મહાભારત, વેદ, ઉપનિષદ, હરિવંશ, ભાગવત, દર્શનશાસ્ત્ર, ધર્મશાસ્ત્ર અને વૈદકશાસ્ત્ર વગેરેને લગતા ઋષિમુનિકૃત ગ્રંથો, એ અમૂલ્ય વસ્તુ હોવા છતાં પણ શ્રીહરિએ કૃપા કરીને તે આપણેમાટે આ યંત્રયુગમાં એટલા બધા સુલભ કરી દીધા છે કે જે તેમને માટે આપણા ગૃહસ્થાશ્રમીઓમાં પાણીના જેટલું (રોજના બે ચાર પૈસા જેટલું) પણ ખર્ચવાની ઇચ્છા પ્રગટે; અથવા અકિંચન પ્રભુપ્રેમીઓમાં વગરપૈસે પણ મેળવવાની તિવ્રેચ્છા ઉદ્ભવીને તે ધનવાનોપ્રત્યે નહિ તો પ્રભુપ્રત્યે પણ ઉંડા હૃદયથી પ્રાર્થના કરાવે; તો તેમને પણ એવા સદ્ગ્રંથ શ્રીહરિ કોઇ પણ પ્રકારે મોકલેજ મોકલે. આમ કોઇ પણ પ્રકારે આવેા ગ્રંથરૂપી સન્નિવ્રત એક વાર મેળવ્યો, એટલે તો પછી તે આપણો એવો વફાદાર સાથી અને આસાંકિત અનુચર બની રહેવાનો કે જન્મમારસુધી ન તો કાંઇ પગાર માગે કે ન તો કાંઈ અન્નપાણી માગે! તેને જ્યાં પણ ખેસાડીએ ત્યાં સમાધિનિષ્ઠ મુનિ પેરે અડગભાવે ખેસી રહે; જ્યારે પણ પૃથ્વીએ ત્યારે આપણા પૂજ્ય પૂર્વજોની, પ્રાતઃસ્મરણીય અવતારોની અને મોટા મોટા ઋષિમુનિઓની તથા વીરવીરાંગનાઓની અત્યંત સુખકારક અને હિતાવહ એવી જ્ઞાનચારિત્રવર્ધક વાતો તેને જેવી પણ મનોરંજક અને અસરકારક વાણીમાં સોંપાયતી હોય તેવીજ આખેદુબ, મનોરંજક, અસરકારક અને અદ્વૈતશઃસંભળાવવા માંડે! વળી સત્યસુખનો માર્ગ પૃથ્વીએ ત્યારે તે પણ ભુગમૂના જોગીઓનીજ કૃતિ અને વાણીમાં કહી સંભળાવે; અને માર્ગદર્શક દિવ્ય દીપકનું કે ભોમીઆ મશાલચીનું કામ લેવું હોય ત્યારે તેને માટે પણ ક્ષણમાત્રનીયે દીલ્લિવા તૈયાર!

આવા ઋષિમુનિકૃત ગ્રંથો એ ખરૂં જોતાં તો સાક્ષાત્ શ્રીહરિનાજ સંદેશવાહક-કાસદરૂપે છે. કેમકે પરમાત્મદેવનીજ પ્રેરણાનુસાર દ્રષ્ટા મહર્ષિઓએ એ અક્ષરદેહો રચેલા છે; અને તેમ હોવાથીજ તે હિંદુમતિનો અમૂલ્ય ખજાનો, માર્ગદર્શક ભોમીઓ અને વ્યવહારપરમાર્થ ઉભયને દર્શાવવાવાળો જ્વલત દીપક બની રહેલો છે; તથા સૃષ્ટિ હયાત હશે ત્યાંસુધી પણ તે તેવોજ રહેશે. હા, છતે ખજાને પણ આપણે પાખંડી ગુરુઘંટાલો અને કીર્તિપ્રેમી, વાણિજ્યકુશળ કે એક આંખવાળા આગેવાનોનાજ કંદામાં ફસી રહીએ; અને એ અનુપમ ખજાનોસ્વરૂપ પણ ખર્ચ કે શ્રમથી કાઢવા-ભોગવવા ઇચ્છીએ નહિ; ત્યાંસુધી તો સાક્ષાત્ શ્રીહરિ પણ આપણા કપાળમાં લખાયેલી દુઃખદારિદ્રની ખેડીઓ તોડવાને અશક્તજ રહેશે. કારણ કે જે જ્ઞાનચારિત્રવર્ધક ગ્રંથો સાક્ષાત્ શ્રીહરિનાજ ઉપદેશરૂપ હોય; જે ગ્રંથો વાલ્મીકિ અને વ્યાસ ઇં જોવા મહર્ષિઓએ પરમાત્માથીજ પ્રેરાઇને આપણને અનુપમ વારસારૂપે રચી આપ્યા હોય; અને જે ગ્રંથો આપણી હિંદુ સંતાનોની સેવા બજાવવાને એક પગે ટાંપી રહ્યા હોય; છતાં પણ જે આપણે તેનો લાભ લેવા ઇચ્છીએ નહિ; તો તો પછી હજી પણ આપણે ‘અકર્મીના પડિયા કાણુ’ની પેઠે કર્મના ફૂટેજાજ રહેવાના! અત્યારસુધી તો થયું તે થયું, પણ હવે તો જરૂર જગો. નહિ તો આપણું હિંદુત્વ અને હિંદુસ્તાન, આપણા પોતાના અને આઠઝરી ધર્મગુરુઓના તથા મિથ્યાભિમાની અગ્રેસરોના અધુરા જ્ઞાન-ચારિત્ર અને દુર્બળ તન-મનના પ્રતાપે હવે દુઃખ અને અધોગતિના એવા તો ઉંડા મહાસાગરમાં ગારત થઇ જશે કે પછી સદાકાળને માટે સત્યાનાશજ ગયું જાણજો!! માટે હવે તો આપણે આપણા હાલના બેઠાખાંઓના ગુણગાનનાં થોથાં, પ્રેમલા-પ્રેમલીનાં પોથાં તથા રઢિયાળી રોતોના રાગડા ત્યજી દઇને આપણા તનમાં ને મનમાં મિત્રરૂપે ધુસી ખેડેલા અજ્ઞાન અને અવગુણરૂપી શત્રુઓનેજ ઝાળખવાનું તથા દૂર કરવાનું શીખો; અને એ બાબતમાં આપણને તથા અન્ય સર્વને મોટી મદદ મળે તેટલા સારે રોજરોજ ઉંડા હૃદયથી પ્રભુપ્રાર્થના કરવા ઉપરાંત ઇશ્વરી પ્રકાશથી ભરપૂર ગ્રંથોના નિલપાદ, સ્વાધ્યાય અને બને તેટલું અનુસરણ પણ કરવા કરાવવા તરફ ધ્યાન આપો. વળી કુંળ, કુટુંબ, સગાંવહાલાં, નાતજાત અને સર્વ હિંદુ ભાઇબહેનોમાં તેની ભેટ-સહાણી કરવા કરાવવા

* આ લેખ અત્ર તરફની વાલ્મીકિરામાયણના નિવેદનમાંથી જરૂરી ફેરફાર સાથે લીધો છે.

તરફ પણ અધિકાધિક પ્યાન આપો; કે જેથી તમારું, તમારી સંતતિનું, તમારી હિંદુન્નતિનું અને તમારા શત્રુઓનું પણ હલ્યાણુ થાય !

મહાભારત અને રામાયણનું નામ આપણા દેશમાં સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છતાં પણ તેની અસામાન્ય મહત્તા અને ઉપકારકતાનો ખ્યાલ થોડાજ માણસોને હોય છે. વળી સ્વાર્થસાધુ ગૌરંગો તરફના ગોટપીડીઆ શિક્ષણથી રંગાયેલો વર્ગ તો એવા અંશેને ગપસપ જેવા ગણી કાઢીને મોટે ભાગે તેનાથી દૂરજ રહે છે. એટલુંજ નહિ પણ જેમ કોઈ એક એકડા ધુંટું છોકરું એકાદ સમ્રાટના ધનવૈભવની આંકણી કરવા બેસે; અથવા તો એકાદ કાચીવડે અમાપ મહાસાગરનું પાણી માપવા બેસે; તેમ કોઇ કોઇ તો વળી એમાંનાં અતિ અસામાન્ય, મહાન, પરમ પવિત્ર અને પ્રાતઃસ્મરણીય પાત્રોને રસ્તે જનારાં સામાન્ય માનવ જેવાંજ સમજી લઇને તેમના અમાપ જ્ઞાનચારિત્રને પોતાના ક્ષુદ્રક-વેંતીઆ જ્ઞાનચારિત્રવડે માપવા બેસે છે અને તેમનામાં ખામીઓ પણ શોધવા-દર્શાવવા મંડી પડે છે ! મોટે આ કારણથી પણ સમર્થ વિચારકો અને અભ્યાસીઓએ આ પ્રાચીન અંશેની મહત્તા અને ઉપકારકતાનાં મુક્તકંઠે ગુણગાન કર્યાં છે, તે આ પછીનાં પૃષ્ઠોમાં જોડવામાં આવ્યાં છે.

વાંચનાર માનવબંધુ ! આવા અતિ ઉપકારક અંશે પરમાત્માએ પોતેજ મહાન ઋષિમુનિઓના હૃદયમાં રહીને લખાવેલા સમજાવે અને તે બદલ એ મહાન દ્રષ્ટાઓના અને મહાન પ્રભુનો નિત્યપ્રતિ ઉડા હૃદયથી આભાર માનવા ઉપરાંત એ હાથ જોડીને તેમના શ્રીચરણમાં નમસ્કાર પણ કરતા રહેજો. કેમકે આવાં સ્મરણવંદનથી તમારાં હૃદય અને વર્તન અધિકાધિક ઉચ્ચગામી થતાં ચાલશે અને સંતિચાન્દ શ્રીહરિની તમને દૃષ્ટા અને સહાયતા પ્રાપ્ત થશે.

હા, એટલું ખરું કે, તે આભાર મોઢાના શબ્દોવડે માનવા ઉપરાંત શુભ કૃતિઓથી પણ માનવો જોઈએ. કેમકે એમ કરવાથીજ પરમાત્મદેવની દૃષ્ટા મેળવી શકાય તેમ છે. આ શુભ કૃતિ કેવી સમજણ અને ઉદારતાથી થવી જોઈએ; તે વિષે પણ આપણા વંદનીય ઋષિમુનિઓનાં વચન-વર્તન કહે છે કે:-**યોડયં નિજપરો વેત્તિ ગણના લઘુચેતસામ્ । ઉદારચરિતાનાં તુ વસુધૈવ કુટુંબકમ્ ॥** અર્થાત્ સાંકડા મનવાળાજ 'આ મારું' અને 'આ પારકું' એમ સમજે છે. ઉદાર ચરિત્રવાળા તો આખા જગતને કુટુંબરૂપે માને છે. મોટે હે ભાઈઓ અને બહેનો ! એટલું વિશાળ તમારું હૃદય નજ થયેલું હોય, તો પછી નીચેની વાન તો પ્યાનમાં દેજોજ લેજો.

જો દયાસાગર પ્રભુ પાસે અધિકાધિક દયા પામવી હોય, તો તમારું હૃદયપાત્ર જેટલું પણ મોટું રાખશો, તેટલા પ્રમાણમાં તે પણ અવશ્ય પામી શકશો. મોટે હે ભાઈ ! વધારે નહિ તો તમારાં કુટુંબી, પડોશી અને સગાંસબંધીઓને પણ આપણા પ્રભુસાક્ષાત્કારને પામેલા ઋષિઓએ સર્વ કોઇના લગ્ના મોટે રચી આપેલી પરમપાવની કથાઓ રાજ ધરી એ ધરી પણ નિત્યપ્રતિ વાંચવા-સંભળાવવાનો લાભ મળે તેમ કરજોજ કરજો. કેમકે એ કથાઓ આપણા મહાન પૂર્વજો, અવતારો અને પ્રાતઃસ્મરણીય વીર વીરાંગનાઓને લગતી છે; અને આપણા હૃદયને જ્ઞાનચારિત્રના રંગમાં રમાડીને નિર્મળ તથા પવિત્ર બનાવનારી છે. આવી ઉત્તમ કથાઓમાં વર્ણવાયેલાં ઉત્તમ જ્ઞાનચારિત્રની કદર, ઈચ્છા અને પ્રાપ્તિ કરવાની જરૂર પ્રત્યેક શ્રોતા અને વક્તાને પોતાના પંડ મોટે પણ થોડીધણી જણાશેજ. કોઇપણ માનવ એવું તો નજ માની રાખે કે, અમારા જેવાંથી તે કોઇ એ કથાઓમાં વર્ણવેલા પાત્ર જેવા થયાય ! અહીં તો એ વિષે લખવું પણ કેટલું ! ટુંકામાં એજ કે, જે પણ માનવો સાચા મનથી જેવું પણ થવા કે મેળવવા ધારે, જેવું પણ વિચારે, જેવું પણ પ્રાર્થે, તેવું તેઓ પણ જરૂર પામી શકે છે અને તેવાં જરૂર બની શકે છે. મોટે હે પુરુષ રામ ! હે સીતામિયાનાં વારસ સ્ત્રી-માતા ! હે ઋષિમુનિઓનાં શુભ સંતાન ! તમારા પૂર્વજોના શુભ ગાવા-સંભળવામાં જરા બની તો જુઓ ગુહતાન ! હે બહેન અને ભાઈ ! જરા સાધી તો જુઓ એ આપણા સમર્થ પૂર્વજો સાથેની સાચી સગાઇ ! આર્થત્વ અને હિંદુત્વનાં મુકુટમણિ અને ઋષિમુનિનાં પણ હૃદય દરી લેનાર એવા તેમના ગુણચારિત્રના ઉત્તમ વારસાને મેળવવા તરફ જો તમારું કોઇ પણ પ્યાન હોય; તમારા પૂર્વજોપ્રત્યે કોઈ પણ માન હોય; પોતાને અને પોતાના ઘર, કુટુંબ ઇત્યાદિ ઉન્નત કરવા-કરાવવા તરફ કોઇ પણ તાન હોય; સાચી ઉન્નતિ અને સાચા સુખનું કોઇ પણ ભાન હોય; તો તો જરૂર તમે આ મહાભારત અને રામાયણરૂપી રત્નખાણમાંથી તે સત્ય-સુખપ્રદ વારસાને શોધજો-સાધજો અને-માણજો-માણાવજો.

શ્રીમદ્દાહારત અને રામાયણ વાંચી-વંચાવીને, ગાઇ-ગવરાવીને અને સાંભળી-સંભળાવીને તમારાં રામેરામમાં-અણુએ અણુમાં સાચું આર્પિત-હિંદુત્વ-નગી ઉઠે, અને તે ધરનાં તેમજ બહારનાં માનવોમાં રેલાય; વાણીવર્તનમાં વર્તાય તથા ગરીબમાં ગરીબ અલણુમાં પણ તે ફેલાય તેમ કરજેજ કરજે. આ મેલાધેલા લિહુની તમારાપ્રત્યે એજ મુખ્ય લિક્ષા છે. ભારતવાસી કહેવાયા છતાં તમે શું એક યાચક-લિક્ષાર્થી-ને પાછો વાળશો ? ટુકડામાંથી પણ ટુકડો આપ્યા વિના એક લિહુને પાછો કાઢવાથી તો તે તમારું-ગૃહસ્થાશ્રમીનું-એકડું કરી રાખેલું પુણ્ય પોતાની સાથે લેતો જાય છે, એ તો ખચરજ હશે; પણ ધીરજ રાખજો. આ લિહુ કાંઈ ગાંડા ગુસ્તો એકો નથી કે અનંત અશ્વર્યાના સાગર શ્રીહરિએ સર્વ કોઈ માટે તથા સદાકાળ માટે ખુલ્લું રાખી મૂકેલું દિવ્ય સંપત્તિનું સુવલ સદામત મેળવવાનું મૂકી દ્યને તમારા દૂખળા પાતળા પુણ્યને લઇ જાય ! એ તે ઉપલી લિક્ષા તમેાપ્રત્યે એટલાજ માટે યાચે છે, કે જેથી તમને પોતાને પણ એ અખૂટ અને સર્વોપરિ ખળનો જ્ઞાત થાય, મેળવવાનો યત્ન સેવાય અને પ્રાપ્ત પણ થાય. વળી એટલુંજ નહિ પણ અચારે તમે સુખને નામે દુઃખનેજ જે અધિકાધિક ઇચ્છી તથા સેવી રહ્યા હો; તે તમારી જૂલ એવી તો ભાગી જાય કે જેથી સાચું સુખ શું છે અને ક્યાં છે, તે પણ તમને સત્વર સમજાય; અને દુઃખમાત્રની આલ્પનિકા નિવૃત્તિપૂર્વક પરમ સન્નિધાનંદમય અક્ષરધામની-મેક્ષપદની સદાસર્વદા માટે પ્રાપ્તિ થાય.

પણ લિહુ તો ખોખામાં માગે-જોખીમાં માગે-પાત્રમાં માગે ! ખતાવ તે તારી પાસે છે ? સન્નજન મિત્ર ! જરૂર જાણજો કે, તમારા પોતામાં અને સર્વ કોઈમાં જે હૃદય છે, તેજ આ લિહુની જોખીઓ છે-પાત્રો છે-ખોખા છે. કેમ, હવે તો તેમાં કાંઈ સાફ સાફ ચપરી-મૂડી નાખવાની મહેરબાની કરશો ને ! જગદીશ્વર તમને જ્યારે રોજરોજ સાફ સાફ ઘડી જેટલી અમૂલ્ય બક્ષિસ આપે જાય છે; તેના નોકર સૂર્ય, ચંદ્ર, પ્રકાશ હંમેશાં તરફથી પણ તમને પ્રાણુતત્ત્વની, અન્ન પકવાનની અને જળ, વાયુ વગેરેની અસંધારણ પ્રમાણમાં રોજ રોજ મદદ મળ્યે જાય છે; તો શું એ ૬૦ ઘડીમાંથી રૂપિયે આની-અર્ધી આની જેટલો બે-ચાર ઘડી સમય, પણ આ યાચકની તમારે ત્યાં મૂડી રાખેલી જોખીઓમાં જ્ઞાનચારિત્રામૃત સિંચવા ખાતે નહિ આપી શકે ! અમારા અચારના જાણીતા દેશસેવકો તો-ઈશ્વરે જેમને માત્ર નિમિત્તભૂતજ ખતાવી રાખેલા છે એવા બાણશત્રુઓ તરફ અને બાણધનનીજ તરફ ભાળી રહ્યા છે. આંતરશત્રુઓ તરફ, આંતરિક વ્યધિઓ તરફ અને તે સર્વનાં મૂળ-બીજ-રૂપ એવા અજ્ઞાન તથા વિપરીત જ્ઞાનસુધી તો તેમની બુદ્ધિબોહોંચી વળે અને આચરણમાં ઉતરે ત્યારની વાત ત્યારે ! બીજું ગમે તેમ હોય, પણ એવા આગંવાનો અને ધર્મગુરુઓના હૃદયમાંથી સ્વાર્થકુશળતા અને ઉપલક યોગ્યતાઓ તથા યોજનાઓ ધ્યાનમઃજ થાય; અને તેને દેકાણે આંતરિક શત્રુને સંહારવાવાળાં સાચે-સાચાંજ હાતબળ અને બ્રહ્મબળનાં તેજસ્-ઓજસ્ સત્વર નગી ઉઠે તોજ દહાડો વળે. 'મોટાભા' પણનાં મિથ્યાભિમાન દેશને દયાવતાં-ભમાવતાં-અટકીને હવે તો જ્ઞાન-ચારિત્રતા ઉંડા મહા-સાગરમાં ડૂબી મરે તોજ સાફ થાય. પ્રભુ હવે એવી તેવી પણ આશા-ઉમેદ આપીજ રહ્યા છે. કેમકે ઈશ્વરી કૃપાના કોમળ અંકુરસમા રામચંદ્રમણ જેવા બાળક લાલોના અને વ્યાસ-વસિષ્ઠ-નારદ-વિશ્વામિત્ર અને શુક-જનક જેવા લાલિ ઉપકારક ગૃહી-ત્યાગીઓના ચળકતા ચહેરાઓ હવે ઊગતા-ખીલતા હોય એવું પણ કોઈ કોઈ સ્થળે દેખાય છેજ. પ્રભુ કરે ને વર્તમાન સમાજ-સેવકો પણ પ્રથમ પોતાને પરમાત્મદર્શી ખતાવે, કે જે મૂળભૂત યોગ્યતા આવે તોજ તેઓમાં દેશદેશના જડમૂળસુધી અને આખા ઉપાયો સુધી પહોંચી જવાનું સાચું બળ આવી શકે તેમ છે.

વાંચનારપ્રત્યે પુનઃ પણ એજ કહેવાનું કે, તમે પણ તમારી આસપાસનાં બાળક, સ્ત્રી, વૃદ્ધ, અમણ વગેરેને મદાહારત અને રામાયણ જેવા ધર્મગ્રંથ રોજ રોજ થોડે થોડે પણ ખતાવતા પ્રકારે વાંચી સંભળાવશો, તો તેમનામાં ધર્મનીતિના ઉચ્ચ સંસ્કરો પડવા સાથે તમારું પોતાનું પણ ધણું ધણું ભયું થશે; અને કોઈવાર પવિત્ર પ્રેરણારૂપી વિજળી ઝણકતાં નજરોનજર પણ તે પુણ્યનો ઢગલો જોઈને તમે આશ્ચર્ય પામશો.

પણ બાઈ ! કહાય એટલું પણ કરવું ન બને કે ન રહે, તો આમાંનાં ચિત્રો અને તેની નીચેની થોડી થોડી લીટીઓ તો જરૂર બેરાંકોકરાં વગેરેને ખતાવજો સંભળાવજો; અને તે ઉપર-થી માણસે શું બોધ લેવો ઘટે, શું કરવું ઘટે, શું ન કરવું ઘટે, તે વગેરે પણ સમજવવા તરફી

લેજો. શું આ લિહુને આવા પ્રકારની-૬૦ ધડીમાંથી છેવટ ધડી એ ધડીની-પચીસમા પચાસમા ભાગની-પણ લિક્ષા નહિ આપો ? પ્રભુ તમારું કલ્યાણ કરે !

હે વાંચનાર ભાઈબહેનો ! ઉપલી બાબતમાં એટલું જરાતરા તો શું, પણ જો તમે ધારી આદરી બેસો તો તો તમે એટલું બધું કરી શકો-આપી શકો-કે જેથી શ્રીહરિનું સર્વસ્વ તેના બદલામાં પામી શકો; અને સાક્ષાત્ શ્રીહરિના જન્મણા હાથ જેવા પરાપકારી પણ બની શકો એમાં સંશય નથી. માટે અમારાથી શું બને ? એવું જરાપણ ધારતા નહિ. જુઓ, જરા કાન દબને સાંભળો. તે પરમપિતા અને જગદંબા મૈયા વહી રહ્યાં છે કે:- “ હે ભારતભયાનાં પુત્રપુત્રીઓ ! તમારી સહાયમાટે અમે સદાકાળ તમારી પૂઠે એકપગે ખડાં છીએ. અમેએ તમારેમાટે અને સર્વ કોઈને માટે સર્વ પ્રકારના ઐશ્વર્યનાં અને સંપૂર્ણ જ્ઞાન-ચારિત્રનાં સદાવ્રત સદાને માટે ખુલાં રાખ્યાં છે. દુઃખજ એ છે કે, અમે પાસે આટઆટલી અપૂટ સંપત્તિ છતાં પણ તેના ઇચ્છુક-ચાચક તો હજારો-લાખોમાં માત્ર કોઈકજ હોય છે ! માટે અમારું માનો તો હજી પણ જંગો, ઉઠો, અને તમારાં અમે તરફનાં બારીબારણાંને-અમારી છેક નજીકમાં આવેલા તમારા હૃદયદારને-તરતજ સાફ સુતરાં અને ખુલાં કરી નાખો ! તમે અત્યારસુધી વગરસમજ્યે એ દાર નાહકનાં વાસી રાખ્યાં છે; તે જો હવે પણ તમે કંઈક સમજી થયા હો તો તરતજ ચારે તરફથી ખોલી નાખો; કે જેથી અમારા જ્ઞાનચારિત્ર્યરૂપી પ્રકાશને તમે સારી પેઠે પામી શકો; અંધકારને લીધે ઘૂસી ગયેલાં ચામાચીટીયાં, કીરીમંકોડી, સાપવીંછી વગેરે આપોઆપજ ભાગી જાય; આંતરિક આરોગ્યની પવિત્રતા વધતી જાય; અને અમારા સાક્ષાદ્કાર સાધી સંત્યજ્ઞાનંદમય બનાય ! ! હે બંધુ અને બહેન ! જો આ સર્વ સમજવા-આચરવા જેટલું જોર તમને તમારામાં ન દેખાતું હોય, તો પછી અંદર અંધારામાં રહીને પણ જરા અમે તરફ ચિત્ત તો ફેરવો ! અને જરા સાચા ભાવથી તો પોકારો ! એટલે એટલું કળ-મળ તો તમારાં હૃદયકપાટ બંધ છતાં પણ અમે મોકલી આપીશું, કે જેથી કરીને તમે તમારાં બારણાં ઝટ ખોલી શકો; અંધકાર વગેરેને તગડી શકો તથા પરમ સત્યનો પ્રકાશ પામી અમારાં પણ દર્શન મેળવી શકો ! માટે જરા અમે તરફ સાચા મનથી વળી જુઓ અને પછી જોઈ લ્યો કે તમારે માટે અમારી પાસે કેવું કેવું અને કેટકેટલું અપૂટ ઐશ્વર્ય ભરેલું છે ! તમે આ પણ સાંભળ્યુંજ હશેકે, ખુદા મહેરબાન તો બંદા પહેલવાન ! અર્થાત્ ધર્મ, અર્થ કામ અને મોક્ષ, એમાંનું જે કાંઈ પૂર્ણ વિશ્વાસથી અને હક્કદાવાપૂર્વક તથા અનન્ય-ભાવથી અમારી પાસે જે કોઈ યાચે છે; તે સર્વ કાંઈ અવશ્યમેવ મેળવી શકે તેમ છે. જુઓ, ગીતામાં હું દુઃખીજનોને તથા દુનિયાઇ પદાર્થના પ્રેમીઓને પણ-જો તેઓ મહારાજ યાચક બની રહે તો-મારા ભક્તમાંજ ગણું છું. શું તમારી પાસે તીવ્ર ઇચ્છા પણ નથી ? જો ના હોય તો તે પણ માગી લ્યો ને ! તે પણ મળશેજ !! માટે ભાઈ મારા ! આવું તેવું પણ સમજી જાણો, માગી જાણો અને મેળવી જાણો ! ”

પરંતુ સાચા જિજ્ઞાસુ-મોક્ષાર્થીને માટે મહાન ઋષિમુનિઓ નીચેની પણ એક ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા જેવી વાત સૂચવી ગયા છે કે:-

અભિમાનં મુરપાનં ગૌરવં ઘોર રૌરવં । પ્રતિષ્ઠા સુકરી વિષ્ઠા ત્રિણીં ત્યક્ત્વા સુખી ભવેત્ ॥

અર્થાત્ મોક્ષજિજ્ઞાસુએ તો હું આવો છું, તેવો છું, અમુક છું, તમુક છું, એવા અભિમાનને મદિ-રાપાનજ સમજવું; ગૌરવને ઘોર રૌરવ નરક સમજવું; અને લોકપ્રતિષ્ઠા-લોકકીર્તિને શ્વાનવિષ્ઠા સમજવી. આ પ્રમાણે એ ત્રણે લૌકિક પદાર્થોને પ્રભુના માર્ગમાં અંતરાય નાખનારા સમજીને માનવ જ્યારે એનો ત્યાગ કરે છે; ત્યારેજ તે સાચું જ્ઞાન, શ્રેષ્ઠ જળ અને અટલ-અનુપમ સુખ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. હા, આ જગતમાં એવા પરમ સત્યના પ્રેમી તથા અનાતમ વસ્તુસ્થિતિના વિરક્ત માનવ તો હજારો લાખોમાં કોઈકજ હોય છે; અને એવું હોવાથીજ સાચા સંતોએ સામાન્ય જન-વર્ગને ‘ દિવાની દુનિયા ’ કહી છે. દિવાનાપણું એવું નામ કે કંઈકનું કંઈક ભાસે, કંઈકનું કંઈક બોલે. આમ હોવાથીજ લાખો-કરોડો માનવો ગમે તેટલી સ્તુતિ કે નિંદા કરે, તોપણ ધણે ભાગે તે સાચી માહિતી અને સમજણવિનાનું તથા મોટે ભાગે ફોનોગ્રાફની જડ યાળાઓના સખ્દો જેવુંજ હોવાથી તેને વજન આપીને તેનો ઉત્તર આપવા જેવું, કેહવું-શોક કરવા જેવું હોતું નથી.

એક સંત પુરુષ દીકળ કહી ગયા છે કે:—

નારાયણ તું કર્મ કરે, કહ્યા કરેંગે કૂંડ; સ્તુતિ નિંદા જગત કી, દોનોં કે સીર ધૂડ.

ઋષિમુનિઓના ગ્રંથોમાં તેમનો જે સીધો અને આડકતરો ઉપદેશ સમાયલો છે; તથા અનેકાનેક ઋષિ, મુનિ, રાજર્ષિ, ભક્ત અને વીરાત્માઓનાં જે ચરિત્ર અપાયલાં છે; તેને માટે આટલું તો જરૂર વાંચનાર-સાંભળનારના પ્યાનમાં રહે કે, એમાં લેકોને હરામના રોટલા ખાવા-વાળા ગંજેરી-ભંજેરી કે પાનતમાકુ ખાધ પટિયાં પાડવાવાળા ખાવા ખનાવવાનો જરા પણ હેતુ નથી. હેતુ માત્ર એજ છે કે, ચાર વર્ષા કે ચાર આશ્રમ પૈશી જેને જે પણ માફક હોય, પ્રાપ્ત હોય, કે ખન્યું હોય; તે માત્ર ઉપર ઉપરથી નહિ ખનતાં જેવો બહાર તેવોજ અંદર અને અંદર તેવોજ બહાર બનીને રહે. વધુ ન બને તો એકાદ પગથિયું તો તે જરૂર ચડે. અર્થાત્ પામર કોટીનો-એટલે કે ધર્મનીતિવગરનો-હોય તો વિષયી કોટીનો, એટલે કે ધર્મ અને નીતિપૂર્વક મેળવવા-ભોગવવાવાળો બને; વિષયી હોય તો વારંવાર જન્મમરણ અને સંયોગવિયોગ વગેરેનાં દુઃખ જેથી સદાને માટે દર થઇ જઈ પરમ સમિચ્છાદાનંદપદની પ્રાપ્તિ થાય એવા મોક્ષપદનો જિજ્ઞાસુ (મોક્ષેચ્છુ) બને; અને મોક્ષેચ્છુ હોય તો જીવ-મુક્ત, એટલે કે પ્રાણીમાત્રનો સર્વોપરિ સેવક બને.

રામાયણ અને મહાભારતની વિશેષતાજ એ છે કે, પ્રત્યેક વર્ણ, પ્રત્યેક આશ્રમ અને પ્રત્યેક કક્ષાવાળા માનવની નિષ્ઠા અને કર્મ કેવાં હોય છે તથા તેનાં કેવાં પરિણામ આવે છે; ઉન્નતિ-પરાયણ માનવો કેવા ઉત્તમ લાભ મેળવે છે અને કનિષ્ઠ કોટીના માનવો કેવી દુર્દશા પામે છે; નીતિ એટલે શું અને અનીતિ એટલે શું; ધર્મ એટલે શું અને અધર્મ એટલે શું; કરવા જેવું શું અને ન કરવા જેવું શું; પ્રાપ્ત કરવા જેવું શું અને તજવા જેવું શું; બંધ એટલે શું અને મોક્ષ એટલે શું; સદ્ગુણ એટલે શું અને દુર્ગુણ એટલે શું; એવી એવી સર્વ બાબતોનાં ચિત્ર એમાં આવે છે; અને તે પણ માત્ર ઉપદેશવાક્યોથી નહિ, પરંતુ તે તે પ્રકારના થઇ ગયેલા માનવોનાં જીવતાં જગતાં શબ્દચિત્રોરૂપે એમાં મહર્ષિઓએ એવાં તો સરસ ચિત્રી બતાવ્યાં છે, કે જેથી શ્રોતા-વક્તાઓ ઉપર તેની આબાદ અસર થાય અને તેઓ અધોગતિના માર્ગ છોડી દઈ સત્ય ઉન્નતિ તરફ વળે.

જેમકે એક ઉત્તમોત્તમ કુટુંબ કેવું હોઇ શકે? પિતા અને માતા, પતિ અને પત્ની, ભાઇ અને ભોળાઇ, ગુરુ અને સેવક, ઇત્યાદિ પાત્રો ગૃહસ્થાશ્રમમાં કેવાં ઉત્તમ હોવાં શક્ય અને આવશ્યક છે? તે વિષે તે તે પ્રત્યેક પાત્રનાં ઉત્તમોત્તમ શબ્દચિત્ર શ્રી મહાભારત અને રામકથા-દ્વારા અપાયેલાં છે.

હે વાંચનાર બંધુ! આવા મહત્વના ગ્રંથ વાંચવા-સાંભળવાની ઇચ્છા કેને ન થાય! પરંતુ દેશની દશા અત્યારે એવી થઇ પડી છે કે ઇચ્છા ગમે તેટલી હોય પણ અર્થની સગવડ હોય નહિ એવા પણ અનેકાનેક સંજ્ઞનો હોય છે; અને એવું હોવાથી ઉદારાત્માઓમાટે તો એ પણ પરા-પકાર કરવાની એક ઘણીજ સરસ તક છે. માટે જે પણ સંજ્ઞનોના હૃદયમાં આવા ઉત્તમ ધર્મ-ગ્રંથોને દાન, ભેટ કે લઘાણીતરીકે આપવા અપાવવાની અને પોતાની લક્ષ્મી તેમજ શુદ્ધિને સફળ કરવાની હોંશ પ્રકટે; જે પણ સંજ્ઞનોને ધન મેળવવામાં રહેલાં અનેક પાપ અને નકરોને ધોતા રહેવાની કાંઇપણ અછલ રહેલી હોય; અને જેમના મનમાં ધન, ધામ ઈન્દ્રિયાનું ત્યાં પડયું મૂકીને માત્ર પ્રપંચનીજ પોટલીસહિત નર્કધામમાં સીધાવી જવાને બદલે દાનપુણ્યની પોટલીઓ આગાઉથી મોકલો આપવાની, અને પછી જ્યારે પણ શરીરમાંથી નીકળતું પડે ત્યારે સુખપૂર્વક અને સીધીસીધું સ્વર્ગધામમાંજ જઇ વસાય એવી ગોઠવણ અત્યારથીજ કરી રાખવી હોય; એવા શુદ્ધિમાનેનેજ માટે આ સલાહ-સૂચના સમજવી. જેઓ 'સુખમે' રામ બગલમે' છુરી' એના જેવા સેતાનના સરદાર હોય; જેઓ ધોળે દિવસે ધન સૂંટી રહ્યા હોય; જેઓ પરદેશી લૂંટારાઓને દલાલી, નોકરી, વેપાર, વગેરેરૂપે મદદ કરી રહ્યા હોય; તેઓ તો જ્યાંસુધી એકવાર નર્કવાસમાં પહોંચી જઇને દીર્ઘકાળસુધી ધગધગતી અગ્નિજ્વાળામાં સેકાયા કરવાનો લાભ (!) અનુભવે નહિ; ત્યાંસુધી સાક્ષાત્ બ્રહ્માનું પણ સાંભળે તેમ નથી, પછી આ લખનાર જેવા અવગુણસાગરનું તો સાંભળેજ કેણું! આપણા નિર્ધન દેશમાં અત્યારે ગમે તેટલાં દુઃખદારિદ્ર વરસી રહ્યાં હોય અને પરાપકારની ગમે તેટલી ઉત્તમ તકો પડેલી હોય; છતાં પણ જેઓને તે તકનો લાભ લેવાની ઇતિજન ન ઉદ્ભવતી હોય, તેમને માટે તો એજ કહી શકાય કે ભગવાન તેમના ઉપર દયા કરે!

પ્રિય વાંચનાર! સંભવ છે કે, તું પોતે પણ નિર્ધન હોય. પરંતુ એથી ધનદાન ન કરી

શકે તો સમયદાન તો કરી શકે ખરેખરે ! 'માટે એ રસ્તે પણ આ ગ્રંથો અભણ તેમજ ભણેલા મજુરો, ખેડૂતો, અંત્યજ્ઞે અને બાળકોને તથા યુવકો અને વૃદ્ધોને વાંચી સંભળાવવાનો માર્ગ તારીમાટે તો બહુજ સરસ છે. કેમકે આ પ્રકારનું કામ તો સેંકડો-હજારો ને લાખોના દાનથી પણ વધારે મહત્ત્વનું છે. વળી એથી તો તારે માટે એક પંથ ને દો કાજ જેવું થશે. એક તો એથી કરીને બીજાઓનાં હૃદયોમાં ઉત્તમ સંસ્કારો રેપવા-સીંચવાનું શ્રેય મળે છે; અને બીજું એ કે, એમ કરનારનું પોતાનું હૃદય તો વળી શ્રોતાઓ કરતાં પણ વધારે સંસ્કારી અને પવિત્ર બનતું ચાલે છે. હા, એ કામ નિષ્કામભાવથી બજાવવું જોઈએ, એટલું તો ખરું.

ધનધામનાં લોભલાલચ, માનવહૃદયને પાપપ્રપંચમાં પણ એવાં ડૂળાવી દે છે; ધર્મનીતિથી એવાં તો બ્રષ્ટ કરી મૂકે છે; કે તેમના હૃદયમાં સાચી લાગણી, સાચી દયા, સાચી સત્યની ભૂખ, સાચું સત્ય-પાલન, સાચી સરળતા કે પોતાની ઓછપને કબૂલ કરવા જેટલું હૃદયબળ તેનામાં રહેવાજ પામતું નથી. વળી તે અવગુણોને સદ્ગુણ માનીને એવાજ મિત્રો અને નોકરો શોધી લે છે કે જેથી કરીને તે મોટરે ચઢીને કે પાપરૂપી ભારે પૈડાતળે ચગદાઈ પીસાઈને સીધેસીધા રોરવ નરકમાંજ સીધાવી જાય ! અજાત, પામરો પણ કાંઈ એટલા બધા નીચ હોતા નથી. હિંદભૂમિમાં અવતરવાને લીધે પણ મરણ અને નરકના ભાવિ ભય કોઈ કોઈવાર તેમને પણ સતાવી જાય; એટલી ચોચતા તો ઘણાખરા પામરોમાં પણ રહેલીજ હોય છે; અને તેથી કરીને તેમને પણ જો કોઈ ઝાપરે ચઢાવનાર, નામ કોતરાવનાર કે મોટાભા બતાવનાર વગેરે મળી જાય; તો તો વળી થોડુંધણું ધન પણ આપેજ આપે ! જેઓ આવી રીતે લોકકીર્તિ માટે પણ થોડુંધણું ખર્ચી શકે છે; તેમનું હૃદય પણ પૂરું નહિ તો અર્ધપૂર્ણ પણ જો વિપરી કોટીનું હોય; અને આની બેઆની જેટલું પણ જિજ્ઞાસુ કોટીનું હોય; તો તો તેવાઓને પણ ઋષિમુનિઓનાં ઉત્તમોત્તમ જીવનકથન પસંદ પડ્યા વિના રહેતાંજ નથી. વળી કેટલાકોને તો તે એટલાં બધાં ગમી જાય છે કે જેથી કરીને તેમનું જીવન દિવસાનુદિવસ ફેરવાતું ચાલીને પરમ ઉત્તમ પણ બની રહે છે !

ઉપલી સમજણથીજ આ સંસ્થાદારા મુખ્યત્વે ધર્મનીતિના ગ્રંથો નીકળે છે અને ઉપર જે એ કાવ્ય-વચન ટાંકેલાં છે, તે પણ એવાજ સન્નનોમાટે છે. માટે તે ઉપરથી કોઈએ એમ ન સમજવું કે, પોતાની પ્રતિષ્ઠા-ગૌરવ-નામના-કે કીર્તિને ખાતર પણ જેઓ દાનપુણ્ય-લોકસેવા-રાજસેવા ઈન્દ્ર કરતા હોય, તેમનો વિરોધ કે હસકાઠ કરવાનો અહીં જરાપણ ઉદ્દેશ છે. ઉદ્દેશ જો કાંઈ પણ હોય તો તે એજ છે કે, તેઓ જે કાંઈ રહું કરતા હોય તે વધારે સમજણથી, વધારે કાળજીથી અને વધારે આવડતથી વિચારે તથા આચરે; અને જેઓ ભારતવાસીઓપર જમી મળેલાં દુઃખનાં અનેકવિધ ઝાડ-કે જેની ઉપર પત્ર, પુષ્પ અને ફળ પણ ફાલી રહ્યાં છે; તેનેજ-ઉપર ઉપરનાં અનિષ્ટોનેજ-માત્ર ચૂંટી નાખવા પાછળ મંડી પડ્યા હોય; તેઓ તેજ મહેનતનો અને તેજ ઉગ્ર્ય વ્રત્તિનો ઉપયોગ તે દક્ષોનાં જડમૂળનેજ ખોદી કાઢવા પાછળ કરે !

અસંગશસ્ત્રેણ દઢેન હિત્વા !

કોઈ એમ કહે કે, રામાયણ અને મહાભારત ઇત્યાદિ મહાન ગ્રંથો દેશમાં વિચરમાન હોવા છતાં પણ ભારતવાસીઓની દુર્દશા કેમ શરૂ થઈ અને અત્યાર સુધી કેમ ટકી રહી છે ? ઉત્તર સ્પષ્ટજ છે કે, એવા ગ્રંથોમાં દર્શાવેલા અનુભવસિદ્ધ આચારવિચાર (જ્ઞાન-ચારિત્ર્ય) ઘટતાં ચાલવાનુંજ એ પરિણામ છે. ઘરમાં પુષ્કળ ખજાનો હોવા છતાં પણ તેનાથી અજ્ઞાત મનુષ્ય “અન્ન, અન્ન” કરતો મરી જાય; અથવા તો તે ખજાનાનો દુરુપયોગ કરીને કોઈ એ કરતાં પણ ખૂરે મોતે મરે; તો તેમાં પણ એ ખજાનાનો દોષ તો નજ કહી શકાય; એવુંજ આર્થગ્રંથોવિષે પણ સમજવું. પરંતુ તેની સાથે આ વાત પણ જૂઠવાની નથી કે, ઘટી ઘટીને પણ એ જ્ઞાન-ચારિત્ર્ય જેટલા પ્રમાણમાં કાંચમ રહી શક્યાં છે; તે પણ એ મહાન આર્થગ્રંથોનો અને પૂર્વજોનો જ પ્રતાપ છે. એમના પ્રતાપેજ ભારતવર્ષ ભારતવર્ષતરીકે અને હિંદુજાતિ હિંદુતરીકે અત્યાર સુધી હયાતી ધરાવી શક્યાં છે; અને નહિ તો અન્ય અનેક પ્રાચીન પ્રજાઓની પેઠે હિંદુજાતિ પણ નામશ્ય્ય બનીને આજે મુસલમાન કે ખ્રિસ્તીપદનેજ શોભાવતી હોત !

અકસોસની વાત છે કે, અન્ય કેટલીક ઉપકારક બાબતોની પેઠે રામાયણ, મહાભારત, ઓખાહરણ વગેરેની કથાઓ પણ અનેક પ્રકારના લલિત રાગોમાં ગવાતી સાંભળવાનું ભારતવાસી-

ઓમાં એણું થતું ચાલે છે અને તેથી તેવી કથાઓ લલકારીને ગાઇ સંભળાવનારા સુયોગ્ય ઉત્સાહી વ્યાસદેવતાઓ પણ ઘટતાજ ચાલે છે.

એજ પ્રમાણે આપણા પ્રાતઃસ્મરણીય સંતમહાત્મા અને કવિવરોનાં રચેલાં અનેક પ્રકારનાં જ્ઞાનચારિત્ર્યવર્ધક આખ્યાન, ભજન, ધોળ, ગરબી, ગરબા, રેખતા વગેરેને પણ અસરકારક રીતે ગાઇ સંભળાવનારી વ્યક્તિઓ તથા ભજનમંડળીઓ દિવસાનુદિવસ ઘટતીજ ચાલે છે; અને જે જાય છે તેની જગ્યા મોટે ભાગે ખાલીજ રહે છે.

જનુસર તાલુકાના સારોદ ગામમાં આજથી ૭૫-૧૦૦ વર્ષપર એક કદાવર અને બળવાન બાંધાવાળા ભટ્ટજી હતા. તેઓ ઓખાદરણની કથા, પગે ધુધરા અને કેડે નરથાં બાંધીને તેના લલિત રાગોમાં એવી તો સરસ રીતે ગાતા, કે શ્રોતાઓ ચિત્રવત્ બની રહેતા અને તેમનાં હૃદય આનંદ તથા ઉત્સાહથી ઉછળી રહેતાં.

એજ ગામમાં વહોરા પટેલોમાં “સુલેમાન ભગત” તો હમણાંજ થઇ ગયા. આ લખનારને નાનપણથી અનેક વ્યાસોના મુખથી કથાવાતાંઓ શ્રવણ કરવાનું સૌભાગ્ય મળ્યા કરેલું; પણ એજ ઓખાદરણ કે ગિરવરકૃત રામાયણ જ્યારે સુલેમાન ભગત એક હાથમાં તંબુરે અને બીજા હાથમાં મંથરા લઇને તથા એક તરફ નરથાં વગાડનારને અને બીજી તરફ સારંગીવાળા ભરથરી-ને સાથે બેસાડીને પોતાના પહોરી રાગથી ગાતા, ત્યારે તો હજીજ વળતી! એ લેલ, એ દલક, એ જોશ અને એ અસર અજબજ હતી. ભગત પોતે પણ તે ગાતા ગાતા આમતેમ ડોલ્યા કરે અને શ્રોતાઓ પણ ડોલ્યા કરે! હિંદુઓનાં ઘર અને દેવમંદિરમાં તો એમનાં કથાકીર્તન થતાંજ; પરંતુ મુસલમાન કામઢી વસેલા મહોલ્લામાં અને એજ કામઢા એક પટેલના મહોટા ગેડા ઉપર પણ એ ભગતની ઓખાદરણ વગેરેની કથા એવીજ છટાથી ચાલતી અને ત્યાં પ્રાયઃ એજ કામઢા શ્રોતા એટલા બધા એકઠા થતા કે પગ મૂકવાની પણ જગ્યા રહે નહીં!

એજ ગામમાં લંગીની કામઢાં ‘ભોજીઓ’ કરીને એક ઉંચો પડછંદ અને મજબૂત બાંધાનો વૃદ્ધ હતો. એ માણસ રાત્રે જ્યારે વાર્તા માંડતો, ત્યારે વચમાં વારંવાર જોસમાં આવીને ઉભો થઇ જાય, અને જાણે તે પોતેજ તે વાર્તાનું કોઈ એક અસામાન્ય પાત્ર હોય એવોજ મુરલીમ શ્રોતાઓને પણ ભાસ થઇ આવી તેઓનાં હૃદય રસથી તરબોળ બની જાય!

દશેક વર્ષપર અમદાવાદમાં સાધુચરિત ગણેશ ગોપાળ પંડિતના મકાન પાસે સરતા સાહિત્ય-નું કાર્યાલય હતું ત્યારે તેમને ત્યાં કોઈ આધિક વયના બારોડ ઉતરેલા. એક રાત્રે કાર્યાલયમાં આવીને તેમણે બે ત્રણ કલાક સુધી એક વાર્તા સંભળાવી હતી. શી વર્ણનશક્તિ અને શી રસ જમાવવાની ખુબી! વાર્તામાં વચ્ચે પ્રસંગ આવતાં એકવાર તેમણે એક હોકારો કરેલો, તે તો જીંદગીસુધી ભૂલાય તેમ નથી. ‘આભતા ગાલ છોટે’ એવી ઉપમા કવિજનો આવા ભટ્ટ ચારણાદિ કથાવાર્તા કહેનારાઓના હોકારોને આપે એમાં જરાપણ નવાઈ નથી.

એજ પ્રમાણે ભીમની વાત કહેતી વખતે ભીમના ભાવમાં આવી જાય; સહદેવની વાત કરતાં સહદેવ જેવાજ જણાઇ રહે; અર્જુનની વાત આવતાં અર્જુનનોજ ભાસ કરાવે; ધર્મરાજનો પ્રસંગ આવતાં ધર્મમૂર્તિજ બની રહે; અને હનુમાન, રાવણ, કુંભકર્ણ, લક્ષ્મણ, શયરી વગેરેના પ્રસંગ ચાલતાં તેવા તેવા પણ ભાવ દર્શાવવામાં કમાલ કરે; તેમજ રોજ રોજ નવી નવી અસરકારક વાર્તાઓથી ધર્મનીતિનો બોધ પણ એવા સરસ આપે, તથા સાથે સાથે દસાવે પણ એટલાબધા કે કહેવાની વાતજ નહિ! એવા એવા અનેકવિધ ખુબીઓવાળા વ્યાસદેવતાઓની કથાઓ સાંભળવાની જે મજા પૂર્વાશ્રમમાં હેવટસુધી મળેલી, તે ભૂલી ભૂલાય એવી નથી. પણ હવે તો એ વાતો ૪૦-૪૫ વર્ષ જેટલી જૂની થઇ ગઇ!

પરંતુ ઇશ્વરકૃપાથી હજી પણ, બહુ નહિ તો કોઇ કોઇ પણ એવા અસામાન્ય વાર્તાકારો, કથાકારો, કીર્તનકારો વગેરે હયાત હશેજ; અને તેઓ છે ત્યાંસુધીજ તેમના હૃન્નરને ઉત્તેજ અનેક વ્યક્તિઓમાં પ્રચલિત કરીને મરતો. અટકાવવાની તક છે. એવી પ્રત્યેક વ્યક્તિ ભારતનું મોંઘું ધન છે. દેશનું ધણુંયે ગયું તેમ એ ધન પણ જતું રહેશે, તો ફરી તેને ઉપજવવું મુશ્કેલ છે. આવા બાહોશ કથાકારો, કીર્તનકારો, વાર્તાકારો, પુરાણીઓ, ભાટચારણો, ભગતો, વ્યાસદેવો, ધરબારી બાવાઓ, ભરથરીઓ, કાપડીઓ, વગેરેનો પણ દિવસાનુદિવસ ઘટાડોજ થતો ચાલે છે;

અને જે જે હોંશિયાર માણસો ભય છે તેમનું સ્થાન ખાલીજ રહે છે. અનેક પ્રયત્નોવડે ભ્રમેલી અને સેંકડો-હજારો વર્ષસુધી ઉપકારક થતી આવીને હિંદુભૂતિને જડમૂળથી ઉખડી જતી અટકાવી શકનારી હિંદુસંસ્કૃતિનાં આ સાધન અભારે તો મોટે ભાગે દીનહીન સ્થિતિમાં અને જડમૂળથી ઉખડી જવાની તૈયારીમાંજ છે; પણ આગ્રા સમયમાં ન્યારે તે પોતાના ઉન્નત સ્વરૂપમાં હશે ત્યારે તો કેવી અદ્ભુત અસર અને ભગૃતિ રાખનારાં હશે, તથા લગાઇ વખતે કેટલું બધું જોસ જગાડી બળુનારાં હશે; તેની તો વાતજ શી કરવી? આજે તો એમાં દશાંશ જેટલી પણ યોગ્યતા અને ઉપકારકતા રહેલી ન ગણાય. પરંતુ એવાં એવાં પણ એ સાધનોમાંથી સારી સારી વ્યક્તિઓને શોધી, ઉત્તેજીને તથા સૂચવી કેળવીને ઉન્નતિપ્રદ દિવ્ય સંસ્કારોથી તરબોળ બનાવવામાં આવે; અને જે તેમનો યોગ્ય લાભ લેવામાં આવે; તથા તેમની સંખ્યા વધે તેમ કરીને જનસમૂહને દૃઢથી તેમનો લાભ આપવામાં આવે; તો તો દેશની નષ્ટ થવા બેઠેલી એ શુભ સંસ્કૃતિમાં કાંઈ ને કાંઈ ચેતન પૂરાતુંજ રહે અને ખાદી ઉપરાંત ઉચ્ચ મુરારી વગેરે પણ જે જે પ્રચલિત કરવું હોય તેમાં એવા માનવો કેટલા બધા ઉપયોગી થાય; અને તેની સાથે એ લોકો પોતે પણ પોતાને બરનાં જ્ઞાન, ચારિત્ર્ય, કળા અને ઉપકારકતામાં કમે કમે કેટલાં બધાં ખીલતાં-ખુલતાં ચાલે એ શું દેશહિત માટે ઓછી અગત્યનો, ઓછો વિચારણીય અને ઓછો આચરણીય પ્રશ્ન છે? હવે આગળ કરતાં તો ઉચ્ચીજ કક્ષાના સમાજ સેવકો દેખાય છે; પરંતુ ન્યાં પહોંચવું છે, અને તેમાં જેટલું બાકી છે; તે જોતાં તો તેમના આચારવિચારો હજી પણ આગળ વધવાની ખાસ જરૂર છે; તે દર્શાવવાજ આટલું અહીં લખ્યું છે.

લોકરુચિને વશ બની રાષ્ટ્રીયતાના નામ નીચે પણ ગોટપીટીઆ ગોખલપટ્ટીવાળા શાળાઓ ચલવીને લાખોની બરબાદી કરવી અને દેશમાંના ગરીબોનાં લોકો અનેક પ્રકારે પીવાવાળા લોકોની સંખ્યા તથા આવડતને વધાર્યા જવી; એના કરતાં તો ઉપર જણાવ્યા જેવી વ્યક્તિઓ અને સંસ્થાઓને ખીલવીને દેશના ખરા આધારરૂપ સ્ત્રીવર્ગ, બેઝુતો, અંત્યજને તેમજ ખીજા નિરાધાર, ગરીબ અને અજ્ઞાન લોકોનીજ સંગીન સેવા બજાવવામાં રાખવું સાચું અને સંગીન હિત રહેલું છે. સમજીઓએ હવે તો એવાંજ કાર્યોની પાછળ ધનના દગ અને સુયોગ્ય સેવાલાવી જીવનો અર્પણ કરવાં-કરાવવાં ઘટે છે.

ભારતમાતાનો સાચો સપૂત બંકિમચાચુ કે જે આર્યસંસ્કૃતિનો મહાન અભ્યાસી અને હિમાચતી હતો; વર્તમાનયુગનો જ્ઞાનચારિત્ર્યસંપન્ન મહાવિદ્વાન હતો; જેવું રોમેરોમ દેશદાઝથી ફફડી રહેલું હતું અને જેના પછી દેશમાં તેનો જોટો પાક્યો નથી એવો એ અસામાન્ય સાહિત્યસેવક હતો. આનંદમઠ તથા કૃષ્ણચરિત્રાદિ જેવા અનેકાનેક પ્રેરક ગ્રંથોનો તથા ‘વદેમાનરમ્’ જેવા રાષ્ટ્રીય ગીતોનો જે પ્રણેતા હતો; એવો સમર્થ સાહિત્યસમ્રાટ પણ એવા શિક્ષણ અને શિક્ષિતો-વિશે કહે છે કે:—“લખતાં-વાંચતાં આવડે તેજ શિક્ષિત અને ન આવડે તે અશિક્ષિત; એવું જરા પણ સમજતા નહિ. પાઠશાળાઓ અને નિશાળોમાં લખવાવિના પણ જ્ઞાનની વૃદ્ધિ થઈ શકે છે. આપણા દેશમાં પૂર્વે જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાના જે કેટલાક ખાસ માર્ગો હતા; તે આજે હુતપ્રાપ્ત થઈ ગયા છે. ‘કથા’ અને ‘હરિકીર્તન’ એ પૂર્વકાળે જ્ઞાનપ્રાપ્તિનો એક મુખ્ય ઉપાય હતો. પ્રાચીન સન્નારીઓ કથાકારોના મુખથી પુરાણ તથા ઇતિહાસની વાતો સાંભળતી અને તેથી કરીને પુરાણ-ઇતિહાસમાં જ્ઞાનનો જે ઉત્તમ ભંડાર છુપાયેલો છે, તે તેમની પાસે ખુલ્લો થઈ જતો. અત્યારના આપણા સુશિક્ષિત ગણના યુવકો કરતાં પણ અનેક વિષયો પૂર્વકાળની સન્નારીઓ બહુ સારી રીતે સમજી શકતી હતી. ભોગવિલાસમાંજ જીવનની સાર્થકતા સમજાવનારી, કાળા મોંવાળી આ વીસમી સદીએ તો એક હાથમાં તોપ-બંદૂક અને બીજા હાથમાં કળ-કારખાનાંઓને ધારણ કરીને સેંકડો શિક્ષિત, અર્ધશિક્ષિત તથા અશિક્ષિત યુવકોને ધર્મસંસ્કારથી ભ્રષ્ટ્ર કર્યા છે.”

પોતાનું નામ પણ ન લખી બળુનારા પ્રાતઃસ્મરણીય ભગવાન રામકૃષ્ણ પરમહંસ, જનપતિ શિવાજી અને મહાન અધ્યપર જેવાઓ જે અસામાન્ય જ્ઞાનચારિત્ર્ય અને શરીરબળ ધરાવતા હતા; તે સર્વ ક્યાંથી આવેલું? આર્યસંસ્કૃતિનાં એ સમયના અક્ષરજ્ઞાનની બહારનાં ઉત્તમ સાધનોનોજ એ સર્વ પ્રભાવ હતો.

વળી એ સાધનોનો લાભ માત્ર રાજાઓનાંજ હોકરોને મળે એવું ન હતું. એ લાભ તો સર્વ

કાઢને મળી શકતો. પ્રથમ તો એ લાલ, પરમ આસ્તિક, બળવાન અને સદ્ગુણી માતાપિતાના આચાર, વિચાર, ઉછેર અને ગૃહશિક્ષણમાંથીજ મળી રહેતો. અને તે પછી એ લાલ ગામમાંના જ્ઞાન-ચારિત્ર્યસંપન્ન કુળપુરોહિત, ભાટ, ચારણ, શાસ્ત્રી, પુરાણી, ધર્મચાર્ય, મહંત, યાત્રાળુ, પંડિતો, મંડેશ્વરો, સંતસાધુઓ, પરમદસો તેમજ અતિથિઅન્યાયગતો પાસેથી પણ સહજે સહજે મળ્યા કરતો હતો. વારતહેવારોની ઉજવણીઓ, મેળાઓ અને યાત્રાએ નીકળતા સંઘો પણ એ બાબતમાં ખુબજ મદદગાર થતા હતા.

એવે એવે પ્રકારે જનસમાજમાં સ્ત્રીઓ, બાળકો, વૃદ્ધો, યુવકો, ખેડૂતો તેમજ ગરીબચુરબં વગેરે તમામ વર્ગો જ્યારે જ્ઞાનચારિત્ર્યવર્ધક આયસંસ્કૃતિથી પોષાય કરતા; ત્યારે મનુષ્યો કેવાં સુખી, સદ્ગુણી અને બળવાન રહેતાં ! તેઓ આખું આયુષ્ય ધર્મનીતિથી તથા સુખસંપત્તિપૂર્વક ચુલ્લરતાં; અને ગરાસીઆઓમાં તો શું પણ ગામના લંગી સુદમાં એવું બળ અને આરોગ્ય રહેતું કે અત્યારના આપણા લાણીગણીને કુરકુરીઆં પેદા કરી બળવાન પાંચ-દશ યુવકો પણ તેવા એકને પહોંચી શકે નહિ !

આ વાત તો આજે પણ પુષ્કળ માણસો જાણે છે કે, આજથી પચાસ અને સો વર્ષ પહેલાં દેશમાં આજના જેટલું દારિદ્ર્ય, દુષ્કાળ, મોંઘારત, તનમનની દુર્બળતા, કુસંપ, ઝેરવેર, સ્વાર્થ-પરાયણતા, વિભ્રાસિતા, જીવપ્રત્ય અને લોભલાલચ વગેરે ન હતાં; અને એના સામા છેડાની સંપત્તિ, સુખશાન્તિ, સુકાળ, સંપ, હેતુપ્રીત, ઉદારતા, સાદાઈ, પરોપકાર, સરળતા, સદાનુભૂતિ, આસ્તિકતા વગેરે હાલના કરતાં ઘણાં વધારે હતાં. એ સમયે એવી સ્થિતિ હોવાનું મુખ્ય કારણ એજ હતું કે ઉપર જણાવેલા પ્રકારોદ્ધાર લોકોને જ્ઞાનચારિત્ર્યનું શિક્ષણ ખૂબ છૂટથી તથા સ્વાભાવિક રીતે મળ્યા કરતું હતું. આજે આપણે નાના કે મોટા પ્રત્યેક ગામમાં બ્રાહ્મણોને, ભટ્ટ ચારણોને તેમજ મઠમંદિરવાળાઓને જે ગામગરાસો પળતા તેમજ એ છીએ; તે સર્વ એવા ઉચ્ચ કક્ષા અને નિઃસ્પૃહ લોકશિક્ષકોના ચરણમાં કદરવાન રાજકર્તાઓ, ધનિકો તથા ગામલોકોદ્ધાર તેમજ ગુણચારિત્ર્ય અને ઉપકારકતા ઉપર એવારી નંખાયેલાં હતાં. આજે તેમના ઉત્તરાધિકારીઓ તો એ જ્ઞાનચારિત્ર્ય પણ ખોદ ખોદા છે અને તેની પાછળ પાછળ તેમની જમીનજગીરો પણ ખોવાતી ચાલી છે !!

પરંતુ આ સર્વ છતાં પણ ઉપર જણાવ્યું તેમ હજી પણ એ વર્ગોને સચેત અને સુસંસ્કૃત કરીને સમાજસેવામાટે ઉપયોગી બનાવી શકાય તેમ છે; અને માનવસમાજ પોતે તંગી વેડીને પણ પોતાના એવા સુયોગ્ય સંદાયકોને રાટલો આપી શકે તેમ છે. એમાં પણ જે અનેક બાળકો, માતપિતા કે પાલકપોષકવિનાનાં હોઈને જે તે પ્રકારે જીવન ગાળતાં હોય તેમનીજ સેવા અને સુશિક્ષણનું કાર્ય તેમનાજ જેવી નિર્ધનતા વગેરે સ્વીકારીને સર્વભાવથી આચરવામાં આવે તો 'કારીગરનો છોકરો સહેજે કારીગર બને છે' તેમ જ્ઞાનચારિત્ર્યસંપન્ન શિક્ષક-રક્ષકના પોતાના શિક્ષણ અને આચરણ ઉપરથી ધારણા મુજબના જ્ઞાનચારિત્ર્યસંપન્ન, મજબૂત અને સેવાવૃત્તિવાળા સમાજસેવકો તેમનામાંથી અવશ્ય સારા પ્રમાણમાં ઉપજી આવે, એમાં નવાઈ નથી. રાષ્ટ્રસેવાની સાચી દાનતપાળા અને પંડુત બાન બૂલી તેની પાછળ મચી પડનારા સજ્જનોમાટે શું આ ઓછી આકર્ષક તક છે ! જે નવાપાં નિરાધારો માટે ભાગે તો દેશને માટે કળકારક, ચોર, લામટા, જુકા, ભીખારી, વ્યભિચારી, પાખંડી, ઠગ અને હરામી બેખધારીજ બની જવાનાં; તેમનામાંથી ઉત્તમ સમાજસેવકો બનાવવાનું કામ કેટલું બધું શક્ય અને મહત્ત્વનું છે ?

લૌકિક સ્વાર્થ અને સંઘર્ષવૃત્તિને દૂર કરી પ્રભુનેજ સર્વસ્વ માની શકનારા જ્ઞાન-ચારિત્ર્યસંપન્ન થોડાક સજ્જનો પણ જો સર્વભાવે એકનિષ્ઠાથી અને સતતપણે ઉપર જણાવ્યા જેવી એકાદ સંસ્થા જમાવવા ઇચ્છે; તો હાલની શ્રીમંતસેવી તથા લૂંટારાવર્ધક અનેક શાળા-પાઠશાળાઓ અને બોર્ડિંગો જે વિષાતક કાર્ય બજાવી રહી છે; તેને બદલે સમાજના સત્ય હિતની દિશામાં અસાધારણ પરિણામ આપ્યાવિના રહેજ નહિ. આવા કૃષિપ્રાધાન્ય દેશમાં એવા કામમાટે લૂંટારા ધનિકોની પાસે ભીખ માગી તેમને મોટા ભા બનાવવાનું કામ પણ જ્યાંસુધી કુશળ કૃષિકાર બનવામાં આવે નહિ, ત્યાંસુધી બજાવવુંજ પડે. ઉચ્ચ ભાવનાવાળા, આસ્તિક અને પરિશ્રમી સમાજસેવકને પ્રભુ આવી બાબતો માટે પણ કોઈને કોઈ માર્ગ ખોલી આપેજ. દેશનો ઉદય હવે કોઈ પણ પ્રકારે થવો અનિવાર્ય હોવાથી સાચી લાગણીવાળા અને સંયમી નરદેવતાઓને

માટે કાંઈ ને કાંઈ ઉકેલ પોતાની ઉચ્ચ ભાવનાઓ પાર પડે એવા મળીજ આવે. હા, ઉચ્ચ સિદ્ધાંતો-ને ખાતર પડે અકિંચનતામાં અને જરૂર પડે તો ભૂખમાં પણ સુખ માનવા જેટલું જ્ઞાનચારિત્ર્ય તેમનામાં હોવુંજ જોઈએ.

જગતકર્તાને જે કાંઈ કરવું છે, તે તો થવાનુંજ છે. માત્ર જેમનું પરમ ભાગ્ય હશે તેઓજ તેમાં હથિયારરૂપે બની શકશે; અને આત્મોન્નતિ કે પરમ યશ એમાંનું જે પણ જોઈતું હશે; તેના ભાગી થશે.

હે સર્વત્ર રમી રહેલા પરમ પ્રભો ! સર્વપર આપની અધિકાધિક કૃપા ઉતારજો અને આપનાં પડદે રાખેલાં દિવ્ય રત્નોને પણ હવે લોકસેવામાં વાપરજો; કે જેમના જ્ઞાનચારિત્ર્યો પ્રતાપ જોઈને સર્વ કોઈ પોતાના અંતઃકરણમાં રહેલા મૂળ શત્રુઓની સામે તથા અયોગ્ય શ્વેરિવાજ, માંહો-માંહેનાં કલેશ-કુસંપ છઠ્ઠ બાહ્યશત્રુઓ સામે પણ લડવા માંડે; જગતના સર્વ ધર્મો અને માનવોમાં ઐક્યપ્રદાયક રહસ્યો પ્રવર્તે, રાગદ્વેષ, મિથ્યાભિમાન અને અકલ્પનાં ખારડાનોત્તી દોરવણીમાંથી જનસમાજ સત્વર છૂટે; અને પરમ ધ્યેયને પામી ચૂકેલા એવા સાચા ચિકિત્સક પુરુષોત્તમોનીજ દોરવણી તેમને સત્વર પ્રાપ્ત થાય. વાંચનાર ! તમે પણ રોજ આવી પ્રાર્થના કરશે તો તમારું અને તમારા વંશવારસોનું પણ એથી વધારે વહેલું અને વધારે પ્રમાણમાં બહુ થશે.

આ પછીનાં પૃષ્ઠોમાં જે જે લેખો તેમજ ઉતારા જેમના અને જેમાંથી લીધા છે, તે પ્રત્યેક-નાં નામ અનંતાંસુધી તે તે સ્થળે આપેલાંજ છે. અહીં એ તમામ લેખકો તથા તેના પ્રકાશકોનો અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માની આ લેખ સમાપ્ત કરીએ છીએ. હરિઃ ૐ તત્સત્

સંવત ૧૯૮૩-શ્રાવણ માસ

ભિક્ષુ-અખંડાનંદ

મહાભારતના આ પ્રગટનનું વૃત્તન્ત

આ સંસ્થા તરફથી સંવત ૧૯૬૪ માં એક ચોપાનીયાદ્વારા જે જે લોકોપયોગી અથવા સ્વસ્થ મૂલ્યે ફેલાવવા જેવા જણાવાયલા, તેમાં પણ મહાભારતનું નામ હતુંજ; પરંતુ કામ થવાનો આધાર તો જરૂરી સાધન-સંયોગ એકત્ર થવા ઉપર હતો.

એ પછી એ વિષે ક્યારે ક્યારે અને શું શું થયું; તથા કેવી રીતે આ મહાભારતની યોજના શરૂ થઈ; શાથી પડી મૂકાઈ; વળી પાછી તે કેવી રીતે શરૂ થઈ અને હાલના રૂપમાં પાર પડી; એ વગેરે હકીકત (આ સંસ્થા તરફથી બહાર પડેલા શાન્તિપર્વની આગલી આવૃત્તિ, આદિ-સભાપર્વની પહેલી આવૃત્તિ, તથા આદિ-સભાપર્વની આ નવી આવૃત્તિ, એ પુસ્તકોનાં નિવેદનાદિ ઉપરથી જરૂરી સુધારા-વધારા સાથે) આ નીચે અપાઈ છે.

આ સંસ્થા તરફથી સંવત ૧૯૭૦માં જે શાન્તિપર્વ સાક્ષરવર્ચ છોટાલાલ નિર્ભયરામ ભટ્ટના ગુજરાતી ભાષાંતરવાળું પ્રસિદ્ધ થયેલું; તેના (ભાદ્રપદ ૧૯૭૦ ના) નિવેદનમાં થોડાક સામાન્ય ઉદ્દેશ્ય પછી આ વિષે જણાવાયું હતું કે:-

“ગુર્જરપ્રભુ અભાર અગાઉ એ ગુજરાતી ભાષાંતરો મેળવવાને લાગ્યશાળી થઈ ચૂકી છે. એમાંના પ્રથમ પ્રયાસનું માન રા. રા. ભાઈશંકર નાનાભાઈ સોલીસીટર અને સ્વર્ગસ્થ શ્રીયુત મણિશંકર મહાનંદ ભટ્ટ એમણે મેળવ્યું છે. એમના તરફથી અમદાવાદમાં માસિક ચોપાનિયાના રૂપમાં “ભારતાર્થ-પ્રકાશ” ની શરૂઆત થઈને સંવત ૧૯૩૩ થી ૧૯૪૮ સુધીમાં ૧૪ ગ્રંથોરૂપે આખું મહાભારત ૩૪૦)ની કિંમતથી પાંદકા(આ લીટીમાં છે તેવા) અક્ષરમાં પ્રકટ થયું હતું. એમાં ઉક્ત ગૃહસ્થો-માંના પહેલા સદાયક હતા અને બીજા પ્રકાશક હતા.”

“ઉપરું મહાભારત સં. ૧૯૫૯ના વર્ષનુધી તે પૂરેપૂરું મળી શકતું હતું. એ પછી એ અંથ મળતો બંધ થાય તે પૂર્વે “ગુજરાતી”વાળા શ્રીયુત ઈચ્છારામ સૂર્યરામ દેશામની કુશળ દષ્ટિ એ કાર્યપ્રત્યે જાગૃત થઈ. તેમના તરફથી આ આખો અંથ ત્રણ ભાગમાં ૩૩૦)ની કિંમતે (અને પ્રથમથી આદક થઈ બધી કિંમત પ્રથમથી આપે તેને રૂ. ૨૫)થી પૂરો પાડવાની યોજના પ્રસિદ્ધ થઈ. આ પછી પ્રથમ ભાગ સંવત ૧૯૬૧માં અને બીજો ભાગ ૧૯૬૭માં પ્રકટ થઈ ચૂક્યો છે. છેલ્લો ત્રીજો ભાગ કે જેમાં ‘શાન્તિપર્વ’ તથા તે પછીનાં પર્વ આવનાર છે, તે હવે પછી નીકળનાર છે.”

“પરંતુ રાં ઈચ્છારામભાઈની એ સેવા હજી તો પૂર્ણ થઈ નથી તે પહેલાંજ ગુજરાતના સુભાગ્ય-યોગે એમ બન્યું કે પ્રથમ જણાવાયલા રાં મણિશંકર મહાનંદવાળા મહાભારતમાંના જે થોડાક ભાગો ખૂટ્યા હતા; તે ભાગો ફરીથી છપાવી સમગ્ર મહાભારત સં. ૧૯૬૮ માં રૂ. ૧૨)માં અપાયું! આ ફરી છપાયલા ભાગોના મુખપૃષ્ઠપર રાં રાં ભાઈશંકર નાનાભાઈનું નામ જે કે પ્રથમની પેઠે સહાયકતરીકેજ છપાયલું છે, પણ ખરું જોતાં તેમાં સર્વ કાર્ય અને ઉદારતા તેમનાંજ છે.”

“આ પ્રમાણે સમગ્ર મહાભારત જે કે સ્વસ્થ મૂલ્યે નીકળ્યું ખરું; પરંતુ તે રીતે જે ખસો ત્રણસો સેટ તૈયાર થયા, તે સપાટાબંધ ઉપડી ગયાથી, સ્વસ્થ મૂલ્યથીજ ખરીદી શકે એવા બીજા અનેક સંજોગો નિરાશ થાય અને ‘બીજી રીતે નહિ તો આવી સરતા સાહિત્યની સંસ્થાદ્વારા પણ આ અંથ સસ્તી કિંમતે પૂરો પાડવાનું કાર્ય ચાલુ થાય તો ફીક’ એવી ભાવના સેંકડો હૃદયોમાં બળપૂર્વક ઉદ્ભવે એ સ્વાભાવિકજ છે.”

“આવી અનેક ભાવનાઓ અને સહસ્ત્રાવધિ વાયકજનોના સુભાગ્યયોગે આ યોજના હાથ ધરાઈ તેના પ્ર-થમ ફળરૂપ આ અંથ ગુર્જર વાયકતનુઓમાં વિરાજિત પરમાત્મેદવના ચરણકમળમાં સપ્રેમ સાર થાય છે.”

“સંવત ૧૯૬૪માં આ સંસ્થા તરફથી વહેંચવામાં આવેલી “સરતા વાંચનની સૂચના”ના નાના ચોપા-નિયામાં, સ્વસ્થ મૂલ્યે પ્રકટ કરવા યોગ્ય જણાવેલા કેટલાએક ઉપયુક્ત ગ્રંથોમાંના સર્વથી મોટો અંથ (મહાભારત) પ્રકટ કરવાનું કાર્ય પણ આ પ્રમાણે આ સંસ્થાનેજ હાથે શરૂ થશે અને સંસ્થાનું કામ-

ચલાઉ હેતુવાળું કાર્ય આટલો સમય લખાઈ આટલી હદ સુધી પહોંચશે; એમ કાણુ કહી શકે તેમ હતું ? માત્ર એ ત્રણ વર્ષમાં જે કાંઈ અને તે બળવીને વિદ્વાન અને ધનિકવર્ગને સરતા સાહિત્યની દિશાનું સ્થાપન કરવા પૂરતાજ હેતુ અને સચિથી આ કાર્યની શરૂઆત થઈ હતી. સ્વપ્રકૃતિમાટે તેમજ જનવર્ગમાટે અન્ય જે સંયોગો અધિક ઉપકારક સમજાયતા; તે સંયોગોથી દૂર રહેવું પડી, જડતાપ્રધાન પ્રકૃતિવડે આ કાર્યમાં આટલી હદસુધી ટકી રહેવાનું અસંભવિત છતાં જેમ તેમ પણ તે ચાલુ રહ્યું; અને શને: શને: સમય અને કાર્યની મર્યાદા લખાતી જઈ આટલી હદસુધી પહોંચી; એમાં વાચકવર્ગે જે ખરી રીતે કાંઈનો પણ ઉપકાર માનવાનો હોય તો તે સર્વસત્તાધીશ પ્રભુનો અને વાચકવર્ગના પોતાના પુણ્યોદયનોજ છે.”

“પ્રથમ તો માત્ર ‘શાંતિપર્વ’જ પ્રકટ કરવાનો વિચાર હતો; અને તે કેટલાંક વર્ષથી ચાલતો હતો. સંયોગોની અનુકૂળતા થતાં એ વિચાર ચાલુ વર્ષમાં અમલમાં મૂકાયો; પરંતુ ગ્રંથ છપાઈ રહેવાપૂર્વેજ ‘આટલું’ તેમ ‘તેટલું’ એ ન્યાયે આખા મહાભારતના વિચારે જોર પકડ્યું અને મહાત્મા તુલસીદાસે કથેલા ‘**નહીં વિદ્યા નહીં વાહુબલ**’ એવા આ સેવકનો કાર્યની મહત્તા અને સ્વપ્રકૃતિની નિર્મળતા વચ્ચેના અંતરનો વિચાર અનેક સમયની પેઠે આ સમયે પણ તે બળવતી પ્રેરણા આગળ આજુ મૂકાઈ જઈને આખા મહાભારતની યોજનાનું સ્વરૂપ ‘વિવિધ ગ્રંથમાળા’માં અપાયું.”

“આ ગ્રંથ(શાંતિપર્વ)માંના ત્રણ ભાગોને અંતે આપેલા શ્લોકમાં જણાવ્યું છે તેમ આ પર્વનો અનુવાદ વર્તમાનમાં ‘કેળવણી’ માસિકના મુખ્ય સંપાદક અને પ્રતિષ્ઠિત સાક્ષર શ્રીયુત છોટાસાગ નિર્ભયરામ ભટ્ટ એમણે તૈયાર કરેલો છે. એ અનુવાદ પ્રકટ કરવાની સંમતિ ૨૦ ૨૦ ભાઈશંકર નાના-ભાઈ સોશીસીટર જે. પી. એમના તરફથી પૂર્ણ નિષ્કામલાયે મળવા બદલ તેઓશ્રીનો આ સ્થળે સપ્રેમ આભાર માનવામાં આવે છે.”

“આ અનુવાદમાં ‘શ્લોકોના અંક દાખલ કરવાનું’ તથા ‘નવું સંશોધન કરવાનું’ અને છેવટનાં ‘પૂક જોવાનું’ કાર્ય અમદાવાદનિવાસી શાસ્ત્રીજી નરદરિ મગનલાલ શર્મા કે જેઓ વડોદરા રાજ્યની ‘પુરાણબુધ્ધ’ની પદવી ધરાવે છે, તેમને સોંપવામાં આવ્યું હતું. તેમણે ‘રાજ્યવર્મ’ વિભાગમાંના શ્લોકાંક મુરાદાખ્યામાં પ્રકટ થયેલી મહાભારતની પ્રતને આધારે લખ્યા છે; અને તે ઉપરાંત આ ભાષાંતરમાં જે જે શ્લોક વધારાના જણાયા તેના ભાષાંતરના આદિ અંતમાં () આવું ચિહ્ન મૂક્યું છે. આ પછી આપદ્ધર્મ અને મોક્ષધર્મવાળા વિભાગોમાં આપેલા શ્લોકાંક મુખ્યમાં નીચકંઠી ટીકાસહિત નીકળેલા મહાભારતને અનુસરીને આપ્યા છે; જેમ કરવા સમયે કોઈ કોઈ શ્લોક વધારાના અથવા રહી ગયેલા જણાયા તેનું પણ ભાષાંતર આમાં ઉમેર્યું છે. આ ગ્રંથમાં જે ટિપ્પણી સંશોધકે ઉમેર્યાં છે, તેને અંતે ‘સંશોધક’ એવું ચિહ્ન છે, એવા ચિહ્નવિનાનાં ટિપ્પણ હોય તે મૂળ આવૃત્તિમાંનાજ સમજવાં.”

“શ્લોકોના અંક ઉપરાંત વાચકોની સુગમતા અર્થે દરેક અધ્યાયપર અધ્યાયના અંકનાં તેમજ તેમાંના વિષયને દર્શાવનારાં મથાળાં તેમજ ગ્રંથની શરૂઆતમાં તમામ અધ્યાયોની લંબાણ અનુક્રમણિકા પણ આમાં ઉમેરાયેલી જણાશે.”

“ઉપલી બાબતોમાં તેમજ ભાષાંતર અધિક સરળ અને સ્પષ્ટ અને તેનું સંશોધન કરવામાં ઉક્ત શાસ્ત્રીજીએ જે શ્રમ લીધો છે, તે જોતાં અબળપ્રયા અનુબંધને તો એમજ લાગે કે, આ નવીનજ ભાષાંતર છે; એટલુંજ નહિ પણ આટલા સંશોધન પછી તેને ‘નવીન ભાષાંતર’માં ખખવાતાં પણ કોઈ રોકી શકે તેમ નહોતું; પરંતુ કાર્યમાં જેનો જેટલો અંશ હોય તેનો યશ તેનેજ આપવામાં મળતો અંતરનો આનંદ શુભાવીને કેટલાકોની પેઠે તેવી બાહ્યકીર્તિ મેળવવાનું અદ્ભુત (!)કૌશલ્ય વર્તમાન સંશોધક અને પ્રકાશકના ભાગ્યમાં લખાયેલું નહિ એટલે શું કરવું !”

“આવાં કાર્યોપર જેમ જેમ અધિક દ્રવ્યનો, સમયનો અને શ્રમનો વ્યય કરવામાં આવે, તેમ તેમ તે અધિક ઉત્તમતાવાળાં અને એ તો સ્પષ્ટજ છે; અને તેથી એ દષ્ટિએ જોતાં તો જગતમાંનું કોઈપણ કાર્ય કાંઈ ને કાંઈ હોય કે ન્યૂનતાવાળુંજ જણાઈ રહે તેમ છે. બીજા હાથપર તેનાથી ઉતરતા પદાર્થ વા કાર્યની સાથે સરખાવતાં તેજ કાર્ય ‘ચંદ્ર’ લાગે એ પણ સ્વાભાવિક છે. આથી આ ભાષાંતરમાટે પણ એટલુંજ કહીશું કે, પ્રાપ્ત સંયોગાનુસાર તે અને તેટલા સારા રૂપમાં અનુવાદિત અને મુદ્રિત કરાવવા પ્રયત્ન કર્યો છે; અને વિશેષ યોગ્યતાવાળી તૈયારી જે કોઈ વિદ્વાન વા ધનવાન

કરી કરાવી આપશે, તો બહુ ઉપકાર સાથે પુનરાવૃત્તિ વખતે તેનો ઉપયોગ કરીશું અને જો તે પોતેજ બહાર પાડશે તો એથીએ વધુ ઉપકૃત થઈશું.”

“શાન્તિપર્વના કોષ કોઈ અધ્યાયમાં કપટનીતિ ઈત્યાદિની બાબતો આવેલી હોય, તેને પણ ઉત્તમતરીકે માની લેવાની જીલ્લ ન થઈ જાય, તેની વાંચકે બહુ સાવચેતી રાખવાની છે. આવું તેવું જે કોષ આવે તેને અર્થભેદની, પ્રસંગભેદની કે અધિકારભેદની ખેંચાતાણુ કરીને બંધબેસતું કરવા મથવું તેના કરતાં વધુ સાફ તો અમને એજ લાગે છે કે, ગ્રંથને રચાયા પછીનાં હજારો વર્ષમાં અનેક કારણોસર તેમાં કાદધાલ થવાનો જે સંભવ છે; તેજ કારણ એમાં હોવું જોઈએ.” ઔ તત્સત્

શાન્તિપર્વની પહેલી આવૃત્તિ પછી છ વર્ષે—એટલે કે સંવત ૧૯૭૬માં—આદિ અને સભાપર્વની પહેલી આવૃત્તિ (હાલમાં આ સાત ભાગના પેટામાં પ્રસિદ્ધ થયેલી એની બીજી આવૃત્તિમાં છે તેજ ભાષાંતરવાળી) પ્રસિદ્ધ થઈ હતી. એના નિવેદનમાં શાન્તિપર્વની પ્રથમાવૃત્તિના નિવેદનમાંના ઉપલા પૈકી ઘણા ખરા પેરા આખ્યા પછી વિશેષમાં જણાવાયું હતું કે:—

“સરના સાહિત્યની મનોમય કલ્પના સં ૧૯૬૪ના વર્ષમાં “સરના સાહિત્યની સૂચના”ના ચોપાનિયાનું રૂપ લઈ ફેલાઈ, તેમાં સરના ફેલાવવા યોગ્ય પુસ્તકોની ટીપમાં મહાભારતનું નામ આવેલું ઘણાકોને યાદજ હશે.”

“સં. ૧૯૬૬ના અરસામાં શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીનો મેળાપ થતાં તેમણે મહાભારતવિષે પોતાના મનમાં વર્ષોથી ચુંચવાયા કરતા વિચારો દર્શાવ્યા. તેમનો મહાભારત ઉપરનો સદ્ભાવ, તેના ઉત્તમ ભાષાંતર-વિષેની ભાવના અને તેવું ભાષાંતર કરી શકવાની યોગ્યતા તથા તત્પરતા જોઈ આનંદ થયો. થોડુંક ભાષાંતર તેમણે કર્યું પણ હતું; પરંતુ પ્રસિદ્ધ કરવાની મુશ્કેલીઓના ખ્યાલથી પાછળથી તે બંધ રાખ્યું હતું.”

“સરના સાહિત્યનું કાર્ય અને સાધનો એ સમયે સ્વલ્પ અને અનિર્ણિત હોવાથી, એક સાચા દિલના બ્રાહ્મણ આગળ રજુ કરવા જેવી જે નિર્ણિત વાત એ વખતે જણાઈ તે રજુ કરાઈ કે, ‘તમારે કરવાનું’ હોય તે તમે તો કરીજ નાઓ, બ્રાહ્મીનું કુદરત (પ્રભુની પ્રભુતા) પોતે કરી લેશે.’

“એ પછી સં ૧૯૬૯ માં ઉપરોક્ત શાંતિપર્વ છાપવા અપાયું. એમાં અનેકવિધ ઉમદા ઉપદેશો સમાયજ્યા હોવાથી તેમજ અમદાવાદમાં નીકળેલા મહાભારતમાંના અન્ય ભાગોની અપેક્ષાએ ઉત્તમ અને તૈયાર ઉપયોગમાં આવે તેમ હોવાથી એ સમયે માત્ર એજ પર્વ પ્રસિદ્ધ કરવાનો વિચાર થયેલો હતો.”

“પરંતુ એ ‘શાંતિપર્વ’ પૂરું છપાઈ રહે તે પૂર્વેજ આખા મહાભારતનો વિચાર પણ નક્કી થયો અને જાહેરાત અપાઈ. એ જાહેરાતમાં મહાભારતના કુલ ભાગ ચાર, કુલ પૃષ્ઠ પોણાચાર હજાર અને મૂલ્ય રૂ. ૧૨) તથા શાંતિપર્વની સાથે રૂ. ૧) અનામત ભરનારને માટે રૂ. ૧૦) જણાવાયું હતું. મહાભારતના એક પંકાયેલા બંગાળી ભાષાંતર ઉપરથી ગુજરાતી ભાષાંતર સારા રૂપમાં થઈ શકશે એવી માહિતી મળવા ઉપરથી ધારેલું કે ભાષાંતર થોડા ખર્ચે થઈ શકી ત્રણ-ચાર વર્ષમાં સર્વ ભાગો છપાઈ જશે.”

“શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીનો મેળાપ થયા પછી ચાર પાંચ વર્ષે શાંતિપર્વ તથા ઉપલી યોજના બહાર પડી; અને તેથી તે દરમિયાન શાસ્ત્રીજી સાથેનો પ્રસંગ તો જૂઝાઈ જાયો હતો.” એ પછી નડિયાદમાં અનાથાશ્રમના મેળાવડાપ્રસંગે શાસ્ત્રીજીનો ફરીથી મેળાપ થતાં તે યાદદાસ્ત તાજ થઈ. એ પછી તેમની પાસે-નું ભાષાંતર જોવા મંગાવ્યું અને ભાષાંતરોના બીજા પણ નમુના તથા આધારો ભેગા કર્યા. પરિણામે શાસ્ત્રીજીનુંજ ભાષાંતર ઉત્તમ જણાતાં બની શકે તેટલા ભાગો તૈયાર કરી આપવાનું તેમને સોંપાયું.”

“એ દરમિયાન એમ પણ સમજ્યું કે, મહાભારતનું કદ પોણાચારને બદલે પોણાપાંચ હજાર પૃષ્ઠનું થશે. જેથી આગલી યોજનામાં સુધારો કરીને તેના ભાગ છ, પૃષ્ઠ પાંચ, અને મૂલ્ય ૧૬) તથા ૧૨) કરવા વિષેની જાહેરાત વિવિધ ગ્રંથમાળામાં અપાઈ. એમાં શાસ્ત્રીજીને ભાષાંતરનું કાર્ય સોંપાયાની ખબરસાથે એમ પણ જણાવાયું હતું કે, ‘આ ભાષાંતર અન્ય હરકોઈ ગુજરાતી ભાષાંતરને ટક્કર મારે તેવું થવાનું પ્રથમથીજ કહેવા કરતાં માત્ર એટલુંજ જણાવીયું કે, અન્ય ભાષાંતર કરતાં ઉત્તરતું તો તે નહિજ થાય.’”

“ઉપલા શબ્દો લખાયા પછી આજ ત્રણ ચાર વર્ષે એ ભાષાંતર બહાર પડે છે. સદૃશ શાસ્ત્રીજીના પરિશ્રમની તુલના કરવાનું અને ઉપલામાંની કોઈ ભાવના સફળ થઈ છે કે કેમ, તે દર્શાવવાનું કામ પક્ષપાતરહિત વિદ્વાનોનું છે.”

“મહાભારતના યુદ્ધો અને ગ્રંથરચનાનો સમય, ભિન્ન ભિન્ન શ્લોકસંખ્યાવાળી તેની આવૃત્તિઓ

વગેરે બાબતોના સંબંધમાં શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીએ એક ઉપોદ્દાત લખ્યો હતો; પરંતુ દિવસાનુ-દિવસ પ્રાચીન બાબતોના જે ઉડો અભ્યાસ અને શોધખોળ ખાસ અભ્યાસીઓ તરફથી થતાં ચાલે છે; તેમજ થોડા વખતપર પૂનામાં મળેલી પરિષદમાં મહાભારતની સચિત્ર અને સંશોધિત આવૃત્તિ કાઢવા થયેલી યોજનાને પરિણામે આ વિષય ઉપર જે વધુ અળવાળું પડવાનો સંભવ છે; તેથી કરીને એ વિષય યોજવાનું મહાભારતનો છેલ્લો ભાગ નીકળે ત્યાંસુધી મુલતવી રાખવાનું ઉચિત સમ-જવામાં આવ્યું છે. દરમિયાન એ વિષયના શોખીન ગુજરાતી પાઠકવર્ગને માટે ગુજરાત વનોંકમુદ્ર સોસાયટી તરફથી બહાર પડેલું “મહાભારતની સમાલોચના” વાળું પુસ્તક ઠીક ઉપયોગી થાય તેમ છે.”

“આ પહેલો ભાગ પૂરો થતાં સુધીનું દરેક છેલ્લી વારનું પ્રૂફ શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીએ પોતેજ જોયેલું હોય આ સાથે જોડેલું શુદ્ધિપત્ર પણ તેમણે પોતેજ તૈયાર કરેલું છે.”

“લગાઈની શરૂઆતમાં કાગળોના ભાવ સવાયા-દોઢા થયા ને વધુ મોંઘારત થાય તેમ લાગ્યું; જેથી રામાયણને તેમજ મહાભારતના બે ભાગને પહેલેથી રહે તેટલા કાગળો લઈ રાખવામાં આવ્યા. પરંતુ લગાઈનાં કારણોથી દિવસે દિવસે છપાવવાની અગવડ વધવાથી આ પહેલો ભાગ છપાવામાંજ ઘણા સમય લાગ્યો અને રામાયણ પણ અધવચળ અટકેલું હતું. બીજી તરફ વિવિધ ગ્રંથમાળામાટે કાગળો ત્રણચારગણી કિંમતે લેવા પડી તેનું લવાજમ વધારવું પડે તેમ હતું; એટલે પછી ઉપલા કાગળોમાંના જે કાંઈ શિવક હતા તે સર્વનો ઉપયોગ તેનો બદલો કરીને એ માળામાંજ કરાવો.”

“આ પ્રથમ ભાગ જે કે એક વર્ષ અગાઉ છપાઈ ચૂકેલો હોઈને માત્ર આસપાસનુંજ થોડુંક છપાવવા-નું ખાકા હતું; પરંતુ મોંઘારત વગેરેના ઉકેલ આવે અને મહાભારતની યોજના ઘટતા ફેરફાર સાથે એ ભાગમાંજ રજુ થઈ આગળ વધે તેમ કરવાની ધારણાથી એ ભાગ અત્યારસુધી રાખી મૂકાયા હતા.”

“હવે લગાઈ મટી અને કાગળોના ભાવ ઘટયા છે; તોપણ હજી તે ત્રણગણા તો કામચળ છે. વળી છપાઈગયાંના ખર્ચો તો લગાઈ મટ્યા પછી ઉત્તરા ઘણાજ વધ્યા છે. આ સર્વનો ઉપાય જે થોડીઘણી કિંમત વધારી લેવાથીજ થઈ શકતો હોત તો જૂદી વાત હતી; પરંતુ છપાવવામાં મોંઘારત સાથે ભીડ, અનિયમિતતા ઇત્યાદિ પણ એવી વધી છે કે, અકુસો રામાયણ હજી પૂરી થઈ શકતી નથી. વિવિધ ગ્રંથમાળાનું સામાન્ય અને નિયમિત કાર્ય એક વર્ષ પાછળ પડી ગયું છે; અને ‘ચરિત્રમાળા’ જેવી ઉપકારક માળા બંધ પડી છે તે ચાલુ કરી શકાતી નથી. આવા સંયોગોમાં પાંચ દબાર પાંદના મહાભારતની યોજનાને તો કેમજ આગળ વધારી શકાય ? વળી કરુણાશંકરજીના કૈલાસવાસ થવાથી મહાભારતના ભાષાંતરનું કામ પણ હજી અર્ધોઅર્ધ ખાકી છે અને તેમના જેવા કાંઈ સુયોગ્ય, ઉત્સાહી વિદ્વાન મળી આવશે; ત્યારેજ તે આગળ વધી શકશે.”

“આ અને બીજાં કારણોના ઉપાય સંસ્થાનું સુયોગ્ય યત્ર ગોઠવાઈ સારા પાયા ઉપર સ્વતંત્ર પ્રેસ નીકળવામાંજ રહેલો હોવાથી હાલ એક વર્ષ સુધી તો કિંમત વધારી લઈને પણ મહાભારતની યોજના આગળ વધી શકે તેમ લાગતું નથી. તેથી આ ભાગને હવે વધુ ન રોકી રાખતાં મહાભારતની કશી યોજનાસિવાયજ બહાર પાડી દેવાનું અને અગાઉ મહાભારતપેટે અનામત દાખલ લેવાયલો અડેક રૂપિયો પાછો આપી દેવાનું યોગ્ય ધારવામાં આવ્યું છે. ઉપરી સુગમતા થઈને મહાભારતની યોજના યોગ્ય ફેરફારપૂર્વક આગળ વધતાં ‘શાંતિપર્વ’ તથા ‘આદિ અને સભાપર્વ’ ખરીદી ચૂકલાઓને તે ગ્રંથો ફરી વાર લેવાની ફરજ ન પડે એવીજ ગોઠવણ રખાશે.” સર્વાત્માના સ્મરણપૂર્વક ઓં તત્સત્

મહાભારતના હાલ એકસાથે નીકળેલા સાતે ભાગના પેટામાં જે ‘શાંતિપર્વ’ નવા ભાષાન્તર સાથે પ્રસિદ્ધ થાય છે; તેને બીજી આવૃત્તિ અહીં એટલા માટે કહી છે કે અત્ર તરફથી જુના ભાષાન્તર સાથે શાંતિપર્વ એકવાર નીકળેલું, તેને પણ ગણનામાં લેવું એમ છે.

શાંતિપર્વની એ હાલની આવૃત્તિના નિવેદનમાં મહાભારતના ભાષાન્તર ઇત્યાદિવિષે જે જણાવેલું છે તેમાંની પણ જરૂરી હકીકત અહીં ઉતારીશું.

“મહામહિમાવંતા મહાભારતના એક અગત્યના ખંડરૂપ આ ‘શાંતિપર્વ’ હોઈને તેમાં રાજધર્મ, આપદધર્મ અને મોક્ષધર્મના પેટામાં ચારે વર્ણ અને ચારે આશ્રમના સામાન્ય

એ ઉપોદ્દાત આ આવૃત્તિમાં પૃષ્ઠ ૧૨૦ થી ૧૫૫ સુધી “સદ્ગત શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીની ભૂમિતિ” એવા મથાળા નીચે આપાઈ ચૂક્યા છે.

ધર્મ, વિશેષ ધર્મ, મુખ્ય ધર્મ, ગૌણ ધર્મ ઇત્યાદિ અનેક સ્થળે, અનેક રીતે અને વિસ્તારપૂર્વક સમજાવેલું છે. મહાભારતના સમયની તેમજ પ્રાચીન સમયની અનેકાનેક હકીકતો, ચર્ચાઓ, કથાઓ, અનુભવો, સંવાદો અને વર્ણનો વગેરે એમાં એવી સુંદર અને અસરકારક રીતે અપાયો છે કે જેથી કરીને ધર્મજિજ્ઞાસુઓમાટે તો આ એકલા શાંતિપર્વને પણ ધર્મરૂપી અમૃતને સાગર કહી શકાય. આવા ધર્મસિંધુમાં જે કોઇ જ્ઞાનચારિત્ર્યની ઇચ્છાપૂર્વક ડૂબકી મારી જાણે, તેને તો તેના તળીઆમાં એવાં એવાં દિવ્ય અને મનોહર રત્નો જણાઇ આવે, કે જેને આન્તર-બાહ્ય પ્રદેશમાં-અર્થાત્ આચારવિચારમાં-ધારણ કરવાથી પછી આ અસાર સંસારસમુદ્રમાં ડૂબી નહિ જવાતાં મુખપૂર્વક તૃપ્તિ કરાય; આન્તરરૂપી ભૂતપિશાચ વિષયરૂપી વિષ પાયા કરી ખારા જળ પેરે તેની તૃપ્તિ વધાર્યે જતાં હોય છે; તેને બદલે સત્યસુખદાયક અને જ્ઞાનચારિત્ર્યવર્ધક ધર્મોન્મત્તનાજ ઘુટડા પીવાતા ચાલે; અને તેના પરિણામે સાધનચતુષ્ટયરૂપી દિવ્ય સંપત્તિસંપન્ન કોઇ દેવસેવો દયાળુ નાવિક પણ જરૂર શોધાય અને જડી જાય; કે જેની મહાધર્મી આં અસાર સંસારરૂપી મહાસાગરને કિનારે ઝટ પહોંચી જવાઇ જીવતાં જીવતજ તે સન્નિધાનંદ પરમાત્માને પમાય, અને ‘હરિ કરતાં હરિજન વધે’ એવા જીવનમુક્ત પણ બની શકાય.”

“ધર્મજિજ્ઞાસુઓ માટે ‘શાંતિપર્વ’ આતું ઉપકારક હોવાથી પ્રથમ તો માત્ર એ એકજ પર્વ પ્રસિદ્ધ કરવા વિચાર ઉપજ્યો હતો. આથી અમદાવાદમાં અગાઉ સદગત શ્રીમાન ભાઈશંકર સોલીસીટરની સહાયથી મહાભારતના પેટામાં શાંતિપર્વની જે ત્રણ આરતિઓ નીકળેલી; અને જેનું ભાષાંતર સાક્ષરચર્ચ શ્રી છોટાલાલ નિર્ભયરામના હાથથી તૈયાર થયેલું હોઇ તત્પ્રકાશિત મહાભારતનાં અન્ય પર્વો કરતાં ચડીઆતું જણાયેલું, તેને માટે ઘટતી પરવાનગી લેવામાં આવી હતી; તથા પુસ્તક સંશોધનાદિ કરાવેને અત્ર તરફથી તેની ચોથી આરતિ (સં. ૧૬૭૦ માં) પ્રસિદ્ધ કરાઇ હતી.”

“પરંતુ એ પછી શાંતિપર્વની એ આરતિ ખત્રાસ થાય તે પહેલાંજ મહાભારતનું નવું અને વધારે સાંડે ભાષાંતર તૈયાર કરાવવાનો સુયોગ મળી આવ્યો, અને તેને અંગે શાંતિપર્વનું ભાષાંતર પણ વધારે સાંડે તૈયાર થવાની આશા બંધાઇ; અને તેથી એ આરતિ ખૂટ્યા પછી પણ તેનું નવુંજ ભાષાંતર છપાવવાની વસજ રચા કરી.”

“આવી રીતે આ બાબતમાં પ્રથમ તો જનવર્ગના કિસ્મતે કંઈક જોર કરેલું જણાયું; પરંતુ પાછળથી એમાં પણ તત્કાળ માટે તો ‘દુરિદ્રાણાં મનોરથાઃ’ અથવા ‘અકર્મીના પડિયા કાણા’ જેવુંજ જણાયું. પેલો દેવ જેવો બ્રાહ્મણપુત્ર (શાસ્ત્રીજી કરુણાશંકર ભાનુશંકર) કે જે ‘મહે-નતમાં કાંઈ કસર ન કરે, (અને તે છતાં પણ) બદલાની આશા નવ ધરે’ એવો દૈવી પ્રકૃતિ-વાળો હોઇને પૂર્ણ ઉત્સાહથી ભાષાંતરકાર્ય ચલ્યો જતો હતો; તે અર્ધું પણ તૈયાર કરવા પામે તે પહેલાંજ નશ્વર દેહ તણ કેલાસવાસી થયો ! પરમાત્મા તેના પુણ્યત્માને અધિકારીક

× “આ પ્રમાણે એ શાસ્ત્રીજી સદગત થયા અને શાંતિપર્વનો માગણી તો નરીજ હતી, એટલે પાછું તેનું તેજ ભાષાંતર પુનઃ પ્રસિદ્ધ કરવાના વિચારો આવેલા; પરંતુ એવામાં ઈશ્વરૂપથી આવેલુંજ એજ ભાષાંતર (પાંચમી આરતિરૂપે) એક પ્રકાશકદારા પ્રસિદ્ધ થયેલું જણાયું હતું.”

“જે કે એ આરતિ તેમજ નાના અક્ષરમાં અને શ. સાડાઅગીઆરની કિંમતે કાઢી હતી; અને જે ભાષાંતર ઉપર જણાવ્યું તેમ આ સંસ્થાએ સદગત ભાઈશંકર મહોદયની લેખિત પરવાનગી લઇને તથા ખર્ચ-પૂર્વક સંશોધન કરાવીને (ચોથી આરતિરૂપે) છપાવેલું, તેજ ભાષાંતર આ સંસ્થાને પૂજ્યાચિન્તા અક્ષરશઃ છપાવી દીધું હતું; તથા અત્ર તરફની એ (ચોથી) આરતિના મુખપૃષ્ઠમાં સંશોધકતરીકે શાસ્ત્રી નરહરિ શર્માનું નામ અપાયેલું તે, તેમજ નિવેદનમાં જરૂરી હકીકત અપાયેલી, તેમાંનું પણ કશુંજ નહિ લેતાં તેમજ ઉલટું એવાજ ભાવનું છાપી મારેલું કે, એ પુસ્તકના સર્વ હક્ક તેમને સ્વાધીન છે ! માની લઇએ કે, સ્વં ભાઈશંકર મહોદયે આ સંસ્થા ઉપરાંત તેમને પણ પરવાનગી આપી હોય; પરંતુ તેઓ સ્વપ્રકાશિત ત્રીજી આરતિને બદલે આ સંસ્થાએ ખાસ ખર્ચ અને સંશોધનાદિપૂર્વક જે ચોથી આરતિ છપાવેલી તે મુજબ છપાવાની પરવાનગી આ સંસ્થાની જાણ બહાર આપી દે એવા ભોળા તો હતાજ નહિ.”

“આવી વિલક્ષણ નીતિપૂર્વક એ આરતિ એ બધુંજ પ્રસિદ્ધ ક્યો પછી વળી એકવાર કોણ જાણે કેવી સમજણથી એક પત્ર પણ એવા ભાવનો મોકલેલો કે, એ પુસ્તક આ સંસ્થાએ છપાવ્યું નહિ !”

“અસ્તુ. એવું તેવું થવા છતાં પણ આ સેવકને ન તો મેળવેલી પરવાનગી બાતલ ગયેલી લાગી; કે ન તો

ઉન્નતિ અર્પી સન્નિવેદન'દંપદે સ્થાપે, એવી પ્રભુપ્રાર્થના સાથે પ્રત્યેક વાંચનારને વિનતિ છે કે તેઓ પણ તેમના એક સુયોગ્ય હિતકારીતરીકે એ દેવ બ્રાહ્મણ માટેની આ પ્રભુપ્રાર્થના (આ વાંચતી વખતે બે મિનિટ રોકાઈને) તેઓ ઉંડા હૃદયપૂર્વક અવશ્ય કરે. જણાવવા જરૂર નથી કે આ પ્રકારની પ્રાર્થનાઓમાં પ્રાર્થના કરનારનું પોતાનું પણ હિત સમાયલું છે."

"આમ થવાથી પછી સામાન્ય દૃષ્ટિથી તો આ સેવકે અન્ય સારા અનુવાદકની શોધ કરવીજ નોંધતી હતી; પરંતુ એ દૃષ્ટિથી શોધવા-સાધવા જેવા અન્ય પણ પ્રસંગોએ એવું તેનું બની શકેલું નહિ, તેમ આ પ્રસંગે પણ નજ બની શક્યું. એક તો અન્ય સહગ્રંથોના અને પુનરાવૃત્તિઓના તૈયાર સંયોગોને સેવવા આડે વખત મળે નહિ; અને બીજી તરફ શ્રદ્ધામૈયા પણ એવુંજ કહ્યા કરે કે:-'ગાંડા, પાછો પેલી વાત અને પ્રભુની કણુલાત ભૂલી ગયો? ડાહ્યો થઈને મહત્વના સંયોગમાટે તો નિર્ણય અને પ્રયત્ન, બધું તે સર્વપ્રેરક સર્વેશ્વરનેજ સોંપતો રહે; અને તું તો તેના તરફથી જે કાંઈ સાધન-સંયોગ આપોઆપ પ્રેરાઈ આવે તેનેજ રૂંડે પ્રકારે પહોંચી વળાય તેમ કર; એટલે એવા થોડા કાર્યને પણ તે ભક્તવત્સલ ભગવાન હજારોગણું માની લેશે.' આથી આ સેવકથી પણ, મહાભારત જેવા મહાન ગ્રંથના અનુવાદનમાટે કોઈ કાંઈ સજ્જનો આપોઆપ આવી મળે, તેમને-તેમનું નમુના દાખલ કાર્ય કાંઈપણ ઉતરતા જેતું જણાતાં-નાજ કહી દેવાતી. જેતું પણ મળી આવે તેવું ચકાવી લેતું હોત, તો તો સહગત ભાઈશંકર નાનાભાઈ બધા ભાષાંતરની રજા આપવાને તૈયાર હતા; અને વર્તમાન પેટાચુગ માટે એ ભાષાંતર છેક સામાન્ય હોવા છતાં પણ તે કિંમતમાં તો ડુજરાતી પ્રેસની તે સમયની કિંમત (શ. ૨૫-૩૦) કરતાં અર્ધાજ કિંમતે અપાય તેમ હતું, એટલે તે પણ ખપી તો જાતજ; x પરંતુ સસ્તાની સાથે સાંઠ હોવાની સમજણ પણ પાયામાંજ પડી ચૂકેલી, એટલે સારા અનુવાદક મળી આવતાં મુશ્કેલી બીજા પવોં મેચું' શાંતિપર્વનું ભાષાંતર પણ અનેક વર્ષસુધી અદરજ રહ્યું. એ પછી ઈશ્વરકૃપાથી આજથી ત્રણેક વર્ષપર જ્યારે બીજો એક સંસ્કૃતજ બ્રાહ્મણપુત્ર (શાસ્ત્રી ગિરિભાઈશંકર મયાશંકર) લગભગ કેસાસવાસી શાસ્ત્રીજીના જેવીજ યોગ્યતા અને કાળજીવાળો આવી મળ્યો; ત્યારેજ એ મહાભારતના બાકી રહેલા કાર્યમેચું' શાંતિપર્વનું પણ ભાષાંતર આવા રૂપે તૈયાર થવા પામ્યું અને આજે આ ગ્રંથરૂપે બહાર પડ્યું."

"હવે મહાભારતના સાત ગ્રંથો સાથે આ શાંતિપર્વની પ્રતો છપાવા ઉપરાંત વધારે પ્રતો પણ છપાઈ છે; એટલે એકલા એ ભાગ લેનારાની જાણ માટે જણાવવાનું કે:-"

"મહાભારતના એકંદર કદના શુમારે પાંચમા ભાગ જેટલું આ પુસ્તક હોવા છતાં તેનું મૂલ્ય શ. ૩૬)ને ફાળે સાત રૂપિયા નહિ રખાતાં, માત્ર પાંચજ રૂપિયા શાથી રખાયું? હકીકત એવી છે કે, -ભાષાંતર, નવાં ચિત્ર, કંપોઝ, શોધન વગેરેના ખાસ ખર્ચ મહાભારતના આખા સેક્ટ ઉપર ચઢી ચૂકેલો હોવાથી, છુટક માગણીના સંભવપર શાંતિપર્વની જે વધુ પ્રતો છપાઈ તેના ઉપર ચઢ્યો નથી."

સર્વ સંપત્તિઓના સાગર અને અતિ ઉદાર દાતા એવા પરમાત્મદેવના સ્મરણપૂર્વક ॐ તત્સત્

અમહાવાદ
સંવત ૧૯૮૩-જ્યેષ્ઠ માસ }

લી૦ અવગુણસાગર લિટુ-અખ'ડાનંદના યથાયોગ્ય

વગરફીએ વકીલ ઍરિસ્ટર મળે તેનું છતાં કોટ્ટે ચઢી નાદ ઉતારવાની બુદ્ધિ ભગી. એટલુંજ નહિ પણ ઉંડા વિચાર પછી પ્રભુએ સાદેસાદી એવીજ બુદ્ધિપ્રસાદી આપી કે, 'જે ધર્મગ્રંથ ખલાસ થઈ જવાથી મળી શકતો નહિ, તે ગ્રંથ એ પ્રકારકે કાંઈ પણ રીતે ને કિંમતે કાઢ્યો તે ડીકજ કર્યું' છે. કેમકે જેઓને તેની તત્કાળમાં જરૂર હોય અને એટલા ખર્ચની સગવડ હોય, તેઓ માટે તો એટલી કિંમતવાળી એ આશ્વિત પણ ઉપકારકજ ગણાય. વળી અમદાવાદવાળા ભાષાંતર સાથે એ પ્રકારકને હાથે શાંતિપર્વનું એ સંશોધિત ભાષાંતર અપાશે તે પણ તેટલે અશે વધારેજ લોકહિતાવહ થશે.' આવી બુદ્ધિ ઉપજવાથી મધું એમ કે, જે કારણથી એ ગ્રંથ એના એ રૂપમાં છપાવવાની ઉતાવળ પેટેલી તે પણ અમુક સમય માટે દૂર થઈ; અને નવા સારા ભાષાંતરમાટે વધારે મોકલું થાય તેની પણ ફિકર ગઈ!"

x "કેમકે એ સમયે સસ્તાપણુ વગેરેને કાંઈ અત્ર તરફથી એ ગ્રંથ ર. ૧૬ માં અને પ્રથમથી મોકલ થનાર માટે ૧૨૫ માં કહાડવાની યોજના હતી."

મત્ત કે ઓછા નલ્યે નાગન રન વિન તે

આ સંસ્થાનાં પુસ્તકો માટે ઉપલા પ્રકારની માગણીઓ હજી આવ્યા કરતી હોવાથી જણાવવાનું કે:- આ સંસ્થામાં વગર કિંમતે કે નિર્ણિત કરતાં ઓછી કિંમતે પુસ્તકો આપવાનાં સાધન, સગવડ કે રિવાજ નથી. કોઇવાર કોઇ સંજ્ઞન તરફથી આર્થિક સગવડ આવી પડવાથી બ્યારે કોઇ અમુક પુસ્તક હરકોઈ માગનારને આપવાનાં સંયોગો ઉભા થાય છે, ત્યારે તે પ્રકાર પ્રથમથી જ જાહેર કરી દેવાય છે; માટે ન્યાંસુધી એવું જાહેર કરાયું હોય નહિ, ત્યાંસુધી કોઇએ પણ એવી માગણી કરવી જોઇએ નહિ. આ સિવાય કોઇ કોઇ વાર અલ્પ-સ્વલ્પ આર્થિક સગવડ નીકળી આવતાં તેમાંથી તો માત્ર એટલું જ બની શકે છે કે, ખાસ અમુક કોટી અને અમુક સ્થિતિવાળાને જ અમુક તમુક આપવાનું હોય છે; પરંતુ એવે પ્રસંગે પણ એવા પ્રકારનાં યોગ્ય પાત્રોને શોધી શોધાવીને વગર માગેજ અપાય છે, અને માગવા આવનાર કે પત્રથી માગનારને તો શબ્દથી કે અનુત્તરથી નકારજ આપવાનો હોય છે. કોઇવાર કોઇને વગરમાગે કાંઇ અપાયું હોય તે ઉપરથી તે પોતાની લાયકાત કે હક્ક જુદાજ પ્રકારનાં કલ્પી લઇને એમ પણ માને છે કે, હવે તો આપણી આવા પ્રકારની સેવા આ સંસ્થાએ ઉઠાવી છે, અને તેથી બ્યારે જે પણ જોઇતું હશે તેની જરાપણ રુચિ દર્શાવીશું એટલે આપશેજ. કેટલાક માનવો વધારે સમજી હોવાથી તેઓ પોતે તો એવું સમજી લેતા નથી; પણ તે નહિ તો તેમને અપાયલું જોઇ સાંભળીને બીજા સામાન્ય માનવો તો અનેક માગવા આવે છે; અને બ્યારે નકાર સાંભળે છે, ત્યારે તે બિચારા મનમાં ગાળો દેતા દેતા ચાલ્યા જાય છે!

આગળ નાગપુરની જોલમાં ગયેલા બંધુઓ માટે કેટલાંક પુસ્તકો અંતર્યામીની આરાધી વગર-મૂલ્યે અપાયલાં તે ઉપરથી અનેક સમજી માનવાને પણ માગવાની શ્રુતિ થઇ આવી હતી. ધનવાનો પાસે તો બહે સમાજસેવકો માગી શકે; પણ આ સંસ્થા કેવી નીતિરીતિથી ચલવાતી હોય, અને માત્ર અન્નભિક્ષુ હોવાથી ધનવાનોને દાતાપણોને દાર પાવા જવા નેટલી રુચિ ધરાવતો હોય નહિ, તેથી કરીને કોઇએ પણ તેની ગુનેહગારીને બદલે સામી માગણીરૂપે નહિ વાળતાં ક્ષમાજ આપવી જોઇએ.

જેઓ આ સેવકને ધનવાન કે સંસ્થાનો માલિક માનવાના ભ્રમમાં પડવાથી કે બીજી કોઇ સમજણથી, પોતામાટે કે પોતાની સંસ્થામાટે કે બીજી કોઇ માટે મુક્ત કે ઓછા મૂલ્યે મેળવવાની આશા રાખતા હોય, તેમને વિનતિ છે કે:-“માત્ર ઇચ્છાને ધર્મગ્રંથની કિંમતરૂપે સમજવી જોઇએ” એવી આ સેવકની હજી પણ પાકી માન્યતા છે; પરંતુ તેવી માગણીઓ પૂરી પાડવા પાછળ લાખો કરોડોની સગવડ જોઇએ તે આ સંસ્થા ધરાવતી નથી. આ સંસ્થાની મદદ તો માત્ર પુસ્તકોની કિંમતમાં જે કાંઇ સસ્તાપણું લાવી શકાય, તે લાવવામાં સમજવાની છે; અને એ રીતે જે કાંઇ કિંમત ખર્ચવાની રહી, તેટલી પણ સગવડ જેમની પાસે ન હોય તેમજી તો પછી તે આ સ્થળેથી માગવાને બદલે ધનવાન ગૃહસ્થો પાસે અથવા તો પોતે જે રાષ્ટ્ર-સેવકોની આગેવાની નીચે કે રાષ્ટ્રીય કંડની રાહત નીચે દેશસેવા બળવતા હોય ત્યાંજ માગવી જોઇએ. આ સેવકને જે પણ સંયોગો વચ્ચે જે કાંઇ કરવાનું હોય તે વર્ણવી બતાવવું, તેના કરતાં “મજ્જીવ્યસ” “લૂંટારો” “દશલાખનો માલિક થઇ બેઠેલો” તેમજ એથી પણ ખરાબ ગાળો ને બળાપા માટે આ સેવક ના નહિ પાડે.

જેમને ધન પણ ન હોય અને માગવાની શ્રુતિ પણ ન હોય અને ધર્મગ્રંથની પુબ્ધજી બ્રૂખ હોય, તેવાઓનેજ માટે આ સેવકનું કહેવું છે કે, માત્ર વાંચવાની ઇચ્છાને કિંમતરૂપે ગણીને મદદગ્રંથો મળવા જોઇએ; પરંતુ એ તો બ્યાંસુધી તેવાં કામો કરવાને ધનવાન ઉદારતાઓ જરૂર જોગા નીકળી આવે નહિ, અને બ્યાંસુધી ધનવાનોનું એવી ઉત્તમ અને અતિ અગલની બાબતો તરફ વિશેષ લક્ષ દોરવીને લાખો રૂપિયા તે ખાતે ખર્ચાવનારા અસામાન્ય રાષ્ટ્રસેવકો નીકળી આવીને એવી તેવી લોકહિતાવહ યોજનાઓ વિશાળ પાયા ઉપર જરી કરે-કરાવે નહિ, ત્યાંસુધી ગ્રંથેચ્છુ-ઓએ તેમ થવા માટે શુભેચ્છા અને પ્રયત્નપૂર્વક કરીને સંતોષ માનવાનો છે. સાચા દિલની પ્રભુ-પ્રાર્થનામાં જે બળ છે, તે બીજા કશામાં નથી.

લી. અવગુણસાગર બિશુ-અખડાનંદ

“અત્ર તરફથી ૧૯૭૦માં નીકળેલા “શાંતિપર્વ” માં રા. છો. ન. ભટ્ટવાણું ભાષાંતર બનતું સંશોધન કરાવીને છપાવેલું હોવાની હકીકત એ ગ્રંથના નિવેદનમાં જણાવવા ઉપરાંત એક સાધારણ મનુષ્ય પણ જોઇ શકે તેવી રીતે એ ગ્રંથના મુખપૃષ્ઠપર પણ તે બાબત સ્પષ્ટ જણાવેલી હતી; અને મહાભારતના બાકીના સર્વ ભાગોનું ભાષાંતર અનુભવી શાસ્ત્રીને હાથે નવું તૈયાર થતું હોવાની વાત પણ ૧૯૭૦ ના આસો માસમાં છપાયેલા “વિવિધ ગ્રંથમાળા ” ના પુસ્તક વગેરેમાં પ્રસિદ્ધ થઈ ચૂકી હતી. છતાં મુંબઈના ‘યુજરાતી’ પત્રવાળાએ પોતાના ઘરના છાપામાં ૧૯૭૧ ના વૈશાખ માસના ત્રણ અંકોમાં એવી મતલબની છેક ભુડી વાતો છાપી હતી કે, શાંતિપર્વનું ભાષાંતર નવું કહીને જૂનું આપવામાં આવ્યું છે, અને આ તેની ચોથી આવૃત્તિ હોવાની વાત પણ ખોટી છે; તથા આખા મહાભારતનું ભાષાંતર એ અમદાવાદવાળું જ આપવામાં આવનાર છે ! આ સંસ્થાનો હેતુ કોઇને પણ નુકસાન કરવાનો નહિ છતાં, લોકહિતાર્થે સારા ગ્રંથોને સસ્તા કરવા જતાં કોઈ અમણી-ત્રમણી ક્રિમતે વેચનારને તેથી કાંઈ નુકસાન થતું હોય, અથવા પોતાના ધંધાનો માર્ગ જરા અદ્ભવે પડતો હોય, તો માત્ર તેટલાને જ ખાતર આવું લોકહિતનું કાર્ય કોઈએ ન કરવું એમ તો બનેજ નહિ. આ સંસ્થાએ પ્રસિદ્ધ કરેલા અને કરવા ધારેલા શ્રીમદ્ભાગવત, યોગવાસિષ્ઠ, મહાભારત, રામાયણ, જાનેશ્વરી ભગવદ્ગીતા, ગીતાના ગુટકા, પંચદશી, વગેરે ગ્રંથોએ પ્રેસ તરફથી મનગમતી ક્રિમતે પ્રસિદ્ધ થઈ ચૂકેલા હોઈને આ સંસ્થાના કાર્યને લીધે તે ગ્રંથોનું વેચાણ ધટી જવાથી કાંઈ નહિ તો દર વર્ષની દશકે હજારની પેદાશ તે પ્રેસવાળાની ગુમ થયેલી હોવી જોઈએ. આથી તે પત્રકારનું હેતુ આ સંસ્થાપ્રત્યે કેટલું બધું ઉભારાઈ જતું હશે, એ વાત પ્રત્યેક સજ્જન સહિલાઈથી કહી શકે તેમ છે. હૃદયના આ ઉડા બળાપાના કારણથી ઉપર જણાવ્યું તેમ શાંતિપર્વ અને મહાભારતની બાબતમાં છેક નિરાધાર અને બનાવટી ભુદાણું ફેલાવવા ઉપરાંત એન કેન પ્રકારેજ લગ્નકી ભાષા વગેરે સદજગ્રામ લથિયારોનો ઉપયોગ પણ પોતાના ઘરના છાપામાં તેમણે ફીક કર્યો હતો. વળી શાંતિપર્વમાંના કેટલાક ખરા અથોને ખોટા બતાવવાની અને જે અર્થ અથવા શબ્દો તેમાં લખેલા જ ન હતા તે તેમાં લખેલા છે એમ દર્શાવવાની બદાદુરી પણ એ લેખોમાં ફીક કરી બતાવવામાં આવી હતી !”

“જમે તેવા બજાડા કે આલેખો થયા કરે છતાં તે તરફ લક્ષ્ય ન આપનાં મુંગે મોટે બને તે કાર્ય કર્યાં જવું, અને છેવટે જનસમાજ એવાઓથી ઉંધા વિચારોએ ચઢી જઈને સેવાનો લાભ લેવાથી વિમુખ થાય તો તે ઉપરથી “ભલું થયું ભાંગી જંગળ, સુખે ભજ્યું શ્રીગોપાળ”ની પેઠે પરમાત્મદેવે પોતા તરફ વિશેષ અભિમુખ બતાવવાની કૃપા કરેલી સમજીને તેમાં રહેલા સ્વપરના અધિક હિતને માટે અહોભાગ્ય માનવું; આ ધોરણ સસ્તા સાહિત્યની પ્રવૃત્તિની શર-આતમાંજ જણાવેલું છે, જેથી કાંઈ કાંઈ સજ્જનોની સચના છતાં વર્તમાનપત્રોમાં બુદ્ધાસા-એ આપવા જેટલું વજન એવાઓને આપવું; અથવા એવાઓની સાથે તેવા બનીને એકત્રી બે ચોપડી બતાવવી કે સરકાર દરબારનો સ્વાદ ચખાડી મદ ઉતારવો; એમાંનું કાંઈપણ કરવામાં આવ્યું ન હતું.”

“આમ છતાં કેટલાક સજ્જનોથી એ પત્રકારનો એવો દોષ અને હડહડતું ભુદાણું સહન ન થઈ શકવાથી હિંદુસ્થાન, આર્યપ્રકાશ તથા વડોદરા વર્તમાનમાં તેમણે તેના રદીઆ છપાવ્યા હતા.”

“આ પ્રમાણે આ કાર્ય થઈ ચૂક્યું હતું; એટલે પછી એ રદીઆ વગેરે આ સંસ્થાના વાચકો પણ વાંચે અને આ સંસ્થાના શાંતિપર્વ કે મહાભારત બાબત જોમને કાંઈ સંશય પેડો હોય તે દૂર થાય, એવા હેતુથી “વિવિધ ગ્રંથમાળા” ના ૫૭ મા પુસ્તકમાં “યુજરાતીના બળાપાનો રદીઓ” એવા મથળા નીચે એ ઉત્તરો ૧૯૭૧ ના અષાઢ માસમાં પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યા હતા. ગ્રાહક ન હોય તેવાઓ માટે તેની કેટલીક છુટી પ્રતો પણ છપાવવામાં આવી હતી.”

મગમ રતદિપે વિદ્વાનેના મનનંય વિચા

૧-લોકમાન્ય તિલક મહારાજના વિચાર*

આજ લગભગ બે હજાર વર્ષથી જે મહાભારતના આધારે ભારતવર્ષના સર્વ પ્રાંતોના કવિ, પુરાણી, કીર્તનકાર વગેરે પોતાનાં કાવ્ય, કથા અને કીર્તન રસપૂર્વક કરતા આવ્યા છે; તે એક એવો ગ્રંથ છે કે જે હિમાલયથી કન્યાકુમારી સુધી અને સિંધુથી તે અલ્બપુત્રા સુધીના પ્રાચીનકાળના છપ્પને દેશોમાં આખાસગ્રહ-સર્વ કોઇને એકસરખો પ્રિય થયેલો છે. જે કે રામકથા પણ ભારત-કથાના જેટલીજ ભારતવર્ષમાં લોકપ્રિય છે; પરંતુ રાષ્ટ્રીય દૃષ્ટિએ તો મહાભારતનીજ યોગ્યતા વધારે છે એમાં સંદેહ નથી. કારણ એ છે કે, રાષ્ટ્રના લોકોના વ્યવહારમાં રોજ રોજ જે અનેક પ્રકારના પ્રસંગો ઉભા થયા કરે છે અને તેમને જે જે સંકટોમાંથી પાર પડવું પડે છે; અથવા તો જે જે વિદ્વેષો અને સુખદુઃખોનો તેમને અનુભવ કરવો પડે છે; તે બધીજ બાબતોનું મહાભારતમાં યથાર્થ વર્ણન સમાયલું છે. વળી એટલુંજ નહિ પણ એવા અનેકવિધ પ્રસંગો આવતાં મનુષ્યમાત્ર પોતાનું કેવું વર્તન રાખે કે જેથી આ લોક અને પરલોકમાં પણ તેનું કલ્યાણ થાય; આપણા પૂર્વજો એવે પ્રસંગે કેવું વર્તન રાખતા; એવે પ્રસંગે અમારો ધર્મ શું છે, નીતિ શું છે અને એ બંનેનું તારતમ્ય વિચારીને તેનો અમારે વ્યવહારમાં કેવી રીતે અમલ કરવાનો છે; લૌકિક સુખ-સાધન કરતાં પારલૌકિક સુખ-સાધન કયારે અને કેવી રીતે વધારે મહત્ત્વનાં હોય છે; એકબીજા વચ્ચે એ સાધનોનો કેવો સંબંધ છે અને તેમના વચ્ચેનો વિરોધ કેવી રીતે દૂર કરી શકાય છે; એ વગેરે અનેક મહત્ત્વના પ્રશ્નોનો ઉકેલ, આ ગ્રંથમાં લગવાન વેદવ્યાસે પોતાની સાદગિક અને સરળ ભાષામાં, પ્રાસાદિક વાણીમાં અને નાનું બાળક પણ સમજી શકે એવાં મનોરંજક ઉદાહરણોના રૂપમાં અત્યંત સુંદર અને માર્મિક રીતે આપ્યો છે. એ ઉપરાંત આ ગ્રંથની વિશેષ ખુશી તો એ છે કે, તે પંચતંત્રની જેટલે કલ્પિત કથાઓથી ભરપૂર નથી; અથવા મનુસ્મૃતિ કે યાજ્ઞવલ્કય સ્મૃતિની જેટલે કેવળ ધર્મવિષયક આજ્ઞાઓ કે ચર્યાઓથી ભરપૂર નથી કે જેથી તે આખાસ-ગ્રહની સામાન્ય સમજણમાં જટિલ ઉતરે નહિ. મહાભારત ગ્રંથ તો પ્રાચીન ભારતના ઇતિહાસનેજ આધારે રચાયેલો હોઇને પ્રાચીન સંસ્કૃત સાહિત્યમાં તેને 'ઇતિહાસ' તરીકે પણ વર્ણવેલો છે. હવે અર્વાચીન ઇતિહાસકારોને પણ દૃઢ વિશ્વાસ ખેડો છે કે, ભીષ્મ, યુધિષ્ઠિર, ભીમ, અર્જુન, શ્રીકૃષ્ણ, દુર્યોધન વગેરે જે આ આર્ષ મહાકાવ્યના નાયક, ઉપનાયક કે પ્રતિનાયક છે; તે પણ બધા કપોલ-કલ્પિત નથી પણ ઐતિહાસિક પુરુષો છે.

હાપરચુગ પૂરો થઇ કળિયુગની શરૂઆત થાય તે પહેલાં-અર્થાત ભારતવર્ષ અત્યંત વૈભવવાળી અને હિજ્જવળ સ્થિતિએ પહોંચ્યા પછી જ્યારથી તેની ઉતરતી દશાનાં પૂર્વલક્ષણ દેખાવા લાગ્યાં; તેજ સમયે એ મહાપુરુષોએ આયોવર્ત દેશને પવિત્ર કર્યો હતો. કારણકે તેમનાં ચરિત્ર એટલાં ઉદાત્ત, બોધપ્રદ અને મનોરંજક હતાં કે તે ઉપરથી મોટે ભાગે એમજ લાગે છે કે, આ કળિયુગના આરંભમાં

પરમેશ્વરે એ મહાપુરુષોને એટલાજ માટે ખાસ ધરાદાપૂર્વક ઉત્પન્ન કર્યા હતા કે એ સમય પછી ભારતવર્ષની જે દુર્દશા થવાની હતી તે થવા છતાં પણ (જેમ જગતમાંથી અન્ય પ્રજાઓનાં નામ-નિશાન ઉખડી ગયાં છે તેમ-આર્યપ્રજા અને તેનો સર્વોત્તમ આર્ય ધર્મ પણ જડમૂળમાંથી ઉખડી જાય નહિ; અને “ભાગ્યું ભાગ્યું તોયે ભર્યું” ની પેઠે કાંઈ પણ તેનું સાચું ખીજ-મૂળ-જળવાયણું રહીને) ભારતવર્ષના (થોડા ધણા પણ) લોકો ધર્માચરણમાં પ્રવૃત્ત રહી શકે.

ભગવાન વેદવ્યાસની વાણી કાઅદષ્ટિએ તો રસભરી છેજ; પરંતુ તેની સાથે એ વાણીરૂપી કુંદનમાં જે હીરા જડેલા છે તે પણ તેજસ્વિતાદિ ગુણોમાં કાંઈ જેવા તેવા નથી. આજ કારણથી મહાભારત ગ્રંથ અને તેના નાયક-ઉપનાયક વગેરે મહાપુરુષો, તેમને હજારો વર્ષ વીતી જવા છતાં પણ આર્યભૂમિનાં આખાલવૃદ્ધ સ્ત્રીપુરુષોના હૃદયમાં પ્રિયજ થતા આવ્યા છે.

દુઃકમાં કહીએ તો મહાભારત એ એક અત્યુત્તમ રાષ્ટ્રીય ગ્રંથ છે. આર્યભૂમિના અતિશ્રેષ્ઠ મહાકવિએ પોતાની પ્રાસાદિક વાણીથી તે રચ્યો છે અને તેના નાયક અમારા પૂર્વજોમાં પણ મહાપુરુષ ગણાયલા હોવાથી અમને વર્તમાન આર્યલોકોને પણ એ રાષ્ટ્રીય ગ્રંથ સ્વભાવ-થીજ અત્યંત પ્રિય લાગે એમાં નવાઈ નથી. કેમકે એ ગ્રંથ ચતુર્વિધ પુરુષાર્થને સાધ્ય કરવામાં અમને સેકંડો-હજારો-વર્ષોથી અચૂક માર્ગદર્શક થતો આવ્યો છે. ખીજાં પણ રાષ્ટ્રોમાં પ્રાચીન કાળમાં આ જાતના ગ્રંથો રચાયા હશે; પરંતુ અમને મહાભારતનાં કથાનકોમાં જેવું પોતાપણું લાગે છે; તેવું અન્ય દેશોના કથાગ્રંથોમાં નથી લાગતું. પૃથ્વી ઉપર ભાગીરથી કરતાં પણ વધારે મોટી અનેક નદીઓ છે; પણ જેમણે આર્યભૂમિમાં જન્મ લીધો છે, તે મનુષ્યોમાટે તો ગંગા જેવી પવિત્ર ખીજ કોઈ પણ નદી નથી- રાષ્ટ્રીય ગ્રંથનું પણ એજ પ્રમાણ સમજ લેવું. આજ સુધીમાં આ આર્યભૂમિમાં આર્યધર્મસિવાયના અનેક ધર્મો આવ્યા છે અને તેથી આખા દેશના લોકોના ધર્મવિચારોમાં ઝાઝા ભેદ પડી ગયા છે; પરંતુ તે છતાં પણ ભારતના ભિન્ન ભિન્ન પ્રાંતોમાં આર્ય-ધર્મના અનુયાયીઓનો સમાજ અત્યારે પણ જે ધર્મનીતિના વિચારોથી તથા વ્યાવહારિક તત્ત્વોથી બંધાયેલો છે; તે તત્ત્વ, તે નીતિ અને તે ધર્મ ઇત્યાદિનું મૂળ મહાભારતમાંજ મળી આવે છે.

ભારતવર્ષના દક્ષિણી પ્રાંતોની દ્રાવિડી ભાષા છોડી દઇએ તો ખીજા પ્રાંતોના ભાષાભેદ ધણે ભાગે મહાભારતના ગ્રંથકાળ પછીજ વધારે ફેલાયો હશે, એવો ભાષાશાસ્ત્રીઓનો સામાન્ય મત છે. કોઈ પૂછે કે, મહાભારત સેતુબંધ રામેશ્વરથી હિમાલયસુધી સૌને માટે એકસરખોજ પ્રમાણભૂત કેમ મનાય છે? તો તેનું કારણ એ છે કે, પાંડવોના કાળ એ ભારતવર્ષના ભાગ્યોદયનો કાળ હતો. ભારતખંડની બહારના પરાક્રમી દેશોના લોકો સાથે તે સમયે વૈદિક ધર્મીઓનો સંબંધ ચાલુ હતો અને તે સમયનાં તમામ સભ્ય રાષ્ટ્રોમાં ભારતવર્ષને અગ્રસ્થાન મળેલું હતું. એ સમયની નીતિ, એ સમયનો ધર્મ, એ સમયનું વ્યવહારશાસ્ત્ર અને એ સમયના અવતારી મહાપુરુષોનાં ચરિત્ર, તે સમયના પણ જગતભરનાં સર્વ રાષ્ટ્રોમાં સર્વમાન્ય થઈ પડે; તોપણી તે ખુદ ભારતવર્ષમાં-અને તે પણ તેમના પછીના ઉત્તરતા કાળમાં-તે સર્વમાન્ય અને શિરસાવંધ થાય, એમાં તો આશ્ચર્યજ શું છે!

અસ્તુ. ઇતિહાસ કિંવા તત્ત્વજ્ઞાનતરીકે અથવા પ્રાચીન શાસ્ત્રીય પરિભાષા મુજબ ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ, એ ચારે પુરુષાર્થનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરાવનારતરીકે પણ આ ગ્રંથનાં જેટલાં વખાણ કરીએ તેટલાં ઓછાં છે. ભારતભૂમિમાં ચારે તરફ જે હિંદુસમાજ યા આર્યસમાજ ફેલાયેલો છે; તેના જીવાત્માતરીકે આ ગ્રંથને ગણીએ તો તેમાં પણ જરાયે અતિશયોક્તિ નથી. અમારામાંથી અનેક જાતના માણસો અનેક કારણોથી તેનું અધ્યયન અને અધ્યાપન હજુસુધી કરતા આવ્યા છે. કલિદાસ જેવા કવિઓએ પોતાની અસૌકિક કવિતાશક્તિને માટે જે કથાનકોને પ્રમાણભૂત ગણીને લીધાં છે, તેમાંનાં પણ કેટલાંક કથાનકો આ ‘રત્નનિધિ’માંનાંજ છે. ઉત્તરભારતવર્ષના ભારોએ રાજપૂતાના રાજપૂત વીરોની શૂરતાને પાનો ચઢાવવા માટે આજ ત્રેલોક્યચિંતામણિ મહાભારતનો ઉપયોગ કર્યો છે; અને અવાંચીન ધર્મશાસ્ત્રકારોએ તથા રાજનીતિજ્ઞોએ પણ ધર્મ, નીતિ અને વ્યવહારનાં લોકોપયોગી સમર્પક પ્રમાણો અને વચનો આ સર્વોપજીવી ભંડારમાંથીજ ઉદ્ધૃત કરેલાં છે. તત્ત્વજ્ઞાન તરફ જોઈએ તો તેને માટે પણ બરાબર એજ ન્યાય લાયક પડે છે. તાત્પર્ય કે, આ ગ્રંથને ‘પાંચમો વેદ’ કહેવામાં આવે છે તે પણ તદ્દનજ યોગ્ય છે. વ્યાસે પોતેજ આ ગ્રંથવિષે કહ્યું છે કે, “જે આમાં છે તેજ

અધા સંસ્કૃત સાહિત્યમાં છે અને જે આમાં નથી તે ક્યાંય પણ નથી. "x તેમનું આ કથન કંઈ અતિશયોક્તિભર્યું નથી. ભારતવર્ષમાં નાનાં બાળક-બાળકીઓના કોમળ ચિત્તથી લઇને અનુભવથી ધડાયેલા વૃદ્ધોનાં ચિત્ત સુધી, સૌ કોઈ ઉપર જે ગ્રંથે આજસુધી સચોટ અસર પાડી છે; તેના કર્તાનાં બુદ્ધિવૈભવ, પ્રતિભા અને સામર્થ્ય કેટલાં અઘોષિકે હોવાં જોઈએ તે વિશેષ સમજાવવાની જરૂર નથી. તદ્દન અત્યંતીન કાળમાં-અર્થાત્ શ્રી શિવાજી મહારાજના સમયમાં (આજથી થોડાંક સેકાં પૂર્વે) જે દેશાનંતિ, રાષ્ટ્રાનંતિ અને ધર્માનંતિ થયેલી; તેમાં પણ એજ ગ્રંથ કારણરૂપ થયેલો છે. પેઢાઇમાં પણ ધર્મ, વ્યવહાર તથા રાજનીતિ શીખવવામાં અમારા તરફ (મહારાષ્ટ્ર પ્રાંતમાં) એજ ગ્રંથનો ઉપયોગ કરતા હતા. ધર્મવિષયમાં સર્વમાન્ય થઈ ચૂકેલી શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા પણ મૂળે તો મહાભારતમાંનીજ છે ને ! બારમી સદીના અરસામાં જે ધર્મજગતિ થયેલી તેમાં પણ તેનુંજ ભાષાંતર કારણભૂત થયું હતું. આથી કહી શકાય છે કે, ભારતવર્ષમાં ઉન્નત પુરુષાર્થનાં બીજ સદેવ કાયમ રાખી, પ્રસંગાનુસાર તે બીજોમાંથી યોગ્ય અંકુર ઉત્પન્ન કરવાની બાબતમાં આ મહાભારત નામક રાષ્ટ્રીય ગ્રંથજ સંસ્કૃત અથવા પ્રાકૃત ભાષાંતરદ્વારા કારણભૂત થયો છે. શરૂઆતમાં અંગ્રેજીમાં પણ-અર્થાત્ જ્યાંસુધી આપણા દેશમાં પૂર્વ-પરંપરા થોડીધણી પણ ચાલુ હતી ત્યાંસુધી-આ મહાભારતમાંનીજ કથાઓ ઐતિહાસિક હકીકતોના રૂપમાં છોકરાંને ભણાવતા હતા; પણ એ રિવાજ હવે બંધ થતો જાય છે. જ્યાં મોડી અક્ષરો તરફજ દુર્લભ છે ત્યાં પછી પાંડવોની અતિ ઉપકારક દ્રષ્ટીકોતેને જાણવા-માનવાની કે શીખવા-શીખવવાની તો કોનેજ પડી હોય ? પરિણામ તેનું એજ આવ્યું છે કે, જે સાધારણ વાતો અથવા ધર્મનીતિનાં તત્ત્વો, સ્વરાજ્યના સમયમાં નાનાં બાળકો સુધી પણ (વગર ખર્ચે પહોંચી જતાં અને તે તેમને) અનાયાસે સમજાઇ જતાં; તેજ તત્ત્વો અને તેજ વાતો આજે એક પણ વિદ્યાર્થીને (જે તે પુષ્કળ પૈસા ખર્ચાને કૌલેજમાં જાય, અને જઇને પણ બીજી ભાષાતરીકે જે સંસ્કૃતને પસંદ કરે; અને ભણવા માંડ્યા પછી પણ જે તેના પાઠ્યપુસ્તકમાં ક્યાંક તે પ્રાર્થના પૂર્વજોની અસામાન્ય વાતો કે તત્ત્વોનો ઉલ્લેખ તેના વાંચવામાં આવી જઇ કાંઈપણ જિજ્ઞાસા જાગવા પામે; તોજ તેને પોતાના બૂટપાટલૂની ગુરૂદેવને) પૂછવાનું મન થાય કે, "સારું! આ તત્ત્વો અને આ વાતો મૂળે કયા દેશનાં હશે અને કયા ગ્રંથમાંનાં હશે ?" આજના કોલેજીયન વિદ્યાર્થીને કાં તો આમ છેકજ અજાણ્યાની પેઠે પૂછવું પડે છે; અથવા તો એકાદ શબ્દકોષમાંથી જોળી કાઢીને યાદ કરવું પડે છે !

ભારતવર્ષમાં અત્યારે જ્યારે એક તરફ રાષ્ટ્રીય એકતા પ્રાપ્ત કરવા માટે જેટલાં પણ સાધન મળી આવે તેટલાં જોળી કાઢવાને આપણે તત્પર થયા છીએ; ત્યારે બીજી તરફ અત્યંત અફસોસની વાત છે કે, જે રાષ્ટ્રીય ગ્રંથનો આજે સેંકડો-હજારો વર્ષથી હિંદુસમાજને સંગઠિત કરવા પાછળ અત્યુત્તમ ઉપયોગ થતો આવેલો; તેની આપણા આજના નવજીવાનોજ અવગણના કરી રહ્યા છે ! આવી સ્થિતિમાં આ તરફ કેટલાક સમયથી આ ગ્રંથના અનુવાદો, તેમજ સંક્ષિપ્ત ગદ્ય-પદ્ય ગ્રંથો એજ હેતુથી પ્રસિદ્ધ થવા લાગ્યા છે, કે જેથી ઉપયુક્ત શૈક્ષણિક સ્થિતિ કંઈક અંશે પણ દૂર થાય; પોતાના પૂર્વજોના વૈભવ, શરતા, ઉદાત્ત વિચાર અને મહત્તા નવી પ્રજાના મનમાં યોગ્ય સમયે ઉતારાય; મહાભારત જેવા રાષ્ટ્રીય ગ્રંથપ્રત્યે તેમના મનમાં આદરભાવ પેદા થાય; અને તેદ્વારા તેઓ પોતાનાં આચરણ સુધારી દેશકલ્યાણ સાધવાને તત્પર થાય. x x x x

તાત્પર્ય એ છે કે, ધણા વિદ્વાન અને દેશહિતૈષીઓનું ધ્યાન હવે એ તરફ દોરાયું છે કે, સ્વરાજ્યના સમયે નાનાં બાળકોને જે રીતે મોડી અક્ષર બતાવીને કે બીજી કોઈ રીતે-અર્થાત્ કથા પુરાણ વગેરે સંભળાવીને-આ ગ્રંથની અને તેમાંનાં પાત્રોની ઝોળખાણ સહજમાં કરાવાતી; તેમ આ સમયમાં પણ-અર્થાત્ જ્યારે સાર્વજનિક શિક્ષણમાટે પાઠશાળાઓ સ્થપાઇ ચૂકી છે, તેવા સમયમાં પણ-નાનાં નાનાં બાળક સુદાને આ ગ્રંથનો સારી પેઠે પરિચય કરાવવો જોઈએ. x x x

બાલ ગંગાધર તિલક

૨-પંડિત રામજીલાલ શર્માના વિચાર*

જે જાતિ પાસે પોતાનો પુરાણો ઇતિહાસ નથી; જે જાતિ પાસે તેના પૂર્વજોનાં મહત્વપૂર્ણ ચરિત્રોનો સંગ્રહ નથી; અને જે જાતિ પાસે પોતાના મહાન પૂર્વજોની કીર્તિને યાદ કરાવનારો કોષ ગ્રંથ નથી; તે જાતિ મુઠ્ઠાલજીબી અને છે-રહે છે અને તે સભ્ય સંસારમાં કદી પણ મસ્તક ઉંચું કરી શકતી નથી.

હિંદુજાતિને માટે મહાગૌરવની વાત છે કે, તેની પાસે પૂર્વજોનો કોષ વિદ્યમાન છે; તેની પાસે કર્મવીર પૂર્વજોની સાચી કહાણીઓ મોજૂદ છે; તેની પાસે તેનો સાચો ઇતિહાસ-પૂરો નહિ તો કેટલાક સમયનો પણ-હયાત છે; અને છે તે પણ જેવા તેવા રૂપમાં નથી, પરંતુ ઉન્નત જીવનને અને તેના સાધનભૂત ઉચ્ચ ભાવનાઓ તથા ઔદાર્યાદિ દિવ્ય ગુણોને જગાડી દે એવા જનકંત રૂપમાં હયાત છે. વાંચનાર બંધુ! તમે જાણો છો કે, એ કયો ગ્રંથ છે? એ ગ્રંથ તે આ મહાભારત છે.

જે જાતિ પાસે આ મહાભારત જેવો જગતભરમાં જોટાવગરનો અનુપમ ગ્રંથ હયાત હોય; તે કદી પણ પડતી દશમાં રહી શકે નહિ. જે જાતિ પાસે પોતાના પૂર્વજોનાં એવાં તેજસ્વી, સ્ફુર્તિદાયક અને અનુકરણીય વીરચરિત્રો હોય; તેનું નામ સભ્ય જાતિઓની શ્રેણીમાંથી ખાતલ રહી શકે નહિ. પરંતુ ત્યારે એ ઉપરથી તો અહીં એજ પ્રશ્ન ઉભો થાય છે કે, મહાભારત જેવો ગ્રંથ હયાત હોવા છતાંપણ આજે હિંદુજાતિ કર્તવ્યબ્રષ્ટ કેમ થતી જાય છે? લગવાન શ્રીકૃષ્ણ, બાલક્રબ્ધચારી ભીષ્મપિતામહ, મહાયોદ્ધો અર્જુન, મહાબલી ભીમ, ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિર, મહા-પંડિત સહદેવ, મહાનીતિજ વિદુર, મહાપરાક્રમી કર્ણ અને યુદ્ધવિશારદ દ્રોણાચાર્ય આદિ મહાત્માઓની અનેકાનેક વીરકથાઓ ધરાવનારો મહાભારત ગ્રંથ મોજૂદ છતાં પણ આજે હિંદુજાતિ શામાટે દુર્ગતિમાં ટૂંકી રહી છે? ગીતા જેવું અમૃતમય શિક્ષણ હયાત હોવા છતાં હજી પણ હિંદુ-જાતિ પોતાના પૂર્વજોનાં નામ ઉપર શામાટે કલંક લગાડી રહી છે?

કારણ એનું માત્ર એજ છે કે, હિંદુજાતિએ મહાભારત ગ્રંથ વાંચવો-સાંભળવો છોડી દીધો છે; અને પોતાના પૂર્વજોની અનુકરણીય ગુણગાથાઓનું ગાન બંધ કરી દીધું છે. આથીજ હિંદુજાતિ-માંથી પોતાના પૂર્વજોનું જ્ઞાન-ગૌરવ મોઢું થઇ ગયું છે. એને તો હવે એટલી પણ ખબર નથી રહી કે, એને ત્યાં કેવા કેવા રાજનૈતિક, ધાર્મિક, વીર, પરાક્રમી, પ્રભુદર્શી, નિર્લેપ, વિરક્ત અને સાહસિક મનુષ્યો થઇ ગયા છે? પોતાના મહાન પૂર્વજોનું મહત્વ ભૂલી જવાથીજ આજે હિંદુજાતિ બીજાઓની મદદ માટે તલસયા કરે છે; અને વિદેશીઓના કેટલાક ઉપલક્ષ્યા ગુણો ઉપર મુગ્ધ બની જઈ તેમનેજ કુશળ રાજનૈતિક, મહાપરાક્રમી અને સાહસિક માની ખેસે છે!

વસ્તુસ્થિતિ આવી થઇ પડેલી હોવાથી અમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે હવે તો પ્રત્યેક હિંદુએ મહાભારતની કથા અવશ્યમેવ જાણવી જોઇએ. પરંતુ વર્તમાન કળિકાળનો સમય મહાકંઠિન હોવાથી હિંદુજાતિમાં બીજા દલક વાચનનો જેટલો પ્રચાર થાય છે તેટલો અને મહાભારતનો જેટલો પ્રચાર થવો જોઇએ તેટલો થતો નથી.

કથા કહેવા-સાંભળવાનો પ્રચાર આપણા દેશમાં પહેલાં થોડો ધણો હતો તેટલો પણ હવે તેરહો નથી; અને બહુજ દુઃખની વાત છે કે, હવે એ પ્રથા છેકજ નાશ પામતી ચાલે છે!! એવી કથાઓ સર્વ કોઇના હિતમાટે એટલી બધી ઉપકારક થાય છે કે એનાવડે તો દરેકદરેક કોટીના ત્રાકો ધણીજ સહેલાઈથી અને અનેક પ્રકારનું ઉત્તમોત્તમ શિક્ષણ મેળવી શકે છે. ભારતવર્ષમાં અમાઉ જ્યારે આ પ્રથાનો સર્વ જગાએ પ્રચાર હતો; ત્યારે લગભગ બધાંજ માણસો પોતાના પૂર્વજોનો મહિમા જાણતાં હતાં અને તેમના હૃદયમાં પૂર્વજોનું ગૌરવ પણ ટકી રહ્યું હતું. પણ કરાલ કાળની કૃટિલ ગતિથી એ બધી વાતો હવે તો છેકજ લુપ્તપ્રાય થતી ગઈ છે અને થતી જાય છે.

કથાની એ પરમોપયોગી પ્રથાને (હવે આપણે સવેળાજ ચેતી જઇને-હજી “ભાગ્યું ભાગ્યું” તોયે ભરૂચ” હયાત છે તે ધ્યાનપાત્ર ન થઇ જાય ત્યાંસુધીમાં) ઝટપટ પાછી સજીવન કરી દેવી જોઇએ.

* એ મહોદયે સં. ૧૯૭૪ માં મહાભારતના સારાંશરૂપે પ્રસિદ્ધ કરેલા શાળોપયોગી ‘હિંદી મહાભારત’ ના નિવેદનમાંથી આ સ્વતંત્રાનુવાદરૂપે લીધું છે. એ પુસ્તકની પૃષ્ઠસંખ્યા ૪૫૦, લેખક સુપ્રસિદ્ધ સાક્ષર રામનરેશ ત્રિપાઠી, કદ ૭૦x૪૫, મૂલ્ય ૧) ટેકાણું હિન્દી પ્રેસ-અચામ.

મહાભારત જેવા લાભદાયક ગ્રંથની કથા જે કોઇ સુયોગ્ય વક્તા પાસેથી સાંભળવાની મળે; તો તેથી સર્વ કોડીનાં આખાલટફ ઓપુરુષો સહેલાઈથી તેનો લાભ ઉઠાવી શકે તેમ છે; અને શું બચ્ચલા કે શું અબચુ, બધા લોકો મહાભારતની કથા સાંભળીને તેનો મર્મ પણ સમજી શકે તેમ છે; તેમાંથી ઉત્તમોત્તમ શિક્ષણ મેળવી શકે તેમ છે; અને પોતાના હૃદયમાં પોતાના પૂર્વજોના ગુણ-ગૌરવની સ્થાપના કરી શકે તેમ છે.

x

x

x

અમે હવે છીએ છીએ કે, જેમ રામાયણનો પ્રચાર (ગંગાચમુના તરફના પ્રદેશમાં) ઘેરઘેર થઇ ગયો છે; તેમ મહાભારતની કથાનો પ્રચાર પણ ઘેરઘેર થઇ જાય. કેમકે પ્રત્યેક મનુષ્ય આ લાભદાયક કથાનો મર્મ સમજે એવા પ્રયત્નની ધણીજ આવશ્યકતા છે. ભારતવાસીઓમાં હાલમાં કંઈક એવીજ ભાવનાઓ (અને તેમને અધોગતિના છેકજ ઉંડા ખાડામાં નાખી દઇ સદાને માટે સત્યાનાશ કાઢી નાખે એવી અવળીજ છુદ્ધિ) પેદા થવા લાગી છે; અને તેથી કરીને તેઓ પોતાના પ્રાચીન ગુણગૌરવને જડમૂળથી વિસરી જવા લાગેલા સાફ જણાય છે. હિંદુજાતિ એજ કારણથી આજે મુગતુષ્ણમાં આમથી તેમ ભટક્યા કરે છે; સૂર્યના પ્રકાશને તજી કરોત્તીન અને વિજળીના તેજદાર દીવાઓથી પોતાનાં નેત્રોનું તેજ ચુમાવી રહી છે; પારસમણિ તજીને પથ્થર-કંકર પાછળજ ગાંડી ગમાર અને કંગાલની સરદાર બનવા મથી રહી છે; પોતાનાં પ્રાચીન જ્વાહીરો વિદેશમાં સિંધાવી જઇને ત્યાં તે કોડીના મૂલ્યે વેચાઇ જતાં સગી નજરે જોવા-વાંચવા છતાં પણ પોતાને મોટા નસીબદાર સમજીને પશ્ચિમના બનાવટી રતનાભાસો પાછળજ તે વધારે ને વધારે લટું થતી ચાલે છે; અને અમૃતમય શિક્ષણથી ઉભરાતી રામાયણ અને મહાભારતની સાચી કથાઓ નહિ વાંચતાં પ્રેમલા-પ્રેમલીઓની કલ્પિત કલાણીઓમાંજ લગની લગાવીને અધોગતિમાં ડૂબતી ચાલે છે!

શું આનો કોઇ ઉપાયજ નથી, કે જેથી હિંદુજાતિ ફરીથી પોતાના પૂર્વજોને માર્ગે ચાલવા લાગે? અમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે તો હજી પણ જે તેમના હાથમાં, તેમના પૂર્વજોના મહત્ત્વ અને ગુણગૌરવથી ભરપૂર એવા મહાભારત અને રામાયણના ગ્રંથ આપવામાં આવે; અને જે તેમાં વર્ણવાયેલી તેમના પૂર્વજોની વીર કલાણીઓ તેમના વાંચવા-સાંભળવામાં આવે; તો હજી પણ તેમનો બચાવ થવાનો સંભવ છે. અત્યારે એથી વધારે સારો અને સુગમ ઉપાય દેશો-નનિમાટે બીજો કોઇ પણ નથી. જે હવે આ પ્રમાણે નહિ કરવામાં આવે, તો પછી ભારતવાસી હિંદુ-આર્યોમાં માયું ઉંચું કરવાના ઉચ્ચ અભિલાષો કદીપણ જાગવાના નથી.

x

x

x

x

રામજીલાલ શર્મા

* આ શું જેવી તેવી તક છે? જેવી તેવી રાષ્ટ્રસેવા છે? જેવી તેવી સમાજસુધારણા છે? જેવો તેવો લાભ છે? જનસમાજને તો એવી તેવી બાબતોની પરવાજ નથી; પરંતુ હાલના સમાજ-સુધારકો અને રાષ્ટ્ર-સેવકોની પણ (ગુજરાતમાં તો) હજીમુઠી એટલી ઉંડી ગતિ મતિ જણાતી નથી; તો પછી બીજની તો વાતજ શી? તેઓ એટલા બધા ગાંડા તો થોડાજ છે, કે જેથી પોતાનાં ચરિત્રો અને ગુણગાનેની મોહ-મમતા ત્યજી દઇને તે સ્વધર્મ પહોંચી ગયેલા જુનાપુરાણ પૂર્વજોનાં ગુણચારિત્ર ગવરાવવા-ફેલાવવાનું, ગોટપીડીયાં બાણતર ભણાવગરના કથાકારોને વધારવા-સાકારવાનું અને તે મહાન પૂર્વજોની જયંતિઓ તથા રામાયણ-મહા-ભારતની કથાઓ તેમજ સમાહો સ્થળે સ્થળે ફેલાવી ગળવીને તે પૂર્વજોના ઉત્તમોત્તમ આચારવિચારો અને નામો તથા કામોને જગાડવાનું કામ પોતાનેજ હાથે કરે! અને તેમ કરીને તેઓ પોતાને હાથેજ પોતાને તેમના કરતાં ઝાંખા દેખાડવાનો ધંધો આદરે!! દેશ કાલે ડૂબતો હોય તો આજ ભલે ડૂબે; પણ પોતાના પંડનીજ પ્રતિષ્ઠા, લોકપૂજ, ઈર્ગ સાચવવા વધારવાનું મૂળીને તે સ્વધર્મ પહોંચી ગયેલા મૃત પૂર્વજોનાં ગુણચારિત્ર (તે ગમે તેટલાં પ્રાણદાયક હોય તોપણ) ગાવા-ગવરાવવાનું તેમને પરવડેજ કેમ! કારણકે એવું તેવું કરવા કરાવવા જતાં ન કરે નારાયણ ને કદાચ કેઈ કેઈ તેજસ્વી માનવોજ પાકી આવ્યા; તો તો પછી એ ગિયાસ બંડોખાંઓનાં નામ, કામ અને જયંતિઓ આ સંસારમાંથી ઉખડીજ જાય ને! પણ અલ્યાભાઈ! આ સેવક પોતેજ એવાં તેવાં કામો કરવા કરાવવાનું છોડીને આમ શામાટે બીજની વાત કરતો હશે? કારણ એજ કે, તે મેલોવેલો અને અવગુણોનો સાગર છે.

૩-પંડિત જયગોપાલ વિદ્યાભંડારના વિચાર*

મહાભારત ગ્રંથની પ્રશંસા કરવી; એ તો સૂર્ય દેખાડવા માટે દીવો ધરવા જેવું છે. જો હું એ વિષે ટુકમાં કાંઇ કહેવા માગું તો તો એટલુંજ કહું કે, જે હિંદુ સંતાને મહાભારતને વાંચ્યું કે સાંભળ્યું નથી; તે ગમે તો સંસારમાંની સર્વ વિદ્યાઓ ભણી ચૂક્યો હોય તોપણ કશુંયે નથી ભણ્યો એમજ સમજવું; અને જેણે મહાભારત વાંચ્યું-વિચાર્યું છે તથા પોતાના હૃદય-મંદિરમાં ધારણ કર્યું છે; તેને ખીલું કાઢપણ પુસ્તક વાંચવાવિચારવાની જરૂર નથી.

સમુદ્રમાં જેમ હીરા, મોતી, છીપ, શંખ, પરવાળાં વગેરે અનેક પ્રકારની સંપત્તિઓ ભરી પડી છે; તેમ મહાભારતરૂપી વિચારસાગરમાં પણ જેના વડે ચારે પદાર્થ પ્રાપ્ત થાય, એવાં જ્ઞાન-ચારિત્રવર્ધક હીરાંરત્નો સર્વ પ્રકારનાં ભયાં પડ્યાં છે. x

ધર્મનીતિ, રાજનીતિ, માનવી સભ્યતા, દુષ્ટોને પંચિણામ, પુણ્યોનું ફળ, સંસારના આરંભથી મહાભારતના સમયસુધીના રાજ-મહારાજાઓના ઇતિહાસ, તેમનાં વીરત્વ તથા વૈરાગ્ય વગેરે સર્વ પ્રકારના આચાર તથા વિચાર આ મહાભારતમાંથી મળી આવવાના.

મારી તો એટલે સુધી ખાતરી છે કે, આખા ભારતવર્ષમાં-એટલુંજ નહિ પણ સમસ્ત સંસાર-માં મળીને પણ-હાલમાં જેટલું પણ સાહિત્ય દેખાય છે; તે ગમે તો હિંદી, ઉર્દૂ, અંગ્રેજી, ફ્રેન્ચ, જર્મન, અરબી, ફારસી, જાપાની કે ગમે તે ભાષામાં હોય; તોપણ તે સર્વનો મૂળ આધાર તો મહાભારતજ છે.

સાચી વાત તો એ છે કે, મહાભારત એ અમારી આર્યજાતિની રાષ્ટ્રીય સંપત્તિ છે; અને જ્યાં-સુધી તે અમારી પાસે છે, ત્યાંસુધી આર્યજાતિ કદીપણ નષ્ટ થવાની નથી. હજારો વર્ષોથી પીડાતી અને વિદેશી રાજ્યકર્તાઓથી કચરાતી આ જાતિ હજુ પણ નાશુદ થઈ નથી તેનું કોઈ પણ ખાસ કારણ હોય તો તે એકમાત્ર રામાયણ અને મહાભારતજ છે. આ સંસારસમુદ્રને તરી જવા માટે મહામુનિ વ્યાસદેવજીએ ખરેખર મહાભારતરૂપી એક જખરદસ્ત વહાણજ બનાવી આપ્યું છે.

મારું કામ અને મહાભારતની સમાલોચના કરવાનું નથી; પરંતુ માત્ર એટલુંજ દર્શાવવાનું છે કે, આર્ય સંતાનોએ મહાભારતને વાંચવા-સમજવાની અને તેને અનુસરતી વર્તણૂક બનાવવાની જરૂર શામાટે છે ?

પાઠકબંધુ ! મહાભારતકાળમાં આર્યજાતિ સમસ્ત સંસારમાં રાજ્ય કરતી હતી, એ તો તમને મહાભારત વાંચવાથી તરતજ સમગ્રજ્ઞ જશે. કૌરવ અને પાંડવોના યુદ્ધમાં ભારતના સઘળા પ્રાંતોના રાજામહારાજાઓ એકત્ર થવા ઉપરાંત ચીનનો રાજા પણ આવે છે; અમેરિકા(પાતાલ)નો રાજા પણ આવે છે અને હરિવર્ષ(ચૂરોપ)ની સેનાઓ પણ એમાં એકત્ર થાય છે ! વળી કાબૂલ, કંદહાર, શક અને દ્રણ (ફારસ) ઇત્યાદિના પણ લડવૈયાઓ ત્યાં એકત્ર થાય છે; અને એ સર્વને લીધે કુરુક્ષેત્રનું મેદાન તો જાણે સંસારની સમસ્ત જાતિઓના યોદ્ધાઓની એક અપૂર્વ પ્રદર્શિની જેવીજ બની રહે છે ! ! આર્યજાતિના આટલા બધા અભ્યુદય અને અર્થધનું જો કોઈપણ ખાસ કારણ હોય તો તે એકમાત્ર આપણા પ્રાચીન આર્યોની સભ્યતા, મનોબળ અને શરીરબળની શ્રેષ્ઠતામાંજ હતું; અને એ શ્રેષ્ઠતાઓનાં કારણ તેમનાં **બ્રહ્મચર્ય, આત્મજ્ઞાન, વેદાભ્યાસ અને ઉત્તમોત્તમ ભાવનાઓમાંજ** રહેલાં હતાં. મહાભારતમાં એ સર્વ બાબતોને વ્યાખ્યાઓ અને ઉપદેશોરૂપે

* એમણે મહાભારતના સારાંશરૂપે હિંદીમાં સંવત ૧૮૮૨ માં પ્રસિદ્ધ કરેલ “સચિત્ર મહાભારત” માંની ભૂમિકામાંથી આ વિચારો સ્વતંત્રાનુવાદરૂપે લીધા છે. એ પુસ્તક મળવાનું ઠેકાણું “બુકરેલર શામલાલ બંધવા” કે. શંકારભી દરવાજા, મુ. હાહોર. એ પ્રમાણે છે.

x અને બૌદ્ધિક હીરાંરત્નોની ઉપમા આપવી, એ પણ તેને ઉતારી પાડવા જેવું છે; કેમકે બૌદ્ધિક હીરાંરત્નો કરતાં સોગવું-હાલગવું-કે લાખગવું એનું મૂલ્ય કહીએ તોપણ એકાં પડે. બૌદ્ધિક હીરાંરત્નોનો ડુંગર જેટલો ઢગલો બદલારૂપે આપીએ તોપણ એકાદ સાચા મહાપુરુષને ખરીદી શકાય નહિ; અને જે બૌદ્ધિક હીરાંરત્નોને ધારણ કરવાથી ધારણ કરનારાંઓનાં દેહાભિમાન વધી જાય તેની તો કિંમત ગણવી ઘટે કે તુકસાની ગણવી ઘટે ? અને કિંમતજ ગણવાની હોય તોપણ આંતરિક દેવી સંપત્તિ આગળ તો તે ચપટી મૂળ જેટલી પણ ક્યાં થવાની છે ! !

વર્ણવવાને બદલે સાચા બનેલા બનાવોદ્વારા વર્ણવી છે; અને તે પણ એવી ઉત્તમ શૈલીથી વર્ણવી છે કે જાણે અત્યારે આપણી નજર સામેજ એ બનાવો બની રહ્યા હોય એવો આપણને લાસ થઈ આવે છે. મહાભારતમાં આપણા પૂર્વજોનાં ચરિત્રચિત્રોને આ પ્રમાણે બહુજ તાદસ્થ રીતે આલેખવામાં આવ્યાં છે.

માત્ર બ્રહ્મચર્યનેજ લ્યો. પિતામહ બીજમ પોતાના પિતાને પ્રસન્ન કરવાને ખાતર આજન્મ બ્રહ્મચારી રહે છે; રાજગાદીના હક્કનો રાજપુત્રીથી ત્યાગ કરે છે; એકસોપચીસ વર્ષની વયે પણ એવું પ્રખર-પ્રબળ યુદ્ધ કરે છે કે પાંડવી સેનાના હક્કા છૂટી જાય છે; અને સ્ત્રીજાતિને ધર્મ-શાસ્ત્ર અવધ્ય કહેલી હોવાથી તેમજ શિખાડીનો ચહેરો સ્ત્રી જેવો હોવાથી-અથવા તો પૂર્વજન્મમાં તે સ્ત્રી હોવાથી-ધર્મજ બીજમપિતા પોતે આદર્શ બળવાન છતાં પણ તેના ઉપર હાથ ચલાવવાને બદલે તેને હાથે મરવાનુંજ પસંદ કરે છે ! વળી પોતે ઉત્તરાયણસમયેજ દેહ છોડવાનું ઉત્તમ માનતા હોવાથી તે સમય આવતાં સુધી-મહીનાઓ સુધી-બાણશય્યા ઉપરજ પડ્યા રહે છે; અને તે છતાં પણ દુઃખનો એક પણ ઉચ્ચાર તેમણે કર્યો નથી ! વળી ઓશીકું કંઈ તે પણ બાણનું કંઈ અને પ્રાણ તજ્યા તે પણ સ્વેચ્છાએ તજ્યા !!

વાંચનાર બંધુ ! તારા પૂર્વજ આર્યોમાં આટલું બધું આત્મિક અને શારીરિક બળ હતું અને આર્યોને તેમના એ ઉભય પ્રકારના બળપરિક્ષેજ આ સમગ્ર સંસારના સ્વામી બનાવી દીધા હતા.* બાલમાતા સ્ટ્રીટ લાહોર સં-૧૯૮૨

જયગોપાલ

૪-ઈંડિયન પ્રેસ (પ્રયાગ) તરફના વિચાર

મહાભારતમાં જે શિક્ષણ આપવામાં આવ્યું છે; વ્યવહારની બાબતમાં જેવો ઉપદેશ અપાયો છે; અને જે કામોથી દૂર રહેવાની શિખામણ આપાઈ છે; તેને માન્ય કરવાથી ધણા માણસો શ્રવેર થયા છે; ધણાઓને અધ્યાત્મ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે; અને ધણાઓએ એવાં કામ કર્યાં છે કે જેથી તેઓ જગતપૂજ્ય થઈ શક્યા છે. આ હકીકત જોતાં મહાભારતને સાચા ધનનો ખજાનો કહે છે તે વાત પણ ખોટી નથી; તો પછી એવી તે ક્ષી બાબત હોય કે જે એમાં સમાયતી હોય નહિ ? એમાં બધા જટિલ અને ફૂટ પ્રશ્નોનું સમાધાન કરેલું છે અને કહિનમાં કહિન ગુચ્ચવણો ઉકેલવાનો માર્ગ દર્શાવેલો છે. જે હિંદુઓ એમાંના ઉપદેશનું બરાબર પાલન કરે તો તેમનાં સંઘનાં દુઃખ-દારિદ્ર્ય દૂર થઈ જાય; વિપત્તિઓ ટળી જાય અને તેમના સૌભાગ્યસંપત્તિ ઉદય થાય એમાં આશ્ચર્ય નથી.

પણ મહાભારતના એ અમૂલ્ય ઉપદેશો સામાન્ય જનતાને પહોંચી શકે કેવી રીતે ? કેમકે મહાભારતરૂપી ખજાનો ઉપર સંસ્કૃત ભાષાનો એવો જબરદસ્ત પહેરો છે કે જે પહેરો વટાવી જવાનો અધિકાર માત્ર પંડિતોનેજ છે. વળી એ પણ સ્પષ્ટજ છે કે, સંસ્કૃત જાણનારાઓની સંખ્યા બહુજ થોડી હોવાથી; અને તેથી કિંમત પણ સંસ્કૃત મહાભારતની વધારે હોવાથી સંસ્કૃતદ્વારા તો તેના ઉપદેશ જનતાને પ્રાપ્ત થઈ શકતા નથી. આ પ્રમાણે એ ઉપદેશો પ્રાપ્ત નહિ થવાથી, અને તેને લીધે આપણમાં મનોબળ અને ચારિત્રબળ ઘટી જવાથી આપણે બહુજ દીનહીન થઈ ગયા છીએ; એ મહાદુઃખની વાત છે. જે અંધમાં વળુંવેણા ઉપદેશો સ્વીકારવાથી અને આચરવાથી

* કોઈ અહીં એમ પૂછે કે, હવે કોઈ એવું બળ એકાદ આવે તેમ છે ? તો જણાવવાનું કે, તે જોઈએ છેજ કોને અને લગની લાગી છે પણ કોને ? લગની વેપારી અમેરિકાને લાગી છે દેશને લૂંટવા-લૂંટાવવાની, લૂંટવા લાગવાની અને બહુ તો કોઈ કોઈને લગની લાગે છે દેશભરને આવરી બેઠેલાં દુઃખદારિદ્ર્યનાં અનેકવિધ વૃક્ષોમાંથી એકાદ પાંદડુંજ તોડવા બેસીજોને તેમાંજ મોટો દેશોહાર થઈ જવાનો ડાળ અને ઉપદેશ કરવાની ! વળી ઋષિમુનિઓનાં શિક્ષણ શીખવા-શીખવવાની અને પાળવા-પગાવવાની, તથા હજારો આનાથ સંતાનોનાં તનમનને વજ્ર જેવાં બનાવીને તેમાંથી દેશના સાચા સપૂતોનીકળે તેમ કરવાની તો પડી છેજ કોને !! દીન-દુઃખી અને આનાથો ભણે કાલે મરતાં હોય તો બાળ મરે; પણ લોકોમાંથી લાંબો ઉંમરવાળો એવાં તેમાંથી સેવામાં વાપરવા કરતાં ન ખર્ચે ધનિકપુત્રોને અતિપૂર્ત બનાવવા પાછળ, કે જેથી કમીને ઝડાઝડ પોતાની જમીઓ, સંપત્તિઓ અને જયંતિઓ ચાલુ થઈ પોતાના અતિય શરીરનું નામ આ જગતભરમાં અમર થઈ જાય !

અવગુણસંગર હિંદુ-અખંડાનંદ

તે તે માનવોના દુઃખકલેશમાંથી ઉદ્ધાર થયો; સુખદાયક જ્ઞાનચારિત્ર પ્રાપ્ત થયું; અને તેમનાં નામ સંસારમાં પ્રખ્યાત થઇ ગયાં; એવા અતિ ઉપકારક ઉપદેશો આપણા દેશમાં મેળુદ છતાં આપણે તેનો લાભ ઉઠાવી શકતા નથી; તો તો પછી ધન-ધાન્યના છતાં ભંડારે અપવાસી રહેવા જેવીજ વાત એ તો થઇ ને!!

કોઈ પૂછે કે, મહાભારતમાં શું છે? તો તેને હુંકો ઉત્તર તો એજ આપી શકાય કે, એ મહા-પુરાણમાં સર્વ કંઈ છે. જે એમાં છે, તેજ ખીજે મળી શકે છે; અને જે એમાં નથી તે ક્યાંય પણ મળવું અસંભવિત છે. મહાભારતમાં રાજ્યોના વંશનું વર્ણન છે; તેમનો અદ્ભુત કીર્તિ-કલાપ છે; તેમની ભૂલોનું પણ વર્ણન છે અને તે ભૂલોને સુધારવાના ઉપાય પણ દર્શાવેલા છે. વળી એમાં ઋષિઓની કથાઓ છે; તેમની તપશ્ચર્યાઓનાં વર્ણન છે; તેથી થતા વિશ્વહિતના ઉદ્દેશ છે; અને જે જે ઋષિઓ તપોબ્રહ્મ થયેલા તેનાં પણ કારણો દર્શાવેલાં છે. આ પ્રમાણે એક સામાન્ય માનવ પણ સાધનાદારા પ્રયત્ન કરતો કરતો કેવી રીતે શ્રેષ્ઠ માનવ થઇ શકે છે, તે એમાં દર્શાવેલું છે; તેની સાથે એ પણ દર્શાવ્યું છે કે, ગમે એવો મદાબળવાન માનવ હોય તોપણ જો તે વિવેકબ્રહ્મ હોય કે થાય, તો તે પણ કેવી દુર્દશાને પ્રાપ્ત થાય છે; તથા તેની પાસે બળ, વીર્ય, બુદ્ધિ, ધન, પ્રભુતા, રાજ્ય, ભાઈ, ભાંડુ, સ્વજન, પરિવાર વગેરે ગમે તેટલું હોય તોપણ તેમાંનું કોઈપણ તેની રક્ષા કરી શકતું નથી. આવા સત્ય સિદ્ધાંતોને સાખીત કરનારા બનાવોનાં અનેક જીવતાં જંગતાં વર્ણનો મહાભારતમાં છે. વળી અનેક પ્રકારનાં તપોવન, ઉપવન, સરોવર, નદીઓ, પર્વતો, વન, આકાશ, પાતાળ તથા સર્વ પ્રકારના લોકોનાં અને ભવનોનાં વર્ણન એમાં આમેલુજ છે. એમાંથી તમને નવલકથાની મજા, ઇતિહાસનો આનંદ તથા નાટક અને કાવ્યની પણ રસિકતા પ્રાપ્ત થશે. નીતિના ઉપદેશ, કુટિલ નીતિની ચાલખાજી, રાજનીતિના દાવપેચ, જીવરહિત નિર્મળ વ્યવહારના ઉપદેશ, લોકો સાથે વર્તવાની રીતિ, ઇક્ષો-વડીલોને તુચ્છ માનવાનાં અને સ્ત્રીઓનો અનાદર કરવાનાં માદાં પરિણામ, એ વગેરે મહાભારતમાં બહુજ ખુબીથી દર્શાવવામાં આવ્યું છે.

આ ગ્રંથમાં જ્યાં યુદ્ધની ચર્ચા ચાલતી જોશે, ત્યાં તેનો પણ તમને પૂર્ણ ઉત્કર્ષ થયેલો દેખાશે; તથા સર્વ જાતનાં હથિયારો, અસ્ત્રશસ્ત્રો, સ્વારીઓ અને સેનાઓનાં પણ આમેલુજ વર્ણન દેખાશે. જ્યાં મહાવિદ્યાનાં વર્ણન વાંચશે, ત્યાં તમને કુસ્તીના જાત જાતના દાવપેચ પ્રાપ્ત થશે. જ્યાં ચાલાકીનું વર્ણન વાંચશે, ત્યાં તેનું પણ એવું વર્ણન મળશે કે જે વાંચીને તમે દિગ્ થઈ જશો. એમાં તમે તીથિનાં માહાત્મ્ય જોશો; તીર્થયાત્રા કરવાના લાભ જોશો; અને કયી યાત્રામાં તથા કયા અનુષ્ઠાનમાં શી શી હરકતો છે તે પણ યથાવત આલેખાયલું જોશે. ક્યાંક આપ એમાં દિગ્વિજય થતો જોશે તો ક્યાંક યજ્ઞસમારંભ થતો જોશે. ક્યાંક વિચિત્ર સભામંડપ બંધાયેલો જોશે તો ક્યાંક દાનભોજનાદિનો અપૂર્વ મહોત્સવ ચાલતો જોશે. એમાં તમને જે સ્થળે અનેક પુણ્યકાર્ય જેવા મળશે; ત્યાં કેટલીક એવી વાતો પણ દેખાશે કે જે જોઇને તમને દુઃખ પણ ઉપજશે અને દુરાચારીઓ ઉપર બહુ ક્રોધ ઉપજશે; પરંતુ છેવટે એ સર્વનું પરિણામ જોશે, ત્યારે તમને આનંદ પણ અપાર થશે. કેમકે તમે જોશે કે, છેવટે તો અધર્મની હાર અને ધર્મનીજ જીત થઇ છે; અસત્ય ઉપર સત્યનોજ વિજય થયો છે અને અનીતિને નીતિએજ હાર ખવડાવી છે. ધર્મમાં આવી જઈને કે અશ્વર્યના મદમાં જઈ જઈને જેમણે સાધુ માણસોને સતાવ્યાં; અધર્મથી યુદ્ધ કરીને નિર્દોષ બાળકો પણ મારી નાખ્યાં અને નિરપરાધી સ્ત્રીઓની આબર લીધી; તેમની પોતાની પણ આખરે એટલી બધી સતાવણી અને બેઆખર થઇ કે તેમની પાછળ તેમનું નામ લેનાર પણ રહેવા પારખ્યું નહિ!

આવા આ મહાન ગ્રંથને વાંચવાથી મનુષ્યને દુરાચારથી દૂર રહી સદાચારી થવાનું શિક્ષણ મળશે; અધર્મથી દૂર રહી ધર્મમાં થવાનો ઉપદેશ મળશે; અને ખીજાઓનાં ગળાં રહેશેની મેળવાતા આ નાશવંત અશ્વર્યને મેળવવા-ભોગવવાનું જવા દધને સાદું-સીધું અને સરળજીવનજ સ્વીકારવા-ગાળવાનો ઉત્સાહ મળશે. આ એક એવો અસામાન્ય ગ્રંથ છે કે જેને વાંચવામાં તમારો જીવ સારીપેઠે પરાવાશે અને તેની સાથે જાતજાતના ઉપદેશ તો મદતમાંજ મળશે. વળી આમાં એવી તો એક પણ વાતજ નથી કે જે તમારે તલમાત્ર પણ નુકસાન કરે. કેમકે એમાં જે કંઈ છે તે એવુંજ છે કે તેનાથી તમારું ભણુંજ થવાનું; અને અહિત તો થવાનુંજ નહિ.

મહાભારતના રચનાર પોતે પણ ભારતવાસીજ હતા, એટલે તેમણે તેમાં ભારતવાસીઓના ચરિત્રનાં અને સ્વભાવનાં વર્ણન આપેલું આપ્યું છે. વળી ભારતીય નીતિરીતિના ગુણ-દોષ ઉપર પણ એમાં અસરકારક ચર્ચાઓ અને વિવેચના છે; અને ભારતનાં નદ-નદી, પહાડ, મેદાન, જંગલ અને પશુપક્ષીઓનાં પણ અસામાન્ય વર્ણન છે. આવા દરેક પ્રકારની વિશેષતા ધરાવવા-વાળા મહાભારત અંથના ભારતીય ભાષાઓમાં અનુવાદ થાય, એમાં તો કાંઈ મોટી વાતજ નથી; પણ મોટી વાત તો એ છે કે, જગતની સઘળી ઉત્તર ભાષાઓમાં આપણું મહાભારત છપાઇ ચૂકે છે !

૫-પંડિત ઈશ્વરીપ્રસાદ શર્માના વિચાર

મહાભારતમાં સર્વ રસોત્તેય યથારથાને સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. યુગારથી તે વૈરાગ્ય-સુધીના બધા રસોત્તેય એમાં એવું સુંદર મિલન થયું છે કે ભારતના પ્રાચીન વંશીની આ પવિત્ર કથા બહુજ મનમોહક, હૃદયગ્રાહી અને પ્રભાવશાળી બની રહી છે; અને તેથી કરીને અત્યંત પ્રાચીન કાળથી અઘાપિપર્યંતના બધા પંડિતોના એજ મત છે કે, જે કંઈ મહાભારતમાં છે તેજ બીજે સ્થળે જોવામાં આવે છે; અને જે તેમાં નથી તે કયાંય પણ નથી. x x x x વાત પણ ખરી છે કે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર, એ ચારે વર્ણના લોકોએ જાણુવા જેવાં શિક્ષણ એમાં ભરેલાં છે. પ્રાચીનકાળથી મોટા-મોટા કવિઓ, મહાકવિઓ અને નાટકકારો મહાભારતના આધારથીજ અનેકાનેક કાવ્ય, મહાકાવ્ય અને નાટકો લખતા આવ્યા છે; અને તે છતાં પણ હજુસુધી એ ભંડાર ખાલીજ થતો નથી ! આજે પણ એ અખૂટ ભંડારમાંથી ભારતની જૂદી જૂદી ભાષાઓના કવિઓ અને લેખકોને અનેક પ્રકારની સામગ્રી મળ્યા કરે છે; અને એનેજ આધારે તેઓ પોતાની પ્રતિભાનો વિકાસ કર્યા કરે છે. આથીજ લોકો કહે છે કે, ઉચ્ચ કોટિના કવિઓમાં જે કંઈ કાવ્ય-કુશળતા અને રચનાના ચમકારાદેખાય છે, તે બધું ભગવાન કૃષ્ણકૃપાવન વ્યાસનુંજ ઉચ્છિષ્ટ છે.

મહાભારતના એકેએક પાત્રનું ચરિત્ર અદ્ભુત છે. એ બાબતનું નિરીક્ષણ કરવાથી આપણને આપણા દેશ અને સમાજની હજારો વર્ષ પહેલાંની અવસ્થાનું યથાર્થ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે. એ સમયનો વર્ણાશ્રમ ધર્મ કેવો હતો અને તે વખતના ક્ષત્રિયો કેવા શરવીર, પરાક્રમી અને સત્યસંકલ્પ હતા; એ સર્વ આપણા લક્ષમાં આવી જાય છે. અને તેથી આ ગ્રંથ વાંચીને આપણા પૂર્વજોનાં ઉત્તમ ચરિત્રોથી પરિચિત થવું એ પ્રત્યેક હિંદુનું-નહિ નહિ, પ્રત્યેક ભારતવાસીનું-સુખ્ય કર્તવ્ય છે.

ભીષ્મપિતામહની અઔકિક પિતૃભક્તિ, શ્રીકૃષ્ણની વિવિધ રાજનીતિ, યુધિષ્ઠિરની પ્રશંસા-પાત્ર સત્યનિષ્ઠા તથા દ્રોણ, દુર્યોધન, કર્ણ, અર્જુન અને ભીમ વગેરે વીરોની અદ્ભુત વીરવપૂર્ણ કથાઓ વાંચીને કયા ભારતવાસીના મુરદાલ પ્રાણોમાં પણ નવજીવનનો સંચાર નહિ થાય ? પોતાના પૂર્વજોના ગૌરવનું રમરણ કરીને ગર્વથી કેાની છાતી નહિ ફૂલી ઉઠે ? માટે જો આપણને આપણા ભૂત-કાળના મહત્ત્વનું યથાર્થ ચિત્ર જોવાની અભિલાષા હોય તો આપણે મહાભારત જરૂર વાંચવું જોઈએ. જો સંસારના એ મહાવીરોની વીરકથા વાંચીને આપણા મુરદાલ પ્રાણોમાં નવીન સંજીવની શક્તિ ભરવાની ઈચ્છા હોય તો મહાભારતનો પાઠ અવશ્ય કરવો જોઈએ; અને સત્ય વાત તો એ છે કે, જેણે મહાભારત નથી વાંચ્યું તેનું ભારતવાસી હોવાનું વ્યર્થ છે.

૬-મહાત્મા ગાંધીજીના વિચાર

મેં આ પહેલાં ‘મહાભારત’ નો સંપૂર્ણ ગ્રંથ વાંચ્યો ન હતો. કોઈ કોઈવાર થોડું થોડું જોયું હોય તે જૂદી વાત. મેં તો ઉલટા તેની વિરુદ્ધમાંજ મત બાંધી દીધો હતો કે, એમાં મારપીટ, લડાઈ અને ઝઘડાઓની કહાણીઓ હશે; અને એવાં લાંબાં વર્ણન હશે કે મારાથી વાંચી પણ નહિ શકાય અથવા હું વાંચવા બેસીશ તો મને નિદ્રાજ આવશે ! એથી કરીને મહાભારતનાં છ હજાર પાનાંનાં મોટાં પોથી જોઈને પ્રથમ તો હું ગભરાયો હતો. પરંતુ પછી જ્યારે મેં તેને વાંચ્યું શરૂ કર્યું, ત્યારે તો પછી અમુક ભાગસિવાય એ એટલું બધું મનમોહક થઈ પડ્યું; એમાં એટલી બધી હલે લાગી ગઈ કે એકવાર શરૂ કર્યા પછીએ ગ્રંથ પૂરો કરવાને હું અધીરોજ બની ગયો અને એ સંપૂર્ણ વાંચી રહ્યા પછી એ વિષેના મારા પહેલાંના ખ્યાલો ખોટા થયાં.

એ ગ્રંથ મેં ચાર મહીનામાં (પરોડા જેલમાં) પૂરા કર્યો ત્યારે મને લાગ્યું કે, આ મહા-ભારતને કાંઈ ઉપમા આપવી હોય તો તે ગદ્યા-ગાંઠ્યાં સુંદર જવાહીરાની એકાદ તિજોરીની ન આપી શકાય પણ અમૂલ્ય રત્નોની એકાદ અખૂટ ખાણ સાથેજ તેને સરખાવી શકાય; કે જે ખાણને જેમ જેમ વધુ ને વધુ ઉડી ખોદીએ તેમ તેમ તેમાંથી કિંમતી જવાહીર વધુ ને વધુજ નીકળતાં જાય.

૭-દેશહિતનિરત લાલા હંસરાજજીના વિચાર

(પંડિત સંતરામજીએ લખેલા 'સચિત્ર મહાભારત' પુસ્તકની ભૂમિકામાંથી)

મહાભારત એક ખડા હી અદ્ભુત ઔર વિચિત્ર ગ્રંથ છે. ઇસમેં જિન ઘટનાઓં કા વર્ણન હૈ વે ભારત કે સખ પ્રાન્તોં સે સંબંધ રખતી હૈ; ઔર ભારત કી પ્રસિદ્ધ કથાઓં મેં સે કોઇ હી એસી હોગી જિસકા બીજા ઇસ ગ્રંથ મેં ન પાયા જતા હો. ધર્મ, અર્થ, કામ ઔર મોક્ષ સંબંધી જિતને ઉપદેશ ઇસ ગ્રંથ મેં વિસ્તૃત રૂપ સે ત્રિપિખલ્લ હૈ, વૈસે સંસાર કી કિસી પુસ્તક મેં બી દિખાઇ નહીં દેતે. સમાજ કી રક્ષા, રિયતિ ઔર ઉત્તતિ કે જે ઉપાય વર્ણન કિયે ગયે હૈ અથવા જે ઉચ્ચ આદર્શ વ્યક્તિઓં ઔર સમષ્ટિઓં કે સામને રખે ગયે હૈ, ઉનકી તુલના કલિન-તા સે હી કિસી અન્ય પુસ્તક કે અંતર્ગત હોગી.

મહાભારત કા પ્રભાવ ભારતવર્ષ પર મહાન હૈ. અધિકાર કે સમય મેં જળ વિદ્યા કા દ્વાસ ઇસ દેશ મેં હો ગયા થા, તખ બી મહાભારત લોગોં કી દષ્ટિ સે ઓગલ નહીં હુઆ થા. પ્રત્યેક માતા-પિતા અપને સંતાન કે મનોં કો ઇસકી કથાઓં સે પ્રસન્ન કરતે હુએ ઉનકે આત્માઓં કો ધર્મ, શૌર્ય, જ્ઞાન ઔર ઉત્સાહ સે રંજિત કરતે થે. સદસોં પંડિત નગરોં આર ગ્રામોં મેં ઘૂમતે હુયે રાત્રિ કે સમય વૃદ્ધોં, યુવકોં, કુમાર ઔર કુમારિયોં કે હૃદયોં ઔર મસ્તિષ્કોં કો અપની કથાઓં સે આર્દ્ર ઔર પ્રકાશિત કરતે થે. ઇસ કથા કી રીતિ સે લિંદૂ જનતા કે અંદર એકતા, સમાનતા, જાતિવ ઔર સહાનુભૂતિ કે ભાવ ઉત્પન્ન હોને સે જાતિ જલવાન જનાઇ જાતી થી. મહા-ભારત જૈસા પ્રભાવશાલી ગ્રંથ હમારે પૂર્વજોં કે હાથ મેં એક તીક્ષ્ણ શસ્ત્ર થા, ઔર ઉનહોને અપને ઇસ શસ્ત્ર કા ઉપયોગ ઉત્તમ રીતિ સે કિયા થા. લિંદૂ જાતિ ખડી હી પુરાની જાતિ હૈ. ઉસકે જીવન મેં અનેક ઘટનાઓંને અપના મુંઝ દિખલાયા હૈ. ઉન ઘટનાઓં કા સુલઝાને ઔર જાતિ ઔર ધર્મ કી રક્ષા કે લિયે હમારી જાતિ કે મહાપુરુષોં કો અનેક ઉપાય જનને પડે હૈ. એસા પ્રતીત હોતા હૈ કિ જાતિકી વિશેષ આપત્તિઓં કો દૂર કરને કે લિયે દેશ કી વિદત્ત સમાઓં ઔર રાજમંડલોં ને સમય કી આવશ્યકતાનુસાર મહાભારત મેં પરિવર્તન કિયા. દુર્ઘટનાઓં તબી દૂર હો સકતી હૈ કિ જળ જાતિ કે અંદર ઉનકો જીતનેવાલે વિરોધાભાવ ઉત્પન્ન કિયે જાવે. હમારે રાજ્યોં, મહારાજ્યોં ઔર પંડિતોં ને શુદ્ધ-ભાવ સે ઇસ મહાપુસ્તક મેં અધિક ન્યૂત કરકે કથાઓંદારા વિશેષ ભાવોં કા પ્રચાર ઔર સંચાર લિંદૂ જાતિ મેં કિયા. પરંતુ જિનહોને મહાભારત મેં પરિવર્તન કિયે, ઉન સખકે ભાવ શુદ્ધ નહીં થે. જળ ખડુત સે મતમતાન્તરોં ઔર સંપ્રદાયોં કે ફૈલને સે લિંદૂ જાતિ કે ભિન્ન ભિન્ન વિભાગોં મેં પરસ્પર કલહ ઔર દ્વેષ ફૈલ ગયા, તખ સંપ્રદાયી પંડિતોં ને ઇસ કથાગ્રંથ કો અપને વિચારોં કા સહારા ઔર પ્રમાણ જનાકર ઇસમેં ખડુત કુછ હસ્તક્ષેપ કિયા. આજકલ પુસ્તકોં મેં હસ્ત-ક્ષેપ કરના કલિન હૈ; ક્યોંકિ મુદ્રણયંત્ર મૌજૂદ હૈ. જે પુસ્તક એક વાર છપ જાતી હૈ, ઉસમેં ન્યૂનાધિક હોના અસંભવ હૈ. પરંતુ જળ હસ્તક્ષેપ સે હી પુસ્તક પ્રસ્તુત કિયે જાતે થે, તખ તો પ્રત્યેક લેખક કે લિયે સુગ્રમ થા કિ વહ અપની ઔર સે કુછ શ્લોક જનાકર પુસ્તક મેં લિખદે; ઔર આજે કે લિયે જે પુસ્તકોં લિખી જાવે વે ઇન શ્લોકોં કો મૂલ પુસ્તક કા ભાગ સમજ કર મૂલ પુસ્તક મેં સંમિલિત કર લેવે. જાન હોતા હૈ કિ મહાભારત મેં પૂર્વોક્ત દોનોં કારણોં સે ખડુત-સા પ્રક્ષિપ્ત ભાગ મૌજૂદ હૈ.

ઇસ પ્રક્ષિપ્ત ભાગ મેં ઇસ પ્રકાર કે બી વિચાર વર્તમાન હૈ કિ જે શ્રુતિ ઔર યુદ્ધિ કે વિરુદ્ધ હૈ. એસે વિચારોં કે પ્રચાર સે લિંદૂ જાતિ કો હાનિ પહુંચતી રહી ઔર અધિક હાનિ પહુંચને કી સં-ભાવના હૈ. પાપી લોગ અપને પતિત આચરણોં પર લજ્જિત હોને કે સ્થાન મેં મહાભારત કે પતિત વિચારોં કા આસરા લેકર અપની લજ્જા કો છિપાને કી ચેષ્ટા કરતે હૈ. ઇસી પ્રકાર કે વિચારોં ને

તત્ત્વદર્શી, આત્મદર્શી, વિદ્યાસંપન્ન, યોગી, શરવીર, દૃઢસંકલ્પ, એસે મહાન આત્મા કૃષ્ણ કે ભોગ-
વિલાસ મેં રત કામાતુર સ્વરૂપ મેં હિંદૂભૂતિ કે સામને પ્રગટ કિયા હૈ. ઇસ લિયે પરમ આવ-
શ્યક હૈ કે મહાભારત કે ઉસકે અપને અસલી સ્વરૂપ મેં લોગોં કે સામને પ્રકાશિત કિયા જાવે.

લાહોર } હંસરામ
તા-૨૨-જનવરી ૧૯૨૫

૮-પંડિત નરદેવશાસ્ત્રી વેદતીર્થના વિચાર

લગવાન શ્રીકૃષ્ણના સમયનું ભારતવર્ષ

(કલકત્તાના “હિંદુપંથ” ના હાલમાંજ નીકળેલા શ્રીકૃષ્ણાંક ઉપરથી અનુદિત)

ધન્યભાગ્ય છે પવિત્ર ભારત-ભૂમિનાં કે જ્યાં અનંતકાળથી સમયે સમયે મર્યાદા-પુરુષોત્તમ માર્ગદર્શક મહાપુરુષો ઉત્પન્ન થતા રહ્યા છે, કે જેમને માર્ગે ચાલીને સંસાર સુખ-શાંતિનું ધામ બની શકે તેમ છે. લગવાન શ્રીકૃષ્ણ એવાજ અવતારી પુરુષોમાંના છે. તેમની ગીતાએ તેમને અને તેમની સાથે આ ભારત-ભૂમિને પણ અનુર-અમર બનાવી દીધી છે. આજે જન્મશ્રમીનો પવિત્ર દિવસ છે. મહાકવિ કાલિદાસના કથનાનુસાર “મવો હિ લોકામ્યુદયાય તાદશામ્” આવી વિભૂતિનો જન્મ લોક-કલ્યાણ અથવા લોકોત્થાનનેજ માટે થાય છે. લોકસંગ્રહના ઉપદેશ લગવાન શ્રીકૃષ્ણનો ઉપદેશ લોકોત્થાનના કારણરૂપ ન થાય એ તો બનેજ કેમ ? આજે અમે આ જન્મશ્રમીના પ્રસંગે કૃષ્ણ લગવાનના સમયના ભારતવર્ષ ઉપર દષ્ટિ ફેરવીએ તો તે એક સમયોચિત કાર્યજ થશે. ચાલો, પાઠક ! આપણે તે સમયના ભારતવર્ષ ઉપર દષ્ટિ ફેરવીએ.

સ્વરાજ્ય અને સામ્રાજ્ય

એ સમયે ભારત-ભૂમિ ઉપર તો ભારતીય રાજ-મહારાજાઓનું સ્વરાજ્ય તો હતુંજ, પરંતુ એ બળવાન સ્વરાજ્યને લીધે સમસ્ત ભૂમંડળ ઉપર પણ આર્ય રાજાઓનું સામ્રાજ્ય હતું. આર્યભૂતિની સ્થિતિ એ સમયે સર્વશ્રેષ્ઠ સ્થિતિ ગણાતી હતી. ભારતીય રાજમહારાજાઓ ભલે આપસમાં દ્વેષ રાખતા હતા; પરંતુ પ્રજાને માટે તો તેઓ એકસરખા સુખદાતા હતા. મગધદેશના જરાસંધને, એદિદેશના શિશુપાલને અને હસ્તિનાપુરના દુર્યોધનને ખરાખ દર્શાવવામાં આવે છે; પરંતુ એ રાજાઓ એકબીજા રાજ સાથે વેર રાખતા હતા, અને પ્રજાને તો પુત્ર પ્રમાણે પાળતા હતા. રાજાઓને રાજાઓ માટેજ ફરિયાદ હતી, પરંતુ પ્રજાને પોતાના રાજાવિશે કંઈ પણ શંકા રહેતી નહિ. કંઈ કૃષ્ણથી ડરતો હતો, તેણે તેમને દુઃખ દેવાનો પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ તે પોતાની પ્રજાની દષ્ટિમાં કોઈ પણ રીતે નુકસાનકારક ગણાયો નથી. એ સમયે રાજ-મહારાજાઓ શરદ્રક્ષુમાં ચઢાઈઓ કરતા હતા. શત્રુ હારી જતાં અથવા મૃત્યુ પામતાં તેનું રાજ્ય છીનવી લઈ પોતાના રાજ્યમાં જોડી દેવાની રીતિજ નહોતી. તેઓ શરણાગતને છોડી દેતા હતા અને જો તે યુદ્ધમાં હારી જાય તોપણ થોડીજ ખંડણી લઈને તેને છોડી દેતા હતા; અથવા તો યુદ્ધમાં મરાયા બાદ તેના પુત્ર વગેરેને રાજ્યગાદીએ બેસાડીને પાછા ફરતા હતા. અશ્વમેધ યજ્ઞમાં પૃથ્વી ઉપર પરિભ્રમણ કરવાને ઘોડો છૂટો મૂકાતો હતો. જેનો ઘોડો અટકાયતસિવાય પૃથ્વીપ્રદક્ષિણા કરીને પાછો આવતો, તેનું સમસ્ત પૃથ્વી ઉપર સામ્રાજ્ય ગણાતું હતું.

એ સમયે પ્રજાને પોતાનો સ્વતંત્ર અભિપ્રાય પ્રગટ કરવાનો પૂર્ણ અધિકાર હતો. આમ સ્વતંત્ર મત ધરાવવાને ખાતર રાજ-મહારાજાઓએ કદી પણ પ્રજાને સતાવી નથી. શાસનપદ્ધતિ રાજસત્તાક હતી; પરંતુ આજકાલની કહેવાતી પ્રજાસત્તાક રાજ્યપદ્ધતિ કરતાં તો તે અત્યંત શ્રેષ્ઠ હતી. રાજ-મહારાજાઓ હાલની પેઢે મીધિસીધું નહિ પણ વિદ્યાસભા, રાજસભા અને ધર્મસભાદ્વારા રાજ્ય કરતા હતા. એ સભાઓમાં જનતાના સાચા પ્રતિનિધિતરીકે વિદ્વાન બ્રાહ્મણો, સંન્યાસીઓ અને ઋષિમુનિઓ સભ્યતરીકે વિરાજતા હતા. રાજાઓ પણ ઋષિ-મુનિઓના શાપ અને ધાકથી એવા તો ધૂંજતા કે કોઈપણ અગત્યનું કામ તેમની સાથે મસલત કરી સિવાય કરતાજ નહિ.

પ્રજ્ઞ

પ્રજ્ઞ સર્વ પ્રકારે સુખી હતી તથા રાજદંડના લયથી પોતપોતાનાં વર્ણાનુરૂપ કાર્યોમાં તત્પર રહેતી હતી. તેના ઉપર સ્વધર્મરક્ષક અને પોષક રાજ્યપદ્ધતિ હોવાથી પ્રજ્ઞમાં ઇળ, કપટ અને દંભનું નામ સરખુથે ન હતું. રાજ્યો પ્રજ્ઞ પાસેથી આવકનેા ઇછો અથવા ઝોથો લાગ લેતા હતા, પરંતુ આજકાલના જેવા કરોની અતિશયતા નહોતી. રાજ્ય આજકાલના રાજ્યોની પેઠે વેપાર કરતાં ન હતા. આજકાલ તો આપણા રાજ્યકર્તાઓ પક્ષા વેપારી છે. એટલે પ્રજ્ઞનો લાગ રાજ્યના ભંડારમાંજ જાય છે અને પ્રજ્ઞ ભૂખે મરે છે. રાજ્ય અને પ્રજ્ઞનો એકજ ધર્મ હતો; તેથી બન્ને પરસ્પર એક જેવાજ લાગતા હતા. દેશની સંપત્તિ એ સમયે હાલની પેઠે સાત સમુદ્ર પાર ચાલી જતી નહોતી; પરંતુ વિદ્યા, કળાકૌશલ્ય, વેપાર વગેરેની વૃદ્ધિ થવાથી ભારતવર્ષ સમસ્ત સંસારનું કેન્દ્ર બની રહ્યો હતો. આજે તો આપણે માથે સંપૂર્ણ વિદેશી, વિધર્મી અને તેથી અસ્વાભાવિક રાજ્ય-શાસન-પદ્ધતિનું ચક્ર જોરથી ધ્રુમી રહેલું છે; અને તેથી સ્વધર્મ અને સ્વરાજ્ય બન્ને નાશુદ્ધ થઈ ગયાં છે, એટલે પછી પ્રજ્ઞ તો સુખી હોયજ શી રીતે ?

સ્વશિક્ષણ

સ્વરાજ્યને લીધે એ સમયે ભારતવર્ષજ સ્વશિક્ષણનું કેન્દ્ર હતો. સમસ્ત સંસારના લોકો અહીં આવીને ચારિત્ર-શિક્ષણ લઈને સ્વદેશ જતા હતા. અહીં વેદવેદાંગોનું શિક્ષણ અપાતું હતું. અહીંનું તત્ત્વજ્ઞાન પણ એટલું બધું ઉત્તર થયેલું હતું કે સમસ્ત સંસારના વિદ્વાનો અહીં આવીને આપણા ગુરુઓને ચરણે પડતા હતા.

एतद्देश-प्रसूतस्य सकाशादप्रजन्मनः।स्वं स्वं चरित्रं शिक्षितुं प्रयिज्यां सर्वमानवाः॥ (મનુ)

આ પ્રમાણે અહીં અદારે વિદ્યા અને યોગસક કળાઓનું સામ્રાજ્ય તો હતુંજ, પરંતુ એ ઉપરાંત ધર્મવિદ્યા અને આત્મવિદ્યાના પણ શિક્ષકો ભારતવર્ષસિવાય બીજે ક્યાંય મળતા નહિ. આ પ્રમાણે એ સમયે આર્યજાતિની સભ્યતા સમસ્ત સંસારને સુખશાંતિ આપનારી અને સર્વશ્રેષ્ઠ હતી. અહીંના ઋષિમુનિઓ દેશદેશાન્તરોમાં જઈને સ્વશિક્ષણ અને સ્વધર્મનો પ્રચાર કરતા હતા; શિક્ષણ મંડત આપનામાં આવતું; અને જ્ઞાન-વિક્રય નિંદાસ્પદ ગણાતો હતો.

શિક્ષણ પૂર્ણ થતાં સુધી વિદ્યાર્થીઓએ ધ્વજચારી રહેવું પડતું હતું. અધ્યયન સમાપ્ત થયા પછી તો કોઈ કોઈકજ જન્મધર્મ નૈષ્ઠિક ધ્વજચારી રહેતા હતા; અને બાકીના ક્રમાનુસાર ગૃહસ્થ અને વાનપ્રસ્થ આશ્રમોમાં રહીને તે પંડીજ સંસારનો ત્યાગ કરીને નિઃકર્મમાર્ગે ગ્રહણ કરતા હતા. આજકાલ વિદેશી અને વિધર્મીઓ તરફની અસ્વાભાવિક શિક્ષણપદ્ધતિથી આપણા દેશના નવ-જુવાનોની જે દુર્ગતિ થઈ રહી છે, તે આપણે પ્રતિદિન સગી આંખે જોખે છીએ. આપણા નવ-જુવાનોનાં હૃદય અને મગજ બન્ને વિદેશી અને વિધર્મી થઈ ગયાં છે. અને તેનું હાનિકારક પરિણામ એ આવ્યું છે કે, તેમનામાંથી સ્વાવજ્ઞન અને સ્વાભિમાન લુપ્તપ્રાય થઈ ગયાં છે. તેઓ સદાયે પરાવજ્ઞી થઈને પોતાને દીન, દીન અને પરાધીન માની બેસા છે, અને હોય છે પણ એવાજ.

તે પ્રાચીન સમયે ભારત સ્વશિક્ષણને પોષતું હતું. પોતાનુંજ રાજ્ય અને પોતાનુંજ કામ હતું તેથીજ સ્વતંત્રતાનું સામ્રાજ્ય હતું. બ્રાહ્મણ નિર્લિપ્ત રહીને વિદ્યાદાન આપતા હતા; ક્ષત્રિયો રાજકાજ કરતા હતા; વૈશ્યો વેપાર કરતા હતા; અને શૂદ્રો સેવા-ભાવમાં તત્પર રહેતા હતા. આથીજ સ્વધર્મ અને સ્વરાજ્યનો રથ બહુ ઉત્તમ રીતે ચાલતો હતો. આજકાલ તો આ સ્વધર્મ-નાશક અને સ્વરાજ્ય-વિરોધી રાજ્યમાં બધું એથી ઉલટું અને ઉંધુંછતું થઈ રહ્યું છે. આજે તો બધાજ બ્રાહ્મણ, બધાજ ક્ષત્રિય, બધાજ વૈશ્ય અને બધાજ શૂદ્ર ! કોઈ પ્રકારની કશી વ્યવસ્થાજ રહી નથી !

આચાર-વ્યવહાર

ઉપરાંત સમયે પ્રજ્ઞના આચાર અને વ્યવહાર સર્વશ્રેષ્ઠ હતા. રાજદંડ જોરથી ધ્રુમ્યા કરતો હતો. લોકો ધર્મ-કર્મમાં પ્રવૃત્ત રહેતા હતા. ઇંધરમાં વિશ્વાસ, ધર્મશ્રદ્ધા અને આરિતક બુદ્ધિને લીધે પરસ્પર દ્રેષ ઓછો હતો. દ્રેષભાવ હોઈજ શી રીતે શકે ? જેમને ઇંધરીય ન્યાય, કર્મકાંડ અને પુનર્જન્મના સિદ્ધાંતમાં દૃઢ વિશ્વાસ હોય, તેઓ સ્વકન્યવપાત્રનમાં તત્પર કેમ ન રહે ? પોતપોતાના વર્ણ અને આશ્રમમાં રહેતા થકા તેઓ સુખપૂર્વક જીવન ગાળતા હતા. એ વખતે બાળ-

વિવાહ જેવી કુપ્રથાઓ તો હતીજ નહિ. લોકો હજુપુછ રહેતા અને તેમનાં સંતાન પણ બળવાન થતાં હતાં. જે કે પ્રજાનો ધર્મ વૈદિક હતો, છતાં પણ નાસ્તિક, લોકાયતિક વગેરે વિલક્ષણ માન્યતા-વાળાઓ પણ નિર્બંધતાથી રહેતા હતા. કુળધર્મ, જાતિધર્મ, દેશધર્મ એ સર્વનો ખ્યાલ રાખીને રાજ-મહારાજાઓએની ઉત્તમતાથી શાસનચક્ર ચલાવતા હતા કે જેથી રાજ-પ્રજા બન્ને સુખી રહેતાં હતાં.

વિજ્ઞાન

વિજ્ઞાનમાં તો એ સમયના ભારતવાસીઓ હાલના પાશ્ચાત્ય વિજ્ઞાનવેત્તાઓ કરતાં હજારોગણુ આગળ વધેલા હતા. તેઓ વિમાન બનાવવાનું જાણતા હતા અને તેના ઉપર સુખપૂર્વક મુસાફરી કરતા હતા. શસ્ત્રાસ્ત્ર બનાવવામાં, ચક્રાવવામાં, ફેંકવામાં અને તેને ઇચ્છાનુસાર રોકવામાં તેઓ સિદ્ધહસ્ત હતા. અનેક પ્રકારના રથ બનાવવામાં અને વાહન યોગ્યવામાં તેઓ અત્યંત કુશળ હતા. તેમના પહેરવેશ ઉપરથી અમે કહી શકીએ છીએ કે, તે વખતના જેવાં વિવિધ પ્રકારનાં સુંદર વસ્ત્રો તો હાલમાં કોઇકનાજ નસીબમાં હોય ! તેમનાં આભૂષણ ઉપરથી માલમ પડે છે કે, સમસ્ત સંસારનાં ઉચ્ચ કોટિનાં રત્નો આપણા પૂર્વજોના લંદારમાં હતાં. તેમનાં વાહન પણ અપૂર્વ હતાં. સારાંશ કે જળ, સ્થળ અને આકાશમાં પણ તેઓની ગતિ હતી. મહાભારતના યોદ્ધાઓ, તેમનાં વાહનો, તેમના પહેરવેશો, તેમના શણગારો અને તેમનાં અસ્ત્ર-શસ્ત્રોનાં વર્ણન વાંચવાથી અમારી વાતોને ટેકો મળે છે. વાસ્તુવિદ્યામાં તેઓ કેટલા નિપુણ હતા તે મયાસુરની બનાવેલી સભાનું વર્ણન વાંચવાથી સમજાય છે. કેવી અપૂર્વ એ સભા ! વાસ્તુવિદ્યાની પરાકાષ્ઠાનાં તેમાં દર્શન થયે; એટલુંજ નહિ પણ દુર્યોધનને પાંડવોના લય લાગ્યો ત્યારે તે એક તળાવમાં જળની વચ્ચે આનંદપૂર્વક સ્નહ ગયો હતો ! આ જાતની જળસ્થંભન વિદ્યા તો હજુ સુધી પાશ્ચાત્ય વિજ્ઞાનીઓના પણ ખ્યાલમાં નથી આવી. કેટલું કેટલું લખી શકાય ! એ સમયના લોકોના આચાર, વ્યવહાર અને વિજ્ઞાન વગેરે અપૂર્વ હતાં.

રાજનીતિ

બાણશ્યા ઉપર પંડેરા બીષ્મ પિતામહે યુધિષ્ઠિર વગેરેને જે ઉપદેશ આપ્યો અને જે અપૂર્વ-તાથી રાજધર્મનું વર્ણન કર્યું; તેની ઉપમા સમસ્ત સંસારમાં ક્યાંયે મળે તેમ નથી. એવા રાજ-ધર્મના ઉપદેશ હાલમાં કોણ જાણે છે ?

યદિહાસ્તિ તદન્યત્ર, યન્નેહાસ્તિ ન તત્કચિત્.

બસ ઉપલા ઋષિવાક્ય પ્રમાણે એટલુંજ કહેવું પૂરતું છે કે, જે કોઇ આ મહાભારતમાં કહેવું છે, તેનુંજ ઉચ્છિષ્ટ સર્વ જગ્યાએ છે; અને જે વાત આમાં નથી તે સમસ્ત સંસારમાં ક્યાંયે મળી શકશે નહિ. આપણો ધર્મ, રાજધર્મ, યુદ્ધધર્મ, આચાર, વિચાર, વ્યવહાર, વિદ્યા, કળા, વિજ્ઞાન, નીતિ અને રાજનીતિ એમાંથી કોનું કોનું અને શું શું વર્ણન કરીએ ?

હાલમાં તો આપણા રાજ્યકર્તાઓને-તેમનાથી જૂદા પ્રકારનાં ધર્મ-કર્મ, જૂદા હિત-સંબંધ અને જૂદી સંસ્કૃતિ ધરાવતી પ્રજાના કલ્યાણની કંઈજ ચિંતા નથી, અને હોય તોપણ તે નામ-માત્રનીજ છે. તેઓ તો અમારા મહાભારતના એક નીતિના આચાર્ય કણિકની નીતિ પ્રમાણે વર્તી રહ્યા છે. કણિકના મત એવો છે કે, પ્રથમ તો કોઇને કંઈ આશાજ આપવી નહિ; અને આપી તો તેમાં કોઇને કોઇ બદલાનું બતાવીને વિશ્વંય કરવો. અને ત્યાંસુધી તો વક્ષે ફૂલવુંજ નહિ; ફૂલવું તો સહજે ફળવું નહિ અને ફળવું તોપણ એટલે ઉંચે ફળવું કે જેથી લેનારના હાથમાં થોડાંજ ફળ આવે ! વળી એ થોડાં ફળો પણ પોતાની મેળે તો કદી ગરવાનાંજ નહિ !! જ્યારે પાંડવોના હૃત ધૃતરાષ્ટ્ર પાસે અધુરું રાજ્ય માગવા સંબંધી સંદેશો લાગ્યો, ત્યારે કણિકે ધૃત-રાષ્ટ્રને ઉપલીજ વાત સમજાવી હતી. આપણા વર્તમાન રાજકર્તા “આજ્ઞાં કાલવર્તી કુર્યાત્” એ પ્રમાણે બરાબર કણિકનાજ રાહ ઉપર ચાલે છે. આપણને અયોગ્યજ ગણતા રહીને તથા આશામાં ને આશામાંજ રાખ્યા કરીને તેમણે ખાસ્સાં પચાસ વર્ષ ગાળી નાખ્યાં ! અને એ પછી કંઈક આપવા લાગ્યા તેમાં પણ કેટલી બધી અડચણો !!! અમારીજ વસ્તુ અમને સોંપવામાં જ્યારે આવી દશા છે, તો પછી કદાચ પોતાનીજ કોઇ વસ્તુ આપવાની હોત તો તો કોણ જાણે શું શું કરત ! અસ્તુ.

આ પ્રમાણે સિંહાવસોકન કરવાથી લગવાન શ્રીકૃષ્ણના સમયમાં ભારતવર્ષની કેવી સ્થિતિ

હતી, તે સ્પષ્ટ દેખાઈ આવે છે. માત્ર તેના જોનાર જોઈએ.

ભગવાન કૃષ્ણઅર્થે પોતાના લોકસંગ્રહદ્વારા સમસ્ત સંસારને કર્મચોગમાં જોડાઈ રહેવાનો જે ઉપદેશ આપેલો છે; તે સમસ્ત સંસારને માટે મહાપ્રલય સુધી દીવાદાંડીરૂપ થશે. તે ઉપદેશ કેવો છે? તે નિવૃત્તિ અને પ્રવૃત્તિના મધ્યમ માર્ગ છે. સંસારમાં રહીને સંસારનાં કામ કરવા છતાં પણ કેવી રીતે તેના દોષોથી અલિપ્ત રહીને મોક્ષ-સુખ મેળવી શકાય તેજ દર્શાવવાનો ગીતાનો ઉદ્દેશ છે. ભારતવર્ષનું સર્વ કંઈ ભલે જતું રહે, પણ તેની ગીતા અને તેનો કૃષ્ણ ન જાય, એટલે બસ! કેમકે:—યત્ત ધર્મસ્તત્ત કૃષ્ણ: યતઃ કૃષ્ણસ્તત્તો જયઃ ॥

અથવા તો—યત્ત કૃષ્ણસ્તત્ત ધર્મઃ યતો ધર્મસ્તત્તો જયઃ ॥

૯—પ્રોફેસર દાવરના વિચાર

મહાભારત આધ્યાત્મિક પુસ્તકતરીકે પણ અદ્વિતીય છે. મહાભારત એ માત્ર મહાકાવ્યજ નથી, પણ ‘એન્સાઇક્લોપીડીયા’ (એટલે કે વિશ્વકોષ) પણ છે; કેમકે તેમાં દરેક વિષયને લગતું જ્ઞાન સમાયલું છે. વળી મહાભારત એ મહાકાવ્ય નહિ પણ વિરાટકાવ્ય છે. હોમરને ઇલીયડ લખવામાં પાંચ-દશ વર્ષ ગયાં, પણ મહાભારત લખવામાં તો (ભારતવાસીઓને) ૩૦૦૦ વર્ષો ગયાં છે. સંસ્કૃત સાહિત્યના અગ્રીયામાં રામાયણ અને મહાભારત એ એક કસ્પદક્ષસમાન છે; કારણ કે એમાંથી જે પણ માગો તે મળશે. રામાયણ અને મહાભારતમાંના રામ અને કૃષ્ણ, એ માત્ર પુસ્તકોમાંજ રહેલી વ્યક્તિઓ નથી, પણ હિંદીઓના હૃદયમાં રહેલી જીવંતીજગતી પ્રતિમાઓ છે. પવિત્ર બાઇબલ કે જે (પાશ્ચાત્ય) પ્રજાઓનું પુસ્તક કહેવાય છે, તે પણ જૂદાં જૂદાં ૬૬ પુસ્તકોનું બનેલું છે.

૧૦—કવિરાજ ન્હાનાલાલના વિચાર

રામાયણ અને મહાભારતની ભાષાશૈલી એ ભરતખંડની ભાષાશૈલી છે. હિંદની ભાષાશૈલી યુરોપ સમજી શકશે નહિ. યુરોપ હમેશાં પોતાનાંજ ચર્ચામાંથી જુએ છે. રામાયણ અને મહાભારતનાં અગ્રાધ જળ માપવાના એ વામનજીના પ્રયાસ હજી સફળ થયા નથી. મહાભારત અને રામાયણ એ સાગરસમા છે. સાગરની આજુબાજુના દેશ-પ્રદેશો નહિ બતાવે તો સાગરનું ચિત્ર અધૂરુંજ રહેશે. આડકથાઓ સાગરની આજુબાજુના દેશપ્રદેશો સમાન છે. x x x સંસ્કૃત સાહિત્યમાં મહાભારત અને રામાયણ એ ઇતિહાસ છે, મહાકાવ્ય નથી. શિશુપાલવધ વગેરે મહાકાવ્યો છે ખરાં, પરંતુ સારામાં સાઈ મહાકાવ્ય પણ એ મહાભારત કે રામાયણની સરખામણીમાં ઉણું રહી શકે તેમ નથી. મહાભારતનાં એ પર્વથી કાલિદાસે જગવિખ્યાત શાકુંતલ લખ્યું. એક પર્વ-નળાખ્યાનમાંથી યુજરાતનો મહાકવિ પ્રેમાનંદ જન્મ્યો. સર્જન પૂર્વે કીધું, તેનું પૃથક્કરણ પશ્ચિમે કીધું છે. ઇલીયડ અને મહાભારત વચ્ચે જમીન અને આસ્માનનો ભેદ છે.

૧૧—જગતવંદ સ્વામી વિવેકાનંદજીના વિચાર

“આ વીરસપ્રધાન મહાભારત કાવ્યનાં શતાવધિ પાત્રો તથા રામાયણનાં પાત્રો, એ તો હમરો વર્ષથી ચાલ્યો આવતો સમગ્ર હિંદુ પ્રજાનો પ્રિય વારસો છે. તેમના ધર્મવિચારો તથા નૈતિક કથનાઓનો પાયો એમાંજ રહેલો છે. કેમકે ખરૂં જોતાં રામાયણ અને મહાભારતના પ્રાચીન ગ્રંથો તો આર્યજીવન તથા આર્યજીવિષે માહિતી આપનારા ઉત્તમ જ્ઞાનકોષો પણ છે. પૂજ્ય ઋષિમુનિઓએ એમાં એવી આદર્શજૂત સંસ્કૃતિ આલેખી છે કે જેને માટે હિંદુમતિ ઉપરાંત સમગ્ર જ્ઞાનવર્ગીતિને પણ હવે તીવ્ર આકાંક્ષા ઉત્પન્ન થશે.

મહાભારત વિષ સ્વાસ જ પાદા જેવી નીકતો

૧-સમર્થવિદ્વાન શ્રીચિંતામણુ વિનાયક વૈદ્યનાકેટલાક વિચારો*

મહાકાવ્યતરીકે મહાભારત

“ ખરેખર, ‘ મહાભારત ’ એ શબ્દથીજ વિશાળ અને અત્યંત વૈવિધ્યવાળી એવી કોઈ વસ્તુનો ખ્યાલ આપણને આવે છે; પણ કવિત્વના દૃષ્ટિબિંદુથી મહાભારતમાં વિષયની કેટલી વિશાળતા અને વિવિધતા છે, તેનું ભાન ઘણા થોડાનેજ હોય છે. કાવ્યરચનાને અનુકૂળ પ્રસંગો મહાભારતમાં એટલા સંખ્યાબંધ અને એટલા વૈવિધ્યભર્યા છે કે અર્વાચીન સંસ્કૃત કવિઓએ જે કોઈ રસભર્યા પ્રસંગનું નિરૂપણ કર્યું હશે, તે સર્વનું ખીજ મહાભારતમાંથી જડી આવ્યાવગર ભાગ્યેજ રહેશે. સૌતિ ભતે પોતાના અંધની શરૂઆતમાં અભિમાનપૂર્વક કહે છે કે:—“એક વિશાળ વટવૃક્ષની પેઠે મહાભારત એ સઘળા અર્વાચીન કવિઓનું આશ્રયસ્થાન છે.” એ અમર ઝરણામાંથી અનેક કવિઓએ સુધારસનું પાન કર્યું છે અને નવું ચેતન મેળવ્યું છે.”

“ મહાભારતના ભુદા ભુદા અને વૈવિધ્યભર્યા પ્રસંગો એકજ વાર્તાના રૂપમાં એવી સારી રીતે ગ્રથિત થયા છે કે એથી વધારે ભવ્ય અને સુયોજિત વસ્તુ(પ્લોટ)ની કલ્પના કરવી અશક્ય છે. મને ઘણીવાર એવો વિચાર આવ્યો છે કે, મહાભારતની કથા બે ઐતિહાસિક ન હોય તો ખચીત એ કથાની ઉત્પત્તિ જેનાથી થઇ તે કલ્પના શેક્સપિયરના કરતાં પણ વધારે કૃણદ્રુપ હોવી જોઈએ. પાત્રોની વિવિધતા અને સ્વાભાવિકતા જેટલી શેક્સપિયરનાં નાટકોમાં જોવામાં આવે છે તેટલીજ મહાભારતમાં પણ જોવામાં આવે છે; પણ આશ્ચર્યની વાત એ છે કે, મહાભારતમાં એકજ વસ્તુ(પ્લોટ)ની અંદર આટલાં બધાં પાત્રોને એકઠાં કરવામાં આવ્યાં છે! શેક્સપિયરે અનેક નાટકો રચીને જે દર્શાવ્યું તે બ્યાસે એકજ વિશાળ વસ્તુવડે દર્શાવ્યું છે. વસ્તુનાં અંગે વિશાળ હોવા છતાં ગજરાજનાં અવયવોની પેઠે એક સુખદ અને સુંદર શરીરમાં તેની ઘટના થઇ છે.”

“ એ તો બહુતી વાત છે કે, મહાભારતના અમુક પ્રસંગો ઉપરથી પાછલા સંસ્કૃત કવિઓને મહાકાવ્યો તથા નાટકોને માટે અનુકૂળ વિષયો જડી આવ્યા છે. એ પણ બહુતી વાત છે કે, હાલના કથાકારો એ વિશાળ અંશમાંથી અમુક છટક છટક પ્રસંગો લઇને તે ઉપરથી કલાકેના કલાકે સુધી પહોંચે એવી કથાઓ ચલાવે છે; પણ એ બહુતી વાત નથી કે, મહાભારતની કથા મેટી અને સુઅગ્રિત છે, એટલુંજ નહિ પણ એનો હજી વિશેષ વિસ્તાર થવાને માટે અવકાશ રહે છે. ખરેખર, મહાભારતનું યુદ્ધ એ મુખ્ય વિષયને કવિએ પોતાનાં મનઃશક્તિ આગળ હમેશાં રાખ્યો છે અને વિસ્તાર કરવાની લાલચને વશ થઇને એ બહુ આડો ચાલ્યો ગયો નથી. ”

“ પેરેડાઇસ લૉસ્ટનો વિષય અને મહાભારતનો વિષય એ બેની સરખામણી કરી શકાય એમ નથી; પણ હોમરના ‘ ઇલિયડ ’નો વિષય અને ‘ મહાભારત ’નો વિષય એ બેની સરખામણી સારી રીતે થઇ શકે એમ છે. ‘ ઇલિયડ ’ એ જેમ ઓસની પ્રજાનું મહાકાવ્ય હતું, તેમ

* યુગરાત વર્તીકયુલર સોસાઇટીદ્વારા અનુવાદરૂપે નીકળેલા “ મહાભારતની સમાલોચના ” નામે પુસ્તકમાંથી આ ઉતારા લીધા છે.

‘મહાભારત’ એ હિંદુસ્તાનની પ્રભુત્વ મહાકાવ્ય હતું અને હજી પણ છે. હિંદુસ્તાનની પ્રભુત્વ લગતી વંશાવલી, દંતકથાઓ અને પ્રાચીન તત્ત્વવિદ્યાનો મહાન સંગ્રહ એ ગ્રંથમાં થયેલો છે. ”

x

x

x

x

પુરુષપાત્રો

“ જે પાત્રોનાં ઉચ્ચ પરાક્રમે અને પ્રાદ વિચારો મહાભારતમાં ઘણી અસરકારક રીતે વર્ણવવામાં આવ્યાં છે, તે પાત્રોની યોગ્ય પ્રશંસા કરવાને માટે શબ્દો આપણને શોધ્યા જડતા નથી. શ્રીકૃષ્ણસિવાય યુધિષ્ઠિર, ભીમ, અર્જુન, કર્ણ, દ્રૌપદી, દ્રોણ અને ભીષ્મપિતામહ એ સઘળાં પાત્રો મહત્તા અને નીતિમત્તાના આદર્શતરીકે ગણ્યાં છે અને હરમેશાં જ ગણાતાં રહેશે. કર્તાવ્યના પાલનને અર્થે જેમાં આત્માનું અર્પણ કરવું પડતું હોય એવાં કૃત્યો કરવાનું ગ્રેરક બળ હિંદુસ્તાનની આર્યપ્રજાને એ પાત્રોવડે કરીને હરમેશાં મળતું રહ્યું છે. દુર્યોધન જેવા પાત્રમાં પણ કંઈક અનેક સૌન્દર્ય અને પ્રતાપ જોવામાં આવે છે. એનો અડગ નિશ્ચય, મૃત્યુ અને રાજ્યસુકૃટ એ બેની વચ્ચેનો અધકચરો કોઈ પણ માર્ગ ન સ્વીકારવો એવો એનો ઉચ્ચાભિલાષ, એનું નિરૂપણ કવિએ ઘણી અસરકારક રીતે કર્યું છે; અને એમાંથી નવોજ ઉપદેશ આપણથી તારવી કઢાય છે. પાત્રોબેખનના કાર્યમાં હોમર અને મિલ્ટનના કરતાં પણ મહાભારતના કવિનું ચંદ્રિયાતાપણું જણાય આવે છે. ”

x

x

x

x

x

x

સ્ત્રીપાત્રો

“ મહાભારતનાં સ્ત્રીપાત્રો પણ ઇલિયડનાં સ્ત્રીપાત્રો કરતાં ચંદ્રિયાતાં જણાય છે. હેલન અને એડ્રોમેશ પણ દ્રૌપદીની સાથે સ્પર્ધા કરી શકે એમ નથી. દ્રૌપદીના પાત્રદારા મહાભારતના રચનારે સ્ત્રીસ્વભાવની ઉચ્ચતાનું આપણને એવું સચોટ ભાન કરાવ્યું છે કે એવા પાત્રની યોગ્ય પ્રશંસા કરવાને માટે શબ્દો આપણને શોધ્યા જડતા નથી. દ્રૌપદી એ એક સાધ્વી સ્ત્રી છે. આત્મગૌરવનું ભાન એ કદી ગુમાવતી નથી. મોટામાં મોટી વિપત્તિઓને પ્રસંગે પણ એ પોતાનો મિલજ ખોતી નથી. માણસના ખ્યાલમાં પણ ન આવી શકે એવી એ પવિત્ર અને નિર્મળ છે, તે છતાં એનામાં માનુષીપણું પણ છે. ઘણી વાર ચર્ચા કરતી વખતે સ્ત્રીના જેવું વિકારીપણું અને અત્યાગ્રહ એનામાં જણાય છે. ઘણી વાર અસુક આબતમાં એ મમત કરે છે, તે એના પતિઓને પણ કપૂલ રાખવાની ક્ષમ પડે છે; તોપણ એ હલકી નથી. હેક્ટર જેવી રીતે પોતાની સ્ત્રીને ધરખંધાનેજ યોગ્ય ગણે છે, તેવી રીતે દ્રૌપદીને તુરચ્છ ગણી શકાય એમ નથી હોતું. એ એક રજપૂતાણી છે. રજપૂતનું શૌર્ય અને મનોબળ એના વહન ઉપર ઝળહળી રહ્યું છે. રા. ક્રીચક અને જયદ્રથ જેવા માણસો એને પકડીને એના ઉપર બળાત્કાર કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તે વખતે એક રજપૂતાણીને શોભે તેવા જુરસાથી એ તેઓને એવો ધડકો લગાવે છે કે તેઓ પૃથ્વી ઉપર ગબડી પડે છે. એની સમયસૂચકતા પણ એવી છે કે પુરુષોમાં જો એવી સમયસૂચકતા હોય તો તેનું તેઓને અભિમાન આવ્યાવગર રહે નહિ. ઉદાહરણતરીકે, સ્વયંવર વખતે ધનુષ્ય ખેંચવાને માટે કર્ણ ઉભો થાય છે, તે વખતે ‘હું એક સારથિની સાથે પરણવા ઇચ્છતી નથી’ એવું કહેતાં એને જરા પણ વિલંબ થતો નથી; અને ‘પાસાની રમત વખતે તું હોડમાં અપાઇ છે’ એવું જ્યારે એને કહેવામાં આવે છે, ત્યારે એ એવો પ્રશ્ન ઉઠાવે છે કે જેથી દુર્યોધનના દરબારીઓ ઘણા ગુંચવણમાં પડી જાય છે. સૌથી વધારે તો, સ્વયંવરમાં એ અર્જુનને પ્રાપ્ત થઈ તે વખતે ગરીબ બ્રાહ્મણના વેષમાં ઉભેલા અર્જુનના સુખદુઃખની સહચારિણી થવાનો એનો

ઉદાર સંકલ્પ, અને લાંબા વખતના વનવાસ વખતે પાંડવોની સાથે રહેવાની એની સંપૂર્ણ ઇચ્છા, એ સઘળા સંજોગોમાં ધીરજ અને સન્તોષવૃત્તિ રાખીને એકસરખી ભક્તિથી પતિની સાથે રહેવાની પ્રેરણા, હિંદુ ઋષિઓને શોભે તેમ, એના હૃદયમાં નિરંતર રહ્યાં કરેલ છે.”

“કુન્તી એ મહાભારતનું એક બીજું પ્રતાપી સ્ત્રીપાત્ર છે. પાંડવો પોતાની ઋતિ લઈને ખાર વર્ષના વનવાસને માટે બળ્ય છે, તે વખતે કુન્તીમાતા એ કે વિદુરના ઘરમાં રહે છે, તો-પણ કૃષ્ણની સાથે પોતાના પુત્રોને જે સંદેશો એ મોકલાવે છે તે ખરેખર રજપૂતોની રીત પ્રમાણેનો છે; અને યુદ્ધ કરવાને માટે તેઓમાં પ્રબળ ઉત્સાહ ઉત્પન્ન કરે એવો છે. ‘વિજય મેળવે અથવા મરણ પામે’ એવી ઇચ્છા એ પોતાના પુત્રોની આગળ પ્રકટ કરે છે. આ પ્રમાણે એ પોતાના પુત્રોને લડવાને માટે ઉશ્કેરે છે, પણ તે પોતાના સ્વાર્થને માટે નથી. પાંડવોને જ્યારે વિજય મળે છે અને તેઓ રાજ્યાસન પર બેસે છે, ત્યારે કુન્તી તેઓને છોડીને ધૃતરાષ્ટ્રની સાથે વનમાં બળ્ય છે; અને એ આંધળા ડોસાની સેવા બજાવતાં બજાવતાં આખરે મરણ પામે છે. એ બળ્ય છે તે વખતે બીમ એને ઘણું વીનવે છે કે, “તમે અમારી સાથે રહો અને તમારી શિખામણુ પ્રમાણે ચાલ્યાનું અમને જે કૃપા મળ્યું છે, તે તમે પણ અમારી સાથે રહીને લોગવવા લાગો.” પણ એ ચોખ્ખો જવાબ આપે છે કે:—“મારા પતિના વખતમાં મેં ઘણાં જ લોગ લોગવ્યા છે. હવે મને લોગની ઇચ્છા નથી. યુદ્ધ કરવાની શિખામણુ મેં તમને આપી, યુદ્ધ કરવાને માટે મેં તમને ઉશ્કેર્યા તેનું કારણ એટલું જ હતું કે, તમે બીજા માગો એવું હું ઇચ્છતી નહોતી.” છૂટા પડતી વખતની એની છેલ્લી શિખામણુ સુવર્ણના અક્ષરથી નોંધી રાખવા જેવી છે:—

“ધર્મ તરફ તમારી ભતિ રાખો. બુદ્ધિ હરમેશાં ઉદાર રાખો.” (ધર્મે તે ધીયતાં બુદ્ધિ-મનસ્તે મહદ્વલ્લુ ચ) આખા મહાભારતનો સાર આ એક પંક્તિમાં આવી બળ્ય છે. ”

“મહાભારતનાં સ્ત્રીપાત્રો સાધારણ ઋષિઓના કરતાં ઘણું ચઢિયાતાં છે; પણ જે માનવી-પણાનું તત્ત્વ અન્યત્ર આપણા જોવામાં આવે છે, તે તેઓમાં પણ છેજ. જે વખતે અર્જુન પોતાની દ્વિતીય લાર્યા સુભદ્રાને ઇદ્રપ્રસ્થમાં લાવે છે, તે વખતે દ્રૌપદી એક સચોટ દષ્ટાંતવડે પોતાનો ઇર્ષ્યાભાવ પ્રકટ કરે છે. તે કહે છે કે:—“પહેલી ગાંઠ ગમે તેવી સખ્ત અને મજબૂત હોય તોપણ તેની પાછળ બીજી ગાંઠ આવે એટલે તે ઢીલી પડ્યા વગર રહે નહિ.” યુદ્ધના મેદાનમાં કણ્ણને જીએ છે તેની સાથેજ કુન્તીને મૂર્છા આવે છે. કૌરવોની સામે ચઢાઈ કરવાને માટે ઉત્તરાનો ભાઈ જે વખતે બળ્ય છે, તે વખતે ઉત્તરા અર્જુનને એની સાથે રહેવાનું કહે છે; અને “મારી ઢીંગલીઓને માટે સારા સારા વસ્ત્રના કકડા લેતા આવજો” એવી વિનંતિ કરે છે, પણ કૌરવોની મોટી સેનાઓ પોતાના ભાઈને હરાવશે એવી શંકા પણ ઉત્તરાના મનમાં બીલકુલ નથી આવતી. સ્ત્રીજાતિની નિર્મળતા સૂચવનારા આવા આવા પ્રસંગો કવિએ પોતાના અંશમાં દાખલ કર્યા છે, તેને લીધે મહાભારતનાં સ્ત્રીપાત્રો તરફ આપણને વિશેષ પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય છે. ”

દેવપાત્રો

“પુરુષપાત્રો અને સ્ત્રીપાત્રો ઉપરાંત દેવતાઈ પાત્રો પણ મહાભારતમાં આવે છે. એ પાત્રો ખરેખર દેવતાઈ છે; ઇલિયડનાં દેવતાઈ પાત્રોની જેમ હાસ્ય ઉત્પન્ન કરે એવાં નથી. સાધારણ રીતે એવું કહેવામાં આવે છે કે, મહાકાવ્યની ગંભીર અને પ્રૌઢ રચનામાં હાસ્યરસનાં ચિત્રોને માટે આગ્રે અવકાશ રહેતો નથી; છતાં ઇલિયડની અંદર એ કોઈ પણ હાસ્યરસનાં ચિત્રો હોય તો તે ઓલિંપસ પર્વત ઉપરના દેવતાઓવિષેનાં છે. સ્વર્ગના દેવતાઓ પૃથ્વી ઉપરના

બનાવોને માટે તકરાર કરે છે. ઘણા ક્ષુદ્ર હેતુથી પ્રેરાઈને માનવીઓને મદદ કરવામાં તેઓ અત્યંત ધૂનભરેલી વર્તાણુંક રાખે છે. રે! સૌથી સમર્થ દેવતા બ્રહ્માપિટર તે પણ અમુક અમુક પક્ષપાત ધરાવનારી પોતાની સ્ત્રી બચ્ચોના અત્યાચ્છથી ઘણી વાર વ્યથા બની બચ છે અને કોઈ કોઈ વખત તો એ સ્ત્રીને માર મારવાની ધમકી પણ એને આપવી પડે છે. મહાભારતના દેવતાઓ ઘણી બાબતમાં ગ્રીકલોકોના દેવતાઓ જેવા છે; પણ તેઓના ઉચ્ચ સ્થાનક ઉપરથી કવિ તેઓને કદી પદભ્રષ્ટ કરતા નથી. કવિતામાં ઘણી અસરકારક રીતે એ પાત્રોને એ દાખલ કરે છે અને એમ કરીને કાવ્યનાં પાત્રોના વૈવિધ્યમાં વધારો કરે છે. માનવીઓની બાબતમાં વ્યાસના દેવતાઓ કવચિતજ વચ્ચે પડે છે. એ કદી પણ તેઓ વચ્ચે પડતા હોય તો તેઓ પોતાનું વર્તન દેવતાઓના જેવું રાખે છે, સ્વાર્થી માનવીઓના જેવું વર્તન તેઓ નથી રાખતા. આનું એક ઉદાહરણ આપણે આપીશું. યુદ્ધમાં કર્ણ ન છતી શકાય એવો છે, એમ અર્જુનને ન લાગે એટલા માટે કર્ણનું કુદરતી બખ્તર, જે એના જન્મની સાથેજ ઉત્પન્ન થયું હતું, તે લઈ લેવાને માટે ઇંદ્રને કર્ણની પાસે જતો વર્ણવવામાં આવ્યો છે. કર્ણ બ્રાહ્મણને કોઈ પણ વસ્તુની નાજ ન કહે એવો દાતા ગણાતો હતો, તેથી બ્રાહ્મણનો વેષ લઈને ઇંદ્ર કર્ણની પાસે આવે છે; અને “તમારું બક્ષર મને આપો” એમ કહે છે. એ ઉદાર માણસ ઇંદ્રને ઓળખે છે, છતાં પોતાનું બક્ષર એ તેને આપે છે. આ ઠેકાણે “ઇંદ્ર એ બક્ષર લઈને છાનોમાનો ચાલતો થયો” એવું વર્ણન મહાભારતમાં નથી આપ્યું; પણ દેવતાને શોભે તેવી રીતનું વર્તન રાખતો એ દર્શાવવામાં આવ્યો છે. કર્ણના ઉપર એ પ્રસન્ન થાય છે અને દેવતા તરીકે એ કર્ણને વરદાન આપવાનું કહે છે. કર્ણ એવું વરદાન માગે છે કે, “એક મર્ત્યની વિરુદ્ધ વાપરી શકાય એવું અઘોષ આયુધ મને આપો.” પછી, એ આયુધ કદાચ અર્જુનની વિરુદ્ધજ વાપરવામાં આવે તેની દરકાર ન રાખતાં ઇંદ્ર એ આયુધ એને આપે છે. વળી, અર્જુન સ્વર્ગમાં અથવા ઇંદ્રની દરબારમાં બચ છે ત્યાં એને શિવનાં દર્શન થાય છે, અને શિવ એના ઉપર પ્રસન્ન થાય છે. એ બનાવ-જેનો ભારવિષે પોતાના “કિરાતાર્જુનીય” નામના મહાકાવ્યમાં વિસ્તાર કર્યો છે-તેનું ચિત્ર મહાભારતમાં થોડીક સુરમ્ય રેખાઓવડેજ ચિતરવામાં આવ્યું છે; અને એમાં સ્વર્ગનાં પાત્રોનું વર્તન માનવીઓના જેવું નહિ, પણ દેવતાઓના જેવું દર્શાવવામાં આવ્યું છે.”

સંવાદો અને ભાષણો

“વ્યાસ પોતાનાં પાત્રોને કેવી રીતે ખીલવે છે, એની કથા કેવી રીતે આગળ વધે છે, એ સવાલ તરફ હવે આપણે વળીશું. આનોદે મહાકાવ્ય(એપીક પોએમ)નું જે લક્ષણ આપ્યું છે, તેમાંનો અમુક ભાગ આ સ્થળે આપણે પાછો સ્મરણમાં આણીશું. “સંવાદો, સ્વગત ભાષણો અને વર્ણનો એ ત્રણના મિશ્રણવડે કરીને મહાકાવ્યનો વિકાસ થયો બચ છે.” મહાભારતના અંતમાં મહાકાવ્યનાં બીજાં લક્ષણો જેવાં મજબૂત જેવામાં આવે છે, તેવુંજ આ લક્ષણ પણ જેવામાં આવે છે. મહાભારતમાં સંવાદો ઘણા ઉત્તમ હોય છે. ખરેખર, સંવાદો-માંજ એ કાવ્યનું ખાસ બળ રહેલું છે. ઇલિયડ અને પેરેડાઈસ લોસ્ટની પેઠે આ કાવ્યનાં સઘળાં ભાષણો સુચોજિત, વકતૃત્વભર્યાં અને જીવંતસાદાર છે અને જ્યાં જ્યાં પાત્રોને સુખેથી જે ભાષણો કરાવવામાં આવ્યાં છે તે તે પાત્રોના સુખમાં શોભે એવાં છે. અમુક સંવાદો સ-વિસ્તાર આપવા એવું આ સ્થળે બની શકે એમ નથી, એટલે કેટલાંક ઉત્તમ ભાષણોનું સૂચન કરીનેજ આપણે અટકવું પડશે. આદિપર્વમાં ધનુર્વિદ્યાના જ્ઞાનની પરીક્ષા વખતે દુર્યોધન, કર્ણ, અર્જુન અને ભીમ એ ચારની વચ્ચે ચાલેલો સંવાદ; સભાપર્વમાં જે સંવાદને અંતે કૃષ્ણે સુદર્શન ચક્ર દેખીને શિશુપાળનો નાશ કર્યો તે શિશુપાળ અને ભીમનો સંવાદ; વનપર્વ-

માં પ્રપંચની સામે પ્રપંચ વાપરવાની સલાહ દ્રૌપદી તરફથી જેમાં આપવામાં આવે છે તે; સુધિષ્ટિર, ભીમ અને દ્રૌપદીનો સંવાદ; દ્રોણપર્વમાં દ્રોણ જે વખતે પોતાનો ખચાવ કરવાને અસમર્થ હતો તે વખતે ધૃષ્ટદ્યુમ્ને એનો વધ કર્યો ત્યારપછી ધૃષ્ટદ્યુમ્ન, સાત્યકિ, અર્જુન અને સુધિષ્ટિર એ ચારની વચ્ચે ચાલેલો સંવાદ, એ ખાસ ગણાવવા જેવા છે. ઉભય પક્ષની વચ્ચે સલાહ કરાવવાના હેતુથી કૃષ્ણ ભય છે અને કૌરવોની આગળ જે ભાષણ કરે છે તે સાહિત્યનો ઉત્તમ નમુનો છે; અને એ એકજ નમુનો સમર્થ ભાષણની કદપના કરવાની વ્યાસની અદ્ભુત શક્તિનો ખ્યાલ વાચકને ઘણી સારી રીતે આપી શકશે. કૃષ્ણનાં ઉત્કૃષ્ટ ભાષણોનું એક બીજું ઉદાહરણ કર્ણપર્વમાંથી મળી આવે છે. કર્ણની સાથે લડવાને માટે અર્જુન આગળ વધે છે તે વખતે અર્જુનનું પ્રોત્સાહન કરવાને માટે કૃષ્ણ જે ભાષણ ચલાવે છે, તે ઘણું છટાદાર અને અસરકારક છે. આ અને આવાં અનેકાનેક ભાષણો મહાભારતના કાવ્યમાં કાંઈક જુદીજ રમ્યતા આણે છે અને એ કાવ્યને જાણે નાટકના જેવું બનાવી દે છે. ”

“નિર્ભયપણુ” એ મહાભારતની અંદરનાં ભાષણોનું એક ખાસ લક્ષણ છે. સામા માણસ-ને મોઢે પોતાના અભિપ્રાય હિંમતથી કહી સંભળાવે એવા નિખાલસ હૃદયનાં અને પામા-ણિક માણસોનાં વચનો એ ગ્રંથમાં પ્રકટ કરાયેલાં છે. ઉદાહરણતરીકે, દુર્યોધન બ્યારે બ્યારે કંઈ પણ ખોટું કૃત્ય કરે છે, ત્યારે ત્યારે વિદુર તેને સખતમાં સખત શબ્દોમાં ઠપકો આપવાનું કદી ચૂકતો નથી; પણ વિદુરને માટે તો કદાચ એમ પણ કહી શકાય કે, એની પદવી અને એનું સગ-પણ એવી રીતનાં હતાં કે એ વધારે છૂટથી બોલે તો પણ એને કંઈ હાનિ થાય નહિ. શકુંતલા-ને એવું કંઈ નિર્ભયતાનું કારણ નહોતું, છતાં વ્યાસની શકુંતલા એ કાળીદાસની શકુંતલાથી તદ્દન જુદીજ છે. એ ગ્રામ્યબાળા નિખાલસ હૃદયની, હિંમતવાન અને સદ્ગુણના ગૌરવને સમજનારી છે. ભરસલા વચ્ચે દુષ્યંત રાજાએ બ્યારે એને એમ કહ્યું કે, “ મેં તને કદી જોઈજ નથી, તો તારી સાથે પરણ્યો તો ક્યાંથીજ હોઉં ? ” ત્યારે એણે જવાબ આપ્યો કે:— “સત્યને માટે તમને માન નથી, તો તમારા જેવાની સોખત મારે જોઈતી નથી. પતિ અથવા પુત્રના કરતાં પણ સત્ય એ વધારે કિંમતી વસ્તુ છે. ” કાલિદાસના પ્રખ્યાત નાટકની કુમળી નાયિકાની પેઠે એ મૂર્છા પામતી નથી, પણ એ ચીઢવાઈને દરબારમાંથી જતી રહે છે. ”

“કર્ણપર્વમાં” શક્ય અને કર્ણની વચ્ચેનો સંવાદ તે મહાભારતનાં પાત્રો કેવાં છૂટથી બોલે છે, તેનું એક બીજું ઉદાહરણ છે. અમુક ઉપદેશ આપવાના હેતુથી હંસ અને કાગડાની જે વાર્તા કહેવામાં આવી છે, તે ઘણી સરસ અને વાંચવા લાયક છે. ખરેખર વ્યાસે પોતાનાં પાત્રો-ને મુખેથી નીતિનો ઉંચામાં ઉંચો ઉપદેશ ઘણી ખુબીદાર રીતે આપ્યો છે; અને સત્યતા, સરળતા, સ્વાભિમાન, કર્તવ્યપરાયણતા, ઉદારતા, આત્મસંયમ વગેરેની આવશ્યકતાવિષે અસંખ્ય ઉપદેશો અને દર્શાવો એના ગ્રંથમાંથી મળી આવે છે. માત્ર એકજ સદ્ગુણ-દેશા-ભિમાન-વિષે એ ગ્રંથમાં કંઈ પણ કહેવામાં આવ્યું નથી. “ઇલિયડ” નાં કેટલાંક ભાષણોમાં દેશાભિમાનનું જોર સંપૂર્ણ જોવામાં આવે છે, ત્યારે અહીં તેનો સંપૂર્ણ અભાવ છે. આમ હોવાનું કારણ ઘણું ખર્ચ એ હશે કે પશ્ચિમના દેશોમાં રાજકીય મહત્તા વધારવાને જરૂર-ના દેશાભિમાનાદિ જે જે સદ્ગુણોનો વિકાસ થયો હતો તે હિંદુસ્તાનના આર્યલોકોમાં નહોતો થયો, અથવા કદાચ એમ પણ હોય કે એકજ કુટુંબના એ પક્ષની વચ્ચેનું યુદ્ધ એ વિષયજ એવો છે કે તેમાં દેશાભિમાનના ઉદ્ગારોને માટે કંઈ પણ પ્રસંગ આવે નહિ. ”

“હવે આપણે સ્વગત ભાષણો તરફ વળીએ. સંસ્કૃત કવિઓએ નાટકો સિવાય બીજી રચનાઓમાં સ્વગત ભાષણોનો ઝાઝો ઉપયોગ કર્યો જણાતો નથી. નાટકોનાં “સ્વગત” પણ ચંદ્રાંકુરો હોય છે અને તેમાં વક્તૃત્વની ખુબી બહુ જોવામાં આવતી નથી. રજુક્ષેત્રમાં જખમી

થઈને પડેલા દુર્યોધન જે વિલાપ કરે છે, તેને જો ‘સ્વગત ભાષણ’ માં ન ગણીએ તો આખા મહાભારતમાં એક પણ સ્વગત ભાષણ આવતું જ નથી, એમ આપણાથી કહી શકાશે. અમારા વિચાર પ્રમાણે, ‘સ્વગત ભાષણ’ એ કંઈક અકુદરતી વસ્તુ છે. માણસ કેટલીક વાર મોટેથી વિચાર કરે એ બનવા જોગ છે; પણ મનમાં વિચાર ચાલતા હોય તે વખતે એક અખંડ અને જુસ્સાદાર ભાષણ અપાઈ જાય એવું તો ઘણા થોડાને જ બનતું હશે. કદાચ કોઈને પણ નહિ બનતું હોય, પણ એ બાબતમાં અમે કોઈ પણ રીતની ચર્ચામાં ઉતરવા માગતા નથી. મહાભારતમાં સ્વગત ભાષણો ખીલકુલ નથી એટલી વાત નોંધીને જ અમે સંતોષ માનીશું.”

યુદ્ધનાં વર્ણનો

“વર્ણનની બાબતમાં મહાભારતના કવિનું સામર્થ્ય હોમર અથવા મિલ્ટનના જેટલું જ જોવામાં આવે છે. એની વાર્તા કહેવાની રીતમાં હરમેશાં જુસ્સો અને સ્પષ્ટતા જોવામાં આવે છે; અને એનાં વર્ણનો ઘણાંખરાં યથાર્થ અને પ્રૌઢ હોય છે. યુદ્ધનાં સંવિસ્તર વર્ણન આપવામાં તો વ્યાસની શક્તિ ખરેખરી અદ્ભુત જ છે. મહાભારતનાં છૂટાં છૂટાં દ્રવ્યયુદ્ધોનાં જે વર્ણનો આપવામાં આવ્યાં છે, તેના સંબંધમાં કદાચ કોઈને એવી ટીકા કરવાનું મન થાય કે એ વર્ણનોમાં પુનરુક્તિ ઘણી છે; ‘ફલાણા લડવૈયાએ પ્રતિપક્ષીના સામે આટલાં અસ્ત્ર ફેંક્યાં એટલે તેણે પાછાં આટલાં અસ્ત્ર સામાં ફેંક્યાં’ એવી રીતે દ્રવ્યયુદ્ધોનાં વર્ણન આપવામાં આવ્યાં છે; અને એવાં ને એવાં વર્ણનો ફરી ફરીને આવે એટલે વાંચકને સ્વાભાવિક રીતે કંટાળો આવ્યા વગર રહે નહિ. ઇલિયડમાં પણ એવી જ રીતનાં વર્ણનો આવે છે, અને તેથી પણ આપણને જરા કંટાળો આવે છે; પણ જે સમયે એવી રીતનાં અસ્ત્રો એ જ યુદ્ધનું મુખ્ય સાધન હતું અને જે સમયે રણસંગ્રામમાં ઉભય પક્ષના સરદારોની વચ્ચે દ્રવ્યયુદ્ધો જ વધારે જોવામાં આવતાં, તે સમયનો પૂરેપૂરો ખ્યાલ આપણા ચિત્તમાં આપણે રાખવો જોઈએ. મહાભારતમાં યુદ્ધનાં જે વર્ણનો જોવામાં આવે છે, તેમાં પણ કવિ તરફથી જે વિવિધ પ્રકારનાં ચિત્રો ચીતરવામાં આવ્યાં છે અને જુસ્સાદાર રીતે તેનાં જે વર્ણનો આપવામાં આવ્યાં છે તે ખરેખર આશ્ચર્ય ઉપજાવે એવાં છે. ઇલિયડની પેઠે મહાભારતની, ખાસ કરીને એના યુદ્ધવિભાગની કથાથી શ્રોતાજનોના હૃદયમાં શૌર્યની લાગણી ઉછળવા માંડે છે; અને શિવાજીમાં જે પરાક્રમીપણ આવ્યું હતું, તે આ કથાના શ્રવણથી આવ્યું હતું એ વાત સર્વ કોઈની જાણીતી છે.”

ખીજાં કેટલાંક વર્ણનો

“સપ્તિસૌંદર્યનાં વર્ણનોની બાબતમાં મહાભારતનું કાવ્ય રામાયણના કરતાં કંઈક ઉતરતું જણાય છે. આખા ગ્રંથમાં એવી રીતનાં વર્ણનો ઘણાં થોડાં જ જોવામાં આવે છે; પણ વનપર્વમાં હિમાલયનું વર્ણન એવી રીતનું છે કે બરફથી ઢંકાયેલા હિંદુસ્તાનની ઉત્તર તરફના એ પ્રદેશને જેણે નજરે નજર જોયો હોય અથવા જેણે એ પ્રદેશમાં જ નિવાસ કર્યો હોય તેના તરફથી એ વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે એવું આપણને લાગે છે. પર્વત ઉપરથી પડતા બરફના ઢગલાઓમાં પાંડવો અને દ્રૌપદી ફસાઈ ગયાં હતાં તેનું વર્ણન એવું આજેહુબ છે કે, હાલના વખતમાં પણ બરફના તોફાનમાં મેલગાડી કેટલીકવાર સપડાઈ જાય છે અને માણસોના જીવનને પણ હાનિ પહોંચે છે તેના જેવા તોફાનનો અહેવાલ આપણે ન્યૂસ્પેપરમાંથી જ વાંચતા હોઈએ એવું આપણને લાગે છે; પણ ગંધમાદન પર્વતનું જે વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે તે જો કે ઘણું સુંદર અને સંપૂર્ણ છે, તોપણ તેમાં કેટલીક વિગતો સૌતિએ પોતાની ગાંઠની ઉમેરેલી જણાય છે. ઉદાહરણ તરીકે, પર્વતને શેલાવનારાં વૃક્ષોમાં તાલવૃક્ષોનું પણ કથન કરવામાં આવ્યું છે. આવી રીતના કથનને માટે સત્ય વસ્તુસ્થિતિનો આધાર નહિ હોય, પણ

કલ્પનાનો આશ્રય લેવાયો હશે એમ લાગે છે.”

“માણસોનાં વર્ણન આપવામાં મહાભારતની શૈલી નિર્મળ અને બુદ્ધિસાદાર જણાય છે. સૌંદર્યનાં વર્ણનોમાં પાછલા સમયના સંસ્કૃત કવિઓના જેવી વિષયપરાયણતા મહાભારતમાં જોવામાં આવતી નથી. ઘૂતકીડાને પ્રસંગે દ્રૌપદીને હોડમાં મૂકતી વખતે યુધિષ્ઠિર તેનું જે વર્ણન આપે છે, તે આવી રીતનાં વર્ણનોનો એક ઉત્તમ નમુનો છે:—

नैव ह्रस्वा न महती न कृशा नापि रोहिणी । नीलकुंचितकेशी च तथा दीव्यामहं त्वया ॥
शारदोत्पलपत्राक्षया शारदोत्पलगंधया । शारदोत्पलसेविन्या रूपेण श्रीसमानया ॥
तथैव स्यादानृशंस्यात्तथा स्याद्रूपसंपदा । तथा स्वाच्छीलसंपत्त्या यामिच्छेत्पुरुषःस्त्रियम् ॥
चरमं संविशति या प्रथमं प्रतिबुध्यते । आगोपालाविपालेभ्यः सर्ववेद कृताकृतः ॥
तथैवविषया राजन् पांचाल्याऽहं सुमध्यमा । ग्लहं दीव्यामि चार्वग्या द्रौपद्याहंत सौबल ॥

અર્થાત્ ઠીંગણી પણ નહીં અને ઉંચી પણ નહીં, સુષ્કી પણ નહીં અને બાડી પણ નહીં, કાળા અને વાંકડિયા વાળવાળી દ્રૌપદીને હું હોડમાં મૂકું છું. શરદઋતુના કમળપત્રના જેવી આંખવાળી, શરદઋતુના કમળના જેવી ગંધવાળી, શરદઋતુના કમળને સેવનારી અને લક્ષ્મીના જેવી કાન્તિવાળી, સૌન્દર્યમાં, રૂપસંપત્તિમાં અને શીલસંપત્તિમાં કોઈ પણ પુરુષ પોતાની સ્ત્રીને જેવી હોવાનું ઇચ્છે તેવી, પતિના સૂઝ ગયા પછી સૂઝે અને પતિના ઉઠતા પહેલાં ઉઠે એવી, ગોવાળથી માંડી મોટા અધિકારીઓ સુધીનાં મનુષ્યોનાં સર્વ કાર્યોને બાબુનારી, પાતળી કમરવાળી અને સુંદર અવયવોવાળી દ્રૌપદીને હું હોડમાં મૂકું છું.”

“ક્રીચક જેવા વિષાયાસક્ત પાત્રને સુખેથી કવિએ દ્રૌપદીના સૌન્દર્યની જે પ્રશંસા કરાવી છે, તે પણ જેટલી ધારવામાં આવે તેટલી મલિન નથી. યુદ્ધક્ષલાના અથવા વ્યંડળના વેષમાં છુપાયલા અર્જુનનું વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે, તે પણ ઘણુંજ સુંદર અને સાચું છે; અને ભીષ્મ તથા દ્રોણ એ જે ઉલ્લેખો યુદ્ધમાં બાંધે છે તથા આદિપર્વમાં બીભલ્યોની સાથે સ્પર્ધામાં ઉતરવાની કહ્યું તૈયારી કરે છે, તે વર્ણનો પણ એવાંજ છે. આ સમ્બન્ધમાં ઉદાહરણ તરીકે આટલાજ દાખલાઓ બસ થશે.”

ભાષા અને છંદરચના

“મહાભારતમાં વપરાયેલા છંદ અને મહાભારતની ભાષા એ એક પ્રશ્ન વિચારવાનો હવે બાકી રહે છે. મહાભારતનું કાવ્ય મોટે ભાગે અનુષ્ટુભ્ છંદમાં રચાયેલું છે. એમાં ઉપબતિ છંદ પણ ઘણી વખત વાપરવામાં આવ્યો છે. સંસ્કૃત ભાષામાં મહાકાવ્યની અંદર ઘણું ખર્ચ એ બે છંદોનોજ ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. જે બાણીતાં મહાકાવ્યો છે, તે સઘળાં મોટે ભાગે એ બેજ છંદોમાં રચાયેલાં છે; અને વચમાં કોઈ કોઈ ઠેકાણેજ બીજા છંદો વાપરવામાં આવ્યા છે. પુરાણ, ઉપપુરાણ તેમજ વિદ્યાકળાના ગ્રંથો એ સઘળાંજ અનુષ્ટુભ્ છંદનો ઉપયોગ થતો હોવાને લીધે એ છંદનું ગૌરવ ઘટી ગયું છે. એ છંદ અતિશય વપરાશમાં આવી ચુકેલો અને રહેલો હોય એવું આપણને લાગે છે; પણ આપણે યાદ રાખવું જોઈએ કે સમર્થ કવિઓ તરફથી એ છંદનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે, ત્યારે એના પ્રતાપ તથા સામર્થ્યમાં બીલકુલ ઘટાડો થયેલો જણતો નથી. કાલિદાસે ‘રघुवंश’ નામનું કાવ્ય રચ્યું છે તેનો પહેલો અને ચોથો સર્ગ અનુષ્ટુભ્ છંદમાંજ રચાયેલો છે, છતાં તે અતિ ઉત્તમ ગણાય છે. એક હ્રસ્વ અને એક દીર્ઘ એવા બંને અક્ષરના પદવાળા અંગ્રેજી છંદો(લેખીક)ની પેઠે અનુષ્ટુભ્ છંદ જોકે સઘળાં વીરચરિત કાવ્યોમાં અને મહાકાવ્યોમાં સાધારણ રીતે વાપરવામાં આવે છે, તોપણ અંગ્રેજી અને સંસ્કૃત એ બે ભાષામાં કાવ્યનો

રચનાર ખરેખરે કવિ છે કે માત્ર જોડકણાં જોડનારો છે તેના ઉપરજ કાવ્યના ગૌરવની વધઘટનો આધાર રહે છે.”

“ મહાભારતની ભાષા પણ ગૌરવયુક્ત અને મહાકાવ્યને શોભે એવી છે. એનાં મુખ્ય લક્ષણો ત્રણ જોવામાં આવે છે. સરળતા, પ્રૌઢતા અને શુદ્ધતા. સરળતા અને પ્રૌઢતા એ બેઉ સાથે જોવામાં આવે એવું તો ખરેખર કવચિતજ બને છે. વધારે અર્વાચીન મહાકાવ્યોમાં વાણીનું ગૌરવ જોવામાં આવે છે ખરૂં, પણ એ ગૌરવ આણવાને માટે સ્પષ્ટાર્થતાનો ભોગ આપવામાં આવેલો જણાય વગર રહેતો નથી. એ કાવ્યોની વાણીના શ્રવણમાત્રથી આપણને આનન્દની પ્રાપ્તિ થાય છે, પણ અર્થ સમજતાં પહેલાં દરેક દરેક અક્ષર આગળ થંભીને વિચાર કરવાની આપણને જરૂર પડે છે. મહાભારતની ભાષા આવી રીતની નથી. પાછલા સમયનાં પુરાણો એ સરળતાની બાબતમાં કદાચ મહાભારતના કરતાં પણ ચઢી જાય એવાં હશે; પણ તેમાં કેટલીકવાર ઘણીજ અશુદ્ધ ભાષા વપરાયલી છે અને એવા અશુદ્ધ પ્રયોગોના સંબંધમાં સ્થળે સ્થળે ટીકાકારોને પણ “આ આર્ષ પ્રયોગ છે” એવી રીતનો બચાવ કરવાની જરૂર પડી છે. વળી એ પુરાણોની ભાષા પણ પ્રૌઢ અથવા ગૌરવયુક્ત નથી. વાતચીતમાં વપરાતી ભાષા ઉપર કાણુ ધરાવનારા એક સમર્થ લેખકની છાપ મહાભારતની ભાષા ઉપર ચોક્કસ પડેલી જોવામાં આવે છે. મિલ્ટન કવિના સંબંધમાં આનોદેહો જણાવ્યું છે કે, મિલ્ટનની ભાષા વૈષમ્યવાળી હોવા છતાં-વિષયના ગૌરવની સાથે એ ભાષાના ગૌરવમાં પણ વધારો-ઘટાડો થતો જાય છે તોપણ-એનું અંગ્રેજી શુદ્ધ અને દ્રષણ વગરનું નથી હોતું; અંગ્રેજી લખાણોમાં લેટિન અને ગ્રીક શબ્દો, રે ! લેટિન અને ગ્રીક વાક્યરચનાઓ પણ એ છૂટથી દાખલ કરે છે. હું ધારૂં છું કે મહાભારતની ભાષા જો કે, “પેરેડાઇસ લોસ્ટ” ની ભાષા જેવી ગૌરવયુક્ત નથી, તોપણ શુદ્ધતાની બાબતમાં એ ભાષા “પેરેડાઇસ લોસ્ટ” ના કરતાં ચઢિયાતી છે.”

“ મહાભારતની ભાષાનું સૈદ્ધ્ય સમજવાની જો કોઈની પણ ઈચ્છા હોય તો તેણે “ભગવદ્ગીતા” વાંચવી જોઈએ. ગીતાને વિષે કવિએ પોતે કહ્યું છે તે પ્રમાણે આખા મહાભારતનું અમૃત અને સર્વસ્વ એ કવિતામાં આવી જાય છે. મહાભારતની જે ઉચ્ચામાં ઉચ્ચી દ્વિલસુદ્રી તેનો ઉપદેશ એમાં આપવામાં આવ્યો છે; એટલુંજ નહિ પણ કવિને સંસ્કૃત ભાષા ઉપર કેટલો કાણુ છે, તે પણ એ કવિતા ઉપરથી ચોક્કસ જણાઈ આવે છે. વૈદિક સમય પછીના એટલે શુદ્ધ સંસ્કૃત સાહિત્યના આખા પ્રદેશમાં એવો એક પણ અંથ નથી કે જે ભાષાની સરળતામાં, વાણીની મીઠાશમાં અને શૈલીની પ્રૌઢતા તથા રુચિ-રતામાં ભગવદ્ગીતાની. ખરેખરી કરી શકે. એ ઉત્તમ ગીતના શબ્દો અને વાક્યો ખરેખર શુદ્ધ સુવર્ણના બનેલા છે; કારણ કે એ કદમાં નાનાં, વજનદાર અને તેજસ્વી છે.”

નીતિનો ઉપદેશ

“ મહાકાવ્યમાં કંઈ નીતિનો ઉપદેશ સમાયલો હોવોજ જોઈએ એમ નથી; પણ મહાભારતમાંથી એવો ઉપદેશ ચોક્કસો નીકળી શકે છે. એ ઉપદેશ આખા વિશાળ પટમાં ફેલાઈને સઘળા તંત્રુઓને સાથે રાખનારા સૂત્રના જેવો છે. એ ઉપદેશ કયો છે તેના તર્ક કરવાની જરૂર પડે એવું કવિએ રાખ્યું નથી. કવિએ જાતેજ એ ઉપદેશ આપણને કહ્યો છે. દરેક સ્થિતિમાં ગમે તેવા વિપત્તિના પ્રસંગમાં પણ, ધર્મને વળગી રહેવું એવો ઉપદેશ મહાભારતમાં સ્થળે સ્થળે આપવામાં આવ્યો છે. “ધર્મ” એટલે “ઈશ્વર પ્રત્યેનાં તથા માનવી પ્રત્યેનાં આપણાં સઘળાં કર્તવ્યો” એવો ધર્મનો અર્થ આપણે કરી શકીએ. મહાભારતને

છેડે પાંચ શ્લોકો છે, તેમાં આ ઉપદેશ ખાસ કથવામાં આવ્યો છે. એ પાંચે શ્લોકોને સામટા લઈને તેને માટે “ ભારતસાવિત્રી ” એ નામ વાપરવામાં આવ્યું છે. એક શાસ્ત્રીએ મને જણાવ્યું હતું કે, “ પ્રાતઃસ્મરણ ” કરતી વખતે રાજ સવારે ધર્મિષ્ઠ બ્રાહ્મણો એ ભારતસાવિત્રી ખાલી જાય છે. એમાંનો એક શ્લોક* અત્રે ઉતારીએ છીએ.

“ ઊર્ધ્વવાહુર્વિરોમ્યેષ ન ચ કશ્ચિન્નૃણોતિ મામ્ ।

ધર્માદર્શ્ય કામશ્ચ સ ધર્મઃ કિં ન સેવ્યતે ॥ ”

શુજરાતીમાં આ શ્લોકનું ભાષાંતર નીચે પ્રમાણે કરી શકાશે:—

“ સુણો ના કોઈ, જો કે હું ઊર્ધ્વબાહુ રટું અહીં !

ધર્મથી અર્થ ને કામ, ધર્મ શે સેવવો નહીં ? ”

x x x x x x

પાંડવો ખરેખરા થઈ ગયા હતા કે કેમ ?

“કુરુ અને પાંચાલ એ બે પાસે પાસેની આર્યપ્રજાઓ વચ્ચે જે મહાયુદ્ધ થયું હતું,

x x x x x તે મહાયુદ્ધ-માં ભાગ લેનારાં પાત્રો વિષેની ચર્ચા આપણે આ પ્રકરણમાં કરીશું. સાધારણ રીતે એટલું તો કબૂલ કરવામાં આવ્યું છે કે, “ પાસે પાસેની જે બે પ્રજાઓ પાછળથી એકત્ર થઈને એક પ્રજા બની ગઈ તેઓની વચ્ચેના એક પ્રાચીન યુદ્ધના ઐતિહાસિક બનાવ ઉપરથી મહાભારત રચાયું છે; ” પરંતુ એ યુદ્ધ કયારે થયું હતું, એટલું જ નહિ પણ એ યુદ્ધમાં ભાગ લેનારાઓ કોણ કોણ હતા તેના સંબંધમાં પણ ઘણો મતભેદ છે. વેંબર વગેરેની દલીલોને અનુસરીને મિ. દત્ત એમ માને છે કે, “ પાંડવોને દંતકથાના કલ્પિત વીરો તરીકે ગણવા બેઠાએ; ” કારણ કે મહાભારતનાં જે બીજાં પાત્રો છે તેના વિષે એ સમયના વૈદિક સાહિત્યમાં ઘણી વાર કથન કરવામાં આવ્યું છે, પણ પાંડવો વિષે કોઈ પણ ઠેકાણે કથન કરાયલું જોવામાં આવતું નથી. ઉદાહરણ તરીકે, પરિક્ષિતના પુત્ર જનમેજયનું નામ મહાભારતમાં ઘણી વાર આવે છે; પણ ભારતની લડાઈના મુખ્ય વીર અને જનમેજયના પ્રપિતામહ અર્જુનનું નામ કોઈ પણ ઠેકાણે જોવામાં આવતું નથી. બ્રાહ્મણગ્રંથોમાં ‘અર્જુન’ એ શબ્દ ઇંદ્રના નામતરીકેજ વપરાયેલો જણાય છે. આ કારણને લીધે, મહાભારતમાં વર્ણવાયેલા બનાવોનો ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી સાર આપતાં ખેલાં “ પાંડવો ખરેખરા થઈ ગયા હતા કે કેમ ? ” એ પ્રશ્નની ચર્ચા કરવાની આપણને જરૂર છે. ”

“ સાધારણ રીતે તો, ઐતિહાસિક બનાવો જેમાં નોંધાયેલા હોય એવા ગ્રંથમાં અમુક બનાવવિષે કથન કરાયલું જોવામાં આવે એટલું જ એ માણસ થઈ ગયો હોતો અથવા એ બનાવ બન્યો હોતો એમ પૂરવાર કરી આપવાને બસ થાય છે. મોઝિઝ અથવા રોમ્યુલસ થઈ ગયો હોતો કે નહિ તેના સંબંધમાં એ સમયના ઇતિહાસગ્રંથો, અથવા તો સમકાલીન મનુષ્યો-થી ઇતિહાસગ્રંથો રચવાનું ન બની શક્યું હોય ત્યાં પરંપરાથી ઉતરી આવેલી માન્યતાઓ-ને આધારે પાછળથી રચાયેલાં પુસ્તકો, એ સિવાય બીજા કોઈ પૂરાવાની જરૂર પડતી નથી; અને બીજા કોઈ પૂરાવો મળી શકે એવું પણ હોતું નથી. અલબત્ત, પરંપરાથી ઉતરી આવેલી માન્યતાઓ અથવા ઇતિહાસગ્રંથો સત્ય નથી એવું સાબીત કરી શકાય અથવા તો એના ઉપર ભરોસો મૂકવા જેવું નથી એવું મજબૂત દલીલો આપીને દર્શાવી શકાય એમ હોય ત્યાં આગળ એ માન્યતાઓને અથવા એ ઇતિહાસગ્રંથોને પ્રમાણતરીકે નજર સ્વીકારવા બેઠાએ

એ વાત ખરી છે; પણ એવી સ્થિતિ જ્યાં આગળ ન હોય ત્યાં આગળ એ માન્યતાઓ અને એ ઇતિહાસગ્રંથો ઉપર આધાર ન રાખવાનું કંઈ પણ કારણ નથી. મહાભારત એ કાવ્ય નવલકથા તરીકે નહિ, પણ ઇતિહાસ તરીકે રચાયેલું છે; તેથી જ્યાંસુધી વિરુદ્ધની મજબૂત દલીલો આપણી આગળ ન આવે ત્યાં સુધી મહાભારતની અંદર જણાવેલા પાંડવો અને તેમના શત્રુઓ ખરેખરા થઈ ગયા હતા; અને જે પરાક્રમે તેઓનાં કરેલાં વર્ણવવામાં આવ્યાં છે તે તેઓએ ખરેખરાં કર્યાં હતાં એમજ આપણે માનવું જોઈએ.”

“આ નિર્ણયની વિરુદ્ધમાં જે નાસ્તિકપક્ષની દલીલો આપવામાં આવે છે, તે કેટલીક વાર લગાર વગરવિચારી (વિચારરહિત) હોય છે. આપણે જરા વિચાર કરીશું તો જણાશે કે, એજ સમયના અથવા તો એની પછીના સમયના વૈદિક સાહિત્યમાં પાંડવોવિષે કંઈ કથન કરવામાં આવેલું જણાતું નથી એટલીજ વાત ઉપરથી કંઈ પણ અનુમાન નીકળી શકે એમ નથી. એ સાહિત્યમાં એવી રીતનું કથન થવું જરૂરનું હતું એ વિશેષ વાત જ્યાંસુધી સિદ્ધ થઈ શકી નથી, ત્યાંસુધી પાંડવોવિષે કથન ન કરાયાની હકીકત એકલી અકિંચિત્કર છે. આપણે લગાર વધારે ઉત્કટ ઉદાહરણ લઈએ તો પાર-ડી-બર્ગની લડાઈ થઈ તે વખતે સેંકડો પુસ્તકો રચાયાં હતાં અને ત્યાર પછી પણ રચાયાં છે; પણ તેમાંનાં ઘણાંખરાં પુસ્તકોમાં, લૉર્ડ રૉબર્ટ્સ અથવા લૉર્ડ કિચનર, જે નિઃસંશય આધુનિક સમયના મોટામાં મોટા વીર નરો છે, તેના વિષે કંઈ પણ કથન કરવામાં આવ્યું નથી. રે! એ લડાઈવિષે પણ કંઈ કહેવામાં આવ્યું નથી; પણ એ પુસ્તકમાં લૉર્ડ રૉબર્ટ્સ અથવા લૉર્ડ કિચનરનું નામ ખીલકુલ આવતું નથી તેટલા ઉપરથી એમ કહેવું કે એ વીર નરો કદી પણ થયાજ નહોતા એ તો તદ્દન મૂર્ખાઈભરેલુંજ કહેવાય. મરાઠાઓ અને અફઘાનોની વચ્ચે પાણિપતની મોટી લડાઈ થઈ ત્યાર પછી મરાઠી, અંગ્રેજી વગેરે ભાષાઓમાં ઘણાંએ પુસ્તકો લખાયાં અને ઘણીએ કવિતાઓ બનાવાઈ; પણ દરેક પુસ્તકમાં અથવા દરેક કવિતામાં એ લડાઈ વિષે અથવા એ લડાઈના અગ્રણીઓવિષે સૂચન કરવામાં આવ્યું હોય એવી આશા રાખવી એજ હાસ્યજનક છે. પાણિપતની લડાઈ પછી રચાયેલા અમુક પુસ્તકમાં સદાશિવરાવ ભાઉ અથવા જંગો સિંઘિયાનું નામ ખીલકુલ ન જોવામાં આવતું હોય તેટલા ઉપરથી એ માણસો કદી થયાજ નહોતા, એવું અનુમાન કોઈ કરે તો તે બુલભરેલુંજ કહેવાય. આ ઉત્કટ ઉદાહરણો ઉપરથી, નાસ્તિકપક્ષની દલીલો કેવી હસનીય થાય છે, તે જણાઈ આવશે. ઉપર જે પુસ્તકોવિષે આપણે કહ્યું તે પુસ્તકો બોઅર લોકોનો અથવા મરાઠાઓનો ઇતિહાસ આપવાના ખાસ હેતુથી તેજ વખતે અથવા ત્યારપછીથી રચાયેલાં હોત તો વાત જુદી હતી, કારણ કે એવા ઇતિહાસગ્રંથોમાં તો સ્વાભાવિક રીતે એ બનાવો અને એ બનાવોમાં ભાગ લેનારા માણસોવિષે કથન કરાયેલું હોવુંજ જોઈએ. હવે એ તો બાણીતી વાત છે કે વેદના સાહિત્યમાં સાધારણ રીતે ધર્મક્રિયાઓની સમજૂતી અને કોઈ કોઈ વખત ક્રિદ્ધુરીના તથા અધ્યાત્મવિદ્યાના સિદ્ધાંતો આપવામાં આવ્યા હોય છે. એમાં ઇતિહાસવિષેના ઉલ્લેખો સ્વચિતજ; અને તે પણ ઉદાહરણ તરીકેજ કરાયેલા હોય છે. જે કોઈ બનાવો બન્યા હોય અને જે કોઈ માણસો થઈ ગયાં હોય તે સઘળાંએનેજ વૈદિક ગ્રંથોના ઉદાહરણમાં આપવામાં આવ્યાં હોય એ કદી ધારી શકાય એવું નથી. અમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે તો મહાભારતની લડાઈવિષે અથવા પાંડવોવિષે એ ગ્રંથોમાં કંઈ પણ કથવામાં નથી આવ્યું એટલા ઉપરથી એ લડાઈ થઈજ નહોતી અથવા પાંડવો થયાજ નહોતા એવું અનુમાન તર્કશાસ્ત્ર પ્રમાણે ખીલકુલ નીકળી શકતું નથી; કારણકે મહાભારતમાંથી જે અતિહાસિક પ્રમાણો આપણને મળી આવ્યાં છે તેના પ્રામાણ્યને શિથિલ કરી શકે એવાં પ્રબળ કારણો આપણને ઉપલબ્ધ થતાં નથી.”

“પણ એ ઉપરાંત, પાંડવો ખરેખરા થઇ ગયા નહોતા એ વિચારની વિરુદ્ધ બીજી પણ મજબૂત દલીલો છે. પોતાના અંતની મૂળ આવૃત્તિમાં મિ. દત્તે એવો અભિપ્રાય દર્શાવ્યો હતો કે, મહાભારતનું યુદ્ધ ખરેખર થયું હતું, પણ પાંડવો એ માત્ર અમુક સફળોનાંજ મૂર્ત સ્વરૂપો છે અને કવિકલ્પનાવડે એ પાત્રો પાછળથી ઉમેરવામાં આવ્યાં હતાં; પરંતુ મહાભારતની અંદરજ પાંડવોનાં જીવનચરિત્રસંબંધી કેટલીક હકીકત છે, તે આ સિદ્ધાંતની સાથે બંધાયેલી આવતી નથી. ઉદાહરણ તરીકે પાંચે ભાઈઓના સંબંધમાં એવું કહેવામાં આવ્યું છે કે, તેઓ એકજ સ્ત્રી(દ્રૌપદી)ને પરણ્યા હતા. હવે હિંદુસ્તાનના આર્યલોકોમાં અનેક પતિઓને પરણવાનો રિવાજ કદી પણ હતો નહિ. વેદસમયના ઋષિઓ એમજ કહેતા કે, “યજ્ઞનો એકજ રજ્જુ અનેક સ્થાલુઓની આસપાસ વીંટળાઈ શકે નહિ, તેજ પ્રમાણે એકજ સ્ત્રી અનેક પુરુષોને પરણી શકે નહિ.” જોકે તેઓના અભિપ્રાય પ્રમાણે એકજ સ્થાલુની આસપાસ યજ્ઞનાં અનેક રજ્જુઓ વીંટળાઈ શકાય, તે પ્રમાણે એકજ પુરુષ અનેક સ્ત્રીઓને પરણી શકે. ત્યારે સફળોનાં મૂર્તસ્વરૂપો તરીકે પાછળથી દાખલ કરવામાં આવેલાં આ પાત્રોને સફર્તન વિષેના આર્ય વિચારોથી તદ્દન ઉલટી રીતે વર્તતાં શામાટે દર્શાવવામાં આવ્યાં? મહાભારતની અંદરજ આ પ્રમાણેનું વર્તન સાધારણ કરતાં જૂદી રીતનું હતું, એ વાત સ્વીકારવામાં આવી છે; અને એ વર્તનના બચાવમાં જૂદે જૂદે સ્થળે જૂદા જૂદા ખુલાસાઓ આપવામાં આવેલા આપણે સ્પષ્ટ જોઈએ છીએ. વળી દ્રૌપદીનું અપમાન થયલું તેનું વેર લેવાને માટે યુદ્ધમાં દુઃશાસનને મારીને તેનું રુધિરપાન કરતો ભીમને વર્ણવવામાં આવ્યો છે. આ જંગલી વર્તણૂક પણ દરેક માણસના સફર્તનવિષેના સામાન્ય વિચારથી તદ્દન ઉલટી છે; અને પાછલા સમયના કલ્પિત વીરોમાં કવિએ આવાં લક્ષણનું આરોપણ કર્યું હોય એ વાત મારી શકાય એવી નથી. ખરેખર, એક પાછલું પ્રકરણ, જે પાછળથી ઘુસારી દેવામાં આવેલું હોય એવું ચોખ્ખું જણાઈ આવે છે, તેમાં ભીમનો બચાવ કરવાના ઉદ્દેશથી એવું કહેવામાં આવ્યું છે કે, ભીમે કંઈ ખરેખર રુધિરપાન કર્યું નહોતું; પણ રુધિરપાન કરતો હોય એવો દેખાવ માત્ર કર્યો હતો. આ અને બીજા કેટલાક નાના નાના પ્રસંગો ઉપરથી અમને તો એમજ જણાય છે કે, પાંડવો એ કલ્પનાજન્ય નહિ પણ ખરેખરા થઇ ગયેલા વીર નરો હતા. આ સંબંધમાં કદાચ એવી રીતની દલીલ કરવામાં આવશે કે જે વખતે હિંદુસ્તાનના આર્યલોકોમાં અનેક પતિઓને પરણવાનો રિવાજ હતો અને જે વખતે મનુષ્યના રુધિરનું પાન કરવું એમાં કંઈ ત્રાસદાયક ગણાતું નહિ તે વખતના વિચારોનું ચિત્ર આ સ્થળે આપવામાં આવ્યું છે. આ તર્કની સત્યતાવિષે ઘણો સંશય રહે છે, છતાં એ તર્કને જો આપણે સત્યતરીકે સ્વીકારીએ તો આટલું તો કબૂલ કરવું પડશે કે જે સમયે એવા વિચારો અસ્તિત્વમાં હશે તે સમય ખરેખર ઘણાજ પ્રાચીન હોવો જોઈએ. આ તર્કથી ‘પાંડવો ખરેખરા થઇ ગયા હતા’ એ વાત કબૂલ કરવામાં આવે છે એમ ન ગણીએ, તોપણ એ વાત કબૂલ કરવામાં આવતી હોય તેના કરતાં કંઈ વધારે સાફ પરિણામ તો નથીજ આવતું એમ તો કહેવું પડશે.”

“હજી કદાચ કોઇને એમ લાગશે કે વૈદિક સમયના પાછલા અંશમાં મહાભારત જેવી વિશાળ અને વ્યાપક રચનાના નાયકોવિષે કંઈ પણ કથન કરવામાં ન આવ્યું હોય એ વાત ચોક્કસ બાધકર્તા નહિ હોય, તોપણ ઘણા વહેમ ઉત્પન્ન કરે એવી તો છેજ. એવો વિચાર કરનારાઓને અમારો જવાબ એ છે કે, પ્રથમ વિભાગમાં જણાવી ગયા તે પ્રમાણે મહાભારતનો અંત હાલ જેવો છે તેવો અસલ નહોતો. પ્રાદ્યભૂતમાં અભ્યાસના વિષયતરીકે ઇતિહાસગ્રંથોને ગણાવ્યા છે તેવા અનેક ગ્રંથોમાંનો એક એ હતો. સૌતિએ એ ગ્રંથને જેવો

વિશાળ બનાવી દીધા છે તેવો એ પ્રથમ નહોતો; અને યુદ્ધના પ્રસંગોને ધર્મનો અને દંત-કથાનો રંગ લાગેલો હાલના કાલમાં જેવો જેવામાં આવે છે, તેવો એ વખતે જેવામાં આવતો નહોતો. પ્રાદ્યુષ્ય ગ્રંથો જે વખતે રચાયા તે વખતે કૃષ્ણની પૂજા હજી આરંભદશામાંજ હતી અને મિત્રેસ્થનિસના વખતમાં એ પૂજાનો પ્રચાર જેટલો વધી ગયો હતો તેટલો એ વખતે વધી ગયેલો જેવામાં આવતો નહોતો. આ કારણથી જેને અતિશયોક્તિનો અલંકાર પહેરાવવામાં આવ્યો નહોતો અને જેને ધર્મવિચારોનો રંગ લાગ્યો નહોતો, તે મહાયુદ્ધના ઐતિહાસિક પ્રસંગોના સમ્બન્ધમાં પ્રાદ્યુષ્યકાળના ઋષિઓએ પોતાના ગ્રંથોમાં કથન કર્યું ન હોય તેમાં કંઈ પણ અસંભવિત નથી. મહાભારતના યુદ્ધવિષેજ પ્રાદ્યુષ્યગ્રંથોમાં કોઈ પણ સ્થળે કથન કરવામાં આવ્યું નથી, તે છતાં એ યુદ્ધ થયું હતું એ વાત તો સર્વ કોઈ કબૂલ રાખે છે, ત્યારે એ યુદ્ધના અગ્રણીઓવિષે કથન કરવામાં ન આવ્યું હોય તે ઉપરથી એ અગ્રણીઓ થઈ ગયાજ નહોતા એમ માની લેવાનું શું કારણ છે, તે સમજી શકાતું નથી. ”

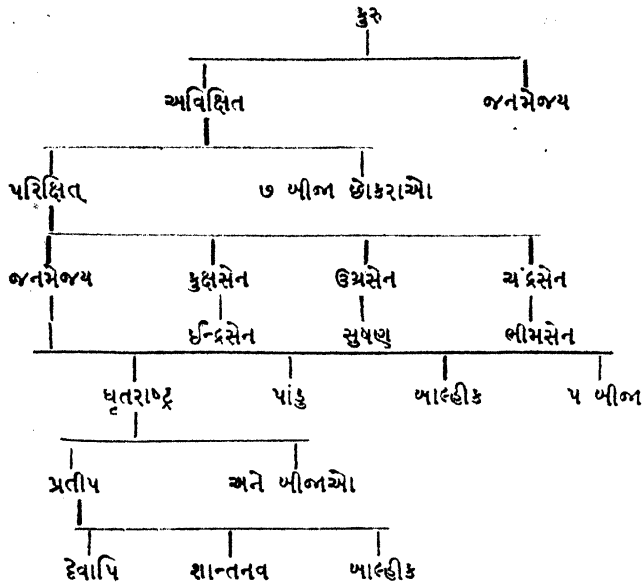
જનમેજય કોણ હતો ?

“હવે આપણે મહાભારતના યુદ્ધમાં જનમેજયે ભાગ લીધો હતો કે નહિ ? એ ખીલ પ્રશ્ન તરફ વળીએ. આ વિષય સમ્બન્ધી કંઈક વિવેચન અમે આગલા પ્રકરણમાં કરી ગયા છીએ, પણ એ આખા વિષયની સમગ્ર ચર્ચા અહીં એકજ સ્થળે કરવામાં આવશે તો તે ભૂલભરેલું કહેવાશે નહિ. વેળરનો અભિપ્રાય એવો છે કે, આ જનમેજય કોણ હતો એ પ્રશ્નના સમ્બન્ધમાં મહાભારતમાં ઘણો ગોટાળો છે. કેટલીક વખતે એને પાંડવોના પૂર્વજ-તરીકે વર્ણવવામાં આવ્યો છે. વળી એને અર્જુનના પૌત્ર પરિક્ષિતનો પુત્ર પણ કહેવામાં આવ્યો છે. શતપથ પ્રાદ્યુષ્યના ૧૩મા કાંડમાં એક જનમેજય પારિક્ષિતનું નામ આવે છે. એ સ્થળે એવું કહેવામાં આવ્યું છે કે, ઇન્દ્રોત દેવાપિ શૌનક એ ઋષિની મદદથી જનમેજયે અશ્વમેધ નામનો યજ્ઞ કર્યો અને એ યજ્ઞ કરીને પ્રજાહત્યાના દોષમાંથી એ તદ્દન મુક્ત થયો. આ ઉપરથી એવું અનુમાન કરવામાં આવ્યું છે કે, જનમેજય એ નામનો એકજ માણસ હતો, તે અર્જુનનો પ્રપૌત્ર હતો અને જે દોષમાંથી એ મુક્ત થયો તે દોષ મહાભારતના યુદ્ધનો હતો. ”

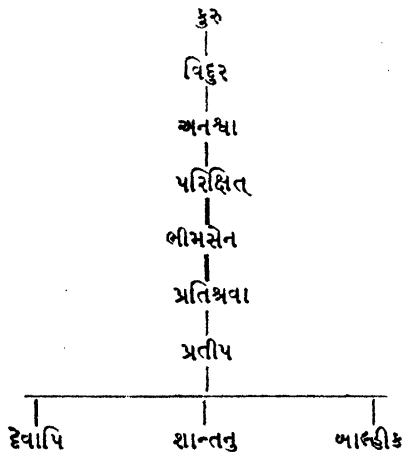
“પારિક્ષિત જનમેજય એ મહાભારતના વીર પુરુષો(પાંડવો)નો પૂર્વજ હતો કે વંશજ હતો તેના સંબંધમાં મહાભારતમાં કંઈક ગોટાળો છે, એ વાત નિઃસંશય ખરી છે. આ પુસ્તકના પ્રથમ વિભાગમાં આપણે દર્શાવી ગયા છીએ તે પ્રમાણે મહાભારતના છેલ્લા પ્રકાશક સૌતિએ પુનરુક્તિ કરીને અને પોતાના સમયની ઝીણી ઝીણી ઐતિહાસિક હકીકતોને એકજ સ્થળે એકઠી કરીને વૈશંપાયનના ભારતમાં ઘણો ઉમેરો કર્યો છે. આદિપર્વના ૯૪ મા અધ્યાયમાં પાંડવોની વંશાવલી છંદોબદ્ધ રચનાવડે આપવામાં આવી છે; અને એની પછીનોજ અધ્યાય ગદ્યમાં છે તેમાં એજ વંશાવલી પાછી આપવામાં આવી છે. આ સ્થળે, ઉપર જણાવી ગયા તે પ્રમાણે એવું અનુમાન થાય છે કે છંદોબદ્ધ રચનાવાળો ૯૪ મા અધ્યાય સૌતિ તરફથી પાછળથી ઉમેરવામાં આવ્યો છે; કારણ કે બેઉ વંશાવલીઓમાં કેટલોક તફાવત છે અને કુરુથી તે શાંતનુ સુધીના વંશજો બેઉમાં નીચે પ્રમાણે આપવામાં આવ્યા છે:-

+ એ ગુજરાતી પુસ્તકનું નામ ‘મહાભારતની સમાલોચના’ છે. મૂલ્ય ૦૧૧, ૫૫૬-સંખ્યા ૨૫૦, અને મળવાનું સ્થાન ગુજરાત વનકીચલર સોસાયટી-અમદાવાદ છે.

અધ્યાય ૯૪

અધ્યાય ૯૫

૯૫ માં અધ્યાય ઉપરથી ખુલ્લું જણાય છે કે, પાંડવોના પૂર્વજોમાં એક “જનમેજય” થઈ ગયો હતો, પણ કોઈ “પરિક્ષિત જનમેજય” નહોતો. કદાચ આપણને એવું કહેવામાં આવશે કે પરિક્ષિતને ભીમસેન સિવાય બીજા છોકરાઓ પણ હોય અને તેમાંના એક જનમેજય હોય એ બનવા ભેગ છે. વળી એવું પણ ઉમેરી શકાય એમ છે કે, ઈન્દ્રોત દેવાપિ શૌનકની મદદવડે કરીને જનમેજય પરિક્ષિત બ્રહ્મહત્યાના પાપમાંથી કેવી રીતે મુક્ત થયો તે હકીકત શાન્તિપર્વના ૧૫૦મા અધ્યાયમાં ભીમો યુધિષ્ઠિરને કહી સંભળાવી છે. આ ઉપરથી ઉપલી ધારણાને ઘણી મજબૂતી મળે છે. એ સ્થળે જે જનમેજય પરિક્ષિતવિષે કથન કરવામાં આવ્યું છે, તે નિઃસંશય ભીમ અને યુધિષ્ઠિર એ બેઉનો પૂર્વજ હોવો જોઈએ; પણ

એવું જણાય છે કે, શતપથ બ્રાહ્મણમાં આપેલી આખ્યાયિકાની સાથે સુસંગતિ આણવાને માટે આ અધ્યાય પણ સૌતિએ પાછળથી ઉમેરેલો છે અને એ ઉમેરારને લીધે ૯૪મા અધ્યાયની વંશાવલીમાં પણ એને કેટલાક ફેરફાર કરવાની જરૂર પડી હતી; કારણ કે આ અધ્યાય ઉપરથી, તેમજ શતપથ બ્રાહ્મણની આખ્યાયિકા ઉપરથી જનમેજય એ સઘળા ભાઈઓમાં વધારે મોટો હોવો જોઈએ એવું અનુમાન નીકળે છે; ત્યારે ૯૫મા અધ્યાયમાં ભીમસેનને ‘જનમેજય’ એ નામનો કોઈ ભાઈ હોય એવું આપણે ગણીએ તો તે ભીમસેનના કરતાં નાનો હતો એવું આપણે ગણવું પડશે, કારણ કે જો એમ ન હોય તો પારિક્ષિત કુટુંબના પ્રતિનિધિ તરીકે ભીમસેનનું નામ આપવામાં આવે નહીં. પ્રાચીન તેમજ અર્વાચીન, પૂર્વના તેમજ પશ્ચિમના દેશોની સઘળી વંશાવલીઓમાં તેનાં તે નામ ફરી ફરીને એવામાં આવે એવું ઘણીવાર બને છે. એકજ નામના જુદા જુદા રાજાઓને ઓળખાવવાને માટે હાલના ઇતિહાસોમાં એવું કરવામાં આવે છે કે, તેઓના નામની પાછળ સંખ્યા ઉમેરવામાં આવે છે. ઇંગ્લાંડના રાજાઓના સમ્બન્ધમાં એડવર્ડ પહેલો, એડવર્ડ બીજો એ પ્રમાણે, દિલ્હીના શહેનશાહના સમ્બન્ધમાં અકબર પહેલો, અકબર બીજો એ પ્રમાણે આપણે યોદ્ધાઓ છીએ; પણ વૈદિક સાહિત્યની રીત એવી છે કે મૂળ નામની સાથે આપણું અથવા માતાનું નામ પણ ઉમેરવું. ઋષિઓના સમ્બન્ધમાં હમ્મેશાં બક દાલ્બ્ય, ઉપરિત ચક્રાયણ એ પ્રમાણે અને રાજાઓના સમ્બન્ધમાં હરિશ્ચન્દ્ર એકવાક, જનમેજય પારિક્ષિત એ પ્રમાણે કહેવામાં આવે છે. ૯૫ મા અધ્યાયમાં જે ગદ્યાત્મક વંશાવલી આપવામાં આવી છે, તેમાં પાંડવોના પૂર્વજોમાં એક જનમેજયને અને એક પરિક્ષિતને પણ ગણાવ્યો છે; પણ એ જનમેજય પરિક્ષિતને પુત્ર નહોતો. પાંડવોનો પૂર્વજ અને પાંડવોનો વંશજ એવા બે જનમેજય પારિક્ષિત થઈ ગયા હોય, તેના કરતાં એકજ ‘જનમેજય પારિક્ષિત’ થઈ ગયો હોય એ વધારે સંભવિત જણાય છે. આ સઘળી દલીલો ઉપરથી એવુંજ અનુમાન થાય છે કે આદિપર્વના ૯૪મા અધ્યાયની ગદ્યાત્મક વંશાવલી તેમજ શતપથ બ્રાહ્મણ ઉપરથી લેવાયેલી શાન્તિપર્વના ૧૫૦મા અધ્યાયની જનમેજય પારિક્ષિત અને દેવાપિ શૌનકની આખ્યાયિકા એ બેઉ સૌતિએ પાછળથી ઘુસાડી દીધેલાં છે. એ ઉપરાંત મહાભારતના આદિપર્વના બીજા અધ્યાયમાં પણ જનમેજય પારિક્ષિતવિષે કથન કરવામાં આન્યું છે, તે ઉપરથી આગળ જણાવેલા વિચારને વિશેષ ટેકો મળે છે. શતપથ બ્રાહ્મણની પેઠે એ રથળે પણ જનમેજય, શ્રુતસેન, ઉગ્રસેન અને ભીમસેન એ ચારે ભાઈઓનાં નામ સાથે આપવામાં આવ્યાં છે; અને “પાપકૃત્ય” એ શબ્દ પણ વાપરવામાં આન્યો છે. આ ઉપરથી એવું જણાય છે કે, અહીં પણ એની એજ શતપથ બ્રાહ્મણની આખ્યાયિકા આપવામાં આવી છે અને એ અધ્યાય ગદ્યમાં હોવાથી કોઈ જૂના ઇતિહાસનો અવશેષ હોય તેના જેવો જણાય છે. એ અધ્યાયમાં જનમેજયને અર્જુનનો પૂર્વજ નહીં પણ ચોખ્ખો પ્રપૌત્રજ કહેલો છે. આ ઉપરથી ચોક્કસ માલમ પડે છે કે, ‘જનમેજય પારિક્ષિત’ એકજ હતો અને તે મહાભારતના વીરનરોનો વંશજ થતો હતો; પણ મહાભારતના જનમેજયના સમ્બન્ધમાં ગોટાળો છે એ વાત; કબૂલ કરીએ તોપણ જે પ્રશ્નહત્યાના પાપમાંથી જનમેજય મુક્ત થયો, તે પાપ મહાભારતની લડાઈ સાથે કંઈ પણ સમ્બન્ધ ધરાવતું હતું એવું આપણાથી શા આધારે કહી શકાશે? પ્રશ્નહત્યાવિષે જરા કથન કરવામાં આવેલું તે ઉપરથી તરી પડીને મહાયુદ્ધનો દોષ એના માથા ઉપર મૂકવો એ વાસ્તવિક જણાતું નથી. જનમેજયે જે હત્યા કરી હતી તે કથી એના સમ્બન્ધમાં શતપથ બ્રાહ્મણમાંથી આપણને કંઈ પણ સૂચના મળી શકતી નથી. શાન્તિપર્વના ૧૫૦ મા અધ્યાયમાં, આ વૈદિક આખ્યાયિકા ફરીથી આપવામાં આવી છે. ત્યાં આગળ એવું કહેવામાં આન્યું છે કે, જનમેજય-

ને હાથે અચાનક પ્રાણહીન થઈ હતી. આદિપર્વના બીજા અધ્યાયમાં એજ ‘જનમે-જય પારિક્ષિત’ વિષે કથન કરવામાં આવ્યું છે, તે ઉપરથી એણે કરેલું પાપ કેવા પ્રકારનું હતું તેનો નિર્ણય કરવાનું કંઈ પણ સાધન આપણને મળી શકતું નથી. મહાભારતમાં જે સુદ્રતું વર્ણન આપવામાં આવ્યું છે, તે ઉપરથી તો સુદ્રમાં એકજ પ્રાણહીન—એકલા દ્રોણનું મૃત્યુ થયું જણાય છે. દ્રોણ એ પ્રાણહીન કરતાં લડવૈયો વધારે હતો, અને સામા પક્ષના સરદાર તરીકે બીજાઓની હત્યા કરવાને એ આવ્યો હતો; એટલે એને મારવો એમાં કોઈ પણ રીતનું પાપ નહોતું. ધર્મશાસ્ત્રોનો નિર્ણય આ બાબતમાં ખુલ્લો છે, અને મહાભારતની અંદરજ એ નિર્ણય ઘણીવાર જણાવવામાં આવ્યો છે. શતપથ પ્રાણહીનમાં કંઈક પ્રહસકત્યા-વિષે કથન કરવામાં આવ્યું તેટલા ઉપરથી એ પાપની ગંભીરતા વધારી દઈને મહાભારતના સુદ્રની સાથે એની એકતા કરી દેવી એ કેવી રીતે બની શકે તે અમારાથી સમજી શકાતું નથી.”

“વૈદિક સાહિત્યગ્રન્થોમાં એક બીજો ફકરો છે, તેના ઉપરથી પણ ઘણું ભૂલભરેલાં અનુમાનો કાઢવામાં આવ્યાં છે. શતપથ પ્રાણહીન બૃહદારણ્યક ઉપનિષદમાં ચર્યાપ્રસંગે યાજ્ઞવલ્ક્યને એનો પ્રતિપક્ષી પૂછે છે કે, ‘પારિક્ષિતો (પરિક્ષિતના છોકરાઓ) ક્યાં હતા?’ આ પ્રશ્નના જવાબમાં યાજ્ઞવલ્ક્ય કહે છે કે:—‘અશ્વમેધ કરનારાઓ સઘળા જ્યાં જાય છે ત્યાં.’”

“આ ઉપરથી વેબર એવું અનુમાન કરે છે કે, “એ વખતે પારિક્ષિતોનો સમૂળગો વિનાશ થયો હશે, છતાં તેઓનું જીવન અને તેઓનો વિનાશ એ લોકોની સ્મૃતિમાં હજી તાજાં હશે અને એ સમ્બન્ધમાં લોકોને કુતહલ રહેતું હશે.” વળી એક બીજો ઠેકાણે એણે કહ્યું છે કે, “શતપથ પ્રાણહીનના છેલ્લા ભાગ ઉપરથી એવું જણાય છે કે જનમેજય પારિક્ષિતનું સ્મરણ હજી લોકોને તાજું હશે અને એના તથા એના વંશના ઉદય તથા અસ્તની દ્રષ્ટિકત હજી તેઓના ચિત્તમાંથી ખસી નહીં હોય.” હવે બૃહદારણ્યક ઉપનિષદના જે ફકરાવિષે ઉપર કહેવામાં આવ્યું છે તેમાં એવું કંઈ જણાતું નથી, કે જે ઉપરથી પારિક્ષિતના છોકરાઓનો અધઃપાત થયો અથવા તો એ અધઃપાત ઘણો ભયંકર હતો એવું અનુમાન નીકળી શકે. આપણે કબૂલ કરીએ કે પ્રશ્ન તથા ઉત્તર એ બેઉ ઉપરથી એવું અનુમાન થાય છે કે, પ્રશ્ન કરનારના મનમાં પારિક્ષિતના પુત્રે કરેલી પ્રહસકત્યાનો વિચાર હોવાને લીધે એ પુત્રો ત્યાં ગયા હશે કે કેમ તે વિષે શંકા ઉત્પન્ન થઈ હશે, તોપણ વ્યાવહારિક દૃષ્ટિએ પારિક્ષિતોનો અધઃપાત થયો હતો. એવું અનુમાન કરવાને માટે આપણી પાસે શો આધાર છે? શું પારિક્ષિતોનો સુદ્રમાં પરાજય થયો હતો એવું ધારવામાં આવે છે? એ સમ્બન્ધમાં વેબરજી પાછળથી એવું અનુમાન કર્યું છે કે, “પારિક્ષિતો એ મહાભારતની લડાઇના આગેવાન હતા અને પ્રખ્યાત તથા પાપને લીધે (તેઓનો અધઃપાત થયો નહોતો પણ) તેઓને વિજય મળ્યો હતો.” અમારા અભિપ્રાય પ્રમાણે વેબરના આગલા અનુમાનને માટે કંઈ પણ આધાર નથી, એટલુંજ નહીં પણ પાછલા ભાગમાં એણે પોતે જે કહ્યું છે તેનાથી એ અનુમાન વિરુદ્ધ જાય છે. વળી આખો ફકરો એણે બરાબર તપાસ્યો જણાતો નથી, કારણ કે ઉત્તરમાં આગળ જણાવવામાં આવ્યું છે કે:—

‘ત્યાં કે જ્યાં સઘળા અશ્વમેધ કરનારાઓ જાય છે, એટલે મહિકાની પાંખ જેવી અથવા અસ્થાની અણી જેવી નાની જગ્યા જ્યાં આગળ છે, તે દુનિયાની પેલી તરફ.....”

“આ ફકરાનો ખરેખરો ભાવાર્થ તો ભાગ્ય ઉપરથી સમજાય છે તે પ્રમાણે એવો છે કે અધ્યાત્મવિદ્યાથી એક ઋષિ જ્યાં જઈ શકે ત્યાંજ અશ્વમેધ કર્યાથી પણ જઈ શકાય છે. પારિક્ષિતોએ કંઈ પાપ કર્યું હશે, તોપણ તે પાપવિષે પ્રશ્ન કરનારના મનમાં ઘણું ખરું વિચાર પણ નહીં આવ્યો હોય.”

“ આ પ્રકરણનો સાર હવે આપણે દુકામાં કહી જઈશું. બનેલા બનાવોનો ઇતિહાસ આપવો એ વૈદિક સાહિત્ય ગ્રન્થોનો ઉદ્દેશ નથી એટલે એ ગ્રન્થોમાં પાંડવોવિષે અથવા મહાભારતના યુદ્ધવિષે કથન કરવામાં ન આગ્યું હોય તેટલા ઉપરથી પાંડવો કહી થયાજ નહોતા અથવા મહાભારતની લડાઈ કહી થઈજ નહોતી એવું અનુમાન થઈ શકતું નથી; અને તેઓનાં જે કર્મો ગણાવવામાં આવ્યાં છે તે ઉપરથી પણ તેઓની ઉત્પત્તિ કવિકલ્પનાથીજ થઈ હોય એમ જણાતું નથી. વળી, શતપથ બ્રાહ્મણમાં જનમેજય પારિક્ષિત અને એની પ્રજ્ઞહત્યાવિષે કથન કરવામાં આગ્યું છે, તોપણ એ પ્રજ્ઞહત્યા તે મહાભારતના યુદ્ધનો દોષ હતો એવું માનવાને માટે કોઈ પણ રીતનો આધાર નથી. એવું જો માનવાનું હોત તો એ પ્રજ્ઞહત્યા કેવી રીતની હતી તેના સમ્બન્ધમાં કંઈક વચનો શતપથ બ્રાહ્મણમાં ઘણુંખરું ઉમેરવામાં આવ્યાં હોત. વળી પારિક્ષિતોનો વ્યવહારદષ્ટિએ કંઈપણ અધઃપાત થયો હોય એવું પણ જણાતું નથી. એથી ઉલટું તેઓએ જે મોટા મોટા અશ્વમેધો કર્યા હતા તેને લીધે તેઓનું સ્મરણ કરવામાં આવતું હતું; અને તેઓએ અશ્વમેધ કર્યા હતા એ ઉપરથીજ માલમ પડે છે કે તેઓની સંપત્તિનો સૂર્ય પૂરેપૂરો ઉદય થવા પામ્યો હતો. ”

“ આ પ્રમાણે પાંડવો ખરેખરાથઈ ગયા હતા અને મહાભારતના યુદ્ધમાં ભાગ લેનારા એ (જનમેજય નહીં) પણ પાંડવોજ હતા. ”

x

x

x

x

x

x

પાંડવોના પૂર્વજો

“મનુની પુત્રી ઇલા અને ચન્દ્રશી જેઓ ઉત્પન્ન થયલા કહેવાય છે, તે ચન્દ્રવંશી ક્ષત્રિયોમાં સૌથી પહેલો નામાંકિત રાજા પુરૂરવા નામનો હતો. પુરૂરવા અને ઉર્વશી નામની એક સ્વર્ગની અપ્સરા એ બેની વચ્ચેના પ્રેમવિષે ઋગ્વેદમાં કથન કરાયેલું છે; અને કાલિદાસે પોતાના “ વિક્રમોર્વશીય ” નામના સુવિખ્યાત નાટકવડે કરીને એ બેઉના પ્રેમને અમર કર્યો છે. એજ વંશનો ખીજો પ્રખ્યાત રાજા ‘ યયાતિ ’ હતો. યયાતિ અને એની બે રાણીઓ દેવયાની અને શર્મિષ્ઠાનું આખ્યાન એ મહાભારતનાં અત્યંત રસદાયી આખ્યાનોમાંનું એક છે; અને એ આખ્યાન આ સ્થળે સંવિસ્તર આપવા જેવું છે. ચન્દ્રવંશના ક્ષત્રિયો સિંધુ નદીની પેઢી તરફ રાજ્ય કરતા હતા એમ જણાય છે; કારણ કે અસુરો, જે ધરાનના આર્ય લોકો હતા એવું યથાર્થ સ્વીકારવામાં આગ્યું છે, તેના રાજા વૃષપર્વાનો મુલક યયાતિના મુલકની નજીકમાં હતો એવું આ આખ્યાનમાં જણાવવામાં આગ્યું છે. શર્મિષ્ઠા એ ધરાનના રાજા (વૃષપર્વા) ની પુત્રી હતી, અને દેવયાની એ એના ગુરુ શુકની પુત્રી હતી. એ બેઉ કન્યાઓ એક વખતે વનમાં ફરવાને માટે નીકળી પડી અને તેઓ એક દ્રૂવા આગળ નહાવાને ગઈ. એ વખતે ભૂલમાં તેઓનાં વસ્ત્ર અદલબદલ થઈ ગયાં. બ્રાહ્મણની પુત્રી (દેવયાની) જરા ક્ષમાની હતી, તેણે રાજકુંવરી તે બહેણે પોતાની લોડીજ હોય એવી રીતે તેને ગાળો દીધી. તે ઉપરથી રાજકુંવરી (શર્મિષ્ઠા) એ ચીદવાઇને તેને હડસેલો. માર્યો અને દ્રૂવામાં ફેંકી દીધી. યયાતિ ત્યાં આગળ અકસ્માત્ આવી પહોંચ્યો અને દેવયાનીની ચીસો એના સાંભળવામાં આવ્યાથી એણે દ્રૂવા આગળ આવીને દેવયાનીને દ્રૂવામાંથી બહાર કાઢી. આ ઉપકારના બદલામાં દેવયાનીએ એની સાથે ષરણવાની ખુશી બતલાવી અને દેવયાનીના પિતાની સંમતિ સાથે યયાતિ અને દેવયાનીનાં લગ્ન થયાં. પોતાની સખી (શર્મિષ્ઠા) એ પોતાનું જે અપમાન કર્યું હતું, તેનું વેર લેવાનું હજી દેવયાનીને બાકી હતું; તેથી દાસીતરીકેનું કામ કરવાને માટે એણે શર્મિષ્ઠાના પિતા વૃષપર્વાની પાસેથી શર્મિષ્ઠાની માગણી દીધી. વૃષપર્વાનો કંઈ ઉપાય

નહોતો; એટલે દેવયાનીની આ અપમાનભરેલી માગણી પણ તેને કપૂલ કરવી પડી, અને જે છોકરીએ અપરાધ કર્યો હતો તેને એણે આ પરણેલાં ભેડાને સ્વાધીન કરી દીધી. ”

“દેવયાનીએ આ છોકરીને યયાતિના રાજમહેલમાં અનેક વર્ષોસુધી પૂરી રાખી, પણ એ છોકરીને પોતે જે શિક્ષા કીધી હતી તેજ તેને ઉલટી લાભદાયી થઇ પડશે એવો આલ દેવયાનીના સ્વપ્નમાં પણ નહોતો આવ્યો. એક દિવસે તે સૂતી હતી એવામાં પોતાના પતિના જેવાજ રૂપવાળા છોકરાઓના આવવાથી તે એકાએક ઝબકી ઉઠી; અને તપાસ કરતાં તેને માલમ પડ્યું કે, એ છોકરાઓ યયાતિના હતા અને તે શર્મિષ્ઠાને પેટે અવતર્યા હતા. આ સમાચાર સાંભળીને તેને ઘણું ક્રોધ ચઢ્યો અને ક્રોધમાં ને ક્રોધમાં પોતાના પિતા પાસે જઈને પતિના આ અપરાધનું વેર લેવાની તેણે માગણી કીધી. શુકાચાર્યે એ રાજાને એવો શાપ દીધો કે, “તને અકાળે વૃદ્ધાવસ્થા પ્રાપ્ત થશે ! ” આ પ્રમાણે દેવયાનીએ પોતાની મૂર્ખાઈ-વડે કરીને પોતાની શત્રુને નુકસાન કરવા જતાં પોતાની જાતનેજ નુકસાન કર્યું; અને આખરે પોતાના પિતાની પાસેથીજ પોતાને માગી લેવું પડ્યું કે, “આ શાપની ઉચ્ચતા તમે ઓછી કરો ! ” આ ઉપરથી શુકાચાર્યે ઉમેર્યું કે, “એ વૃદ્ધાવસ્થા અન્ય કોઇ લેવાને રાજા હોય તો તેને આપી શકાશે. ” હવે યયાતિએ પોતાના છોકરાઓને વારારૂરતી પૂછ્યું કે, “તમે મારી વૃદ્ધાવસ્થા સ્વીકારશો ? ” પણ પૂરુસિવાય એકે એક છોકરાએ તેમ કરવાની ના કહી. પૂરુની પાસેથી મેળવેલા યૌવનવડે કરીને યયાતિએ અનેક વર્ષો સુધી આ જગતની મોજમબલો ભોગવી. આખરે એને લાગ્યું કે:—

ન જાતુ કામઃ કામાનામુપભોગેન શામ્યતિ । હવિષા કૃષ્ણવર્ત્મેવ ભૂય ઇવાભિવર્ધતે ॥
યત્પૃથિવ્યાં વ્રીહિયવં હિરણ્યં પશવઃ સ્ત્રિયઃ । નાલમેકસ્ય તત્સર્વમિતિ મત્વા શમં વ્રજેત્ ॥

અર્થાત—ઇષ્ટ વસ્તુઓની પ્રાપ્તિ થવાથી ઇચ્છાનો અંત આવતો નથી, પણ અગ્નિમાં ઘૂતાદિ પદાર્થો પડવાથી જેવી રીતે અગ્નિ વધારે પ્રદીપ્ત થાય છે, તેવી રીતે ઇચ્છાઓ પણ વધારે ને વધારે પ્રદીપ્ત થાય છે. આ જગતનું સઘળું સુવર્ણ, સઘળું અન્ન, સઘળી સ્ત્રીઓ એક માણસને બસ થતાં નથી; માટે ઇચ્છાઓને અંકુશમાં રાખીને સંતોષ ધરવો જોઈએ. ”

“યયાતિએ પોતાના છોકરા પૂરુને બોલાવ્યો, તેને તેનું યૌવન પાછું આપી દીધું. પોતાનું ઘડપણ તેને આપ્યું હતું તે તેની પાસેથી લઇ લીધું અને પ્રાચીન હિંદુસ્તાનના સઘળા પ્રતિષ્ઠિત રાજાઓની પેઠે એણે પણ પોતાની બે રાણીઓને સાથે લઈને વનમાં નિવાસ કીધો. પૂરુએ પોતાને પુત્રધર્મ યથાર્થ બજાવ્યો તેના બદલામાં એણે તેને આશીર્વાદ આપ્યો; અને ‘રાજ્યનો અમલ તારાજ વંશમાં રહેશે’ એ પ્રમાણે તેને કહ્યું.”

“યયાતિના આખ્યાનમાંથી જે ઉત્તમ ઉપદેશ નીકળે છે, તેને લીધે એ આખ્યાન ઘણું સુંદર લાગે છે; પણ તે સિવાય ઇતિહાસની દૃષ્ટિથી પણ એ આખ્યાન ઘણું ઉપયોગી છે. પ્રથમ તો આપણે જોઈએ કે, એ વખતે ચન્દ્રવંશના આર્યલોકો સિંધુનદીની પેલી તરફ વસતા હતા. બીજું, એ વખતે બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિય એ બેઉ વર્ણોની વચ્ચે લગ્નવ્યવહાર એ ઘણી સાધારણ વસ્તુ ગણાતી હતી. ત્રીજું એ કે, યયાતિને ચંદ્ર, તુર્વસુ, દ્રુહ્યુ, પૂરુ અને અનુ, એ પ્રમાણે પાંચ છોકરાઓ હતા. ચંદ્રના વંશને તે યાદવો, તુર્વસુના વંશને તે યવનો, દ્રુહ્યુના વંશને તે ભોજલોકો, પૂરુના વંશને તે પૌરવો (અથવા પાછળથી વપરાયેલું નામ કહીએ તો “ભરતો”) અને અનુના વંશને તે મલ્લિકાલોકો. આ પ્રમાણે યયાતિ એ અનેક પ્રજાઓનો પૂર્વજ હતો એવું આ આખ્યાનમાં જણાવવામાં આવ્યું છે. એમાંની યાદવ, ભોજ અને પૌરવ એ ત્રણ પ્રજાઓ હિંદુસ્તાનમાં હાખત્ર થઈ હતી; અને એથી યવનોની પ્રજા તે

પશ્ચિમ તરફ ગઈ હતી. અહીં જે નામો ગણાવવામાં આવ્યાં છે, તે અદલખદલ થયાં હોય એમ બનવા ભ્રમ છે. કદાચ અનુના વંશભ્રમે ચવનો કહેવા ભેઈતા હતા; અને ધીરાનીઓના “તુરાન” અને આધુનિક ઇતિહાસના “તુર્ક” એ નામોની સાથે “તુર્વસુ” એ નામ કંઈક મળતું આવતું જણાય છે, તેથી કદાચ તુર્વસુના વંશભ્રમે રહેલ કહેવા ભેઈતા હતા. વૃદ્ધાવસ્થા અન્યને આપી દીધાની જે વાર્તા છે, તેને ઇતિહાસની દૃષ્ટિથી આ પ્રમાણેનું સાદું રૂપ આપી શકાય:— ‘ઘણું ખર્ચ ચલાતિ વૃદ્ધ થયો હોવા છતાં દેવયાનીના પુત્રોને રાજ્યસત્તામાં ભાગ લેવા દેવાનું એનાથી નહિ બની શક્યું હોય. એ છોકરાઓ પોતાની માતાના જેવાજ ઉદ્ધત હશે. તેઓએ રાજ્યસત્તા છોડી દેવાનું એને કહ્યું હશે, પણ એ વૃદ્ધ પુરુષ હજી રાજ્ય કરવા જેવો સમર્થ છે અને રાજ્યસત્તા છોડી દેવાને એ તૈયાર નથી એવું તેઓના ભેવામાં આવ્યું હશે, એટલે તેઓએ એની સામે ખંડ ઉઠાવ્યું હશે. પરિણામે ચલાતિએ તેઓને કાઢી મૂક્યા હશે, અને એ કામમાં એના પુત્ર પૂરુએ એને મદદ કરી હશે. પોતાનો પુત્રધર્મ બજાવીને આખરે વારસામાં પૂરુએ પોતાના પિતાની રાજ્યસત્તા પ્રાપ્ત કરી હશે.’ ”

“પૂરુના વંશભ્રમેમાં પહેલો પ્રખ્યાત રાજા દુબ્યન્ત હતો. દુબ્યન્ત અને શકુન્તલાનું આખ્યાન સંસ્કૃત કાવ્યના દરેક વાંચનારને બાળીતું છે, કારણ કે કાલિદાસના જે સુંદર નાટકનાં ગેથે કવિએ આટલાં બધાં વખાણ કર્યાં છે, તે નાટક એ આખ્યાન ઉપરથીજ રચાયેલું છે; પણ મહાભારતની શકુન્તલા અને કાલિદાસની શકુન્તલા એ બેમાં ઘણોજ ફેર છે. કાલિદાસે શકુન્તલાને એક સુધરેલી અને બીકણ સ્ત્રીતરીકે ચીતરી છે; પણ મહાભારતની શકુન્તલા એવી નથી, મહાભારતની શકુન્તલાને નીતિના ગૌરવનું ભાન હતું. તે એક નિખાલસ હૃદયની આશ્રય કન્યા હતી. અરણ્યમાંના કષ્ણાશ્રમ આગળ દુબ્યન્ત રાજા અકસ્માત્ આવી પહોંચ્યો હતો તે વખતે શકુન્તલાનો પાલકપિતા ત્યાં આગળ નહોતો. ગાંધર્વવિવાહથી દુબ્યન્ત રાજા એની સાથે પરણ્યો હતો, અને એ વિવાહનો કેાઈ સાક્ષી નહોતો. કેટલાંક વર્ષ પછી પોતાના પુત્રને સાથે લઈને તથા અરણ્યના આશ્રમને ત્યજીને શકુન્તલા પોતાના પતિની રાજધાની તરફ બાય છે. ત્યાં આગળ ભરસાભાની વચ્ચે દુબ્યન્તરાજા એની સાથે પોતાનાં લમ થયાની વાતજ નાકબૂલ કરે છે, તે વખતે એ કહે છે કે:—“રાજાઓના કરતાં, રે ! બાળકોના કરતાં પણ, સત્ય એ વધારે કિંમતી વસ્તુ છે.” અને જણાવે છે કે:—“જે માણસને સત્યની દરકાર નથી તે માણસ મારો પતિ હોય તોપણ તેની સોબત મારે ભેઈતી નથી.” રાજાએ પોતાની પ્રભાની ખાત્રી કરવાને માટેજ આ યુક્તિ કરી હતી, અને “શકુન્તલા તે ખરેખરી દુબ્યન્તની સ્ત્રી છે” એવી આકાશવાણી થાય છે, એટલે એ શકુન્તલાને પોતાની ધર્મપત્ની તરીકે સ્વીકારે છે. નીતિબળવાળી કન્યાની સાથેના સ્નેહલગ્નને પરિણામે ભરત નામના સંતાનનો જન્મ થયો હતો. આગળ જતાં તે પૂરવંશનો સૌથી યશસ્વી રાજા ગણાયો હતો. હિંદુસ્તાનમાં છેક ગંગાચમુનાના સંગમ સુધીના પ્રદેશો એણે જીત્યા હતા તથા ત્યાં યજ્ઞ કર્યા હતા એમ જણાય છે; અને શતપથ બ્રાહ્મણના ૧૯ માં કાંડમાં એક શ્લોક આવે છે, તેમાં ગંગા અને ચમુનાના કિનારાઓ ઉપર એણે જે અશ્વમેધ કર્યા હતા તેનાં વખાણ કરવામાં આવ્યાં છે. એના નામ ઉપરથી એના વંશભ્રમનુંજ નહિ, પણ આખા દેશનું નવું નામ પડ્યું હતું, અને આજ દિન સુધી સંસ્કૃત સાહિત્યમાં હિંદુસ્તાનને માટે “ભરતભૂમિ” એજ નામ વાપરવામાં આવે છે.”

“ભરતના વંશભ્રમે ઘણા પ્રતાપી હતા. તેઓ પંબબના મુલકમાં વસતા હતા અને ધીરે ધીરે દક્ષિણ તરફ ગંગાચમુનાના પ્રદેશો સુધી તેઓએ પોતાનાં સંસ્થાન કર્યાં હતાં. વેદ સમયના સાહિત્યક્રમોમાં પણ ભરતોને બહાદુર લોકોતરીકે વર્ણવવામાં આવ્યા છે. (કતનું ‘હિંદુસ્તાન’) ”

“ભરતના વંશજોમાં એક હસ્તી કરીને રાજા હતો, તેણે ગંગાનદીના પશ્ચિમના કિનારા ઉપર હસ્તિનાપુર સ્થાપ્યું અને એ હસ્તિનાપુર તે એક નવા દેશની રાજધાનીતરીકે ગણાયું. ભરતલોકો હવે પંજાગથી હરમેશને માટે ખસીને ગંગાનદી આગળ આવી રહ્યા હોય એમ જણાય છે, અને હસ્તીના પ્રપૌત્ર કુરુએ ગંગા અને યમુના નદીના ઉપકા પ્રવાહોની વચ્ચેના તેમજ દિંદીની ઉત્તરે અને યમુનાનદીની પશ્ચિમે આવેલા ક્ષણદ્રૂપ મેદાનને ‘કુરુક્ષેત્ર’ એવું નામ આપ્યું. કુરુ લોકો હવે ઘણી સારી સ્થિતિમાં આંખ્યા અને તેઓ તથા ગંગાનદીના પૂર્વમાં અને જરાક દક્ષિણ તરફ વસનારા પંચાલ લોકો એ બેઉને બ્રાહ્મણ-ગ્રંથોમાં ઘણા સુધરેલા તથા પ્રતાપી કહેવામાં આંખ્યા છે.”

“આ રસાળ અને સમૃદ્ધિમાન ભૂમિ ઉપર કુરુવંશના જે રાજાઓએ પાછળથી રાજ્ય કીધું હતું, તેઓને અમે અગાઉ ગણાવી ગયા છીએ. આ સ્થળે એ વંશની હકીકત શાન્તનુ રાજાથી શરૂ કરીને આપણે આગળ ચલાવીશું. શાન્તનુ રાજાને ગંગાનદીથી ભીષ્મ નામનો પુત્ર જન્મ્યો હતો. એ ભીષ્મ તે મહાભારતનું એક ઘણુંજ અસાધારણ પાત્ર છે. એ પુત્રનો જન્મ થયા પછી ગંગાનદીએ શાન્તનુ રાજાનો ત્યાગ કર્યો. ત્યારપછી સત્યવતી નામની માછીની કન્યા સાથે શાન્તનુ રાજાને પ્રેમ થયો; પણ સત્યવતીએ કહ્યું કે, ‘મારો જે પુત્ર થાય તેને રાજ્ય મળે એવું તમે વચન આપો તોજ હું તમારી સાથે પરણું.’ શાન્તનુ રાજા આ શરત કબૂલ કરીને ભીષ્મનો રાજગાદી ઉપરનો હક છીનવી લેવા રાજ નહોતો; પણ ભીષ્મે પોતેજ પોતાના બાપને ગુંચવણમાંથી મુક્ત કર્યો અને રાજગાદી ઉપરનો પોતાનો હક્ક એણે છોડી દીધો; એટલુંજ નહિ પણ સત્યવતી અને તેને જે પુત્રો થાય તેની સાથે વિગ્રહ કરે એવી પ્રભ ઉત્પન્ન થવાનો સંભવજ ન રહે એટલા માટે પરણવુંજ નહિ એવી એણે દૃઢ પ્રતિજ્ઞા લીધી. આ પ્રતિજ્ઞા છેક છેલ્લી ઘડી સુધી એણે બરાબર પાળી અને એના સ્વાર્થત્યાગ તથા ધર્મબુદ્ધિને લીધે એણે એવી ઉન્નત્ત્વળ કીર્તિ સંપાદન કરી કે હજી પણ હિંદુસ્તાનના લોકો એના નામનો ઉચ્ચાર ઘણાજ માનપૂર્વક કરે છે.”

“સત્યવતીથી શાન્તનુને બે પુત્ર થયા તેમાંનો એક બચપણમાં મરી ગયો. કુરુઓના રાજાની પદવી શાન્તનુ પછી એના પુત્ર વિચિત્રવીર્યને મળી. કાશીના રાજાની પાસેથી અગ્નિકા અને અંબાલિકા એ બે સ્ત્રીઓને ભીષ્મ બેરબુલમથી લઇ આવ્યો હતો, તે બેઉની સાથે ભીષ્મે વિચિત્રવીર્યનાં લગ્ન કર્યાં; તોપણ તે અપુત્ર મરણ પામ્યો. સત્યવતીનાં શાન્તનુની સાથે લગ્ન થયાં ત્યાર પહેલાં એને પરાશરમુનિથી એક પુત્રનો જન્મ થયો હતો. એ પુત્ર તે બીજો કોઇ નહિ પણ મહાભારતનો રચનાર અને વેદોની વ્યવસ્થા કરનાર વ્યાસ પોતે હતો.”

“હવે ભીષ્મની સંમતિથી સત્યવતીએ વ્યાસને પોતાના સાવકા ભાઈ (વિચિત્રવીર્ય) ની વિધવાઓથી પુત્રો ઉત્પન્ન કરવાનું કહ્યું અને એ પ્રમાણે નિયોગથી વિચિત્રવીર્યને ધૃતરાષ્ટ્ર અને પાંડુ એ બે પુત્રોનો જન્મ થયો. એક ‘દાસી’ ને પેટે વ્યાસનો એક ત્રીજો પુત્ર વિદુર જન્મ્યો હતો. ધૃતરાષ્ટ્ર આંધળો હતો, તેથી કેટલાક સમય સુધી પાંડુએ રાજ્ય ચલાવ્યું. પછી પાંડુરાજાએ અરણ્યમાં નિવાસ કીધો અને આખરે તે અરણ્યમાંજ મરણ પામ્યો. ધૃતરાષ્ટ્રને વિશે એવું જણાવવામાં આવે છે કે, એની સ્ત્રી ગાંધારી એટલે ગાંધારના રાજાની પુત્રી હતી. તેનાથી એને સો પુત્રો થયા હતા. તેમાંના હર્યોધન અને દુઃશાસન એ બે મુખ્ય હતા. પાંડવો અથવા પાંડુના પુત્રોની સાથે મહાભારતનું યુદ્ધ જેઓએ કર્યું હતું તે આ હતા. પાંડુરાજાથી પાંડવોની ઉત્પત્તિ થઇ હતી. તેનું તથા બીજું રસિક અને હૃદયદ્રાવક વર્ણન મહાભારતમાં આપવામાં આવેલ છે.”

૨-સમર્થ અભ્યાસી શ્રીયુત રામદેવજીના કેટલાક વિચારો

કાંગડી ગુરુકુળના સુયોગ્ય અધ્યાપક શ્રીયુત રામદેવજીએ “ભારતવર્ષ” કે “ઇતિહાસ” નામે એક અતિ ઉપયોગી પુસ્તક રાખાયેલું, મહાભારત તેમજ અન્ય કંઈએક પ્રાચીન ગ્રંથો અને ભારતના પ્રાચીન ઇતિહાસવિષે યુરોપીય વિદ્વાનોને હાથે લખાયેલાં પુસ્તકોના ઉંડા અભ્યાસ પછી લખેલું છે. એ પુસ્તકમાં જણાવેલી કેટલીક હકીકતો ખાસ મહત્વની હોવાથી વાચકોના મનને માટે તેમનાજ શબ્દોમાં નીચે આપીએ છીએ.

શું પ્રાચીન આર્યો ઐતિહાસિક વિદ્યાથી અજ્ઞાત હતા ?

પશ્ચિમના કંઈએક ઇતિહાસવેત્તાઓ કહે છે કે, પ્રાચીન આર્યો ઐતિહાસિક વિદ્યાથી અજ્ઞાત હતા. આ લાંછનનો ઉત્તર આપતાં પ્રોફેસર રામદેવજી ઉપલા ગ્રંથમાં લખે છે કે:-

“વાસ્તવ મેં” યદિ યહ લાંછન ઠીક હો તો હમે” માનના પડેગા કિ હમારે પુરુષો (પૂર્વજ) કેવલ અર્ધસભ્ય થે; ક્યોંકિ કેવલ હો હિ અવસ્થાઓં મેં” કોઈ નેશન વા જાતિ ઐતિહાસિક જ્ઞાન સે અન્ય હો સકતી હે:-

(૧) કિ ઉસકે નેતા ને કોઈ એસે કાર્ય ન કિયે હો જિસે ઉનકી સંતતિ અભિમાન-યુક્ત સ્મરણ કર સકેં.

(૨) કિ ઉસકે નેતા અપની સંતતિ કો ઐતિહાસિક શિક્ષા કે લાભોં સે અવગત કર ઉનમેં દેશભક્તિ કે ભાવોં કો ઉત્તેજિત કરને કી આવશ્યકતા સે અનભિજ્ઞ હોં.

પહલી અવસ્થા તો હો હી નહીં” સકતી; ક્યોંકિ યહ પ્રસિદ્ધ હે કિ, પ્રાચીન આર્યાવર્ત” મેં રેખાગણિત, ઘીજગણિત, જ્યોતિષ તથા પદાર્થવિજ્ઞાન મહોન્નતિ કો પહુંચે હુએ થે. વેદક-સંબંધી આશ્વર્ચ્યજનક અન્વેષણ હો ચૂકે થે. અધ્યાત્મ-વિદ્યા ઉન્નતિ કે શિખરપર વિરાજમાન થી. પ્રભત”-શાસનપ્રણાલી કો પ્રચાર કિયા ગયા થા તથા ચક્રવર્તી સામ્રાજ્ય ભી સંસ્થાપિત હો ચૂકા થા. અતએવ યહ સિદ્ધ નહીં” હો સકતા કિ પ્રાચીન આર્યો” કે કાર્ય એસે ન થે જો ઉનકે સંતાન કે ઉચ્ચ ભાવોં કો ઉત્તેજિત કરતે ઔર ઉનકી ઉન્નતિ મેં સહાયક હો સકતે. વાસ્તવ મેં” ઉનકે કાર્ય” તો કેવલ ભારત હી નહીં” પ્રત્યુત સર્વ સંસાર કો ઉન્નતિ કે માર્ગપર ચલને કા આદેશ કરતે હે.

દ્વિતીયાવસ્થા ભી સંઘટિત નહીં” હોતી; ક્યોંકિ જળ હમ પ્રાચીન ઔર નવીન સંસ્કૃત સાહિત્ય કી આલોચના કરતે હે” તો ઉસે ઇતિહાસ કે ગુણવર્ણન સે ભરપૂર પાતે હે.”

એ પછી ઉપલી બાબતમાં સ્થાલીપુલાકન્યાયે કેટલાક ઉદાહરણો અથર્વવેદ, ગૃહ્યસૂત્ર, છાંદોગ્ય, મહાભાષ્ય, વ્યાકરણ, કાદંબરી, મહાભારત વગેરેમાંથી આપીને; તેમજ ઇતિહાસની લેખનકળા ભારતવર્ષની ૬૪ કળાઓમાંની એક કળાતરીકે ગણાતી તેનું પ્રમાણ આપીને પ્રોફેસર રામદેવજી લખે છે કે:-

“ઈન ઉદાહરણોં સે ભડી ભાંતિ વિદિત હોતા હે કિ પ્રાચીન આર્ય”, ઇતિહાસ કો એક પ્રકાર કા વિજ્ઞાન ઔર ધર્માર્થ-કામ-મોક્ષ કી પ્રાપ્તિ મેં સહાયક માનતે થે. એવં ઉસકી સહાયતા સે અપને અનેક કાબ્યોં કો શિક્ષાપ્રદ તથા મનોરંજક બનાયા કરતે થે; ભલા, જિસ ઇતિહાસ કી વિદ્યમાનતા કી સાક્ષી નારદ, સનત્કુમાર, પતંજલિ પ્રભૃતિ સ્પષ્ટ શબ્દોં મેં દેરહે હે” ઉસકે જ્ઞાતા ભારત મેં ન હુએ હોં, યહ કેસે સંભવ હો સકતા હે! એવં ભારતીય સાહિત્ય મેં ઐતિહાસિક સાહિત્ય કી અવિદ્યમાનતા કોઈ કેસે સિદ્ધ કર સકતા હે?

જળ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત યહ હોતા હે કિ યદિ પ્રાચીન આર્ય લોગ ઇતિહાસ કે લાભોં સે

परिचित थे तो इस समय कारणकार्य शृंगारूप समस्त भारत का छितिहास क्यों नहीं मिलता, जिसमें तिथिवार सभ घटनाओं का सविस्तर वर्णन हो ? मिले कैसे ? जिस समय मुसलमानी मत से असंमत भारतसन्तान को वशीभूत करने की यत्नात यत्ना की जाती थी, जिस समय सहस्रो पुरुषों से उनकी पत्नीयां और ब्राताओं से बहियां छीनी जाती थीं, कभी कल आम-अर्थात् सर्वजनवध की आज्ञा प्रयत्नित होती थी, उस समय कुरान के प्रतिद्वंद्वी भारतीय ग्रंथ लक्षा कैसे भ्रम्य सकते थे ? उदन्तापुरी का प्राचीन विश्वविद्यालय महाराज महापाल के समय महाजनति को प्राप्त था, जिसमें अन्यान्य प्रकार के विद्यार्थियों के अतिरिक्त हीनायन संप्रदाय के १०००-अेक सहस्र औद्ध साधु तथा महायन संप्रदाय के ५०००-पांच सहस्र औद्ध साधु शिक्षा ग्रहण कर रहे थे. उसके महान पुस्तकालय को, इसमें ब्राह्मणों तथा औद्धों के ग्रन्थ लरे पड़े थे, १२०२ ईसवी में अभितयार भिल्ल के सेनापति मुहम्मद गिनकासीम ने जला दिया और उक्त साधुओं को मार डाला. ऐसी दुर्घटनाओं कितनी हुई इसका पता कौन लगा सकता है ? (वर्तमान संस्कृत ग्रंथों में अनेक ऐसे ग्रंथों के नाम आते हैं जिनका इस समय कहीं भी पता नहीं लगता. इसका कारण क्या ? यही कि अनेक भारतीय ग्रंथ मुसलमानी धर्माभि में लक्ष्म हो गये.) जब आर्यभट्ट पर यह विपत्ति पड़ी तो उसके नेताओं ने यह सोचा कि छितिहासादि साधारण ग्रंथ तो फिर भी जन सकते हैं; परंतु यदि वेदों, उपनिषदों तथा दर्शनादि शास्त्रों का नाश हो गया तो न केवल आर्य भट्टि ही विनष्ट हो जायगी, प्रत्युत संसारमात्र की आत्मिक, मानसिक तथा सामाजिक उन्नतियों में बाधा पड़ेगी. अतएव वह वेदोपनिषद् दर्शनादि कतिपय ग्रंथों को कंठस्थ करने लगे, जिससे आर्यों के सैंकड़ों ग्रंथ भ्रम्य गये; परन्तु सहस्रो परमोपयोगी ग्रंथों की रक्षा न हो सकी. वेदों की ८०० से भी अधिक शाखाओं का नाश हो गया. धनुर्वेद, आयुर्वेद और शिल्पविद्या, छितिहासादि के सैंकड़ों ग्रंथ विधुत हो गये; तथापि मानना पड़ेगा की हमारे पुरुषाओं ने उस घोर विपत्ति के समय भी बुद्धिमत्ता से काम किया. यदि आज इस गिरि हुई अवस्था में भी भारतसन्तान का कुछ मान्य योरोप तथा अमेरिकादि देशों में है, तो इसका कारण केवल यही है कि गौतम, कृष्ण, पतंजलि और आस की पूज सक्य संसार में होता है.

परंतु क्या सारी छितिहास की पुस्तकों का नाश हो गया ? नहीं, इस समय भी काश्मीर का छितिहास मिलता है जिसका नाम राजतरंगिणी है; जिसके कर्ता कंड्वन के विषय में डॉक्टर स्टाइन नामक प्रसिद्ध ऐतिहासिक मानता है कि कंड्वन छितिहास के सत्ये अर्थों को जानता था. और मि० अेय. पुस आश्चर्य प्रकट करता है कि जिस समय योरोप में वास्तविक ऐतिहासिक बुद्धि का विकास भी नहीं हुआ था, उस समय भारत में कंड्वन सरीषा छितिहासवेत्ता कैसे उत्पन्न हो गया ? कंड्वन का कार्य अद्भुत और धोवोद्युशन धियरी-अर्थात् विकासविचार के नियमों में आबद्ध नहीं होता.

सोचने की बात है कि महाराज विक्रमादित्य की पारद्वी शताब्दी में, जब कि भारत का अधःपतन हो रहा था, कंड्वन सरीषे छितिहासवेत्ता उत्पन्न हो सकते थे; तो उस समय, जब कि भारत उन्नति के शिखरपर विराजमान था, इस देश में कितने और कैसे ऐसे ऐतिहासिक विज्ञानी उत्पन्न हुये होंगे ! कंड्वन विजते है कि राजतरंगिणी विजने के पूर्व मैंने ११-ग्यारह ऐतिहासिकों के पुस्तकों को अवलोकन किया; परन्तु शोक ! महाशोक ! कि मुसलमानों की कृपा से उनमें से अेक का भी कहीं पता नहीं मिलता.

પ્રાચીન આર્યો' કી તો કથા હી કથા હૈ, ઉનકી પતિત સંતતિ બી ઐતિહાસિક ઘટનાઓં કો સ્મૃત વા અંકિત રખના આવશ્યક સમજતી થી. જિસ સમય ભારત મેં હાહાકાર મચા હુઆ થા ઔર આર્યો' કી લિખિત પુસ્તકોં કો સુસંદ્ધાન નષ્ટ કર રહે થે, ઉસ સમય દેશ કે શેષ ભાટ ઔર ચારણ સામયિક ઐતિહાસિક ઘટનાઓં કા વર્ણન લિખને કી અપેક્ષા કંઠસ્થ રખના સમુચિત સમજ કર પ્રસિદ્ધ પ્રસિદ્ધ ઘટનાઓં કો અપની સ્મૃતિ મેં રખને લગે. ચહી કારણ હે કિ સુપ્રસિદ્ધ નિબંધક ઐતિહાસિક ટાંડ મહાશય જબ ક્ષત્રિયોં કા ઇતિહાસ લિખને લગે તખ ઉક્ત ચારણ તથા ભાટોં સે ઉન્હેં તિથિવાર ઉન સખ ઐતિહાસિક ઘટનાઓં કા ઠીક ઠીક પતા મિલ ગયા, જિન્હેં ઉન્હોંને અપને સુપ્રતિષ્ઠિત ઇતિહાસ રાજસ્થાન મેં અંકિત કર રખ્યા હૈ. મરહટોં કી શક્તિ જબ પ્રકટ હુઇ ઔર સુસંદ્ધાની અત્યાચાર કા સામના ભારતીય સફલતા કે સાથ કરને લગી, તખ પુસ્તકોં કે નાશ કા ભય કુછ ન્યૂન હુઆ ઔર મરહટે મહારાજ શિવજી (સેવાજી) તથા પેશ્વાઓં કે રાજ્યસમય કા વૃત્તાંત મરહટી ભાષા મેં લેખબદ્ધ કરને લગે; જો અખ તક વિદ્યમાન હૈ.

જો પક્ષપાતી યહ કહતે હૈં કિ પ્રાચીન આર્યો' કો ઐતિહાસિક વિદ્યા કા જ્ઞાન ન થા, વહ યહ બતાવેં કિ અબ્બુલ ફઝલ ને જો ભારત કા ઇતિહાસ લિખા હૈં ઉસકી સામગ્રી ઉસને કહાં સે એકત્રિત કી? યદિ ઐતિહાસિક વિદ્યા કા જ્ઞાન હી ન થા તો મહારાજ અશોક અપને રાજ્યસમય કી ઘટનાઓં કો તિથિવાર પર્વતોં કી શિલાઓં પર કેસે લિખવાયા કરતે થે? કયા સમાલોચક મહાશયોં ને કબી ચીની યાત્રી હ્યુનસૈન કે ભારતભ્રમણવૃત્તાંત કો ધ્યાનપૂર્વક પઢા હૈં? હ્યુનસૈન સ્પષ્ટ શબ્દોં મેં લિખતે હૈં:—“ઘટનાઓં કો લેખબદ્ધ કરને કે લિધે પ્રત્યેક પ્રદેશ મેં એક રાજપુરુષ હોતા થા, જિસકા કાર્ય યહ થા કિ ઘટનાઓં કા વૃત્તાંત લિખતા રહે. ઉનકે લેખોં કા નામ નીલોપિચ ‘નીલપિત’ (નીલપત્રી) વા નીલકોષ થા. ઇન લેખોં મેં સુઘટનાઓં તથા દુઘટનાઓં સબી વર્ણિત હોતી થી; એવં દેશ કી આપત્તિ તથા સૌભાગ્યસૂચક ઘટનાઓં સખ વિદ્યમાન રહતી થી.” આજકલ બી ચોરોપીય દેશોં મેં રાજ્યપ્રબન્ધ કે લિધે પ્રત્યેક વિભાગ સે જલુ બુક્સ—અર્થાત્ નીલપત્રિયાં નિકલતી હૈં, જિનકે આધારપર હી આધુનિક ઐતિહાસિક ઇતિહાસ લિખા કરતે હૈં. ભારતીય નીલપત્રી તથા ચોરોપીય જલુ બુક્સ ઇન દોનોં નામોં મેં જો સામ્ય હૈ, વહ વર્તમાન ઐતિહાસિકોં કે મન મેં નાના પ્રકાર કી કલ્પનાઓં ઉત્પન્ન કર રહી હૈ. કયા યહ અસંભવ હૈં કિ ચોરોપીયનોં ને જલુ બુક્સ લિખને કી પ્રણાલી નીલપત્રી કે નિર્માણ સે હી સીખી હો! સંસ્કૃત ભાષા મેં ઐતિહાસિક કાવ્યોં કી વિદ્યમાનતા સિદ્ધ કર રહી હૈં કિ પ્રાચીન આર્યો'વર્ત મેં ઇતિહાસ પર કઈ પુસ્તકોં લિખી ગઈ થી. યદિ નહીં લિખી ગઈ થી તો કવિ કાલિદાસ ને રઘુવંશ લિખને કે લિધે ઐતિહાસિક સામગ્રી કહાં સે એકત્રિત કી થી? ઔર પુરાણોં મેં જો વંશાવલિયાં હી હુઇ હૈં ઉનકા જ્ઞાન પુરાણ કે કર્તાઓં કો કહાં સે હુઆ? કઈ કાવ્યોં કે પઢને સે બોધ હોતા હૈં કિ એક સમય ઇસ દેશ કે વિદ્યાલયોં મેં ઇતિહાસ ભટ્ટીભાંતિ પઢાયા જાતા થા; એવં ઇતિહાસ કે અનેક ગ્રંથ ઉપરિચિત થે. હર્ષચરિત મેં બાણભટ્ટ લિખતા હૈં કિ જબ મહારાજ હર્ષ' કા ચિત્ત ઉદાસ હુઆ કરતા થા, તખ વહ ઇતિહાસ સુના કરતે થે. પુનઃ વહી કવિ અપની પુસ્તક કાદમ્બરી મેં લિખતા હૈં કિ રાજા ને અપને પુત્ર કે લિધે શુરુકલ ખુલવાયા ઔર ઉસમેં લિન્ન લિન્ન વિદ્યાઓં કે અધ્યાપકોં કે સાથ ઇતિહાસ કા અધ્યાપક બી નિયુક્ત કિયા. યદિ ઇતિહાસ થે હી નહીં તો અધ્યાપક લોગ રાજકુમાર કો ઇતિહાસ કેસે પઢાતે થે?

રામાયણ ઔર મહાભારત દો મહાન ઐતિહાસિક કાવ્ય ઇસ સમય (ભારતવર્ષ મેં)

ઉપસ્થિત થે. યદ્યપિ ઉનમે' પ્રક્ષિપ્ત સ્લોક બહુત હે, તથાપિ ઉનકે વિષયોં કે ઐતિહાસિક હોને મે' કોઇ સંદેહ નહીં. રામાયણ કે એક અલંકારયુક્ત પુસ્તક હોને ઔર મહાભારત સે પીછે લિખે બને કે વિષય મે' ચોરોપીય ઐતિહાસકોં ને બે નએ નએ ઔર વિચિત્ર વિચાર ગટે હે; ઉનકા ખંડન હમ કોઇ અન્ય સમયપર મે' કરેંગે; ઔર દર્શાએંગે કિ ઉનકે કથન કેસે હાસ્યાસ્પદ ઔર યુક્તિશૂન્ય હે. યદિ પ્રાચીન આર્ય ઇતિહાસ કે લાલોં કેા નહીં સમજતે થે તો વાલ્મીકિ ઔર વ્યાસ ને ઇતની બડી બડી પુસ્તકોં કે લિખને કા કષ્ટ કયોં ઉઠાયા ? યુનાની ઇતિહાસવેત્તા મેગેસ્થિનીસ અપને ભારતખમણ કા વૃત્તાંત લિખતે હુએ, અંકિત કરતે હે કિ, “ મહારાજ ચંદ્રગુપ્ત કે દેશ મે' ભિન્ન ભિન્ન ઘટનાઓં કી વાર્તા સંગ્રહ કરને કે લિયે કઈ રાજપુરુષ નિયુક્ત થે. ” નિશ્ચય હે કિ ઇન્હીં ઘટનાઓં કે સારવૃત્તાંત સે ઇતિહાસ બનતા હોગા. ઇતિહાસસંગઠન કે વિષય મે' ઇસ સે ભી દંઢતર પ્રમાણ મહારાજ અશોક કા છઠ્ઠા શિલાલેખ હે, જિસમે' અંકિત હે કિ, “ બે કુછ ઘટના કિસી નગર મે' હો ઉસે પત્રીવેત્તા નામકે રાજપુરુષ લેખબદ્ધ કર લેવે. ”

પૂર્વોક્ત પ્રમાણોં સે યહી પરિણામ નિકલતા હે કિ પ્રાચીન ઐતિહાસિક વિજ્ઞાન કેા બનતે થે, ઉન્હોંને ઇતિહાસ કી કષ્ટ પુસ્તકેં લિખી, જિનમે' સે બહુતેરાં કા મુસદ્દમાની રાજ્ય કે સમય નાશ હો ગયા; તથાપિ બે પુસ્તકેં બચી હુઇ હેં વહ પ્રાચીનાયોં કે ઐતિહાસિક વિજ્ઞાનપ્રદર્શન મે' કમ્પાસ કા કામ દે રહી હેં; ઔર સિદ્ધ કરતી હેં કિ આધુનિક વિજ્ઞાનવિદ્ઢ ઇતિહાસ લિખને મે' જીસ શૈલિ કા અવલમ્બન કરતે હેં વહ વિધિ ભી પ્રાચીન આર્ય ઐતિહાસિકોં કેા જ્ઞાત થી.”

૩-કવિવર રવીન્દ્રનાથ ઠાકુરના વિચાર*

સાદી રીતે કાવ્યોના મુખ્ય બે પ્રકાર કહી શકાય. એક પ્રકારનાં કાવ્યોમાં કેવળ કવિની પોતાનીજ કથા હોય છે; અને બીજા પ્રકારનાં કાવ્યોની કથાનો સંબંધ વિશાળ જનસમુદાયની કથાસાથે હોય છે. “ કેવળ કવિની કથા ” એટલે એમ સમજવાનું નથી કે, કવિ-સિવાય બીજું કોઈ તેને સમજી ન શકે. બે એવું હોય તો તો એવા કાવ્યને કાવ્ય નહિ, પરંતુ ગાંડા માણસનો બકવાદજ માત્ર કહી શકાય. એનો અર્થ એજ કે, એમાં કવિએ પોતાની પ્રતિભાના બળથી પોતાનાંજ સુખદુઃખ, પોતાનીજ કલ્પના અને પોતાનાજ અનુભવોને માનવસમુદાયના હૃદયવિકારો તથા જીવનરહસ્યોદ્ધારા પ્રકટ કર્યાં હોય છે; ત્યારે બીજી શ્રેણીનાં કાવ્યો એવા ઉચ્ચ શક્તિવાળા કવિઓદ્ધારા રચાય છે કે તેમની કાવ્યરચનામાં સમગ્ર દેશ અથવા સમગ્ર યુગની ભાવનાઓ, જ્ઞાન તથા અનુભવો, સીધેસીધા પ્રકટ થવા પામે છે; અને તેથી તેમના ગ્રંથો માનવજાતિનું જીવનધન બની રહે છે-અર્થાત્ સંસારના સર્વ લોકો એવાં કાવ્યોથી સદાને માટે લાભ ઉઠાવે છે અને સમગ્ર દેશ અથવા જાતિ એ કાવ્યોદ્ધારા બોલતી જણાય છે.

આ બીજી શ્રેણીના સામાન્ય કવિઓનેજ “ મહાકવિ ” કહી શકાય. સમગ્ર દેશ અથવા સમગ્ર જાતિની સરસ્વતી આવીને આવા કવિનો આશ્રય લે છે; અને જનસમાજ તેમના ગ્રંથો-વડે પોતાનો માર્ગ નક્કી કરી તદ્દનુસાર ગતિ કરતો જણાઈ રહે છે. આવા મહાકવિઓની

* કવિવર “રામાયણી કથા” નામના બંગાળી પુસ્તકની ભૂમિકારૂપે ઇસ્વી સન ૧૯૦૪ માં લખેલા લેખનો આ ભાવાર્થ છે.

રચનાને કોઇએક વ્યક્તિવિશેષની રચના કહેવા જેવી નથી હોતી. એમની કાવ્યરચના તો એવા વિશાળ વટવૃક્ષની ઉપમાને લાયક હોય છે, કે જે વૃક્ષ પોતાના જન્મસ્થાનની આરે તરફ આવેલી ભૂમિને પોતાની વિસ્તૃત છાયાને લાભ આપે છે. શકુન્તલા અને કુમારસંભવ કાવ્યોમાં કવિ કાલિદાસની નિપુણતાનો સારો પરિચય આપણને મળે છે, એ નિઃસંદેહ છે; પરંતુ રામાયણ અને મહાભારત એ તો ભારતવર્ષને પુણ્યસલિલા ગંગા અને પર્વતરાજ હિમાલયની સમાન પૂજનીય બની રહેલાં છે.

આપણા દેશમાં જેમ રામાયણ અને મહાભારત એ મહત્ત્વપૂર્ણ ગ્રંથો છે, તેમ પ્રાચીન ગ્રીસ અને રોમમાં 'ઇલિયડ' અને 'ઇનીડ' ગ્રંથો મહત્ત્વપૂર્ણ હતા. એ ગ્રંથો સમસ્ત ગ્રીસ અને રોમના હૃદયપદ્મમાંથી ઉપન્ન થયા અને તેણે તેમના હૃદયપદ્મમાં સ્થાન મેળવ્યું. કવિ હોમર અને વર્જિલે પોતપોતાના સમગ્ર દેશ અને કાળના કંઠમાં એ કાવ્યોદ્વારા પોતપોતાની ભાષાપુણ્યપ્રમાણ પહેરાવી હતી. જેમ મેળામાં અને ઉત્સવોમાં દૂર દૂરથી આવનારાં મનુષ્યોદ્વારા ત્યાં સાંભળેલી અવનવી વાતો લોકો ત્યાંથી વેરાઇ જતાં સર્વત્ર ફેલાઇ બય છે, તેમ હોમર અને વર્જિલનાં વાક્યો પણ પોતપોતાના પ્રદેશોમાં એક છેડેથી બીજા છેડાસુધી ફેલાઇ જઇને ત્યાંના લોકોમાં ચિરકાળસુધી ગાળ રહ્યાં હતાં.

કોઇ આધુનિક કાવ્યમાં એટલી બધી વ્યાપકતા નથી જોવામાં આવતી. કવિ મિલ્ટનના 'પેરેડાઇઝ લોસ્ટ' નામક ગ્રંથમાં ભાષાની ઉત્કૃષ્ટતા, છંદોની મહત્તા અને રસની ગંભીરતાની કમી નથી; તોપણ એ ગ્રંથ સમગ્ર દેશનું ધન નથી, કેવળ પુસ્તકાલયોની શોભાનીજ સામગ્રી માત્ર છે.

આથી એવાં પ્રાચીન કાવ્યોને એક જૂદીજ શ્રેણીમાં મૂકવાં જોઇએ. પ્રાચીનકાળમાં એ કાવ્યો દેવતાઓ અને દેવોની માફક વિશાલકાય હતાં; પરંતુ વર્તમાન સમયમાં એ પ્રકારનાં કાવ્યો લુપ્ત થઇ ગયાં છે.

પ્રાચીન આર્યસંસ્કૃતિની એક શાખા યુરોપ તરફ ગઇ હતી અને બીજી ભારતવર્ષ તરફ આવી હતી. એ શાખાઓથી યુરોપ અને ભારત બન્ને સ્થાનોમાં પોતપોતાનાં બળે મહાકાવ્યોની ઉત્પત્તિ થઇ. એ મહાકાવ્યોવડેજ એ બંને શાખાઓના પ્રાચીન ઇતિહાસ અને સંગીતની રક્ષા થતી રહી છે.

હું ભારતવાસી હોવાથી ગ્રીસ અને રોમની બાબતમાં મારાથી નિશ્ચયપૂર્વક ન કહી શકાય કે, એ દેશો પોતાનાં એ બંને મહાકાવ્યોદ્વારા પોતાની સર્વ પ્રકૃતિને પ્રકટ કરવામાં સફળ થયા છે કે નહિ; પરંતુ એ તો નિશ્ચય છે કે, ભારતવર્ષે તો રામાયણ અને મહાભારતદ્વારા તેમ કરવામાં કશુંજ બાકી નથી રાખ્યું.

એજ કારણથી સૈકાંઓ ઉપર સૈકાં વહી જવા છતાં પણ ભારતવર્ષમાં રામાયણ અને મહાભારતનો પ્રચાર-પ્રવાહ જરા પણ સૂકાયો નથી. ઘેરે ઘેર અને ગામે ગામે તેનો નિત્ય પાઠ થાય છે; અને વાણીયાની દુકાન તથા રમેવાળ લેયનજીથી માંડીને તે ઠેકરાબના મહેલ-પર્યંત સર્વત્ર તેનો એકસરખો આદર થાય છે. ધન્ય છે તે બંને મહાકવિઓને કે હજારો વર્ષ વહી જવા છતાં પણ જેમની વાણીની શીતળ-મંદ-સુગંધલહરિઓ, હજીસુધી પણ ભારતવાસીઓનાં ગૃહદ્વારોમાં અને કરોડો નરનારીઓનાં હૃદયદ્વારોમાં પ્રતિદિવસ સુખ અને શાંતિ તથા ભક્તિ અને શક્તિ અર્પણ કરતી રહીને અતિપ્રાચીન સમયની જ્ઞાનચારિત્રમયી સુંદર સૌરભથી તરાવટ આપી રહી છે !

આમ હોવાથી રામાયણ અને મહાભારતને કેવળ મહાકાવ્યજ કહેવાં ન જોઇએ; પરંતુ

તે ઇતિહાસ પણ છે. અલબત્ત, તે કાંઈ સમય અથવા ઘટનાઓના ઇતિહાસ નથી; કેમકે ઘટનાઓના ઇતિહાસ તો અમુક સમયનું જ અવલંબન કરે છે, પરંતુ રામાયણ અને મહાભારત તો ભારતવર્ષના ચિરકાળના ઇતિહાસ છે. બીજા ઇતિહાસો સમય સમયપર ફેરવાતા રહે છે, પરંતુ આ ઉભય ઇતિહાસમાં કાંઈપણ પરિવર્તન નથી થતું. ભારતવર્ષની જે સાધના, જે આરાધના અને જે સંકલ્પ છે; તેનો જ ઇતિહાસ આ બન્ને મહાકાવ્યોરૂપી રાજપ્રાસાદના ચિરકાલરૂપી રાજસિંહાસનપર સમ્રાટસમે વિરાજે છે.

આ કારણથી જ મહાભારત અને રામાયણની સમાલોચનાને આદર્શ અન્ય કાવ્યોની સમાલોચનાના આદર્શથી ભિન્ન હોવો જોઈએ. રામનું ચરિત્ર ઉચ્ચ હતું કે નીચ અને લક્ષ્મણનું ચરિત્ર સાફ લાગે છે કે નહિ, એટલી જ સમાલોચના પૂરતી નથી. એ ગ્રંથોની સમાલોચના કરનારને તો શાંત થઈને શ્રદ્ધાપૂર્વક વિચાર કરવો જોઈશે કે, સમસ્ત ભારતવર્ષ સહસ્રો વર્ષોથી એ મહાન ગ્રંથોને કયા ભાવથી ગ્રહણ કરતો આવ્યો છે. અમે ગમે તેવા મોટા સમાલોચક હોઈએ, તોપણ જો એક સમગ્ર પ્રાચીન દેશના ઇતિહાસપ્રવાહિત સમસ્ત કાળના વિચારો આગળ અમારું ચિર નજ ઝુકતું હોય, તોપછી તેવી ધૃષ્ટતા લખખનોજ વિષય છે.

રામાયણમાં ભારતવર્ષ શું સંદેશો આપે છે? રામાયણમાં ભારતવર્ષે કયા આદર્શને મહાન સમજીને સ્વીકાર્યો છે? એ જ આ સમયે અમારે માટે સવિનય વિચાર કરવાનો વિષય છે.

સામાન્ય લોકોની એવી સમજ છે કે, વીરરસપ્રધાન કાવ્યોનું જ નામ “એપિક” છે. જે દેશ અને જે કાળમાં વીરરસનું ગૌરવ પ્રધાનપદે રહ્યું હોય, તે દેશ અને તે કાળમાં મહાકાવ્ય પણ અવશ્ય વીરરસથી પૂર્ણ હોઈ શકે. રામાયણમાં પણ કાંઈ યુદ્ધનો ટોટો નથી. વળી સામર્થ્ય પણ રામમાં કાંઈ સામાન્ય પ્રકારનું ન હતું અને તોપણ રામાયણમાં જે રસ પ્રધાન છે, તે વીરરસ નથી. રામાયણમાંથી બાહુબળનું પ્રાધાન્ય ઘોષિત નથી થતું. તેમના યુદ્ધની ઘટનાઓ જ તેના વર્ણનને સુખ્ય વિષય નથી. વળી દેવતાઓની અવતારલીલાને લઈને જ આ કાવ્યરચના થઈ હોય, એવું પણ નથી. કવિ વાલ્મીકિની સમક્ષ રામચંદ્ર એક “અવતાર” નહિ; પરંતુ મનુષ્ય જ છે, એ વાતને તો પંડિત લોકો પ્રમાણ માનશે જ. આ વિષયમાં પંડિતાઈ દેખાડવાનું પ્રયોજન નહિ હોઈને સંક્ષેપમાં કેવળ એટલું જ કહી દેવું અમે ઉચિત સમજીએ છીએ કે, જો કવિએ રામાયણમાં નર-ચરિત્રનું વર્ણન ન કરતાં દેવ-ચરિત્રનું જ વર્ણન કર્યું હોત તો તેથી રામાયણનું ગૌરવ ઘણું ખરું નષ્ટ થયું હોત. રામચરિત્રનો મહિમા એ કારણથી છે કે, તે મનુષ્યચરિત્રથી પર-ભિન્ન નથી. રામાયણમાં એવા સદ્ગુણોથી પૂર્ણ પુરુષની કથા છે, કે જેવા સદ્ગુણોથી વિભૂષિત નાયકની કવિને પોતાના કાવ્યને માટે આવશ્યકતા હતી. બાલકાંડના પ્રથમ સર્ગમાં વાલ્મીકિ નારદને અનેક ગુણો કહી બતાવીને તેવા સર્વસદ્ગુણસંપન્ન નાયકનું નામ પૂછે છે કે:—“સમગ્રા રુપિણી લક્ષ્મી: કિમેકં સંશ્રિતા નરમ—અર્થાત્ કયા એક જ પુરુષને લક્ષ્મીએ પોતાનાં સમગ્ર રૂપોસહિત આશ્રય લીધો છે?” ત્યારે નારદ મુનિ કહે છે કે:—

દેવેષ્વપિ ન પશ્યામિ કશ્ચિદેભિર્ગુર્જૈર્યુતમ્ । શ્રૂયતાં તુ ગુણૈરેભિ યો યુક્તો નરચન્દ્રમાઃ ॥

અર્થાત્ “એ સર્વ ગુણોથી સંપન્ન હોય એવી વ્યક્તિ તો દેવતાઓમાં પણ નથી; પરંતુ હા, મનુષ્યોમાં એક રામ સર્વ સદ્ગુણોથી સંયુક્ત પુરુષ છે.” આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, રામાયણ એ રામચંદ્ર નામક નરચંદ્રમાની જ કથા છે. તે કાંઈ અવતાર કે દેવતાની કથા નથી. રામાયણમાં કાંઈ દેવતાઓએ નીચા ઉતરીને પોતાને મનુષ્ય નથી બનાવ્યા; પરંતુ મનુષ્યો જ પોતાના સદ્ગુણોવડે દેવ બની ગયેલા તેમાં માલમ પડે છે. કવિએ મનુષ્યોના ઉત્તમ આદર્શની સ્થાપના કરવા સાફ જ એ મહાકાવ્યની રચના કરેલી છે; અને તેથી જ

ત્યારથી માંડીને આજપર્યંત ભારતવાસીઓ મનુષ્યના એ આદર્શ ચરિત્રવર્ણનનો આગ્રહ પૂર્વક પાઠ કરતા આવ્યા છે.

રામાયણમાં એક મોટી વિશેષતા એ છે કે, તેમાં એકજ ગૃહકુટુંબની કથાને પુષ્કળ વિસ્તારથી દર્શાવી છે. પિતા પુત્રમાં, બંધુ બંધુમાં અને પતિ પત્નીમાં જે ધર્મનું બંધન હોય છે; જે પ્રીતિ અને ભક્તિના તેઓ વચ્ચે સંબંધ હોય છે, તેને રામાયણે એટલું બધું મહત્ત્વ આપ્યું છે તથા તે સંબંધો એટલી ઉચ્ચતાથી તેમાં દર્શાવવામાં આવ્યા છે, કે જેથી તે અંથ સહજપણેજ મહાકાવ્યને યોગ્ય બની ગયો છે. અન્ય મહાકાવ્યોનું ગૌરવ પ્રાયઃ તેમાંનાં શત્રુદમન, દેશજય અને જે પ્રબળ વિરોધી પક્ષોના પરસ્પરમાં રક્તપાત આદિ ઘટનાઓનાં વર્ણનને લીધે હોય છે; પરંતુ રામાયણના મહિમાએ કાંઈ રામ અને રાવણના યુદ્ધનો આશ્રય લીધો નથી. એ યુદ્ધઘટનાનું વર્ણન તો તેમાં કેવળ રામ અને સીતાના ઉબળવલ દામ્પત્ય પ્રેમનું દર્શન કરાવવાને માટેજ ઉપલક્ષરૂપે છે. રામાયણમાં કેવળ એજ બતાવવામાં આવ્યું છે કે, પુત્રને માટે પિતૃઆજ્ઞાનું પાલન, ભાઈઓમાટે ભાઈનો આત્મત્યાગ, પત્નીનું પતિવ્રત, પતિનું પત્નીવ્રત અને પ્રભૂપ્રત્યે રાજનું કર્તવ્ય—એ કેટલી ઉંચી હદ સુધી હોઈ શકે છે ! કોઈ પણ દેશના મહાકાવ્યમાં આ પ્રમાણે વ્યક્તિવિશેષના ધરની વાતોને આટલા વિસ્તારથી વર્ણવવાનું યોગ્ય સમજવામાં નથી આવ્યું. આ ઉપરથી કેવળ કવિનોજ પરિચય આપણને નથી મળતો; પરંતુ સમગ્ર ભારતવર્ષનો પરિચય મળે છે. એ ઉપરથી આપણને જણાઈ આવે છે કે, ભારતવર્ષમાં ગૃહ અને ગૃહધર્મ કેટલાં બધાં ઉચ્ચ સમજવામાં આવ્યાં છે ! આ મહાકાવ્ય એ વાત પણ સ્પષ્ટતાથી સિદ્ધ કરે છે કે, અમારા દેશમાં ગૃહસ્થાશ્રમનું સ્થાન પણ કેટલું ઉચ્ચ છે. ગૃહસ્થાશ્રમ એ અમારાં પોતાનાંજ સુખ અને સગવડને માટે નથી; પરંતુ તે સર્વ સમાજને ધારણ કરવાવાળો છે અને મનુષ્યને યથાર્થ બનાવનારો છે. ગૃહસ્થાશ્રમને ભારતવર્ષીય સમાજની જડ સમજવી જોઈએ અને રામાયણ તેજ ગૃહસ્થાશ્રમના મહત્ત્વને દર્શાવી રહેલું મહાકાવ્ય છે. ગૃહસ્થાશ્રમધર્મને, રામાયણે સત્યપાલનને ખાતર પુત્રવિયોગ અને વનવાસ વગેરેનાં કષ્ટોમાં નાખીને વિશેષ ગૌરવપ્રદાન કર્યો છે. કુંકેયી અને મંથરાની કુમંત્રણાના કઠિન આઘાતોવડે અયોધ્યાનું રાજગૃહ ઉબળડ જેવું થઈ જવા છતાં પણ આ ગૃહસ્થધર્મની હુલેધ દઢતાને રામાયણ ઘોષિત કરી રહી છે. રામાયણે શારીરિક શક્તિને નહિ, વિજયની અભિલાષાને નહિ, રાજનૈતિક મહત્ત્વને નહિ; પરંતુ શાંતિયુક્ત ગૃહધર્મનેજ કરુણાનાં અશ્રુઓથી ભીંજવીને સર્વોચ્ચ સિંહાસનપર વિરાજમાન કર્યો છે.

શ્રદ્ધાહીન પાઠકો કહે છે કે, આ પ્રકારનું ચરિત્રવર્ણન અતિશયોક્તિમાં ફેરવાઈ બય છે; પરંતુ એવા કથન ઉપરથી આ વાત સિદ્ધ નથી થતી કે, કયી જગ્યાએથી યથાર્થ સીમાનું અને કયી જગ્યાએથી કદંપનાની સીમાનું ઉલ્લંઘન થવાથી કાવ્યકલા અતિશયોક્તિપૂર્ણ થઈ બય છે.

જે વિદેશી સમાલોચકોએ કહ્યું છે કે, ‘રામાયણમાં ચરિત્રવર્ણન અતિપ્રાકૃત છે.’ તેમને અમે એટલુંજ કહીશું કે, એ વાત પોતપોતાની પ્રકૃતિ ઉપર આધાર રાખે છે. અમુક ખાસ પ્રકૃતિને લઈને એકને માટે જે વાત અતિપ્રાકૃત (અસ્વાભાવિક) છે, તેજ વસ્તુ અન્ય ખાસ પ્રકૃતિવાળા બીજાને માટે પ્રાકૃત (સ્વાભાવિક) હોય છે. જે જગ્યાએ જે આદર્શ પ્રચલિત હોય, તે આદર્શને જો અતિમાત્રામાં અકિત કરવામાં આવે તો તેને ત્યાંના લોક ગ્રહણ કરી શકશે નહિ. અમે અમારા કાનવડે થાક્યાસિવાય કેટલું સાંભળી શકીએ, તેની હદ હોય છે. કાંઈ એમ નથી હોતું કે, કોઈ ગમે તેટલું બોલ્યાજ કરે અને તે બધું અમે સાંભળી ચાહ રાખી શકીએ. અમારી સાંભળવાની શક્તિ ઉપરાંત કોઈ પોતાના મોટા ઘાંટાથી અમારા કાન બહાર થઈ બય એવું બોલે, તોપણ અમુક હદની ઉપરાંત અમારા કાન તેના શબ્દોને

નહિજ બહુ કરે. કાવ્યમાં સમાયેલા ચરિત્ર અને ભાવો, પાઠકના અંતરમાં જગવા-પ્રવેશવાના સંબંધમાં પણ એજ પ્રમાણે સમજવાનું છે. “આટલી વીસો કે તેટલી વીસો” એમ વીસો કરતાં વધુ ઉચ્ચ સંખ્યાને સમજી ન શકે એવો માણસ લાખ-કરોડની સંખ્યાજ ન સમજી શકે, તેવુંજ આમાં પણ છે. જો આ વાત સત્ય છે, તો આ વાત હજારો વર્ષથી પ્રમાણિત થઈ ચૂકી છે કે, રામાયણની કથા ભારતવર્ષને માટે કોઈપણ અંશમાં અતિશયોક્તિપૂર્ણ નથી.

રામાયણથી ભારતવર્ષનાં આબાલવૃદ્ધ નરનારીઓએ અને ઉચ્ચનીચ સર્વ લોકોએ કેવળ શિક્ષણજ નથી મેળવ્યું; પરંતુ આનંદ પણ પ્રાપ્ત કર્યો છે. તેઓ તે કથાને કેવળ શિરોધાર્ય કરીનેજ રહ્યા નથી; પણ પોતાના હૃદયમાં પણ તેમણે તેને સ્થાન આપ્યું છે. રામાયણ એ કેવળ તેમનું ધર્મશાસ્ત્રજ નથી; પરંતુ કાવ્ય પણ છે. રામચંદ્ર અમારેમાટે કેવળ દેવતાજ નથી; પણ તેની સાથે મનુષ્ય પણ છે. તેજ પ્રમાણે રામાયણપર અમારી માત્ર ભક્તિજ નથી, પરંતુ તેની સાથે તેના ઉપર અમારી પ્રીતિ પણ છે. જો આ મહાશ્રંયની કવિતા દૂર દેશમાં વસતા કોઈ કદપનાપ્રસૂત લોકોની સામગ્રી હોઈને ભારતવર્ષને માટે તે અહીં આવી હોત અથવા તો તે અમારા સમાજ-સંસારમાં વ્યાવહારિક ઉપકારક ન થઈ રહી હોત તો રામ અને રામાયણના સંબંધમાં ઉપયુક્ત વાતો અમે કહી શકત નહિ.

જો વિદેશી સમાલોચક પોતાના દેશનાં મહાકાવ્યોના આદર્શને સામે રાખીને રામાયણ જેવા મહાકાવ્યને અતિપ્રાકૃત યા અસ્વાભાવિક ગણે, તો તેથી તેના દેશના મુકાબલામાં ભારતવર્ષની ઉલટી એક બીજી વિશેષતાજ પ્રસ્ફુટિત થાય છે કે, રામાયણમાંથી ભારતવર્ષ જે ઇચ્છ્યું તે મેળવ્યું છે.

રામાયણ અને ગંડાભારત બંનેને અમે વિશેષતઃ એવાજ ભાવથી જોતા આવ્યા છીએ. એમાંના સરલ અનુબંધુપદોમાં ભારતવર્ષનું હજારો વર્ષનું હૃદય સજીવ રૂપથી ધડકી રહ્યું છે.

પાઠક! રામાયણને કેવળ કવિનું કાવ્ય નહિ સમજતાં “ભારતવર્ષની રામાયણ” સમજીને તેનો આદર કરજે. એમ કરવાથીજ રામાયણદ્વારા ભારતવર્ષને અને ભારતવર્ષદ્વારા રામાયણને ઠીકઠીક સમજી શકાશે. સાથે દરેકે આ વાત પણ સ્મરણમાં રાખવી કે, ભારતવર્ષની ઇચ્છા કોઈએક ગૌરવભરી ઐતિહાસિક કથાને સાંભળવાની ન હતી; તેને તો મનુષ્યના પરિપૂર્ણ આદર્શ ચારત્રની કથા સાંભળવી હતી અને રામાયણદ્વારા આજપર્યંત તેવીજ કથા અડગ શ્રદ્ધાથી તથા અતિ આનંદથી સમગ્ર દેશ સાંભળતો આવ્યો છે.

ભારતવાસીઓની માનવચરિત્રની પરિપૂર્ણતા ઉપર બહુજ શ્રદ્ધા અને આહવા છે. તેમણે એવા ઉત્તમ ચરિત્રને સત્યથી તેમજ શક્યતાથી વિપરીત સમજીને કદીપણ તેનાપ્રત્યે અશ્રદ્ધા કે અવજ્ઞા કરી નથી; તેમણે તો એને પૂર્ણ સત્ય અને શક્ય સમજીનેજ તેનો સ્વીકાર કરેલો છે, અને તેમાંથી હિત તથા આનંદ પણ ઘણો મેળવ્યો છે. જગદ્ગુરુ ભારતવર્ષની પરિપૂર્ણતાયુક્ત આદર્શની આકાંક્ષાને રામાયણવડે ઉદ્દ્યોધિત કરીને તેમજ તૃપ્ત કરીને રામાયણના મહાકવિએ ભારતવર્ષના ભક્તિપૂર્ણ આધ્યાત્મિક હૃદયને સદાને માટે ખરીદી લીધું છે-ભૂતી લીધું છે.

જે (પાશ્ચાત્ય) ભતિ અપૂર્ણ સત્યને પ્રાધાન્ય આપે છે; જે પ્રજા અવિરત શ્રમથી ભૌતિક સત્ય અને સુખની શોધમાં મચી રહે છે; જે પ્રજા કવિતાને માત્ર પ્રકૃતિનું પ્રતિબિંબજ સમજે છે; તે પ્રજા સંસારમાં અવશ્યમેવ અનેક ભૌતિક કાર્યો કરે છે, અને તે બાબતમાં તે સફળ મનોરથવાળી પણ થાય છે. તેના એવા યત્ન અને સફળતામાટે નિઃસંદેહ સમગ્ર

માનવબળિ તેની ઋણી છે; પરંતુ બીજી તરફ જોઈએ તો જેમણે કેહ્યું છે કે, “ભૂમેવ સુલ્ભં ભૂમાત્વેવ વિજિજ્ઞાસિતવ્યઃ” અર્થાત્ તે પરબ્રહ્મ પરમાત્મા જોઈ ખરું સુખ છે; અને તે પરમાત્માજ વિશેષ બહુવા-માનવા યોગ્ય છે.” જેમણે માનવચરિત્રની પરિપૂર્ણતાને સાચવી રાખવામાટે તથા તે પૂર્ણતાનાં સર્વ અંગ-પ્રત્યંગોના સૌંદર્યની અથેષ્ટ રક્ષા કરવાને માટે, તેમજ સર્વ પ્રકારના વિરોધને શાંત કરવામાટે સાધના કરી છે, તેનું ઋણ પણ કોઈ કાળે સંસારથી વાળી શકાય તેમ નથી. જેમ ધૂળ અને ધૂમાડાથી ભરેલા એકાદ કારખાનાનાં દ્વાર બંધ કરી દઈ બહારની સ્વચ્છ હવા પેસતી અટકાવવામાં આવે તો તેમાંનાં માણસોનો દમ ગુંગળાઈ જઈને તેઓ મરી બંધ છે; તેમ જો અમે અમારાં હૃદયરૂપી ગૃહોમાં એવા અનુપમ ઉપદેશ અને સ્વરૂપજ્ઞાનને આવતું બંધ કરી દઈશું-અર્થાત્ તેને ભૂંટી જઈશું, તો માનવ સભ્યતા, ગુંગળાઈ જતા માણસની પેઠે પળે પળે પીડિત થઈને સદાને માટે આ સંસારથી વિદાય થઈ જશે. રામાયણ ચિરકાળથી અનુપમ જ્ઞાનચારિત્રનાં અખંડ અમૃતપિપાસુઓનો આપણને પરિચય કરાવતી આવી છે. એમાં જે ભાતુભાવ, જે સત્યપરાયણતા, જે પતિ-પત્નીવ્રત અને જે જ્ઞાન-ભક્તિ વર્ણવેલાં છે, તેનાપ્રત્યે જો આપણે આપણી સરળ શ્રદ્ધા અને આંતરિક ભક્તિને કાયમ રાખી શકીએ, તો આપણાં હૃદયરૂપી ઘર કે કારખાનાંઓમાં મહાન આધ્યાત્મિક સમૃદ્ધની ધિનિર્ભળ વાયુલહરિઓ પ્રવેશતી રહી હંમેશાં આપણને સુખ આપ્યા કરશે.

૪-સ્વર્ગસ્થ શ્રી નારાયણ હેમચંદ્રના વિચારો

પોતાના પ્રાચીન મહિમાનું અભિમાન કરી શકે તેવા દેશ ભરતખંડ છે. જે દેશે રામાયણ અને મહાભારતને જન્મ આપ્યો છે, તે દેશ કાવ્ય-વિષયમાં શું ગૌરવ કરી ન શકે? રામાયણના જેવા સરળ, મધુર, ઉચ્ચ ભાવ તથા ઉચ્ચ વર્ણનોવાળાં હિતોપદેશપરિપૂર્ણ વીરરસ કાવ્ય પૃથ્વી ઉપર અતિ અદ્ય જોવામાં આવે છે. વાદમીક્રિએ પોતાના અંધવિષે જે ભવિષ્ય-વાણી કહી હતી તે સાર્થક થયેલી જોવામાં આવે છે.

યાવત્ સ્થાસ્યન્તિ ગિરયઃ સરિતશ્ચ મહીતલેઃ। તાવત્ રામાયણકથા લોકેષુ પ્રચરિષ્યતિ ॥

અર્થાત્—“જ્યાંસુધી પહાડો અને નદીઓ પૃથ્વીમાં રહેશે ત્યાંસુધી રામાયણની કથા લોકોમાં પ્રચાર પામતી રહેશે.”

હિંદુસ્તાનમાં વાદમીક્રિને અતિ માન આપવામાં આવે છે, તેમજ યુરોપખંડમાં પણ તેનો આદર ઘણો થાય છે. મહાભારત નર્મદાકિનારા ઉપરના કળીરવડ પ્રમાણે વિશાળ છે. કળીરવડની શાખા તથા જટા માટીમાં રોપાઈને ફરી ભૂખીયાં થયાં છે. તે દરેકે જેમ એક ઝાડમાં વણાઈને કુંજની અંદર કુંજે બનાવી છે, તે પ્રમાણે મહાભારતની કથાઓમાં બીજી કથાઓ જોવામાં આવે છે. જેમ સુરમ્ય સ્થાનમાં ક્યારેથી શરીર શીતળ થાય છે, તેમ અમૃત-સમાન મહાભારતની કથાઓ વાંચ્યાથી તથા સાંભળ્યાથી પ્રાણ-મન શીતળ થાય છે. જે ભારતવર્ષે વરાહમિહિર, બ્રહ્મસુખી, આર્યભટ્ટ, ભાસ્કરાચાર્ય વગેરેને જન્મ આપ્યો, તે જ્યોત્તિઃશાસ્ત્રના નેપુણ્ય વિષયમાં શું ગૌરવ કરી શકે નહિ? આર્યભટ્ટે કહ્યું છે કે, ‘ચંદ્રા પૃથ્વી સ્થિરા માતિ-પૃથ્વી આલે છે; પરંતુ સ્થિર જોવામાં આવે છે.’ હવે વિચાર કરો કે કોપર્નિકસના પહેલાં કેટલા દિવસ અગાઉ આર્યભટ્ટે એ વાત કહી છે? ભાસ્કરાચાર્યે કહ્યું છે કે, ‘આકૃષ્ટ શક્તિશ્ચ મહીયત્ તથા પ્રાશિષ્યતે તત્ તથા ધર્ષતે-પૃથ્વીની આકર્ષણશક્તિ છે, જેનાથી ઉપરસ્થાપિત થાય છે તે પાછો ધારણ કરે છે.’ આથી જણાય છે કે, મધ્યાકર્ષણના નિયમની ભાસ્કરાચાર્યને આહીતિ હતી. દશ ગણવાની રીતિ જે સર્વ ગણિતશાસ્ત્રનું મૂળ છે, તે યુરોપીયનો આર-

બોની પાસેથી શીખ્યા એમ કહે છે; પરંતુ આરબો પોતાના અંધમાં લખે છે કે, “હોકમાઅલ હિંદુ” એટલે હિંદુસ્તાનનાં જ્ઞાનીઓની પાસેથી અમે શીખ્યા છીએ. જે ભારતવર્ષે કપિલ, કણ્ણક, ગૌતમ, વ્યાસ ઇત્યાદિને જન્મ આપ્યો છે, તે દર્શનવિષયની ઉત્પત્તિને માટે શ્રેષ્ઠ નથી? શ્રીકદર્શન ભારતવર્ષના દર્શનનું પ્રતિબિંબમાત્ર છે. પિથાગોરસ વગેરે શ્રીકદર્શનિકો ભારતવર્ષમાં આવ્યા હતા, તેનાં પ્રમાણો મળે છે.

ઘણાકો ધારે છે કે, હિંદુઓનાં પુરાણ તથા કર્મકાંડ વગરકામનાં છે; પરંતુ લંડનમાંના પ્રશિયાના માણ રાજકર્તા સિવિલિયન યુનસેને એક પ્રસંગે કહ્યું હતું કે, “હિંદુસ્તાનના આર્યોનાં કર્મકાંડ અને પુરાણોમાંથી ઘણુંક માર્મિક તત્ત્વ નીકળી શકે છે. વેદવિદ્યા પણ હિંદુઓ પાસેથી આરબો શીખ્યા હતા અને તેમની પાસેથી યુરોપીયનો શીખ્યા એનાં પુષ્કળ પ્રમાણો મળે છે; એટલુંજ નહિ પણ ત્રિક્લાદિ* વનસ્પતિનાં નામસુદ્ધાં આરબીઅંશોમાં છે. જલચિકિત્સાના વિષયમાં પણ પ્રાચીન હિંદુઓ અબજયા નહોતા; તે ઋગ્વેદના નીચેના મંત્રથી બાણવામાં આવે છે:—‘અપ્સવ્તરમમૃત અપ્સવેષજં આપો માના પ્રજાસ્તવે—પાણીમાંજ અમૃત છે, પાણીમાંજ ઔષધ છે, પાણીજ આપણે માટે ઉત્તમ છે.’ તેઓ ‘હોમિયોપેથિક’ એટલે સમ સમવિધાયક ડૉક્ટરીની રીત કેટલેક અંશે બજાતા હતા તેનાં પણ પ્રમાણ મળે છે. “વિપસ્ય વિષમૌપષં” આ વાક્ય તેનું પ્રમાણ આપે છે.”

પ્રાચીન હિંદુઓ કેવળ વિદ્વાન હતા; એટલુંજ નહિ પણ તેઓ ઘણા બહાદુર યોદ્ધા તથા વહાણ ચલાવવામાં કુશળ હતા. યુદ્ધમાંનાં તેઓનાં ઘણાં પરાક્રમે વિષે શ્રીક વગેરે દેશના અંશે સાક્ષી આપે છે. તેમણે ઘણા દેશોપર વિજય પણ મેળવ્યા હતા. રઘુવંશમાં લખેલું છે કે, રઘુરાજાએ ધરાનનો જય કર્યો હતો. કાશ્મિરની રાજતરંગિણી અંધમાં લખ્યું છે કે, કાશ્મિરના રાજા લલિતાદિત્યે તુર્કસ્તાન, બલખ, બુખારા ઇત્યાદિ દેશ જીત્યા હતા; વહાણોમાં બેસીને તેઓ દૂર દેશોમાં જતા હતા તેનાં પ્રમાણો મળ્યાં છે. સુમાત્રા, જાવા, માંડલે, સોકોત્રા ઇત્યાદિ બેટોમાં હિંદુઓનું રહેઠાણ હતું. માંડલેમાં હાલ પણ મરણાદિક સામાજિક રીતિમાં રામાયણ, મહાભારત વગેરે સંસ્કૃત કાવ્ય—છંદ વગેરે જોવામાં આવે છે. જેમ હાલ ઇંગ્લાંડના લોકો પૃથ્વીના સઘળા દેશોમાં ધર્મ તથા સુધારાનો વિસ્તાર કરે છે, તેમ ઔદ્ધર્મના ઉદયની વેળાએ હિંદુઓ તથા બૌદ્ધો એશિયા, યુરોપ તથા અમેરિકાસુધી મોટી મહેનત કરીને ધર્મ તથા સુધારાનો પ્રચાર કરતા હતા. સિંહલના મહાવંશ નામના અંધમાં લખ્યું છે કે, બંગાળી રાજકુમાર વિજયસિંહને તેના પિતાએ દેશવટો દેવાથી પાંચસો માણસોની સાથે તે સમુદ્રમર્ગે નીકળ્યો હતો; તેનું વહાણ દરિયામાં ડૂબ્યાથી સમુદ્રના તરંગમાં તણાતાં તણાતાં તેઓ સિંહલદ્વીપની ખાડીમાં આવી પહોંચ્યા અને ત્યાંના વતનીઓને તાબે કરીને ત્યાં પોતાનું રાજ્ય સ્થાપ્યું. વિજયના વંશજોએ એ બેટમાં અંગ્રેજોના આવ્યાસુધી રાજ્ય ચલાવ્યું હતું. તેઓના વંશની ઉપાધિ સિંહ હતી, તેથી એ બેટનું નામ સિંહલદ્વીપ પડ્યું. સમુદ્રના તરંગથી તણાતો જ્યારે વિજયસિંહ સિંહલદ્વીપની ખાડીમાં આવ્યો, ત્યારે ત્યાંની એટલે તાંબાના રંગની રેતી ઉપર તેનો હાથ પડવાથી એ દ્વીપનું નામ તામ્રપાણિ પણ પડ્યું હતું. આ હકીકતને સિંહલદ્વીપના માણ ગવર્નર સર ઇમર્સન ટેનેન્ટના બનાવેલા સિંહલદ્વીપના વર્ણનથી તથા ફાહિયાન નામના ચીની મુસાફરના લેખથી પુષ્ટિ મળે છે. ક્રૅપ્ટન સ્પીનાઇકે જેણે નીલનદીનું ઉત્પત્તિસ્થાન શોધવાનો યત્ન કર્યો હતો, તે પોતાની દરરોજની નોંધમાં લખે છે કે, પશ્ચિમપુરાણમાં લખેલી કાલીનદીની ઉત્પત્તિની સાથે નીલનદીના ઉત્પત્તિ-

સ્થાનનું વર્ણન એકસરખું મળતું આવે છે. પ્રાચીન મિસરદેશમાં હિંદુઓના પોરાણિક ધર્મના ઐક્યથી સિદ્ધ થાય છે કે, મિસર દેશમાં હિંદુઓનું ગમન થતું હતું. ઉપર જણાવેલું ઐક્ય એટલું તો નિકટ છે કે, નેપોલિયનના યુદ્ધસમયે જે સિપાઈઓ આપણા દેશમાંથી મિસરમાં ગયા હતા, તેઓએ ત્યાંનાં પ્રાચીન મંદિરોમાંનાં દેવ-દેવીઓને પોતાના દેશના જેવા બાણીને તેમની પૂજા કરી હતી. નોનસ નામે મિસર દેશનો ગ્રીક કવિ કહી ગયો છે કે, ખ્રિસ્તી શકના બીજા તથા ત્રીજા સૈકામાં હિંદુઓનાં વહાણો મિસરમાં તથા બીજા મુલકમાં વેપારને માટે જતાં હતાં. હાલ પણ વાણિયા, ભાટિયા વગેરે હિંદુઓનાં વહાણો આફ્રિકાના પૂર્વભાગમાં વેપારને માટે જાય છે. ઇ. સ. ની પૂર્વે ૬૦ વરસ ઉપર કેટલાક હિંદુ ખારવાનાં વહાણો ટૂળી ગયાથી તેઓ જર્મનીની ખાડીમાં તણાતા નીકળ્યા હતા, ત્યાંથી તેઓને રોમનગરમાં મોકલવામાં આવ્યા હતા. ડૉક્ટર રાજેન્દ્રલાલ મિત્રે સિદ્ધ કર્યું છે કે, એક વખતે બૌદ્ધધર્મ નરમોયના દેશમાં ચાલતો હતો. તે વળી કહે છે કે, એક વેળા યૂરોપમાં રુદ્રની ઉપાસના ચાલતી હતી. રટલેન્ડ, રટાહડેમ, રસાહિસ્વન ઇત્યાદિ શહેરનાં નામ તેનાં પ્રમાણરૂપ છે. સ્કૉટલેન્ડનો હાઈલેન્ડ પ્રદેશ જ્યારે જંગલી અવસ્થામાં હતો, ત્યારે ત્યાં વાલટયાન નામની એક ક્રિયા થતી હતી. તેઓ એક અગ્નિકુંડ કરીને પ્રજ્વલિત અગ્નિના ઉપર માખણ તથા જવ ઇત્યાદિ અન્ન નાખીને “અમને ઘોડો આપો, અમને ધન આપો,” વગેરે પ્રાર્થના કરતા હતા. એ ક્રિયા જગ્ગેદમાં લખેલા હોમ જેવી છે; તેથી સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે કે, જગ્ગેદનો ધર્મ ત્યાં એક વખતે ચાલતો હતો. આશરે ૧૫ વર્ષ ઉપર ‘મેકમિલનસ મેગેઝીન’ નામના લંડનમાં નીકળતા ચોપાનિયામાં “પિરૂ દેશના આર્યો” આવા મથાળાથી એક નિબંધ પ્રકટ થયો છે. તેમાં સિદ્ધ કરવામાં આવ્યું છે કે, હિંદુસ્તાનના આર્યો અમેરિકામાંના પિરૂદેશસુધી ગયા હતા. ઓનરેબલ પિવેલસ નામના યુનાઈટેડ સ્ટેટ્સના એક પ્રતિષ્ઠિત પુરુષે મધ્ય અમેરિકામાં કરીને નક્કી કર્યું છે કે, ઘણા પ્રાચીનકાળમાં ત્યાં ભારતવર્ષીય આર્યો આવતા જતા હતા. હાલમાં ચીનના એક ગ્રંથમાં જોવામાં આવ્યું છે કે, કેટલાક બૌદ્ધધર્મપ્રચારક પણ અમેરિકામાં ગયા હતા.

૫-સાહિત્યસત્રાટ્ સ્વ૦ બંકિમચંદ્ર છત્રજીના વિચારો

(આ વિચારો સરતા સાહિત્યના ‘બંકિમનિબંધમાળા’ માંથી લીધા છે.)

દ્રૌપદીના ચરિત્રની સમાલોચના અમે દશ વર્ષ પહેલાં ‘બંગદર્શન’માં કરી હતી; અને ત્યાં અમે બીજી આર્યસ્ત્રીઓનાં ચરિત્રો કરતાં દ્રૌપદીના ચરિત્રમાં જે મહાન તફાવત છે, તે યથાશક્તિ બતાવેલ હતો; પરંતુ દ્રૌપદીના ચરિત્રમાં કેંદ્રરૂપે જે ઉચ્ચ તત્ત્વ રહેલું છે, તે તેમાં કહેલ નથી.

આપણા યૂરોપી વિદ્વાનો દ્રૌપદીસંબંધે શું કહે છે? તેઓ કહે છે કે, “ભારત-વાસીઓ બર્બરનાતિના છે; તેમનામાં અનેક ભાઇઓ વચ્ચે એક સ્ત્રી પરણવાની પદ્ધતિ પૂર્વકાળે પ્રચલિત હોઇને પાંચ પાંડવોવચ્ચે એકજ પત્ની હતી!” આ પાશ્ચાત્ય પંડિતો કશું સમજતા હોય કે ન હોય તોપણ આપણા દેશવિષે ગમે તેવું બોલી દેવાને જટ તૈયાર થાય છો!

યૂરોપીય વિદ્વાનો આપણા દેશના પ્રાચીન શ્રેયોને કેવા સમજે છે? તે બાબતમાં અમે અત્યારે કાંઇક કહીએ છીએ.

અમને ખાત્રી છે કે, સંસ્કૃત સાહિત્યવિષે તેમણે જે લખ્યું છે; તેમણે વેદ, સ્મૃતિ, કાવ્ય, દર્શન, પુરાણ, ઇતિહાસ વગેરેનાં ભાષાંતરો, ટીકાઓ કે સમાલોચનાઓ વગેરે જે જે લખ્યું છે; તેને વાંચવા જેવું મહાપાપ સાહિત્યની સહિષ્ણુ બીજી કોઈનથી અને આપણી મૂ-

ખાતાને બહાર કરનારો એવો સહેલો માર્ગ પણ બીજો કોઈ નથી. હાલ પણ અનેક ભારતવાસીઓ તેમના અંથો વાંચતા હોવાથી તેઓને બહાર કરવા માટેજ આ અપ્રાસંગિક જેવી વાત અમે અહીં લખી છે.

આપણા સંસ્કૃત ગ્રંથોની સંખ્યા અગણિત છે; એમાંથી જેટલા ગ્રંથોનો પત્તો મળ્યો છે, તે સિવાય બીજા પણ નૂતન નૂતન અનેક ગ્રંથો પ્રકાશમાં આવતા બન્યા છે. સંસ્કૃત ગ્રંથોને મુકાબલે યૂરોપીય ગ્રંથોને મૂકી શકાય તેમ નથી. જેમ હાથીને મુકાબલે નાનો ગુર્મી કૂતરો, જેમ ગંગા, ગોદાવરી અને સિંધુને મુકાબલે પેણુ ગ્રીક કવિઓનું વહાણું પર્વતનું અરણ્ય; તેમ મહાભારત અને રામાયણને મુકાબલે યૂરોપના કાવ્યગ્રંથો સમજવા. વેદોની સહિતાઓ આદ્યજો, આરણ્યકો, ઉપનિષદો, ગૃહ્યસૂત્રો, શ્રાવણસૂત્રો, ધર્મસૂત્રો અને દર્શનો, તે સર્વ ઉપરનાં તેનાં ભાષ્યો, તેની ટીકાઓ, પુરાણો, ઇતિહાસો, સ્મૃતિઓ, કાવ્યો, અલંકારગ્રંથો, વ્યાકરણ, ગણિત, જ્યોતિષ, કોષો ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારના સંસ્કૃત ગ્રંથો આજે પણ ભારતવર્ષમાં જળવાઈ રહેલા છે. આ બધા વિષિબદ્ધ, અપાર પ્રાચીન ગ્રંથસમુદ્રમાં કોઈ સ્થળે ધુણાક્ષરન્યાયે પણ એવું લખેલું નથી કે પ્રાચીન આર્યોમાં સ્ત્રીઓ બહુ પતિ કરતી ! છતાં પાશ્ચાત્ય પંડિતો એક દ્રૌપદીને પાંચ પતિ હોવાની કથા સાંભળી સિદ્ધાંત કરે છે કે, “ પ્રાચીન ભારતવાસીઓમાં સ્ત્રીઓમાં બહુ પતિનો રિવાજ પ્રચલિત હતો ! ” આ બતિનો એક પંડિત (ફ્રેન્ચ સન સાહેબ) કોઈ ભાગેલા મંદિરની કોતરણીમાં વસ્ત્રવિનાની સ્ત્રીની મૂર્તિ જોઈને કહે છે કે, “ પ્રાચીન ભારતવાસી આર્ય સ્ત્રીઓ લગ્ન પહેરતી નહિ ! સીતા, સાવિત્રી, દ્રૌપદી, દમયંતી ઇત્યાદિ આર્ય સ્ત્રીઓ સસરા, સાસુ, પતિ, માતા, ભાઈ-ભાંડુ વગેરે બધાંની પાસે નસાવસ્થામાં હરફર કરતી ! ” આથીજ અમે કહીએ છીએ તે ખોટું નથી કે, “ આવા પંડિતોના અનુવાદો વાંચવા જેવું મહાન પાતક સાહિત્યસંસારમાં બીજું કોઈ પણ નથી. ”

ત્યારે દ્રૌપદીના પાંચ ધણીનું તાત્પર્ય શું ? એ વાતનો નિશ્ચય કરતાં પહેલાં એ વિચાર કરવાનો છે કે આ વાત તે ઐતિહાસિક છે કે કવિની કલ્પનામાત્ર છે ? ખરેખર દ્રૌપદીને પાંચ સ્વામી હતા કે માત્ર કવિની તે કલ્પનાજ છે ? અન્ય લેખમાં અમે સ્વીકાર કરેલો છે કે, મહાભારતને કેટલોક ઐતિહાસિક આધાર છે; પરંતુ તેની બધી કથા ઐતિહાસિક છે, એવું સિદ્ધ થતું નથી. એમાં સ્પષ્ટ રીતે પ્રક્ષિપ્ત ભાગ છે, એ વાત તો સ્વતઃસિદ્ધ છે; પણ દ્રૌપદીનું ચરિત્ર પ્રક્ષિપ્ત કહેવાય નહિ. દ્રૌપદીને લઈનેજ મૂળ મહાભારત છે, ત્યારે શું દ્રૌપદી યુધિષ્ઠિરની પટ્ટરાણી હતી ? એમ ન હોય તો તેને ઐતિહાસિક ગણી શી રીતે સ્વીકારી હશે ? તે શું પાંચ પાંડવોની રાણી હશે ?

દ્રૌપદીના પાંચ પતિસિવાય ભારતવર્ષના કોઈ પણ ગ્રંથમાં, આર્યોમાં સ્ત્રીઓના બહુ પતિના રિવાજનું દર્શન થતું નથી. સ્ત્રી વિધવા છતાં બીજો વિવાહ કરતી એવું પ્રમાણ મળી શકશે; પરંતુ કોઈ વખતે કોઈ સ્ત્રી અનેક પતિની સ્ત્રી થઈ હોય, એવું પ્રમાણ મળી શકતું નથી. કોઈના દેખવામાં આવ્યું કે ભોગભોગે કોઈ માણસને અકેક હાથે છ છ આંગળાં હોય, એટલે તેણે બન્ને હાથે મળીને બાર આંગળીઓ જોઈ હોય; વળી ક્યાંક કોઈ સ્ત્રીને આંધળું છોકરું અવતર્યું હોય, આવું કોઈ કોઈ દષ્ટાંત જોઈ કાંઈ એવો સિદ્ધાંત કરી શકાય નહિ કે, “ મનુષ્યબતિને હાથે બાર આંગળાં છે; અને મનુષ્ય આંધળાંજ જન્મે છે. ” તેમજ માત્ર દ્રૌપદીના પાંચ પતિ જોઈ સિદ્ધાંત બાંધી શકાય નહિ કે, પૂર્વકાળમાં આર્યસ્ત્રીઓમાં બહુ પતિનો રિવાજ પ્રચલિત હતો. વળી મહાભારતમાં સ્પષ્ટજ છે કે, એવો રિવાજ હતોજ નહિ;

ત્યારે દ્રૌપદીસ'બ'ધે આવો અલૌકિક વ્યાપાર કેમ બન્યો ? તેની હકીકત સમજાવવા માટે મહાભારતકારે પૂર્વજન્મે અનેલી અનેક જાતની અસંભવિત વાતોની ત્યાં ગોઠવણ કરી છે. સમાજમાં ક્યાંય બનેલું ન હોય તેવું અત્યંત નવું અયોગ્ય આચરણ કોઈ કરે તો તે અત્યંત લોકનિંદાનું કારણ બને, એમાં સંદેહ નથી; તો સમાજમાં ન હોય એવો રિવાજ (એક સ્ત્રીને બહુ પતિનો રિવાજ) પાંડવો જેવા લોકપ્રસિદ્ધ રાજપુરુષોમાં થવાની સંભાવના નથી, એટલે કોઈ કવિએ એ કથા કોઈએક તત્ત્વને સ્પષ્ટ કરવા ઘડી કાઢેલી છે, એમાં નવાઈ નથી.

ઘડી કાઢેલી કથાના જેવાં તેમાં અનેક લક્ષણો છે. દ્રૌપદીને પાંચ પતિથી એક એકજ ઔરસ પુત્ર થયો હતો. કોઈને પણ બે ત્રણ ઔરસ પુત્રો થયા નહિ ! ઔરસ કન્યાઓ થઈ નહિ; અને ઔરસ સંતતિમાં ઓછાવધતાપણું થયું નહિ ! વળી એ પાંચ પુત્રોમાંથી કોઈ રાજ્યાધિકારી થયું નહિ ! તે બધાય એકસાથે અશ્વત્થામાને હાથે મરણ પામ્યા. વળી તેમાંના કોઈનું પણ ક્યાંય કશું કાર્ય જોવાતું નથી. કુરુક્ષેત્રના યુદ્ધમાં બધા એકસાથે આવી યુદ્ધ કરી એકી વખતે ચાલ્યા ગયા છે. બીજે પક્ષે જોઈએ તો અભિમન્યુ, ઘટોત્કચ, બાહુવાહન વગેરેનાં કાર્યો વર્ણવેલાં હોઈને તેઓ જીવતા જેવા છે.

કોઈ પૂછશે કે, દ્રૌપદીના પાંચ પતિની વાત ઘડી કાઢેલી હોય અને દ્રૌપદી માત્ર એક યુધિષ્ઠિરનીજ રાણી હોય તો બીજા ચાર પાંડવો અવિવાહિત હતા ? એનો ઉત્તર ખરે કઠિન છે.

ભીમ અને અર્જુનનો તો બીજે સ્થળે વિવાહ થયો હતો એ આપણે જાણીએ છીએ; પરંતુ નકુળ તથા સહદેવનો બીજે સ્થળે વિવાહ થયો હોય એવી કથા મહાભારતમાં મળતી નથી, x પણ તે નથી મળતી તે પરથીજ એવો સિદ્ધાંત થાય નહિ કે તેમનો બીજે સ્થળે વિવાહ થયો ન હતો. મહાભારતમાં મુખ્યત્વે પહેલા ત્રણ પાંડવો અર્થાત યુધિષ્ઠિર, ભીમ અને અર્જુનનુંજ ચરિત્ર છે. છેલ્લા બે પાંડવો તેમની છાયામાત્ર હોઈને કેવળ તેમની સાથે રહીને કામ કરતા દેખાય છે, તેમનો અન્ય વિવાહ થયો હોય તોપણ, તેનું ખાસ પ્રયોજન નહિ હોવાથી મહાભારતકાર તેમને છોડી પણ દઈ શકે.

એ દ્રૌપદીના પાંચ પતિની વાત કવિનીજ કલ્પના સમજીએ તો શા હેતુએ કવિએ આવી વિસ્મયકારક કલ્પનાનો આશરો લીધો હોય ! કોઈ ચૂંઢ અભિપ્રાય ન હોય તો આવા કુટીલ પંથે કવિ જાણ શામાટે ? એમાં તેનો અભિપ્રાય શો ? તેનું નિચૂંઢ તત્ત્વ આપણે વિચારીએ. એ તત્ત્વ વિચારતાં પહેલાં કોઈ ચતુર અને શ્રદ્ધાળુ માણસનું એક વચન અમે ટાંકીએ છીએ: એ વચન અમે પ્રગટ કરેલા કૃષ્ણચરિત્રને ઉદ્દેશીને એક વિદ્વાને કહેલું છે.

“શ્રીકૃષ્ણે મનુષ્યશરીર ધારણ કરીને આ લોકમાં આચરણ કર્યું છે,” આ વાતનો અમે પણ સ્વીકાર કરીએ છીએ; પરંતુ મહાભારત રચ્યા પહેલાંથીજ શ્રીકૃષ્ણને અમાનુષી ઈશ્વરી શક્તિવાળા લોકો માનતા હતા, તે પણ પ્રમાણવાળું જણાય છે. અમને સમજાય છે કે, મહાભારત રચવામાં રચનારના મનમાં કંઈકાંડનું વિવેચન, વેદનું વિવેચન વગેરે અનેક ઉદ્દેશો હોવા છતાં અર્જુન અને સુભદ્રાને નમુનેદાર સ્ત્રીપુરુષરૂપે વર્ણવવાં એ પણ તેમનો મુખ્ય ઉદ્દેશ જણાય છે. વળી “ઈશ્વરમાં અચળ ભક્તિ અને દૃઢ વિશ્વાસ એજ આદર્શ પુરુષોનું સ્વાભાવિક બળ છે;” તે પણ દેખાડવા માટે નરોત્તમ શ્રીકૃષ્ણને મહાભારતમાં ગુંથી તેમની ઈશ્વરી શક્તિને મૂર્તિમાન કરવાનો પ્રયાસ કરેલો છે. એવી ઈશ્વરી શક્તિ કોઈ માનુષી પાત્રમાં કોઈ

x સરતા સાહિત્ય તરફના મહાભારતના છેવટના સાતમા ભાગમાં પૃષ્ઠ ૬૨૭ માંથી તો એમજ જણાય છે કે, એ દરેક ભાઈને પણ પત્ની હતી.

કવિથી કહી ધારણ કરાવાય નહિ. આદિકવિ વાલ્મીકિએ પણ એવી ઇશ્વરી શક્તિ રામમાં દર્શાવવા યત્ન કર્યો નથી. મહાભારતકારે તેવો પ્રયત્ન કર્યો છે, અને તેમાં યથાશક્તિ સફળતા પણ મેળવી છે. આથીજ મહાભારતનો અંથ પાંચમા વેદને નામે ગણાયો છે. આ ઇશ્વરી શક્તિનું નામ “નિર્લેપતા” છે. શ્રીકૃષ્ણ મનુષ્યરૂપે નિર્લેપ છે.

આ નિર્લેપતા તે વૈરાગ્ય નહિ. અમે એનો મર્મ જે સમજીએ છીએ તે ગીતાનો એક શ્લોક ઉતારી સમજાવીએ છીએ.

રાગદ્વેષવિયુક્તેસ્તુ વિષયાનિદ્રિયૈશ્વરન્ । આત્મવસ્તૃર્વિધેયાત્મા પ્રસાદમધિગચ્છતિ ॥

(ગીતા અ. ૨ શ્લો. ૧૪)

“રાગદ્વેષરહિત અને મનને વશ થયેલી ઇન્દ્રિયોદ્ધારા વિષયોના ઉપભોગ કરતો સંયતાત્મા પુરુષ શાંતિ મેળવે છે.”

આ રીતે નિર્લેપતા અથવા અનાસક્તિ સ્પષ્ટ દર્શાવવામાટે હિંદુ શાસ્ત્રકારોએ એવી યુક્તિ ગ્રહણ કરી છે, કે નિર્લેપ અથવા અનાસક્ત પાત્રને ઇન્દ્રિયોના ઘણાક વિષયોમાં વિટે છે; એટલાજ માટે મહાભારત પછીના પુરાણલેખકોએ નિર્લેપ શ્રીકૃષ્ણને અગણિત સુંદરીઓ વચ્ચે ગોઠવેલ છે, અને તે માટેજ તાંત્રિકોના સાધનક્રમમાં બધી ઇન્દ્રિયભોજ્ય વસ્તુઓનો ઉપયોગ ગોઠવેલો છે. જેઓ એ તમામમાંથી યથેચ્છ ગતિ કરીને પણ તેમાં આસક્તિવાન થાય નહિ, તેજ નિર્લેપ કહેવાય. દ્રૌપદીને બહુ સ્વામી પણ એટલાજ માટે કહ્યેલા છે. “દ્રૌપદી સ્ત્રીજાતિમાં ધર્મની મૂર્તિ છે; અને તેને આસક્તિવિનાની ચીતરવી” એ કવિનો ઉદ્દેશ હોવાથી તેને તેવી ચીતરી છે, તેથીજ ગણિકાની પેઠે બહારથી પાંચ પુરુષોએ વિંટાયેલી છતાં પણ દ્રૌપદી સાધ્વી છે. પાતિવ્રત્યની આ પરાકાષ્ઠા છે. દ્રૌપદીની નજરે પાંચ પતિ પણ એકજ પતિરૂપ છે. ઉપાસનાની માત્ર એકજ વસ્તુ છે, અને ધર્માચરણનું એ એકજ અભિન્ન લક્ષ્ય છે. જેમ સ્વાભાવિક ધર્માત્માની પાસે અનેક દેવો પણ માત્ર એક ઇશ્વર છે, તેમ આસક્તિરહિત દ્રૌપદી પાસે પાંચ સ્વામી પણ ધર્માચરણનું માત્ર એકજ સ્થળ છે. તેને તેઓમાં પક્ષાપક્ષ કે લેદાલેદ નથી. તે પોતાના ગૃહસ્થાશ્રમના ધર્મમાં નિષ્કામ, નિશ્ચળ અને નિર્લેપ હોઈને કર્તાવ્યકર્મમાં તત્પર છે. એજ દ્રૌપદીચરિત્રમાં રહેલી ખરેખરી ખુબી છે. આવો ધર્મ બહુજ સુરકેલ હોવાથી મહાભારતકારે મહાપ્રસ્થાન પર્વમાં તે દર્શાવેલ પણ છે. ત્યાં લખ્યું છે કે, દ્રૌપદીને અર્જુન ભણી જરાક પક્ષપાત હતો. તેના પાપે તે સશરીર સ્વર્ગારોહણ કરી શકી નહિ અને રસ્તામાં સૌથી પ્રથમ મરણ પામી!

હવે સમજી શકાશે કે, “દ્રૌપદીને તેના પાંચ પતિના પેટનો માત્ર એક એક પુત્રજ શામાટે?” હિંદુશાસ્ત્ર પ્રમાણે તો પુત્રોની ઉત્પત્તિ ધર્મરૂપ છે, ગૃહસ્થાશ્રમીઓએ તેમાં અપ્રીતિ બતાવવી એ અધર્મ છે. પુત્ર ઉત્પન્ન થતાં વિવાહની સફળતા છે, ન થતાં ધર્મ અધુરો રહે છે; પરંતુ ધર્મનું જે પ્રયોજન તે એક પુત્રથીજ સિદ્ધ થાય છે, એકથી વધારે પુત્રોની ઉત્પત્તિ ધર્મકાર્યમાં નિષ્પ્રયોજન હોઈ ઇન્દ્રિયતૃપ્તિનું પરિણામ છે. ભવાય છે કે દ્રૌપદી ઇન્દ્રિયસુખ માટે નિર્લેપ હતી. ધર્મનું પ્રયોજન સિદ્ધ થતાં સ્વામીઓ સાથેના તેના ઇન્દ્રિયસંબંધ બંધ પડયો હતો. સ્વામીના ધર્મકાર્યમાટે દ્રૌપદીએ એક એક પુત્ર બધા સ્વામીથી ગર્ભમાં ધારણ કર્યો હતો, પણ તે પછી નિર્લેપતાને લીધે બીજા સંતાનો તેણે ગર્ભમાં ધારણ કર્યાં ન હતાં. કવિની કલ્પનાનું આ તાત્પર્ય છે.

આ બધી કથાનું તાત્પર્ય સાંભળી કોઈ સમજે કે, “જે સ્ત્રી અનાસક્તિ ધર્મ ગ્રહણ કરે, તે પાંચ છ પુરુષોને પણ સ્વામીરૂપે વરી શકે” તો તેમ સમજવાનું નથી. આ કથાનું

તાત્પર્ય એટલુંજ છે કે, “ જેની ચિત્તશુદ્ધિ થઇ છે તે મહાપાપમાં પડે તોપણ પાપ તેને સ્પર્શ કરી શકે નહિ. દ્રૌપદીના અદૃષ્ટમાં જે હતું તે બન્યું. સ્ત્રીઓને માટે એવું મહાપાપ બીજું કશુંજ નથી; પરંતુ દ્રૌપદીની ચિત્તશુદ્ધિ થઇ હતી, એટલેજ તે મહાપાપમાં પણ ધર્મમાં વિજયવતી થઇ હતી. ”

દ્રૌપદી ધર્મબળને લીધે અત્યંત દર્પવાળી હતી; તેનો એ દર્પ કદી કદી ધર્મને ઓળંગી જતો! એ દર્પની સાથે એના ઇદ્રિયજયને કશોજ વિરોધ ન હતો; પરંતુ તેનામાં નિષ્કામ ધર્મ અર્થાત્ અંગે સાથે સંપૂર્ણતાને પામ્યો હતો કે નહિ? તે બ્રહ્મી વાત છે.

શું દ્રૌપદીને પાંચ પતિ હતા?*

આ લેખની જન્મકથા તથા લેખકના બે બોલ

ઇ. સ. ૧૯૧૩ ના મે માસમાં જ્યારે આ લેખક લાહોર ગયો, ત્યારે તેના હાથમાં લાલા સુખરામદાસ ચૌહાણલિખિત આ લેખના વિષયનું એક નાનું પુસ્તક આવ્યું. પુસ્તક વાંચતાં તે ગમ્યું અને બીજેજ દિવસે તેના કર્તાને મળી કેટલાક ફેરફાર સાથે તેના અનુવાદ કરવાની પરવાનગી માગી. તેમને બતાવવામાં આવેલી કેટલીક ત્રુટિઓ કપૂત કરતાં લાલા સુખરામદાસજીએ પૂર્ણ નિઃસ્વાર્થતાથી તે પવિત્ર માગણી મંજૂર કરી; એટલુંજ નહિ પણ પોતાના પુસ્તકનું ખંડન કરનારને તેમણે જે રૂ. ૫૦૦) નું ઇનામ આપવાનું જાહેર કર્યું હતું, તે ઇનામ પોતાની તરફથી આ લેખકના પુસ્તક સાડે પણ આપવાની તેમણે ઉદારતા બતાવી.

સુંબઘ આવી આ લેખકે તે ભાષાંતર જોઈતા ફેરફાર કરી, તયાર કર્યું; અને તેના પ્રકાશનની જાહેરખબર પણ છપાવી, પરંતુ લાલાજીના પુસ્તકમાં એક ખાસ જે ખામી હતી તે દૂર કરવાની જરૂર જણાઈ. તે ખામી એ હતી કે લાલાજીએ માત્ર મહાભારતનાં જુદાં જુદાં ભાષાંતરોપરથીજ અધી મદાર ખાંધેલી; અને મૂળ સંસ્કૃત બે-ચાર શ્લોકો આપેલા તે પણ અશુદ્ધ અને સ્થાને-અસ્થાને હતા.* તે ખામી દૂર કરવા લેખકે મુરાદાબાદની રામકૃષ્ણ કું. નું હિંદી તથા અંગ્રેજી ભાષાંતર સાથેનું મૂળ આખું મહાભારત તેમજ બીજું પણ એક મહાભારત મંગાવ્યું, પણ તેથીયે સંતોષ થયો નહિ; કારણ કે તેમાંના શ્લોકોપર તથા અનુવાદપર બહુ આધાર રાખી શકાય તેમ નહોતું. આથી એનું પ્રકાશન બોળાંલે પડ્યું.

પરંતુ સમય પોતાનું કાર્ય કરતો હતો. એક દિવસ આ લેખકના એક મિત્રે બાળાઓ-ને ઓષઢાયક થઈ પડે તેવું કાંઈક લખાણ છપાવવા ધાયું. તેની અસલ પ્રતમાં અન્ય સતીઓનાં નામો લેશું દ્રૌપદીનું નામ પણ હતું; પરંતુ અન્ય એક સતીનું નામ નાખી તેણે દ્રૌપદીનું નામ કાઢી નાખ્યું, અને કારણ પૂછતાં તેના પત્યપતિત્વને લીધે તેના સતીત્વ તરફ શંકા બતાવી. આથી આ લેખકની ભાવના પાછી જાગ્રત થઈ અને તેણે પાછું એ કામ હાથ ધર્યું; કારણ કે મૂળ તો રામાયણ અને મહાભારતપર આ લેખકનો પ્રેમ વિશેષ, અને બીજું આ પ્રસંગથી તેના મનમાં વધુ ચટપટી લાગી. લાલા સુખરામદાસના પ્રસંગમાં પણ એમજ

* આજ નામની એક ચોપડી શ્રીયુત મગનલાલ માણેકલાલ જવેરીએ તયાર કરીને ઇ. સ. ૧૯૧૬ માં પ્રસિદ્ધ કરેલી તેનો આ ઉતારો છે. સંપાદક

* એનું કારણ એ જણાયું કે, લાલાજીએ એ પુસ્તક ઉર્દુમાં લખી કાઢ પાસે હિંદીમાં તેનો અનુવાદ કરાવેલો અને તેથી એવી બૂલો રહી ગયેલી.

અનેહું. તે “રાજપૂત એજેટ” નામના એક ઉર્દુ પત્રના સંપાદક છે. આથી એક પ્રસંગે ઇટાલીનાિવાસી મૌલવી મહમદહુસેન આઝાદે તેમની વિરુદ્ધ જ્યારે એવું લખી મહેલું માર્યું કે, “રાજપૂતોની નીતિ અને સભ્યતાનો ખ્યાલ કરવો હોય તો દ્રૌપદી અને પાંડવોનો ઇતિહાસ જુઓ.” ત્યારે ઉક્ત લાલાજીને બહુ લાગી આવ્યું અને તેમણે સંશોધન કરી સાથી પ્રથમ દ્રૌપદીને નિષ્કલંકિત બહાર કરી તથા પોતાના પુસ્તકનું ખંડન કરનારને રૂ. ૫૦૦) ધનામના આપવાનું બહાર કયું; જેનો લાભ લેવા બીજું કોઈ તો ઠીક, પણ ખુદ ઉક્ત મૌલવીએ પણ આજ દિનસુધી હિંમત કરી નથી ! મતલબ કે, ઘણીવાર આવા આકસ્મિક પ્રસંગોથી ઘણાં સારાં પરિણામ આવે છે; અને આ લેખનું પ્રકાશન પણ, ઉપર કહ્યા મુજબ તેવાજ એક પ્રસંગને અભારી છે. નવાઈ માત્ર એટલીજ લાગે છે કે મહાભારતાદિ ગ્રંથોમાંથી મળી આવતા નિયોગનો ઉલ્લેખ કરવા સાડે જ્યારે બિચારા સ્વામી દયાનંદની પીઠ—તેના સ્વધામ સિધાવ્યા બાદ પણ—લાલ કરવા, કહેવાતા સનાતન હિંદુ ધર્મભિમાનીઓ ચૂકતા નથી; ત્યારે સદીઓ થઈ જવા છતાં, અને દુનિયાની કોઈ પણ સુધરેલી પ્રજાના—ખાસ કરીને આર્યોના—ઇતિહાસમાંથી એના જેવું એકે ઉદાહરણ ન મળવા છતાં, કોઈ ધર્મચુસ્ત હિંદુનું દ્રૌપદીના આ કહેવાતા પંચપતિત્વ તરફ લક્ષ્ય ગયું નથી !

ઇ. સ. ૧૮૧૫ ના એપ્રિલમાં ઉપર કહેલા સંજોગો વચ્ચે પાણું એ કામ હાથ ધર્યું; અને “મરાઠી ગ્રંથ સંગ્રહાલય” માંથી રા. કાશીનાથ વામન શાસ્ત્રી લેલે કૃત મરાઠી અનુવાદસહિત મૂળ મહાભારતનું આદિપર્વ લાવી ખાસ દષ્ટિથી એ પ્રસંગનું વાંચન શરૂ કર્યું. તે વાંચતાં ઘણાંક નવી દલીલો સૂઝી, તેથી તૈયાર કરેલું ભાષાંતર આખું રદ કર્યું; અને છેક નવેસરથી, નવી પદ્ધતિથી, લખવા માંડ્યું. તેમ કરવાનું બીજું એક કારણ એ હતું કે, આજ લેખકના પ્રથમ પુસ્તક (અનુવાદ) “રામાયણનું રહસ્ય”ની સમાલોચના કરતાં સુપ્રસિદ્ધ વિદ્વાન શ્રીયુત કૃષ્ણલાલ મોહનલાલ ઝવેરીએ “સત્ય” માસિકદ્વારા એવી સૂચના કરી હતી કે, નવા વિચારો રજૂ કરનારાં પુસ્તકો, બંકિમબાબુએ પોતાના “કૃષ્ણચરિત્ર” માં કયું છે તેમ, અમુક નિયમો પ્રથમ નક્કી કરી, લખવાં. એ કિંમતી સૂચના લક્ષમાં આણી આ લેખની ઇમારતનો જ્ઞાન બંકિમબાબુના જ્ઞાનમુજબજ ચિતર્યો; અને મજકુર બાબુએ સ્વીકારેલાજ બે નિયમો પાયાતરીકે લીધા. જો કે આ લેખક તે નિયમોનું યથાર્થ પાલન નહિ કરી શક્યો હોય, તોપણ નિયમોરૂપી એ પાટાઓપરથી દલીલોરૂપી ટ્રેનોને દોડાવવી તેને બહુ રહેલી થઈ પડી છે; અને તે સાડે મુરબ્બી કૃષ્ણલાલનો તેમની મહત્ત્વની સૂચના સાડે ઉપકાર માનતાં અન્ય લેખકોને પણ એજ પદ્ધતિએ કામ લેવાની તે લલામણ કરે છે.

મૂળ પુસ્તકે આ લેખકના હૃદયમાં પ્રસ્તુત વિષયનું બીજ રોખ્યું; તે સિવાય તે પુસ્તકનું આ લેખ સાથે વધુ સગપણ નથી, એની ખાત્રી તો જેમણે એ હિંદી પુસ્તક જોયું હશે, અથવા મંગાવીને જોશે, તેમને થયાવિના રહેશે નહિ. એક પ્રકરણ તો શું, પણ એકે પેરે-આડ પણ હિંદી પુસ્તકમાંથી જેમનો તેમ ઉતારવામાં આવ્યો નથી; તોપણ લાલા સુખ-રામદાસજીએ બતાવેલી કૃપા સાડે આ લેખક તેમનો ઓછો આભારી નથી.

આ લેખ પ્રકટ કરવાપૂર્વે આ લેખકે રામાયણ-મહાભારતાદિના સમર્થ વિદ્વાન રા. બા. ચિંતામણરાવ વિનાયક વૈદ્ય જેડે કેટલોક પત્રવ્યવહાર કરેલો. તેમનો મત જોકે આ લેખકના મતની વિરુદ્ધ પડ્યો છે ખરો, છતાં તેમના મતનું નિરીક્ષણ પ્રસ્તુત લેખમાં કેટલેક સ્થળે કરવાનો તેથી લાભ મળ્યો છે. રા. બા. વૈદ્ય પોતાના અમૂલ્ય સમયનો લોભ આપી આ લેખકના પત્રોના વિસ્તારપૂર્વક ઉત્તર આપવાની જે કૃપા કરી છે, તેને સાડે તે તેમનો ઋણી છે. આ તકે જણાવવાને શોક થાય છે કે, મહાભારતના મહારાષ્ટ્રીય ખાસ અભ્યાસી,

“ કેસરી ” પત્રના એક ઉપતંત્રી, રા. દત્તાત્રય ગોવિંદ લિમચે બી.એ. તથા આ લેખકના મિત્ર, સુપ્રસિદ્ધ વિદ્વાન અને સંશોધક—રા. ચંબક ગુરુનાથ કાળે, પોતાના જ્ઞાનનો લાભ આ વિષયમાં આ લેખકને આપ્યા પૂર્વેજ આ દુનિયા છોડી ગયા છે. રા. કાળેની બેડીનો વિદ્વાન અને દીર્ઘપરિશ્રમી આખા મહારાષ્ટ્રમાં ફાલ જણાતો નથી, એટલુંજ તેમને વાસ્તે કહેવું બસ થશે. હિંદની અંદર આવાં રત્નોને સાહિત્યસેવાથી પોતાનું ગુજરાન ચલાવવાની નિશ્ચિંતતા હોતી નથી, એ દેશની એક કમનસીબી છે; નહિ તો રા. કાળે તરફથી સાહિત્ય-સેવાનો ઘણોજ વધારે મોટો ફાળો મળી શક્યો હોત.

આ વિષે—એક સિવાય—કોઈ ગુર્જર વિદ્વાનનો મત જણવાનો આ લેખકે પ્રયત્ન કર્યો નથી; કારણ કે કમનસીબે પ્રથમ તો ગુજરાતી વિદ્વાનોમાં પ્રાયઃ સંશોધકવૃત્તિનો અને સ્વતંત્ર વિચારકદપના બાંધવાનો અભાવ જણાઈ આવે છે; અને બીજું, રામાયણ—મહાભારત જેવાં પ્રાચીન ઐતિહાસિક ગ્રંથોનું વાંચન—પરિશીલન કરવાનું તેઓ પ્રાયઃ ઉચિત ધારતા નથી; તેમ જ એકજ ગુર્જર વિદ્વાનને પત્ર લખ્યો હતો, તેમણે પણ ઉત્તર વાળવાનું ઉચિત ધાર્યું નથી! આશા છે કે અન્ય ગુર્જર વિદ્વાનો, પોતાને આવી તરફી ન આપવા બદલ રાજી થશે તથા આ પ્રમાદ અને સ્પષ્ટોક્તિ સારૂ, પોતાની તરફ જોઈ, ભવિષ્યમાં કેવળ ભાષાની નજીવી બાબતો સાથે હેાળી રમવામાંજ કતવ્યની ઇતિશ્રી ન માનતાં આ લેખકપર ક્રોધાગ્નિની વર્ષા કરવાનું ઉચિત ધારશે નહિ. આશા છે કે કોઈ ગુર્જર વિદ્વાનને અન્યાય થયો હોય તો તે પોતાની મેળે બહાર આવી, આ વિષયપર વિશેષ અજવાળું નાખી, લેખકને તથા વાંચક પ્રબળે ઉપકૃત કરશે.

x

x

x

x

x

આ લેખનો વિષય નવીન છે અને તેનો લેખક પણ સ્વતંત્ર લેખરચના કરવામાં નવીન છે. આથી સંભવિત છે કે એમાં અનેક દોષો રહી ગયા હશે, પણ તે તરફ ડુર્લક્ષ કરી, લેખના આશયપર નજર રાખી, એ વાંચવાની દરેક વાંચકને નમ્ર પ્રાર્થના છે.

વાંચકોના કરકમળમાં ઉપલી હકીકત તથા વિનંતિ સાથે આ લેખ સ્થાન લે છે. તેને પ્રેમ અને ગૌરવથી છાતીસરસો લગાડવો કે દુરાગ્રહથી યા બીજે કારણે તેનો તિરસ્કાર કરવો, એનો અધિકાર તો હિંદ વાચકેભ્યઃ હિદન્ન મમ ! *

દ્રૌપદી તરફનું પ્રિયાદનામું

હે ભારતવર્ષીય આર્યજનો !

મહાભારત ગ્રંથ ત્રેવડા સ્વરૂપનો છે:—(૧) ઐતિહાસિક, (૨) ધાર્મિક અને (૩) સાંસારિક. જનસમાજની નીતરીતિપર એની બહુ લાગવગ છે; કારણકે આર્યપ્રબળના જીવનમાંની નાનામાં નાની પણ કોઈ બાબત એવી નહિ જણાય, કે જેનો ધર્મની સાથે કાંઈ સંબંધ નહિ હોય ! આથી ઉપર જણાવેલી ત્રણે રીતે મારે આજનો મારો કેસ લડવાનો છે. એ ગ્રંથ અતિ મહત્ત્વનો અને અતિ વિસ્તારવાળો હોવાથી, તેમજ આર્યપ્રબળની પ્રાચીન સંસ્કૃતિનું એ એક ઐતિહાસિક કાવ્ય હોવાથી, તેના અમુક ખાસ પ્રસંગો પ્રથમ છૂટા છૂટા લેવાય તો સારૂ, એમ જણી આજે મેં તેમાંનો એક પ્રસંગ હાથ ધર્યો છે. ઇશ્વર અનુકૂળતા આપશે તો બીજા પ્રસંગો હાથ ધરવા વિચાર છે. વળી મારી એવી દૃઢ માન્યતા થઈ ગઈ છે કે મહારાજા સુયો-

* સૂચના:—આ લેખમાં જ્યાં જ્યાં આદિપર્વનો ઉલ્લેખ હોય તે તે શ્લોક અને સંખ્યા લેલે. સામીવાળા મહાભારતનાં સમજવાં; તથા અન્ય પર્વોનો ઉલ્લેખ હોય તે મુરદાખાદવાળી રામકૃષ્ણ કું ૦ ના મહાભારતનાં સમજવાં.

ધનને ચીતરવામાં આવ્યો છે, તેટલો તે નીચ કે કુકર્મી નહોતો; કારણ કે દુશ્મનને બને તેટલો કાળો ચીતરવાનો તો મનુષ્ય-સ્વભાવજ પડી ગયો છે ! ઇશ્વર-ઇચ્છા હશે તો મહારાજા સુયોધનની પણ વક્રીલાત કરવા આપનો આ નમ્ર સેવક પોતાની બધી દલીલો સાથે કોઈ દિવસ આપની સમક્ષ ઉભો રહેશે !

ઇતિહાસ એક સાક્ષીદાર છે અને સાક્ષીદારના સંબંધથી મહાભારત ગ્રંથ આર્થ જનતાના ન્યાયાસનસમક્ષ ઉભો રહી આજ કેટલીક શતાબ્દિઓથી—જેમ શ્રીમદ્ભાગવત શ્રીકૃષ્ણ-ચંદ્રની વિરુદ્ધ ગોપીઓ સાથેના વ્યભિચાર આદિ કલંકની સાક્ષી આપે બંધ છે તેમ—સતી દ્રૌપદી સામે પંચપતિત્વની સાક્ષી આપે બંધ છે; અને ‘બાપ-દાદાના વખતથી એવું જ મનાતું આવ્યું છે’ એવો વિચાર મનમાં આણી એ વિષયપર ખાસ વિચાર કરવાની કોઈ તસ્દી લેતું નથી; તેમ શાસ્ત્રદષ્ટિએ પણ કોઈએ એ ચમત્કારિક વાતનું નિરીક્ષણ કર્યું નથી; કારણ કે તેમ કરતાં તો, અપરોક્ષ રીતે, શાસ્ત્રાદ્ સ્પર્ધિર્વલીયસી નો સિદ્ધાંત છેક નિરૂપસાધિત કરે છે—જે કે બહુપતિત્વની બાબતમાં તો રૂઢિદેવીની જય પણ જણાતી નથી !

આર્થસંતાનો ! આજે હું આપ સમક્ષ સતી દ્રૌપદીના વક્રીલાતરીકે, પંચપતિત્વની બાબતનું વક્રીલાતનામું લઈ ઉભો રહું છું; અને આપનું લક્ષ એ અતિ અગત્યની બાબત-પર ખેંચવા આહું છું. આપને આ કેસમાં સદસ્યોનું અથવા અર્વાચીન ભાષામાં કહેતાં ‘બચૂરી’નું કામ કરવા સારૂ આવાહન કરેલું છે; પરંતુ આજે મારે આપની સાથે જરા વધુ છુટ લેવાની જરૂર પડશે. જે કે હું જે બાબત આપને જણાવનાર છું, તે બાબતથી આપ અબજુ તો નથીજ; છતાં તે તાજ કરવાની મને અત્યંત જરૂર જણાય છે. મારે આપને માત્ર મહાત્મા વિદુરે ટાંકેલા તે શબ્દો યાદ દેવડાવવાના છે, કે જે તેણે કૌરવોની દૂતસભામાં પ્રવ્હાદપુત્ર વિરોચન અને સુધન્વાનું આખ્યાન કહી ટાંક્યા હતા. તે શબ્દો મહાત્મા કશ્યપજીની અમૃત-પ્રસાદી છે, અને તે આ છે:—“ જે કોઈ જાણવા છતાં પ્રશ્નનો ઉત્તર ન આપે, તેનો આત્મા વરુણના સહસ્રપાશોથી બંધાયેલ બંધ છે; આથી જે સત્યવાદી છે, તે સદૈવ સત્યજ કહી દે છે.....(અને ન્યાયાસનપર બેસી ખોટું બોલવાથી જેટલું પાપ થાય છે તેટલું બીજી કોઈ રીતે થતું નથી.)

જે સભામાં ધર્મની વાતને અધર્મની વાતોથી ભળતીજ તરફ ધસડી લઈ જવામાં આવે છે, તે સભાના સભાજનો પાપના ભાગી થાય છે; એટલુંજ નહિ પણ ખોટી વાતને ખોટી ન કહેવાના કારણસર સભાપતિને અધું, અપરાધીને પા અને આપ જેવા સદસ્યોને પણ પા પાપ લાગે છે.” આ કશ્યપવચનો પણ આપની ધ્યાન બહાર તો નહિજ હોય. +

આ પૂર્વેના સર્વે સદસ્યોએ ન્યાયની ખરી રીત છોડી, સાક્ષીદારની ઉલટતપાસ (ક્રોસ-એક્ઝામીનેશન) ન કરતાં કેવળ આંખો મીંચીને સાક્ષીદારે જે કાંઈ કહ્યું તે પ્રશ્ન-વાક્ય સમજી દ્રૌપદી અને પાંડવોપર પંચપતિત્વ અને સન્નિભલિત સ્ત્રી કરવાના આરોપો મૂક્યા છે. સાક્ષીને શું ? તેને એકવાર ખબર પડે કે તેની ઉલટતપાસ થનાર નથી, તો તે નિર્ભય થઈ જેમ કાવે તેમ ઠોકવા મંડી પડે ! સાક્ષીઓના ધર્મ જણાવતાં કશ્યપ મહાસુનિ-એ એજ પ્રસંગે કહ્યું છે કે, “જે સાક્ષી થઈને દ્વંધ અને દહીં બેઠો પગ રાખી યથાર્થ કહેતો નથી, તેનો આત્મા પણ વરુણના સહસ્ર પાશોથી બદ્ધ થઈ બંધ છે.” એ નિયમે જોતાં નીચે જે ચાર-પાંચ ઉદાહરણો આખ્યાં છે, તેથી જણાશે કે સાક્ષીઓ કેવા પ્રકારની ભુજાની આપી ગયા છે; તેમજ તેપરથી, ‘મને ઘોર અન્યાય થયો છે’ એમ જે માંડ કુળ કહે છે, તેની

સત્યાસત્યતા પણ આપને પ્રતીત થશે. વળી એથી એવા સાક્ષીઓપર ખીલકુલ ભરોસો ન રાખવાનું પણ આપને સલામતીભર્યું લાગશે. આ ‘દોષલા’ (બેઉ બાબુનું કહેવાવાળા) સાક્ષીઓ શું કહે છે, તે હવે જુઓ:—

ખાંડવન બાળ્યા પછી ૬૫ વર્ષે^૧ મહાભારતનું યુદ્ધ થયું એ પણ ખરું; અને તે ૩૩ વર્ષે^૨ થયું એ પણ ખરું ! પાંડવોએ અજ્ઞાતવાસમાં જતાં શમીવૃક્ષપર પોતાનાં શસ્ત્રો રાખ્યાં અને લોકોનો ઉપસર્ગ ન થાય તે સારૂ ઝાડપર એક ત્રેત બાંધ્યું એ પણ ખરું;^૩ અને ત્રેત ન બાંધતાં હથિયારોનો ગાંસડોજ એવી રીતે બાંધ્યો કે તે ત્રેત જેવો દેખાય એ પણ ખરું !^૪ નકુળ અને દ્રૌપદી કાળાં અને ભીમ ગોરો એ પણ ખરું; અને ભીમ કાળો તથા નકુળ દ્રૌપદી ગોરાં એ પણ ખરું ! અને અર્જુનના રંગ તો ઘડીયે ઘડીયે પલટે છે ! કદાચ તેથીજ તેણે અર્જુન અને કૃષ્ણ એવાં બે નામ રાખ્યાં હશે ! ભીમે દુઃશાસનને મારી તેનું લોહી પીધું એ પણ ખરું, અને લોહી પીધાનો ભાવ જાળવ્યો એ પણ ખરું !

કહો, ત્યારે શું આવા સાક્ષીઓપર તમે જરાયે ભરોસો રાખી શકશો ? વળી છેક ખોટા સાક્ષીઓની તો ગણના આપણે કરીજ નથી ! મારે આપને ફરી જણાવવું જોઈએ કે સદસ્ય હોવાને લીધે આપનાપર મોટી જવાબદારી રહેલી છે; કારણ કે આજના કેસપર કેવળ દ્રૌપદીનીજ નહિ, પણ સર્વે પાંડવો અને તેમની માતાનો તથા તેદ્વારા આખી ક્ષત્રિય પ્રજા, તેને લીધે બધા પ્રાચીન આર્યો અને એકંદરે આખી પ્રાચીન સભ્યતાની લાજનો સવાલ અવલંબી રહેલો છે. આથી કોઇ પણ વ્યક્તિ કે બનાવની શરમમાં અંખવાઈ ન જતાં જે ખરું જણાય તેજ કહેવાની આપની ફરજ આપ વિચારશો. વળી આપના ચુકાદાપર આર્ય-સાહિત્યનો ભાવિ આયુષ્યક્રમ અવલંબી રહેલો હોવાથી સાહિત્ય સ્વતંત્ર અને કેવળ સત્યાનુજીવી રહે કે પરતંત્ર અને સત્તાનુભવી રહે તેનો પણ નિર્ણય થવાનો છે. ઇતિહાસ-શાસ્ત્રનું જીવિત પણ તેપર અવલંબિત છે.

અહીં મારે એક બીજી વાત પણ જણાવવી જોઈએ. કોર્ટમાં સાક્ષીને જેમ તેના ધર્મ-અંથના સોગંદ સાચેસાચીજ હકીકત કહી દેવા સારૂ આપવામાં આવે છે, તેમ વકીલને સાચીજ બાબતની વકીલાત કરવાના અને ન્યાયાધીશને સાચોજ ચુકાદો આપવાના સોગંદ આપવામાં આવતા નથી. ન્યાયાધીશ અને વકીલને માત્ર આટલીજ સગવડ નથી, પણ તેઓ પક્ષકારોવિષે ગમે તેવા કટાક્ષ કરે, તો તેમને તેમ કરતાં અટકાવનારી ‘ઇડિયન પીનલ કોડ’ની કોઇ કલમ નથી ! સોગનપર ખોટી જુબાની આપવા સારૂ સાક્ષીઓપર કેસ માંડવામાં આવ્યા હશે, તેમને શિક્ષા પણ કરવામાં આવી હશે; પરંતુ ખોટી વકીલાત કરવાસારૂ વકીલને કે ખોટા ચુકાદા આપવા સારૂ ન્યાયાધીશને કંઈપણ શિક્ષા થયેલી સાંભળવામાં નથી આવી ! વકીલો અને ન્યાયાધીશોના આ વિશેષ લાભને હાનિ પહોંચાડવાના હેતુથી નહિ, પણ આ કેસના બરાબરની વિશેષ સાબિતી દાખલ, હું એક વકીલતરીકે ખોટી ફરિયાદ લાવવાનો અને પ્રતિપક્ષને ખોટી રીતે ઉતારી પાડવાનો મારો હક્ક પણ આ તકે ત્યજ દઇ, મારા અન્ય વ્યવસાયબંધુઓથી વિરુદ્ધ રીતે સોગંદ લઇ કહું છું કે, પૂર્ણ તપાસને અંતે મને જે ખરું જણાયું છે અને અંતઃકરણપૂર્વક જેને હું ખરું માનું છું, તેનોજ ચુકાદો આજે હું આપની પાસે માગવા આવ્યો છું.

૧ પાર્થ: પંચ વ વર્ષિઞ્ચ વર્ષાણિ શ્વેતવાહનઃ (ઇતત્ ધનુઃ અધારવત્)॥(વિરાટ પર્વ, ૪૩)

૨ ત્રયાશ્વિન્સત્ સમાઃ સૂતઃ શાંઢેશ્વમિતપૈયત્ (ઉલ્ભોગ પર્વ, ૫૨)

૩ વિરાટ પર્વ-૫ ૪ વિરાટ પર્વ-૪૧

ઉપર વર્ણવ્યા તેવા જુઠા સાક્ષીદારોની જુખાનીને ખીલકુલ વજન ન આપતાં, પૂરાવા અને બુદ્ધિપર અને તે પૂરાવા તથા બુદ્ધિના સ્તંભોપર ઉભી કરેલી અનેક સંગીન દલીલોપર લક્ષ આપી આજના કેસનો આપ ચુકાદો આપશો; એવી અબલા, નિઃસહાય દ્રૌપદીની આપની પાસે હાય જોડીને પ્રાર્થના છે. તેને આપની દયાની જરૂર નથી, તેને તેનો હક્ક જોઈએ છે; અને તે આશા રાખે છે કે, કૌરવોની દૂતસભાના સદસ્યોની માફક નહિ, પણ ખરી ધર્મસભાના સદસ્યોની માફક આપ તેની ફરિયાદ સાંભળી લઈ ચુકાદો આપશો. ધ્યાનમાં રાખજો કે જે માણસને પૂછવામાં આવતાં ધર્મવિરુદ્ધ વાત કહે છે, તેની આગલી પાછલી સાત સાત પેઢીઓ નકે જાય છે; અને તેનાં સર્વે શુભ કર્મો નષ્ટ થાય છે, એમ પણ મહાત્મા કશ્યપ-જીએ કહેલું છે.

x x x x x

આ કેસમાં નીચલી ચાર “ઇશ્યુઝ” (તકરારી બાબતો) છે:-

૧-શું હાલનું મહાભારત તેજ છે કે જે વ્યાસે રચ્યું હતું ?

૨-શું કુંતીએ ખરેખર “સર્વે વહેંચી દ્યો” એમ કહ્યું હતું ?

૩-શું વ્યાસની દ્રૌપદીના પૂર્વજન્મવિષેની બે વાતો અને યુધિષ્ઠિરે આપેલાં ગૌતમી અને વાક્ષીનાં બે ઉદાહરણો વિશ્વસનીય છે ?

૪-શું આર્યોમાં બહુપતિત્વનો ચાલ કદિયે પ્રચલિત હતો ખરો ?

આટલી બાબતના નિરાકરણથી આખા કેસનું નિરાકરણ આપોઆપ થઇ જશે.

બાબુ બકિમચંદ્રે શ્રીકૃષ્ણચરિત્ર નામે પોતાના પુસ્તકમાં આવા કેસોને સાડ મુકરર કરેલા નિયમોમાંથી બે નિયમો મેં આજના કેસને સાડ લીધા છે. એ બે નિયમો આ છે:-

૧-જે વૃત્તાંત પરસ્પર વિરોધી હોય તેમાંનું એક અવશ્ય નવું ઉમેરેલું જાણવું. વળી કોઈ વાત બે કે ત્રણ ત્રણવાર કહેવાયેલી હોય, અને તેમાં પહેલી વખતથી જૂદી કે ઉલટીજ વાત બીજી વાર કહેવાયેલી હોય, તો તે ખચિત નવી ઉમેરાયેલી જાણવી; કારણ કેઈપણ અ-ક્કલમંદ લેખક નિરર્થક વાત ફરી ફરીને લખે નહિ અને વળી તેમ કરતાં પોતે પહેલાં કહ્યું હોય તેના કરતાં કોઈ જુદું કે ઉલટું કહે નહિ.

૨-મહાભારત રચનાર કવિ એક મહાન કવિ હતો અને એવા કવિઓનાં રચેલાં ચરિત્રોનો આખો ભાગ એકબીજાની જોડે બરાબર બેસતો આવે એવો હોવો જોઈએ. આથી તેમાં જો કોઈ ઠેકાણે ફેરફાર જોવામાં આવે તો તે ભાગ નવો ઉમેરાયેલો જાણવો. જેમકે:- ધારો કે કોઈ મહાભારતની નકલમાં કોઈ જગ્યાએ ભીષ્મને વ્યભિચારી યા ભીષ્મને બીકણ કહેલો જણાય તો તે વાત નવી ઉમેરેલી ગણવાને કોઈ રીતનો બાધ આવતો નથી.^૧

અર્થાત્ પરસ્પર વિરુદ્ધ જે વાત હોય તે, તેમજ એક માણસની ‘કુરેકટર’-ની વિરુદ્ધની વાત કદી, પણ માનવી જોઈતી નથી. દાખલાતરીકે એક માણસ-ને ઘણે ઠેકાણે જિતેન્દ્રિય અને નિર્લોભી બતાવ્યો હોય અને કોઈક ઠેકાણે તેને વ્યભિચારી અને લોભી બતાવ્યો હોય, તો પાછલી વાત તે માણસની નિશ્ચિત ‘કુરેકટર’ ની વિરુદ્ધ હોવાથી ખોટી માનવી.

મારા કેસનો આ પાયો છે અને એ પાયાપરજ આ લેખરૂપી ઇમારત મેં ચણી છે.

દ્રૌપદીનો વકીલ

હાલનું મહાભારત

“ શ્રદ્ધ ભરતખંડની ભૂમિ, માનુષતાનું પારણું, તને વંદન છે ! સેંકડો વર્ષના નિર્દય ઉપદ્રવો પણ જેને વિરમરણની ધૂળ નીચે દાટી શક્યા નથી, એવી પૂન્ય અને સમર્થ પાલક માતા, તને પ્રણામ છે ! શ્રદ્ધા વા સત્યતાની, પ્રેમની, કવિતાની અને શાસ્ત્રની પિતૃભૂમિ, તને નમન છે ! તારા ભૂતકાળનો મહિમા પાશ્ચાત્ય દેશોના ભવિષ્યમાં પણ સજીવન થાઓ ! ”
(ભુદ્ધ જેટ્ટાલિયટ)

यहि हास्ति तदन्यत्र यमेहास्ति न तत्कचित् ।

“ જે અહીં હશે તે બીજે પણ હશે, જે અહીં નથી તે બીજે પણ નથી ! ” (મહાભારત)

હાલ આપણને જે મહાભારત મળી આવે છે, તેમાં વ્યાસલિખિત માત્ર ૧૬ તથા વૈશં-પાયન અને સૌતિ વગેરેલિખિત ૩૬ ભાગ છે, એમ સઘળા વિદ્વાનો-જે કે કયા કયા ભાગો પ્રક્ષિપ્ત છે, એ નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાતું નથી^૧ છતાં-એકમતે કબૂલ કરે છે.

મહાભારતના આદિપર્વના બીજા અધ્યાયનું નામ ‘પર્વસંગ્રહાધ્યાય’ છે. મહાભારત-માં જે જે બાબતનું વ્યાન કરવામાં આવ્યું છે અથવા જેને વિષે લખવામાં આવ્યું છે, તે સર્વેનો ટુંક સાર એ અધ્યાયમાં છે. તેને મહાભારતનું સૂચિપત્ર અથવા અનુક્રમણિકા (ટેબલ ઓફ કન્ટેન્ટ્સ) કહીએ તો ચાલે. નાનામાં નાના વિષયની પણ એમાં ગણતરી થયેલી છે; માટે જો કોઇ મોટો, મહત્ત્વનો વિષય એમાં ગણ્યાવિનાનો રહી જાય, તો તે પાછળથી ઉમેરાયેલો ભણવો. દાખલાતરીકે, અશ્વમેધપર્વમાં અનુગીતા અને પ્રાદ્યુગીતા પર્વાધ્યાય છે. એ બન્ને ઘણી મહત્ત્વની બાબતો છે; કારણ કે એમાં છત્રીસ અધ્યાય રોકાયેલા છે, પણ પર્વસંગ્રહા-ધ્યાયમાં તેનો જરાપણ ઇશારો નથી; માટે એવું કહી શકાય કે અનુગીતા અને પ્રાદ્યુગીતા એ બન્ને મૂળ ગ્રંથમાં નહોતાં.

વળી અનુક્રમણિકાધ્યાયમાં કહ્યું છે કે, મહાભારતમાં એક લાખ શ્લોક છે; તેમ કયા પર્વમાં કેટલા શ્લોક છે, તે પર્વસંગ્રહાધ્યાયમાં જણાવેલું છે. એ મુજબ, ખિલહરિવંશના બારહબ્બર શ્લોક ન ગણતાં, કલકત્તા પ્રત મુજબ આખા મહાભારતના ૮૪૮૩૬ શ્લોક થાય છે.^૨ ૨૦ બેઘે પોતાના અંગ્રેજી પુસ્તકમાં મહાભારતની મુંબઇની પ્રતમાં હાલ જેટલા શ્લોકો પર્વાવાર મળી આવે છે, તેની જે યાદી આપી છે તે પરથી જણાય છે કે, (ખિલહરિવં-શના ૧૨૫૮૦ બાદ કરતાં) કુલ ૮૩૨૪૬ શ્લોક મળી આવે છે. મતલબ કે, લાખ શ્લોકનો સરવાળો થતો નથી; તેથી બાકી પૂરી કરી આપવા સારૂ પર્વાધ્યાયસંગ્રહકાર જણાવે છે કે, “એરીતે ૧૮ પર્વ લખાયાં છે. ત્યારપછી હરિવંશને ભવિષ્યપર્વ લખાયાં, અને મોટા મોટાઓએ હરિવંશના શ્લોકોની ગણતરી બાર હબ્બરની કરી છે.” પર્વસંગ્રહાધ્યાયમાં હરિવંશવિષે એથી વિશેષ

૧ રા. બ. ચિંતામણરાવ વિનાયક વૈદ્ય, આ લેખકપરના એક પત્રમાં એ વિષે પોતાનો એવો મત જાહેર કરે છે કે, આપણા હાલના આચારવિચારોથી વિરુદ્ધ જે વાતો જણાય છે, તે અસલ મહાભારતનો ભાગ છે; અને હાલના વિચારોને અનુકૂળ જે વાતો છે, તે સઘળું પાછળું ઉમેરણ છે. દાખલાતરીકે દ્રૌપદીને પાંચ પતિ હતા, એ બીના અસલ ભાગની છે અને તેથી સત્ય છે, એમ તેમનું માનવું છે. આપણે ગળે એ ઘુટડો ભાગ્યેજ ઉતરી શકશે; કારણકે પ્રાચીન આર્યો કાંઇ પાપાણ્યુગના (સ્ટોન-એજના) નહોતા-તેઓ દુનિયાની કોઇ પણ પ્રજા કરતાં તેવખતે વધુ આગળ વધેલા હતા.

૨ પણ બંકિમબાણુના કૃષ્ણચરિત્રમાં જૂદાં જૂદાં પર્વોના શ્લોકોની જે સંખ્યા આપી છે, તેનો સરવાળો કરતાં તો ૮૮૮૪૦ શ્લોક થાય છે. આથીજ એ શ્લોકોનો જે સરવાળો તે બાણુએ ૮૪૮૩૬ નો આપ્યો છે, તેની આગળ તેના વિદ્વાન અનુવાદકે પ્રશ્નચિન્હ મેથું દર્શો !

(ભુઓ યુ. ભા. ૫. ૪૧)

કશું લખેલું' નથી. એ મુજબ ગણતાં ૯૬૮૩૬ શ્લોક થાય;^૧ પણ બંકિમબાબુની ગણતરી મુજબ જુમલે ૧૦૭૩૯૦ અને રા. બ. વૈદ્યની ગણતરી મુજબ ૯૫૮૨૬ શ્લોક થાય છે. આથી બંકિમ-બાબુ કહે છે કે, મહાભારતમાં કહી પણ લાખ શ્લોકો હતાજ નહિ; પણ વૈદ્ય કહે છે કે એક લાખની સંખ્યા તો આશરે લખી હોવી જોઈએ; કારણ કે સાંતિના કહેવા મુજબ ૯૬૮૩૬ ની તે સંખ્યા હોવી જોઈએ અને તેમાંયે મુંબઈની પ્રતમાં તો ૯૫૮૨૬ છે, એટલે ૧૦૧૦ શ્લોક સાંતિની ગણતરી કરતાંયે ઉલટા ઓછા છે.

પણ ખુદ અનુક્રમભૂષિકાધ્યાયને પણ 'એન્લાઈ' કરવામાં આવ્યો છે; કારણ કે બંકિમ-બાબુના લખવા મુજબ એ અધ્યાયના ૧૦૨ મા^૨ શ્લોકમાં કહ્યું છે કે, " વ્યાસદેવે દોઢસો શ્લોકવાળી અનુક્રમભૂષિકા લખી છે; " પરંતુ હાલના મહાભારતના એજ અધ્યાયમાં ૨૭૨ શ્લોક જોવામાં આવે છે, એટલે કે પર્વસંગ્રહાધ્યાય લખાયા પછી પણ અનુક્રમભૂષિકામાં ૧૨૨ શ્લોક વધી ગયા છે !

મહાભારતનું શરૂઆતનું ઉપાખ્યાન છાંડી દેતાં તેમાં ૨૪૦૦૦ શ્લોક છે. એ શ્લોક વેદવ્યાસે પોતાની જાતે પોતાના પુત્ર શુકદેવને શીખવેલા મહાભારતમાં લખ્યું છે કે, "પ્રથમ આ ભારતરૂપી સંહિતા વ્યાસજીએ ચોવીસ હજાર શ્લોકોની કરી અને પછી મહાત્મા પુરુષો-નાં આખ્યાન લખ્યાં છે, તેથી એ ભારત એક લાખ શ્લોકનું થયું. વળી પર્વસંહિત વૃત્તાંતોની અનુક્રમભૂષિકા વાસ્તે દોઢસો શ્લોક બીજા કર્યા. આવી રીતે એ ભારતની રચના કરીને વ્યાસ-જીએ પોતાના પુત્ર શુકદેવજીને ભણાવ્યું ને બીજા કેટલાક યોગ્ય શિષ્યોને પણ શીખાવ્યું." ^૩ હવે વૈશંપાયન શુકદેવ પાસે એ શીખેલા તેથી કુદરતી રીતેજ જનમેજયની પાસે પણ એજ કદના મહાભારતની કથા થયેલી; માટે આદિમહાભારત એટલાજ શ્લોકોનું બજીવું.^૪

હવે વૈશંપાયને જનમેજય આગળ કહેલું તે ભારતાખ્યાન ઉગ્રશ્રવાએ નૈમિષારણ્યમાં શૌનકાદિ ઋષિઓને કહેલું; પણ પર્વાધ્યાયસંગ્રહકાર એ સંગ્રહ ઉગ્રશ્રવાએ કહી સંભળાવ્યો હોય તેમ લખે છે, તેથી વૈશંપાયનનાં એ વચન હોય નહિ; માટે એ ભાગ આદિ એટલે વૈ-શંપાયનના મહાભારતનો પણ નહિ. અનુક્રમભૂષિકાધ્યાયમાં લખ્યું છે કે, 'કોઈ ભારતનો આરંભ પહેલેથી, કોઈ આસ્તિકપર્વથી તો કોઈ ઉપરિચર રાજાના આખ્યાનથી કરે છે.'^૫ માટે જ્યારે ઉગ્રશ્રવા એ ગ્રંથ ઋષિઓને સંભળાવતા હતા, ત્યારે પર્વસંગ્રહાધ્યાય તો શું, પણ અનુક્રમ-ભૂષિકાધ્યાયના ૧૫૦ શ્લોક બાદ કરતાં શરૂઆતના બાસક અધ્યાય પણ તેમાં નહિ હોય; અને તે સઘળાજ પાછળથી ઉમેરાયેલા હોવા જોઈએ.^૬ એ અધ્યાય જોતાંજ એવો વિચાર આવે છે કે, ભવિષ્યમાં ધીમે ધીમે મહાભારતમાં ઘણો ભાગ ઉમેરાતો જશે એમ ધારી તેનો

૧ પણ રા. બ. ચિંતામણરાવ વૈદ્યે પોતાના ' ધી રીડલ ઓફ ધી મહાભારત ' નામના પુસ્તકના 'એપેન્ડીક્સ' માં મહાભારતમાં લખ્યા મુજબની આ સંખ્યાઓનો સરવાળો જો કે ૯૬૮૩૬ નો મૂક્યો છે, છતાં ખરી રીતે તો તે ૯૬૮૫૩ થાય છે.

૨ તતોઽધ્યક્ષસ્તં મૂયઃ સંક્ષેપં કૃતવાનૃષિઃ।અનુક્રમણિકાધ્યાયં વૃત્તાન્તાનાં સપર્વણામ્ ॥

૩ ચતુર્વિંશતિસાહસ્રીં ચક્રે ભારતસંહિતામ્ ॥ વગેરે વગેરે (આદિપર્વ-અં ૧૦૧, ૧૦૩)

૪ રા. બ. વૈદ્યે પોતાનાં ' રીડલ ઓફ ધી મહાભારત ' નામના પુસ્તકની પૂરવણીમાં કયા કયા ભાગો પ્રક્ષિપ્ત હોવા સંભવે છે તે, તેમજ તેજ પુસ્તકના ચોથા અધ્યાયમાં જૂદાં જૂદાં નવ કારણો આપી મહાભારતનું કદ આટલું કેમ વધ્યું તે, સવિસ્તર ખતાવી આપ્યું છે.

૫ આદિપર્વ-અં ૧૧ શ્લો ૧૨

૬ કારણકે ૬૩ મા અધ્યાયમાં મહાભારતનાં વખાણ અને તેની રચનાસંબંધી કંઈક હેવાલ આપેલો છે, જે માત્ર ગ્રંથની શરૂઆતમાંજ હોવો જોઈએ.

અટકાવ કરવામાટેજ અનુક્રમણિકાધ્યાય પછી કોઇએ પર્વસંગ્રહાધ્યાય રચી કાઢ્યો છે; અને તેથી એવું અનુમાન થઈ શકે છે કે, પર્વસંગ્રહાધ્યાય રચાયા પહેલાં પણ મહાભારતમાં નવી વાતો દાખલ થઈ ચૂકેલી !

વળી વ્યાસ અને વૈશંપાયનની રચનાસુધી મહાભારતનાં કેવળ એક સો નાનાં નાનાં પર્વો હતાં, અને સૌતિ પણ તે કપૂલ કરે છે. સૌતિએ તે મોટાં કરી ભારતના અઢાર મોટા વિભાગ કર્યા અને તેને પણ ‘પર્વ’નુંજ નામાભિધાન કર્યું. આદિપર્વના પ્રથમાધ્યાયમાં પર્વોની જે યાદી આપેલી છે, તેની સંખ્યાનો સરવાળો કરતાં પણ તે સો કરતાં વધી જાય છે; આથી પણ એ સ્પષ્ટ જણાય છે કે, વૈશંપાયનના ભારતને સૌતિએ મોટું કર્યું હતું.

વળી મહાભારતમાં કેટલાંક પ્રશ્નો રાજા જનમેજય પૂછે છે ને વૈશંપાયન તેના ઉત્તર આપે છે. એ બધું અસલ મહાભારતમાં હોવું શક્ય નથી. મતલબ કે, એક ઇતિહાસતરીકે વ્યાસે ભારતની અસલ રચના કરેલી અને “જય” નામ આપેલું.^૧ મહાભારતના મંગલાચરણના પ્રથમ શ્લોકમાંજ એ નામનો ઉલ્લેખ છે.^૨ જેણે પર્વમાં પણ એજ નામ અપાયેલું આપણે જોઈએ છીએ. વ્યાસે રાતદિવસ મહેનત કરી એની રચના ત્રણ વર્ષમાં કરી, એમ મહાભારતમાં લખ્યું છે. આને આપણે મહાભારતની પ્રથમ આવૃત્તિ કહીશું.

વ્યાસે એ રચના પોતાના પાંચ શિષ્યોને શીખવી. તેમનાં નામ સુમંતુ, જૈમિની, પૈલ, વૈશંપાયન અને શુક (વ્યાસનો પુત્ર) હતાં. બુદ્ધ મહાભારતમાં લખ્યું છે કે, આ દરેકે ત્યારબાદ પોતપોતાનું ભારત રચ્યું. આશ્વાલયને આ પાંચેને ‘ભારતાચાર્ય’ કહ્યા છે. આથી એમ માનવાનું કારણ રહે છે કે, વૈશંપાયનાદિએ જે રચના કરી તે ‘ભારત’ કહેવાતી. ‘જય’ માંથી ‘ભારત’ માં પરિવૃત્ત થયેલી આ આવૃત્તિને આપણે બીજી આવૃત્તિ કહીશું.

હવે આપણે ત્રીજી-છેલ્લી-આવૃત્તિની તપાસ કરીએ. તેના રચનાર સૌતિ હતા; કારણ કે મહાભારતમાં તે પોતેજ કહે છે કે, “હિ ઋષિગણુ! મેં ભારત એક લાખ શ્લોકમાં કહી સંભળાવ્યું છે. આ દુનિયામાં વૈશંપાયને તે સૌથી પ્રથમ કહી સંભળાવેલું.”^૩ ‘ભારત’ મટીને ઘણુંકરી ‘મહાભારત’ નું નામ આપનાર પણ એજ હોવો જોઈએ. આશ્વાલયને ‘ભારત’ અને ‘મહાભારત’ બૃહાં ગણ્યાં છે, તો આપણે વૈશંપાયનની કૃતિને ‘ભારત’ અને સૌતિની કૃતિને ‘મહાભારત’ ગણીશું. તો ખોટું નહિ કહેવાય; કારણકે સૌતિએ પોતે કહ્યું છે કે, ‘ભારત’ ને તેનું મોટું વજન અને કદ જોઈ તેને ‘મહાભારત’ નામ આપ્યું છે.^૪

પણ બીજા અંથો કરતાં મહાભારતમાં કાલ્પનિક વૃત્તાંતો વિશેષ છે, તેનાં કેટલાંક ખાસ કારણો છે. દરેક જગ્યાએ ઇતિહાસના વર્ણનમાં ખોટા વૃત્તાંતો ઘુસી જવાનાં બે કારણો હોય છે. એક તો લોકો જે કાંઈ કહે તેનાપર અધવિશ્વાસ રાખી લેખક તેનેજ ખરું માની લઈ પોતાના પુસ્તકમાં દાખલ કરે તે; અને બીજું, એક લેખકની કૃતિ રચાઈ બહાર પડે ને તેનો પ્રચાર થાય ત્યારપછી પાછળથી થનારા બીજા લેખકો પોતાના લેખ તે આગલા લેખમાં પોતાના નામવિના દાખલ કરી દે તે. આમાંના પહેલા સબબને લીધે દરેક દેશના પ્રાચીન ઇતિહાસમાં કાલ્પનિક વાતો દાખલ થઈ ગઈ છે અને મહાભારતમાં પણ તેવું બન્યું છે. બીજા સબબની હસ્તિ આર્યાવર્ત્તસિવાય બીજા દેશોમાં ન હોવાથી તે દેશોના ઇતિહાસોપર તેણે એટલી બધી અસર નથી કરી; પરંતુ મહાભારતમાં તો તેણે વિશેષ રીતે પોતાનું પ્રાબલ્ય બતાવ્યું છે અને તેમ થવાનાં ત્રણ કારણો છે.

૧ જયો નામેવિહાસોડયમ્. ૨ તતો જયમુદીરયેન્. ૩ આદિપર્વ, અ૦ ૧, ૧૦૭

૪ મહત્વાત્મારવત્વાન્ન મહામારતમુચ્યતે.

પ્રથમ કારણ એ છે કે, બીજા બધા દેશોમાં જેવો ઇતિહાસ રચાયો કે તરત તેને લખી લેતા. એવા લખેલા અથોમાં પારકા લેખકને પોતાનો લેખ ઘુસાડી દેવો સહેલો પડતો નથી; કારણકે તેવા પ્રસંગમાં એક નકલપરથી બીજી નકલની શુદ્ધાશુદ્ધિ નક્કી થતી હોવાથી ઝટ પકડાઈ જવાનો ભય રહે છે. આગળના વખતમાં ભરતખંડમાં આખો અંથ રચાયો કે તેનો પ્રચાર મોઢે મોઢે થતો અને લખવાની કળાની આવડત છતાં શુરુ શિષ્યને શીખવે અને તે બીજને શીખવે, એમ બધું મોઢે મોઢેજ ચાલતું. આથી અંદર અંદર નવીન રચના દાખલ કરી દેવાનું બહુ સરળ થઈ પડતું.

બીજું કારણ એ છે કે, આપણા લોકોમાં જેટલું પ્રિય તથા ગૌરવવાળું પુસ્તક મહાભારત થઈ પડ્યું છે, તેટલું કોઈપણ ઇતિહાસનું પુસ્તક ગ્રીસ કે રોમમાં થઈ પડેલું નથી; અને તેથી જેટલી ઇચ્છા ભરતખંડના લેખકોને પોતાનો લેખ તેમાં દાખલ કરી દેવાની હોય તેટલી તે દેશના લેખકોમાં સ્વાભાવિક રીતેજ હોય નહિ.

ત્રીજું કારણ એ છે કે, પાશ્ચાત્ય દેશોના લેખકો યશ અથવા એવીજ બીજી કોઈ રીતની ખ્યાતિ હાંસલ કરવાની ઇચ્છાનો ત્યાગ કરી શક્યા નથી અને તેથી હુમેશાં પોતાની કૃતિ પોતાનેજ નામે ઓળખાવવાનો તેમનો ઉદ્દેશ રહેતો. પારકાની કૃતિમાં પોતાની કૃતિ ઘુસાડી દઈ પોતાના નામનો લોપ કરી નાખવાની તેમને ઇચ્છાજ થતી નહોતી; પણ ભરતખંડના નિઃસ્વાર્થ અને નિષ્કામ બ્રાહ્મણો તો યશના ભૂખ્યા હતાજ નહિ ! તેઓ તો કર્મબેવા-ધિકારસ્તે ના ઉપાસક હતા ! આ દેશમાં એવા ઘણા અથો છે કે જેના બનાવનારાઓનાં નામ હજીસુધી પણ કોઈ જાણતું નથી ! આવા લેખકોએ મહાભારત જેવા લોકપ્રિય અંથમાર-ક્રમે પોતાની કૃતિ પણ લોકોમાં વિશેષ ફેલાય એવા વિચારથી તે અંથમાં પોતાના લેખ દાખલ કરી દીધા હોવા બેઠબે.^૧

વળી વ્યાસે જ્યારે બહુ સ્વતંત્રપણે લખ્યું છે,^૨ ત્યારે ત્યારપછીના લેખકોએ પોતાનાં માન્ય દેવનું માહાત્મ્ય વધારવા અનેક ફેરફારો કર્યા છે. મહાભારતમાં આ મુજબ, ઝીણી નજરે જોતાં, કૃષ્ણ અને શિવવાદીઓના વિવાદના ઘણા દાખલા જડી આવે છે. એ સર્વે ભાગે

૧ રાજ ભોજના રાત્ર્યમાં વ્યાસજીને નામે માર્કંડેય અને શિવપુરાણ કોઈએ બનાવેલાં, જેની રાજ ભોજને ખખર પડતાં તેણે તે લેખકના હાથ કપાવી નાખી રાત્ર્યમાં ઢેઢેરો પીટાવેલો કે, “ દરેકે પોતાની રચના પોતાનેજ નામે પ્રસિદ્ધ કરવી, પ્રાચીન ઋષિઓને નામે નહિ. ”

૨ વ્યાસની નિષ્પક્ષતાનાં એક બે ઉદાહરણો આપણે લઈશું. યાદવોનો જ્યારે પરસ્પરમાં લડવાથી નાશ થાય છે, ત્યારે અર્જુન દારકાં આવી શ્રીકૃષ્ણની સ્ત્રીઓને હસ્તિનાપુર લઈ જવા પ્રયાણ કરે છે; પણ રસ્તામાં રાત્રી માણસો તેનાપર હુમલો કરે છે અને અર્જુનના કબજામાંથી ઘણીક સ્ત્રીઓ લઈ જાય છે. આ ઠેકાણે વ્યાસ સ્પષ્ટ કહે છે કે, “ કેટલીક સ્ત્રીઓ તો પોતાની મરજીથીજ ચાલી ગઈ ! ” (મૌસલપર્વ-૭, પદ જુઓ) કૃષ્ણની મનાતી સેંકડો સ્ત્રીઓમાંથી કેટલીક અસંતુષ્ટ હશે, તેથી તેઓ પોતાની મરજીથીજ રાત્રી લોકો જોડે નીકળી ગઈ હશે, તેનો કવિએ સામાન્ય રીતે સ્વતંત્રતાથીજ ઉલ્લેખ કર્યો છે. વળી દુર્યોધન જ્યારે ભીમની ગદાથી ઘાયલ થઈ પડે છે અને કૃષ્ણનાં દુર્યોધનોનો જવાબ પોતાના બચાવમાં આપે છે, ત્યારે કવિ કહે છે કે, “ દેવતાઓએ તે મરણ્યોલક થયેલા દુર્યોધનપર પુષ્પવૃષ્ટિ કરી અને ત્યાં ઉભેલા બધા-કૃષ્ણ પણ-જંખવાણા પડી ગયા ! ” મતલબ કે વ્યાસે કૃષ્ણની પણ શરમ રાખી નથી; સઘળું સ્વતંત્રતાપૂર્વક લખ્યું છે. જો એમ ન હોત, તો પહેલા ઉદાહરણમાં ખાસ કૃષ્ણની સ્ત્રીઓનો ઉલ્લેખ તે કરત નહિ; અને બીજામાં ખુદ કૃષ્ણે દુર્યોધનનાં જે કર્મો વખોડી કાઢેલાં તે કર્મોના કરનારપર તે દેવતાઓ પાસે પુષ્પવૃષ્ટિ કરાવી કૃષ્ણને ‘ભોઠા’ પાડવાનું પસંદ કરત નહિ.

કે જેનાં અનેક પુણ્યાં ઉઠાડરણાં અનુશાસન પર્વમાંથી મળી આવે છે, તે કૃષ્ણ અને શિવની ઉપાસનાનું પરિભળ બ્યારે બહુ વધેલું હશે ત્યારે ઉમેરાયેલા હોવા જોઈએ. મહાભારત રચાયું તે વખતે અને ત્યારપછી પણ થોડો વખતસુધી, એ બે ઉપાસના પેઠી એકેનું બહુ જોર નહોતું. જેમ જેમ જોર વધતું ગયું, તેમ તેમ ઝગડો વધતો ગયો અને મહાભારતનું કેદ પણ વધતું ગયું ! આ રીતે મહાભારત એ બન્ને પક્ષનો ‘શાસ્ત્રાર્થ હાલ’ બન્યો ! શિવ-માર્ગીઓ શિવનું અને વિષ્ણુમાર્ગીઓ વિષ્ણુ અને કૃષ્ણનું માહાત્મ્ય વધે એવી રચના સપાટા-બંધ ગોઠવી ઘાલવા લાગ્યા.

ઉપરાંત વામમાર્ગીઓએ પણ પોતાના હાથમાં આવેલી તક પોતાના હંમેશના રિવાજ મુજબ જવા દીધી લાગતી નથી. સુદેષણ કીચકને ‘પર્વ’ ને દિને માંસમઘાદિ લઈ સૈરંધ્રીને મોકલવાનું કહે છે; આથી એ ‘પર્વ’ પ્રાયઃ વામમાર્ગીઓનું હશે.^૧ વળી સંધિ સાડ પાંડવો પાસે ગયેલો સંજય અંધ ધૃતરાષ્ટ્રની પાસે જઈ કૃષ્ણાર્જુન કેમ અને ક્યાં બેઠા હતા તેનું વર્ણન આપતાં કહે છે કે, “ખૂબ મધ પીને બેઠેલા તેઓમાંથી કૃષ્ણ તો પોતાના બેઉ પગ અર્જુનના બોળામાં નાખી બેઠેલા, પણ અર્જુન તો એક પગ દ્રૌપદીના બોળામાં તથા એક સત્યભામાના બોળામાં નાખી બેઠેલો હતો !”^૨

આવી આવી નિષ્પ્રયોજન અને દુરાચારની વાતો વેદવિજ્ઞ જનોની ‘કરેકટર’ સાથે બંધબેસતી આવતી નથી, તેથી તે બીજાની ઉમેરેલી હોવી જોઈએ; અને તે ‘બીજા’ તે કોઈ નહિ, પણ પ્રાયઃ મહા દુરાચાર ફેલાવનાર વામમાર્ગીઓજ હોવા જોઈએ. મતલબ કે, આપણે માટે એમની પ્રસાદી પણ મહાભારતમાં ઉપલબ્ધ છે !

વળી મહાભારતને ‘પાંચમે વેદ’ બનાવવાને સાડ પણ લેખકોને થોડી ખટપટ કરવી પડી નથી ! તેમ કરવા માટે મહાભારતમાં અનેક વિષયોનું તેમને ઉમેરણ કરવું પડયું છે; અને એમ કરી આ તથા શુદ્રોને—કે જેમને વેદ ભણવા કે સાંભળવાનો અધિકાર નથી એમ મનાય છે, તેમને—પણ સાધારણ નૈતિક જ્ઞાનની પ્રાપ્તિની સગવડ કરી આપી છે;^૩ તેમજ આજ સમયને લીધે સારીમાઠી બધી વાતો એમાં દાખલ થઈ ગઈ છે. શાંતિપર્વ અને અનુશાસન-પર્વનો ઘણો ભાગ, ભીષ્મપર્વનો શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાવાળો, વનપર્વનો માર્કંડેય સમશ્યાવાળો અને ઉદ્યોગપર્વનો પ્રબળર પર્વાધ્યાયવાળો ભાગ—એ સઘળું આ સમયમાં રચાયેલું લાગે છે. હાલમાં એક મહારાષ્ટ્રીય વિકાને શોધ કરી એવું સિદ્ધ કરી આપ્યું છે કે, મૂળ ભગવદ્ગીતા આશરે એંશી શ્લોકની હતી. આથી આ સમયમાં પુષ્કળ ઉમેરણ થયું હોવું જોઈએ.

વળી બૌદ્ધધર્મની પછી બ્રાહ્મણોએ પોતાના ધર્મમાં અહિંસા આદિનું તત્ત્વ વધારી તેની જે નવી આવૃત્તિ કરી, તેની પણ અસર તેને થયાવિના રહી નથી. એ બધું થઈ મહાભારત હાલની સ્થિતિએ ઇસ્વી સન પૂર્વે ત્રીજીથી પહેલા સૈકાની વચ્ચે તૈયાર થઈ રહેલું.

પણ જો કે મહાભારતમાં આટલું બધું ઉમેરણ થયું છે ખરું, છતાં તેના કદનું પ્રમાણ જોતાં તેના લેખકોએ જે ચતુરાઈથી કામ લીધું છે તે અભિનંદનીયજ છે. આટલા મોટા

૧ વિરાટપર્વ, અ. ૧૫ શ્લો. ૫. રા. રા. અભિષેકર ગોવિંદજી વેદે પોતાના “પાંડવકૌરવ” નામના પુસ્તકમાં આ ‘પર્વ’ નો અર્થ “ચૌદશ વર્ષોનો દિવસ” કર્યો છે, કે જે દિવસ દેવી-બકતોનોજ પર્વ-દિવસ મનાય છે.

૨ ઉદ્યોગપર્વ, અ. ૫૯ શ્લો. ૩-૭

૩ સ્ત્રીશુદ્ધિજિવંધૂનામ્ ત્રયી ન શ્રુતિગોચરા । કર્મપ્રેયાસિ મૂઢાનાં શ્રેય एवं ભવેદિહ ।

इति भारतमाख्यानं रूपया मुनिना कृतम् ॥

શ્રીમદ્ભાગવત-૧, ૪, ૨૫

મહાભારતમાં સૌતિ માત્ર એક બે ઠેકાણેજ પકડાઈ જાય છે. બીજમપર્વમાં જ્યાં ધર્મરાજ કર્ણને નિરૂપસાહિત કરવાનું ઉદ્યોગ (પર્વ)માં આપેલું પોતાનું વચન પાળવા શક્યને યાદ દેવડાવે છે ત્યાં, અને અશ્વમેધપર્વના ૬૬ મા અધ્યાયમાં કુંતી “ અશિકા(પર્વ)માં ” ઉત્તરાપુત્રને જીવતો કરવાનું આપેલું વચન પાળવાની કૃષ્ણને યાદ દેવડાવે છે ત્યાં. આ પર્વોનો સંબંધ અસલ બીનામાં હોઈ શકે નહિ એ દેખીતું છે, અને તેથી એ બધું પ્રક્ષિપ્ત છે એમ માનવું સકારણ છે.

દુઃકમાં, હાલનું મહાભારત તે ‘જય’ નામના વ્યાસના કાવ્યને વેશપાયને મોટું કરી ‘ભારત’ નામ આપ્યા બાદ તેની સુધારાવધારા તથા ભૂમિકા અને અનુક્રમણિકા સાથેની સૌતિએ કરેલી નવીન રચના તથા કેટલાક અન્ય લેખકોનો મંતવ્ય-સંગ્રહ છે; અને તેથી દેખીતી રીતેજ તેમાંનું કેટલુંક અસલ ન હોવાથી માનવા યોગ્ય નથી.

પૂર્વવૃત્તાંત

પાંચાલોનો રાજા દ્રુપદ અને કૌરવપાંડવોના ગુરુ દ્રોણ-એ બેઉ સહાધ્યાથી હતા. ગુરુ-કુળ છોડ્યા પછી, પોતાના પિતા પૃથતના મૃત્યુબાદ, દ્રુપદ રાજ થયો; અને ભરદ્વાજપુત્ર, પરશુરામશિષ્ય, ધનુર્વિદ્યાધુરંધર દ્રોણ, પોતાના પિતાની ઈચ્છાથી કૃપાચાર્યની બહેન કૃપી બેડે લગ્ન કરી ગરીબીમાં રહેવા લાગ્યો. થોડાક સમયે કૃપીથી અશ્વત્થામા નામનો એક પુત્ર પ્રસવ્યો. બાદ એક સમયે દ્રોણ પોતાની સ્ત્રી તથા પુત્રસહિત જ્યારે એક નગરમાં રહેતો હતો, ત્યારે શ્રીમતોનાં બાળકોને દૂધ પીતાં બેઠા અશ્વત્થામાએ પણ પોતાના પિતા પાસે આવી રડતાં રડતાં દૂધ પીવા માગ્યું; પરંતુ તે બિચારા નિર્ધન બ્રાહ્મણપાસે ગાય ક્યાંથી હોય ? તેમ તે વખતમાં મીઠું, રાંધેલું અન્ન, દહીં, દૂધ, મધ, તેલ, ઘી, તલ, માંસ, ફળ, મૂળીયાં, શાકભાજી, લાલ વસ્ત્ર, સર્વ સુવાસ અને ગોળ કોઈ વેચતું નહિ;+ તેથી ગાય રાખ્યા સિવાય અન્ય કોઈ પણ પ્રકારે દૂધ મળવું અશક્ય હતું. આથી ગૌદાન કરનાર કોઈ ધર્માત્માની શોધમાં તે નગરમાં દ્રોણ પુષ્કળ રખડ્યો; પણ તેણે કોઈ મળ્યું નહિ, તેથી તેણે પોતાની સ્ત્રીને થોડાક લોટમાં પાણી ભેળવી દૂધ જેવું કરી અશ્વત્થામાને આપવા જણાવ્યું. તે પી બાલક અશ્વત્થામા પોતાનું ઇચ્છિત મળવાથી ‘મે’ ગાયનું દૂધ પીધું’ એમ વારંવાર બોલતો બોલતો આનંદથી નાચવા લાગ્યો ! એ બેઠા દ્રોણને પોતાના દારિદ્ર્યથી બહુજ લાગી આવ્યું. આથી સુદામા જેમ કૃષ્ણ પાસે ગયો હતો, તેમ દ્રોણ પાંચાલરાજા દ્રુપદ-કે જેની સાથે તેને ગુરુકુળમાં બહુ દોસ્તી હતી-પાસે દ્રવ્યચાચના કરવા ગયો, કે જેથી પોતાના કુટુંબનો નિર્વાહ સારી રીતે ચાલી શકે. દ્રુપદને મહેલે જઈ દ્વારપાળસાથે તેણે સંદેશો કહેવડાવ્યો કે, ‘તમારો મિત્ર દ્રોણ આવ્યો છે;’ પરંતુ રાજ્યમદથી મત્ત થયેલા રાજા માબાપને પણ ભૂલી જાય છે, તો બિચારા દ્રોણ જેવા એક દરિદ્રી બ્રાહ્મણ મિત્રની તો વાતજ શી ? રાજાએ કહેવડાવ્યું:--“ હે બ્રાહ્મણ ! તારું અને મારું મિત્રત્વ સંભવતું જ નથી.દરિદ્રી મનુષ્ય શ્રીમંતનો, મૂર્ખ વિદ્વાનનો અને કાયરશૂરનો કદીપણ મિત્ર હોઈ શકે નહિ; તે પ્રમાણે જે પોતે રાજા ન હોય તે રાજાનોયે મિત્ર હોઈ શકે નહિ ! ” ઉદ્વેગપણાથી ઉચ્ચારાયેલાં દ્રુપદનાં આ વાક્યોથી દ્રોણને ઘણો કોષ થયો; પરંતુ કંઈપણ બોલ્યાવિના તે ત્યાંથી નીકળી કુરુખંડલ દેશમાંથી પ્રવાસ કરતો કરતો હસ્તિનાપુર પાસે આવી અટક્યો.

તે દિવસે પાંડવકૌરવો હસ્તિનાપુરની બહારના મેદાનમાં ગીહ્વીદંડા રમતા હતા. રમત

રસપર ચઢતાં કમનસીબે ગીઠ્ઠી એક સુઝા પણ ઉંડા કૂવામાં જઈ પડી. તે કાઢવાના તેમણે બહુ પ્રયત્ન કર્યા, પણ નીકળી નહિ. આથી લાચાર થઈ એકબીજાનું મોં તાકતા તેઓ ઉભા હતા, એટલામાં ત્યાંથી પસાર થતા દ્રોણે એ બનાવ જોઈ “કૌરવવંશ તથા ક્ષત્રિયજાતિમાં ઉત્પન્ન થવા છતાં અને અસ્ત્રવિદ્યા શીખવા છતાં આટલી ગીઠ્ઠીયે કૂવામાંથી તમે કાઢી શકતા નથી, તેથી તમારી શીખેલી સર્વ વિદ્યા બ્યર્થ છે” આમ કહી તે ગીઠ્ઠી તેઓને કાઢી આપી. આથી ખુશ થઈ તે રાજપુત્રો દ્રોણને ભીષ્મપિતામહ પાસે લઈ ગયા, જેમણે તેની પાંડવકૌરવોના અસ્ત્રવિદ્યાના શિક્ષકતરીકે નિમણુક કરી.

સર્વ શિષ્યોને યથાર્થ વિદ્યાદાન આપ્યા બાદ દ્રોણે ગુરુદક્ષિણાતરીકે પોતાના શિષ્યો પાસે પાંચાલદેશપર સ્વારી કરી રાજા દ્રુપદને જીવતો પકડી લાવવાની માગણી કરી, જે અર્જુનને પૂરી કરી. બંધીવાન થયેલા રાજા દ્રુપદને ત્યારબાદ દ્રોણાચાર્યે અશ્વિવેષના આશ્રમ-માંની દોસ્તીની વાતો યાદ દેવડાવી, ‘જેની પાસે રાજ્ય નથી તે રાજાનો મિત્ર હોઈ શકતો નથી’ એ દ્રુપદનાંજ વેણુ તેને પાછાં સંભળાવ્યાં; અને તેના મિત્ર થવાસાડે તેના રાજ્યમાંથી અધુરું-ગંગાની ઉત્તર તરફનો પ્રદેશ-પોતે રાખી, બાકીનું રાજ્ય તેને પાછું આપી કહ્યું કે:- “હવે આપણે બેઉ રાજ થયા, તેથી હવે આપણ વચ્ચે મિત્રતા થવામાં કંઈજ હરકત નથી!” રાજા દ્રુપદ આથી બહુજ શર્મિદો થઈ એનું વેર લેવાનો, તથા પોતાને પકડનાર મહાપરાક્રમી અર્જુન સાથે નિકટ સંબંધમાં આવવાનો વિચાર કરતો કરતો પોતાના નગરમાં ગયો; અને યાજ્ઞ નામના ઋષિ પાસે પુત્રકામેષ્ટિ યજ્ઞ કરાવ્યો, જેથી તેને એક પુત્ર અને એક પુત્રીની પ્રાપ્તિ થઈ, જેમનાં નામ અનુક્રમે ધૃષ્ટદ્યુમ્ન અને કૃષ્ણ રાખવામાં આવ્યાં.

ખીજી બાબુ રાજા ધૃતરાષ્ટ્રે શસ્ત્રવિદ્યામાં પારંગત થયેલા પુત્રોની યોગ્યતા જોઈ સર્વેમાં વડિલ યુધિષ્ઠિરને યુવરાજપદ આપ્યું. પાંડવોએ ચારે દિશાઓના અનેક રાજાઓને જીતી પુષ્કળ દ્રવ્ય આણ્યું અને પ્રજામાં પણ તેઓ બહુ પ્રિય થઈ પડ્યા. આથી પરાક્રમ, સાહસ, શૌર્ય ઇત્યાદિ ગુણોમાં કૌરવો કરતાં પાંડવોજ શ્રેષ્ઠ થતા જાય છે અને પોતાના પુત્રો પછાત પડી જાય છે; એ જોઈ આંધળા ધૃતરાષ્ટ્રને બહુ લાગી આવ્યું અને તેના મનમાં પાપબુદ્ધિ ઉપજી, તેથી પાંડવોને ઉતારી પાડી કૌરવોની વાહવાહ થાય તેવા કથા ઉપાયો યોજવા, તેની સલાહ લેવા સાડે તેણે કણિક નામના કુટિલ રાજનીતિશાસ્ત્રપારંગત એક બ્રાહ્મણને બોલાવ્યો. બાદ ‘વારણાવત નગરમાં એક મોટો ઉત્સવ થનાર છે અને તે નગર પણ જોવા જેવું છે’ વગેરે કહી ધૃતરાષ્ટ્રે પાંડવોને કુંતીસહ તે ઉત્સવમાં જવાની આજ્ઞા કરી. વડિલોની આજ્ઞાનું કદીપણ ઉઠ્ઠાઈ ન કરનાર યુધિષ્ઠિરને જોકે એમાં કાંઈ કપટ તો જણાયું, પણ માત્ર ધૃતરાષ્ટ્રનું માન રાખવા તે સર્વે વારણાવત જવા ઉપડ્યા, કે જ્યાં પુરોચન નામના પોતાના એક વિશ્વાસુ મંત્રી પાસે દુર્યોધને જલદી સળગી ઉઠે તેવાં લાકડાં અને બીજા જાળાઆહી પદાર્થોનો એક મહેલ અગાઉથી તૈયાર કરાવી રાખ્યો હતો. પાંડવોને વળાવવા જતાં વિદુરકાકાએ તેમને સ્વેચ્છ ભાષામાં “અલોહ (લોખંડવિનાનાં) શસ્ત્રોથી સાવધ રહેજો, અને વનનાશક તથા હિમનાશક પદાર્થ (અગ્નિ) થી કેલ્હા પ્રમાણે (જમીનમાં લોંચરે ખોદી) પોતાનું રક્ષણ કરજો” આમ કહી ચેતવી દીધા. આથી પાંડવોએ વિદુરે મોકલેલા એક વિશ્વાસુ બ્રાહ્મણ પાસે છેક અરણ્યમાં જઈ શકાય તેવું એક લોંચર ખોદાવ્યું; અને એક દિવસે રાત્રે, મહેલને આગ લગાડી, તેમાં પુરોચનને હોમી-તેના ટાંટીયા તેનાજ બળામાં ઘાલી-તેઓ ચાલી નીકળ્યા; અને અરણ્યમાંના બીજા દારથી બહાર નીકળી પડ્યા. પણ હસ્તિનાપુરમાં તો, ખરી બીનાથી વાકેફ વિદુર સિવાય, બીજા સઘળાઓએ ખૂબ શોક

કર્યો અને રાજકુળને છાજે તેવી રીતે પાંડવોની ઉત્તરક્રિયા પણ કરવામાં આવી ! પણ જનસમાજ-માં કૌરવોની હુદ્દાનત જણાઇ ગઇ.

વનમાં નીકળી પડ્યા પછી ભીમસેને હિડિંબ રાક્ષસને મારી પોતાનાપર મોહિત થયેલી તેની બહેન હિડિંબા જોડે ગાંધર્વલગ્ન કર્યું. આથી તેને એક પુત્રની પ્રાપ્તિ થઇ, જેનું નામ ‘ ઘટોત્કચ ’ રાખવામાં આવ્યું. બાદ પાંડવો એકચક્રા નગરીમાં આવી રહેવા લાગ્યા, જ્યાં ભીમે બકાસુર નામના એક રાક્ષસને માર્યો. ત્યાં થોડોક સમય રહ્યાબાદ તેમને દ્રુપદ-રાજાને ત્યાંના સ્વયંવરની ખબર મળતાં તે ત્યાં ગયા.

રાજા દ્રુપદે દ્રૌપદીનો આ સ્વયંવર-જેમ નળને શોધી કાઢવા દમયંતીનો કરવામાં આવ્યો હતો તેમ-કંડક શરત કરી મહાપરાક્રમી અર્જુનનેજ શોધી કાઢવા રચ્યો હતો; કારણ કે તેની ઇચ્છા તેની વેરેજ કૃષ્ણા આપવાની હતી, પણ પાંડવોનું અસ્તિત્વ નક્કી ન હોવાથી; તેમજ અર્જુન વેરેજ પોતાની કન્યા આપવાનો જે પ્રથમથીજ વિચાર હતો તોપણ સ્વયંવર રચી અન્ય રાજાઓનું અપમાન શા સારૂ કર્યું, એવો પાછળથી અન્ય રાજાઓ વાંધો લેશે એમ યોગ્ય વિચાર કરીનેજ, તેણે પોતાની એ ઇચ્છા કોઇ આગળ બાહેર કરી નહોતી; પરંતુ સ્વયંવરની જે શરત તેણે રાખી હતી તે એવીજ હતી કે જે ઘણું ‘ બડ ’ અર્જુનસિવાય યીજ કોઇથી પૂરી પડે નહિ.

કથા

ઉપર પ્રમાણે લાક્ષાગૃહમાંથી જીવંત નીકળેલા પાંડવો જ્યારે ગુપ્તપણે એકચક્રા નગરી-માં રહેતા હતા, ત્યારે સત્યવતીપુત્ર વેદવ્યાસ તેમને મળવા આવ્યા. ધર્મ અને અર્થને અનુ-રૂપ કેટલુંક ભાષણ તથા નાના પ્રકારની આશ્ચર્યકારક કથાઓ કહ્યાબાદ તે મહર્ષિએ પાંડવોપ્રત્યે કહ્યું કે:—“ તપોવનમાં એક મહર્ષિની કન્યા હતી. કૃશ ઉદર, ઉત્કૃષ્ટ કમર અને ઉત્તમ ભમરોથી યુક્ત તે કન્યા જોકે સર્વગુણસંપન્ન હતી, છતાં પોતાના કર્મથી લાગ્યહીન હતી; તેથી રૂપવતી હોવા છતાં તેને પતિ મળ્યો નહિ. આથી દુઃખિત થઇ તે કન્યાએ પતિ સારૂ તપશ્ચર્યાનો આરંભ કર્યો અને ઉગ્ર તપશ્ચર્યાથી શંકરને સંતુષ્ટ કર્યા. શંકરે વર માગવાનું કહેતાં ‘ સર્વગુણસંપન્ન પતિ મને જોઇએ છે ’ એમ તેણે પુનઃ પુનઃ પાંચવાર કહ્યું. આથી ‘ તને પાંચ પતિ થશે ’ એમ શંકરે તેને કહ્યું; પરંતુ તે સાંભળી તે ઋષિપુત્રીએ કહ્યું:—‘ હે પ્રભુ ! હે દેવ ! આપના પ્રસાદથી એક પતિ પ્રાપ્ત કરવાની મારી ઇચ્છા છે; ’ પણ “ ‘ પતિ આપો ’ એ સુજળ તે પાંચવાર મને કહેવાથી યીજ જન્મમાં તને પાંચ પતિ પ્રાપ્ત થશે, ” એમ શંકરે તેને કહ્યું. તે દેવરૂપી કન્યા દ્રુપદકુળમાં ઉત્પન્ન થઇ છે અને જેને કોઈ રીતે નામ મેલી શકાય નહિ એવી તે પૃથ્વરાજની નાતીયણ કૃષ્ણા તમારી પત્ની કરી ચૂકી છે; માટે હે બલાઢ્ય પાંડવો ! તમે પાંચાલનગરમાં હવે નિવાસ કરો. તેને પ્રાપ્ત કરી લેતાં તમે સુખી થશો, એમાં સંશય નથી. ” ૧

શ્રીમદ્ વેદવ્યાસનાં ઉપલાં વચન સાંભળી દ્રુપદરાજના સ્વયંવરમાં જવાને ઉદ્યત થયેલા તે પાંડવો ધૌમ્યમુનિને પોતાના પુરોહિત નીમી, તે નિમણૂકયા બંધે પોતાને દ્રૌપદી મળીજ ગઇ હોય એવા આનંદિત થઇ, પાંચાલનગર તરફ કુચ કરવા લાગ્યા. ૨ જતાં જતાં રસ્તામાં વેદવ્યાસનો પુનઃ મેળાપ થયો, જેમની પાસેથી આશિષ પ્રાપ્ત કરી બ્રાહ્મણોએ પણ તેમને પોતાની સાથે દ્રૌપદી-સ્વયંવરમાં આવવા આમંત્રણ કર્યો. એ સુજળ પાંચાલનગરમાં જઈ તે નગર તથા લોકસમુદાય એકઠો થવાના સ્થાનનું અવલોકન કરી તેમણે

એક કુંભારની કુંપદીમાં પોતાનો ઉતારો રાખ્યો.^૧

બીજી બાબુ સ્વયંવરની ખબર સાંભળી દેશદેશાંતરના રાજાઓ, બ્રાહ્મણો અને પ્રેક્ષકો આવી પાટનગર કાંપિલ્યમાં એકઠા થવા લાગ્યા. એ રીતે જ્યાં રતનાદિનું વિપુલ દાન થતું હતું અને નટાદિ આવી પોતપોતાની ચાલાકી ખતાવી પ્રેક્ષકોનું મનોરંજન કરતા હતા, એવો તે મંડપ દિવસે દિવસે વૃદ્ધિગત થતા જનસમાજથી સુશોભિત થવા લાગ્યો. આવો ઉત્સવ લાગટ પંદર દિવસપર્યંત થયાબાદ સોળમે દિવસે દુપદકન્યા ઉત્તમ વસ્ત્રાભૂષણોથી સજ્જ થઈ, હાથમાં સુવર્ણમાળા લઈ સભામાં આવી.

આ પ્રમાણે સ્વયંવરને દિવસે સર્વ સમાજ એકઠો થતાં રાજા દુપદના પુરોહિતે હવન કર્યો અને અમિત્રું સંતર્પણ કર્યું; તેમજ બ્રાહ્મણો પાસે સ્વસ્તિવાચન કરાવ્યું.^૨ ત્યારબાદ સર્વ વાદો બંધ થતાં યુવરાજ ધૃષ્ટદ્યુમ્ન હમેશના રિવાજ મુજબ પોતાની બહેન દ્રૌપદીને લઈને સભામાં આવ્યો અને સર્વેને ઉદ્દેશીને બોલ્યો કે:—

“હે ભૂપતિઓ ! માફ ભાવણુ શ્રવણુ કરો. અત્રે આ ધનુષ્ય અને બાણ પડેલાં છે, તે લઈ અંતરિક્ષમાં પરિક્ષમણુ કરનારા આ યંત્રના છિદ્રમાંથી તમે તીક્ષ્ણ અને ગગનસંચારી પાંચ બાણોથી નિશાન મારો; કારણ કે જે કુલીન, રૂપવાન અને બળવાન પુરુષ એ મહાત્કર્મ કરશે, તેની મારી બહેન કૃષ્ણા આજે ભાર્યા થશે.”^૩

નૃપતિઓ પ્રત્યે ઉપહું વેણુ ઉચ્ચાર્યા બાદ ધૃષ્ટદ્યુમ્ને સ્વયંવરમાં બેઠેલા સર્વે રાજાઓનાં નામ, ગોત્ર અને પરાક્રમ દ્રૌપદીને કહી સંભળાવ્યાં અને લક્ષ્યવેધ કરનાર બેડે વરવાની સૂચના આપી.

હાજર થયેલા રાજાઓમાંથી કેટલાક એક પછી એક ઉડવા લાગ્યા, પણ સ્વયંવરની શરત પૂરી ન કરી શકવાથી નિરાશ થઈ પાછા બેઠા. આખરે કણુ ઉડ્યો. તે ધનુષ્ય પણ વાળી શક્યો, અને તેનાપર શર પણ સાંધી શક્યો. આથી તે શરત પૂરી કરી શકશે એવું વ્યાજબી રીતે કલ્પી ‘હું’ સૂતપુત્રને વરનાર નથી’ એમ કહી તેણે તેને પાછો કાઢ્યો. આ અરસામાં સર્વે રાજાઓ એકીઠશે દ્રૌપદી તરફ બેઠી રહ્યા હતા અને પાંચે પાંડવો પણ તેને બેઠી મદન-બાણથી ઘાયલ થયા હતા,^૪ તેથી બ્રાહ્મણવર્ગમાં બેઠેલા તેઓને બે કે શ્રીકૃષ્ણ ઓળખી શક્યા, પણ તેઓ તેમને બેઠી શક્યા નહિ. આખરે અબ્બુને એ મહાપરાક્રમ કરવાનો વિચાર કર્યો અને બ્રાહ્મણગણની આશિષ મેળવી તે આગળ વધ્યો. ઇશ્વરકૃપાથી સ્વયંવરની વિકટ શરત તે પૂરી કરી શક્યો.

બ્રાહ્મણગત અને દુપદપક્ષીય જનોમાં આથી આનંદ પ્રસરી રહ્યો, વાદો મોટે સ્વરે વાગવા લાગ્યાં, ચોતરફથી પુષ્પવૃષ્ટિ થવા લાગી, ભાટપુરાણિકો સ્તુતિ કરવા લાગ્યા અને આખો બ્રાહ્મણસમુદાય જયસૂચક ધ્વજની માફક પોતાનાં વસ્ત્રો ફરકાવવા લાગ્યો; પણ જેમ શ્રીકૃષ્ણને અર્ધ્ય આપતી વખતે શિશુપાલાદિ રાજાઓ ઇર્ષ્યાથી વિરુદ્ધ પડ્યા હતા, તેમજ હતાશ થયેલા ક્ષત્રિય રાજાઓ બ્રાહ્મણવર્ગમાંના એક પુરુષે શરત પૂરી કરવાથી પોતાનું અપમાન થયેલું સમજી હાહાકાર કરવા લાગ્યા. આ મુજબની ગરબડ સભામાં ચાલતાં ‘ધર્મ-નિષ્ઠોમાં શ્રેષ્ઠ’ યુધિષ્ઠિર ‘પુરુષશ્રેષ્ઠ’ નકુલસહદેવ સાથે સત્વર ઘેર ચાલતા થયા.^૫

૧ તે તુ દૃષ્ટ્વા પુરં તથા સ્કન્ધાવારં ચ પાણ્ડવાઃ । કુંભકારસ્ય શાલાયાં નિવાસં ચક્રિરે તદા ॥

(આદિપર્વ, અં ૧૮૭, શ્લો ૬)

૨ આદિપર્વ, અં ૧૮૭, ૨૬-૩૧

૩ આદિપર્વ, અં ૧૮૭, ૩૬, ૩૭

૪ આદિપર્વ, અં ૧૮૯, ૧૧, ૧૨

૫ આદિપર્વ, અં ૧૯૦, ૨૫, ૨૬

રાજાઓમાં દ્રેષ ઉત્પન્ન થયેલો બાણી, અને વેધ કરનાર અર્જુનને જોઈ, આનંદિત થયેલા દ્રુપદરાજાએ પોતાના સૈન્યસહિત અર્જુનને મદદ કરવાનો વિચાર કર્યો.

આ તરફ વેધ થતાંજ દ્રૌપદી આનંદિત થઈ અને શુભ વસ્ત્ર તથા પુષ્પમાળા લઈને અર્જુનસમીપ આવી. અર્જુનને તેનો સ્વીકાર કર્યો; અને બ્રાહ્મણોની સ્તુતિને પાત્ર થયેલો તે, ત્યારબાદ રંગસભામાંથી બહાર નીકળ્યો. તેની પાછળ પાછળ તેની પત્ની પણ નીકળી.^૧

આ પ્રમાણે તેમને બહાર નીકળતાં જોઈ પ્રથમથીજ દ્રેષાસિથી બળી ઉઠેલા રાજાઓ પોતાનું અપમાન થયેલું માની પરસ્પર કહેવા લાગ્યા કે, “ ઉત્તમ પ્રકારે સત્કાર કરી અને ઉત્તમોત્તમ અન્ન જમાડી દ્રુપદે આપણું નાક કાપ્યું છે. શું દેવસમુદાય માફક ભેગા થયેલા આ નૃપસભાજમાંથી એકે રાજા તેને પસંદ નહિ પડ્યો કે એક બ્રાહ્મણને તે પોતાની કન્યા લઈ જવા દે છે ? બ્રાહ્મણને સ્વયંવરનો અધિકાર નથી; સ્વયંવર તો ક્ષત્રિયોનાજ હોય. વારૂ, જો કન્યા પોતેજ કેઈ રાજાને પસંદ ન કરતી હોય, તો આપણે તેને અગ્નિમાં નાખી દઈએ અને આપણા રાજ્યમાં ચાલતા થઈએ ! ”

આ મુજબ વિચાર કરી સર્વે રાજાઓ દ્રુપદનો વધ કરવા તેનાપર ધસ્યા, પણ આયુધો-સાથે પોતાની તરફ ધસી આવતા સર્વે રાજાઓને જોઈ લયભીત થયેલો તે રાજા બ્રાહ્મણોની ‘ કાળી ગાય ’ બની ગયો ! પરંતુ ભીમાર્જુન તેમની સમક્ષ ગયા અને રાજાઓસાથે યુદ્ધ કરવાને તૈયાર થઈ રહેલા તે દ્વિજશ્રેષ્ઠોને માત્ર પ્રેક્ષકતરીકે ઉભા રહેવાનું કહી યુદ્ધ કરવા લાગ્યા. અન્ય સાધારણ રાજાઓને મહાત્ કર્યાબાદ કર્ણ અને અર્જુન તેમજ શલ્ય અને ભીમની જોડીઓ સામસામે આવી ઉભી રહી. બંનેનું તુમુલ યુદ્ધ થતાં સર્વે રાજાઓ ભેગા મળ્યા અને એ મહાપરાક્રમી બ્રાહ્મણો કયા કુળના અને કયા દેશના છે, તેની શોધ કરવાનો વિચાર કરી થોડો સમય યુદ્ધ બંધ રખાવ્યું. એટલામાં ભીમાર્જુનને તેમના અતુલ પરાક્રમથી ઝાળખી ગયેલા શ્રીકૃષ્ણે વચ્ચમાં પડી યુદ્ધ બંધ રખાવી ‘ દ્રૌપદી ધર્મથીજ લક્ષ્યભેદક વીરને પ્રાપ્ત થઈ છે ’^૨ એવો નિર્ણય કરી રાજાઓનું સાંત્વન કર્યું; અને તે સર્વે રાજાઓ પોતપોતાને ઠેકાણે ચાલતા થયા, તેમજ અન્ય લોકો પણ ‘ બ્રાહ્મણોએ પાંચાલરાજાની કન્યા વરી ’ અને આજની રંગસભામાં “ બ્રાહ્મણોની જીત થઈ ” એમ બોલતા બોલતા વિદાય થયા.^૩ અત્યંત આનંદમાં આવી ગયેલા બ્રાહ્મણસમુદાયમાંથી ભીમાર્જુન માંડમાંડ પોતાનો સ્તોત્ર કાઢી શક્યા. યુદ્ધથી જખમી થયેલા તેઓ પૂર્ણિમાના ચંદ્ર-સૂર્ય પ્રમાણે શોભવા લાગ્યા. દ્રુપદપુત્રી પણ તેમની પાછળ તેમને ઉતારે જવા લાગી.

બીજી બાજુ ભિક્ષા માગી પાછા ફરવાનો સમય થવા છતાં પુત્રો આવ્યા નહિ, તેથી કુંતીને ફિકર થવા લાગી કે, “ રંભેને કૌરવોએ કે મહાભયંકર અને દીર્ઘદેવી માયાવી રાક્ષસોએ તેમનો વધ તો કર્યો નહિ હોય ? અરેરે ! મહાત્મા વ્યાસમુનિનો મત પણ ખોટોજ નિવડયોને ! ” વાતસલ્યભાવથી વ્યાસ થયેલી કુંતી આ મુજબ ચિંતાતુર હતી, એટલામાં અપરાહ્નકાળ સમાપ્ત થવાના સુમારમાં મેઘથી ઘેરાયેલા સૂર્ય પ્રમાણે બ્રાહ્મણોથી ઘેરાયેલો અર્જુન તે ઠેકાણે, તે કુંભારના ઘરમાં દાખલ થયો.^૪

કુંભારની કર્મશાળામાં (કામ કરવાની જગ્યાએ) આ મુજબ પહોંચતાંવાર તે મહા-પરાક્રમી કુંતીપુત્રો ભીમાર્જુન કુંતીસમીપ ગયા, અને અત્યંત આનંદિત થયેલા તે પુરુષ-શ્રેષ્ઠોએ ભિક્ષાતરીકે તે દ્રૌપદીનેજ માતાપ્રતિ નિવેદિત કરી !^૫ તેમજ કુંપડીમાં બેઠેલી

૧ આદિપર્વ-અં ૧૯૦, ૨૮ ૨ આદિપર્વ-અં ૧૯૨, ૩૮ ૩ આદિપર્વ-અં ૧૯૨, ૪૦
૪ આદિપર્વ-અં ૧૯૨, ૪૫-૪૭ ૫ આદિપર્વ-અં ૧૯૩, ૧

તે કુંતીએ પણ દૃષ્ટિએ પડવાની વાટ ન જોતાં “ સર્વે વહેંચી દ્યો ” કહ્યું; પણ દ્રૌપદી-ને જોતાં તેને પશ્ચાત્તાપ થવા લાગ્યો કે, “ અરેરે! મેં આ દેવું અનર્થકારક વેણ ઉચ્ચાર્યું ? ” બાદ ચિંતાકાંત થયેલી તે અધર્મભીરુ કુંતી અતિશય આનંદિત થયેલી તે દ્રૌપદીનો હાથ પકડી યુધિષ્ઠિર પાસે ગઈ અને બોલી કે:— “ હે પુત્ર ! આ દુપદરાબની કન્યા તારા કનિષ્ઠ અંધુઓએ મારી સામે નિવેદિત કરી; પણ પ્રમાદને લીધે મારા મોંમાંથી (રોજની માફક) એમ નીકળી ગયું કે, ‘ સર્વે જણા વહેંચી દ્યો. ’ આથી મારે ભાષણ પણ અસત્ય ન થાય અને પાંચાલકન્યા દ્રૌપદીને પાતક પણ ન લાગે, એવો કાંઈ ઉપાય તું બતાવ. ”

ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિરે આથી અર્જુનને કહ્યું કે, “ તે દ્રૌપદીને સ્વયંવરમાં જીતી છે, તો તારી સાથેજ પાણ્ડિત્રહણ કરવાથી તે શોભનાર છે; મારે અગ્નિ પ્રબલિત કરી તું એનું યથાવિધિ પાણ્ડિત્રહણ કર. ” ત્યારે અર્જુનને કહ્યું કે, “ પ્રથમ આપનો, બાદ ભીમસેનનો, પછી મારો અને ત્યારબાદ નકુલસહદેવનો વિવાહ થવો યોગ્ય છે; મારે આપેજ એ કન્યાનું પાણ્ડિત્રહણ કરવું જોઈએ અને ત્યારબાદ ભીમસેનનો, મારો અને નકુલસહદેવનો વિવાહ અનુક્રમે થવો જોઈએ. મારો તો આ મત છે; પણ આ પ્રસંગે ધર્માનુરૂપ, યશસ્કારક પાંચાલરાજ દુપદને પણ જે હિતાવહ હોય, તે વિચાર કરીને કરો અને અમને યોગ્ય આજ્ઞા આપો; કારણ કે અમે સર્વે આપની આજ્ઞામાં છીએ. ”

અર્જુનનું આવું ભાષણ સાંભળી સર્વે પાંડવોએ પોતાની નજર દ્રૌપદી તરફ ફેંકી અને આમતેમ જોતી તે ભાગ્યવતી દ્રૌપદીને જોતાં સર્વ પાંડવોએ એકબીજા સામું જોયું અને તે સર્વેનું મન તેના પર ચોંટયું. સારાંશ કે, દ્રૌપદીને જોતાંવેત તે સર્વ અપરિમિત વીર્યવાન પાંડવોમાં સર્વ ઇંદ્રિયોના ક્ષોભકારી મદનનો પ્રાદુર્ભાવ થયો; કારણ દ્રૌપદીનું સ્વરૂપ બહુ કામોદીપક હોવાથી પ્રાણીમાત્રનું ચિત્ત વેધી નાખનારું હતું !

તેમની આવી મુદ્રાઓ જોઈ તથા તેમનો મનોરથ જાણી, યુધિષ્ઠિરને વ્યાસવચનનું સ્મરણ થયું. આથી દ્રૌપદી જેને પ્રાપ્ત થશે તેના બીજા પાંડવો શત્રુ થશે, એ ભયથી તે ધર્મરાજ પોતાના અંધુઓપ્રતિ કહેવા લાગ્યા કે, “ આ કલ્યાણી દ્રૌપદી આપણા સર્વની ભાર્યા થશે. ”^૨ જ્યેષ્ઠભ્રાતાનું તે ભાષણ લક્ષમાં લઈ ઉદાર અંતઃકર્ણથી યુક્ત તે સર્વ પાંડુપુત્રો તેજ વાતનો મનમાં વિચાર કરતા કરતા સ્તબ્ધ થઈ રહ્યા. એટલામાં શ્રીકૃષ્ણજગદેવ કુંભારની તે કર્મશાળામાં કે જ્યાં પાંડવો બેઠા હતા ત્યાં આવ્યા અને પોતાની ઓળખાણ આપી પરસ્પર અભિવંદન-નંદન કરી, હાસ્યપૂર્વક સુખદુઃખની બે વાતો કરી વિદાય થયા.

પાંચાલરાજપુત્ર દુષ્ટવૃક્ષ કુંભારગૃહે જવા નીકળેલા ભીમાર્જુનની પાછળ પાછળ ગયો હતો અને કેાઈની પણ નજરે ન પડતાં, પૂર્ણતઃ સાવચેત રહી, તે કુંભારના ઘરમાં પાંડવોની પાસેજ છુપાઈ બેઠો હતો.^૩

સાચકાળે ભીમાર્જુન તથા નકુલસહદેવ ભિક્ષા માગી લાવ્યા; અને યુધિષ્ઠિરને અર્પણ કરી. ભોજનનો સમય થતાં કુંતીએ દ્રૌપદીને પ્રથમ દેવતાઓને બલિ તથા પ્રાદક્ષિણાને ભિક્ષા આપવાનું કહ્યું; અને પછી અન્નના અન્ય અપેક્ષકોને આપ્યા બાદ શેષ રહેલા-માંથી બે ભાગ કરી એક ભીમને (કારણ કે તે ખૂબ ખાતો હતો !) અને એક બીજા બધાને સરખે હિસ્સે આપવા કહ્યું. ભોજન થતાં સહદેવ ભૂમિપર દર્ભશય્યા તૈયાર કરી અને તે પર પોતાનાં વસ્ત્ર પાથરી તે સર્વ વીરો દક્ષિણ તરફનું માથું કરી સૂતા; કુંતી તેમને તકીયે લાગીને (માથા આગળ) સૂતી; અને જાણે પાંડવોના પગ મૂકવા સાફ એક તકીયોજ હોય

નહિ, તેમ દ્રૌપદી તેમના પગ આગળ સૂતી ! તે રાજપુત્રીને એ પ્રકારે ભૂમિપર (ખાટલા-પર નહિ) સૂવું પડવા છતાં તેણે જેમ પાંડવોનું અશુભ કર્યું નહિ, તેમજ પોતાના મનમાં પણ જરાયે ખોટું આણ્યું નહિ; અને અન્નાર્થે ત્યાં મળેલા ઇતર સર્વ મનુષ્યોએ પણ દ્રૌપદીને ત્યાં બેઠેલી (?) અવલોકી !^૧ આ મુજબ શય્યાધીન થતાં તે પાંડવોએ સેનાપતિને યોગ્ય એવી અદ્ભુત વાતો કરવા માંડી, જે બધી ધૃષ્ટદ્યુમ્ને સાંભળી.

પાંડવોની તે ઇત્યંભૂત હકીકત અને તેમણે રાત્રે આપસઆપસમાં કરેલી વાતો, એ સર્વે પૂર્ણપણે દ્રુપદરાજને નિવેદિત કરવા સારૂ રાજપુત્ર ધૃષ્ટદ્યુમ્ન ત્યાંથી સત્વર નીકળી દ્રુપદ પાસે ગયો. તુરંતજ પાંડવોને ઝોળખેલા ન હોવાથી ખિન્ન થઈ બેઠેલા મહાત્મા પાંચાલ-રાજ દ્રુપદે તેને મત્સ્યવેધ કરનાર કોણ અને કયા કુળનો છે, તે પૂછ્યું; જેના ઉત્તરમાં ધૃષ્ટદ્યુમ્ને ભીમાર્જુનની કુંભારને ઘેર પહોંચવાની, ત્યાં પાસેપાસેજ બેઠેલા ત્રણ પુરુષો તથા તેમની માતાને જોયાની, કૃષ્ણાને ત્યાંજ મૂકી ભિક્ષાટનાર્થે ચાર પાંડવોના નીકળી ગયાની, ત્યાંથી પાછા આવતાં ભોજન કર્યાની, સૂવાની તથા પરસ્પર ક્ષત્રિઓચિત સંભાષણની વાત દ્રુપદને કહી; અને અભિદાહમાંથી પાંડવો મુક્ત થયાની કિંવદંતિ ખરી હોઈ, તે સઘળા પાંડવોજ હોવા જોઈએ, એવી પોતે બાંધેલી અટકળ પણ કહી.

બાદ આનંદિત થયેલા તે દ્રુપદે તેઓ પાંડવોજ છે કે કેમ, તેની વધુ તપાસ કરવા પોતાના પુરોહિતને મોકલ્યો; જેણે યુધિષ્ઠિરને તેની જાતિ, કુળ આદિ પોતાને કહેવા કહ્યું અને વધુમાં ઉમેર્યું કે, “ પાંડુરાજ અને દ્રુપદરાજમાં ગાદ મૈત્રી હતી અને ‘ આ મારી કન્યા કૃષ્ણાને હું કુરુકુલોત્પન્ન પાંડુને વહુતરીકે આપીશ ’ એવો તેનો મનોદાય હતો. વળી દ્રુપદના મનમાં એવી ઇચ્છા ઘોળાયા કરે છે કે, ‘ વિશાળ અને દીર્ઘબાહુથી યુક્ત અર્જુન એ ધર્મતઃ આ મારી કન્યા પ્રાપ્ત કરી લે, તો તે મારે એક મોટું હિત કર્યા સમાનજ છે. ’ ”^૨

આ મુજબ દ્રુપદરાજનો સંદેશો કહી વિનયપૂર્વક બેઠેલા તે પુરોહિત તરફ ધર્મસા-જ્ઞએ જોયું અને ભીમસેનને તેનું પાદપૂજન કરવા આજ્ઞા કરી. તેમ થતાં યુધિષ્ઠિરે તે પુરોહિતને કહ્યું:—“ ક્ષાત્રધર્મને ઉચિત રી.તેનું અવલંબન કરી પાંચાલરાજએ પોતાની કન્યા સ્વયંવરમાં મેલી હતી—માત્ર ઇચ્છાથીજ તેમ કર્યું નહોતું. વળી તેની પુત્રીએ પણ તે વાત માન્ય કરી હતી. તેમ કરવામાં તેણે જાતિ, કુળ, શીલ કે ગોત્ર, એમાંના કશાની પણ અપેક્ષા રાખેલી નહોતી—માત્ર ધનુષ્ય સન્ન કરી લક્ષ્મણ કરવાની શરતેજ તે આપવાનું જાહેર કર્યું હતું; અને તે મુજબ રાજઓના સમુદાયમાં તેને આ મહાત્માએ (અર્જુનને) જીતી છે. આથી દ્રુપદરાજને હવે ચિંતાતુર થવાનું કશું કારણ દેખાતું નથી, પણ દ્રુપદરાજનો એ (અર્જુનને કન્યા આપવાનો) મનોરથ પણ સિદ્ધ થશે. વળી એ રાજકન્યાના સ્વરૂપનું ઉત્તમ પ્રકારે સાર્થક થયેલ હું માનું છું; કારણ કે તે ધનુષ્યને તે પ્રકારે પ્રત્યંચા ચઢાવવાનું કામ દુર્બળ મનુષ્યથી થવું શક્ય નથી અને અશ્વવિદ્યામાં નિપુણ ન હોય એવા અને હીન કુળમાં ઉત્પન્ન થયેલાથી તે લક્ષ્ય પૃથ્વીપર પાડવું અશક્યજ હતું. આથી કન્યા સારૂ દ્રુપદે કાળજી કરવી જોઈતી નથી. વળી (દ્રુપદની ઇચ્છા ન હોય તોપણ) તે લક્ષ્યલેદ વ્યર્થ કરવાની (લક્ષ્યવેધ કરનારને હરાવવાની) આજે પૃથ્વીમાં એક પણ પુરુષની છાતી ચાલનાર નથી. ”

એટલામાં ભોજન તૈયાર હોવાની ખબર દ્રુપદનો એક માણસ લાવ્યો; અને સર્વે કર્મ આટોપી, દ્રુપદને ઘેર ભોજન કરી, ત્યાંજ દ્રૌપદીનું પાણિગ્રહણ કરવાનું સૂચવ્યું. આથી આવેલા તે પુરોહિતને આગળથી મોકલી દઈ પાંડવો દ્રુપદે મોકલેલા વિશાળ અને કિંમતી રથોપર સ્વાર

થઇ દ્રુપદને ત્યાં જવા લાગ્યા, અને કુંતી તથા દ્રૌપદી પણ એક રથમાં બેસીને ગયાં.

બીજા બાળ પુરોહિતના મુખમાંથી નીકળેલાં વચન સાંભળી દ્રુપદરાજાએ પાંડવોની ભતિ આદિ નક્કી કરવા નાના પ્રકારની ચીજો એકઠી કરી. દ્રુપદને મહેલે પહોંચતાં કુંતી અને દ્રૌપદી અંતઃપુરમાં ગયાં; અને પાંડવો પાદપીઠાથી (પગ મૂકવા સાડે રાખેલી ચોપાઇઓથી) યુક્ત એવા સર્વોત્કૃષ્ટ અને મહામૂલ્યવાન સિંહાસનપર બીલકુલ વિરિમત ન થતાં બેઠા. બાદ ઉજ્જવલ વેષ ધારણ કરેલાં દાસ-દાસીઓ અને પીરસણીઓએ સોનારૂપાનાં પાત્રોમાં ઉત્તમ પ્રકારનાં ખાદ્યપેય લાવીને પીરસ્યાં. આ પ્રમાણે ભોજનવિધિ સમાપ્ત કરી પાંડવો બીજા વસ્તુઓ તરફ દુર્લક્ષ કરી સંગ્રામ-સામગ્રી નિહાળવા ગયા, જેથી દ્રુપદાદિએ તેઓ રાજ-કુમારજ હોવા બોધ્યો, એવું ખાત્રીપૂર્વક માન્યું.

બાદ યુધિષ્ઠિરને પાસે બોલાવી દ્રુપદે તેનાં વર્ણ, કુળ આદિસંબંધી હકીકત પોતાને કહેવા વિનંત્યું; જેનો સ્વીકાર કરી યુધિષ્ઠિરે સર્વ પાંડવોને એક પછી એક તેમનાં નામથી ઓળખાવ્યા, જે સાંભળી દ્રુપદને આનંદાશ્રુ આવ્યાં. ત્યારબાદ દ્રુપદના પૂછવાથી લાક્ષાગૃહની હકીકત જણાવી પાંડવો દ્રુપદના ભવ્ય વાડામાં ગયા. ત્યાં દ્રુપદે અર્જુનને પોતાના કુળધર્મ સુજળ યથાવિધિ દ્રૌપદીનું પાણિગ્રહણ કરવા કહ્યું.

એ પરથી યુધિષ્ઠિરે કહ્યું કે:—“હે રાજા! મારે પણ વિવાહ કરવો છે.” દ્રુપદે ઉત્તર દીધો:—“તો તું એનું પાણિગ્રહણ કર; અથવા તારા બંધુઓ પૈકી જેને તારે આપવી હોય તેને કૃષ્ણા આપ. ” યુધિષ્ઠિરે ઉત્તરમાં જણાવ્યું:—“તે અમો સર્વેની રાણી થશે, અને મારી માતા પણ પૂર્વે એમ બોલી ગઇ છે. વિશેષ, હું અને લીમસેન—એ બેઉ હજી અવિવાહિત છીએ; અને રતનસમાન તારી કન્યા અર્જુનને જીતી છે. રતનનો ઉપભોગ સર્વેએ કરવો, એવો અમારો સંકેત છે; અને તે સંકેત છોડવાની અમારી ઇચ્છા નથી! આથી ધર્મથીજ આ તારી કન્યા કૃષ્ણા અમો સર્વેની પત્ની થશે, માટે અગ્નિસમીપ સર્વ સાથેજ એનું પાણિગ્રહણ થવા દે.”^૧

આથી દ્રુપદે કહ્યું:—“હે કુરુનંદન! એક પુરુષને ઘણી સ્ત્રીઓ કરવાનું કહેલું છે, પણ એક સ્ત્રીને અનેક પતિ (થયેલા) કોઇપણ ઠેકાણે સાંભળ્યા નથી. હે કુંતીપુત્ર! તારી આવી બુદ્ધિ કેમ થઇ? શિષ્ટાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધ (જઇ) આવો અધર્મ કરવો તને ઉચિત નથી.”^૨

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું:—“હે મહારાજ! ધર્મ બહુ સૂક્ષ્મ છે. અમારામાં તેની ગતિ જાણવાનું સામર્થ્ય નથી. પૂર્વકાલીન લોક જે માર્ગે ગયા તેજ માર્ગે અમે પણ જઇશું. મારી વાણીથી અસંયોચ્યારણ કદી થયું નથી અને અધર્મ તરફ મારી મતિ પણ નથી. મારી માતા એમજ કહે છે અને મારો પણ એજ મનોરથ છે. હે રાજા! એ નિશ્ચિત ધર્મ છે; માટે ચિંતા ન કરતાં તથા મનમાં (કોઇ પ્રકારની) શંકા ન આવતાં તેનું આચરણ કર.”^૩

આથી આખરે વળતે દિને દ્રુપદે યુધિષ્ઠિર, કુંતી તથા પોતાના પુત્ર ધૃષ્ટદ્યુમ્નને એ બાળતનો નક્કી વિચાર કરી પોતાને જણાવવાનું કહ્યું, એટલામાં વ્યાસમુનિ ત્યાં પધાર્યા.

દ્રુપદે તેમને પ્રશ્ન કર્યો કે:—“અનેક પુરુષોએ એકજ પત્ની કરવાથી સંકર કેમ ન થાય? તે સર્વ આપ મને યથાસ્થિત કહો.” આથી વ્યાસે કહ્યું કે:—“(અતિગ્રહન હોવાથી શાસ્ત્રીય) કપટથી ઋત અને તેથી શિષ્ટાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધ આ (બહુપતિત્વ) ધર્મવિષે જેના જે મત હોય તે (તેણે કહેવા) સાંભળવાની મારી ઇચ્છા છે.”^૪

આથી દ્રુપદે કહ્યું:-“શિષ્ટાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધનો આ મને અધર્મ ભાસે છે; કારણ કે અનેકની એક પત્ની કેઈ ઠેકાણે હોતી નથી. પૂર્વકાલીન મહાત્માઓએ આ ધર્મનું અવલંબન કર્યું નથી અને વિદ્વાનોએ અધર્માચરણ કરવું કદી પણ ઉચિત નથી. આથી યુધિષ્ઠિરા કહેવા મુજબ વર્તવાને હું રાજ નથી, કારણ કે આ ધર્મ મને સદા સર્વકાળ સંશયિતજ ભાસનારો છે.”

ધૃષ્ટદ્યુમ્ને કહ્યું:-“પોતે સદાચરણી હોય એવો જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા કનિષ્ઠ ભ્રાતાની ભાર્યા સાથે સમાગમ કેમ કરે? ધર્મની સૂક્ષ્મ ગતિને લીધે અમે એક યા બીજી બાબુનો નિશ્ચય કરવાને અસમર્થ છીએ.”

યુધિષ્ઠિરે કહ્યું:-“મારી વાણીએ અનૂતનો ઉચ્ચાર કર્યો નથી; અને અધર્મ તરફ મારી મતિ વળતી નથી. આથી આ બાબતમાં મારો મત અનુકૂળ હોવાથી એ કેઈ પણ પ્રકારે અધર્મ નથી. જટિલા નામક ગૌતમીએ સાત ઋષિ જોડે તથા મુનિથી ઉત્પન્ન થયેલી વૃક્ષકન્યાએ પણ ‘પ્રચેતઃ’ સંસ્રક દશ ભાઈઓ જોડે સમાગમ કર્યાની કથા પુરાણમાં છે. વળી ગુરુનું કહેવું ‘ધર્માનુસારજ હોય છે; અને સર્વ ગુરુઓમાં માતા શ્રેષ્ઠ ગુરુ છે, તથા ‘ભિક્ષા મુજબ સર્વ જણ મળી ઉપભોગ દેવો.’ એવા શબ્દ તે માતાના મોઢામાંથી પણ નીકળ્યા છે, તેથી એ વાત સર્વોત્કૃષ્ટ ધર્મ છે, એમ હું માનું છું.”

કુંતીએ કહ્યું:-“ધર્માનુચરણ કરનારા યુધિષ્ઠિરે જે મુજબ કહ્યું તે મુજબજ એ ખરું છે; અને અનૂતની મને બહુજ બીક લાગે છે, માટે હું અનૂતમાંથી કેમ મુક્ત થઈશ?”

વ્યાસે કહ્યું:-“હે ભદ્રે! તું અનૂતથી મુક્ત થઈશ, કારણ કે એ સનાતન ધર્મ છે. હે પાંચાલરાજા! ધર્મરાજના કહેવા મુજબ આ નિઃસંશય ધર્મ છે. હવે એ કેવી રીતે વિહિત અને સનાતન છે, તે હું સર્વને કહીશ નહિ, માત્ર તનેજ કહીશ.”

એમ કહી વ્યાસ દ્રુપદનો હાથ પકડી અંદર લઈ ગયા અને તેને તે સનાતન અને વિહિત ધર્મની આ કથાઓ કહી:-

“હે રાજા! પૂર્વે નૈમિષારણ્યમાં દેવોએ સત્ર કરવા માંડ્યો હતો, ત્યારે સૂર્યપુત્ર યમે તે સત્રમાં શામિત્રકર્મ (એટલે પશુઓનો ઘાત કરવાનું કર્મ) સ્વીકારવાથી કાલાનુક્રમણ થયું, જેથી મરણમાંથી મુક્ત થયેલી પ્રજા પુષ્કળજ વધી ગઈ! આથી ઇંદ્રાદિ દેવોને ભય પ્રાપ્ત થતાં તેઓ બ્રહ્મા પાસે ગયા. બ્રહ્માએ તેમને શાંત પાડી કહ્યું કે, “સત્રમાંથી મુક્ત થતાં યમ પોતાનું ચઢી ગયેલું બધું કામ પતાવી નાખશે.” આ સાંભળી દેવોનો જ્યાં યજ્ઞ ચાલતો હતો ત્યાં ઇંદ્રાદિ જઈ બેઠા; એટલામાં તેમને એક કમળ ભાગીરથીમાં દેખાયું, જે જોઈ તેઓ આશ્ચર્ય પામ્યા. ઇંદ્ર તપાસ કરવા ગયો, તો તેને દેખાયું કે, ગંગાના ઉગમસ્થાને એક સ્ત્રી પાણી સાફ ગંગામાં ઉતરી રહતી હતી; અને રડતાં રડતાં પાણીમાં તેનાં જેઃ અશ્રુમિંદુ પડતાં હતાં તે એકાએક સુવર્ણકમળ થઈ જતાં હતાં. ઇંદ્રે તેની પાસે જઈ રડવાનું કારણ પૂછતાં તેણે તેને પોતાની પાછળ આવવા જણાવ્યું. આ મુજબ તે સ્ત્રીની પાછળ જતાં પાસેજ હિમાલય પર્વતપર એક તરુણ સ્ત્રી જોડે એક રૂપવાન તરુણ (કે જે શંકર હતા તે) ને દૂત રમતાં જોયા. પોતે કોણ અને કેવો સત્તાધારી છે તે, તે તરુણ પુરુષને કહેવા છતાં પણ જ્યારે તેણે તેને કંઈ દાદ આપી નહિ, ત્યારે ઇંદ્ર ક્રુદ્ધ થયો. આ જોઈ શંકર હસ્યા અને દૂતકીડા બહાસ થતાં તેણે ઇંદ્રને એક ગુહાનું દ્વાર બોલવા જણાવ્યું, કે જેની અંદર બીજા તેના જેવાજ ચાર ઇંદ્રો હતા. ઇંદ્ર આથી ભયભીત થયો કે, રખેને મારી પણ એવીજ સ્થિતિ થાય! રુદ્રે કહ્યું કે, “પ્રથમતઃ તેં મારું અપમાન કર્યું, તેથી તું પણ આ ગુહામાં દાખલ થા.” આ સાંભળી ઇંદ્ર

ગર્વબલિત થઈ ગયો. ઇંદ્રે ક્ષમા આહી, પણ શંકરે કહ્યું કે:—“ તમે સઘળા મનુષ્યજન્મ લઈ પૃથ્વીપર અવતરશો અને મહાપરાક્રમ કરશો. બાદ પાછા ઇંદ્રલોકને પ્રાપ્ત થશો. ” પૂર્વે દ્રોણે કહ્યું:—“જલદી છૂટકો થવો જ્યાંથી મુશ્કેલ છે, એવા મનુષ્યલોકમાં અમે જઈશું તો ખરા; પણ યમ, ધર્મ, વાયુ, ઇંદ્ર અને અશ્વિનીકુમાર, એ દેવોએ અમારી માતાને ગર્ભાધાન કરવું, કે જેથી દિવ્ય અસ્ત્રોથી ત્યાંનાં મનુષ્યો ભેડે યુદ્ધ કરી અમે પુનરપિ ઇંદ્રલોકને પ્રાપ્ત થઈએ. ” આ સાંભળી ગાદીપરના ઇંદ્રે કહ્યું કે:—“ (આ ચાર ભેડે) મારા વીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલો એવો મારો એક અંશભૂત પુરુષ હું આપીશ. ” આ સુજળ નક્કી કર્યા બાદ શંકરે તે સુંદર અને સ્વર્ગની લક્ષ્મીસમાન રડતી સ્ત્રીને મનુષ્યલોકમાં તેમની સ્ત્રી નીમી. બાદ બાધાને લઈને શંકર નારાયણ પાસે ગયા અને પોતાના શાપને તેમનું અનુમોદન મેળવ્યું. નારાયણે પણ પોતાની શક્તિરૂપ એક સફેદ અને એક કાળો એમ બે વાળ ઉખાડી યાદવ-કુળમાં દેવકી અને રોહિણીના ગર્ભમાં પ્રવિષ્ટ કર્યા, જે બલરામ અને કૃષ્ણરૂપે અવતર્યા. આ સુજળ પૂર્વના ચાર ઇંદ્રો તે ચાર પાંડવો અને ઇંદ્રના અંશરૂપ પાંચમો તે અર્જુન, એમ પૂર્વના ઇંદ્રો તે આ પાંચ પાંડવો છે; અને પેલી રડતી સ્ત્રી તે તારી પુત્રી દ્રૌપદી છે. ”

આ પ્રમાણે કહ્યા પછી અત્યંત અફસુત વરદાન આપી વ્યાસે દ્રુપદને દિવ્ય દષ્ટિ આપી, કે જેથી તે પાંચે પાંડવોને તેમના મૂળ ઇંદ્રના રૂપમાં ભેઈ શક્યો !

એ સુજળ એક વાત કહ્યા બાદ વ્યાસે બીજી વાત કહી:—“તપોવનમાં એક રૂપવતી ઋષિકન્યા હતી, પણ તેને પતિ પ્રાપ્ત થતો નહોતો; તેથી ઉઝ તપ કરી તેણે શંકરને રીઝવ્યા, અને “સર્વગુણસંપન્ન પતિની મને ઇચ્છા છે” એમ પાંચ વાર તેણે તેને કહ્યું. આથી ખુશ થયેલા શંકરે પાંચ વર થવાનું વરદાન આપ્યું. તે કન્યાએ એકજ પતિની અપીલ કરી, પણ અંતઃકરણમાં પ્રસન્ન થયેલા તે દેવાધિદેવે પુનરપિ શુભ ભાષણ કરી તેને કહ્યું કે:—“પતિ આપો, પતિ આપો, એમ કહી તે પાંચવાર મારી પ્રાર્થના કરી તેથી હવે તને પાંચજ પતિ થશે. હે ભદ્રે ! તારૂં કલ્યાણ થાઓ ! તને બીજો દેહ પ્રાપ્ત થતાં એ બધું સિદ્ધિ પામશે. ” આ સુજળ હે દ્રુપદ ! આ તારી દેવરૂપી કન્યા ઉત્પન્ન થઈ છે, અને ઇશ્વરી સંકેતથીજ તે પાંચેની પત્ની ઠરેલી છે; માટે હવે તને જેમ યોગ્ય લાગે તેમ કર. ”

દ્રુપદે કહ્યું:—“ હે મુનિ ! હવે મારો સંશય દૂર થયો. મેં પ્રથમ આ વાત જાણી નહોતી, તેથીજ મારી પુત્રીનો એકજ પતિ સાથે સંબંધ કરવા પ્રયત્ન કર્યો હતો; પણ ખરેખર દૈવ આગળ કોઈનું કાંઈ ચાલતું નથી, માટે દૈવવિહિત જે હોય તેજ કરવું યોગ્ય છે. દૈવનો સંબંધ ટાળવો અશક્ય છે, અને તે ટાળવા સારૂ આ જન્મે કરેલા કર્મથી કંઈજ સિદ્ધ થતું નથી. જુઓ કે, કન્યાને એક ઉત્કૃષ્ટ પતિ મેળવી આપવાના ઉદ્દેશથી મેં જે શરત કરી તેજ અનેક પતિ મેળવી આપવાના કારણભૂત થઈ પડી ! પ્રત્યક્ષ શંકરે જ્યારે એવું વરદાન આપ્યું છે, ત્યારે ધર્મ હો કે અધર્મ હો, તો પણ એમાં મારો અપરાધ નથી; માટે દ્રૌપદીને જેમ રુચે તેમ કરે. ”

બાદ વ્યાસે ધર્મરાજને પ્રથમ દ્રૌપદીનું પાણિગ્રહણ કરવા આજ્ઞા કરી; અને તે સુજળ ધૌમ્યમુનિએ હવન કરી યુધિષ્ઠિર સાથે દ્રૌપદીની ગાંઠ ખાંધી આપી. ત્યારબાદ બીજે, ત્રીજે, ચોથે અને પાંચમે દિને, અનુક્રમે બાકીના પાંડવોએ તેનું ‘પાણિગ્રહણ કર્યું’. વૈશંપાયન અત્રે કહે છે કે, વ્યાસે તેને એક અફસુત કથા એ કહી હતી કે, દ્રૌપદી દરરોજ એકેક પાંડવ સાથે લમ કર્યા બાદ કુમારી થઈ જતી હતી !

બસ, આટલીજ કથા ભેડે આપણને સંબંધ હોવાથી વધુ ભાગ આપવાની જરૂર નથી.

શું કુંતીએ ખરેખર 'સર્વે સમેત્ય શુન્ક' કહ્યું હતું ?

કુંતી એક દૃઢ સંકલ્પવાળી શૂર સ્ત્રી હતી. કુરુક્ષેત્રની લડાઈપૂર્વે કૃષ્ણસાથે પોતાના પુત્રોને તે જે સંદેશો મોકલે છે, તે એક વીર ક્ષત્રિયાણીને છાજે તેવોજ છે. તે કૃષ્ણને કહે છે:—“ અરે ! સંધિ કરવાનો આ કાળ નથી. પાંડવોને કહેજે કે, અપમાન થવાથી જેને રાગદ્વેષ આવતો નથી તે ખરે ક્ષત્રિયજ નથી. કુલક્ષય થવાની ખીકે સ્વસ્થ બેસી રહી અથવા નિરાશ થઈ નીચ સ્થિતિમાં રહેશો નહિ; સાપની જેરી દાઢ ઉખાડી નાખતાં મૃત્યુ થાય તો બહેતર, પણ કુતરાને મોતે મરશો નહિ. શત્રુએ કરેલું અપમાન, તિરસ્કાર અને છળનો ભાર ગધેરા પ્રમાણે સહન કરવો એ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ નથી. ડૂબવાનો કે પડવાનો પ્રસંગ આવે તોપણ શત્રુની કમરને પાકી બાથ ભીડી તેમ કરવું. યોગ્ય પ્રસંગ હોવા છતાં, જીવવાની આશાએ કે ખીકે, જે ક્ષત્રિય પોતાનું તેજ અતાવતો નથી તે ક્ષત્રિય નહિ, પણ ચોર છે. ક્ષત્રિયે શેરડીની માફક શત્રુની સામે કકડા થઈ જવું, પણ વળવું (નમવું) નહિ. x જે આશયથી એક ક્ષત્રિય વીરસી પોતાના પુત્રને જન્મ આપે છે, તે આશા પૂર્ણ કરવાનો આજ સમય છે; માટે આ વખતે જો લોકોના કહેવા પર આધાર રાખી સ્વકર્તવ્ય કરવામાં ચૂકશો તો હું તમારો સર્વથેવ ત્યાગ કરીશ. પ્રસંગ આવતાં ક્ષત્રિયે પોતાના પ્રાણની પણ પરવા કરવી જોઈએ નહિ.” અર્થાત્ કુંતી એક બહુ પાણીદાર સ્ત્રી હતી. તે પોતાનો ધર્મ યથાર્થ જાણતી; આથી યુદ્ધ પૂરું થયા બાદ અને પાંડવો ગાદીપર બેસતાં જ્યારે ધૃતરાષ્ટ્ર યાત્રાએ નીકળી પડે છે, ત્યારે તે વૃદ્ધ અંધ માણસની સેવા કરી પોતાનો ધર્મ બજાવવાનું યાજ્ઞબી ધારી કુંતી પણ તેની સાથે નીકળી પડે છે—ન તો હાલની સ્ત્રીઓની માફક પોતાના પુત્રોને રાજ્ય કરતા જોવાની તે ઇચ્છા રાખે છે, ન તેમના વૈભવનું સુખ માણવાની ! જ્યારે તે આ મુજબ યાત્રાએ જવા નીકળે છે, ત્યારે ભીમ તેને તેણે કૃષ્ણની સાથે મોકલેલા સંદેશાનું ફળ લોગવવા (અર્થાત્ પાંડવોનો રાજ્યવૈભવ લોગવવા) સારૂ રહેવાનો આગ્રહ કરે છે; પણ એ વીર સ્ત્રી દૃઢતાથી ઉત્તર આપે છે કે:—“મેં મારા પતિના વખતમાં બહુ સુખ લોગવ્યું છે. મેં તમને યુદ્ધ કરવાની સલાહ એટલાજ સારૂ આપેલી કે મારે તમને ભીખ માગતા જોવા પડે નહિ.” છેલ્લે યાત્રાએ જતાં, તે પોતાના પુત્રોને ઉપદેશ આપે છે કે:—“ સત્યને માર્ગે ચાલજો અને મનોવૃત્તિઓ હમેશાં ઉદાર રાખજો. ” આખા મહાભારતના સારરૂપજ ઉપલું વાડય છે, એમ કહીએ તો ચાલે. કુંતીના સ્વભાવ—પરિચર્યાથે આપણે આટલું જોયું; અને ખાત્રી કરી કે, તે વીર સ્ત્રી હમેશાં સત્યનેજ ચાહનારી અને મહાતેજસ્વી સ્વભાવની હતી.

પ્રથમ તો આ પ્રસંગમાં ખુદ મહાભારતના કથનાનુસાર કુંતી બહુ ‘અધર્મભીરુ’ હતી એ સિદ્ધ થાય છે; તેમજ તેનો પશ્ચાત્તાપ આપણી માન્યતાને ટેકો આપે છે. આવું છતાં દ્રૌપદીના વિવાહસંબંધી જે વાદવિવાદ થાય છે, તેમાંની સઘળી બાબતો તરફ તે દુર્લક્ષ્ય કરે છે—એકે શબ્દ બોલતી નથી, માત્ર યુધિષ્ઠિરની હામાં હા ભેળવે છે, એ એક ખુબી છે.

આપણે એ ભૂલવું જોઈતું નથી કે, પાંચાલનગરીમાં આવવાનો પાંડવોનો મુખ્ય ઉદ્દેશ કેવળ દ્રૌપદી મેળવવાનોજ હતો. આસે અતાવેલી આશા, આપેલો આશીર્વાદ તથા ખાત્રી, દુષ્ટદુર્યોધનો શાંકરવરદાનને પરિણામે પાંચ પતિવિષેની કહેલી હકીકત, ધૌમ્યના પુરોહિત થવાથી ખુદ દ્રૌપદીજ મળ્યા જેટલો તેમને થયેલો આનંદ, લોકસમુદાય મળવાના સ્થાનનું અવલોકન કરી તેમણે લીધેલો કુભારને ઘેર ઉતારો વગેરે બાબતો એ વાતની પુષ્ટિમાં આપણને ઉપલબ્ધ છે; તેમજ દુષ્ટદુર્યોધને ત્યાં પંદર દિવસસુધી આગંતુકોના સન્માનાર્થ જે

ઉત્સવ થયો હતો તેમાં પણ તેમની હાજરી તેમના એજ એકમાત્ર હેતુની ખાત્રી આપે છે.

હવે કુંતીને બ્યારે ફિકર થાય છે ત્યારે સોળમો-એટલે સ્વયંવર સાડ નિશ્ચિત-દિવસ આવે છે; અને પાંડવોએ સ્વયંવરમાં જઈ અર્જુનને લક્ષ્યવેધ કર્યો છે અને રાજાઓના દિલમાં મત્સર ઉત્પન્ન થવાથી તે લડવા ઉદ્યત થતાં યુધિષ્ઠિર નકુલ-સહદેવ બેઠે ‘ગચ્છતિ’ કરી જઈ મંડપમાંથી કેઈ ઓળખી લે નહિ તે સાડ સત્વર ઘેર આવી બેસે છે. આથી કુંતી સારી રીતે બાળતી હોવી બેઠીએ કે તેના પુત્રો ભિક્ષાર્થે નહિ પણ સ્વયંવરમાં ગયા હતા; અને તેથીજ તે ફિકર કરે છે કે, સ્વયંવરમાં ઓળખાઈ જતાં કદાચ “કૌરવો અથવા (તેમના મદદગાર) દ્રૌપદી માયાવી રાક્ષસોએ તો (કારણ કે પુલોચન નામના લાક્ષાગૃહ બાંધનાર રાક્ષસને તેમણે ખાળી નાખ્યો હતો) પાંડવોનો વધ કર્યો નહિ હોય ?” એટલુંજ નહિ પણ તે વિચારે છે કે, “ત્યારે શું મહાત્મા વ્યાસમુનિનો મત પણ ખોટોજ પડ્યો ને !” આથી પણ સ્પષ્ટ રીતે એ સાબીત થાય છે કે, પાંડવો ભિક્ષાર્થે નહિ પણ દ્રૌપદીઅર્થેજ સ્વયંવરમાં ગયા હતા. એ વાતથી કુંતી સુપરિચિત હતી-અર્થાત્ ભિક્ષાની વાત ખોટી છે, કારણ કે ‘વ્યાસનો મત’ તો દ્રૌપદી મેળવવાવિષે મળ્યો હતો, ભિક્ષા મેળવવાવિષે નહિ !

અર્જુન યુધિષ્ઠિરાદિ ત્રણ પાંડવો સ્વયંવરમાંથી નીકળી ભીમાર્જુનની અગાઉજ ઘેર આવ્યા હતા, તેમણે પણ બધી હકીકતથી કુંતીને વાકેફ કરીજ હોવી બેઠીએ; અને ત્યાર પછીજ કુંતીને ઉપલી ફિકર થવા લાગી હોવી બેઠીએ, કારણ કે સ્વયંવરમંડપ આગળ ભીમાર્જુન તે વખતે દ્વેષથી ઘેરાયેલા રાજાઓ બેઠે યુદ્ધ કરતા હતા.

વળી અર્જુન ઘેર આવ્યો ત્યારે ‘મેઘથી ઘેરાયેલા સૂર્ય પ્રમાણે બ્રાહ્મણોથી ઘેરાયેલો’ હતો;^૧ અને તેથી કુદરતી રીતેજ આનંદમગ્ન બ્રાહ્મણોનો કંઈક કેાલાહલ થવાથી ફિકર યા આનંદને લીધે કુંતીએ તે તરફ જરૂર નજર નાખી હોવી બેઠીએ.

વળી કુંભારના ઘરનો બ્યાં ઉલ્લેખ આવે છે, ત્યાં મૂળ મહાભારતમાં યજ્ઞશાલા અને કર્મશાલા એમ બે જૂદા જૂદા શબ્દો વાપરવામાં આવેલા જણાય છે; અને તેથી એમ પણ જણાય છે કે, વધુમાં વધુ બે ઓરડાવાળા આ કુંભારના ઘરમાંના અંદરના ઓરડામાં-કર્મ-શાળામાં-પાંડવો ઉતર્યા હોવા બેઠીએ. હવે બે ભીમે તુરત દોડતો આવી માતાને વધામણી ન કહી હોય અને કુંતી બહારના ઓરડામાં પોતાના પુત્રને બેવડી આશિષ (એક તો રાજાઓ બેઠેના યુદ્ધમાં જીતવાની અને બીજી દ્રૌપદી જીતવાની) આપવા નયે આવી હોય, અને ભીમાર્જુનને ભિક્ષાતરીકે દ્રૌપદીને રજુ કરી હોય, તોપણ પરાક્રમી અને આનંદિત ભીમાર્જુનને કુંભારના ઘરમાંની કર્મશાલામાં આવીને કુંતીસમીપ દ્રૌપદીને રજુ કરી હતી.^૩ અર્થાત્ કુંતી તે વખતે બીજા કેઈ અંદરના ઓરડામાં નહોતી અને તેથી તેનું સર્વે સમેત્ય સુંક કહેવું કેવળ બનાવડી જણાય છે; કારણ કે પોતાની સમક્ષ આવેલી ચીજ તરફ દુર્લક્ષ કરી કેઈપણ કદી બેચાવિના કંઈ બોલેજ નહિ.

૧ અનાગચ્છત્સુ પુત્રેષુ મૈશ્વકાલેભિગચ્છતિ । ધર્તારાષ્ટ્રૈર્હતા ન સ્યુર્વિજ્ઞાય કુરુપુત્રઃ ॥ ૪૪ ॥

માયાન્વિતૈર્વા રક્ષોભિઃ સુધોર્દૈર્દૈવૈરિભિઃ । ચિપરીતં મતં જાતં વ્યાસસ્યાપિ મહાત્મનઃ ॥ ૪૫ ॥

(આદિપર્વ, અં ૧૬૨)

૨ મહત્યયાપરાક્ષે તુ ઘનૈઃ સૂર્ય દ્વાવૃતઃ । બ્રાહ્મણૈઃ પ્રવિશત્તત્ર જિજ્ઞુર્ભર્ગવલેપમતત્ ॥ ૪૭ ॥

(આદિપર્વ, અં ૧૬૨)

૩ ગત્વા તુ તાં માર્ગકર્મશાલાં પાથોં પૃથાં પ્રાપ્ય મહાનુભાવૌ ।

તાં વાક્ષસેતીં પરમપ્રતીતૌ મિશ્રેત્યથાવેદ્યતાં નરાક્યૌ ॥ ૧ ॥ (આદિપર્વ, અં ૧૬૩)

અર્થાત્ ભિક્ષાએ ગયાની અને ભિક્ષામાં દ્રૌપદી મેળવ્યાનું કુંતીને કહ્યાની વાતો અસત્ય છે. કુંતી પોતાના પુત્રો સ્વયંવરમાં ગયા હતા તે વાતથી સુપરિચિત હતી; અને તેથી તેણે પોતાની સમીપ ઉભેલી અજબ સૌંદર્યની મૂર્તિ દ્રૌપદીને જોઈ ‘પાંચે વહેંચી લ્યો’ એવું કહેલું સંભવતું નથી.

હવે આપણે બીજી રીતે વિચાર કરીએ. ખુદ મહાભારતપરથી જણાય છે કે, પ્રાયઃ યુધિષ્ઠિર જેમ યુદ્ધમાં, તેમજ ભિક્ષાર્થે પણ જતા નહિ. ચાર નાના પાંડવો ભિક્ષા માગી લાવી તેની સમીપ મૂકતા; અને કુંતી તે ભિક્ષાને વિધિસર તૈયાર કરી ‘અર્ધામાં રામ ને અર્ધામાં ગામ’ ને ન્યાયે અર્ધું ભીમને અને બાકીના અર્ધામાંથી સર્વેને વહેંચી આપતી. આથી જ્યારે સ્વયંવર વખતે યુધિષ્ઠિર પણ ઘરની બહાર પડ્યા હતા તો, તે ભિક્ષા માગવા ને પ્રાયઃ જતા ન હોવાથી, કુંતીને ભિક્ષાની કલ્પના આવવી શક્ય નથી. પાંડવો ભિક્ષા માગી યુધિષ્ઠિર સમક્ષ રજુ કરતા હોવાથી^૧ દ્રૌપદીને ભિક્ષાતરીકે ઓળખાવવી હોય તોપણ તે યુધિષ્ઠિર પાસે જાત-કે જે ઘરમાંજ બેઠા હતા-કુંતી પાસે નહિ. ધારે કે યુધિષ્ઠિર સર્વ વાતથી વાકેફ હોવાથી તેની પાસે ન જતાં કુંતી પાસે જવાની વાતને આપણે માનીએ; તોપણ કુંતી સહસા ‘તમે બધા વહેંચી લ્યો’ કહે નહિ, કારણ કે એ તેમ થાય તો તેનું પોતાનું શું? તેણે કાંઈ એકાદશી કે બીજું કોઈ વ્રત તે દિને લીધું હોય એમ પણ લાગતું નથી; કેમકે સાંજે પાંડવો જ્યારે પાછા ભિક્ષા માગવા બન્ય છે ત્યારે તે ભિક્ષામાંથી પોતે પણ ખાય છે. આથી પણ એ સિદ્ધ થાય છે કે, કુંતી ‘સર્વે વહેંચી લ્યો’ એવું બોલી હોય એ બીજકુલ સંભવતું નથી.

ઉપરાંત વીર ભીમસેન મફકરો હતો ખરો, અર્જુન નહિ. આથી ભીમ દ્રૌપદીને ભિક્ષા-તરીકે કદાચ ઓળખાવે; પણ અર્જુન તો કદીપણ તેને પોતાની અનુમતિ આપેજ નહિ, એમ તેની આખી ‘કરેકટર’નો અભ્યાસ કરતાં જણાય છે.

જે કે ‘આપણે પાંચે એને પરણીશું’ એ યુધિષ્ઠિરનાં વેણ સાંભળી સર્વે પાંડવો તે વખતે ‘સ્તબ્ધ’ થઈ બન્ય છે ખરા, છતાં ત્યારબાદ ભિક્ષાએ જતાં, રાત્રે સૂતી વખતે કે બીજે દિને પણ, એ (મહાભારતનાજ શબ્દમાં કહેતાં) ‘અમાનુષ’ ભાવિ વિવાહસંબંધી કાંઈપણ ચર્ચા તેઓ કરતા નથી; તેમજ સૂતી વખતે સુધી કુંતી પણ એ વિષે જરાયે ચિંતાતુર જણાતી નથી.

ઉપરાંત ધૃષ્ટદ્યુમ્ન, કે જે પાંડવોની બરાબર પાછળ સ્વયંવરમાંથી નીકળ્યો હતો તથા તેમની છેક લગોલગ છુપાઈને બધું જોતો હતો, તે એમાંની કોઈ વાતનું કશું વર્ણન કેમ દુપદ આગળ કરતો નથી? તેને એ બધી વાતની ખબર હોવી જોઈએ, તેમજ પાંડવોનાં નામો પણ તેણે સાંભળ્યાં હોવાં જોઈએ; કારણકે કુંતીએ લોજનસમયે દ્રૌપદી આગળ બધા પાંડવોનાં નામ દીધેલાં, તેમ તે પરસ્પરની તેમની વાતોમાં પણ લેવાયાં હશે.

આથી જો એ વાત ખરી હોત, તો ધૃષ્ટદ્યુમ્ન જેવો માણસ દુપદને તે કદાચિના રહેજ નહિ; અને તેથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, દ્રૌપદી ભિક્ષાતરીકે ઓળખાયેલીજ નહિ, તેમ કુંતીએ ‘સર્વે વહેંચી લ્યો’ એમ પણ કહેલુંજ નહિ.^૨

૧ આદિપર્વ-અ. ૧૯૪, ૩

૨ રા. બ. વેદ પણ એ વિષે લખે છે કે:—“કુંતીથી ભૂતમાં બોલાઈ ગયેલા શબ્દોનું આટલી હદસુધી પાલન કરવામાં આવે તે, તેમજ તેના મોંમાંથી જે શબ્દો ઉચ્ચારાવવામાં આવ્યા છે તે, કોઈપણ માની શકે તેમ નથી. ભિક્ષા ધણું કરી દાણાની હોય અને દાણો ભાઈઓ વહેંચી લે તે પૂર્વે રંધાવો જોઈએ. એ સંબંધી બીજા પણ ખુલાસાઓ મહાભારતમાં આપેલા છે, પણ તેથી તેટલાજ ભૂત છે.”

(ધી રીડલ ઓફ ધી મહાભારત)

શું દ્રૌપદીના પૂર્વ-જન્મની વ્યાસકથિત બે વાતો તથા યુધિષ્ઠિરે જૌતમી અને વાક્ષીનાં આપેલાં બે ઉદાહરણો વિશ્વસનીય છે ?

મહામુનિ સત્યની મૂર્તિ શ્રીમદ્ વેદવ્યાસે દ્રૌપદીના પૂર્વજન્મની જે બે કથાઓ કહેલી છે-એક શંકરના વરદાનવાળી તથા બીજી પાંચ ઇંદ્રવાળી, તેની સત્યાસત્યતાનો આપણે અત્રે વિચાર કરીએ.

શંકરના વરદાનવાળી કથામાં આપણને નીચલી શંકાઓ પેદા થાય છે:—

૧-શું શંકર જેવા દેવ પોતાના ભક્તને શુભ વરદાનને બદલે આવો (એકને બદલે પાંચ પતિનો) શાપરૂપ વર આપે ખરા ? તેમજ પોતાનો ભક્ત સ્પષ્ટ કહે કે, ‘ મારે તો એકજ પતિ બેઠો છે ’ છતાં તેને તેની ઇચ્છાવિરુદ્ધ, તેની લાંબી તપશ્ચર્યાની બિલકુલ પરવા કર્યાબિના, પાંચજ પતિ આપે-તેનો કશો અનુગ્રહ ન કરે-એ સંભવનીય છે ?

૨-શું દ્રૌપદી એકજ સાથે પાંચવાર પતિની યાચના કરે ખરી ? અને ધારે કે કોઈ માણસ પાસે સાપ (એકજ) જતો હોય ત્યારે ગભરાટમાં આપણે તેને કહીએ કે, ‘ સાપ, સાપ, સાપ, સાપ ! ’ તે મુજબ દ્રૌપદીએ ઉતાવળમાં અને યોગ્ય વરની બહુ ઇતેન્દ્ર હોવાથી એકદમ તેમ કહ્યું હોય, તોપણ શું શંકર જેવા સર્વજ્ઞ અને દેવોના પણ દેવ તેટલું સમજવાને અસમર્થ હતા ? વળી શું તે મુનિકન્યા બિચારી પતિ મેળવીને કોઈપર ભુત્તમ ગુન્નરવા માગતી હતી, કે જેથી કુંભકર્ણને ઇંદ્રાસનને બદલે તેની ભુરી દાનતને લીધે નિંદ્રાસન અપાયેલું કહેવાય છે, તેમ તે મુનિકન્યાની બોલવામાં થયેલી કહેવાતી ભૂલનો શંકર આવો લાભ ઉઠાવે ?

૩-દ્રૌપદીએ પોતાના ચાલુ જન્મ સાડ પતિ માગ્યો હતો, તો શંકર બીજા જન્મ સાડ શા વસ્તે આપે છે ? શું ત્યારે ચાલુ જન્મમાં તેણે કુવારીજ રહેવું ?

૪-શું શંકરે આપેલો એ વર મહાભારતમાં લખ્યા મુજબ શંકર તરફથી ‘ અંતઃકરણ-માં પ્રસન્ન થઈ, ’ ‘ શુભ ભાષણ ’ દ્વારા અને મુનિકન્યાનું ‘ કંદ્યાણુ થવા ’ અપાયેલો કદી પણ કહી શકાય ખરો ?

પાંચ ઇંદ્રવાળી બીજી કથાનો હવે આપણે વિચાર કરીએ. એમાં નીચલી શંકાઓ પેદા થાય છે:—

૧-માયારૂપી સ્ત્રી શા કારણસર રડતી હતી ?

૨-જળ સાડ ગયેલી તે સ્ત્રીને ગંગામાં ઉતરવાનું પ્રયોજન શું ? શું કિનારાપરથી જળ ન લઈ શકાત ?

૩-શું તે સ્ત્રીનાં અશ્રુબિંદુ ગંગાજળમાં પડતાં તેનાં સુવર્ણકમળ થઈ જવાં સંભવિત છે ?

૪-ઇંદ્ર જેવો દેવ કેલાસપર્વતપર સ્થાયી વાસ કરનાર તરીકે ઓળખાતા શંકરને ન ઓળખી શકે, એ શું સંભવનીય છે ?

૫-શું ઇંદ્રસમાન દેવ પ્રદાને બદલે પોતાને આખા ‘ જગતનો અધિષ્ઠાતા ’ તથા ‘ પ્રભુ ’ કહી, ખોટું બોલી, શંકરને પોતાની ઓળખાણ કરાવે ? તેમ આવી અભિમાનજનક ખોટી ઓળખાણ કરાવવાનું તેને પ્રયોજન પણ શું ?

૬-માયારૂપી તે સ્ત્રીનો ઇંદ્રને કેલાસપર્વતપર લઈ જવાનો શો હેતુ હતો ?

૭-સર્વ દેવોમાંથી કેવળ ‘શૂર ઇંદ્રજ’ જ્યારે તે રડતી સ્ત્રી પાસે જવાની હિંમત કરી, તો શું ‘ચંદ્ર, વરુણ, કુબેર, સાધ્ય, રુદ્ર, વસુ, અશ્વિનિકુમાર’ આદિ દેવો શૂર નહોતા ? શા સાડ

૧ રુદ્ર એટલે પણ શંકર, આથી જો ઇંદ્ર ઇંદ્રાદિ જોડે યજ્ઞમાં રોકાયેલો હોય તો શંકર કેલાસપર્વતપર ક્ષાંથી બિરાજ પાવતીએ ઘૂત રમી શકે ?

તેઓમાંથી પણ કેાઇ ઇંદ્ર જોડે ન ગયું ?

૮-તે સ્ત્રીના શા ગુન્હાને લીધે તેને મનુષ્ય-જન્મમાં પાંચેની સામાન્ય પત્ની શંકરે નિર્માણ કરી ?

૯-કેટલાકે કહે છે કે, હિમાલયના વતની પાંડવોની જાતિમાં સ્ત્રીઓની અછતને લીધેજ પાંડવોએ એક દ્રૌપદી જોડે વિવાહ કરેલો; પણ જ્યારે ખુદ શંકરેજ પાંચ ઇંદ્રોને સારૂ એક માયારૂપી સામાન્ય પત્ની નીમી, તો શું પૃથ્વીની પ્રજાની માફકજ દેવોમાં પણ સ્ત્રીઓનો દુષ્કાળ હતો ?

૧૦-શંકરે કરેલો આ બધો વરઘોડો નારાયણ પાસે 'કન્કર્મ' કરાવવા જવાની તેમને શી જરૂર હતી ? શું જોળા શંકર જે સેંકડો વરદાનો આપતા (જેમાં કેટલાંક તો ગાંડાંધેલાંજ હોતાં) તેમાં કદીએ તેમણે નારાયણની અનુમતિ લીધી હોય, એમ જણાય છે ખરું ?

૧૧-યમ, ઇંદ્ર, વરુણ, શંકર આદિ જેવી કોઈ ખાસ વ્યક્તિઓ હોવી સંભવિત નથી. આપણા મનાતા પૌરાણિક દેવો, એ કેવળ એક કવિકલ્પનાજ જણાય છે ! એક ઇન્દ્રનું તે જૂદે જૂદે પ્રકારે કરેલું વર્ણનમાત્ર છે. વળી તે દેવો કંઈ દેહધારી હોવા સંભવતા નથી. જો તેમજ હોય તો જેમ યજ્ઞમાં યમના રોકાઈ જવાથી દુનિયાનાં મૃત્યુ બંધ થઈ ગયાં; તેમજ દરેક દેવના એ રીતે એક ગોણુ કામમાં રોકાવાથી તેમનું મુખ્ય કામ બંધ પડી જાય. આપણે શ્રદ્ધાપૂર્વક સાંભળીએ છીએ કે, ઇન્દ્રના અવતારો થવા છતાં તેમનું કામ કદી પણ અટક્યું નથી; તો યમનું કામ તેના યજ્ઞમાંના રોકાણને લીધે અટક્યું, એમ વ્યાસ કહે છે તે આપણે કેમ માનીએ ? જો માનીએ તો આપણે જોઈએ છીએ કે, એકનો ઘાટ ઘડીને યમ નવરો પડતો નહિ હોય ત્યાં તો તેને બીજાને પોતાને સદને પહોંચાડવાનો હોય છે ! અરે, ઘણીકવાર તો દુનિયામાં એકજ સાથે તેને અનેકને મૃત્યુ પમાડવાં પડે છે, તો તેનો ખુલાસો શો ?

૧૨-આથી યજ્ઞમાં યમના રોકાણને લીધે મૃત્યુ બંધ થતાં બ્રહ્મા પાસે ફરિયાદ કરવા જનાર દેવોમાં ઇંદ્ર ઉપરાંત જ્યારે ચંદ્ર, વરુણ અને ખુદ રુદ્રનો પણ ઉલ્લેખ છે, તો તો જગતમાં અંધકારજ વ્યાપી રહેલો જોઈએ ! વળી વરુણને તો એવી ફરિયાદ-યમની ગેરહાજરીની-કરવા જવાનું કશું કારણજ નહોતું; કારણકે જો તે પોતે આહો તો પોતાની ગતિ બંધ કરી જગતનાં પ્રાણીઓનો પળવારમાં વિનાશ કરી શકે ! બિચારાં પ્રાણીઓ શ્વાસસારૂ જોઈતી 'ઑકસીજન' હવાજ ક્યાંથી લાવે ?

૧૩-રુદ્ર અને ઇંદ્ર અનેક પ્રસંગોમાં અને ખાસ આજ પ્રસંગમાં, પરસ્પરના પરિચયમાં આવ્યા છતાં ઇંદ્ર શંકરને જોળાખી શકતો નથી; અને શંકર પણ જાણે તેને ન જોળાખતા હોય, તેમ ઇંદ્ર તેમની આગળ પોતાનું 'ઇંદ્રોડકશન' (પોતાને 'જગતનો પ્રભુ' જણાવી) કરાવે છે, એ શું સંભવિત લાગે છે ?

૧૪-દેવ નિર્વિકારી, નિરંજન નિરાકાર છે. આથી તેમને દેહ હોવો સંભવતો નથી; અને દેહ ન હોય તોપણી તેમને હાથ, પગ, મોં, માથું કે વાળ પણ હોવાં સંભવિત નથી; તેમજ તેમને જરા કે મરણ પણ હોવું સંભવિત નથી. જો જરા (વૃદ્ધાવસ્થા) આવતી હોય, તોજ માથાના વાળ સફેદ થાય; પણ તેથી વિપરીત સ્થિતિમાં હોતાં નારાયણને વળી કાળા અને ઘોળા વાળ શા ?

૧૫-ધારો કે કૃષ્ણનો જન્મ નારાયણના કાળા વાળથી થયેલો અને બલરામનો સફેદ વાળથી થયેલો, તો એકજ નારાયણના આ બે વાળથી થયેલી ઉત્પત્તિમાં કૃષ્ણજ ઇન્દ્રિયરાવતાર મનાયા ને બલરામ નહિ, તેનું કારણ શું ?

૧૬-એ દ્રૌપદી આ મુજબ મુનિકન્યા અને માયાનો અવતાર હતી અને બલરામ નારાયણના વાળમાંથી પેદા થયા હતા, તો ખુદ મહાભારતમાં જ ખીજે સ્થળે દ્રૌપદીને ઇંદ્રપત્ની શયીના અવતારતરીકે અને બલરામને શેષપુત્રતરીકે શા સાડે ઓળખાવવામાં આવ્યાં છે ?

૧૭-ધારે કે વ્યાસકથિત દ્રૌપદીવિષેની આ બે વાતો ખરી હોય (એમાંની શંકરના વરદાનવાળી તો તેમણે પ્રથમથી જ પાંડવોને કહી દીધી હતી), તો તેમણે દુપદને તે પ્રથમથી જ કેમ ન જણાવી ને ઉલટા બધાના વિચાર બહુવા માગ્યા ? તેમ યુધિષ્ઠિરે પણ ખુદ વ્યાસનો જ હવાલો આપી ‘હું જે બોલું છું તે સાચું જ હોય છે’ વગેરે આત્મપ્રતિષ્ઠાત્મક વચનો કહેવા કરતાં એ વાતનો સ્ફેટ કેમ ન કર્યો ?

હવે આપણે એ બેઉ વાતોના સામાન્ય મુદ્દાપર વિચાર કરીએ:—

પ્રથમ તો દુપદને ખાનગીમાં લઇ જઇને એ વાતો કહેવાની જરૂર શી હતી ? બહેર-માં જ કેમ કહી નહિ ?

ખીજું, એક વાતથી જ વ્યાસે ખસ કેમ ન કર્યું, કે જેથી બે પરસ્પર વિરોધી વાતો દુપદને કહેવાની વ્યાસને ફરજ પડી ? જે ભોળી મુનિપુત્રીએ શુભ ઇચ્છાથી, ખાસ ભક્તિ કરી, પાંચ વાર વર માગ્યો કહેવાય છે, તેને પાંચ પતિરૂપી શિક્ષા થાય અને વ્યાસ જેવા મહાત્મા એકનો એક જ હેતુ સિદ્ધ કરવા બે તદ્દન જૂદી અને પરસ્પર વિરોધી વાતો કહે તેમને કાંઈ શિક્ષા ન થાય, એ તો મહાદેવનો વિચિત્ર ન્યાય જ કહેવાય ! કોર્ટમાં એ મુદતના કાયદા-સંબંધી ભાષણ કરતાં કોઈ વકીલ માત્ર પુનરુક્તિ કરી એમ કહે કે, “લોકવાણાં ઘડિયાળ, બાલકમાનવાણાં ઘડિયાળ, રેતીનાં ઘડિયાળ, ઘટિકાપાત્રો અને છાયાચંત્રોથી કાલગણના કરી શકાય છે !” તો ન્યાયાધીશ કદાચ તે ભદ્રંભદ્ર વકીલને કોર્ટનો વધુ સમય ખરબાદ કરવાની તેને તક ન આપી, તુરત જ બેસાડી દે ! પણ એક જ ચીજવિષે પરસ્પર વિરુદ્ધ બે વાતો કહેવા છતાં દુપદરાજા વ્યાસને પાંચ ઇંદ્રોનાં દર્શન પોતાને થાય ત્યાંસુધી થોભે છે, એ ઘણું નવાઇ જેવું છે ! બિચારો દુપદ પણ કાંઈ અજબજા ભોળો માણસ હશે, અને કદાચ તેથી જ વ્યાસે તેને એકલાને બોલાવી ભમાવવાનું વાજખી ધાર્યું હશે ! !

અર્થાત્ એ બેઉ કથાઓ કેવળ બનાવટી છે, અને વ્યાસ જેવા મહાવિદ્વાનો એવી બનાવટી તથા ખોટી કથાઓ કહે, એ ખીલકુલ સંભવતું નથી. એ વાર્તાની રચના કોઇ ચુસ્ત વૈજ્ઞાને શિવનું માહાત્મ્ય ઘટાડવા જ ઉભી કરેલી લાગે છે; કારણ કે આ કથામાં તે મુનિકન્યાને પાંચ પતિનું વિચિત્ર વરદાન અને ઇંદ્રોને શિવ પાસે વિનાપરાધ શાપ અપાવ્યા બાદ નારાયણ પાસે બધો કેસ રીપોર્ટ કરાવે છે તથા શિવને દૂત જેવી રમત રમતા અને વિનાકારણ ક્રોધ કરતા તથા અન્યાયી ઠેરવે છે; તેમજ ખીજી કથામાં વિનાકારણે તે બિચારી ભક્ત મુનિકન્યાને આશીર્વાદના રૂપમાં શિવ પાસે શાપ અપાવી, એવા દેવને ન પૂજવાની આડકતરી રીતે ભક્તભણ કરે છે ! એ સિવાય એ કથાઓમાં ખીજું કશું તત્ત્વ જણાતું નથી ! !^૧

હવે યુધિષ્ઠિરે આપેલાં બે પ્રાચીન ઉદાહરણોનો-ગૌતમી અને વાક્ષાની-આપણે વિચાર કરીએ:—

૧-એ યુધિષ્ઠિરના કહેવા મુજબ પુરાણમાં^૨ અહુપતિવના એવા બે દાખલા કહેલા

૧ રા. બ. વૈષ્ણવ પણ ‘ધી રીડલ ઑફ ધી મહાભારત’ નામના પોતાના પુસ્તકમાં એ વાર્તાઓને પ્રક્ષિપ્ત માને છે.

૨ અત્રે ‘પુરાણ’ શબ્દનો અર્થ હાલનાં પુરાણોનો લેવામાં આવ્યો નથી, પણ જૂના ઇતિહાસના અર્થમાં જ તેને સમજવામાં આવ્યો છે.

હતા તો તે પુરાણને સારી રીતે બાજુનાર વેદવ્યાસથી તો નિદાન તે અબણ્યા હોવા સંભ-
વતાજ નથી. હવે જો ખરેખરજ એવા કોઈ દાખલા પુરાણમાં હોત, તો ઉપલા સંભોગો
વચ્ચે વ્યાસ તેનું પ્રમાણ તુરત આપત. નિદાન યુધિષ્ઠિરે તે આખ્યા બાદ તે ખરા હોવાનું
જણાવત અને બીજાઓના મત શા છે, તે બાજુવાની ઇચ્છા કરત નહિ; તેમજ દુપદને ઉધું-
ચતું સમજાવત નહિ.

૨-જો એ બે દાખલાઓ ખરા હોત, તો દુપદ, કુંતી, ધૃષ્ટદ્યુમ્ન અને વ્યાસાદિ વૃદ્ધ
તેમજ બાજુકારો તેનો તુરત સ્વીકાર કરત; પણ તેમ થતું નથી. એ બે દાખલાઓ તરફ કોઈ
લક્ષજ આપતું જણાતું નથી ! એટલુંજ નહિ પણ જ્યારે યુધિષ્ઠિર કહે છે કે, “ પૂર્વકાલીન
લોક જે માર્ગે ગયા તેજ માર્ગે અમે પણ જઈશું. ” ત્યારે દુપદ ઉલટું કહે છે કે, “ પૂર્વ-
કાલીન મહાત્માઓએ એ ધર્મનું અવલંબન કર્યું નથી ! ” ૨

૩-જો એ બે દાખલાઓને કંઈપણ ઐતિહાસિક પુષ્ટિ હોત, તો વ્યાસને દ્રૌપદીના
પૂર્વજન્મની કથાસંબંધી આડંબવળાં પાટીઆં ગોઠવવાં પડ્યાં ન હોત; અને દિવ્ય
દષ્ટિ આપી દુપદને પાંડવોને પાંચ ઇંદ્રોતરીકે-જો કે તેઓ યમ, ધર્મ, વાયુ, ઇંદ્ર અને અ-
શ્વિનીકુમારથી ઉત્પન્ન થયા હતા-ઓળખાવવા પડ્યા ન હોત.

૪-જો ખરેજ એ દાખલા પુરાણમાં હોત તો ધૃષ્ટદ્યુમ્ન તથા દુપદ કદીપણ આટલા આડા
પડ્યા ન હોત; અને આખરે વ્યાસની વાત કબૂલ કરવા છતાં પણ તે અસંતુષ્ટ હૃદયે, ધર્મા-
ધર્મનો સવાલ શંકરને માથે નાખી, કર્મની ગહન ગતિપર નિઃશ્વાસ છોડત નહિ.

આથી જણાય છે કે, વ્યાસે કહેલી દ્રૌપદીના જન્મવિષેની બે કથાઓ તથા ધર્મે
આપેલાં બહુપતિત્વનાં બે ઉદાહરણો કેવળ બનાવટી છે; અને તે વ્યાસ તથા ધર્મની કંઈકંટર-
ની વિરુદ્ધ જતાં હોવાથી પાછલી બનાવટનાં-પ્રક્ષિપ્ત-છે, એમાં કશો સંશય નથી.

બહુપતિત્વ શું આર્યોમાં કદીયે પ્રચલિત હતું ?

બહુપતિત્વનો ચાલ આર્યોમાં-અને ખાસ કરી મહાભારતના સમયમાં-પ્રચલિત હતો
કે નહિ, એ જાણવું પણ બહુ અગત્યનું અને આપણા વિષયપર બહુ અજવાળું નાખનારું
છે. આપણે તેનો બે પ્રકારે વિચાર કરીશું:- (૧) મહાભારતની કથાપરથી, (૨) શાસ્ત્રાજ્ઞા અને
વિદ્વાનોના મતથી. પ્રથમ આપણે કથાપરથી એની તપાસ કરીએ.

પ્રથમ તો જો એ રિવાજ પ્રચલિત હોત તો દુપદ યુધિષ્ઠિરને એમ કહેતજ નહિ કે,
“એક પુરુષને અનેક સ્ત્રીઓ કરવાનું કહેલું છે, પરંતુ એક સ્ત્રીને અનેક પતિ કોઈપણ ઠેકાણે
સાંભળ્યા નથી. હે કુંતીપુત્ર ! તારી આવી બુદ્ધિ કેમ થઈ ? શિક્ષાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધ
એ અધર્મ કરવો તને ઉચિત નથી. ” ૩ અને ધૃષ્ટદ્યુમ્નનું એમ કહેવું થાત નહિ કે, “એક

૧ પૂર્વેવામાનુપૂર્વ્યેણ યાતં વર્તમાનુયામહે ।

(આદિપર્વ-અં ૧૯૭, ૨૯)

પણ આનો અર્થ રા. બ. વેદે ‘કુટુંબપ્રથા’ ફેમીલી કર્ટમ કયો છે; અને તેમનું માનવું
એવું છે કે, યુધિષ્ઠિરે એમ કહ્યું છે કે “હે દુપદ ! એ અમારા કુળની પ્રથા છે;” પણ ઉપજા
શ્લોકનો તેમણે કરેલો એ અર્થ યોગ્ય નથી, એ કહેવાની જરૂર નથી.

૨ ન જાપ્યાચારિતઃ પૂર્વેરયં ધર્મો મહાત્મામિઃ ।

(આદિપર્વ-અં ૧૯૮, ૮)

૩ एकस्य बह्व्यो विविता महिष्यः कुरुनंदन । नैकरथ बहवा पुंसः भूयन्ते पतयः क्वचित् ॥
लोकवैविध्यं त्वं ना धर्मः धर्मविच्छुचिः । कर्तुमर्हसि कोन्तेय कस्मात्ते बुद्धिरिदम् ॥

(આદિપર્વ-અં ૧૯૭, શ્લો ૨૭-૨૮)

સદાચારી જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા પોતાના કનિષ્ઠ ભ્રાતાની ભાર્યા સાથે કેવી રીતે ગમન કરી શકે ?^૧ તેમજ વ્યાસના સમબંધ્યા છતાં દ્રુપદનું કેવળ વ્યાસવચન, શાંકરવરદાન તથા દેવગતિપરજ આધાર રાખી, ધર્માધર્મનો નિર્ણય કરવાનું છોડી દઈ, કર્મને દોષ દઈ પાંચ પાંડવોને દ્રૌપદી આપવા ઉદ્ધત થવું,^૨ એ બધું સ્પષ્ટ રીતે બતાવી આપે છે કે મહાભારતના સમયમાં બહુપતિત્વનો રિવાજ પ્રચલિત નહોતો-હોત તો આટલા બધા શાસ્ત્રાર્થની જરૂર પડત નહિ.

ઘણાક પાશ્ચાત્ય લેખકોનું અને તેમના પડછાયાથી કેટલાક આપણા વિદ્વાનોનું પણ એવું માનવું છે કે, “પાંડવો મૂળ હિમાલયવાસી હતા તેથી તથા, જેમ હાલમાં પણ હિમાલયના કેટલાક પ્રદેશોમાં બહુપતિત્વની છૂટ છે તેમ, અને એ છૂટ સુપ્રસિદ્ધ પાશ્ચાત્ય લેખક લોસનના કહેવા મુજબ કન્યાની અછતને લીધે હોવાથી, પાંડવો બધા મળી એક દ્રૌપદીને વરે તો તેમાં કશી વિચિત્રતા નથી;” પરંતુ હાલ પણ પૃથ્વીના જે જે પ્રદેશોમાં એ રિવાજ ચાલુ છે, તેમાં આર્યોની વસ્તી નથી-એ રિવાજ અનાર્ય પ્રજામાંજ ચાલુ છે, એ ભૂતવું ભેધતું નથી. પ્રખ્યાત બંગાલી લેખક બાલુ રોમેશચંદ્ર દત્ત, કે જેમણે હિંદના પ્રાચીન ઇતિહાસનો ખાસ અભ્યાસ કરી તે વિષે ઘણું મનનીય લખ્યું છે, તે શું લખે છે તે ભેધયે:-

“હિમાલયની કેટલીક પહાડી જાતોમાં અને ટીબેટમાં બહુપતિત્વનો રિવાજ આજે પણ પ્રચલિત છે ખરો, છતાં હિંદના આર્યોમાં તો તે કદીપણ પ્રચલિત નહોતો. દ્રૌપદીના પાંચ પતિની વિચિત્ર વાતોનું ખરું રહસ્ય અત્યંત છે; કારણ કે આર્યોના કાયદા વગેરેમાં તેનો સ્પષ્ટ નિષેધ કરેલો છે અને પ્રાચીન કે અર્વાચીન આર્યસાહિત્યમાં પણ એને કોઈ કેકાણે પુષ્ટિ આપવામાં આવી નથી. મહાભારતની એ કથા એવી એકજ કથા છે, કે જેમાં બહુપતિત્વની છૂટ જણાતી હોય, પણ તેના જેવી બીજી કોઈ કથા હિંદુ સાહિત્ય કે દંતકથાઓમાં દસ્તિ ધરાવતી નથી.”

આ મુજબ મહાભારત અને રામાયણને ઐતિહાસિક ગ્રંથ નહિ પણ માત્ર વીરરસપૂર્ણ કાવ્યજ્ઞ માનનાર રોમેશબાલુ પણ આપણને સ્પષ્ટ કહે છે કે, બહુપતિત્વનો કોઈ દાખલો હિંદી આર્યજાતિના પ્રાચીન કે આર્વાચીન ઇતિહાસમાંથી આપણને ઉપલબ્ધ થતો નથી; અને એમ કહી તે અનુમાન બાંધી તેજ કેકાણે લખે છે કે, ભીમ હિડંબા ભેડે તથા અર્જુન પાછળથી સુભદ્રા ભેડે પરણેલો હોવાથી દ્રૌપદી યુધિષ્ઠિર ભેડે પરણી હોવી ભેધએ.^૩ દત્ત-બાલુનો દ્રૌપદીને યુધિષ્ઠિરની સ્ત્રી કલ્પવાનો પ્રયત્ન ભૂલભરેલો છે, એ ‘સમાલોચના’ વાળો ભાગ વાંચવાથી વાંચકોને સ્પષ્ટ થશે; છતાં આથી એટલું તો સ્પષ્ટ થયું છે કે રોમેશબાલુને પણ એમ લાગ્યું હતું કે, ‘દ્રૌપદીને માત્ર એકજ પતિ હતો, પાંચ નહિ.’

પણ હવે જો (રા. રા. વેંદે આદિપર્વ, અં ૧૯૭ ના ૨૯મા શ્લોકના^૪ કરેલા અર્થ મુજબ^૫) યુધિષ્ઠિરની એ ‘કુટુંબપ્રથા’ હતી એમ માનીએ, તો એ શ્લોકના અર્થની તાણા-તાણ કરવા કરતાં યુધિષ્ઠિરના કુટુંબમાં તેના પૂર્વજેએ લીમીટેડ કંપની કાઢી એક સ્ત્રી સાથે સર્વેએ મળી વિવાહ કર્યો હતો એ બહુવું અગત્યનું થઈ પડશે; અને જ્યાંસુધી આપણને તેના પૂરાવા આપવામાં આવે નહિ, ત્યાંસુધી તેની સત્યતા આપણે સ્વીકારી શકીએ નહિ.

૧ યવીયસઃ કથં માર્યા જ્યેષ્ઠો ભ્રાતા દિગ્વર્ષમ । બ્રહ્મન્સમભિવર્તેત સદ્વૃત્તઃ સંસ્તપોધન ॥
(આદિપર્વ-અં ૧૯૮, શ્લોક ૧૦)

૨ યદિ ચૈવં વિહિતઃ શંકરેણ ધર્માધર્મો વા નાત્ર મમાપરાધઃ । (આદિપર્વ-અં ૧૯૯, શ્લોક ૪)

૩ ‘ધી રામાયણ એન્ડ ધી મહાભારત કન્ડેન્સ ઇન્ડુ ઇંગ્લીશ વર્ઝ’ પૃ ૨૨૪

૪ સૂક્તમો ધર્મો મહારાજ નાત્ય જિજ્ઞોષ્યં ગતિમ્ । પૂર્વેવામાનુપૂર્વેણ યાતં જતમાનુયામહ ॥

૫ જુઓ ‘ધી રીડલ ઓફ ધી મહાભારત’ પૃ. ૧૨૩

એક લેખકે તો એવી વિચિત્ર ક્લીલ કરી છે કે, “માતૃલકન્યા પરણવાનો જેમ શાસ્ત્રમાં નિષેધ છે, છતાં મહાભારતના કાળમાં તેવાં લગ્નો થતાં અને હજુ પણ ઘણી હિંદુ ભતિઓમાં થાય છે; તેમજ એકથી વધુ પતિ કરવાનો. શાસ્ત્રમાં નિષેધ હોવા છતાં તે કરવામાં આવતાં હશે !” પરંતુ આપણે જોઈએ છીએ કે પારસી, મુસલમાન, યૂરોપીયન અને મરાઠા તેમજ બીજા જે હિંદુ ભતોમાં મામાદેઈનામાં પરણવાનો આવે પણ રિવાજ છે, તે ભતિઓમાં પણ બહુપતિત્વનો રિવાજ—કે તેના જેટલોજ અનીતિકારક લાગતો બીજો કેઈ રિવાજ—પ્રચલિત નથી. એમ તો શાસ્ત્રની અંદર કાંદા-લસણ ખાવાની પણ મનાઈ છે અને ગોમાંસ ખાવાની પણ મનાઈ છે; તો શું તેથી એમ ઠરે છે કે કાંદાલસણ ખાનાર હિંદુ ગોમાંસ ખાવામાંયે ખાધ ન ગણે ? નહિજ. હિંદુમાં તો શું પણ આખી દુનિયાની સુધરેલી પ્રભામાં આવે પણ બહુ પતિત્વનાં ઉદાહરણોનો કોરો દુષ્કાળજ જણાય છે !

વળી એ પણ વિચારવા જેવું છે કે, જે સમયે માત્ર મનથી એક અમુક પુરુષને વરી ચુકનાર કન્યાને તેના ઇચ્છિત વર જોડે—તેને હરણ કરનાર પણ પરણવા દેતા;^૧ તેમજ સો કોરવોને સ્ત્રીઓ મળે, તેમના પુત્રોને સ્ત્રીઓ મળે, ખુદ પાંડવોને બીજા સ્ત્રીઓ મળે (અને તેમાંયે અર્જુનને તો અનેક) અને શ્રીકૃષ્ણ ૧૬૧૦૮ સ્ત્રીઓના પતિ ગણાય, તેમજ ગમે તે વર્ણની કન્યા લાવવાની ક્ષત્રિયોને છુટ હોય, તે વખતે શું કન્યાઓની અછતની અને તેને લીધે બહુપતિત્વની છુટ હોવી માની શકાય તેમ છે ?

વળી ‘મહાભારતના સમયમાં સતી થવાનો રિવાજ પ્રચલિત હતો; આથી જો બહુપતિવાળી એક સ્ત્રીના ઘણીઓમાંથી એક કમનસીબે ગત થાય, તો તેણે તેની સાથે સતી થવું; અને કન્યાની અછતને લીધે જો એ રિવાજ ચાલુ હોય તો તે અછતમાં ઉમેરો કરવો, કે અન્ય જીવિત ભર્તારિના સુખને સાડ અને અછત ઓછી કરવા સાડ જીવતા રહેવું ? સતી થવાનો અને બહુપતિત્વનો રિવાજ—એ બે રિવાજો અને બહુપતિત્વનો રિવાજ, એ પરસ્પર એકબીજાના એવા તો કદા દુશ્મનો છે કે તેમનું એકજ ઘરમાં અસ્તિત્વ હોવું સંભવતું નથી.

ચાલો, હવે આપણે શાસ્ત્રનાં એક-બે પ્રમાણો તથા એક-બે વિદ્વાનોના એ વિષેના મત જાણવાની કોશીશ કરીએ.

મનુસ્મૃતિમાં કહ્યું છે કે:—“સાધ્વી સ્ત્રીને એકજ પતિ હોય છે;” તેમજ ભાઈની સ્ત્રીપ્રત્યેનો ધર્મ સમજાવતાં તેમાં લખ્યું છે કે, “મોટાભાઈની સ્ત્રીને નાનાભાઈએ ગુરુપત્નીસમાન અને નાનાભાઈની સ્ત્રીને મોટાભાઈએ પુત્રવધૂસમાન જાણવી.”^૨

વળી એકવાર કન્યાદાનનો સંકટપ કરી આપેલી કન્યાને બીજા વેરે આપવાથી જે દોષ પ્રાપ્ત થાય છે, તેનું વર્ણન કરતાં એ જગન્માન્ય પુસ્તકમાં લખ્યું છે કે:—

“ચતુર માણસે પોતાની કન્યાનું દાન કોઈ એકને આપ્યું હોય તો પછી તેજ કન્યાનું દાન બીજાને ન આપવું.”^૩

આ મુજબ એકને આપેલી કન્યા મનુના સમયમાં પણ શિષ્ટ પુરુષો બીજાને દેતા નહિ;^૪

૧ ભીષ્મે અંબા, અંબિકા અને અંબાલિકાનું વિચિત્રવીર્યને સાર હરણ કરેલું; છતાં અંબાએ પોતે બીજાને આહ છે એમ જણાવવાથી ભીષ્મે તેને છોડી દીધેલી.

૨ ભ્રાતૃજ્યેષ્ઠસ્ય માર્યા યા ગુરુપત્ન્યનુજસ્ય સાાયવયિસસ્તુ યા માર્યાસ્તુવા જ્યેષ્ઠસ્ય સાસ્મૃતા૫૭

૩ ન વત્સા કસ્યચિત્કન્યાં પુનર્વ્યાહિક્ષણઃ । ૥૧૧

૪ ઇત્યુ ન પરે ચકર્માપરે જ્ઞાતુ સાધવઃ । યદન્યસ્ય પ્રતિજ્ઞાય પુનરન્યસ્ય દીયતે ૥૧૧૧ (મનુસ્મૃતિ અ૦ ૯)

અને તેથી અર્જુનની દ્રૌપદી બીજા પાંડવોને પણ અપાય એ સંભવિત નથી.

પણ દ્રૌપદીના પંચપતિત્વની શંકા કાંઈ આપણનેજ ઉપજે છે એમ નથી. તેના વિચાર અત્યારપૂર્વે પણ થયેલો છે. ચાલો આપણે તે જોઈએ અને નક્કી કરીએ કે, બહુપતિત્વનો રિવાજ આર્યોમાં કદીયે પ્રચલિત નહોતો.

શંકરાચાર્યનો સહયોગી કુમારિલ્લ બટ હતો. તેણે ‘ત્રીમાંસાદર્શન’ના ભાષ્યની વ્યાખ્યાના એક પ્રસંગમાં, કે જ્યાં એવી શંકા કરવામાં આવી છે કે ‘રાજા પાંડુના પુત્રોને પાંચ વચ્ચે એકજ સ્ત્રી કેમ હતી?’ એ વાતનો નિષેધ કરતાં જણાવ્યું છે કે, ‘તે કેવળ અર્જુનની સ્ત્રી હતી અને પાંચેની તો માત્ર એથીજ કહેવાઈ કે પાંચે બધુઓમાં કોઈ પ્રકારનો ભેદ-ભાવ નહોતો-દ્રૌપદી બધાપર યોગ્ય પ્રેમ રાખી વર્તતી; અને તેથીજ પાંડવોમાં ક્રાંતકુટ પાડવાનો અવસર ન મળવાને લીધે, કુટીલો શોકથી હાથ ધસતા હતા અને શત્રુઓ દુઃખિત જણાતા હતા.’^૧

દ્રૌપદીના પંચપતિત્વની વાત બંકિમબાબુને ગળે ઉતરી હોય એમ પણ લાગતું નથી! કારણ કે તે લખે છે કે, “જે કે લોસન તો પાંચાલ દેશમાં વસતી પાંચ બતોતું” એકીકરણ તે પાંચાલી, એમ કરી દ્રૌપદી નામતું કોઈ માણસજ થઈ ગયું હોય એ વાતજ ઉડાવી દે છે; છતાં યસના અગ્નિમાંથી દ્રુપદને એ કન્યા મળી આવી અથવા તો એના પાંચ પતિ હતા એ વાત તો આપણાથી પણ કબૂલ થઈ શકતી નથી.”^૨

પ્રુદ મહાભારતમાંયે એ વિવાહને ‘દેવધટિત અમાનુષ વિવાહ’ જણાવેલો છે;^૩ અને મહાભારતના પર્વસંગ્રહાધ્યાયમાં કહ્યું છે કે, ‘વ્યાસે ૧૫૦ શ્લોકથી અનુક્રમણિકાધ્યાયમાં આખા મહાભારતનું સંક્ષિપ્ત વૃત્તાંત આપ્યું છે;’ પણ તેમાંયે આપણને ‘અર્જુને દ્રૌપદી સ્વયંવરમાં મેળવી’^૪ એટલુંજ વૃત્તાંત જણાય છે, એથી વિશેષ તેમાં કશું નથી; માટે જો પાંચ પતિવાળી વાત સત્ય હોત, તો જરૂર તેનો એમાં ઉલ્લેખ હોત એમ બંકિમબાબુ કહે છે, પરંતુ પ્રુદ એ અધ્યાયમાં પણ ઉમેરણ થયેલું હોવાથી જો મહાભારતની બીજી પ્રતોમાં તેવો ફેરવાયેલો ઉલ્લેખ મળી આવે તો નવાઈ નથી.

આ એક ઠેકાણે મહાભારતનો એ પાછલો લેખક સુધારોવધારો કરતાં કેવો ભૂલી જાય છે તે જુઓ:-વિદુરાગમન પર્વની શરૂઆતમાં લખ્યું છે કે, “બ્રાહ્મણોએ દ્રૌપદી મેળવી એવું બહુવાખાદ સર્વે રાજાઓએ આશ્ચર્ય સાથે વિશ્વાસુ વ્રતો તરફથી સાંભળ્યું કે, તે બ્રાહ્મણો તો પાંડવો હતા કે જેમણે દ્રૌપદી જીતી.” આવું છતાં તેમાંથી કોઈ પાંડવોના વિવાહ-પ્રસંગે હાજર થતું નથી એ નવાઈ જેવું છે, પણ તેઓ પોતાને ગામ પાછા ત્યારેજ જાય છે કે જ્યારે તેઓ પાકે પાચે દ્રૌપદીના વિવાહ પાંડવો જોડે થઈ ગયેલો સાંભળે છે; પરંતુ એની પછીનાજ શ્લોકમાં સુધારવાનું બાણે બાકી ન રહી ગયું હોય એમ જણાય છે. કારણ ત્યાં લખ્યું છે કે, “દ્રૌપદીએ અર્જુનને વર્યો, એવું અવલોકન કરતાંવેત દુર્યોધન ખુશી થઈ સર્વે કૌરવોસાથે પાછો ફર્યો.”^૫ હવે કૌરવો પાછા હસ્તિનાપુર જઈ પહોંચે ત્યાર અગાઉ તો

૧ જુઓ તત્ત્વત્તિક, અધ્યાય ૧, પાદ ૩, સૂત્ર ૭, પરંતી ટીકા:—

અથવા નાયજુનસ્યૈવ કેવલસ્ય મચિપ્યતિ । સાધારણ પ્રસિદ્ધિસ્તુ નિદ્રિહદ્રત્વાય દર્શિતા ॥

૨ જુઓ કૃ. મો. ઝવેરીનું “શ્રીકૃષ્ણચરિત્ર,” પ્રથમાવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૧૮૩

૩ દ્રૌપદ્યા દેવવિહિતો વિવાહઆપ્યમાનુષઃ ।

(આદિપર્વ-અં ૨, ૧૭)

૪ સમઘાયે તતો રાક્ષાં કન્યાં મર્ત્વસ્વયંવરામ્ પ્રાપ્તયાનર્જુનઃ કુળ્લાં કુલ્લાં કર્મે સુદુષ્કરમ્ ॥

(‘શ્રી કૃષ્ણચરિત્ર,’ પ્રથમાવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૧૮૩)

૫ આદિપર્વ-અં ૨૦૨, ૬, ૧૦

પાંડવોએ દ્રૌપદી વર્ષાની ખબર વિદુરને મળી ચૂકી હતી. આથી દુર્યોધનને પણ તેવીજ ખબર મળી હોવી જોઈએ; તોપણ બધા પાંડવોના ઉદ્દેશને બદલે અત્રે માત્ર અર્જુનનોજ ઉદ્દેશ કેમ છે ? એ સ્પષ્ટ બતાવે છે કે, બહુપતિત્વનો રિવાજ આર્યોમાં કદીપણ પ્રચલિત નહોતો; તેમજ એ બહુપતિત્વની વાત વિદ્વાનોની દષ્ટિમાં માન્ય નથી, મહાભારતનાં પાત્રોના સ્વભાવની સાથે તે બંધબેસતી આવતી નથી, તેમ ખુદ મહાભારતથી પણ એ બરાબર સિદ્ધ થઈ શકતી નથી.

સમાલોચના

“ હિંદુ લોકોના પ્રાચીન ગ્રંથોમાં લક્ષ્મી જેવો સુંદર, ઉત્તમ અને પૂર્ણ આદર્શ બતાવવામાં આવેલો છે, તેનાથી વધારે સારો આદર્શ આખી દુનિયાના કોઈપણ ધર્મમાં બતાવવામાં એની બીસડે.”

કથાનો ભાગ આટલા વિસ્તારથી આપવાનું પ્રયોજન એ હતું કે, તેમાંની મુખ્ય મુખ્ય બીનાઓ વાંચકના મનમાં પ્રથમથીજ બરાબર ઠસે અને તેમાંએ વળી અમુક શબ્દો કાળા ટાઈપમાં મેલવાથી તો વધારે સ્પષ્ટરીતે સત્યાસત્યનો નિષ્ણંધ કરી તે પોતેજ તર્ક દોડાવી શકે. અત્રે એ કથાના એ કાળા ટાઈપવાળા ભાગપર મુખ્યત્વે કરીને વિવેચન કરવામાં આવશે. કથાના ભાગનું એ વિવેચન અત્રે પ્રથમ આપી, ત્યારબાદ અર્જુન-દ્રૌપદીના જીવનની અન્ય ઘટનાઓપર વિચાર કરતાં શું જણાય છે તે આપ્યું છે. એ મુજબ ખેડ રીતે એ પ્રશ્નપર વિચાર કરવામાં આવેલો છે. કુંતીના ‘સર્વે વહેંચી દ્યો’ એ વચનપર એક જૂદા પ્રકરણદ્વારા વિવેચન થઈ ગયું છે; તેમજ વ્યાસ અને યુધિષ્ઠિરે (એટલે કે એવા પૂજ્ય પવિત્ર મહાત્માઓના નામથી કોઈ વામમાર્ગી જેવાએ) મારેલી ગપોપર તથા બહુપતિત્વનો રિવાજ મહાભારતના સમયમાં પ્રચલિત હતો કે નહિ તેપર પણ, આથી એ બાબતોનું વિવેચન અત્રેથી ગાળ્યું છે. ચાલો, એ સિવાયના કથાભાગપર હવે આપણે તર્કવિતર્ક કરીએ.

તર્ક કરવો એ પાપ નથી-ખુદ્દિની બીલવણી સારૂ ઉલટું તે પરમ આવશ્યક છે. મહાભારતના સમયમાં જો કે તર્કની નિંદા થવા લાગી હતી, છતાં તેનું કારણ તર્કની જગમાં સપડાતાં ઈશ્વરપર પણ અશ્રદ્ધા ઉપજવાનો દેખાતો લયજ હતો. તર્કથી કંઈપણ નિશ્ચિત ઠરી શકતું નહિ. આજ એક તાર્કિક ઠરાવે તે કાલે બીજો તોડી નાખે, એવું થતું; અને તેથી કેટલાક તત્ત્વજ્ઞાનીઓએ એમ ઠરાવ્યું કે તર્કપર વિશેષ આધાર રાખવો નહિ. આવું છતાં તર્કને બીલકુલજ ઉડાવી દેવામાં આવતો નહોતો. ‘જે વસ્તુઓ અચિંત્ય છે તે તર્કની કસોટીએ ચઢાવવી નહિ, ’^૧ એવી મર્યાદા ઠરી; અને સાથે સાથે એવો નિશ્ચય પણ થયો કે, ‘શ્રુતિમાં કહેલા સિદ્ધાંતો વિરુદ્ધ જો તર્ક જાય તો તેને ત્યાજ્ય સમજવો; અને શ્રુતિને જો તર્ક સંમત હોય તે સાદર અહણ કરવો.’ આથી એવું અનુમાન કાઢવાને હરકત નથી કે, ‘સપ્રમાણ અને શ્રદ્ધાયુક્ત તર્કવિરુદ્ધ વ્યાસનો કશો વાંધો નહોતો.’^૨

અને જ્યારે શ્રુતિવિહિત અને શ્રદ્ધાયુક્ત તર્ક કરવાની વ્યાસ પણ આપણને છૂટ આપે છે, ત્યારે તે છૂટનો લાભ ન લેવાની મૂર્ખાઈ આપણે કરવી જોઈતી નથી. દ્રૌપદીને અનેક પતિ નહિ પણ એકજ હતો, એમ સિદ્ધ કરવાની કોશીશ કરવી જેટલી શ્રુતિસ્મૃતિવિહિત છે તેટલીજ શ્રદ્ધાયુક્ત પણ છે. આથી આપણા આજના પ્રયત્નને ખુદ વ્યાસનો પણ ટેકો છે, એમ માનીએ તો ખોટું નહિ ગણાય.

એ કથાઓ ફરી એકવાર !

કથાની શરૂઆતમાંજ આપણે એટલું તો જોઈ ગયા, કે વ્યાસે દ્રૌપદીવિષે જે બે કથાઓ

૧ અચિન્ત્યાઃ સ્વલુપે માવા ન તાંસ્તર્કેણ યોજયેત્ ।

(ભીષ્મપર્વ-અ૦ ૫, ૧૧)

૨ જુઓ આજ લેખકનું ‘પ્રાચીન ભારત’ પાનું ૧૧

કહેલી કહેવાય છે, તેમાંની એક તો તેમણે પાંડવોને એકચક્રા નગરીમાં કહી સંભળાવી હતી અને તેમને દ્રુપદના દરબારમાં જવા પ્રેર્યા હતા. જે કે વ્યાસને મહાભારતમાં ચીતરવામાં આવ્યા છે, તેવા તે ત્રિકાલજ્ઞાની હતા કે નહિ તેનો નિર્ણય કરવાનાં આપણી પાસે કશાં સાધનો નથી, તેમ તે અત્રે બહુ જરૂર નથી; છતાં એટલું તો ચોક્કસ છે કે, જે તે ખાત્રીથી તેવાજ મનાતા હોત તો પાંડવોને સભામાંથી આવતાં વાર થતાં કુંતીના મનમાં ઉભી થયેલી સંદેહસાજ શંકા પણ ઉભી થાત નહિ; અને તે એમ વિચારત નહિ કે, ‘અરેરે શું વ્યાસનો મત પણ ખોટોજ નિવડ્યોને?’ તેમજ વ્યાસની દ્રૌપદીના પૂર્વજન્મમાંની પાંચ પતિવાળી કથા સાંભળ્યા છતાં તે પોતાના સર્વે સમયે મુંક શબ્દોને ‘અશ્વત્થીવ’ કહેત નહિ તથા આટલો પરતાવોયે કરત નહિ; અને તેમ થતાં ખુદ મહાભારતની શરૂઆતમાં દ્રૌપદીના વિવાહને જે ‘દેવઘટિત’ અને ‘અમાનુષ’નું વિશેષણ આપવામાં આવ્યું છે, તે પણ અપાત નહિ. ઉપરાંત ત્રિકાલજ્ઞાની હોવાથી વ્યાસ અન્યેના મત બાબતે માગત નહિ અને પોતેજ પોતાના જ્ઞાનથી બાબતેલી વાત કહી દઇને ટુંકે પતાવત, પણ તેમ થતું નથી. તો શું કુંતી, પાંડવો અને વ્યાસની મળી એક સોનેરી ટોળી ઉભી થઇ હતી, કે જેણે ખરી બીના બાબતે છતાં દ્રુપદાદિ જોડે આટલો બધો નકામો વાદવિવાદ કરી, છેક છેવટે અને તે પણ એકલા દ્રુપદનેજ પેલી બનાવટી બે કથાઓ કહી; અને દિવ્ય દષ્ટિ આપી પાંડવોનું ‘પૂર્વજન્મનું’ ઇંદ્રત્વ બતાવ્યું? નહિજ. વ્યાસે કહેલી બીજી કથામાં પૂર્વેના ઇંદ્રો “યમ, ધર્મ, વાયુ, ઇંદ્ર અને અશ્વિનીકુમાર” ના વીર્યથી મનુષ્યલોકમાં ઉત્પન્ન થવાની પોતાની ઇચ્છા બતાવે છે; અને એ દેવો પોતાની માતાને ગર્ભાધાન કરે, એમ શંકર પાસે માગી લે છે. હવે જે ઉપલા પાંચ દેવોથી પાંચ પાંડવોની ઉત્પત્તિ માનીએ તો કણ્વનું શું? કેમકે કહેશે કે કણ્વનો આની સાથે કશો સંબંધ નથી, કારણકે એમ તો એ ઇંદ્રોના અવતારરૂપ પાંડવોની માતાને બીજા પણ અનેક પુત્રો થયા હોય તેમાં તેમને શું? પણ એની સંગતિ બેસતી નથી. કારણ પ્રથમ તો કણ્વ પણ દેવપુત્ર હતો અને તેની ઉત્પત્તિ સૂર્યથી કહેવાય છે; બીજું, જે પાંચ દેવોના વીર્યથીજ પાંચ પાંડવોના રૂપમાં પાંચ ઇંદ્રોની ઉત્પત્તિ થઇ હોય તો અશ્વિનીકુમાર તો બે હોવાથી સંખ્યા છની થઇ બધી! વળી એ પાંચમા ઇંદ્રનો પણ ઉલ્લેખ હોવાથી શું ઇંદ્રદેવ માતૃગામી હતો?

વળી જે વ્યાસ પ્રથમ એમ કહે કે “શિષ્ટાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધ* આ (બહુપતિવ) ધર્મવિષે જેનો જે મત હોય તે જણાવો,” તેજ વ્યાસ પાછળથી એમ કહે કે “એ સનાતન અને નિઃસંશય ધર્મ છે,”^૧ એ પણ ઓછું બેહુદું નથી.

સમક્રિયા અગાઉ દ્રૌપદી અર્જુનની પત્નીતરીકે

લોકસમુદાય એકઠો થવાના સ્થાનનું અવલોકન કરી પાંડવોના કુલારને ઘેર રહેવા તથા લાગત પંદર દિવસ સુધી દ્રુપદના સભામંડપમાં જે ઉત્સવ થતો હતો તેમાં હાજરી આપવા આદ્ર સોળમે દિવસે જ્યારે સ્વયંવર રચાયો; ત્યારે ધૃષ્ટદ્યુમ્ને કહ્યું કે, “જે....લક્ષ્યવેધ કરશે તેની મારી બહેન કૃષ્ણા ‘આજે’ ભાર્યા થશે.”^૨ એ મુજબ વેધ કરવામાં જ્યારે બીજા રાજાઓ નિષ્ક્રાંત નીવડે છે, ત્યારે અર્જુન તે કામ પાર પાડે છે; અને સભામંડપની બહાર જતાં તેની

* અસ્મિન્ધર્મે વિપ્રલબ્ધે લોકવંશવિરોધકે । યદ્યપ્યસ્ય મતં યદ્યચ્છ્રોતુમિચ્છામિ તસ્ય તત્ ॥
(આદિપર્વ-અં ૧૯૮, ૬)

૧ અનૃતાન્મોક્ષસે મન્ને ધર્મઐષ સનાતનઃ ॥ યથા્યં વિહિતો ધર્મો યતશ્ચાયં સનાતનઃ ।

યથા ચ પ્રાહ કૌત્તેયસ્તથા ધર્મો ન સંશયઃ ॥

(આદિપર્વ-અં ૧૯૮-૧૯, ૨૦)

૨ યતન્મંહકર્મ કરોતિ યો વૈ કૃત્તેન રૂપેણ વલ્લેન પુત્તઃ ।

તસ્યાય માર્યા મગિની મમેયં કૃણા મવિત્રી ન મૃષા વ્રતીમિ ॥ (આદિપર્વ-અં ૧૮૮, ૩૭)

પત્ની^૧ પણ તેની પાછળ પાછળ જાય છે. ત્યારબાદ મત્સરપ્રેરિત રાજાએ જ્યારે તેની સાથે યુદ્ધ કરે છે, ત્યારે શ્રીકૃષ્ણ કહે છે કે, “અર્જુનને દ્રૌપદી ધર્મથીજ પ્રાપ્ત કરી છે.”^૨ અર્થાત્ લગ્નવિધિ ન થઈ હોત તોયે દ્રૌપદી, સર્વાનુમતે અર્જુનની પત્ની અને તેથી ભીમ તથા યુધિષ્ઠિરની પુત્રી અને નકુલ-સહદેવની માતાસમાન ઠરી ચૂકી હતી. આથી સર્વે પાંડવો સભામાં ‘મહનબાણથી ધાયલ’ થયા તેમાં દોષ ન ગણાય; તોપણ અર્જુનને દ્રૌપદી મેળવ્યા બાદ, અને તે તેની પત્નીતરીકે ઉપર મુજબ સર્વાનુમતે સ્વીકારાઈ ગયા બાદ, સર્વે પાંડવોનું પુનઃ ‘ધાયલ’ થવું-કે જેથી બાંધવોના સ્નેહમાં વિક્ષેપ પડવાની ભીતિથી યુધિષ્ઠિરને પાંચે પાંડવો બેઠે દ્રૌપદીનાં લગ્ન કરવા પ્રેરાવું પડે-^૩ એ તો કેવળ અધર્મયુક્ત ગણાય !

વચગાળેનો માર્ગ

પાંચે પાંડવોને દ્રૌપદીરૂપી ભિક્ષા વહેંચી લેવાની પ્રમાદયુક્ત આજ્ઞા કરી કુંતી પસ્તાય છે અને યુધિષ્ઠિર પાસે જઈ કહે છે કે, “મારૂં ભાવણુ પણ મિથ્યા ન થાય તથા પાંચાલ-કન્યા દ્રૌપદીને પાતક પણ ન લાગે, એવો કાંઈ ઉપાય તું બતાવ.” પણ પાંચેનો વિવાહ તેની સાથે થવો જોઈએ, એવો ત્રુકાદો ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિર આપી દે છે ! ન તો તે માતા કુંતીને તેના પ્રમાદ સાડે ઠપકો આપે છે, કે ન તેના કહેવા મુજબ કોઈ વચલો માર્ગ શોધી કાઢવાની કોશીશ કરે છે ! !

વાંચક કહેશે કે પુત્ર માતાને શી રીતે ઠપકો આપી શકે ? અને વગી જે પરસ્પર વિરુદ્ધ વાતોમાંથી વચલો માર્ગ પણ કેમ શોધી શકે ? પણ ખુદ મહાભારતજ આપણને તેવા પ્રકારનાં ઉદાહરણો પૂરાં પાડે છે. જ્યારે કુંતી બ્રાહ્મણપુત્રને બદલે ભીમસેનને રાક્ષસ બકાસુર પાસે મોકલે છે, ત્યારે એજ યુધિષ્ઠિર એજ માતા કુંતીને કેવો ઠપકો આપે છે અને તે વખતે તેમનું બ્રાહ્મણ-પતિપાલકત્વ કયાં લોપ થઈ જાય છે, તે જુઓ. તે કહે છે:—

“હે માતા ! આપું ભયંકર અને દુર્ઘટ સાહસ તેં કેમ કર્યું ? સાધુજન પુત્રનો પરિત્યાગ કરવો પ્રશસ્ત માનતા નથી. આથી બીજાના પુત્ર સાડે તું પોતાના પુત્રનો ત્યાગ કરવાનું શા સાડે મનમાં આણે છે ? ખરેજ, તું પુત્રત્યાગ કરતી હોવાથી વ્યવહારને અને શાસ્ત્રને ઉદ્ધવીને ચાલે છે. જેના પરાક્રમથી આપણે સઘળાં નિશ્ચિંત છીએ અને જેણે આપણને દરેક મુશ્કેલીમાંથી બચાવ્યાં છે, એવા મહાબળવાન ભીમસેનનો ત્યાગ કરવાનો નિશ્ચય તેં કયો વિચાર મનમાં આણી કર્યો ? ખરેખર, દુઃખથી ત્રાસ પામવાને લીધે તારી બુદ્ધિને ભ્રંશ તો નથી થયો ? ”^૪

અર્થાત્ યથાસમયે, યથાર્થ રૂપમાં, યુધિષ્ઠિર કુંતીને ઠપકો આપી શકતા. હવે આપણે વચલા માર્ગનો દાખલો લઈએ:—

મહાભારતના છેલ્લા મહાન યુદ્ધમાં કર્ણ સાથે લડતાં એકવાર તેનાં બાણોથી ધાયલ થઈ રાજા યુધિષ્ઠિર પોતાના શિબિરમાં પાછા ફર્યા. આ બખર સાંભળી કૃષ્ણાર્જુન રણભૂમિ છોડી તેમને જોવા આવ્યા. તેમને જોઈ, તે કર્ણને મારીને આવ્યા હશે એમ કહી, યુધિષ્ઠિર આનંદિત થયા અને કર્ણનો વધ કેવા પ્રકારે થયો તે જાણવાની તેમણે ઇચ્છા કરી. આથી અર્જુનને કહ્યું કે, “હજી તો તેની સાથે યુદ્ધ શરૂ કરવાનું છે. તમે તેનાં બાણથી ધાયલ થઈ તંબુમાં પાછા ફર્યા છો એમ સાંભળી, કર્ણને ત્યાંજ છોડી, અમે અમે આવ્યા છીએ. તમે

૧ રંગાશ્વિરકામદશિન્યક્રમી પત્ન્યા તથા ચાવ્યનુગમ્યમાનઃ ॥ (આદિપર્વ-અં ૧૬૦, ૨૮)

૨ નિવારયામાસ મહીપતીસ્તાન્ધર્મેણ લઘ્વેત્યનુનીય સર્વોન્ ॥ (આદિપર્વ-અં ૧૬૨, ૩૮)

૩ આદિપર્વ-અં ૧૬૩, ૧૨-૧૬

૪ આદિપર્વ-અં ૧૬૪, ૫-૧૧

મને આશીર્વાદ આપી યુદ્ધ-અમરકાર બેવા પધારે, કારણ કે હું તેના આજેજ વધ કરનાર છું.”

આથી અત્યંત દુઃખિત તથા કોપિત થઈ રાજ યુધિષ્ઠિરે અર્જુનની ખૂબ નિર્ભક્ષના કરી અને તેના ગાંડિવધનુષ્યને પણ ધિક્કાર્યું. આ સાંભળી અર્જુનને તુરત પોતાની તરવાર મ્યાનમાંથી ખેંચી કાઢી અને તે યુધિષ્ઠિરપ્રત્યે ધસ્યો, પણ કૃષ્ણે ચેતી જઈ તેને અટકાવ્યો. આમ કરવાનું કારણ પૂછતાં અર્જુનને કહ્યું કે, “ગાંડિવધનુષ્યના નિંદકનો વધ કરવાની મારી પ્રતિજ્ઞા છે, તેથી તેના નિંદક ધર્મરાજને મારે વધ કરવો જોઈએ.” આથી કૃષ્ણે અર્જુનને બહુ બોધ આપ્યો, જે તેને રુચ્યો તો ખરો; પરંતુ પોતાની પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ પણ ન થાય અને ભ્રાતૃવધ પણ ન કરવો પડે, એવો કોઈ વચગાળેનો માર્ગ શોધી કાઢવાનું તેણે કૃષ્ણને કહ્યું, તેથી કૃષ્ણે કહ્યું:—“વડિલોને તું કાર કરવો તથા તેમને અપમાનારુદ્ધ વેણ કહેવાં એ તેમનો વધ કર્યો બરાબરજ છે; માટે તું યુધિષ્ઠિરનો ઉપમર્દ કર, કે જેથી ભ્રાતૃવધ તથા પ્રતિજ્ઞાભંગ એ બેઉ પાતકમાંથી મુક્ત થઈશ.” અર્જુનને તેમ કયું તો ખરું, પણ મોટાભાઈપ્રત્યે એવી વર્તણૂક ચલાવવાથી તેને બહુ ખેદ થયો અને તે આપઘાત કરવા પ્રવૃત્ત થયો ! આથી કૃષ્ણે કહ્યું:—“ભ્રાતૃવધ કરતાં પણ આત્મહત્યાનું પાતક અધિક ઘોર છે, માટે તારે આત્મહત્યાજ જો કરવી હોય તો તારે પોતાને મોઢે તારાં વખાણ કર; કારણ કે આત્મહત્યા કરનારને આત્મહત્યાનું પાતક લાગે છે, એવું શાસ્ત્રનું વચન છે.” આથી અર્જુનને ગાંડિવધનુષ્ય હાથમાં લઈ પોતાનાં ખૂબ વખાણ કર્યાં !

કર્ણ-પર્વમાંની આ ધીનામાં કૃષ્ણે લડાવેલી આ સુંદર યુક્તિ જેવી કોઈ યુક્તિ શોધી કાઢી યુધિષ્ઠિરે, આજબી રીતે તો, પોતાની માતાની આજ્ઞાનું પાલન કરતું જોઈતું હતું; પણ તેમને પોતાને પણ દ્રૌપદીની બહુ ઇચ્છા હતી તેથી કે કોણ જાણે કેમ, તે બિચારા એવી તસ્દી લેવાની જરૂરજ બેતા નથી !

પડો! ખૂદ્યો !

‘પૂર્વવૃત્તાંત’ માં આપણે જોઈ ગયા તેમ રાજ યુધિષ્ઠિરનો વિચાર દ્રૌપદી અર્જુન વેરેજ આપવાનો હતો. દ્રુપદનો પુરોહિત પણ પાંડવો પાસે આવીને તેમજ કહે છે અને દ્રૌપદીનું પાણિગ્રહણ કરવાનું પણ અર્જુનનેજ કહેવામાં આવે છે. મતલબ કે, અર્જુનનેજ દ્રૌપદી આપવાનો દ્રુપદનો વિચાર હતો અને તે મુજબજ સ્વયંવરમાં થતાં તે અતિ આનંદિત થયો હતો. આથી પાંચે પાંડવોએ દ્રૌપદીને સામાન્ય પત્ની બનાવવાની યુધિષ્ઠિરની કહેવાતી ઇચ્છા તથા તેનું અન્ય પાંડવોની માફક દ્રૌપદીને જોઈને મદનબાણથી ઘાયલ થવું એ જેમ અધર્મયુક્ત હતું, તેમ વડિલ બંધુનાં આવાં વિચિત્ર વેણ સાંભળી સર્વે પાંડવોનું ‘સ્તબ્ધ’ થઈ જવું ઉચિત હતું; પણ સુલતવી રહેલી એ વાતનો સફેદ દ્રુપદ લમતું સુફર્ત કાઢી અર્જુનને દ્રૌપદીનું પાણિગ્રહણ કરવા કહે છે ત્યાંસુધી ઉઘડતોજ નથી ! જ્યારે ગળે પાણી આવે છે, ત્યારે યુધિષ્ઠિરરાજ કહે છે કે, “મમાર્પ દારસંબંધઃ કાર્યજ્ઞાવ વિશાંપતેઃ—મારે પણ વિવાહ કરવો છે !” આથી દ્રુપદ કહે છે કે, “તો તું એવું પાણિગ્રહણ કર; અથવા તારા બંધુઓ પૈકી જેને તારે કૃષ્ણ આપવી હોય તેને આપ.”

અત્રે ધર્મ કે દ્રુપદનું આવું કહેવું બીલકુલ સંભવતું નથી, કારણકે ધર્મરાજ મહા-અધર્મભરી અને સત્યાચરણી હતા. તેમના શત્રુઓ પણ-બુદ્ધ હોયે ધન પણ-તેમને ‘ઇંદ્રતુલ્ય અને ધર્માત્મા’ કહેતા; અને પોતાના સ્વાર્થની વાતનો પણ નિકાલ કરવાનું તેમના પર છોડતા.

૧ ગુરુણામવમાનો હિ વધ દત્તમિધીયતે । ૨ આદિપર્વ-અ. ૧૯૭, ૨૧

૩ ધર્મસ્થિતો ધર્મસુતો મહાત્મા સ્વયં ચેદં કથયત્વિન્દ્રકલ્પ । (સમાપર્વ-અ. ૬૯, ૫)

આથી તેમનામાં પોતાની પુત્રીસમાન દ્રૌપદીને જોઇને મદનનો પ્રાદુર્ભાવ થયો શક્ય નથી, અને તેથી તે સર્વે પાંડવો જોડે દ્રૌપદીને વરાવવાની ઇચ્છા કરે નહિ તથા પોતે પણ નિર્લજ્જતાથી પોતાના વિવાહની વાત કરે નહિ; કારણ કે દ્રૌપદીપર તેમનો કશો હક્ક નહોતો, એ તે સારી રીતે જાણતા હતા.

વળી બીજા કોઇને વાસ્તે કન્યાનું હરણ કરવામાં આવતું ખરૂં, અને તે મુજબ ભીષ્મે અંબા, અંબિકા અને અંબાલિકાનું વિચિત્રવીર્ય સાડ કરેલું પણ ખરૂં; પરંતુ અર્જુનની માફક પોતાની બહાદુરીથી જીતેલી કન્યા ‘દ્રાન્દ્વર’ થયેલી દુનિયાના કોઇપણ ઇતિહાસમાં આપણે જોઇ નથી, તેમ કોઇપણ સદાચરણી શરવીર ક્ષત્રિય અને તે પણ વડિલ અને વિશેષતઃ વડિલબંધુ, એવી રીતે બીજની જીતેલી ચીજની આકાંક્ષા રાખે નહિ; તેમજ યુધિષ્ઠિરાદિ પાંડવોને કન્યા મળવી પણ કાંઈ મુશ્કેલ નહોતી.

દ્રુપદની જીવ્યાની

દ્રુપદ પ્રથમ તો પોતાની પુત્રીને પાંચ પતિ કરવા દેવાની ઘસીને નાજ પાડે છે, એમ કથા વાંચતાં સ્પષ્ટ જણાય છે; પરંતુ વ્યાસે તેને દ્રૌપદીના પૂર્વજન્મની જે કથાઓ કહ્યા પછી અને તેને દિવ્ય દષ્ટિ આપી પાંડવોનું અસલ ઇદ્રરૂપ બતાવ્યા પછી પણ, તેને પૂર્ણ સંતોષ થયેલો જણાતો નથી; કારણ કે વ્યાસની ગપો સાંભળ્યા પછી તે કહે છે કે:—

“હે મહર્ષિ ! મેં પ્રથમ આપની પાસેથી એ વાત સાંભળી નહોતી તેથીજ પાંચ પાંડવોને તે ન આપવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો; પણ દેવતાઓના ઠરાવની કદી પણ કોઇ ઉપેક્ષા કરી શકતું નથી. આથી પ્રથમથી ઠરાવેલા વિધાન અનુસારજ હું કર્તવ્ય-નિશ્ચય કરું છું. ભાગ્યની વાત પલટી શકતી નથી અને પુરુષાર્થથી કાંઈ થઇ શકતું નથી — જીએ કે એક વરને સાડ(મત્સ્યવેધ)લક્ષ્ય રચ્યો હતો, તેજ હવે પાંચને વાસ્તે નિશ્ચિત થયો! કૃષ્ણએ આગલા જન્મમાં ‘મને વર આપો’ એમ પાંચ વાર કહ્યું હતું, અને તેથી શંકરે પણ તેને પાંચ પતિ આપ્યા હતા. (આથી આપણને એમ માનવાનું કારણ છે કે, દ્રુપદે મહાદેવવાળી આ એકલીજ વાત સાંભળી હશે અને બીજી વાત તો વળી એ પછીનું ઉમેરણ હશે; કારણકે નહિ તો દ્રુપદ તેનોયે ઉલ્લેખ કર્યાવિના રહેત નહિ.) તો એ વાતનો સારાસાર વિચાર તેજ જાણે. જ્યારે ખુદ શંકરેજ એવું વિધાન કર્યું છે અને પાંચનેજ વાસ્તે કૃષ્ણ સરભાઇ છે, ત્યારે ધર્મ હો કે અધર્મ હો, મને કાંઈ દોષ લાગી શકતો નથી. કૃષ્ણ જો તેમની પત્ની નિર્માઇજ છે, તો હું શું કરીશ ? માટે હવે દ્રૌપદીને જેમ રુચે તેમ તે કરે.” આના પર કશી ટીકાની જરૂર જણાતી નથી.

કુંતીની જીવ્યાની

વ્યાસસમક્ષ પોતપોતાનો મત રજુ કરતાં, યુધિષ્ઠિરના વચનને પુષ્ટિ આપતાં કુંતી કહે છે કે:—“ધર્માનુચરણ કરનારા યુધિષ્ઠિરે જે કહ્યું તે ખરૂં છે. અનૃતની મને બહુજ બીક લાગે છે, માટે હું અનૃતમાંથી કેમ મુક્ત થઇશ ?” આથી જણાય છે કે, ખુદ કુંતીને પણ યુધિષ્ઠિરની વાતનો વિશ્વાસ નથી; અને તે દુરાચલી બની પોતાની ભૂલ તથા વચગાળેનો માર્ગ શોધી કાઢવાની યુધિષ્ઠિરને આપેલી આજ્ઞા કહી બતાવતી નથી. બીજું યુધિષ્ઠિરે જે દાખલાઓ અને પોતાની બધી દલીલો આપવા છતાં પણ તેને સંતોષ થતો જણાતો નથી અને અધર્મની બહુ બીક રહે છે. વ્યાસના પાછળથી કહેવા મુજબ જો એ “સનાતન ધર્મ” હોત તો, અને પોતાના પુત્ર યુધિષ્ઠિરે આપેલા પુરાણમાંના જે દાખલા તથા અન્ય યુક્તિઓને તે ખરી માનતી હોત તો, તે આટલી બધી ચિંતાતુર રહેતજ નહિ.

૧ યદિ જ્ઞેષં વિહિતઃ શંકરેણ ધર્માધર્મો વા નામ મમાપરાધઃ ।

ગૃહાન્તિભમે વિધિવત્પાનિમસ્યા યથોપજોષં વિદિતૈષાં હિ કૃષ્ણા ॥ (આદિપર્વ-અં ૨૦૦, ૪)

વિવાહ વખતે ધૃષ્ટદ્યુમ્ન તથા દ્રૌપદીની સ્થિતિ

ધૃષ્ટદ્યુમ્ન પોતાના પિતાને પાંડવોના આશ્રમમાં શું શું જોયું તેના જે વૃત્તાંત કહે છે, તેમાં એ ખાસ અગત્યની વાતો તે કહેતો નથી, એ ધ્યાનમાં રાખવાનું છે:-(૧) કુંતીના દ્રૌપદીવિષેના વચનની; (૨) કૃષ્ણના ત્યાં આગમનની. જો તેણે કુંતીનું વચન સાંભળ્યું હોત, તો જરૂર તે તેનું વર્ણન દ્રુપદ આગળ કરત; અને કૃષ્ણના આગમનની વાત પણ કયાંવિના રહેત નહિ, કારણ તેના પરથી તો તે પાંડવોને ઓળખી શકત. એ એ વાતો એવી હતી કે જે ધૃષ્ટદ્યુમ્ને જો દ્રુપદને જણાવી હોત તો તેની સોચે સોટકા ખાત્રી થઈ જત કે, સ્વયંવરમાં જીત મેળવનાર બ્રાહ્મણો પાંડવોજ હતા. આથી જેમ દ્રુપદને પુરોહિત મોકલવાની અને જૂદી જૂદી ચીજો મેલી તેમનો વર્ણ જાણવાની જરૂર રહેત નહિ; તેમજ જો કૃષ્ણને કુંતીના વચનની વાતની ખબર હોત તો તે વચગાળેનો કોઇ સુંદર માર્ગ-યુધિષ્ઠિર અને અર્જુનની ખાખતમાં શોધી કાઢ્યો હતો તેવો-જરૂર શોધી કાઢત; પણ અહીં તો હાજરજવાબી અને મહાબુદ્ધિવાન દ્રૌપદીના તથા કૃષ્ણના મોઢાને ભારતનો લેખક ‘એરટાઇટ’ બંધ કરી દે છે ! સ્વયંવર તો દ્રૌપદીની સંમતિથી દ્રુપદ રચે છે, અને પાછળથી પાંચ પતિની વાત સાંભળ્યાબાદ પણ પાંડવોને દ્રૌપદીની સંમતિ મુજબ પરણવાનું કહે છે; પણ મહાભારતકાર તેના લક્ષસંબંધી વિવાદ વખતે કે તે સંબંધી બીજી વાતચિતમાં, ભૂલેચૂકે પણ, દ્રૌપદીને પોતાનો મત જાહેર કરવાની તક આપતા નથી, એ એક નવાઈ છે !

વળી શું એ સંભવિત છે કે ભીષ્મ જેવા ચોદાગી સામે જ્યારે અંખા જેવીને પોતાના મનની વાત કહેવાનું ધૈર્ય રહે, અને જે દ્રૌપદી ભરસામાં અર્જુનને પરણવા સાડે લક્ષ્યલેદ કરવા ઉદ્યત થયેલા કર્ણને નાહં વચ્ચામિ સૂતમ્ કહી નીચે બેસાડી દે; તથા ક્રીચક, વિરાટ-સભા અને કૌરવોની ઘતસભામાં જઈ પૂર્ણ હિંમતથી તેઓ આગળ દલીલ કરી તેમને અધર્મી ઠરાવી શકે, તે બીરબલ જેવી હાજરજવાબી અને વીર દ્રૌપદી પોતાના જીવનના આવા મહત્વના પ્રશ્નવિષે, દ્રુપદના “દ્રૌપદીને રુચે તેમ કરે” એમ કહેવા છતાં-કાંઈ ન બોલે ? મહાભારતના એ લેખકે આ પ્રસંગે દ્રુપદને ધૃષ્ટદ્યુમ્નની સલાહ લેવામાંથીયે સુક્ત રાખ્યો છે, એ પાંચ પાંડવો જોડેના લક્ષસંબંધી હકીકત જો ખરી માનીએ તોયે અજ્ઞયબ જેવું લાગે છે.

યુધિષ્ઠિરની જીખાનીની તપાસ

મહાભારતના એ લેખકે બિચારા યુધિષ્ઠિરની ખરી મટીપક્ષીત તો તેમની જીખાનીમાં કરી છે. તેમની પાસે તેમણે જે જીખાની અપાવી છે, તે એટલી તો લંગડીચૂલી અને તેમની કેરેક્ટરની વિરુદ્ધ જનારી છે, કે તે પરથી એ લેખકનું પોતાનું પોત તુરત પ્રકાશી ઉઠે છે ! ચાલો, આપણે હવે તેમની તપાસ કરી સત્યાસત્યનો વધુ નિર્ણય કરીએ.

આપણે જોયું કે, પ્રથમ યુધિષ્ઠિર પોતાના એકલાનાજ વિવાહની વાત કરે છે, પણ હવે તે બીજી પટકી ખાય છે અને પોતાની સાથે ભીમસેનને પણ લે છે ! હવે તે કહે છે કે:— “મારો અને ભીમસેનનો પણ વિવાહ હજી થવાનો છે !” અને ત્રીજી પટકી ખાઈ તે એમ કહે છે કે, “તે અમ સર્વેની રાણી થશે અને મારી માતા પણ પૂર્વે એમ બોલી ગઈ છે.” કુંતીએ ભૂલમાં એમ કહ્યું હતું એ વાતને, તેમજ વચગાળાનો માર્ગ શોધી કાઢવાની વાતને, તે આખી ને આખીજ ગળી જાય છે !

જ્યારે દ્રુપદ યુધિષ્ઠિરને કહે છે કે, “એક પુરુષને ઘણી સ્ત્રીઓ કરવાનું તો કહેલું છે, પણ એક સ્ત્રીને અનેક પતિ કોઈપણ ઠેકાણે સાંભળ્યા નથી; તો હે કુંતીપુત્ર ! તારી આવી બુદ્ધિ કેમ થઈ ? શિષ્ટાચાર તથા શ્રુતિથી વિરુદ્ધ જઈ એ અધર્મ કરવો તને ઉચિત નથી;”

અને વ્યાસને તે એમ કહે છે કે:—“શિષ્યાચાર અને શ્રુતિથી વિરુદ્ધનો આ મને અધર્મ લાગે છે, કારણ કે પૂર્વકાલીન મહાત્માઓએ આ ધર્મનું અવલંબન કર્યું નથી;” વગેરે. ત્યારે યુધિષ્ઠિર કહે છે કે:—“હે મહારાજ ! ધર્મ બહુ સૂક્ષ્મ છે. આપણામાં તેની ગતિ બાણવાનું સામ-થ્ય નથી. પૂર્વકાલીન લોક જે માર્ગે ગયા તેજ માર્ગે અમે પણ જઈશું. મારી વાણીથી અસત્યોચ્ચારણ કદી થયું નથી અને અધર્મ તરફ મારી મતિ પણ નથી. મારી માતાનું એવુંજ કહેવું છે અને મારો પણ એજ મનોરથ છે. એ નિશ્ચિત ધર્મ હોવાથી, હે રાજા ! મનમાં કોઈપણ પ્રકારની શંકા ન આણતાં તું અમને દ્રૌપદી પરણાવ !” વધુમાં તે કહે છે કે:—“આ બાબતમાં મારું મતાનુકુલ્ય હોવાથી એ કોઈપણ પ્રકારે અધર્મ નથી;” અને પછી પેલા ગૌતમી અને વાર્શ્નીનાં પોતાનાં બે ‘પેટ’ ઉદાહરણો આપે છે—કે જેની ન તો વ્યાસને, ન દ્રુપદ જેવા વૃદ્ધને પણ કશી ખબર છે—તથા કહે છે કે, “વળી સર્વ ગુરુઓમાં શ્રેષ્ઠ જે માતા તેનું પણ એવું વચન છે, તેથી એ વાત સર્વોત્કૃષ્ટ ધર્મ છે !”

અર્થાત્ યુધિષ્ઠિર જે કહે તે શ્રુતિનું વચન અને તેને માન આપવાની ભલામણ કરનાર પણ ખુદ યુધિષ્ઠિરજ ! અન્ય વૃદ્ધો જે દાખલા બાણે નહિ તે ધર્મરાજ બાણે; અને પૂર્વકાલીન લોકોનો માર્ગ પણ તેમનેજ ખબર ! વ્યાસ—દ્રુપદાદિ વૃદ્ધોને તેની કશી ખબરજ નહિ ! તે કહે તે શાસ્ત્રવચન. તેમની મતિ અધર્મ તરફ જાય નહિ (એ કે પોતાના નાના બંધુની ભાર્યા પ્રતિ જાય ખરી !), અને તેથી તે જે કહે તે “સર્વોત્કૃષ્ટ ધર્મ !” અહીં તે કબૂલ કરે છે કે, અમારી માતાએ પણ તેમ કહ્યું છે, પણ પ્રમાદથી (ભૂલમાં)—બાણી બેઠને નહિ—એ વાત તે ઉડાવે છે ! દ્રૌપદીને બેઠને ગાંડા બની ગયેલા આ x x x x રાજપુત કેવળ પોતાનોજ કકકો ખરો કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે; અને જે આત્માપ્રશંસા આત્મઘાતરૂપ મનાતી, તેનોજ આશ્રય લે છે ! ન તો તે એકે દલીલ રજુ કરે છે, ન શાસ્ત્રાધાર ! તેમના હૃદયરૂપી ‘રેકડ’માં (ચુડીમાં) તેમણે અમુક શબ્દો ચઢાવેલા છે અને તેથી તેના તેજ તેમના મુખરૂપી ‘ફ્લોરોઆફ’માંથી નીકળ્યા કરે છે ! એ પોપટજી માત્ર એટલુંજ બોલી શકે છે કે:—“હું કદી જૂઠું બોલતો નથી, મારી જીભથી કદી તેવું બોલાતું નથી, હું અધર્મ કરતો નથી ને મારું મન પણ અધર્મ તરફ વળતું નથી; માટે આ બાબતમાં મારું મતાનુકુલ્ય હોવાથી એમાં કોઈપણ પ્રકારનો અધર્મ નથી, એ સર્વોત્કૃષ્ટ સનાતન ધર્મ છે !” ખસ, આજ તેમની સંગીનમાં સંગીન દલીલ ! ન્યાયાસનપર બેઠેલો ન્યાયાધીશ એક સાક્ષીની આવી જીબાનીને કેટલું વજન આપે, તેનો વિચાર વાંચકોએજ કરવાનો છે; ને તે પરથી આ વાતની સત્યાસત્યતાનો પણ નિર્ણય કરવાનો છે.

હવે એકચક્રા નગરીમાંજ વ્યાસે દ્રૌપદી-જન્મ અને તેના ભાવિ પાંચ પતિની હકીકત પાંડવોને કહેલી હોવાથી પ્રથમ તો આ બધા લાંબા પુરાણની કશી જરૂરજ નહોતી. પાંડવ-પક્ષે તુરત તેનો હવાલો આપી દેવો હતા અને વાત ટુંકી કરવી હતી. વળી બ્યારે દ્રૌપદીના પૂર્વજન્મના બનાવથીજ તેને પાંચ પતિ પ્રાપ્ત થયા હતા તોપણ તે “સનાતન ધર્મ” ક્યાંથી થયો ? તે તો માત્ર એક અપવાદજ થયો અને તે પણ દેવોના દેવ મહાદેવના વિચિત્ર વરદાનને પરિણામેજ !

મહાભારતનો એ બનાવટી લેખક વળી યુધિષ્ઠિરને મોઢે એમ કહેવડાવે છે કે:—“રત્નનો ઉપલોગ સર્વેએ મળીને કરવો એવો અમારો સંકેત છે અને તે સંકેત છોડવાની અમારી ઇચ્છા નથી. આથી ધર્મથીજ આ તારી કન્યા કૃષ્ણા અમારી પત્ની થશે !” (બાણે દ્રુપદપુત્રી પણ જડ રત્નજ હોય નહિ !) એક નજીવી ભૂલને લીધે કેટલો દુરાગ્રહ જણાય છે તે જુઓ.

યુધિષ્ઠિરનાં વચન અને સંકેત એજ બાણે શાસ્ત્ર અને ધર્મ હોય નહિ, તેમ ધર્મરાજ કહે છે કે:—“ધર્મથીજ કૃષ્ણા અમારી પત્ની થશે!” કુંતીની ભૂલ સુધારી દ્રૌપદીને પાતકમુક્ત કરવાની ‘દ્રૌપદીસ્થ ધર્માવતાર’ ધર્મની આ કોશીશ કેટલે અંશે માતાની આજ્ઞા તથા શાસ્ત્રાજ્ઞાનું પાલન કરનારી છે, તેનો વાંચકેજ વિચાર કરી જોવો !

દુઃકમાં, જેમ સત્યવાદી ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિર એવું નીચ કામ કરે નહિ; તેમજ મહાપરાક્રમી ભીમસેન, કે જેનાં તો વળી ગાંધર્વલક્ષ્મ પણ હિંડાંબા જેડે થઈ ગયાં હતાં, તે પણ કદી એવું કામ કરે નહિ. યુધિષ્ઠિર જેમ અધર્મથી સ્વર્ગનું રાજ્ય પણ મળે તો લેવા ના પાડે, તેમ ભીમસેન પણ એવા બાયલાપણાથી મળેલી કશી ચીજ લેવી પસંદ કરે નહિ. વળી નકુલ—સહદેવ પણ ઓછા પરાક્રમી નહોતા; અને કોઈ પણ પાંડવ કામી નહોતો. મતલબ કે દ્રૌપદીપ્રત્યે પાંડવોમાં મદનનો પ્રાદુર્ભાવ થયો ન તો સંભવનીય છે, ન યુધિષ્ઠિર જેવા ધર્માત્મા એવું કોઈ વેણ ઉચ્ચારે, ન વ્યાસ જેવા આવા હલકા પ્રકારની વાતો કહે, ન દ્રુપદ તે માને !

અને ઉપલી માન્યતાપર આવવાને આપણને આપણે નિશ્ચિત કરેલા બેઉ નિયમોનો આધાર છે; કારણકે યુધિષ્ઠિરાદિ પાંડવો કે જેઓ હિમાલયની શીતળ પવિત્ર ટેકરીપર સુંદર વાયુ અને ઋષિઆશ્રમોના સુંદર વાતાવરણમાં, યથાર્થ પ્રદ્યુત્યવ્રત પાળી રહેલા, તેમજ વિદ્યાસંપન્ન, ધીમાન, રૂપગુણયુક્ત અને બહાદુર રજપૂતો હતા, તેમને કામી કહેવા એ ભીષ્મ જેવા શુદ્ધ પ્રદ્યુત્યારીને વ્યભિચારી કહેવા જેવું છે; અને પ્રક્ષિપ્ત બાણવાના આપણા નિશ્ચિત નિયમો મુજબ ભીષ્મને વ્યભિચારી બતાવ્યો હોય તે વાત જેમ ખોટી માનવી, તેમજ પાંડવોવિષેની આ વાત પણ—તેમની આખી જીંદગીના બનાવોથી એ વિરુદ્ધ જતી હોવાથી—ખોટી માનવી; કારણ કે પાંડવોની ધર્મયુક્ત અને શુદ્ધ ‘કરંકર’ થી એ વાત વિરુદ્ધ બાય છે અને તેથી દેખીતી રીતેજ તે બધી ખોટી અને બનાવટી છે, તેમ વ્યાસ જેવા લેખક એવું પરસ્પર વિરુદ્ધ લખેય નહિ.

વળી મહાભારતના જેવા મહાન ગ્રંથમાં, કે જેનો આદર્શજ સત્ય તથા ધર્મનો છે, અને તેથીજ જેના મૂળ પાત્ર યુધિષ્ઠિરને ‘ધર્મ’ નામના પિતાથી ઉત્પન્ન કરી ધર્મરાજનું પદ આપવામાં આવ્યું છે, તેમની આખી ‘કરંકર’ ધર્મમયજ ચિતરી છે, તેમાં અસલ આવી વાત હોવી શક્ય નથી; અને ધર્મના સ્વભાવથી પણ તે વિરુદ્ધ જતી હોવાથી સિદ્ધાંતતરીકે લીધેલા આપણા બેઉ નિયમોથી તે ઉલટી છે, અને તેથી બનાવટી ઠરે છે.

શિશુપાલ અને દુર્યોધન વિરુદ્ધ દ્રૌપદી

હવે આપણે બીજી દૃષ્ટિથી વિચાર કરીએ. જ્યારે પાંડવકૌરવો પોતાની વિધાનો પરિચય દ્રોણગુરુ આદિને આપે છે અને અર્જુનના કરેલા સર્વે પ્રકારો કષ્ટ કરી દેખાડે છે, તેમજ દુર્યોધન તેને અંગદેશનું રાજ્ય આપે છે; ત્યારે કણ્વને નીચ વણ્વનો કહેનાર પાંડવોને જે દુર્યોધન એમ કહે કે, “તમારી ઉત્પત્તિ પણ કેમ થઈ છે તે હું બાણું છું”^૧ (અર્થાત્ નિયોગથી) તે દુર્યોધનનો, બીજી અનેક વખતે અને ખાસ કરી રાજસૂયયજ્ઞ વખતે જળને બદલે સ્થળ, ને સ્થળને બદલે જળ દેખાતાં પાંડવો ઉપહાસ કરે, તે છતાં તે દ્રૌપદીના પંચપતિવિષે કાંઈ બોલે નહિ, એ સંભવતું નથી; તેમજ શિશુપાલ જેવો રાજા જે ભીષ્મની નિંદા કરતાં વિચિત્રવીર્યની સ્ત્રીઓના નિયોગનું મહેણું મારવા ચૂકે નહિ^૨ (આથી આપણને માનવાનું કારણ મળે છે કે નિયોગ તરફ જનસમાજમાં, ખુદ મહાભારતના કાળમાંયે, કંઈક અરુચિ

૧ મત્વતાં ચ યથા જન્મ તદ્વ્યાગમિતં મયા ।

(આદિપર્વ—અ. ૧૩૬, ૧૬)

૨ દારયોર્યસ્ય ચાન્યેન મિષતઃ પ્રાક્ષમાનિનઃ ।

(સભાપર્વ—અ. ૪૧, ૨૪)

ઉત્પન્ન થઈ હતી ખરી) તે, સહદેવાદિ પાંડવોએ યજ્ઞ વખતે તિરસ્કારનાં વચન કહેવા છતાં તેમની ઉક્ત બાબતસર નિંદા કરવા ચૂકે નહિ; પણ દુર્યોધન તો ઉલટો દ્રૌપદીને ‘અનિંદિતા’ કહે છે,^૧ એટલુંજ નહિ પણ પાંડવોને હાસ્યમાંથી છોડાવનારી તે બધું પુરુષજ હોય નહિ, તેમ તેનાસિવાય તેને પાંડવપક્ષમાં કોઇ પુરુષજ-કૃષ્ણ કે પ્રત્યક્ષ અર્જુન પણ-દેખાતો નથી !

પાંડવોની બીજી સ્ત્રીઓ

વળી દ્રૌપદી ઉપરાંત પાંડવોને બીજી સ્ત્રીઓ પણ હતી,^૨ એ સર્વે જોડે પાંડવોએ પોતાની ચઢતી સ્થિતિમાં, એટલે કે જ્યારે ઇંદ્રપ્રસ્થમાં રાજ્ય કરતા હતા ત્યારે, લગ્ન કર્યાં હોવાં જોઈએ. જો કે તેમના લગ્નની કિયાનો કે ભારે દબદબાનો ઉલ્લેખ કોઈ સ્થળે આવતો નથી, છતાં સાધારણ રીતે મહાભારતના લેખકનું લક્ષ્ય યુદ્ધજ જણાતું હોવાથી તેમણે એવી બાબતો-ને વિસ્તારી ન હોય એ સર્વથા શક્ય છે. બીજું તો ઠીક, પણ દુર્યોધનનાં પુત્રપુત્રીના નામનો ઉલ્લેખ આવવા છતાં ખુદ તેની સ્ત્રીના નામનો (તે ભાનુમતીના નામથી જો કે ઓળખાય છે છતાં) ઉલ્લેખ આખા મહાભારતમાં કોઈપણ સ્થળે આવતો નથી, એ એનું એક જીવંત ઉદાહરણ છે. મતલબ કે, (યુદ્ધ થવાનાં કારણોમાત્રનેજ લક્ષ્યતરીકે રાખવાથી) માત્ર મુખ્ય મુખ્ય બાબતોનોજ વ્યાસાદિએ ઉલ્લેખ કર્યો છે.

અર્જુન અને દ્રૌપદીનો પરસ્પર સંબંધ

હવે આપણે અર્જુન તથા દ્રૌપદીનો પરસ્પર સંબંધ કેવો હતો તથા અન્ય પાંડવો સાથેના દ્રૌપદીના સંબંધ કરતાં અર્જુન સાથેના સંબંધમાં વિશેષ શું હતું, તેનો વિચાર કરીએ. વસંતઋતુમાં જ્યારે કૃષ્ણાર્જુન પાંડવપ્રસ્થ વનમાં ગયા હતા, ત્યારે સુભદ્રા જોડે દ્રૌપદી પણ અર્જુન સાથે ગઈ હતી. બીજા કોઈ પાંડવ જોડે દ્રૌપદી આ રીતે ગઈ હોય એવો ઉલ્લેખ આખા મહાભારતમાં કોઈપણ ઠેકાણે નથી.

વળી સુભદ્રા સાથે લગ્ન કરી અર્જુન જ્યારે દ્રૌપદી પાસે આવે છે, ત્યારે દ્રૌપદી તેને કહે છે:- “હે કુંતીપુત્ર ! જા, જ્યાં યાદવકન્યા સુભદ્રા હોય ત્યાંજ જા; કારણ, ભારો ગમે તેટલો મજબૂત બાંધેા હોય તોપણ તેનો પ્રથમ બંધ તો શિથિલ થવાનોજ.”^૩ આથી અર્જુન સુભદ્રાને દ્રૌપદી પાસે મોકલે છે, જ્યાં જઈ દ્રૌપદીને વંદન કરી તે કહે છે કે, “હે બહેન ! હું તમારી દાસી છું.”^૪ પાંડવોની બીજી કોઈ સ્ત્રીને સુભદ્રાએ આમ કહ્યું હોય એમ જણાતું નથી. કોઈ કહેશે કે, દ્રૌપદી સર્વેની સ્ત્રી હોવાથી અને વડિલ હોવાથી તેને એમ કહ્યું હશે, તો તે પણ સુક્રિસંગત જણાતું નથી; કારણ બીજો કોઈ પાંડવ બીજી સ્ત્રી પરણી આવતાં દ્રૌપદી તેને (અર્જુનને માયું તેવું) મહેલું મારતી નથી.

વળી અર્જુન જ્યારે ઇંદ્ર પાસે શસ્ત્રવિદ્યા શીખવા બંધ છે, ત્યારે તેના ભાવિ વિરહથી દુઃખિત થયેલી દ્રૌપદી જે શબ્દો ઉચ્ચારે છે, તે પણ ઘણા અર્થસૂચક છે. તે કહે છે કે, “તમારા વિયોગનું દુઃખ મને દુર્યોધને સભામાં કહેડાં દુર્વચનોથી પણ વધારે સાલે છે. તમારા બંધુઓ તમારાં પરાક્રમોની કથાને વારંવાર યાદ કરી આનંદથી રહેા. તમારો ઘણા દિન-પર્વ તોના વિયોગ દુઃસહ જણાશે; કારણ કે અમારા ભોગ, ધન, જીવન, મરણ, રાજ્ય અને ઐશ્વર્ય, એ સઘળું તમારેજ આધારે છે.”^૫ અર્થાત્ ભીમસેનની બહાદુરીની પૂરતી ખાત્રી

૧ ન વૈ મોક્ષસ્તદા વોડમૂત્ત વિના કૃષ્ણામનિદિતાં । સાનોદાસ્યે રાંગાંપજ્ઞાન્ મોચયામાસ પાર્વતી ॥

૨ આશ્રમવાસિક પર્વ-અ. ૨૫, ૯-૧૪

૩ તથૈવ ગચ્છ કૌતેય યત્ર સા સાત્વતારમજા । સુબદ્ધસ્યાપિ મારસ્ય પૂર્વબન્ધઃ સ્થયાયતે ॥

(આદિપર્વ-અ. ૨૨૩-૧૭)

૪ આદિપર્વ-અ. ૨૨૩, ૨૩

૫ વનપર્વ-અ. ૩૭, ૨૬-૩૧

હોવા છતાં કુદરતી રીતેજ તે પોતાના ધણીપરજ પોતાના તેમજ પોતાના જેઠદિયરોના જીવન-મરણનો આધાર રાખે છે; એટલુંજ નહિ પણ તેનું ભારેમાં ભારે દુઃખ જે દુર્યોધનનાં કુવચનો, કે જે તેનાજેવી તેજસ્વી સ્ત્રીને અતિ અસહ્ય હતાં—તેના કરતાં પણ તેને અર્જુનનો વિયોગ દુઃસહ લાગે છે. (જે તે પાંચેની સંમિશ્રિત સ્ત્રી હોત તો તે તેમ લાગત નહિ.) વળી તે એટલુંજ કહી અટકતી નથી. અર્જુનની ગેરહાજરીમાં પણ તેનાં જખાણ થાય અને પોતાને તેનો વિયોગ ઓછો સાહે તે સારૂ આર્ય સ્ત્રીની કુદરતી ભાવના સુજળ, અન્ય પાંડવો અર્જુનનાં યશોગુણ ગાતા રહે એવું તે ઇચ્છે છે ! દુઃકમાં તેના જીવનના સર્વ સુખનો આધાર તે પોતાના સ્વામી અર્જુનપરજ વ્યાજબી રીતે રાખે છે. આથી જણાય છે કે, દ્રૌપદીના પતિ અર્જુન હોવો જોઈએ.

તેમજ સંધિ કરવાને મોકલેલો સંજય ધૃતરાષ્ટ્રની પાસે વામભાર્ગી જેવી જે એક ગપ મારે છે, તેથી પણ જણાય છે કે દ્રૌપદી અર્જુન પાસેજ ખાનગીમાં રહેતી.^૧ સંજયના તે ગલીચ શબ્દો આ છે:—

“કૃષ્ણાર્જુનને આવો સંદેશો કહેવા હું એક દિવસ જનાનામાં, કે જ્યાં નકુલ, સહદેવ કે અભિમન્યુ સુદ્ધાં જતો નહિ, ત્યાં ગયો. ત્યાં કેવળ ચાર જણ હતા. કૃષ્ણ, અર્જુન, સત્યભામા અને દ્રૌપદી. કૃષ્ણાર્જુન ‘પીધેલા’ હતા ! અર્જુનના ખોળામાં કૃષ્ણે પોતાના બેઉ પગ મેલ્યા હતા, પણ અર્જુન તો પોતાનો એક પગ સત્યભામા(કૃષ્ણની સ્ત્રી)ના ખોળામાં અને એક દ્રૌપદીના ખોળામાં મેલ્યો હતો !”

અર્થાત્ આ ગપમાં પણ દ્રૌપદી સાથે અર્જુનનેજ મૂક્યો છે. વળી સહદેવ તો ખાસ નાના દિયરતરીકે જણાય છે. વનવાસ જવા જ્યારે પાંડવો નીકળે છે, ત્યારે દ્રૌપદીની સગવડ સાચવવાનું કામ બીજા બધાને છોડી કુતી તેને સોંપે છે;^૨ એટલુંજ નહિ પણ તે તેને પાછો વળવાનું પણ કહે છે.^૩ આ બેઉ કામ સૌથી નાના પુત્રને અને સૌથી નાના દિયરનેજ શોભે તેવાં છે.

ઘૂતમાં દ્રૌપદી

હવે આપણે ઘૂતમાં જઈએ. જ્યારે યુધિષ્ઠિર સર્વે હારી ગયા, ત્યારે તેમણે બીટમાં દ્રૌપદીને મૂકી; તેથી જરૂર તેનાપર યુધિષ્ઠિરનો બહુ સારો હક્ક હોવો જોઈએ, એમ કોઈ કહેશે; પણ તેનો ઉત્તર એ છે કે, જ્યારે જુગારીઓ હારી જાય છે ત્યારે તેમના ચિત્તની સ્થિતિ સ્થિર હોતી નથી ને તેમને સારાસાર વિચાર રહેતો નથી. યુધિષ્ઠિરની એવી વિપરીત સ્થિતિ તો હતીજ. તેમાં વળી તે પોતાનું દ્રવ્યજ નહિ પણ બંધુઓ અને પોતાને પણ હારી ચૂક્યા હતા; અને શત્રુનીએ પાંડવોની બીજી કોઈ સ્ત્રીનું નામ ન લેતાં દ્રૌપદીનેજ બીટમાં મેલવાની દરખાસ્ત મૂકી, કારણ કે પાછળથી ખુદ ધૃતરાષ્ટ્રના કહેવા સુજળ તે સર્વે કૌરવપાંડવોની વહુઓમાં સૌથી શ્રેષ્ઠ સતી અને પતિવ્રતા હતી.^૪ હવે જ્યારે પ્રતિપક્ષીએ તેની દરખાસ્ત મૂકી, ત્યારે પાંડવોને દાસત્વમાંથી છોડવી લેવાની ઇચ્છાથી, તેમજ તે વખતના ક્ષાત્રધર્માનુસાર ઘૂતમાં પાછું ન હઠવાની પ્રથાથી,^૫ તેમણે દ્રૌપદીના ઉત્તમ સદ્ગુણનું વર્ણન કરી તેને ‘દાવપર મેલવી બહુ દુઃખની વાત છે પણ આખરે તેનેય મેલું છું;’^૬ એમ કહી લાચારીએ દાવપર મેલેલી; મતલબ કે, ગભરાયેલા ધર્મરાજે કેવળ પાંડવોના છુટકારા સારૂ આ કઠિન શરત પણ

૧ ઉદ્યોગપર્વ—અ. ૦ ૫૯, ૩—૭ ૨ વનપર્વ—અ. ૦ ૭૮, ૮ ૩ વનપર્વ—અ. ૦ ૭૮, ૨૮

૪ ત્વં હિ સર્વ સ્તુવાણાં મે શ્રેયસાં ધર્મચારિણી । (સભાપર્વ—અ. ૦ ૭૦, ૩૪)

૫ યુધિષ્ઠિર કહે છે:—આહુતોઽહં ન નિવર્તે કદાચિત્તદાહિતં શાશ્વતં વૈ વ્રતં મે ।

(સભાપર્વ—અ. ૦ ૫૮, ૧૬)

મંજુર કરેલી. જ્યારે માણસ ગભરાયેલો હોય છે, ત્યારે તે પોતાની શુદ્ધિ શુભાવી દે છે; (અને ખુદ એ દ્યુતપ્રસંગમાં, વિકલ્પ પશુ સભાને બીજા શબ્દોમાં એમજ કહે છે.) અને જ્યારે તે પોતાની શુદ્ધિ શુભાવી દે છે, ત્યારે તે જે કામ કરે છે તેને વાસ્તે તે તેટલો જોખમદાર નથી ગણાતો કે જેટલો તે શુદ્ધિમાં હોય ત્યારે ગણાય. આથીજ અગત્યનાં લખતોમાં એવો સ્પષ્ટ ઉદ્દેશ કરવામાં આવે છે કે, ‘આ લખાણ હું મારી પૂર્ણ અક્ષલ્લોશીઆરીમાં કરું છું’ અને તે વિષે વળી એક કે વધુ સાક્ષીની સહી પણ લેવામાં આવે છે. શુદ્ધિ પૂરતી ન હોય તે વખતનાં ‘વીલ’ પણ જેમ રદ ગણાય છે, તેમ તેવી સ્થિતિમાં એક ખુનીએ કરેલા ખૂનને સારૂ પણ તેને ફાંસીની શિક્ષા થતી નથી. ન્યાયની અદાલતોની આ વ્યાજબી માન્યતા છે, અને તેથી અધર્મભીરુ યુધિષ્ઠિર બેશુદ્ધિમાં શકુનીએ દ્રૌપદી સારૂ કરેલો પ્રસ્તાવ કબૂલ રાખે તો તેમનું તે કામ કેવળ ગફલતીભરેલુંજ કહી શકાય. આથી ધર્મરાજે આવી ગાદેલ સ્થિતિમાં તેવી શરત કબૂલ કરેલી; અને નહિ કે તેનાપર પોતાનો સ્વામીતરીકેનો હક્ક હતો તેથી. કારણ કે, જો તે પાંચેની સ્ત્રી હોત, તો તો તેને દાવમાં મેલવામાં ધર્મે બહુ ખોટું કયું નહોતું; કેમકે તેનાપર તેમનો પણ અધિકાર હતો, પણ અહીં તેમ નહોતું. કારણ, ભીમસેન કહે છે કે, “હું યુધિષ્ઠિર ! કાશીના રાજા આદિએ જે જે ધનરત્નાદિ આપણને આપ્યું હતું તે, તેમજ સર્વે વાહન, શસ્ત્ર, રાજ્ય અને અમને બધાને તેમજ આપને પણ જીવારમાં જીતાયેલાં જોતાં મને ક્રોધ ચઢ્યો નહોતો, કારણ કે આપ તે સર્વના માલિક હતા, પણ દ્રૌપદીને દાવપર લગાડવામાં તમે તમારી મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કર્યું છે”;^૧ અર્થાત્ તમે જેના સ્વામી નહોતા, જેનાપર તમારો કશો હક્ક નહોતો, તેને તમે દાવપર લગાડી છે. મતલબ કે, ભીમનાં વચન સ્પષ્ટ કરે છે કે, ધર્મરાજ દ્રૌપદીના સ્વામી નહોતા. દ્રૌપદી અર્જુનની સ્ત્રી હોવાથી અને મર્યાદાને લીધે અર્જુનથી બોલી ન શકાય તેથી, બહાદુર ભીમસેન અર્જુન તરફથી બોલ્યો હતો. અર્થાત્ અર્જુન તે વખતે લોહીનો ઘુંટડો પીને બેસી રહ્યો હતો—માત્ર મોટાભાઈની સામે બોલાય નહિ તેટલાજ સારૂ બોલ્યો નહોતો; એટલુંજ નહિ પણ ભીમને પણ બોલતાં તેણે વાર્યો હતો.

સૈરંધ્રી અને બૃહન્નલા

હવે આપણે બીજો એક પૂરાવો લઈએ. વનવાસમાંથી નિવૃત્ત થઈ પાંડવો વિરાટરાજાને ત્યાં જઈને ગુપ્તવાસનું એક વર્ષ વીતાવવા રહે છે; ત્યારે બીજા બંધુઓ પુરુષતરીકેજ આજીવન કરાય તેવાં જૂદાં જૂદાં કામો સ્વીકારી લે છે, પણ અર્જુન તેમ કરતો નથી. તે બૃહન્નલા અને છે અને દ્રૌપદી પણ વિરાટરાજાની રાણી સુદેષ્યાનું દાસીપદ સ્વીકારે છે. હવે આપણે વિચાર કરીએ કે, જો દ્રૌપદી પાંચેની સ્ત્રી હોત, તો કંઈ નહિ તો તે સહેલાઈથી યુધિષ્ઠિર, કે જે વિરાટસભામાં સારા હોદ્દાપર નીમાયા હતા, તેમને ઘેર રહી શકત. તેમ કરવામાં દ્રૌપદીને દાસી બનવું પડત નહિ; એટલુંજ નહિ પણ દાસીપણના દુઃખથી, દાસીપણ જેણે કદી કયું નથી તેવી દ્રૌપદી કદાચ અકળાઈને ગુપ્તવાસનો ભેદ બોલી દે; અને તેથી પાછું બાર વર્ષ વનવાસ જવું પડે, અથવા કેાઈની તેનાપર કુદ્દિગ્ધ થાય તો વિનાકારણ ખટપટ થાય. એવો તેને દાસી બનાવવામાં જે ઉલ્ટો ભય સમાયેલો હતો, તે પણ ન રહેત. જો તેને યુધિષ્ઠિરને ઘેર રાખવામાં આવી હોત, તો એ પણ એક લાભ હતો કે, તે જો સાધારણ દુઃખથી કંટાળત તો યુધિષ્ઠિર તેને ધૈર્ય દઈ શકત; તેમજ તેના દિયરો તથા ભીમસેન પણ

૧ કાશીનો રાજા ભીમસેનનો સસરા થતો હતો, તેથી ભીમ પોતાના અધિકારમાંના દ્રવ્યની વાત પ્રથમ કરે છે. તેના વિવાહ કાશીરાજાની પુત્રી ગંધના સાથે, યુધિષ્ઠિર તથા સહદેવનો મદ્રદેશની રાજપુત્રીઓ જોડે અને નકુલનો ચંદેરીની રાજકન્યા જોડે થયો હતો. (સલાપર્વ-અં. ૬૭, ૨-૪)

તેને મળી જઈ શકત, કારણ કે સુધિષ્ઠિરનું પદ એ કામને સવંધા શોભે તેવું હતું; પણ આવું છતાં તેને દાસી બનાવવામાં આવે છે તે ખાસ હેતુપૂર્વકજ હોવું જોઈએ અને તે હેતુ એજ હોઈ શકે કે દ્રૌપદીને નયુંસક અર્જુન-તેના પતિ-ને મળવામાં કોઈ રીતની મુશ્કેલી આવે નહિ. તેઓ પરસ્પર એકબીજાને પૂર્ણ છુટથી મળી શકે અને ખુદ અર્જુન તેને ધૈર્ય દઈ શકે તથા દ્રૌપદીના પતિવ્રત ધર્મ પણ સ્થિત રહે. જો એમ ન કરવામાં આવત, તો સંભવ હતો કે ભીમસેન જેવા આકળા સ્વભાવની દ્રૌપદી, પોતાનું દુઃખ કોઈ પાસે પણ રડવાનું ઠેકાણું ન રહેતાં કદાચ કંઈ સાહસ કરી મૂકત, કે જેથી પાંડવોના નસીબમાં પાછો વનવાસ આવીને ઉભો રહેત અને કૌરવોને ખુશી ઉપજત.

મતલબ કે, દ્રૌપદી માત્ર અર્જુનનીજ સ્ત્રી હતી અને તે તેના જ્યેષ્ઠાને પિતાવત્ અને દિયરોને પુત્રવત્ પાળતી હોવાથીજ, તેમજ સર્વે સાંસારિક કર્મોથી સુપરિચિત અને યુદ્ધિવાન હોવાથી, તથા આવકબલકને હિસાબ પણ તે રાખી શકતી તેથી, બધાંને વધુ પ્રિય થઈ પડી હતી અને પ્રમુખપદ ભોગવી શકતી હતી. એજ જો તેના ઘોર અપરાધ ગણી તેને પાંચેની સ્ત્રી ઠરાવવામાં આવે તો ભલે, બાકી તો બીજો કોઈ તે બચારીનો એવો અપરાધ થયો નથી, કે જેનું આવું ઘોર પ્રાયશ્ચિત્ત તેને ભોગવવું પડે !

ચાલો, હવે આપણે સામાન્ય દષ્ટિથી વિચાર કરીએ. બધી ધાંધલનું કારણ તથા તે ધાંધલના કરનારને શોધી કાઢવાની કોશીશ કરીએ; અને આ સમાલોચનાને સર્વ રીતે અર્થાનુરૂપ બનાવવા મથીએ.

આરોપી કોણ ?

અત્રે પ્રથમ આપણને આપણા નિયમો પાછા યાદ કરવાની જરૂર છે, કે જે નિયમોને આધારે આપણે આ પુસ્તકના વિષયની સત્યાસત્યતા ઠરાવવા નીકળ્યા છીએ. એ બે નિયમો દુકંમાં આ છે:- (૧) પરસ્પર વિરુદ્ધ બે વાતો જણાય; અથવા એક માણસનો જે સ્વભાવ નિશ્ચિત હોય તેની વિરુદ્ધ જે જણાય, તે પ્રક્ષિપ્ત અને બનાવટી જણવું. એ રીતે વ્યાસે કહેલી બે કથાઓ એકબીજાથી વિરુદ્ધ જણાય છે, તેમજ તે વખતના અન્ય સંજોગો જોતાં પણ તે આપણી ધ્યાનમાં બેસતી નથી, તેથી તે આખી પ્રક્ષિપ્ત છે; અને એ પાયાપર રચેલી બહુપતિ-સ્વરૂપી આખી ઇમારત પણ દેખીતી રીતેજ પ્રક્ષિપ્ત છે. (૨) એ કથામાંનું બધું વર્ણન મહા-ભારતના અન્ય પ્રસંગોમાં એ પાત્રોના ગુણકર્મસ્વભાવનું જે વર્ણન આવે છે તેથી છેક જૂઠું-ઉલટું-જ જણાઈ આવે છે, અને વ્યાસ જેવો લેખક એવી મૂર્ખાઈ કરે નહિ; તેમજ એક માણસ એકજ વખતે સદાચરણી તથા વિષયલંપટ હોઈ શકે નહિ. હવે આપણા આ બે નિયમાનુસાર એ આખી કથા પ્રક્ષિપ્ત તથા બનાવટી છે અને તેથી માનનીય નથી. આથી જો કે આપણા નિયમોની રૂએ તો એ કથાને અર્ધઅર્ધ મળીજ ભય છે, પણ એ ખોટું બીજ કેવા પ્રકારના લેખકોએ અને શી ધારણાથી વાંચું હશે તેનો વિચાર પણ આપણે કરવો જોઈએ. ચાલો, આપણે તે દિશામાં આપણો રથ ફેરવીએ:-

ત્યારે દ્રૌપદીને પાંચ પાંડવોની પત્ની ઠરાવવાનું પાછલા લેખકોને પ્રયોજન શું હતું ? એ એક પ્રશ્ન હવે આપણી સામે રહ્યો. પરમસતી, સાધ્વી, દ્રૌપદી માત્ર એકજ પતિની ભાર્યો હતી અને તે પાંડવો પૈકી વયલા અર્જુનનીજ હતી, તે આપણે અનેક રીતે જોઈ ગયા. દ્રૌપદીને પાંચ પાંડવોની પત્ની ઠરાવવાનાં ત્રણ કારણો સંભવે છે:- (૧) વામમાર્ગીઓનો શાસ્ત્ર-અથા અને અન્ય ઐતિહાસિક ગ્રંથોની માફક દેખીતી રીતેજ મહાભારતમાં પણ લાગેલો હાથ; (૨) અને તેથી ભૂલ ખાઇને, તેમજ બીજી કેટલીક સાદી વાતોથી ખોટું રસ્તે દોરાઈને

અન્ય લેખકોએ પણ કરેલું તેનું અનુકરણ; તથા (૩) અફભુત રસના શોખીન લેખકોને પોતાને પ્રિય પાત્રોમાં અફભુતતા અને ચમત્કાર લાવવાની પડેલી દેવ.

વામભાગના સિદ્ધાંતો એટલા તો પ્રસિદ્ધ છે કે તે વિષે અત્રે વિવેચન કરવાની બીલ-કુલ જરૂર નથી. તે વિષે ટુંકમાં એટલું જ કહેવું બસ થશે કે, સર્વ પ્રકારની અનીતિ અને દુરાચાર, એ વામભાગના પરમ સિદ્ધાંત ! બ્રહ્માએ પોતાની પુત્રીપર આસક્ત થવું, વિષ્ણુએ બલધરની પતિવ્રતા સ્ત્રી વૃંદાનું સતીત્વ બ્રથ કરવું, મહાદેવે ઋષિપત્નીઓ અને સુદર્શનની સ્ત્રી સાથે અનુચિત વ્યવહાર કરવો, ઇંદ્રે ગૌતમની સ્ત્રી અહલ્યાનું પતિવ્રત નષ્ટ કરવું, ચંદ્ર-માએ પોતાના ગુરુ યૃહસ્પતિની સ્ત્રી સાથે સમાગમ કરવો અને યૃહસ્પતિએ પોતાના મોટા-ભાઈની વહુ સાથે પ્રસંગ કરવો; એ અને એવીજ બીજી જે બાબતો આપણા માન્ય ગ્રંથોમાં જણાય છે, તે એમનીજ પ્રસાદી બાબતી !

બીજા અને ત્રીજા મુદ્દાઓનું વિવેચન આપણે ભેગું જ કરીશું. કથાના ભાગમાં આપણે જોઈ ગયા કે, સ્વયંવરમાં ભેગા મળેલા લોકો જ્યારે એક બ્રાહ્મણે (અર્જુન) દ્રૌપદી મેળવી એમ જાણ્યું છે, ત્યારે એવું કહેતા કહેતા વીખરાય છે કે, “ બ્રાહ્મણોએ પાંચાલરાજાની કન્યા વરી અને આજની સભામાં તેમની જીત થઈ. ”^૧ હવે જો એ વાક્યમાં સહેજ શાબ્દિક ફેરફાર કરી આપણે એમ કહીએ કે, “ પાંડવોએ પાંચાલકન્યા વરી તથા આજની સભામાં તેમની જીત થઈ; ” અને તેથી એમ કદખીએ કે એવા સામાન્ય ઉદ્દેશથી પાછલા લેખકો ગેરરસ્તે દોરાયેલા હશે, તેથી તેમણે દ્રૌપદીને બધેજ પાંચ પતિવાળી ઠાકી બેસાડી હશે, તો શું આપણે ભૂલ કરી કહેવાશે ? નહિજ; કારણ કે “બ્રાહ્મણોએ દ્રૌપદી વરી” એમાં જેમ બધા બ્રાહ્મણો ભેગા મળી કાંઈ એક દ્રૌપદીને વરતા નથી એ દેખીતું છે, તેમજ “પાંડવોએ દ્રૌપદી વરી” માં કાંઈ બધા પાંડવો તેને પરણ્યા એવું સમજવું જોઈતું નથી; પણ વિચારની તેટલી ઉંડાઈએ નહિ ઉતરવાથી, અથવા ખાસ અનીતિ ફેલાવવા કોઈએ આવા એકાદ સામાન્ય વચનને લઈને દ્રૌપદીને પાંચ પતિવાળી ઠેરવી દીધી હોવી જોઈએ.

અફભુત રસના શોખીન લેખકોએ પણ મહાભારતની અંદર પોતાનો હાથ પૂર્ણ રીતે અજમાવવામાં કસર રાખી નથી. ખુદ દ્રૌપદીની તેમણે કરેલી યસની વેદિમાંથી ઉત્પત્તિ-કે જેને બંકિમબાબુ પણ હસી કાઢે છે-આપણે તેના એક દાખલાતરીકે અત્રે લઈશું તો બસ થશે; કારણ કે એવાં તો બીજાં અનેક ઉદાહરણો મહાભારતમાંથી જડી આવશે. આવા કોઈ લહેરી લાલાએ દ્રૌપદીના આદર્શ ચરિત્રથી મોહિત થઈ તેમાં અફભુતતા લાવવા અનેક ફેર-ફારો કર્યા હશે અને તેમાં દ્રૌપદીના જન્મ તથા વિવાહસંબંધી કથાઓ પણ રચી કાઢી દાખલ કરી દીધી હશે. પરમાત્માના સાક્ષાત્ અવતાર ગણાતા અને પૃથ્વીમાંથી અધર્મને દૂર કરવા તથા ધર્મની સ્થાપના કરવાજ જેમણે અવતાર લીધેલા અને જે પોતે કહે છે કે, ‘ મોટાઓનું જોઈ નાનાઓ ચાલે છે-યજ્ઞદાચરતિ ઐષ્ટસ્તત્તદેવેતરોજનઃ ’ (શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા) એવા ખુદ શ્રીકૃષ્ણનેજ આ લેખકો જ્યારે ગોખીએ જોડે વ્યભિચાર કરતા તથા ૧૬૧૦૮ પત્નીઓવાળા ચિતરવા ચૂક્યા નથી, તોપણ બિચારી દ્રૌપદીની તે શી વિસાત ! હિંદુ પ્રજા આથી દેખીતી રીતેજ બહુ ચમત્કારપ્રિય થઈ ગયેલી જણાય તો નવાઈ નથી; અને તેથીજ હાલ પણ કોઈ સાધુસંતાની પરીક્ષા કરવી હોય તો તેને વિષે કોઈ અફભુત વાત સંભળાય નહિ, કે તેનો કોઈ ‘ ચમત્કાર ’ જણાય નહિ, ત્યાંસુધી તેનાપર પૂર્ણ શ્રદ્ધાયુક્ત ભક્તિ રાખી શકાતી નથી !

૧ વૃત્તો બ્રહ્મત્તરો રક્ષઃ પાંચાલી બ્રાહ્મણૈર્વૃતા । ઇતિ બ્રુવન્તઃ પ્રથયુર્યે તન્નાસન્સમાગતાઃ ॥

(આદિપર્વ-અં ૧૬૨, ૪૦)

મહાભારતમાં વામમાર્ગીઓનો હાથ અબલયો રહ્યો નથી, તે આ પુસ્તકમાં એક-બે ઠેકાણે નમુનાતરીકે બતાવવામાં આવેલું છેજ. બાકી રહ્યા પ્રાચીન મહાન આર્યોના જીવનમાં કાંઈ અદ્ભુતતાનો અંશ બતાવવાના શોખીન લેખકો; અને તેમનો હાથ પણ આખા મહાભારતમાં ઠેર ઠેર નજરે પડે છે, તથા વ્યાસ મહારાજનાં દર્શન પણ તેથીજ ન્યાં ત્યાં અતિ સુલભ થઈ પડ્યાં છે ! આ રીતે વામમાર્ગીઓ, ખોટે રસ્તે દોરવાયેલાઓ અને આવા અદ્ભુત રસના શોખીન લેખકોની લેગી કૃતિતું કૃણ દ્રૌપદીતું પંચપતિત્વ સંભવે છે તથા ભાવિકો અને અજ્ઞાનીઓએ અધશ્રદ્ધાથી તેતું અનુકરણ કરેલું જણાય છે.

પંડિત રાજારામની ભૂમિકા

(લાહોરની શ્રી ૦ એન્ડ વીન્સેન્સના અધ્યાપક પંડિત રાજારામ તરફથી ઈન્ડિયન સંસ્કૃતિ સંસ્થા દ્વારા પ્રકાશિત અને સત્રીક મહાભારત સાથેની તેમની ભૂમિકાનો અનુવાદ)

મહાભારતનો વિષય

મહાભારતનો મુખ્ય વિષય તો વીર પાંડવોનો ઉદય, કૌરવ પાંડવોનો સંગ્રામ, પાંડવોનો રાજ્ય મળતું અને તેમના રાજ્યશાસનનું વર્ણન કરવાનો છે. પણ તેના કવિ એક વેદપારંગન મહાત્મા તેમજ ધર્મસંસ્થાપક મુનિ છે; તેથી તેની સાથે સાથે, પ્રસંગોપાત ધર્મ, નીતિ, રાજ્યશાસન અને તત્ત્વજ્ઞાનનાં પણ, તેઓ એવાં સરસ અને ઉચ્ચ પ્રકારનાં વર્ણન કરી દે છે કે વાંચનારને પોતાના હૃદયમાં કોઈ નવાજ પ્રકાશનો અનુભવ થાય છે; તેનું હૃદય વિશાળ બની જાય છે; અને તે શુંને શું બની જાય છે. આજે જગતભરના વિદ્વાનોમાં પરમ આદરણીય થઈ પડેલી ગીતા, તે પણ આ મહાભારતનોજ એક મહત્ત્વનો ભાગ છે. જે ઉદ્દેશથી પ્રસંગવશાત્ એવા મહત્ત્વપૂર્ણ ઉપદેશ અપાયા છે, તેજ ઉદ્દેશથી રાજર્ષિઓ અને બ્રહ્મર્ષિઓનાં માનવજીવનમાં ઉંડો પ્રભાવ પાડનારાં અનેક ઉપાખ્યાનો પણ પ્રસંગોપાત લખાયાં છે. આ પ્રકારે મહાભારતમાં આર્યજાતિનું પ્રાચીન જીવન અને તેના મહત્ત્વપૂર્ણ ઉપદેશો આ ગ્રંથમાં ભર્યા પડ્યા છે; અને તેથીજ આ ગ્રંથ મનુષ્યના જીવન ઉપર ઉંડી અસર નિખળવે છે; અને ગ્રંથની મનોહરતા તથા ઉપકારકતાને અનેકગણી વધારી મૂકે છે. આવું મહત્ત્વપૂર્ણ મહાભારત હોવાથી તેનું પરિશીલન પ્રત્યેક મનુષ્ય માટે-અને તેમાં પણ આર્યજાતિ માટે-તો ધણુજ ઉપકારક છે.

મહાભારતના કર્તા અને તેની રચનાનો સમય

મહાભારતના કર્તા શ્રી વેદવ્યાસ છે. તેઓએ મહાભારતનું યુદ્ધ પોતાની સગી નજરે જોયું હતું. યુદ્ધબાદ અઠાર વર્ષ પછી, ધૃતરાષ્ટ્રના પરલોકગમન બાદ શ્રી વેદવ્યાસજીએ લગાતાર ત્રણ વર્ષના મહાપરિશ્રમે મહાભારત ગ્રંથ રચ્યો હતો.

મહાભારતમાં થયેલો ઉમેરો અને તેનાં કારણો

પોતાના જમાનાનો મહામુનિએ લખેલો ઇતિહાસ સર્વથા વિશ્વાસપાત્ર હોવા જોઈએ અને મને વિશ્વાસ છે કે તે તેમજ છે. સસ અને સાદાઈને ચાહનારી આર્યજાતિ જૂઠું અને બનાવટથી રીઝતી નહોતી; પણ આર્યજાતિ રાજ્યબળ, ધર્મબળ અને વિદ્યાબળમાં મહાભારત પહેલાં ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ કરતી ચાલી હતી તે ભારતીય યુદ્ધ પછી તેવી ન રહી. ઉલટું આગળ વધવાને બદલે તેની પડતી થતી ચાલી, ઉત્તરની જગ્યાએ અવનતિ ચાલી આવી. આર્યજાતિમાં પ્રમાદે ઘર ધાલ્યું, બહારથી તેના ઉપર હુમલા થયા અને અંદરથી ધર્મ ઉપર હુમલા થયા. આ આક્રમણોમાં પણ આ જાતિમાં એવા એવા મહાપુરુષો ઉપજ્યાં થતા રહ્યા કે જેમણે આ હુમલાઓને સારી પેઠે રોક્યા, એટલુંજ નહિ પણ સાચી ચઢાઈઓ પણ કરી; તથાપિ આ સમસ્ત જાતિએ એકત્ર થઈને પોતાની ગયેલી શક્તિ પાછી મેળવવાનો એક પણ પ્રયત્ન ભારથી તે આજસુધી કર્યો નથી; અને તેથી કરીને તેણે સમષ્ટિ સ્વરૂપે પોતાનું પુરાણ ગૌરવ હજુસુધી મેળવ્યું નથી.

આ પડતીના સમયમાં સૌથી મોટી હાનિ તો આર્યજાતિના બુદ્ધિબળની થઇ; ક્ષત્ર્યર્થ અને વિદ્યાધ્યયનના નિયમો બહુજ દીક્ષા થઇ ગયા. આ પ્રમાણે જ્યારે સામાન્ય જનતા વિદ્યાહીન થઇ ગઇ એટલે તેનું બુદ્ધિબળ પણ ઘટી ગયું.

હવે ઇતિહાસ કહેનારા અને સાંભળનારાઓમાં એવો ભેદ તો રજાજ કરે છે કે, બુદ્ધિમાનોને તો સાચાજ ઇતિહાસમાં રસ પડે છે અને અલ્પ બુદ્ધિવાળાઓને કલ્પિત અને અદ્ભુત ઘટનાઓનાં વર્ણનમાં રસ પડે છે. બાળકોને પણ આશીજ કલ્પિત કહાણીઓ પસંદ પડે છે, અને તેમનાથી જરા વધુ બુદ્ધિવાળાં મોટી ઉંમરનાં માણસોને પણ સાચા ઇતિહાસને બદલે કલ્પિત અદ્ભુત કથાઓજ ગમે છે. આવી નૈસર્ગિક રુચિને લીધે બુદ્ધિબળ ઘટવાની સાથે સાથે આર્યોએ સત્ય પ્રત્યેના રસ પણ ખોયો અને અદ્ભુત ઘટનાઓનેજ પસંદ કરવા લાગ્યા. એવા સમયમાં બનાવટી અદ્ભુત કથાઓ કહેનારા કવિઓ વખણાવા લાગ્યા. તેજ કાળમાં આ પ્રાચીન સત્ય ઘટનાઓમાં પણ અલ્પ બુદ્ધિવાળા શ્રોતાઓની રુચિ મુજબની રસિકતા લાવવા માટે કલ્પિત અને અદ્ભુત ઘટનાઓનો ઉમેરો થવા લાગ્યો.

મહાભારતનો ઇતિહાસ પણ આવા ઉમેરાથી બચવા પામ્યો નહિ. તેનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ એથી વધારે શું હોઈ શકે ! મહાભારતના આદિપર્વના બીજા અધ્યાયમાં જે દરેક પર્વની અધ્યાયસંખ્યા અને શ્લોકસંખ્યા આપેલી છે, તેથી પણ હવે વધારે જોવામાં આવે છે. તેમાં આદિપર્વના ૨૨૭ અધ્યાય કહ્યા છે, પણ હાલમાં ૨૩૪ છે. સભાપર્વના ૭૮ અધ્યાય કહ્યા છે, પણ હાલમાં ૮૧ છે, વગેરે. વળી યાદ રાખવું જેમએ કે આ બીજા અધ્યાયમાંજ દરેક અધ્યાય અને શ્લોક ગણાવ્યા છે. તે અધ્યાય પણ વ્યાસકૃત નથી, પરંતુ મહાભારતમાં ભેળસેળ થતી જોઇ, આગળ ઉપર તેમ થતું અટકાવવાને માટે પાછળથી કોઇએ રચેલા છે; તોપણ એ કેટલા શોકની વાત છે કે આ અધ્યાય હોવા છતાં પણ મનસ્વી લેખકોએ બીજા પણ ભેળસેળ કરીજ નાખી. એમ લાગે છે કે આલોચના કરનારા નહિ રહેલાથી તેમજ ગ્રંથોમાં જેટલી વધારે અદ્ભુત વાતોની ભેળસેળ કરીશું તેટલા અમારી પ્રશંસા કરનારા વધશે, આવું ધારીને તેઓ મનમાની ભેળસેળ કરતા ચાલ્યા હશે. છતાં હજીએ આ ભેળસેળમાં પહેલાંનો સાચો ઇતિહાસ છુપાયેલો છે; તેમજ કયાંક કયાંક રૂપક-અલંકારના પડદા પાછળ છુપાયેલો છે. અલ્પબુદ્ધિ લોકોને પ્રસન્ન કરવા સાર ઘણી ખરી નવી ઘટનાઓ માત્ર નામોનાજ આધાર ઉપર પણ રચાઇ છે. અમે અમારો આશય સ્પષ્ટ કરવા માટે અત્રે સંક્ષેપમાં ઉદાહરણ ટાંકીએ છીએ:-

આદિપર્વ અધ્યાય ૧૨૮, ૧૨૯ માં લખ્યું છે કે, કૌરવ અને પાંડવ જળક્રીડા કરવા માટે ગંગાતટે ગયા. ત્યાં દુર્યોધને ભીમને ભોજનમાં ઝેર આપ્યું, તે ઝેરની અસરથી તે ગંગાતટે બેશુદ્ધ થઇ ગયો ત્યારે દુર્યોધને તેને ગંગામાં કેંડી દીધો, તે જળની નીચે નાગલોકમાં ચાલ્યો ગયો, ત્યાં નાગોએ તેને કરડી ખાધો, તેથી તેને ઝેર ઉતરી ગયું અને તેને લાન આવ્યું. તે નાગોને મારવા લાગ્યો, નાગો નાસીને પોતાના રાજ પાસે ગયા, નાગરાજે આવીને તેને ઝાળખેલો કે આ તો મારા દૌહિત્રનો દૌહિત્ર એટલે ભીમસેન છે. તેણે તેને રસ પાચો અને આઠમે દિવસે તેને શુદ્ધ સ્નાન તથા વિષનાશક ઔષધિઓવાળું ભોજન કરાવીને તેને પોતાને ઘેર પહોંચાડ્યો, વગેરે. અત્રે એક સાવધાન ઇતિહાસવેત્તા આગળ મહામુશ્કેલી ઉભી થાય છે. તે પાણી નીચે પાતાળમાં કે પાણીમાં એવો લોક માની શકતો નથી કે જ્યાં નાગોની વસ્તી હોય અને પાણીમાં આઠ દિવસ કોઇ જીવતો રહી શકે.

વળી જો તે નાગોને ડંખનારા સર્પ માને તો તેઓને ભીમસાથેના સંગ્રાહનો સંબંધ માની શકતો નથી, ભીમ સાથે વાતો કરવી ઇત્યાદિ માની શકતો નથી; અને જો કોઇ તેમને મનુષ્ય-જાતિ માને છે, તોપણ તેઓનું ભીમને ડંખવું વગેરે માની શકતો નથી. એ સાચું છે કે અહીં મેળવણીએ સાચા ઇતિહાસને અધારામાં રાખ્યો છે. સાચો ઇતિહાસ એટલો છે કે વિષ અઘવાથી ભીમ બેશુદ્ધ થઇને પડ્યો હતો, એટલામાં ત્યાં નાગરાજ આગ્યા. તેમણે ભીમને ઝાળખેલો કે આ તો મારા દૌહિત્રનો દૌહિત્ર છે. તેઓ તેને ઉપડાવીને પોતાને ઘેર લઈ ગયા, તેની સારવાર કરી અને આઠમે દિવસે આરોગ્યસ્થાન કરાવીને તેને ઘેર મોકલ્યો. હવે આ નાગ કોણ હતા અને નાગરાજ કોણ હતા ? નાગ તો નાગવંશી ક્ષત્રિય હતા અને નાગરાજ તેમના સરદાર હતા.

આ સરદારનો દૌહિત્ર મહુવંશી શરસેન હતા. પહેલાં શરસેનનો દૌહિત્ર ભીમસેન તો હતોજ; કેમકે કુંતી શરસેનની કન્યા હતી. નાગવંશને તક્ષવંશ પણ કહેતા હતા. તેમના રાજમહારાજ-ઓનાં ઉપનામ તક્ષ, તક્ષક વા વાસુકિ કહેવાતાં હતાં અને એવાંજ નામોથી તેઓ ઓળખાતા. જેમકે મિથિલાના રાજાઓ જનકના ઉપનામથી ઓળખાતા હતા. નાગવંશીઓ ભારતવર્ષમાં પણ અનેક જગ્યાએ રહેતા હતા, પણ તેમનું સ્વતંત્ર રાજ્ય અગ્ગાનિરથાન અને તેનાથી પેઠી તરફ પણ દૂરસુધી હતું, તથા તેની રાજધાની તક્ષખંડમાં (હાલનું પ્રસિદ્ધ તાશકંદ) હતી અને તક્ષશિલા (રાવલપિંડી પાસે) સુધી તેના રાજ્યની હદ હતી; પણ તેમની વસ્તી ભારતમાં પણ કેટલેય ઠેકાણે હતી. તેમના સરદાર પણ તક્ષ અથવા વાસુકિ કહેવાતા હતા. ભારત સાથે જ્યારે નાગવંશીઓને સંબંધ ન રહ્યો અને અહીં અવિદ્યા ફેલાઈ ગઈ, ત્યારે તેમનાં અદ્ભુત વર્ણન કરવાને માટે કવિઓએ તેમને સાપોનાં રૂપક આપ્યાં; તથા સાપ દરમાં રહે છે, એટલે પૃથ્વીમાં નાગલોકની કલ્પના કરી અને ત્યાં જવા માટે ગંગામાં ડૂબકી મારીને કે દર ફેડીને નીચે જવાની કલ્પના કરી; અને તેમનાં અને તેમની કન્યાઓનાં દિવ્ય માનુષી રૂપોની પણ કલ્પના કરી. આ રીતે નવલકથાઓને પણ વેગળી મૂકે તેવી વધુ લોકપ્રિય અદ્ભુત વાર્તાઓ તૈયાર થઈ; અને એ મેળવણીમાં હજી પણ સત્ય ઇતિહાસ તો જંમોતો તેમ મળી આવે છે, તેનો ઉલ્લેખ પણ યોગ્ય સ્થળે કર્યો છે. આ તો મેળવણીનું ઉદાહરણ આપ્યું. બીજું રૂપકનું ઉદાહરણ મહાભારતની આ કથામાં છે કે પરિક્ષિતને તક્ષક કરડ્યો હતો, તેનો બદલો લેવાને માટે પરિક્ષિતના પુત્ર જન્મેજયે સર્પસત્ર કર્યો, તેમાં તેણે નાગોને હોમી દીધા અને તે તક્ષકને પણ વાસુકીના દૌહિત્ર આસ્તીકઋષિએ વચ્ચે ન પડ્યા હોત તો હોમી દેત. આ વૃત્તાન્ત બરાબર એવા રૂપમાં વર્ણવેલો છે કે બાણે એક યજ્ઞના હવનકુંડમાં આવી પડીને સર્પ બળતા ન હોય ! આ રૂપકને પહે નાગવંશીઓએ પરીક્ષિતને મારવો અને ત્યારબાદ જન્મેજયે પિતાનો બદલો લેવા માટે તેમના ઉપર ચઢાઈ કરવી, તક્ષશિલા જીતવી તથા નાગોને યુદ્ધમાં મારતાં મારતાં આગળ વધવું અને અંતે આસ્તીકઋષિએ વચ્ચે પડીને સુલેહ કરાવવી, આ ઇતિહાસ એમાં છુપાયેલો છે.

ત્રીજું, નામ ઉપરથી ઇતિહાસ ઓળખાવું. ઉદાહરણ, જેમકે મહાભારત આદિપર્વ પ્રથમ અધ્યાયની સમાપ્તિમાં લખ્યું છે કે:-

एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैतंदकतः । ૨૭૬ ।

पुरा किल सुरैः सर्वैः समेत्य तुलया धृतम् । ૨૭૭ ।

महत्वाद् भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते । ૨૭૮ । (આદિ. અં. ૧)

અર્થાત:-પૂર્વકાળમાં દેવતાઓએ એકત્ર થઈને ત્રાજવાંના એક પક્ષમાં ચારે વેદ અને બીજામાં મહાભારત મૂક્યું. મહાભારત મોટું અને ભારવાળું હોવાથી મહાભારત કહેવાય છે, એટલે કે ત્યારથી તેને લોકો મહાભારત કહે છે. હવે સાધારણ બુદ્ધિવાળાઓ માટે તો એ પણ એક મનોરંજક વાત છે, પણ એ કોઈ ઇતિહાસ નથી. દેવતાઓએ વેદો અને મહાભારતને નથી તો ત્રાજવામાં તોળ્યાં કે નથી ભાર વધવાને લીધે તેનું નામ મહાભારત પડ્યું. આ રીતેજ ગરુડ, સુપર્ણ, વગેરે અનેક શબ્દોને આધારે કેટલીએ અદ્ભુત કથાઓ રચાઈ છે. જે કે કોઈ કોઈવાર એવું પણ હોય છે કે કોઈ બનાવના સ્મરણમાં કોઈ નામ પાડેલાં હોય છે; પણ નામ પડ્યા પછી તેનો આધાર લઈને બનાવો કલ્પવામાં આવ્યા તેમાં, અને મૂળ બનાવો વચ્ચે જે ભેદ રહેલો છે, તેને સમજવામાં સાવધાનીની પણ પુષ્કળ જરૂર છે.

સાચા ઇતિહાસની શોધ

મહાભારતમાં મેળવણીનાં કારણ અને પ્રકાર ઉપર બતાવી દીધા છે. હવે આર્યજાતિએ તેના ઉંડાણમાં ઉતરીને એક સાચો ઇતિહાસ તૈયાર કરવાની આવશ્યકતા છે, કે જે તેની અંદર સ્પષ્ટ બેળાદ છે; તોપણ હજી સુધી આ તરફ કોઈએ ધ્યાન આપ્યું નથી. મહાભારતમાં હિંદી, ઉર્દુ,

* જુઓ “ તક્ષશિલાં પ્રત્યભિતસ્થે, તં ચ દેશં વંશે સ્થાપયામાસ ” (મહાભારત આદિપર્વ, ૩-૨૦) જન્મેજયે તક્ષશિલા ઉપર ચઢાઈ કરી અને તે દેશને પોતાને તાબે કર્યો.

અંગ્રેજ વગેરેમાં ભાષાંતર પણ થયાં છે અને સ્વતંત્ર ગ્રંથો પણ લખાયા છે; પરંતુ ગમે તો તેમને સૂઝ્યું નહિ હોય કે પછી તેઓ કરીજ ન શક્યા હોય ! પણ તેઓમાંથી કોઈએ પણ આ તરફ જરા પણ ધ્યાન આપ્યું નથી. હા, કેટલાકોએ કાપકૃપ તો કરી છે, પણ ઇતિહાસથી અનભિજ્ઞ હોવાથી તેમની મનરવી કાપકૃપ ઉલટી હાસ્યજનક થઈ પડી છે; કેમકે સાચા ઇતિહાસ ઉપર તેનાથી કરેા પણ પ્રકાશ પડ્યો નથી.*

કેટલાક સમય પહેલાં બનાવટી વાતોમાં રસીયા થયેલા લોકોને સાચી વાતો ગમતી નહોતી તેથી તેની માગણી પણ થઈ નહોતી, પણ ઇશ્વરની કૃપાથી હવે ફરીથી અમારી જાતિના લોકોને પોતાનો પ્રાચીન ઇતિહાસ જાણવાની તીવ્ર ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઈ છે; અને હવે સાચો ઇતિહાસ લખવાની સામગ્રી પણ ખૂબ એકઠી થઈ ગઈ છે.

તેથી મેં હવે એક જૂઠુંજ પણ આવશ્યક કાર્ય શરૂ કર્યું છે. એમાં કેટલોક બીનજરૂરી ભાગ છોડી દીધો છે; પણ મહાભારતનો મુખ્ય ઇતિહાસ તેમાં બધોય છે, ધર્મ અને તત્ત્વજ્ઞાનનો સંઘળો ઉપદેશ છે, અને ઉત્તરોત્તમ શ્લોકો ઉપર + આવું ચિહ્ન આપેલું છે. પ્રાસંગિક ઐતિહાસિક કથાઓ પણ યથારથાને રાખેલી છે; અને કેટલીક ઐતિહાસિક વાતો પુરાણોમાંથી પણ લઈને ટિપ્પણીઓમાં આપી છે, તેથી વાંચનારનું ઐતિહાસિક જ્ઞાન વધારે વિસ્તૃત થશે.

મહાભારતમાં અસલ અને પ્રક્ષેપનો નિર્ણય

ઉપર જે કંઈ લખવામાં આવ્યું છે, તે ઉપરથી મેં સિદ્ધ કર્યું છે કે, આ વર્તમાન મહાભારતમાં અસલી ભારત પણ છે અને ક્ષેપક પણ છે. હવે તેમાં અસલી ભારત કેટલું છે અને ક્ષેપક કેટલું છે, તે જૂઠું પાડવાનું છે. એ વિચારતાં પહેલાં સૌથી પ્રથમ એક યુક્તિ જાણી લેવી જોઈએ કે, ભારતગ્રંથની રચના કરીને વ્યાસજીએ પ્રથમ પોતાના પુત્ર શુક અને યોગ્ય શિષ્ય વૈશંપાયન, સુમન્તુ, ભૈષ્મિનિ અને પૈસને શીખવ્યું હતું. તે પછી અર્જુનના પ્રપૌત્ર જનમેજયે સર્પસત્ર (યુદ્ધમાં નાગોને નાશ) કર્યો તે વખતે વ્યાસરચિત ભારત વૈશંપાયને જનમેજયને સંભળાવ્યું હતું. ભારત સંભળતાં સંભળતાં જનમેજય વચ્ચે વચ્ચે કેટલીક વાતો પૂછતા હતા, તેના જવાબ વૈશંપાયન આપતા હતા. આ પ્રમાણે જનમેજયે પૂછેલી બાબતો અને તેના વૈશંપાયને આપેલા જવાબ એ બધુંયે વર્તમાન મહાભારતમાં માલુમ પડે છે. હવે એ તો સ્પષ્ટ છે કે, આ પ્રશ્નોત્તર અસલ ગ્રંથમાં નહોતા, પણ પાછળથી તેમાં જોડાયા છે; કેમકે અસલ ગ્રંથ રચાયો તે સમયે તો જનમેજયનો જન્મ પણ નહોતો થયો. પછી વૈશંપાયને જનમેજયને મહાભારત સંભળાવ્યું હતું. ત્યાં લોમહર્ષણનો પુત્ર ઉત્તરવા (સૌતિ) પણ હતો. તે આ યુદ્ધક્રાંતિ સંભળી કુરુક્ષેત્રની રણભૂમિ જોતો જોતો નૈમિષારણ્યમાં ગયો. ત્યાં શૌનક વગેરે ઋષિઓએ કહેતાં ઉત્તરવાએ તેમને વૈશંપાયન પાસેથી પોતે સંભળેલું તે બધું સંભળાવ્યું. અહીં પણ શૌનકે કેટલીક નવી વાતો પૂછી, તેના જવાબ ઉત્તરવાએ આપ્યા. તે પ્રશ્નોત્તર પણ વર્તમાન મહાભારતમાં મળી આવે છે; એટલુંજ નહિ પણ ઉત્તરવાની ઉપરોક્ત કથા પણ મળી આવે છે. હવે એ સ્પષ્ટ છે કે, આ પ્રશ્નોત્તર અને આ કથા વ્યાસરચિત મહાભારતનો ભાગ નથી, પણ તે કોઈએ તેમાં પાછળથી ઘુસાડેલું છે. આ દૃષ્ટિએ આદિપર્વના પહેલા ૬૦ અધ્યાય તો સ્પષ્ટ પ્રક્ષિપ્ત કરે છે; કેમકે ત્યાંસુધી શૌનક અને ઉત્તરવાના અલગજ પ્રશ્નોત્તર છે. જનમેજય અને વૈશંપાયનના પ્રશ્નોત્તર શરૂ પણ થયા નથી, અને આ ભાગ છે પણ અત્યુક્તિ અને રૂપકોથી ભરચક. હા, તેમાં એક અનુક્રમણિકાધ્યાય કેટલુંક પ્રક્ષિપ્ત બાદ કરતાં અસલી હોઈ શકે ખરો. અધ્યાય ૬૦ માં પછી પણ વ્યાસની ઉત્પત્તિ અને ભારત રચવા વગેરેની કથાઓ મોટે ભાગે પાછળથીજ ભેળસેળ થયેલી છે અને તેથી તેમાં ઐતિહાસિક દોષ પણ છે. અધ્યાય ૯૩માં યુધિષ્ઠિરના પૂર્વજોની વંશાવલી આપી છે અને પાછી ૯૪ માં પણ આપી છે. એક તો બે વાર વંશાવલી આપવી એજ પુનરુક્તિ છે, બીજું આ વંશાવલીઓ પરસ્પર વિરુદ્ધ પણ છે. આલું પરસ્પર વિરુદ્ધ કથન અને તે પણ જોડેનાજ અધ્યાયમાં હોય, એવું

* મૂળ પુરાણોમાં પણ ઘણી ઐતિહાસિક ઉપયોગી બાબતો હતી; પરંતુ તેને પણ પાછળથી થયેલી મેળવણીએ અધારામાં નાખી દીધી છે, છતાં પણ શોધખોળ કરવાથી ઘણીખરી ઐતિહાસિક બાબતો મળી આવે છે. મેં ઐતિહાસિક બાબતોમાં તેમાંથી મદદ લીધી છે અને જ્યાં ભેદ જોયો છે ત્યાં વિષ્ણુ પુરાણને વિરોધ માન્ય રાખ્યું છે.

કોઇપણ યોગ્ય કવિની કૃતિમાં હોઇ શકે નહિ. વળી એક બાજુ વંશાવલીઓમાં લખ્યું છે કે, રાજા હસ્તીએ હસ્તીનાપુર વસાવ્યું હતું, કે જે ભરતથી કેટલીક પેઢીઓ પછી થયો હતો; ત્યારે બીજી બાજુ અધ્યાય ૭૫માં ભરતના પિતા દુષ્યંતની રાજધાની પણ હસ્તીનાપુર બતાવેલી છે. આ વગેરે બાબતો તેના પ્રક્ષેપને સ્પષ્ટ કરે છે. આથી એ પણ ખુલ્લું થાય છે કે, વર્તમાન મહાભારતમાં ક્ષેપક ભાગ પણ ખૂબ છે.

હવે જોવાનું એ છે કે, અસલી ભારત કેટલું છે ? તેનો ઉત્તર વર્તમાન મહાભારતમાં મોજુદ છે. જેમકે:—

ચતુર્વિંશતિ સાહસ્રીં ચક્રે ભારત સંહિતામ્ ॥ ૧।૧। ૧૦૨ ॥

ઉપાધ્યાયનૈર્વિના તાવદ્ ભારતં પ્રોચ્યતે ભુવૈ । તતોડધ્યર્ધશતં મૂયઃ સંક્ષેપં કૃતવાનુષિઃ ॥ ૧૦૩ ॥

અનુક્રમણિકાધ્યાયં વૃત્તાન્તાનાં સપર્વણામ્ । इदं द्वैपायनः पूर्वं पुत्रमध्यापयच्छुक्रम् ॥ ૧૦૪ ॥

તતોડન્યેભ્યોડનુસ્પેભ્યઃ શિષ્યેભ્યો પ્રદદૌ વિભુઃ ॥ ૧૦૫ ॥

અર્થાત્ વ્યાસે પહેલાં ૨૪૦૦૦ (શ્લોકો)ની ભારતસંહિતા બનાવી જે ઉપાધ્યાયનાં વિનાની હતી, તેનેજ શુદ્ધિમાનો ભારત કહે છે. ત્યારબાદ ઋષિએ ૧૫૦ શ્લોકમાં ફરીથી સંક્ષેપ કર્યો છે. જે પર્વસમેત સર્વ વૃત્તાંતોનો અનુક્રમણિકાધ્યાય છે, તે (ભારત) વ્યાસે પહેલાં પોતાના પુત્ર શુકને લખાવ્યું અને તે પછી તે બીજા યોગ્ય શિષ્યોને શીખવ્યું.

વ્યાસે રચેલું અને પોતાના પુત્ર તથા શિષ્યોને લખાવેલું ભારત આ પ્રમાણે ૨૪ હજાર શ્લોકનું છે અને એથી વધારાનો બધોજ ભાગ ક્ષેપકતરીકે છે.

પ્રથમ થઈ શકે છે કે, ૨૪૦૦૦ શ્લોક કહ્યા છે એ વાત બરાબર, પણ અન્યત્ર એક લાખ શ્લોક પણ કહ્યા છે તેનું શું ? તેનો ઉત્તર એ છે કે, જ્યારે ઉપરનાં પ્રમાણોથી સ્પષ્ટ છે કે ૨૪૦૦૦ જ શ્લોક વ્યાસે બનાવીને પુત્ર અને શિષ્યોને લખાવ્યા, તો તેની વિરુદ્ધનું કથન શી રીતે માનવું ? મહાભારતમાં પ્રક્ષેપક મળી મળીને જ્યારે ગ્રંથ બધોજ મોટો થઈ ગયો ત્યારે એક લાખ શ્લોકવાળી વાત પાછળથી બનાવેલી છે. વળી જે રીતે એ વાત કહેલી છે, તેગ્ગપરથી પણ સ્પષ્ટ થાય છે કે, ૨૪૦૦૦ વ્યાસકૃત શ્લોક ઉપરાંતનો ભાગ બનાવેલી છે. જેમકે:—

પાટિં શત સહસ્રાણિ ચકારાન્યાંસ સંહિતામ્ । ૧।૧।૧૦૫। ત્રિશચ્છત સહસ્રં ર્દેવલોકે પ્રતિષ્ઠિતમ્ । પિત્ર્યેપશ્ચદશ પ્રોક્તં ગન્ધર્વેષુ ચતુર્દશ । ૧૦૬ । एकं शतसहस्रं तु मानुषेषु प्रतिष्ठितम् ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થાત્-પછીથી તેમણે સાદલાખ શ્લોકોની બીજી સંહિતા (૨૪૦૦૦ શ્લોકોવાળી કરતાં જૂદી એક બીજી સંહિતા) બનાવી. તેમાંથી ત્રીસલાખ દેવશ્લોકમાં વંચાય છે, પંદરલાખ પિતૃશ્લોકમાં, ચૌદલાખ ગંધર્વશ્લોકમાં અને બાકીના માત્ર એક લાખજ મનુષ્યશ્લોકમાં વંચાય છે.

આ પ્રમાણે જે એકલાખવાળી વાત જે સ્પષ્ટમાં કહેવાયેલી છે, તે વિશ્વાસપાત્ર હોઇ શકે નહિ. વળી અહીં એક બીજી સંહિતા બનાવ્યાનું લખ્યું છે, ચાર સંહિતાઓ બનાવ્યાનું નથી લખ્યું. વળી જો તે એકજ સંહિતા ચાર ભાગોમાં વહેંચાઇ ગઇ હોય તો તો પછી બધાને અધુરે-જ ગ્રંથ મળ્યો હોય, અને આપણને તો એટલો અધુરો મળ્યો હોય કે માત્ર સાદભાગ ભાગ ! પરંતુ આપણને જે ગ્રંથ પ્રાપ્ત છે તે કોઇ ખંડિત નથી; પણ મૂળકથા પૂરી છે અને પ્રાસંગિક ઉપાધ્યાયન પણ થોડાં નથી. અત્રે “બીજી સંહિતા” કહીને એ શ્લોકોમાં પણ ૨૪૦૦૦ વાળી સંહિતાનું અસ્તિત્વ સ્વીકાર્યું છે; પણ ૨૪ હજાર શ્લોકોવાળીમાં ૬૦ લાખવાળીનું અસ્તિત્વ સ્વીકારેલું નથી અને તેજ ૨૪ હજારવાળીજ સંહિતા રચીને પુત્ર અને શિષ્યોને તે લખાવ્યાનું લખ્યું છે, તેથી ચોવીસહજાર શ્લોકજ અસલી હરે છે.

કથાપર્વમાં કેટલા શ્લોક છે એ પર્વસંપ્રદાયાય (આદિપર્વ અ. ૨)માં લખેલું છે. તે પ્રમાણે ૧૮ પર્વોની શ્લોકસંખ્યા આ પ્રમાણે થાય છે:—આદિપર્વ ૮૮૮૪+સભાપર્વ ૨૫૧૧+વનપર્વ ૧૧૬૬૪+વિરાટપર્વ ૨૦૫૦+કિલોગપર્વ ૬૬૯૮+બીષ્મપર્વ ૫૮૮૪+દ્રોણપર્વ ૮૬૦૯+કર્ણપર્વ ૪૯૬૪+શલ્યપર્વ ૩૨૨૦+સૌપ્તિકપર્વ ૮૭૦+ભીષ્મપર્વ ૭૭૫+શાંતિપર્વ ૧૪૭૩૨+અનુશાસનપર્વ ૮૦૦૦+આશ્વમેધિકપર્વ ૩૩૨૦+આશ્રમવાસિકપર્વ ૧૫૦૬+મૌસલપર્વ ૩૨૦+મહાપ્રારથાનિકપર્વ ૩૨૦+સ્વર્ગો-

રોહણપર્વ ૨૦૯=કુલ ૮૪૮૩૬. આ સંખ્યા અદારે પર્વોની છે. આથી એક લાખ શ્લોક પૂરા નથી થતા; તેથી પર્વસંગ્રહકારે લખ્યું છે કે:-

અષ્ટાદશૈવમુક્તાનિ પર્વાણ્યેતાન્વશેષતઃ । ૭૮ । શિલેષુ હરિવંશશ્ચ ભવિષ્યં ચ પ્રકીર્તિતમ્ ।
દશશ્લોક સહસ્રાણિ વિશચ્છલોક શતાનિ ચ । ૭૯ । શિલેષુ હરિવંશે ચ સમાખ્યાતાનિ
મહર્ષિણા ૧૮૦ ।

અર્થાત્-આ રીતે અદાર પર્વ વિસ્તારપૂર્વક કહ્યા છે. ખિન્નો(પરિશિષ્ટો)માં હરિવંશ અને ભવિષ્ય કહેવામાં આવ્યું છે. મહર્ષિએ હરિવંશમાં બારદશ્વર શ્લોક રચ્યા હતા. એટલે ૧૮ પર્વોની શ્લોકસંખ્યા ૮૪૮૩૬+હરિવંશ ૧૨૦૦૦=૯૬૮૩૬ શ્લોક થયા. ખ્યાલમાં રાખવું નોંધએ કે, પર્વસંગ્રહાધ્યાયમાં હરિવંશની આથી વિશેષ ચર્ચા કરેલી ક્યાંય નથી. હરિવંશને મેળવતાં પણ પૂરા એક લાખ ન થયા. ને કે તેમાં ઉગ્રશ્રવાએ શૌનકાદિને કહેલા તથા જનમેજય અને વૈશંપાયન વચ્ચે જે પ્રશ્નોત્તર થયા તેના અધાએ શ્લોકોનો સમાવેશ છે. આ ઉપરાંત સ્પષ્ટ છે કે, મહાભારતની વૃદ્ધિ થતી નોંધને એક લાખ શ્લોકવાળી વાત પાછળથી ઉમેરાઈ છે; અને પર્વ-સંગ્રહાધ્યાયમાં જે સંખ્યા અપાઈ છે, તે પણ પાછળની છે. એજ પર્વસંગ્રહાધ્યાયમાં એકવાર પહેલાં પર્વોધિષેતુ વર્ણન કર્યું છે, તેમાં પર્વોની અધ્યાયસંખ્યા અને શ્લોકસંખ્યા આપી નથી. ત્યારબાદ ફરીથી પર્વોના વિષય વિસ્તારપૂર્વક કહેવા શરૂ કર્યાં છે. તે વખતે તેમાં આ અધ્યાય-સંખ્યા અને શ્લોકસંખ્યા આપેલી છે. આથી પણ સ્પષ્ટ છે કે, મહાભારતમાં પ્રક્ષેપ થતા નોંધને આગળ ઉપર પ્રક્ષેપ થતા રોકવામાટે કોઇએ પોતાના સમયમાં આ સંખ્યા નક્કી કરી દીધી છે. પર્વસંગ્રહાધ્યાય મહાભારતના રચનારે નથી બનાવ્યો, એ વાત આથી સ્પષ્ટ થાય છે. મહાભારત-માંજ લખ્યું છે કે, વૈશંપાયને જનમેજયને મહાભારત સંભળાવ્યું; અને ઉગ્રશ્રવાએ નૈમિષારણ્યમાં શૌનક વગેરે ઋષિઓને સંભળાવ્યું; પણ આ અધ્યાય જનમેજય અને વૈશંપાયનના સંવાદથી ઘણો પહેલાં ઉગ્રશ્રવાએ કહેલો છે અને સ્વયં પર્વસંગ્રહકારે પણ તેને ઉગ્રશ્રવાએજ કહેલો દર્શાવ્યો છે. મહાભારત આદિપર્વ અધ્યાય ૧ શ્લોક પર માં એમ પણ કહ્યું છે કે:-

“મન્વાદિ ભારતં કેચિદાસ્તીકાદિ તથા પરે । તથોપરિચરાદ્યન્યે વિપ્રાઃ સમ્યગધીયતે ॥”

અર્થાત્-કેટલાક વિદ્વાનો ભારતને ‘મનુ’ના પ્રકરણથી, કેટલાક આસ્તીકના પ્રકરણથી અને કેટલાક ઉપરિચરના પ્રકરણથી ધ્યાનપૂર્વક વાંચે છે.

ઉપરિચરનો આ વૃત્તાંત ૬૩ માં અધ્યાયથી શરૂ થાય છે. એટલે જે ઘણા પ્રાચીન કાળ-માંજ (જેનું પ્રકરણ વર્તમાન ભારતમાંજ છે) પહેલાં ૬૨ અધ્યાય ભારતમાં નહોતા ગણાતા તે આ બીજા અધ્યાયનું તે કાણુ કહી શકે ? પણ હવે તે વર્તમાન મહાભારતમાં આ પર્વ-સંગ્રહની સંખ્યામાં પણ ફેર પડી ગયો છે. તેમાં હરિવંશના ૧૨૦૦૦ શ્લોક કહેલા છે, પણ હવે ૧૬૭૭૪ શ્લોક છે. દમણાંજ ઉપર લખી ચૂક્યા છીએ કે, ૧૫૦ શ્લોકની અનુક્રમણિકા વ્યાસે બનાવી, પણ હાલમાં તે એ અનુક્રમણિકાધ્યાયમાં ૨૭૫ શ્લોક છે. આ વગેરે સ્પષ્ટ પ્રમાણો મોલુદ હોવાથી એ તો નિઃસંદેહ વાત છે કે, અસલ મહાભારત ૨૪ દશ્વર શ્લોકનુંજ છે; અને તેમાં પ્રક્ષેપ થતાં થતાં તે એટલું બધું વધી ગયું છે કે ખાણમાંની મિશ્રિત નુવર્ણુ ધાતુની પેઠે અસલ મહાભારત, તેમાં ભળેલા ઉમેરાને લીધે એવું મેળમેળ થઈ ગયું છે કે, તે વગર-મહેનતે તેનાથી જુદું પાડી શકાય તેમ નથી.x

x (પ્રશ્ન) મહાભારત (૧-૧-૮૧)માં એમ પણ કહ્યું છે કે, અષ્ટૌ શ્લોકસહસ્રાણ્યષ્ટૌ શ્લોક શતાનાં ચ । અહં યેષિ શુકો વેતિ સંજયો વેતિ વા નવા ॥૮૦૦ શ્લોક હું બહુ બહુ અને શુક બહુ છે.સજય કદાચ બહુતા હોય કે નયે બહુતા હોય. આ રીતે ૮૦૦ શ્લોકજ અસલી કેમ ન માનવા ? (હતર) આમાં મહાભારતની શ્લોકસંખ્યા નથી કહી, પણ મહાભારતમાંના ૬૨ શ્લોકોની સંખ્યા કહેલી છે. જેમકે, એની આગળના શ્લોકમાં કહ્યું છે કે તત્ચલ્લોક કૃટમચાપિ પ્રથિતં સુદદં મુને । મેષું ન શક્યતેઽર્થસ્ય ગૃહત્વાત પ્રથિતસ્ય ચ—હે મુને ! તે ૬૨ શ્લોકો હલુ પણ આ ગ્રંથમાં મોલુદ છે કે જેના સમ્પાદ-ર્થ ઘણા યુદ્ધ હોવાથી સમજ શકાતા નથી, તેથી એ કથન યુદ્ધ શ્લોકોની સંખ્યા દર્શાવે છે; નહિ કે બરાબ શ્લોકોની સંખ્યા. આથી ૨૪૦૦૦ની સાથે વિશેષ નથી થતો, પરંતુ એ પણ અત્યુક્તિ છે. યુદ્ધ શ્લોકો છે તો જરૂર, પણ તે આટલી એટલી સંખ્યામાં નહિ.

આ ઇતિહાસનું નામ અને તેનું પરિણામ

મહાભારતના પહેલા પર્વના ૬૨મા અધ્યાયના ૨૦ માં શ્લોક માં લખ્યું છે કે, જયો નામે-
તિહાસોડ્યં શ્રોતવ્યં વિજિગીષુના-અર્થાત્ વિજય ઇચ્છનારા(રાજા)એ આ જય નામના ઇતિ-
હાસનું શ્રવણ કરવું જોઈએ. વળી સ્વર્ગારોહણ પર્વના પાંચમા અધ્યાયના ૪૬મા શ્લોકમાં
કહ્યું છે કે, “જયો નામેતિહાસોડ્યં શ્રોતવ્યં મોક્ષમિચ્છતા” મોક્ષાર્થેએ જય નામનો આ ઇ-
તિહાસ સાંભળવો જોઈએ. ભારતના આરંભમાં જે શ્લોકો આપેલા છે અને કથા વાંચનારા જે
વાંચ્યા પછી કથાની શરૂઆત કરે છે, તેને અંતે કહ્યું છે કે ‘તતો જયમુદીરયેત્’ ત્યારબાદ ‘જય’
કહ્યો. આ પ્રમાણેથી સિદ્ધ થાય છે કે, આ ઇતિહાસનું આદિનામ ‘જય’ છે, એટલે વ્યાસરચિત
ભારતનું નામ ‘જય’ હતું. આથી એ પણ સંભવિત લાગે છે કે પાંડવોની વિજયપ્રાપ્તિ સુધીનો
ઇતિહાસ તેમાં હતો. વળી આદિપર્વ અધ્યાય ૬૩ માં એમ પણ લખ્યું છે કે:-

वेदानध्यापयामास महाभारतपञ्चमान् । सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुक्रं चैव स्वमात्मजम् ॥ ८९॥
प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च । संहितास्तैः पृथक्त्वेन भारतस्य प्रकाशिताः ॥ ९०॥

અર્થાત્ ભગવાન વ્યાસે ચાર વેદ અને પાંચમું મહાભારત, સુમંતુ, જૈમિનિ, પૈલ અને પોતાના
પુત્ર શુકને તેમજ વૈશંપાયનને લખાવ્યું હતું. તેમણે પાછળથી પોતપોતાની અલગ અલગ ભારત-
સંહિતાઓ પ્રકટ કરી.

આથી સમગ્રય છે કે, વ્યાસરચિત ભારતસંહિતામાં ખીજ નવા ભારત ઇતિહાસ
અને ઉપદેશો વધારીને તેમના શિષ્યોએ પોતપોતાની જૂરી જૂરી ભારતસંહિતાઓ
પ્રગટ કરી. આશ્વત્થામન ગૃહસૂત્રમાં લખ્યું છે કે, સુમન્તુ-જૈમિન-વૈશંપાયન-પૈલ સૂત્ર-ભારત-
મહાભારત ધર્માચાર્યાઃ । (વ્યાસના શિષ્ય) સુમંતુ, જૈમિનિ, વૈશંપાયન અને પૈલ સૂત્ર, ભારત,
મહાભારત અને ધર્મના આચાર્યો છે; અને તેથી સુમંતુ સૂત્રકાર, જૈમિનિ ભારતકાર, વૈશંપાયન
મહાભારતકાર અને પૈલ ધર્મસૂત્રકાર હશે. આથી બે વાત સિદ્ધ થાય છે કે, ભારતના બે ગ્રંથ
જૂદા જૂદા છે; એક ભારત અને બીજું મહાભારત. ભારત જૈમિનિપ્રકાશિત અને મહાભારત
વૈશંપાયનપ્રકાશિત. એટલે વ્યાસે રચેલો જે જય ઇતિહાસ હતો તેમાં પોતા તરફથી ખીજ નવા
ઇતિહાસ અને ઉપદેશો જોડીને જૈમિનિએ ભારત અને વૈશંપાયને મહાભારત પ્રકટ કર્યું; તેથી
આ મહાભારત વૈશંપાયને પ્રકટ કરેલી ભારતસંહિતા છે, કે જે રાજા જનમેજયને સંભળાવેલી
અને પાછળથી કેટલીક વધી હતી. એટલે આમાં ૨૪૦૦૦ વ્યાસરચિત અને કેટલાક વૈશંપાયને
રચેલા શ્લોકો છે અને કેટલાક પાછળથી પ્રક્ષિપ્ત થયેલા છે; તેથી જેટલો ભાગ વ્યાસે રચેલો છે
તેમાં નિઃસંશય સાચો ઇતિહાસ છે, અને જે વૈશંપાયને રચેલો છે, તેમાં પણ સાચા ઇતિહાસનીજ
સંભાવના છે; પરંતુ ત્યારપછીની મેળવણી અદ્ભુત ઘટનાઓની છે, જેમાં ઘણે ભાગે રૂપકના
પડા પાછળ કેટલોક સાચો ઇતિહાસ પણ છે. આપણે તે ઇતિહાસનું પણ શોધન કરવું જોઈએ;
માટે અત્રે બીજી ચર્ચાસિવાય કેવળ અનાવશ્યક ભાગ છોડી દઇને આખો ગ્રંથ છાપીએ છીએ.†

મહાભારતનું યુદ્ધ ક્યારે થયું ?

મહાભારતનું યુદ્ધ ક્યારે થયું ? તેના ઉત્તરમાં હજુ વિદ્વાનો એકમત થઇ શક્યા નથી અને
ન્યાંસુધી કોઇ ચોક્કસ પ્રમાણ ન મળે ત્યાંસુધી સૌ પોતપોતાના જૂદાં જૂદાં અનુમાન કરતાજ
રહેશે; તેથી અમને એ બધા મતો વાચકસમક્ષ રજુ કરવા યોગ્ય લાગે છે.

(૧) પહેલો પક્ષ એમ કહે છે કે, મહાભારતનું યુદ્ધ દ્વાપરના અંતમાં થયું. યુદ્ધ થયા બાદ
કલિયુગ શરૂ થયો તેનું પ્રમાણ આ છે:-

यस्मिन् कृष्णो दिवं यातस्तस्मिन्नेव तदाहनि । प्रतिपन्नं कलियुगं (વિષ્ણુપુરાણ અંશ ૪,
અં ૨૪, શ્લોક ૪૦)

અર્થાત્—જે દિવસે ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ સ્વર્ગમાં ગયા, તેજ દિવસે કલિયુગ શરૂ થયો.

* એ ગ્રંથનું નામ ‘સદીક મહાભારત’ (યોગક પં. રાજરામ) અને મળવાતું ‘કેદાર’ મેનેજર-
આર્થ ગ્રંથાવલિ, સુ. લાહોર છે.

આની પહેલાં ૩૫ માં શ્લોકમાં પણ એવું જ લખ્યું છે. ભાગવત સ્કંધ ૧૨, અ. ૨, શ્લોક ૨૯માં શ્રીકૃષ્ણના સ્વર્ગારોહણ પછી જ કલિ પ્રવૃત્ત થયો એમ કહેલું છે.

“વિષ્ણોર્ભગવતો માનુઃ કૃષ્ણાભ્યોઽસૌ દિવં ગતઃ।તદાઽઽવિશત્ કલિલોકે પાપે યદ્ રમતે જનઃ॥”

તે કલિયુગ વર્ષ આજે સંવત ૧૯૭૧ અથવા ૪૦ સં ૧૯૧૪ માં ૫૦૧૫ છે, તેનાથી થોડાજ સમય પહેલાં યુદ્ધનો સમય હોવો જોઈએ.

(૨) બીજો પક્ષ કહે છે કે, એથી પહેલાં નહિ પણ એજ સમય યુદ્ધનો છે. જેમકે મહા-ભારત ગદ્યાપર્વમાં ભીમ-દુર્યોધનના યુદ્ધ પછી કૌપાયમાન થયેલા બળરામને સમગ્રવત્તાં શ્રીકૃષ્ણ કહે છે કે:—“ પ્રાપ્તં કલિયુગં વિદ્ધિઃ-અર્થાત્ કલિયુગને શરૂ થયેલો જાણો. ” આ પક્ષનાં સમર્થક પ્રમાણ:—

“આસન્ મવાસુ મુનયઃ શાસતિ પૃથિવીં યુધિષ્ઠિરે નૃપતૌ । પદ્મદ્વિકપન્નદ્વિયુતઃ શક-કાલસ્તસ્ય રાજશ્ચ ॥ ” (ગુહ્યસંહિતા ૧૩-૩) જે વખતે રાજા યુધિષ્ઠિર પૃથ્વીનું રાજ્ય કરતા હતા તે વખતે સપ્તર્ષિ મંદાનક્ષત્રમાં હતા અને તે રાજાને ૨૫-૨૬ મે વર્ષે શકકાળ શરૂ થયો.

અહીંનો શક શબ્દ વિવાદાર્પક છે, પરંતુ એ પક્ષમાં પ્રમાણ આપનારાઓનો એ આશય છે કે અહીં શકકાળ શબ્દનો અભિપ્રાય શક્યસિંહ ગૌતમયુદ્ધના સંવતથી છે; અને ગૌતમયુદ્ધ ઇસ્વીસન પૂર્વે ૬૨૩માં જન્મ્યા અને ૮૦ વર્ષ જીવતા રહ્યા હતા. તેમનો સંવત તેમના ૫૦મા વર્ષથી ચાલુ થયો-અર્થાત્ ૬૨૩ માંથી ૪૯ વાદ કરતાં ઇ. સ. પૂર્વે ૫૭૪ થી ગૌતમ સંવત શરૂ થયો; એટલે યુધિષ્ઠિરથી યુદ્ધસુધી ૨૫૨૬+યુદ્ધ સંવતથી ઇસ્વીસન સુધી ૫૭૪+ઇસ્વીસન ૧૯૧૪=૫૦૧૪ વર્ષ થયાં. એજ કલિયુગનો સમય છે.

અકબરના વખતમાં પણ યુધિષ્ઠિરનો એજ સમય નિશ્ચિત થયો હતો. જેમકે આજે અકબરી પૃષ્ઠ ૨૬૯ કલકત્તા પ્રેસમાં ૧૮૬૭માં છપાયેલી પ્રતમાં લખ્યું છે કે, ‘કળીયુગ ખેસતાંજ પહેલો રાજા યુધિષ્ઠિર થયો હતો. વિક્રમસંવત શરૂ થતાં સુધીમાં યુધિષ્ઠિરને ૩૦૪૪ વર્ષ વીતી ગયાં હતાં;’ એટલે ૩૦૪૪+ વિક્રમસંવત ૧૯૭૧=૫૦૧૫ વર્ષ થયાં.

યુતાની એલચી મેગેરિથનિસ કે જે ચંદ્રગુપ્તના દરબારમાં રહ્યા હતા, તેના લેખ તથા અવલોકન(અલેક્ઝાંડર)ની સાથે આવેલા બીજા યુતાની લેખકોના લેખોના આધારે યુતાની ઇતિહાસકોએ ભારતીય રાજાઓવિષે નીચે પ્રમાણે લખ્યું છે.

“દાયોનીસસના સમયથી સંદ્રકોત્તસ (ચંદ્રગુપ્ત) સુધી ભારતીય ૧૫૩ રાજાઓ અને ૬૦૪૨ વર્ષની ગણતરી થતી હતી; પરંતુ આ સમયમાં ત્રણવાર પ્રજાતંત્રશાસન પણ સ્થપાઈ ચૂક્યું હતું. ભારતીય ઇતિહાસ આપણને એમ પણ બતાવે છે કે, દાયોનીસસ દરકિલપથી ૧૫ પેઢી પહેલાં થઈ ચૂક્યો હતો. મથુરા અને કકીઓખોરા એ બે મોટાં નગર જેમના તાબામાં છે, તે શરસેની લોકો એ દરકિલપને ખૂબ માનપૂર્વક વાદ કરે છે.”

અહીં દરકિલપ એટલે દરિ કૃષ્ણ, તે આપણા કૃષ્ણ મહારાજ છે, કે જેમનો શરસેની લોકો સાથે સંબંધ છે અને જેઓ મથુરાના અધિપતિ કહેવાયા છે. એ શરસેન તે શ્રીકૃષ્ણના પિતા વસુદેવના પિતા હતા.

ઉપલા લેખમાં દાયોનીસસથી ચંદ્રગુપ્ત સુધી ૬૦૪૨ વર્ષ અને ૧૫૩ રાજા, ત્રણ વારના પ્રજાતંત્ર રાજ્ય સુદ્ધાં ગણેલા છે; અને કહેલું છે કે, દાયોનીસસ કૃષ્ણથી પંદર પેઢી પહેલાં થઈ ગયો હતો. એટલે ૧૫૩-૧૫=૧૩૮ રાજા કૃષ્ણથી ચંદ્રગુપ્ત સુધીમાં થયા. હવે આમાંથી દરેક રાજાનો રાજ્યકાળ વીસ વર્ષનોજ ગણાય, તોપણ ૧૩૮×૨૦=૨૭૬૦ વર્ષ શ્રીકૃષ્ણથી ચંદ્રગુપ્ત સુધીમાં થયાં. ચંદ્રગુપ્ત ઇ.સ. પૂ. ૩૧૨ માં હયાત હતો, એટલે ૨૭૬૦+૩૧૨=૨૯૭૨. પૂર્વે ૩૦૭૨ વર્ષ થાય છે; અને એ ૩૦૭૨ વર્ષમાં ઇ.સ. ૧૯૧૪ નો આંકડો ઉમેરતાં કુલ ૪૯૮૬ વર્ષ થયાં. એટલે યુતાનીઓના લેખને અનુસરીને મહાભારતના યુદ્ધને ૪૯૮૬ વર્ષ થયાં અને ભારતીય જ્યોતિષીઓને અનુસરીને ૫૦૧૫ વર્ષ થયાં. આ બન્ને સમયમાં ફક્ત ૨૯ વર્ષનો ફેર છે. તેનું કારણ એ છે કે, ૧૩૮ રાજાઓનો શાસનકાળ ૨૦ વર્ષને હિસાબે ૨૭૬૦ વર્ષનો કાઢ્યો છે, તે કાળ ૨૦ વર્ષ ને અઢી મહીના પણ હોઈ શકે છે. :

• આ પ્રમાણમાં એ નુદિ છે કે, એ ૨૦ વર્ષની સરેરાશ ૧૩૮ રાજાઓની ગણી છે; તેજ પહેલાં ૧૫

(૩) ત્રીજો પક્ષ—રાજતરંગિણીમાં કલ્હને લખ્યું છે કે, યુધિષ્ઠિરનું રાજ્ય કલિયુગનાં ૬૫૩ વર્ષ વીત્યા પછી શરૂ થાય છે. આ પક્ષ પણ આજ પ્રમાણે ઉપર આધાર રાખે છે કે:-

“આસન્ મધાસુ મુનયઃ શાસતિ રાજ્યં યુધિષ્ઠિરે નૃપતોષઙ્ગિકયુતઃ શક કાલસ્તસ્ય રાજશ્ચા”

અર્થાત્-રાજ યુધિષ્ઠિરના શાસનકાળમાં સમર્પિ મધા નક્ષત્રોમાં હતા અને ૨૫૨૬ એ તે રાજ્યનો સમય છે, કે જે સમય શકકાળનો અર્થાત્ શાલિવાહન સંવતનો છે.

હવે એ શક પહેલાં યુધિષ્ઠિર સંવત ૨૫૨૬+શકકાળ ૧૮૩૫=૪૩૬૧ વર્ષ યુધિષ્ઠિરને થયાં. તેને કલિનાં વીતેલાં વર્ષ ૫૦૧૪માંથી બાદ કરવામાં આવે તો ૬૫૩ થયાં. દેવરા બાંધવકાર હર-પતિ હાકુરે પણ લખ્યું છે કે:-

“શાકો નવાદ્રીન્દુ કુશાનુયુક્તઃ કલેર્ભવત્યદ્વગ્નો વ્યતીતઃ”

કલિયુગનાં ૩૧૭૯ વર્ષ વીત્યા પછી શક સંવત શરૂ થાય છે. શક સંવતસુધી યુધિષ્ઠિરનાં વર્ષ ૨૫૨૬ થાય છે. એટલે ૩૧૭૯-૨૫૨૬=૬૫૩ થયાં.

(૪) ચોથો પક્ષ-ઉપરના પ્રમાણમાં એમ લખ્યું છે કે, યુધિષ્ઠિરના સમયમાં સમર્પિ મધા નક્ષત્રોમાં હતા અને સમર્પિ દરેક નક્ષત્રમાં ૧૦૦ વર્ષ રહે છે. જેમકે વિષ્ણુપુરાણ (૯૪-૨૪-૩૩, ૩૪) માં લખ્યું છે કે:-

“સમર્ષાણાં ચ યૌ પૂર્વોદ્દિશ્યતે ઉદિતૌ દિવિ । તયોસ્તુ મધ્યનક્ષત્રં દ્દિશ્યતે યત્ સમં નિશિઃ

તેન સમર્ષયો યુક્તાસ્તિષ્ઠન્ત્યદ્ શતં નૃણામ્ ।”

અર્થાત્-સમર્પિઓમાંથી જે પહેલા એ તારા આકાશમાં ઉગેલા દેખાય છે, તેમનાથી સમાન અંતરે વચમાં જે નક્ષત્રો દેખાય છે તેમની સાથે સમર્પિ સો વર્ષ રહે છે.

ભાગવત સ્કંધ ૧૨ અધ્યાય ૨ માં પણ એવું જ લખ્યું છે. દરેક યુગનો આરંભ અશ્વિની નક્ષત્રથી થાય છે અને મધ્યનક્ષત્ર અશ્વિનીથી દશમું છે; એટલે કલિનાં ૯૦૦ વર્ષ વીત્યા પછી સમર્પિ મધામાં ગયા, તેથી કલિનાં ૯૦૦ વર્ષ વીતી ચૂક્યા પછી યુધિષ્ઠિરનો સમય શરૂ થાય છે. x

(૫) પાંચમો પક્ષ-વિષ્ણુપુરાણ(૪-૨૪-૩૪)માં નીચે પ્રમાણે જણાય છે કે:-

તે તુ પરિક્ષિતે કાલે મધાસ્માસન્ દ્વિજોત્તમ । તદા પ્રવૃત્તશ્ચ કલિદ્વિદશાદ્ શતાત્મકઃ

અર્થાત્-તે (સમર્પિ) પરિક્ષિતના સમયમાં મધ્યનક્ષત્રમાં હતા, ત્યારે કલિનાં ૧૨૦૦ વર્ષ વીતી ગયાં હતાં. પરિક્ષિત યુધિષ્ઠિરનો ઉત્તરાધિકારી હતો, તેથી કલિનાં વર્ષના આરંભ સેકામાં યુધિષ્ઠિર થયા. ÷

(૬) છઠો પક્ષ એવો છે કે, ઈ. સ. પૂર્વે ૧૪૦૦ થી વધારે વર્ષ પહેલાં યુધિષ્ઠિર થયા. એનું પ્રમાણ વિષ્ણુપુરાણ ૪-૨૪-૩૨ માં આ પ્રમાણે છે:-

“યાવત્ પરિક્ષિતોજન્મ યાવન્નન્દામિષેચનમ્ । પતદ્વર્ષ સહસ્રં તુ હેયં પશ્ચદશોત્તરમ્ ॥”

રાજ્યોને પણ લાગુ ગણીએ તો તેમનો શાસનકાળ માત્ર ૩૦૦ વર્ષ થાય છે. જે વધારેમાં વધારે ૩૦ વર્ષ માની લઈએ તો ૪૫૦ થાય છે. વચ્ચે જે પ્રગતંત્ર રાજ્ય ચાલ્યું તેને માટે ૨૫૪ નથી કહ્યું કે, તે કૃષ્ણની પહેલાં કે પછી ચાલ્યું. પહેલાં પણ હોઈ શકે, પાછળથી પણ હોઈ શકે અથવા કોઈ પહેલું અને કોઈ પછી એમ પણ હોઈ શકે છે; પણ જે પહેલાં જ માનીએ તો પણ એક પ્રગતંત્ર રાજ્યનો સમય ૩૦૦ અને બીજાનો ૧૨૦ આપેલો છે, ત્રીજાનો નથી આપેલો. જે વધુમાં વધુ તેનાં પણ ૩૦૦ વર્ષ માની લઈએ તો ૪૫૦+૩૦૦+૧૨૦+૩૦૦=૧૧૭૦ વર્ષ થાય છે. એમાં ૨૭૯૯ ઉમેરતાં ૩૯૫૯ થાય છે. ૬૦૪૨ પૂરાં થતાં નથી.

x ૧, ૨, ૩, ૪ પક્ષોના મતે શ્રીકૃષ્ણના સ્વર્ગારોહણ પછી કલિની શરૂઆત દર્શાવનારાં વચનોનો એ હેતુ છે કે, કલિનો પ્રભાવ સ્વર્ગારોહણ પછી થયો. જે કે કલિ પહેલેથી શરૂ થયો હતો. વિષ્ણુપુરાણમાં કહ્યું છે કે:-

યાવત્ સ પાદ પશાભ્યાં પસ્પર્શે માંવસુન્ધરામાતાવત્ પૃથિવી પરિલ્લંગે સમર્થો નામયત્ કલિઃ ॥

અર્થાત્-જ્યાંસુધી તેઓ (શ્રીકૃષ્ણ) પોતાનાં ચરણકમળથી આ ભૂમિને સ્પર્શ કરતા રહ્યા ત્યાંસુધી કલિ પૃથ્વીને અડી શક્યો ન હતો. માસમીમાંસામાં ધ્રુવપુરાણમાંથી નીચે પ્રમાણે ટાંકેલું છે કે:-

“અથ માદ્રપદે માલિ કૃષ્ણાષ્ટમ્યાં કલૌ યુગે । અષ્ટાવિંશતિતમે જાતઃ કૃષ્ણોઽસૌ દેવકીસુતઃ ॥”

અર્થાત્-અઠાવીસમા કલિયુગમાં બાદરવા વદી આઠમને દિવસે દેવકીપુત્ર શ્રીકૃષ્ણ જન્મ્યા.

÷ આ પક્ષમાં યુગની શરૂઆત અશ્વિનીથી ન હોઈ શકે.

અર્થાત-પરિક્ષિતના જન્મથી નંદના રાજ્યાભિષેકસુધી ૧૦૧૫ વર્ષ ગણવાં જોઈએ. નંદોનું રાજ્ય ૧૦૦ વર્ષ રહ્યું. જેમકે એજ અધ્યાયમાં લખ્યું છે કે:-

મહાપદ્મઃ તત્પુત્રાશ્ચ એકં વર્ષશતમવનિપતયો ભવિષ્યન્તિ । નવૈવ તાન્ નંદાન્ કૌટિલ્યો બ્રાહ્મણઃ સમુદ્ધરિષ્યતિ ॥ તેષામભાવં મૌર્યાશ્ચ પૃથિવીં મોક્ષયન્તિ । કૌટિલ્ય એવ ચંદ્રગુપ્તં રાજ્યે મિષેક્ષ્યતિ ॥

અર્થાત-મહાપદ્મ (પડેલો નંદ) અને તેનો પુત્ર ૧૦૦ વર્ષ રાજ્ય કરશે, તે નંદોને ચાણક્ય બ્રાહ્મણ ઉખાડી નાખશે, તેના નાશ પછી મૌર્યરાજાઓ પૃથ્વીનું રાજ્ય કરશે, ચાણક્યજી ચંદ્ર-ગુપ્તને રાજ્યાભિષેક કરશે.

હવે ચંદ્રગુપ્તને ઇ. સ. પૂ. ૩૧૫ માં રાજ્યગાદી મળી હતી; એટલે સિદ્ધ થયું કે, ૧૦૧૫ + ૧૦૦ + ૩૧૫ = ઇ. સ. પૂર્વે ૧૪૩૦માં યુધિષ્ઠિર હતા.

(૧) વિષ્ણુ અને ભાગવત પુરાણમાં એ પણ લખ્યું છે કે, જ્યારે સપ્તર્ષિ પૂર્વાષાઢામાં પહોંચી જશે, ત્યારે નંદોનું રાજ્ય થશે. મધ્યાથી પૂર્વાષાઢા દશમું નક્ષત્ર છે અને સપ્તર્ષિ ૧૦૦ વર્ષ એક નક્ષત્રમાં રહે છે. આથી યુધિષ્ઠિરથી નંદરાજ્ય સુધીનાં હજાર વર્ષ નક્કી થાય છે.

(૨) મગધના ઇતિહાસને આધારે યુધિષ્ઠિરથી શુદ્ધદેવ સુધીમાં ૩૫ રાજાઓએ રાજ્ય કર્યું, તેમાંથી દરેકના રાજ્યની ૨૧ સરેરાશ માનીને ૩૫×૨૧=૭૩૫ એમાં શુદ્ધની જન્મતિથિ ઇ. સ. પૂર્વે ૬૬૭ નો આંકડો ઉમેરતાં એકંદરે ઇ. સ. પૂર્વે ૧૪૦૨ નો સમય યુધિષ્ઠિરના સમયતરીકે સિદ્ધ થાય છે. *

આવો મતભેદ છે. આથી એછો સમય માનનારા પણ છે, પણ હવે વર્તમાન ઇતિહાસકોમાં તેમના મતને પોષાનાર કોઈ રહ્યું નથી.

* વિષ્ણુપુરાણ ૪-૨૩-૨૪ અનુસાર મગધનો રાજા જરાસંધ (જે યુધિષ્ઠિરનો સમકાલીન હતો) તેનાથી લઈને ૨૩ બાહ્લિદ્રથરાજ ૧૦૦૦ વર્ષ, ૫ પ્રદ્યોતરાજ ૧૦૦ વર્ષ, ૧૦ શૈલુનાગ રાજા ૩૬૨ અને નૌનન્દ ૧૦૦ વર્ષ રાજ્ય કરતા રહ્યા. આ પ્રમાણે ચંદ્રગુપ્તસુધી ૪૮ રાજા અને ૧૫૬૨ વર્ષ થાય છે.

સદ્ગત શાસ્ત્રી ક. ણાશંકરજીની ભૂમિકા

મહાભારતની મહત્તા

ધર્મે ચાર્થે ચ કામે ચ મોક્ષે ચ ભરતર્ષભ ।

યાદિહાસ્તિ તદન્યત્ર યન્નેહાસ્તિ ન તત્કચિત્ ॥(મહાભારત ૧-૬૨-૫૩)

ભાવાર્થ:—હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષના સંબંધમાં જે જે બાબતો આ મહાભારત ગ્રંથમાં સમાયલી છે, તેજ અન્ય ગ્રંથોમાં હોય છે; અને જે આમાં હોતું નથી તે અન્ય ક્યાંય પણ હોતું નથી.

ભારતવર્ષમાં મહાભારત, એ સારસ્વત નંદનવનનું ધર્મ, અર્થ, કામ તથા મોક્ષરૂપી વિવિધ કૃણો આપનારું કલ્પવૃક્ષ છે; જ્ઞાનાબ્ધિનો ઉદ્ઘાસક ચંદ્ર છે; કથારત્નોનો રત્નાકર છે; રસસમુદનું રસાયન છે; ધર્મોત્પત્તિનું અક્ષય ક્ષેત્ર છે; આનંદનો ઉદ્ધિ છે; મહાપુરુષોનું અક્ષયશરીર છે; અજ્ઞાનાંધકારમાં રૂપેલાં મનુષ્યોને પ્રકાશ આપનાર સૂર્ય છે અને ભવાટવીના ભટકણમાં વિશ્વાસપાત્ર ભોમિયો છે. એટલુંજ નહિ પણ એ ગ્રંથને જેટલાં પણ શુભ વિશેષણો આપીએ તેટલાંને માટે એ પાત્ર છે. ભારતવર્ષની આર્યપ્રજાને ચાલુ સ્થિતિમાં પણ અભિમાન લેવા જેવો પ્રાચીન મહર્ષિઓ તરફથી શાસ્ત્રસંપત્તિનો જે અમૂલ્ય વારસો મળેલો છે; તેમાં “મહાભારત” એ વિવિધ પ્રભા પ્રસારતો હૃદયાહ્વાદક મહામણિ છે. આર્યપ્રજાના આચાર-વિચાર-વ્યવહાર અને ધર્મનું રહસ્ય, અર્થશાસ્ત્ર, નિયામક કામશાસ્ત્ર, વર્ણશ્રમના સામાન્ય ધર્મ અને વિશેષ ધર્મ, સ્ત્રીધર્મ, પિતાપુત્ર-પતિ-પત્ની-ગુરુશિષ્ય-રાજપ્રજા વગેરેના પરસ્પર ધર્મ, રાજનીતિ, સામાન્ય નીતિ, કપટનીતિ, યુદ્ધકળા, યુદ્ધસમયમાં નગરાદિની વ્યવસ્થા, વિવિધ કૌશલ્ય, સૃષ્ટિસૌંદર્ય, અધ્યાત્મજ્ઞાન અને સર્વનિયામક પરમેશ્વરનું નિરૂપણ, ઇલાદિ સર્વ વિષયોને એકજ ગ્રંથમાં જેવા હોય તે તે મહાભારતમાં મળશે; અને એજ હેતુથી એક મહોક્તિ પ્રસરી રહી છે કે, ‘યન્ન ભારતે તન્ન ભારતે’-અર્થાત્ ‘જે ભારતગ્રંથમાં નથી, તે ભારતખંડમાં પણ નથી.’ મહાભારત જોકે વીરસપ્રધાન કાવ્ય છે, તથાપિ એમાં ઇતર રસોની પણ એટલી બધી રેલછેલ છે, કે એમાંનો કોઈપણ ભાગ વાંચવા માંડતાં રસિક હૃદયને તે છોડવો ગમતો નથી. ખરેખર, મહાભારત વિવિધ જ્ઞાનસમૃદ્ધિથી સમૃદ્ધ છે અને તેથીજ એણે પોતાનાં ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપોથી વિદ્વાનોને તેમ નિરક્ષરોને, નાગરિકોને તેમ ગ્રામ્યોને, બાળકોને તેમ વૃદ્ધોને અને સ્ત્રીઓને તેમ પુરુષોને પોતા તરફ આકર્ષ્યા છે. કોઈપણ સ્થાન એવું ભાગ્યેજ નીકળશે, કે જ્યાં તેના નામને અથવા તેમાંના એકાદા પ્રસંગને પણ જાણનાર કોઈ નીકળે ! આપણા ભારતવર્ષના લોકો એના તરફ પ્રીતિ-મમતા રાખે એમાં નવાઈ નથી; પરંતુ માત્ર ઇતિહાસ જોળનારા પાશ્વિમાત્મ પંડિતોને પણ આ ગ્રંથે એવી ભુરજી નાખી છે, કે જોને લીધે તેઓ એ ગ્રંથની પાછળ અનેક મંથનો કરી ગયા છે, કરી રહ્યા છે અને કરશે. એક યુરોપીયન પંડિતને કોઈએ મહાભારતની યોગ્યતાના સંબંધમાં પ્રશ્ન કરતાં તેણે કહ્યું છે કે, ‘એ ગ્રંથ એવો ઉત્કૃષ્ટ છે કે, મને એ ભારતના બદલામાં ભારત (દેશ) આપે તોપણ હું ભારત (ગ્રંથ) છોડું નહિ !’

મહાભારત રહસ્યજ્ઞાનથી ભરપૂર છે.

મહાભારતમાં સતતસુખત, બંધૂબાપ્પાન, અનુગીતા, મોક્ષધર્મ, વિષ્ણુસદસનામ આદિ પાવન કરનારા અનેક રહસ્યજ્ઞાનના ભંડારો સમાયેલા છે તેથી પણ એ ગ્રંથ મહાપૂજ્ય છે. ૨ ! ખીજી બાજુથી બાળુ રાખીને માત્ર એમાંના એક ભગવદ્ગીતા નામના રહસ્યપૂર્ણ પર્વવિભાગ તરફ દૃષ્ટિ કરીએ, તોપણ એ ગ્રંથનું ગૌરવ સદગ્રેધ્યાનમાં આવે તેમ છે. જેના ઉપર ભિન્ન ભિન્ન ભાષાઓમાં અનેકાનેક રહસ્યભરી ટીકાઓ લખાઈ છે, લખાય છે અને લખાશે; તેમ છતાં પણ જેના રહસ્યનો પાર આવ્યો નથી અને આવનાર પણ નથી; જેના ઉપર અનેક વ્યાખ્યાનાઓ વર્ષોનાં વર્ષોસુધી વ્યાખ્યાનો કર્યા કરે છે, તોપણ જેમાંથી કંઈ ને કંઈ નવું નવું રહસ્ય નીકળ્યાજ કરે છે; જે પ્રસ્થાન-ત્રયમાંનું એક પ્રસ્થાન છે; શંકરાચાર્યોદિ અનેક આચાર્યોએ જેના ઉપર ભાષ્યો રચેલાં છે; પ્રમાણે આપવામાં ભાષ્યકારો જેનો સ્મૃતિ નામથી ઉપયોગ કરે છે; જેનું વાક્ય મહાપ્રમાણ-રૂપ ગણાય છે; જે ગ્રંથ લાખો મનુષ્યોનાં મન ઉપર ગૌરવની છાપ પાડી રહેલો છે; જે કર્મ, ઉપાસના તથા જ્ઞાનના ખરા રહસ્યને સમજાવે છે; અને જેણે અસંખ્ય જ્ઞાનેચ્છુઓને પોતાની મોદિની લગાડી રાખી છે; તે ભગવદ્ગીતાશ્રી અનુપમ ગ્રંથ પણ મહાભારતશ્રી રત્નદારના મધ્ય-પદકના સ્થાનમાં શોભી રહેલો હોઈને એ એકજ ગ્રંથ મહાભારતનું ગૌરવ સૂચવવાને પૂરતો છે.

મુખ્ય પર્વો અને પેટા પર્વો

મહાર્પ કૃષ્ણદ્રુપાયને કવિના આરંભમાં દેશ, કાલ, ધર્મ તથા આયુષ્ય આદિની ગંભીર સ્થિતિ જોઈને, પરમ કૃપાથી સર્વના કલ્યાણને માટે આ ગ્રંથ નિર્મ્યો છે. આ ગ્રંથ જનમેજય-રાજાના સર્પસત્રમાં તે રાજાના પૂછવાથી, મહર્ષિ વ્યાસની આજ્ઞા થતાં વૈશંપાયનમુનિએ સો પર્વ-વિભાગથી સંભળાવ્યો હતો. તે પછી સૌતિ ઉગ્રશ્રવાએ તે સો પર્વોને અંતર્ગત રાખી નીચે જણાવેલાં મુખ્ય મુખ્ય અઠાર પર્વરૂપે નૈમિષારણ્યવાસી શૌનકાદિ ઋષિઓને સંભળાવ્યો હતો.

૧ આદિપર્વ ૨ સભાપર્વ ૩ વનપર્વ ૪ વિરાટપર્વ ૫ ઉદ્યોગપર્વ ૬ ભીષ્મપર્વ ૭ દ્રોણપર્વ ૮ કર્ણપર્વ ૯ શલ્યપર્વ ૧૦ સૌમિકપર્વ ૧૧ સ્ત્રીપર્વ ૧૨ શાંતિપર્વ ૧૩ અનુશાસનપર્વ ૧૪ અશ્વ-મેધપર્વ ૧૫ આશ્રમવાસપર્વ ૧૬ મૌસવ્રપર્વ ૧૭ મહાપ્રસ્થાનિકપર્વ ૧૮ સ્વર્ગારોહણપર્વ.

મહાભારતમાં પેટા પર્વોની સંખ્યા ૧૦૦ની કહી છે; તે ઉપલબ્ધ છાપેલી પ્રતોમાં નીચે પ્રમાણે છે:—

૧-આદિ પર્વ			
૧ અનુક્રમણિકા પર્વ	૧૧ ચૈત્રરથ પર્વ	૨૧ લોકપાલસભાખ્યાન પર્વ	૨
૨ પર્વસંગ્રહ પર્વ	૧૨ સ્વયંવર પર્વ	૨૨ રાજસૂયારંભ પર્વ	૩
૩ પૌષ્ય પર્વ	૧૩ વૈવાહિક પર્વ	૨૩ જરાસંઘવધ પર્વ	૪
૪ પોશોમ પર્વ	૧૪ વિદુરાગમન રાજ્ય-લાંભપર્વ	૨૪ દિગ્વિજય પર્વ	૫
૫ આસ્તીક પર્વ	૧૫ અર્જુનવનવાસ પર્વ	૨૫ રાજસૂય પર્વ	૬
૬ અંશાવતરણ પર્વ	૧૬ સુભદ્રાહરણ પર્વ	૨૬ અર્ધભિદરણ પર્વ	૭
૭ સંભવ પર્વ	૧૭ હરણાહરણ પર્વ	૨૭ શિશુપાલવધ પર્વ	૮
૮ જગુગૃહ પર્વ	૧૮ ખાંડવદાહ પર્વ	૨૮ દ્યુત પર્વ	૯
૯ હિડિંબવધ પર્વ	૧૯ મયદર્શન પર્વ	૨૯ અનુદ્યુત પર્વ	૧૦
૧૦ બકવધ પર્વ	૨-સભા પર્વ	૩-વન પર્વ	
	૨૦ સભાક્રિયા પર્વ	૩૦ અરણ્ય પર્વ	૧

૩૧ કિર્મિરિવધ પર્વ	૨	૫૯ પ્રગ્ગર પર્વ	૩	૧૧-સ્ત્રી પર્વ	
૩૨ અર્જુનાભિગમન પર્વ	૩	૬૦ સનત્સુગત પર્વ	૪	૮૫ જ્ઞપ્તદાનિક પર્વ	૧
૩૩ કૈરાત પર્વ	૪	૬૧ યાનસંધિ પર્વ	૫	૮૬ સ્ત્રીવિલાપ પર્વ	૨
૩૪ ઈન્દ્રોકોનાભિગમન પર્વ	૫	૬૨ ભગવદ્દાન પર્વ	૬	૮૭ શ્રાદ્ધ પર્વ	૩
૩૫ નરોપાખ્યાન પર્વ	૬	૬૩ સેનાનિર્યાણ પર્વ	૭	૧૨-શાન્તિ પર્વ	
૩૬ તીર્થયાત્રા પર્વ	૭	૬૪ ઉલૂકફૂતાગમન પર્વ	૮	૮૮ રાજધર્મ પર્વ	૧
૩૭ જટાસુરવધ પર્વ	૮	૬૫ રથાતિરથસંખ્યાન પર્વ	૯	૮૯ આપદ્ધર્મ પર્વ	૨
૩૮ યક્ષયુદ્ધ પર્વ	૯	૬૬ અંબોપાખ્યાન પર્વ	૧૦	૯૦ મોક્ષધર્મ પર્વ	૩
૪૦ આજગર પર્વ	૧૧	૬-ભીષ્મ પર્વ		૧૩-અનુશાસન પર્વ	
૪૧ માર્કંડેયસમારથા પર્વ	૧૨	૬૭ જંબૂખંડવિનિર્માણ પર્વ	૧	૯૧ દાનધર્મ પર્વ	૧
૪૨ દ્રૌપદીસત્યભામા- સંવાદ પર્વ	૧૩	૬૮ ભૂમિ પર્વ	૨	૯૨ ભીષ્મસ્વર્ગારોહણ પર્વ	૨
૪૩ ધોપયાત્રા પર્વ	૧૪	૬૯ ભગવદ્ગીતા પર્વ	૩	૧૪-અશ્વમેધ પર્વ	
૪૪ મૃગસ્વમોહભવ પર્વ	૧૫	૭૦ ભીષ્મવધ પર્વ	૪	૯૩ આશ્વમેધિક પર્વ	૧
૪૫ ત્રીહિદ્રૌણિક પર્વ	૧૬	૭-દ્રોણ પર્વ		૯૪ અનુગીતા પર્વ	૨
૪૬ દ્રૌપદીહરણ પર્વ	૧૭	૭૧ દ્રોણાભિષેક પર્વ	૧	૧૫-આશ્રમવાસ પર્વ	
૪૭ જયદ્રથવિમોક્ષણ પર્વ	૧૮	૭૨ સંશત્કવધ પર્વ	૨	૯૫ આશ્રમવાસ પર્વ	૧
૪૮ રામોપાખ્યાન પર્વ	૧૯	૭૩ અભિમન્યુવધ પર્વ	૩	૯૬ પુત્રદર્શન પર્વ	૨
૪૯ પતિવ્રતામહાત્મ્ય પર્વ	૨૦	૭૪ પ્રતિજ્ઞા પર્વ	૪	૯૭ નારદાગમન પર્વ	૩
૫૦ કુંડલાહરણ પર્વ	૨૧	૭૫ જયદ્રથવધ પર્વ	૫	૧૬-મૌસલ પર્વ	
૫૧ આરણ્ય પર્વ	૨૨	૭૬ ધટોત્કચવધ પર્વ	૬	૯૮ મૌસલ પર્વ	૧
૪-વિરાટ પર્વ		૭૭ દ્રોણવધ પર્વ	૭	૧૭-મહાપ્રસ્થાનિક પર્વ	
		૭૮ નારાયણાશ્રમોક્ષ પર્વ	૮	૯૯ મહાપ્રસ્થાન પર્વ	૧
		૮-કર્ણ પર્વ		૧૮-સ્વર્ગારોહણ પર્વ	
૫૨ પાંડવપ્રવેશ પર્વ	૧	૭૯ કર્ણ પર્વ	૧	૧૦૦ સ્વર્ગારોહણ પર્વ	૧
૫૩ સમયપાલન પર્વ	૨	૯-શંકર પર્વ		આ રીતે મહાભારતમાં કુલ	
૫૪ કીચકવધ પર્વ	૩	૮૦ શંકરવધ પર્વ	૧	૧૦૦ પર્વ હોવા ઉપરાંત હરિ-	
૫૫ ગોહરણ પર્વ	૪	૮૧ હૃદયપ્રવેશ પર્વ	૨	વંશમાં નીચલાં ત્રણ પર્વો છે.	
૫૬ વૈવાલિક પર્વ	૫	૮૨ ગદાયુદ્ધ પર્વ	૩	૧૯-હરિવંશ પર્વ	
૫-ઉદ્યોગ પર્વ		૧૦-સૌમિક પર્વ		૧ હરિવંશ પર્વ	
૫૭ સેનાલોગ પર્વ	૧	૮૩ સૌમિક પર્વ	૧	૨ વિષ્ણુ પર્વ	
૫૮ સંજયયાન પર્વ	૨	૮૪ ઔષીક પર્વ	૨	૩ ભવિષ્ય પર્વ	

આ પ્રમાણે જો હરિવંશ પર્વને પણ મહાભારતમાં ગણીએ તો વ્યાસોક્ત સંખ્યા કરતાં ત્રણ પર્વો વધે છે.

ઉક્ત સંખ્યા કરતાં વધઘટ

વ્યાસજીએ પર્વો, અંતર્પર્વો, અધ્યાયો તથા શ્લોકોની ગણના આદિપર્વના પર્વસંગ્રહાધ્યાય નામના બીજા અધ્યાયમાં આપેલી છે; પરંતુ તે સાંપ્રતમાં મળતા મહાભારતની સાથે મળતી આવતી નથી, તેને લીધે કેટલાએક ભારતમાં વધારાઘટાડો થયેલો માને છે. તે સંબંધમાં વિચાર કરવાની અનુકૂળતાને સાર અહીં નીચકંડે ગણાવેલી અંતર્પર્વોની સંખ્યા, વ્યાસોક્ત પર્વો, અંતર્પર્વો, અધ્યાયો તથા શ્લોકોની સંખ્યા અને ઉપલબ્ધ મહાભારતમાં દેખાતી તે સંખ્યાનું કોષ્ટક આપ્યું છે.

કોષ્ટક

મુખ્ય પદો	ઉપલબ્ધ પર્વ વિભાગ	નીલકંઠોક્ત મે રીતના પર્વ † વિભાગ ‡	વ્યાસોક્ત અધ્યાય-સંખ્યા	ઉપલબ્ધ અધ્યાય-સંખ્યા	વ્યાસોક્ત શ્લોકસંખ્યા	ઉપલબ્ધ મહાભારતની શ્લોકસંખ્યા
૧ આદિ	૧૯	૧૯	૧૮	૨૨૭	૨૩૪	૮૮૮૪
૨ સભા	૧૦	૯	૯	૭૮	૮૧	૨૫૧૧
૩ વન	૨૨	૧૬	૧૬	૨૬૯	૩૧૫	૧૧૬૬૪
૪ વિરાટ	૫	૪	૪	૬૭	૭૨	૨૦૫૦
૫ ઉદ્યોગ	૧૦	૧૧	૧૧	૧૮૬	૧૯૬	૬૬૬૮
૬ ભીષ્મ	૪	૫	૫	૧૧૭	૧૨૨	૫૮૮૪
૭ દ્રોણ	૮	૮	૮	૧૭૦	૨૦૨	૮૯૦૯
૮ કર્ણ	૧	૧	૧	૬૯	૯૬	૪૯૬૪
૯ શલ્ય	૩	૪	૪	૫૯	૬૫	૩૨૨૦
૧૦ સૌપ્તિક	૨	૩	૩	૧૮	૧૮	૮૭૦
૧૧ સ્ત્રી	૩	૫	૫	૨૭	૨૭	૭૭૫
૧૨ શાંતિ	૩	૪	૪	૩૨૯	૩૬૫	૧૪૭૩૨
૧૩ અનુશાસન	૨	૧	૧	૧૪૬	૧૬૮	૮૦૦૦
૧૪ અશ્વમેધ	૨	૨	૨	૧૦૩	૯૨	૩૩૨૦
૧૫ આશ્રમવાસ	૩	૩	૩	૪૨	૩૯	૧૫૦૬
૧૬ મૌસલ	૧	૧	૧	૮	૮	૩૨૦
૧૭ મહાપ્રસ્થાનિક	૧	૧	૧	૩	૩	૩૨૦
૧૮ સ્વર્ગારોહણ	૧	૧	૧	૫	+ ૫	૨૦૯
૧૯ હરિવંશ	૩	૨	૩	લખ્યા નથી	૩૧૮	૧૨૦૦૦
૧૯	૧૦૩	૧૦૦	૧૦૦	૧૯૨૩	૨૪૨૬	૯૬૮૩૬
						૯૯૯૫૮

† પં ૦ નીલકંઠે આદિ પર્વના અં ૨ ના શ્લોક ૩૯૬ ની ટીકામાં આપેલો આ પર્વગણનાનો શ્લોક આ પ્રમાણે છે:—“ આદિ ધ્યાન ૧૯ સમાધન ૯ વનચર્ય ૧૬ વેરાટમ્ ૪ દ્યોગયુક્ ૧૧ ભીષ્મદ્રોણમ્ ૫ જં ૮ ચ કર્ણકુ ૧ તથા શલ્યેષ ૪ સૌપ્તમ્ ૩ મ્ । સ્ત્રીશં ૫ શાંતિમ્ ૪ દાનધર્મકુ ૧ હૃયેજ્યારા ૨ શ્રમાવાસગં ૩ કં ૧ કં ૧ મૌસલયાનયોર્દ્યુગતિકં ૧ વંશેષ ૨ મેતચ્છતે ॥ ” આ વરરચિની પરિભાષા પ્રમાણે અંકગણનાની પરિપાટી છે. બીજા અધ્યાયમાં પર્વસંખ્યા આને અનુસરીને આપી છે.

‡ આ પર્વગણનાનો શ્લોક અં ૨ ના શ્લોક ૮૫ ની ટીકામાં આ પ્રમાણે છે:—“ પર્વાણિ-ષ્ટ ૧૮ ત્યંક ૯ નૃપ ૧૬ વાર્ધી ૪ દ્ ૧૧ ધી ૫ મૈ ૮ ક ૧ કેદ ૪ ત્રિ ૩ ધી: ૫ । વાહ્નો ૪ ન્દુ ૧ દ્વિ ૨ ત્રિ ૩ મૂ ૧ મૂ ૧ મૂ ૧ ગ્રામા ૩ એતિ શતંક્રમાત્ ॥ ”

* આસુનિએ આ અધ્યાયોની અને શ્લોકોની ગણના, આદિ પર્વના અધ્યાય બીજાના શ્લોક ૧૩૧થી તે ૩૭૬માં શ્લોક સુધીમાં આપી છે.

+ આમાં પાંચ અધ્યાય પછી મહાભારતની સમાપ્તિ છે. તે પછી એક હરિવંશેષ શ્રવણવિધિનો અધ્યાય આપેલો છે. તેની ગણતરી હરિવંશખાતે થઈ નથી, એટલે ગણના બેવડી નહિ એ હેતુથી તેને આમાં ગણ્યો નથી.

મહાભારતમાં શ્લોકોનો વધારો થયો નથી, પણ ઘટાડો થયો છે.

ઉપર આપેલા કોષ્ટક ઉપરથી જણાશે કે, વ્યાસોક્ત અધ્યાયો કરતાં હમણાં ઉપલબ્ધ થતા મુજબમાં છપાયેલા મહાભારતમાં ૫૦૩ અધ્યાયો વધારે જોવામાં આવે છે. તેમાં વ્યાસજીએ પોતાની અધ્યાયગણનામાં હરિવંશના ૩૧૮ અધ્યાયોની ગણતરી કરી નથી; અને આપણે તે કોષ્ટકમાં ગણી લીધા છે, એટલે તે બાદ કરતાં ૧૮૫ અધ્યાયો વધે છે. ભલે તે વધે, પરંતુ શ્લોકોની સંખ્યા મળતી હોય તો કોઈ પંડિતમન્યોના પ્રતાપથી થયેલું તે અધ્યાયોનું ન્યૂનાધિક્ય અકિંચિત્કર છે; કારણકે જેમ કોઈ પાંચશેર પાંચશેરની આઠ ધડીઓથી મણુ અન્ન તોલે, અથવા કોઈ દશશેર દશશેરની ચાર ધડીઓથી મણુ અન્ન તોલે, તો તેમાં કાંઈ ખોટું નથી; પણ ચાલીસ શેરમાં ન્યૂનાધિક કરે તોજ તે વિવાદાસ્પદ થઈ પડે. તેજ પ્રમાણે અહીં પણ કોઈ પંડિતમન્યને કોઈ અધ્યાયમાં વધારે શ્લોકો લાગ્યા હોય અથવા પ્રસંગાંતર થતું લાગ્યું હોય અને તેણે તે અધ્યાયનો વિભાગ પાડ્યો હોય, તો તેથી કંઈ મહાન અનિષ્ટ થતું નથી. અનિષ્ટ તો ત્યારે થયેલું ગણાય, કે જ્યારે તેમાં સ્વાર્થસાધુઓએ નવા શ્લોકો દાખલ કરી દબને ગ્રંથ વધારી દીધો હોય !

હવે એ શ્લોકોમાં તેમ થયું છે કે નહિ, તેનો આપણે વિચાર કરીશું. વ્યાસજીએ ગણાવેલી શ્લોકોની સંખ્યા કરતાં મહાભારતની છાપેલી પ્રતમાં ૩૧૨૨ શ્લોકોનો વધારો જોવામાં આવે છે. તેમાં વ્યાસજીએ હરિવંશના ૧૨૦૦૦ જ શ્લોકો ગણાવેલા છે અને ઉપલબ્ધ હરિવંશમાં ૧૬૦૮૦ શ્લોકો છે, એટલે ૪૦૮૦ શ્લોકો હરિવંશના વધે છે. એ વધારાના સંખ્યામાં પંડિતવર્ચ નીલકંઠે આદિપર્વના અં ૨ ના શ્લો ૩૭૯ ની ટીકામાં ખુલાસો કર્યો છે, તે પાઠકોની નજીમાંટે અહીં આપું છું. હરિવંશમાં બીજાં આખ્યાનો છે; તેમ છતાં હરિવંશ અને ભવિષ્ય પર્વ અવસ્ય અપેક્ષિત છે, એ જણાવવા ‘**खिलेषु हरिवंशश्च भविष्यं च प्रकीर्तितम्**’ (આદિ ૨, શ્લો ૩૭૯) આ શ્લોકમાં એ બે પર્વનાજ નામો આપ્યાં છે; અને તે બે પર્વનાજ ૧૨૦૦૦ શ્લોકોની સંખ્યા ગણાવી છે. (હરિવંશમાં એક ત્રીજું વિષ્ણુપર્વ છે, એ સ્મરણમાં રાખવું.) અર્થાત્ આખા ગ્રંથની શ્લોકસંખ્યા ગણાવી નથી, કારણ કે એ સંપૂર્ણ ગ્રંથમાં અધિક શ્લોકો જોવામાં આવે છે. વળી હરિવંશમાં બાર હજારજ શ્લોકો માનીએ છીએ, તો તેટલાથી લાખ શ્લોકોની પૂર્તિ થતી નથી; અને ઉપર પ્રમાણે સ્વીકારવાથી એ લાખ શ્લોકની પૂર્તિ થઈ શકે છે. તે આ પ્રમાણે કે, વ્યાસજીએ ગણાવેલા શ્લોકોની સંખ્યા ૯૬૨૧૬, કેવાસયાત્રાસહિત પુસ્કર પ્રાદુર્ભાવાદિ હરિવંશના ઉત્તરવિભાગના ચાર હજારથી કંઈક ઓછા શ્લોકો, અને તે પછી ઋષિએ ફરી દોઢસો શ્લોકનું સંક્ષિપ્ત ભારત કર્યું તે દોઢસો શ્લોક મળીને એક લાખ અને દોઢસો શ્લોકોની પૂર્તિ થાય છે.

પંડિત નીલકંઠે વ્યાસોક્ત શ્લોકસંખ્યા ૯૬૨૧૬ ગણી છે, પણ તે શ્લોકોની સંખ્યા ૯૬૮૩૬ની થાય છે. જે કે એમણે ૧૫૦ શ્લોકો જૂદા ગણ્યા છે, એટલે તે ઉમેરતાં એમના શ્લોકો ૯૬૩૬૬ થાય છે; તોપણ મૂળ વ્યાસોક્ત ગણના કરતાં એમની ગણનામાં ૪૭૦ શ્લોકો ઓછા થાય છે. કોઈ ભૂલને લીધે આમ થયું હોવું જોઈએ.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે હરિવંશમાં પણ વ્યાસની ગણનાવિનાના શ્લોકો જેટલા-એટલે કે ૪૦૮૦ શ્લોકો વધે ત્યાંસુધી તો શ્લોકોમાં ઉમેરો થયેલો ગણાય નહિ. ઉલટું અહીં મળતી પ્રતમાં તો ૩૧૨૨ શ્લોકોજ વધેલા જણાય છે. આથી ઉમેરાની વાત તો ક્યાંયે ગઈ પણ મૂળમાંજ ૯૫૮ શ્લોકોની ખોટા આવે છે. હવે એ શ્લોકો ક્યાં જતા રહ્યા તે વાત જતી કરવા છતાં આપણે એટલો તો નિશ્ચય કરી શક્યા છીએ કે, મૂળ લાખ શ્લોકના ગ્રંથમાં ઉમેરો થયો નથી, પણ તેમાંથી શ્લોકો ઓછા થયા છે. કેમકે અત્યારે ઉપલબ્ધ છાપેલા ભારતમાં હરિવંશ સાથે ૯૮૯૫૮ શ્લોકો મળતા હોવાથી લાખ શ્લોકમાં ૪૨ ઓછા રહે છે. જૂદીજૂદી પ્રતોની સંખ્યાઓ જોતાં તેમાં થોડાથોડા શ્લોકોનું ન્યૂનાધિક્ય જણાય છે; પરંતુ કેટલેક ટેકાણે દોઢ દોઢ શ્લોકે આંકડાઓ મૂકેલા છે, તેથી તેમ થયું હોય એમ લાગે છે.

આ રીતે શ્લોકોની એકંદર સંખ્યામાં વધારો થતો નથી, એટલે અંતર્પર્વો અને અધ્યાયોનું ન્યૂનાધિકપણ હાનિકારક થતું નથી. તાત્પર્ય કે મૂળમાં ઉમેરો થયો નથી પણ તેમાંથી કેટલાક શ્લોકો ઓછા થયા છે.

જુદિવાદીઓનું મંતવ્ય

કેટલાએક જુદિવાદીઓ પોતાની જુદિમાં (તર્કમાં) ન ઉતરે તેની પ્રાચીન ઇતિહાસ તથા પુરાણોની દૈવી સામર્થ્યથી ભરેલી કથાઓને ખોરી કહે છે; ત્યારે કેટલાએક તેવી કથાઓને માનુષી ભાવમાં મૂકવામાટે તેનાં રૂપકો ધડવા મંડી પડે છે! વળી કેટલાએક તેા ચમત્કારપ્રિય મનુષ્યોએ તે પાછળથી હુસારી દીધેલી છે, એમ માને છે. એ જુદિવાદીઓનાં એવાં મંતવ્યોનાં કારણો અને તેની સત્યાસત્યતાને અહીં થોડો વિચાર કરીશું, તેા તે અરથાને ગણાશે નહિ.

પ્રમાણો

કોઇપણ વસ્તુની યથાર્થ સ્થિતિ જાણવામાટે પ્રમાણોની અપેક્ષા રહે છે. પ્રમાણો ચાર છે-પ્રત્યક્ષ, અનુમાન, ઉપમાન અને શાબ્દ. કેટલાએક અર્થોપત્તિ અને અનુપપત્તિ નામનાં બે અધિક પ્રમાણોની સાથે છ પ્રમાણો માને છે. તે પ્રમાણોમાંનાં પ્રત્યક્ષ, અનુમાન અને શાબ્દ આ ત્રણ પ્રમાણો મુખ્ય છે, એટલે અહીં તે સંબંધીજ વિચાર કરીશું.

પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ

નાસ્તિક આવાદ્ધમાતામાથીઓ માત્ર પ્રત્યક્ષ(ઇન્દ્રિયજન્ય જ્ઞાન)નેજ પ્રમાણ માને છે. તેઓ બીજાં અનુમાન, આગમ(શાસ્ત્ર) વગેરે પ્રમાણોને માનતા નથી; તેથી તેઓએ પ્રત્યક્ષને અનુસરીને કેટલાએક સૂત્રો પણ નિર્મેલો છે કે જે સૂત્રો તેમના ઉદયકાળમાં તદનુયાયીઓમાં મહાસૂત્ર-રૂપે વપરાતાં હતાં. તેમાંનાં થોડાં સૂત્રો તેઓનું મંતવ્ય દર્શાવવા તથા પૂર્વે પણ શાસ્ત્રોના તથા ધર્મના પ્રવાતકો હતા તે જણાવવા અહીં આપું છું:-“સૂત્રો ન ધર્માશ્ચરેત્ । एष्यत्फलवात् । सांशयिकत्वाच्च । वरमद्य कपोतः श्वो मयूरात् । कोह्यबालिशो हस्तगतं परगतं कुर्यात् । शास्त्रेकत धर्मेणुं आचरणं કરવું નહિ, કારણ કે તેવા ધર્મેણુ આચરણ કરીને પછીથી ફળની ઈચ્છા રાખતી પડે છે-અર્થાત્ તત્કાળ ફળ મળતું નથી; તેમજ તે ફળ સંશયવસ્તુ પણ છે, માટે કાલે મોર મળતો હોય તેના કરતાં આજે હાથમાં રહેલો કપોત શ્રેષ્ઠ છે. કયો ડાહ્યા મનુષ્ય પોતાના હાથમાં રહેલું ધન પારકાના હાથમાં જવા દે ?” ઇત્યાદિ વાદો કરીને તેઓ પોતે ભમતા હતા અને બીજાઓને ભમાવતા હતા; એટલુંજ નહિ પણ તેઓ તેા સર્વવ્યાપક ચૈતન્ય જે શુદ્ધ ભાવથી દેહોને પ્રવર્તાવે છે તેને પણ માનતા નહિ; પરંતુ જેમ કાથો, ચૂનો અને પાન મળવાથી લાલ રંગ થાય છે, જેમ અન્નાદિક હોવાથી તેમાં માદક ગુણ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમજ પૃથ્વી, જળ, તેજ અને વાયુએ ચારના યોગ્ય સંયોગથી દેહ, ઇન્દ્રિયો વગેરેની પ્રવૃત્તિ થાય છે, એવું માનતા હતા.

અનુમાન પ્રમાણ

આવો તેઓનેા પ્રત્યક્ષવાદ કેટલાકોને અનુકૂળ જણાયો નહિ. કારણ તેમણે વિચાર્યું કે, જે દેહવ્યતિરિક્ત ચૈતન્ય ન હોય તેા પુનર્જન્મ પણ ગણાય નહિ અને તેમ થાય તેા તત્કાળ ઉત્પન્ન થયેલું વછેરું ધાવવામાં પ્રવૃત્ત થાય છે, એમાં શો હેતુ ? કારણ કે સંસ્કારવિના તેવી પ્રવૃત્તિ એ પ્રત્યક્ષ વિરુદ્ધ છે. આમ માનીને તેઓએ બીજું ‘અનુમાન’ નામનું પ્રમાણ સ્વીકાર્યું અને તેવડે તેઓએ સિદ્ધ કર્યું કે, ‘કોઇપણ પ્રવૃત્તિ અનુભવપૂર્વક હોય છે. આપણી પ્રવૃત્તિની પેડે, તેમની-આ સ્તનપાન કરનારાં વછેરાંની પ્રવૃત્તિ પણ અનુભવપૂર્વકજ છે.’ આ રીતે તેઓએ પ્રત્યક્ષ અને પ્રત્યક્ષોપજીવી અનુમાન (પ્રત્યક્ષ છે મૂઝ જેવું-અર્થાત્ પ્રથમ ધૂમવાળા અગ્નિને જોયો હોય તેાજ પછીથી પર્વત ઉપર ધુમાડો નેહને પર્વત વહનિવાળો છે, ધૂમવાળો છે, માટે એવું અનુમાન કરી શકાય છે તેથી) એ બે પ્રમાણો સ્વીકાર્યાં.

શાબ્દ પ્રમાણ

પરંતુ આસ્તિકોને માત્ર એ બે પ્રમાણોથી ઇશ્વરની અને પરલોક આદિની સિદ્ધિ થઇ નહિ.કારણ કે પ્રત્યક્ષ હોય ત્યાંજ અનુમાન ચાલી શકે છે, અપ્રત્યક્ષ વસ્તુમાં અનુમાન ચાલી શકતું નથી; અને ઇશ્વરાદિક અજોચર ભાવો જાણવાની આવશ્યકતા તેા જણાઇ. કેમકે શુભાશુભ કર્મોનાં ફળ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે; પણ જડ કર્મો સ્વતંત્ર રીતે ફળ આપવા સમર્થ થતાં નથી. એટલે તેનાથી ઇતર સર્વ કર્મોને સંચાલન કરનાર તથા ફળદાતા કોઇ હોવોજ નેહએ આવો વિચાર ઉપસ્થિત થયો. ભગવાન વ્યાસે બ્રહ્મસૂત્રમાં દર્શાવ્યું છે કે-**फलमत उपपत्तेः । ३। ૨। ૩૮ ।** અર્થાત્ ઇશ્વરથી જીવોને કર્મનું ફળ ઉત્પન્ન થાય છે; કેવળ કર્મથી ફળ ઉત્પન્ન થતું નથી. કારણ કે

ચીન-યમય ઇશ્વરનું ઇશોત્પાદકપણું ધરી શકે છે; પરંતુ જરૂરનું સ્વતંત્રતાથી ઇશોત્પાદકપણું ધરી શકતું નથી. વળી ‘કર્માધ્યક્ષસ્સર્વભૂતાધિવાસઃ’ એ શ્રુતિમાં ઇશ્વરનું કર્માધ્યક્ષપણું કહેલું છે-અર્થાત્ ઇશ્વરજી કર્માનુરૂપ ફળદાતા છે. આ ફળદાતાની ઉપાસના કરવા-તેમનું જ્ઞાન થવા આગલાં બે પ્રમાણો સ્વતંત્ર રીતે ઉપયોગી થયાં નહિ તેથી, તેમજ અધિક શુભાશુભ કર્મથી પ્રાપ્ત થતા સ્વર્ગ તથા નરકાદિ લોકો અને તે નાશવંત લોકોથી મુક્ત થઇને અવિનાશી પદની પ્રાપ્તિના સાધનનું જ્ઞાન પ્રકટ થવા માટે તેઓને શાસ્ત્ર (આગમ-શાસ્ત્ર) પ્રમાણની જરૂર પડી. કારણ કે ત્યાં પ્રત્યક્ષ તથા અનુમાન પહોંચી શકતાં નથી. તે નરકાદિ લોકો છે અને એમાં શાસ્ત્રજ પ્રમાણભૂત છે. જેમકે શ્રુતિ ભગવતી કહે છે કે, ‘વૈવસ્વતં સક્લમનં જનાનાં-પાપીઓને યમલોકમાં જનું પડે છે’ ઇત્યાદિ શ્રુતિઓ; તેમજ ‘સ્મરન્તિ ચ’ (અક્ષસૂત્ર ૩-૧-૧૪)-સ્મૃતિકારો પણ દુઃકર્મીઓને નરકલોકની પ્રાપ્તિ પ્રતિપાદન કરે છે; અને ‘કૃતાત્યયેડુનુશયવાન દૃષ્ટ સ્મૃતિભ્યાં યથેત્તમનેવં ચ’ (અક્ષસૂત્ર ૩-૧-૮) ‘સ્વર્ગોદેશથી કરેલાં પુણ્યનો નાશ થતાં પુણ્યાત્મા અહીંથી જે માર્ગે સ્વર્ગલોકમાં ગયો હોય તે માર્ગથી અથવા અન્ય માર્ગથી ભોગ કરતાં બાકી રહેલાં સંચિત કર્મોની સાથે ભૂલોકમાં આવે છે’ ઇત્યાદિથી આ લોક-પરલોકનું ગમનાગમન તથા તેના હેતુઓ શાસ્ત્ર પ્રમાણથીજ મળે છે. વળી મુક્તિને માટે પણ ‘અતોડનંતેન તથા હિ લિઙ્ગમ્’ (અક્ષસૂત્ર અ ૩-૨-૨૬) જીવ તથા બ્રહ્માના અભેદ સાક્ષાત્કારવડે જીવોપાધિભૂત અવિદ્યાની નિવૃત્તિ પછી શુદ્ધ જીવ અનંત એવા બ્રહ્મની સાથે અભિન્ન થઇ જાય છે-મિથ્યાભૂત ભેદ ત્યજીને અત્યંત અભેદ પામે છે. શ્રુતિ પણ કહે છે કે-‘બ્રહ્મવિદ્ બ્રહ્મૈવ ભવતિ-બ્રહ્મ જાણે તે બ્રહ્મજ થાય છે.’ ‘બ્રહ્મવિદાન્તોતિ પરમ્-બ્રહ્મવેતા પરમપદને પામે છે’

તુસ્તા તર્કો અપ્રતિષ્ઠિત છે.

આવા પરાક્ષ ભાવોમાં પ્રત્યક્ષ તથા અનુમાન (તર્ક) પહોંચતાં નથી; પરંતુ ત્યાં તો શાસ્ત્ર પ્રમાણજી મુખ્ય છે અને તેથીજ ભગવાન વ્યાસે કહ્યું છે કે-‘તર્કોપ્રતિષ્ઠાનાત્’ (અક્ષસૂત્ર અ ૨-૧-૧૧) તર્કો-અનુમાનો કેટલીક જગ્યાએ મિથ્યા થાય છે, માટે તે અપ્રમાણરૂપ છે. વળી એજ સૂત્રના ભાષ્યમાં ભગવાન શંકરાચાર્ય લખે છે કે-‘ઇતશ્ચ નાગમગમ્યયર્થે કવલેન તર્કેણ પ્રત્યવસ્થાતવ્યમ્ । યસ્માન્નિરાગદ્વાઃ પુરુષોલ્લેક્ષમાત્ર નિવચ્ચનાસ્તર્કો અપ્રતિષ્ઠિતા ભવન્તિ ॥ આ ઉપરથી શાસ્ત્રગમ્ય જે પદાર્થ છે તેમાં કેવળ તર્કથીજ સ્થિતિ કરવી નહિ; કારણ કે આગમ(શાસ્ત્ર)-ને ન અનુસરનારા અને માત્ર પુરુષોની કલ્પનાથીજ બંધાયેલા તર્કો અપ્રતિષ્ઠિત થાય છે.’

બુદ્ધિગમ્ય ન થવાથી વસ્તુસ્થિતિ પસંદાતી નથી.

આ રીતેજ શાસ્ત્રપ્રમાણને છોડીને અથવા શાસ્ત્રના અંગિક અર્થો કરીને જેઓ પોતાનાં તર્કબળથી પુરાતન ધર્મગ્રંથોમાં સંદેહો ઉપસ્થિત કરે છે; તેઓના તે તર્કજન્ય સંદેહો પ્રતિષ્ઠાપાત્ર નથી. કોઇ કહેશે કે, ‘તેથી વાતો અમારી બુદ્ધિમાં ઉતરતી નથી, તેથી અમે તેને કેવી રીતે માનીએ ?’ તેઓએ જાણવું જોઇએ કે, નાના બાળકની આગળ કોઇ અધ્યાત્મજ્ઞાનનો ઉપદેશ કરે અને તે બાળકની બુદ્ધિમાં ન ઉતરે, તથા તે તેને મિથ્યા કહે, તેથી શું તે અધ્યાત્મજ્ઞાન મિથ્યા થઇ જાય ? નહિજ. એથી તો તેજ ઉઘટા બાહ્યબુદ્ધિનો ગણાય. બુદ્ધિમાં ઉતરવા ન ઉતરવાથી કોઇ રીતે વસ્તુની સ્થિતિ પવટાઇ જતી નથી. જોનારની દૃષ્ટિના ભેદથી જે વસ્તુસ્થિતિ બદલાઇ જતી હોય તો તો દોરડી પણ સર્પ થઇ જાય ! રે ! બ્રહ્મ પણ કાયમને માટે જગનભાવ પામી જાય ! પરંતુ તેમ નહિ થતાં, તેવા વિવર્તો તો તેના જોનારનેજ બાંધક થઇ પડે છે. સંશયદૃષ્ટિથી જોનારો સંશયમાંજ ગોથાં આપા કરે છે; કારણકે તેને વસ્તુતત્ત્વ ન જણાતાં સંશયોજ જણાયા કરે છે અને તેવાઓને માટે શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું છે કે, ‘સંશયાત્મા વિનયયતિ-અર્થાત્ સંશયઘ્રસ્ત વિનાશ પામે છે-સ્વાર્થથી બ્રજ થાય છે.’ આપણે એક સુપ્રસિદ્ધ દૃષ્ટાંત લ્યો કે, આપણા દેશમાં જ્યારે રેલ્વે, તાર, વિદ્યુતનાં યંત્રો, તારનાં દોરડાંવિનાના સંદેશાઓ વગેરે ન હતાં, ત્યારે કોઇ આપણને કહે કે, ‘ધૂરોપમાં તો વાહનોવિના ગાડીઓ ચાલે છે, તારમાંથી સંદેશાઓ જાય છે, વિજળીથી દીવાઓ થાય છે અને વગરદોરડાંથી આકાશમાર્ગે સંદેશાઓ પહોંચે છે; તો આપણે તેને કહીશું કે, એ વાત ખોટી છે; કારણ કે એ ધ્યાનમાં ઉતરતી નથી.’ શું આપણા કહેવાથી તે વસ્તુઓ

ખોટી થઈ જશે? નહિજ. પૂર્વે જે વાત આપણી બુદ્ધિમાં ઉતરતી ન હતી તથા વિસ્મયજનક લાગતી હતી, તેજ વસ્તુઓના આજે આપણે આશ્ચર્યરહિત થઈને યથેચ્છ ઉપયોગ કરીએ છીએ. તેનું કારણ એજ છે કે, તે વસ્તુઓની પ્રાપ્તિને માટે તદ્દનુરૂપ ઉદ્ધોગ થયો એટલે તે અતર્કિત વસ્તુઓ પણ તર્કમાં આવી અને તે ઉપયોગમાં પણ લેવાઈ.

તે રીતેજ પ્રાચીન ઇતિહાસાદિક ગ્રંથોમાં વર્ણવેલી અદ્ભુત શક્તિઓને જેઓ શ્રદ્ધાથી નથી જોતા; તેમજ તે સમજવા જેટલી યોગ્યતા પણ ધરાવતા નથી તેઓ ભણે તેને મિથ્યા કહે અથવા તેનાં રૂપકો ગોઠવે; પરંતુ તેથી તે દૈવી શક્તિઓનું અસ્તિત્વ મિથ્યા થઈ જતું નથી. જેમ કોઈ પર્વતના શિખર ઉપરથી આવીને તે શિખર ઉપર રહેલા સુંદર નગરનું વર્ણન, જે પર્વત ઉપર ન ચઢી શકનારો હોય તેની આગળ કરે અને તે વર્ણનને તેણેજ સાંભળનારો ખોટું કહે; તો તેથી શું તે વાત કહેનારો અથવા તે નગર ખોટું દે છે? નહિજ. ઉલટો તેજ હાસ્યાસ્પદ થાય છે; માટે તેમ ન થવા સાર ઉત્તમ માર્ગ એજ છે કે, તેણેજ કોઈપણ ઉપાયથી પર્વત ઉપર ચઢીને તે નગરને પ્રત્યક્ષ કરવું જોઈએ. આમ કરવાથીજ તેણે પ્રત્યક્ષ કરનારો જે કહે છે તે પ્રમાણભૂત મનાય છે; તેમજ દૈવી શક્તિઓને મિથ્યા કહેનારાઓએ પણ તેની શક્તિ મેળવવી જોઈએ; અથવા તેવી શક્તિ ન મેળવાય તો વ્યાસાદિ મહર્ષિઓની પેઠે તપોનિષ્ઠ તથા જ્ઞાનપરાયણ થવું જોઈએ; કે જેથી તેના મહર્ષિઓના આશય સમજવાની શક્તિ આવે. અર્જુનને શ્રીહરિનું વિશ્વરૂપ જોવામાટે ચર્મચક્ષુઓ કામ આવે તેમ ન હતી, તેથીજ શ્રીકૃષ્ણે 'દિવ્યં દદામિ તે ચક્ષુઃ' કહીને તેને દિવ્ય દષ્ટિ આપી હતી; તેજ પ્રમાણે દૈવી શક્તિઓ સમજવામાટે પણ દૈવી બુદ્ધિજ ઉપયોગી થાય, અને માનુષી મંદ બુદ્ધિ તો ગભરાઈજ નય. અને એ હેતુથીજ કહ્યું છે કે:-

અર્ચિત્યાઃ સ્વદુઃસ્યે માવા ન તાંસ્તર્ક્યેણ સાધયેત્ । ના પ્રતિષ્ઠિત તર્કેણ ગંભીરાર્થસ્ય નિશ્ચયઃ ॥

અર્થાત્ જે અર્ચિત્ય ભાવે છે તેને તર્કથી સાધવા નહિ. કારણકે માત્ર અપ્રતિષ્ઠિત તર્કવેળેજ કાંઈ ગંભીર અર્થનો નિશ્ચય થઈ શકતો નથી.

શ્રદ્ધાપૂર્વક શાસ્ત્રપરિશીલન કરવામાં આવે તોજ વસ્તુતત્ત્વ સમજાય છે.

આગળ જણાવ્યા પ્રમાણેની યોગ્યતા સંપાદન કરવામાટે જે પોતાની શક્તિ ન હોય તો શ્રદ્ધા રાખીનેજ મહર્ષિપ્રોક્ત ઉત્તમ ગ્રંથોનું શ્રવણમનન કરવું, એમાંથી રહે તેજ અદ્ભુત કરવું અને ધર્મ વાત પડતી મૂકવી; પરંતુ 'ન બુદ્ધિમંદ જનયેત્' એટલું ભગવદ્વાક્ય હમેશ યાદ રાખીને શ્રદ્ધાશીલ જતેના હૃદયમાં શંકાનાં બીજ તો વાવવાંજ નહિ. કારણ કે ધાર્મિક ગ્રંથોનું મુખ્ય અવલંબન શ્રદ્ધાજ છે; અને શ્રદ્ધાજોજ તેના રસને-રસથને પ્રાપ્ત થાય છે. વળી એવાઓને તો એમાં કંઈ અમલવિત પણ જણાતું નથી; કારણ કે સર્વશક્તિમાન ઇશ્વર સર્વત્ર સભર રહેલો હોવાથી તે જ્યાં જ્યાં અધિઃઅધિકઅભિવ્યક્ત થયો હોય ત્યાંત્યાં અધિક શક્તિઓ જણાય એમાં કંઈજ નવાઈનથી. એવા શ્રદ્ધાળુ ભકતો તો એમજ કહેશે કે, 'દેવસ્ય માયયા સ્પૃષ્ટાઃ યે કેચિદસદાધિતાઃ । મિચ્છતે ધર્મનિત્ત્વાવયૈરાત્મન્યુસાત્મનો હરૌઃ' (ઉદ્ભવ વાક્ય) અર્થાત્ આત્મરૂપ હરિમાં અર્પેલા મનવાળા ભકતોની બુદ્ધિ, હૃદયની માયાથી સ્પર્શાયેલા અને મિથ્યા વસ્તુના આશ્રયવાળા પુરુષોનાં વાક્યોથી ભેદાતીજ નથી.

મહાભારતની ત્રણ આવૃત્તિ

કેટલાએક મહાભારતની ત્રણ આવૃત્તિઓ થઈ છે, એમ માને છે. પહેલી વ્યાસોક્ત યોગીસ હનર શ્લોકની. તેમાં તેઓ પ્રમાણ આપે છે કે, 'ચતુર્વિંશતિ સાહસ્રીં ચક્રે ભારતસંહિતામ્ । વ્યાસે યોગીસહનર શ્લોકની ભારતસંહિતા કરી.' બીજી આવૃત્તિ વૈશંપાયન અને જનમેજયના સંવાદરૂપથી; અને ત્રીજી આવૃત્તિ સૌતિ તથા શૌનકના સંવાદરૂપથી, કે જે અત્યારે ઉપલબ્ધ થતા મહાભારતના નામથી ઓળખાય છે. આ પાછળની બે આવૃત્તિઓ વ્યાસનિર્મિત નથી. તેમાં એ કારણ આપે છે કે, એ પાછળથી થયેલા સંવાદોને વ્યાસમુનિ પ્રથમથી પોતાના ગ્રંથમાં શી રીતે સ્થાન આપી શકે? વળી સૌતિની આવૃત્તિ તો ઈ. સ. પૂર્વે બસે વર્ષ ઉપરજ તૈયાર થઈ છે, ઇત્યાદિ.

ભારતની ચાર કૃતિ

એ એમનાં મંતવ્ય ઉપર આપણે વિચાર કરીએ. એમાં પ્રથમ 'ચતુર્વિંશતિ સાહસ્રીં' એ શ્લોક જે સ્થાનમાં આપેલો છે તેની આશુખાલુના શ્લોકોનો સંબંધ જોઈએ. આદિપર્વના પ્રથમ અધ્યાયમાં એ શ્લોકો આ રીતે આપેલા છે:-

इदं शतसहस्रं तु लोकानां पुण्यकर्मणाम् । उपाख्यानैः सह कथमायं भारतमुत्तमम्
चतुर्विंशतीसाहस्रीं चक्रे भारतसंहिताम् ॥ १-१-१०२ ॥ उपाख्यानैर्विना तावद्भारतं प्रोच्यते
बुधैः । ततोऽध्यर्धशतं भूयः संक्षेपं कृतवान्बिः॥३॥ अनुक्रमणिकाध्यायं वृत्तांतानां सपर्वणाम् ।
इदं द्वैपायनः पूर्वं पुत्रमध्यापयच्छुक्रम् ॥४॥ ततोऽन्येभ्योऽनुरूपेभ्यः शिष्येभ्यः प्रददौ विभुः ।
षष्टिशतसहस्राणि चकारान्यां संहिताम् ॥५॥ त्रिंशच्छत सहस्रं च देवल्लोके प्रतिष्ठितम् ।
पित्र्ये पंचदश प्रोक्तं गंधर्वेषु चतुर्दश ॥ ६ ॥ एकं शतसहस्रं तु मानुषेषु प्रतिष्ठितम् ।
नारदो श्रावयद्देवा नासितो देवलः पितृन् ॥ ७ ॥ गंधर्वपक्षरक्षांसि श्रावयामास वै शुक्रः ।
अस्मिन्स्तु मानुषे लोके वैशंपायन उक्तवान् ॥८॥ शिष्यो व्यासस्य धर्मात्मा सर्ववेदविदांबरः ।
एकं शतसहस्रं तु मयाक्तं वै निबोधत ॥ १०९ ॥

ભાવાર્થ:-(સૌતિ કહે છે કે,) “આ પુણ્યકર્મવાળા શ્લોકોનાં ઉપાખ્યાનોની સાથે એક લાખ શ્લોકનું ઉત્તમ આદિભારત છે, એમ તમે જાણો. વ્યાસે ઉપાખ્યાનોવિના ચોવીસ હજાર શ્લોકની ભારતસંહિતા કરી હતી અને વિકાનો તેટલાને ભારત કહે છે. તે પછી ઋષિએ ફરી સંક્ષેપ કરીને દોઢસો શ્લોકનો પર્વો સાથે વૃત્તાંતોનો એક અનુક્રમણિકાધ્યાય કર્યો. દ્વૈપાયને આ ભારત પ્રથમ પોતાના પુત્ર શુકદેવને ભણાવ્યું. તે પછી તે સમર્થ ઋષિએ બીજા યોગ્ય શિષ્યોને ભણાવ્યું. વળી વ્યાસ મહર્ષિએ સાઠલાખ શ્લોકની એક બીજી ભારતસંહિતા કરી. તેમાંથી ત્રીસલાખ શ્લોકો નારદે દેવશ્લોકમાં કહ્યા અને તે ત્યાંજ રહ્યા. અસિતદેવે શ્રી પિતૃઓને પંદર લાખ શ્લોક સંભળાવ્યા; શુકદેવે ગંધર્વ, યક્ષ આદિને ચૌદલાખ શ્લોક સંભળાવ્યા અને આ મનુષ્યશ્લોકમાં વ્યાસના ધર્માત્મા તથા સર્વ વેદવેતાઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા શિષ્ય વૈશંપાયને એક લાખ શ્લોક કહ્યા. તે વૈશંપાયનોક્ત ભારત હું કહું છું, તેને તમે યથાર્થ શ્રવણ કરો.”

સમન્વય

ઉપર આપેલા શ્લોકોથી વિદિત થયું હશે કે, વ્યાસ મહર્ષિએ માત્ર ચોવીસ હજાર શ્લોક-નુંજ ભારત કર્યું ન હતું; પરંતુ તેમણે લાખ શ્લોકની, ચોવીસ હજાર શ્લોકની, દોઢસો શ્લોકની અને સાઠલાખ શ્લોકની એમ જુદી જુદી ચાર ભારત સંહિતાઓ કરી હતી. તેમાં સાઠલાખ શ્લોકની ભારત સંહિતામાંથી આપણા શ્લોકમાં માત્ર એક લાખ શ્લોકજ રહ્યા છે, તેથી તે ઓગણસાઠ લાખ શ્લોકોનો આપણે વિચાર કરવાનો રહેતો નથી. વળી જે એ સાઠલાખ શ્લોકો કહ્યા, તે પણ પ્રથમના લાખ શ્લોકો મેળવીનેજ કહેલા હોવા જોઈએ; કારણકે તેમ ન હોય તો પૂર્વોક્ત લાખ શ્લોકો અને આ સાઠ લાખમાંના લાખ શ્લોકો મળીને આપણા શ્લોકમાં બે લાખ શ્લોકનું એક ભારત મળતું જોઈએ અથવા લાખ લાખ શ્લોકનાં બે મળવાં જોઈએ; પરંતુ તે મળતાં નથી. તે ઉપરથી એ સિદ્ધ થાય છે કે, તે લાખ શ્લોકની સાથેજ સાઠ લાખ શ્લોક-વાળી ભારત સંહિતા થઈ. તેમાંના એક લાખ શ્લોકો જે પ્રથમ જણાવેલા છે, તેજ આપણે ત્યાં રહ્યા છે. હવે ચોવીસહજાર શ્લોકવાળી ભારત સંહિતાનો વિચાર કરીએ, તો તે ભારત જેમ મોટા મહેલ રચવાનો હોય ત્યારે પ્રથમ તેનું સામાન્ય સ્વરૂપ ઉભું કરવું પડે છે; જેમ મોટી વાતી બંધવી હોય ત્યારે તેનું પૂર્વસ્વરૂપ લખવું પડે છે; તેમજ તે માત્ર ભરતવંશીઓના ઇતિહાસનું બીજું આખ્યાનો તથા ઉપાખ્યાનોવિનાનું સ્વરૂપ ઘટ્ટું ગણાય. તે ચોવીસ હજાર શ્લોક જેટલું ભારત લગવાન વ્યાસના મનમાં તૈયાર થયું, એટલે તેમણે ભરતવંશીઓનાં ચરિત્રા-ની સાથે ધર્મ, અર્થ, કામ તથા મોક્ષપ્રતિપાદક અનેક આખ્યાનો તથા ઉપાખ્યાનો આદિ ઉમેરીને એક લાખ શ્લોક જેટલું પૂર તૈયાર કર્યું; અને તેમાંજ ચોવીસહજાર શ્લોકો અંતર્ભાવ પામી ગયા. કારણ કે તે ચોવીસહજાર શ્લોકવાળું ભારત આપણા જોવામાં આવતું નથી તેમજ તેનું કોઈ અંકમાં વર્ણન પણ આવતું નથી. આથી તે લાખ શ્લોકોમાંજ સમાઈ ગયેલું ગણાય. તે પછી એ અંકનું યથાર્થ બંધારણ રહેવા માટે વ્યાસજીએ દોઢસો શ્લોકનો અનુક્રમણિકાધ્યાય કર્યો અને તેને પણ પ્રથમાધ્યાયમાં મેળવી દીધો. એટલે આપણને જે ભારત અત્યારે ઉપલબ્ધ છે, તેનું સ્વરૂપ તૈયાર થયું. આ રીતે ‘ચતુર્વિંશતી સાહસ્રી’ એ મુદ્દાનો વિચાર કરતાં આપણે એ જોયું કે, કૃષ્ણદ્વૈપાયન મુનિએ માત્ર ચોવીસહજારજ શ્લોકનો અંક કર્યો નથી.

વ્યાસે ત્રિકાલજ્ઞતાથી મહાભારત નિર્મ્યું છે.

હવે વૈશંપાયન તથા જનમેજયના સંવાદોને અને સૌતિ તથા શૌનકના સંવાદોને તે સંવાદો તાં પહેલાં વ્યાસમુનિ પોતાના ગ્રંથમાં કેવી રીતે આપી શકે ? એ મુદ્દા ઉપર વિચાર કરીએ. એ સંજયમાં શ્રદ્ધાળુ જનને માટે લાંબો પરિશ્રમ કરવો પડે તેમ નથી, કારણકે તેઓને તો વ્યાસમુનિનું સ્વરૂપ સમગ્રતાજ તે સર્વ શક્ય લાગે તેમ છે. માટે વ્યાસમુનિને ઇતિહાસ તથા પુરાણોમાં કેવા વર્ણુવ્યા છે તે આપણે જોઈએ. પુરાણોમાં વ્યાસજીને ભગવાનના અવતાર ગણેલા છે. તતઃ સત્તરશે જાતઃ સત્યવત્યાં પરાશરાત્ । ચક્રે વેદતરોઃ શાસ્ત્રા દૃષ્ટાપુંસોઽલ્પમેધસઃ ॥ (જુએ શ્રીમદ્ભાગવત ૧-૩-૨૧) તે પછી ભગવાન સત્તરમાં અવતારમાં પરાશરથી સત્યવતીમાં ઉત્પન્ન થયા અને તેમણે પુરુષોને અલ્પબુદ્ધિવાળા જોઈને વેદવૃક્ષની શાખાઓ કરી. વળી જાતઃ પરાશરાદ્યોગી વાસવ્યાં કલયા હરેઃ । (ભાગવત-૧-૪-૧૪) યોગી વ્યાસ શ્રીહરિની કલાવડે વસુની કન્યા સલવતીમાં પરાશરથી ઉત્પન્ન થયા. વ્યાસો નારાયણો હરિઃ । વ્યાસ પોતે શ્રી હરિ નારાયણ છે. ઈલાદિ વાક્યો પુરાણોમાં પુષ્કળ મળશે. મહાભારતમાં પણ તેવાં માહાત્મ્યસૂચક અનેક વાક્યો છે, તેમાંથી અહીં એક-એ શ્લોક ઉતારવામાં આવે છે:-

જાતમાત્રચ્ચયઃ સઘ ઇપ્તયા વેદમવોવૃધ્ત્ । વેદાંશ્ચાધિજગે સાંગાન્સેતિહાસાન્મહાયશાઃ ॥
વિવ્યાસૈકં ચતુર્થાયો વેદં વેદવિદાંવરઃ । પરાવરજ્ઞો બ્રહ્મર્ષિઃ કવિઃ સત્યવ્રતઃ શુચિઃ ૧૧૭૧૩-૫

અર્થાત-જેમણે ઉત્પન્ન થતાં તુરંજ પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે દેહ વધારી દીધો હતો અને જે મહાયશસ્ત્રી પોતે ઇતિહાસની સાથે અંગેસહિત વેદો લખી ગયા હતા; વળી વેદવેત્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ, નિરુપાધિક તથા સોપાધિક બ્રહ્મને જાણનારા, કવિ, ત્રિકાળવેત્તા, સત્ય સંકલ્પવાળા અને પવિત્ર એવા તે બ્રહ્મર્ષિએ એક વેદના (ચાતુર્થોત્તરિક કર્મને માટે) ચાર વિભાગ કર્યાં.

આ પ્રકારનાં અદ્ભુત દૈવી સામર્થ્યવાળા, ત્રિકાલજ્ઞ અને ભગવદાવતારરૂપ શ્રીકૃષ્ણદ્વૈપાયન વ્યાસ, તે સંવાદો થતાં પહેલાં પણ પોતાના ભવિષ્યજ્ઞાનથી તે સંવાદો સાથેનું મહાભારત નિર્માણ કરે એમાં આશ્ચર્ય જેવું શું છે ? ઇશશક્તિમાં શ્રદ્ધા રાખનારાઓને તો તેમાં કંઈ નવાઈ લાગતી નથી, તેમ સંશય પણ ઉદ્ભવતો નથી, એટલે તેઓને માટે આટલું કહેવું એ પણ પૂરતું છે. પરંતુ પોતાને અનુકૂળ લાગતાં વચનોને પ્રમાણતરીકે લેનારા અને પ્રતિકૂળ લાગતાં વચનોને પાછળથી ધુસારી દીધેલાં કહેનારા, તેમજ મનુષ્યદેહ ધારણ કરનારા ઇશ્વરંશોમાં પણ દૈવી સામર્થ્યોને ન માનનારા, એવાઓનો એક વર્ગ છે. માટે એવાઓનાં મતવ્યોને ચેપ શ્રદ્ધાળુ હૃદયોમાં દાખલ થઈને કંઈ અનિષ્ટ ન કરે એટલા સાર એ વિષે આટલું અહીં લખ્યું છે. વળી પૂર્વકાળના મહાવિદ્વાન ટીકાકારો પોતે જે ગ્રંથની ટીકા કરતા હોય તે ગ્રંથમાં જે લખ્યું હોય તેનો સમન્વય કરવામાંજ પોતાનું પાંડિત્ય વિચારતા હતા. તેઓની દૃષ્ટિમાં કોઈ મહાન અશુદ્ધ પ્રયોગ જોવામાં આવે અને તેનો સમન્વય થાય તેમ ન હોય તો ત્યાં તેઓ મધુર શબ્દોમાં ‘આર્ષોઽયં પ્રયોગઃ’ આ પ્રયોગ ઋષિકૃત છે, ઇત્યાદિ કહીને આગળ ચાલતા; પરંતુ હવેના સુધરેલા ગ્રંથનિરીક્ષકો તો કોઈ જૂદાજૂદ ચર્ચમાં ચલાવીને ગ્રંથોનું નિરીક્ષણ કરે છે, એટલે તેઓની દૃષ્ટિને પ્રાચીન ગ્રંથોમાં અનેકાનેક વ્યુત્તિઓ દેખા દે છે; અને તે જોતાંજ તેઓ સંહારાત્મનો પ્રયોગ કરીને ગ્રંથનું ગૌરવ, તેના ઉપર લોકોની શ્રદ્ધા, ગ્રંથની યોગ્યતા, આદિના વિચાર ન કરતાં તેનું ખંડન કરવા મંડી પડે છે. જો કે તેવો એકે ગ્રંથ લખવાની પોતાની શક્તિ ન હોય તે વાત જૂદી છે. તેવા દોષ-સૂચકોથી ધાર્મિક શ્રદ્ધાળુઓને ખચાવવા એ પણ મંડનધર્મનો હેતુ છે.

બીજી રીતે વિચાર

હવે આપણે, ભારત નિર્માણ કરતાં લાગેલા સમયનો, વ્યાસમુનિની કવનશક્તિનો, ભારતમાં આવેલાં તત્ત્વોનો અને તેના લેખનને માટે મહાસમર્થ લેખકની અપેક્ષાનો વિચાર કરીશું તો તેથી પણ સહજ સમજશે કે, વ્યાસજીએ માત્ર ચોવીસહજાર શ્લોકોજ કર્યા નથી, પણ સંપૂર્ણ મહાભારત કર્યું છે. મહાભારતની રચનાનો સમય આપતાં વૈશંપાયન કહે છે કે:-

ત્રિમિવર્ષે સદોત્થાયી કુળદ્વૈપાયનો મુનિઃ । મહાભારતમાલ્યાનં કૃતવાનિદમ્બલુતમ્ ॥

(મં ભા ૦ ૧-૬૨-૫૨)

કૃષ્ણદ્વૈપાયન મુનિએ નિત્ય ઉલ્લાસપરાયણ રહીને ત્રણ વર્ષે આ અદ્ભુત મહાભારત આખ્યાન કર્યું છે. વાંચક જોશે કે, જે વ્યાસજીની પણ થકવી નાખતી હતી; તે વ્યાસજીને માત્ર ચોવીસહજાર શ્લોક કરવા માટે ત્રણ ત્રણ વર્ષ અને તેમાં પણ સતત પ્રવૃત્તિની શી અપેક્ષા હોય? નજ હોય. આ એક કારણથી સિદ્ધ થાય છે કે, એ લક્ષ્મીશ્લોકાત્મક ગ્રંથ વ્યાસનિર્મિતજ છે.

ભારતલેખનપ્રસંગ

હવે બીજા કારણો તપાસવાને માટે એ આખો ભારતલેખનપ્રસંગ અહીં ઉતારીએ છીએ:—
તપસા બ્રહ્મચર્યેણ વ્યસ્યવેદં સનાતનમ્ । इतिहासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः । (મં ૧-૧-૫૪)
તદાચ્યાન વરિછં સ કૃત્વા દ્વૈપાયનઃ પ્રભુઃ । कथमध्यापयानीह शिष्यानित्यन्वचितयन् ॥
(મં ૧-૧-૫૫)

સત્યવતીના પુત્ર વ્યાસજીએ તપશ્રર્ચા અને બ્રહ્મચર્ય પૂર્વક સનાતન વેદનો વિભાગ કરીને આ પવિત્ર ઇતિહાસ કર્યો છે. પ્રભુ દ્વૈપાયન એ ઉત્તમ આખ્યાન કરીને ચિંતન કરવા લાગ્યા કે, હવે હું આ ગ્રંથ શિષ્યોને કેવી રીતે બણાવું? વ્યાસજીના એ ચિંતનને જાણીને લોકચુર બ્રહ્મા પોતે તેમને પ્રસન્ન કરવા અને લોકોના હિતની કામનાથી ત્યાં આવ્યા. તેમને જોઈને સર્વ મુનિગણોથી વિંટાયેલા વ્યાસજી વિરમિત થઈ, પ્રણામ કરી, હાથ જોડીને ઉભા રહ્યા અને તેમણે બ્રહ્મદેવને આસન આપ્યું. તે ઉત્તમ આસન ઉપર બેઠેલા બ્રહ્માની પ્રદક્ષિણા કરીને તે આસન પાસે વ્યાસ ઉભા રહ્યા. પછી પરમેષ્ઠી બ્રહ્માએ આજ્ઞા કરી એટલે શુદ્ધ સ્મિતવાળા વ્યાસ પ્રસન્ન થઈને આસન પાસે બેઠા અને તે મહાતેજસ્વી પરમેષ્ઠી બ્રહ્માને કહેવા લાગ્યા કે, 'ભગવન! મેં સર્વોત્કૃષ્ટ કાવ્ય રચ્યું છે. હે બ્રહ્મા! એ ગ્રંથમાં મેં વેદોનું રહસ્ય, વેદનાં અંગો, ઉપનિષદો, વેદોનો વિસ્તાર અને બીજું જે કંઈ વેદમાં છે તે; વળી ઇતિહાસો, પુરાણો, જૂત, ભવિષ્ય તથા વર્તમાનકાળની સ્થિતિ; જરા, મૃત્યુ, ભય, વ્યાધિ, અસ્તિત્વ અને વિનાશિતાનો નિશ્ચય; વિવિધ ધર્મનાં તથા આશ્રમોનાં લક્ષણ, ચારે વર્ણોના ધર્મ અને પુરાણોનું સમગ્ર તાત્પર્ય; તપ, બ્રહ્મચર્ય, પૃથ્વી, સૂર્ય, ચંદ્ર, નક્ષત્ર, તારા તથા યુગોનું પ્રમાણ; ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, અધ્યાત્મશાસ્ત્ર, ન્યાય, શિક્ષા, ચિકિત્સા, દાન, અત્યામીનું માહાત્મ્ય, કર્મોનુષ્ઠ દિવ્ય અથવા માનુષ જન્મ, પવિત્ર તીર્થો, દેશો, નદીઓ, પર્વતો,

* પ્રાચીન સંસ્કૃત ગ્રંથોમાં આપેલાં દેશોનાં નામોનાં અર્વાચીન નામો ઉપયોગી જાણી એક ચોપાનીઆના આંધાર ઉપરથી આપ્યાં છે.

નૈષધ-બંગાલ
પાંચાલ-પંજાબ
મરુ-મારવાડ
કિરાત-સુન્દા (ઉત્તર)
કાન્યકુબ્જ-કોનોજ
કોસલ-અયોધ્યા, લખનૌ
પારસિક-ઇરાન
પાંડ-મદ્રાસ પ્રદેશ
મત્સ્ય-કાનપુર
દશાણ-દ્વારકા પ્રદેશ
ભદ્ર-મિસર
બોજ-કાશી પ્રદેશ
દ્રાવીડ-મદ્રાસ
પુલિહ-બલુચિસ્તાન
કામરૂપ-આસામ
બખર-આખરી-આફ્રિકા
કૈકય-કાબૂલ

ગાંધાર-કંદહાર
બાલિક-અર્જસ્તાન
સિન્ધુ-સિંધ
માલવ-માળવા
મલ્લિકાપુટ-મલખાર
બંગ-બંગાળ
મૈથિલ-ગોરખ પ્રાંત
સૌરી-સિંધભાગ
વિદર્ભ-વરાડ
ચેલ-પૂર્વ હિંદુસ્તાન
જલંદર-પંજાબનો દક્ષિણભાગ
કાંબોજ-રોહિલખંડ
કલિંગ-ઓદિશા
આનર્ત-દ્વારકા
આંધ્ર-તૈલંગજી
શરસેન-મથુરા નજીકનો પ્રદેશ
મૈથિલ-ગોરખપુર પ્રાંત
મગધ-ગયા પ્રદેશ

હણ-તિબેટ
મેદપાટ-મેવાડ
ગૌડ-બંગાળનો ભાગ
કેરલ-(મલખાર) ગોવા
દ્રવિડ-ત્રાવણકોર વગેરે
અવંતી-માળવા (ઈંદોર)
પાનાટ-પ્રયાગ પ્રદેશ
અંગ-બિહાર
બોન્કટ-કરંજ
કુંતલ-કલણગાં
ટંકણ-કુર્ગ
સૌરાષ્ટ્ર-સોરાઠ
નૈધુવ-દક્ષિ નજીકનો પ્રદેશ
ચોલ-તંજાવર
ગુર્જર-ગુજરાત
કુરુ-આગ્રા વગેરે
વંગ-બંગાળ
કરહાટ-કાંકણ (ખાનદેશ)

વનો, સાગરો, હિંચ નગરો, કિલ્લાઓ તથા વ્યૂહરચનાઓ, જિન્ન જિન્ન કેરીના મનુષ્યોની સંભા-
ષણપદ્ધતિઓ, નીતિશાસ્ત્ર અને સર્વવ્યાપક અજ્ઞાનું પણ નિરૂપણ કર્યું છે; પરંતુ પૃથ્વીમાં મને
એનો કાંઈ લેખક જડતો નથી.'

અહા બોલ્યા:-'તમે રહસ્યજ્ઞાનવેત્તા હોવાથી હું તમને તપસ્વી અને શ્રેષ્ઠ મુનિસમૂહો કરતાં
અતિશય શ્રેષ્ઠ માનું છું. જન્મથી આરંભીને તમારી વેદવાદિની સસ વાણીને હું બળું છું.
તમે તમારા ગ્રંથને કાવ્ય કહ્યું, માટે તે કાવ્ય કહેવાશે. જેમ બીજા ત્રણ આશ્રમે ગૃહસ્થાશ્રમ કરતાં
ચઢી બળ નહિ, તેમ આ તમારા કાવ્યથી ચઢિયાતું કાવ્ય કરવા કવિઓ સમર્થ થશે નહિ.
હવે હે મુને! તમે તમારાં કાવ્યને લખવા માટે ગણપતિનું સ્મરણ કરો.'

સૌતિ કહે છે:-આ પ્રમાણે વ્યાસજીને કહીને અહા પોતાના સ્થાનમાં ગયા. તે પછી સત્ત્વ-
વતીના પુત્ર વ્યાસે ગણપતિનું સ્મરણ કર્યું. સ્મરણ કરતાંજ ભકતેન્દ્રાપૂરક વિધ્નેશ ગણપતિ
જ્યાં વ્યાસજી બેઠા હતા ત્યાં આવ્યા. હે નિષ્પાપ શૌનક! પૂજા કર્યા પછી તથા બેઠા પછી વ્યાસ-
જીએ તેમને કહ્યું કે, 'હે ગણનાયક! મેં મનમાં તૈયાર કરેલા આ ભારતને હું પોતે બોલું છું
અને તેના તમે લેખક થાઓ.'

આ સાંભળીને ગણપતિએ કહ્યું કે, 'લખતાં લખતાં મારી કલમ એક ટાણુ પણ અટકે નહિ
તેમ તમે લખાવતા હો તો હું ભારતનો લેખક થાઉં.' ત્યારે વ્યાસે પણ તે દેવને કહ્યું કે, 'તમારે
સમજ્યાવિના કદાપિ લખવું નહિ.' પછી ઝં(ભલે)એમ કહીને ગણપતિ લેખક થયા.

તે પછી વ્યાસ મુનિ કુતૂહલથી ગ્રંથની ગૃહ રચના કરવા લાગ્યા. તે શ્લોકોના સંખ્યામાં
દૈવાયનમુનિએ પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક આ પ્રમાણે કહ્યું છે કે:-'અષ્ટૌ શ્લોકસહસ્રાણિ અષ્ટૌ શ્લોક જ્ઞતાનિ ચ ।
અહં વેદિ શુકો વેત્તિ સંજયો વેત્તિ વા ન વા ॥ ભારતના આદ્યજ્ઞ અને આદ્યેશ શ્લોકોને
હું સમજું છું અને શુક સમજે છે. સંજય તેને સમજે છે કે નહિ તે સંશયજન છે.'

હે મુનિ! તે દૃઢ રચનાવાળા દૃઢ શ્લોકોમાં ગૃહ અર્થ હોવાથી શબ્દાદિ પ્રમાણોને આશ્રય
કરતાં પણ અદ્વાપિ તેના અર્થો ખુદ્દા થતા નથી. અહા, સર્વજ્ઞ એવા ગણપતિ પણ તેવા શ્લોકોનો
ક્ષણભર વિચાર કરતા બેસી રહેતા હતા અને એટલામાં વ્યાસજી પણ બીજા ઘણા શ્લોકો રચી કાઢતા હતા.

તાત્પર્ય

મહાભારતના શરૂ ભાગમાં આપેલા ભારતલેખનના પ્રસંગ ઉપરથી પણ સમજાય છે કે,
વ્યાસજીએ મનમાં નિર્મેષો એ ગ્રંથ ઘણોજ મોટો હોવો જોઈએ. જો તેમ ન હોય તો એવા
સમર્થને સામાન્ય લઘુ ગ્રંથમાટે લેખકની ચિંતા કરવી પડે નહિ; અહાને આવડું પડે નહિ અને
શ્રી ગણેશજીને લેખક પણ થવું પડે નહિ. માટે ઉપર જણાવેલા સર્વ સંયોગો જોતાં તેમજ એ
ગ્રંથમાં સમાવેલા વિષયોનું ગૌરવ જોતાં એ ગ્રંથ ઘણોજ મોટો હોવો જોઈએ. વળી ગણપતિની
સડસડાટ ચાલતી કલમને પહોંચી વળવામાટે તેમને વિચારમાં નાખવા વ્યાસજીએ ઠામ ઠામ દૃઢ
શ્લોકો નાખ્યા છે અને તેની ગણના પોતેજ આદ્યજ્ઞ અને આદ્યેશ શ્લોકોની કરી છે. જો
ચોવીસ હજાર શ્લોકોની ભારતસંહિતામાં તેટલા દૃઢ શ્લોકો આવે તો તે વજ્ર જેવી દુર્બોધજ થઈ
પડે. આ હેતુ તેમજ તેના દેવાધિદેવ ગણપતિની કલમને પૂરી પડે તેવી કવનશક્તિ અને ગ્રંથ-
નિર્માણનો ત્રણ વર્ષ જેટલો લાંબો સમય અને તેમાં પણ સતત પ્રવ્રત્તિ, આ સર્વ જોતાં એ
નિશ્ચિત થાય છે કે, તે ત્રણ વર્ષે તૈયાર કરેલી ગણપતિ પાસે લખાવેલી ભારતસંહિતા ચોવીસ
હજારનીજ નહિ, પણ વ્યાસે ત્રિકાલતપણાથી નિર્મેલી સંપૂર્ણ મહાભારતસંહિતાજ છે.

વૈશંપાયને અને સૌતીએ પુસ્તકવિના સુખથીજ કથન કર્યું છે.

આ રીતે વ્યાસના અનાગતદર્શીપણના વિચારથી તો સરવ ખુલાસો થઈ જાય છે અને
મહાભારતની એકજ આવૃત્તિ સિદ્ધ થાય છે; પરંતુ આ વાત જોઈને ગણ ન ઉતરતી હોય તેઓને
માટે એક જુદોજ વિચાર કરીએ. પાંડવોના અવસાન પછી વ્યાસે ભારત નિમ્ન્યું હતું તથા વૈશં-
પાયને જનમેજયના સર્પસપ્તમાં પ્રથમ મહાભારત કહ્યું હતું તે આ શ્લોકો ઉપરથી સમજાય છે:-
તેષુ જતિષુ વૃદ્ધેષુ ગતેષુ પરમાં ગતિમ । અઘર્ષાઙ્ગારતં લોકે માનુષેડ્ઽસ્મિન્મહાનૃષિઃ ।
જનમેજયેન પૃથઃ સન્ બ્રાહ્મણૈશ્ચ સહસ્રશઃ ॥૧-૧૨૭॥ શશાસ શિવ્યમાસીનં વૈશંપાયનમતિકે ।

સ સદસ્યેઃ સહાસીનઃ શ્રાવયામાસ ભારતમ્ ॥૧૮॥ કર્મોત્તરેષુ યજ્ઞસ્ય ચોદમાનઃ પુનઃ પુનઃ । તેઓ (ધૃતરાષ્ટ્રાદિકા) ઉત્પન્ન થઈને તથા (પુત્રપૌત્રાદિ રૂપથી) વૃદ્ધિ પામીને મૃત્યુ પામ્યા. તે પછી મહર્ષિ વ્યાસે આ મનુષ્યલોકમાં ભારત કહ્યું. જનમેજય અને બીજા હજારો બ્રાહ્મણોના પૂજવાથી વ્યાસે પાસે બેઠેલા પોતાના શિષ્ય વૈશંપાયનને ભારતીય કથા કહેવા આજ્ઞા કરી અને યજ્ઞકર્મના અવકાશ વખતે વારંવાર પ્રેરણા થવાથી વૈશંપાયને સહાસોની સાથે બેસીને ભારતશ્રવણ કરાવ્યું. આ ઉપરથી જણાય છે કે, વ્યાસજીએ માનસિક ભારત પણ પાંડવોના સ્વધામગમન પછી પરિક્ષિતના સમયમાં કરીને તે શિષ્યોને સંભળાવ્યું હતું; અને તે ભારત જનમેજયના સર્પસત્ર-સમયેજ લોકમાં પ્રથમ પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યું, એ વખતે વૈશંપાયને પુસ્તક લઈને વાંચ્યું. અથવા વ્યાસજીએ પુસ્તક આપ્યું એવું કંઈ નથી; પરંતુ એમાં ફક્ત કથન કરવાની આજ્ઞાજ નેવામાં આવે છે. વળી વૈશંપાયને આગળ કહ્યું છે કે, ‘ઋણુ રાજનુરા સમ્યગ્ મયાદ્વૈપાયનાચ્છૃતમ્ । હે રાજ ! પૂર્વે મેં દ્વૈપાયનથી સારી રીતે સાંભળેલું છે તેને તમે સાંભળો.’ આ ઉપરથી તે મુખ-પાઠથીજ સાંભળેલું સમગ્રય છે, ગ્રંથ લખાયેલા નહિ. પછી ભારતનું બીજું વ્યાખ્યાન સૌતિએ શૌનકાદિની આગળ કયું. તેણે પણ કહ્યું છે કે:—

‘કૃણુદ્વૈપાયન પ્રોક્તાઃ સુપુણ્યાઃવિવિધાઃકથાઃકથિતાશ્ચાપિ વિધિવદ્યા વૈશંપાયનેન વૈ ॥ શ્રુત્વાડહંતા વિચિત્રાર્થા મહાભારત સંશ્રિતાઃ૧-૧-૧૧। વહુને સંપરિક્રમ્ય તૈર્થાન્યાયતનાનિ ચ । ...ગતવાનસ્મિ તં દેશં યુદ્ધં યત્રામવત્પુરા । ... દિદશુરાગતસ્સ્માત્સમીપં ભવતામિહ ॥ અર્થાત્ કૃષ્ણદ્વૈપાયને કહેલી અતિશય પુણ્યજનક વિવિધ કથાઓ, જે વૈશંપાયને વિધિપૂર્વક કથન કરી હતી તે વિચિત્ર અર્થવાળી મહાભારતસંબંધી કથાઓને શ્રવણ કરીને હું ઘણાં ઘણાં તીર્થો તથા મંદિરોમાં ફરતો ફરતો પૂર્વે જ્યાં યુદ્ધ થયું હતું તે કુરુક્ષેત્રમાં ગયો હતો. ત્યાંથી હું આપનાં દર્શનની ઇચ્છાથી આપની પાસે અહીં આવ્યો છું.

અહીં સૌતિએ પણ હું શ્રવણ કરીને આવ્યો છું, એમ કહ્યું છે. ગ્રંથનો ઇસારો સરખોએ કર્યો નથી. ‘કૃષ્ણદ્વૈપાયને કહેલી અને વૈશંપાયને કથન કરેલી’ આ ઉપરથી તે વખતે મહાભારત મોટે રાખીનેજ કથન કરવાનો વ્યવહાર ચાલુ હશે, એમ સમજાય છે. હવે એ ગ્રંથ ત્રણ વર્ષ જેટલે સમયે નિર્માણ કરીને ગણપતિ પાસે લખાવ્યો, એ સમય સૌતિના મુખની કથા થઇ ગયા પછીનો હોય એમ માનવામાં અને તેમાંજ શ્રીકૃષ્ણદ્વૈપાયન મુનિએ વૈશંપાયન તથા જનમેજયના અને સૌતિ તથા નૈમિષવાસીઓના સંવાદો તથા શ્રીગણેશજીનો લેખનપ્રસંગ સમાવ્યો હોય એમ માનવામાં પણ કંઈ બાધ આવતો નથી; કારણકે વ્યાસજીએ શિષ્યોને ભારત સંભળાવ્યું, તે પછી થોડેજ સમયે વૈશંપાયને જનમેજયના સર્પસત્રમાં કથા કહી અને તે પછી થોડાજ સમયમાં સૌતિએ નૈમિષારણ્યનિવાસી ઋષિઓને ભારતકથા સંભળાવી. વૈશંપાયનની કથા અને સૌતિની કથા બહુ સમયે નહિ થઇ હોય, એમ આપણને ઉપરના શ્લોકોથી સમજાય છે. વળી શ્રીમદ્-ભાગવતમાં શૌનકે કહ્યું છે કે:—‘કલિમાગતમાહ્વાય ક્ષેત્રેડસિન્ધૈર્જનૈર્વે વયમ્ । આસીનાદીર્ઘસત્રેણ કથાયાં સક્ષણા હરેઃ ॥૧૧૧૨૧॥ અમે કલિયુગને આવેશેા જાણીને આ વિષ્ણુના ક્ષેત્રમાં દીર્ઘ-સત્રનો આરંભ કરીને હરિની કથા શ્રવણ કરવા સાવકાશ મેઠા છીએ.’ આથી જણાય છે કે કલિના આરંભમાંજ એટલે પરિક્ષિતના સમયમાંજ ઋષિઓ નૈમિષારણ્યમાં મેઠા હતા અને જનમેજયના સર્પસત્રમાં ભારતની કથા સાંભળીને સૌતિએ લાંબું એ કથા સંભળાવી; એટલે સમય પણ પાસે પાસેનોજ લાગે છે. તે બંને કથાઓ થઇ ગયા પછી મહાભારત ગ્રંથરૂપથી રહે અને બ્રાહ્મણાદિક વર્ણો તેના લાભ લે એ ઇચ્છાથી શ્રીકૃષ્ણદ્વૈપાયને બ્રહ્માની આજ્ઞાથી ગણપતિને મોક્ષાવીને તે ગ્રંથ લખાવ્યો હોય એમ માનો અથવા તે કથાઓ થતાં પહેલાં અનાગતદર્શીપણાથી લખાવ્યો હોય એમ માનો; પરંતુ મહાભારત કૃષ્ણદ્વૈપાયનવિરચિતજ છે, એમાં સંશય નથી.

ભારતની પાંચ સંહિતાઓના બ્રમ

કેટલાએક નીચેના શ્લોકો ઉપરથી ભારતની પાંચ સંહિતાઓ માને છે. તે શ્લોકો આ પ્રમાણે છે:—‘વેદાનધ્યાપયામાસ મહાભારત પંચમાન્ । સુમંતું જૌમિર્નિ પૈલં શુકં ચેવ સ્વાત્મજમ્ ॥ પ્રમુર્વેરિષ્ઠો વરવો વૈશંપાયનમેષ્વ ચ । સંહિતાસ્તૈઃ પૃથક્ત્વેન મારતસ્ય પ્રકાશિતાઃ(૧-૬૨,૮૧-૯૦)

તેઓ આ શ્લોકોનો આ પ્રમાણે અર્થ કરે છે:—“એક તથા વરદાયક પ્રભુ વ્યાસે ચાર વેદ અને પાંચમો વેદ મહાભારત તે સુમંતુને, જૈમિનિને, પૈત્રને, પોતાના પુત્ર શુક્રદેવને તથા વૈશંપાયનને બાણવ્યા અને તેઓએ ભારતની જૂદી જૂદી સંહિતાઓ પ્રકટ કરી.”

આવો અર્થ કરવો વાસ્તવિક નથી; કારણ કે તેમાંના એકેની સંહિતા હમણાં આપણને મળતી નથી તેમજ તેનું નામ પણ સંભળાતું નથી. માત્ર એક જૈમિનિકૃત પાંડવાશ્વમેધ મળે છે; (આ અશ્વમેધ ભારતના અશ્વમેધ કરતાં બહુ ચમત્કૃતિવાળો છે.) પરંતુ જૈમિનિએ આખી ભારતસંહિતા રચી હતી કે નહિ તે સંશયજન છે. હા, એક એવી કિંવદંતિ ચાલે છે કે, “જ્યારે વ્યાસજીએ મહાભારત રચ્યું ત્યારે જૈમિનિએ પણ મહાભારતની રચના કરી હતી. તે તૈયાર થતાં તેમણે પોતાના ગુરુ શ્રીવ્યાસને તે દેખાડ્યું. ગુરુએ તે ચમત્કૃતિવિશિષ્ટ મહાભારતને જોઈને પોતાના શિષ્યને કહ્યું કે, ‘કાં તો આ જગતમાં મારું ભારત રહે કે કાં તો તારું ભારત રહે; પણ બે ભારત રહેવાં ન જોઈએ.’ ત્યારે ગુરુમહત્ શિષ્યે પોતાના ભારતનો કંઈક અંશ રહેવા દઈને આક્રીનો ડૂબાડવા કહ્યું અને ગુરુઆજ્ઞાથી તેમ કરતાં અશ્વમેધ માત્ર બાકી રહ્યો છે. ’

આ વાત ઉપર કેટલો વિશ્વાસ મૂકવો તે વાચકની ઈચ્છા ઉપર રાખીને આપણે પ્રસ્તુત વિચાર કરીએ. ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે કાંઈનીએ ભારતસંહિતા મળતી નથી; તેથી ઉપલા અર્થ કરતાં પંડિત નીલકંઠની ટીકામાં આપેલો અર્થ વધારે બંધમેસતો સમન્વય છે. ટીકાકાર લખે છે કે ‘ભારતસ્ય મૂલભૂતા: સંહિતા મંત્રબ્રાહ્મણરૂપાવેદા: તૈ: સુમંતુ પ્રમૃતિભિ: પ્રકાશિતા इदमस्यમૂલમિદમસ્ય મૂલમિતિ સ્પષ્ટીકૃતાસ્તેન પ્રત્યક્ષેવદમૂલમેતદિતિ ભાવ: ॥ અર્થ:-તે સુમંતુ પ્રભૃતિએ ભારતની મૂળભૂત સંહિતા-મંત્રબ્રાહ્મણચરૂપ વેદો પ્રકાશિત કર્યો-અર્થાત્ આ વસ્તુનું આ મૂળ છે-આનું આ મૂળ છે, એ રીતે સ્પષ્ટ કર્યો; તેથી આ ભારત પ્રત્યક્ષ વેદમૂલક છે એ અભિપ્રાય છે. ભારત વેદમૂલક છે એ સંબંધમાં ટીકારૂપ વ્યાસપ્રતિ નારદજીનું ભાગવતમાં આ પ્રમાણેનું વચન છે:—‘ભારતવ્યપદેશેન હ્યમ્નાયાર્યશ્ચદર્શિત: । તમે ભારતના બહાનાવડે વેદનો અર્થ દેખાડ્યો છે. આ ઉપરથી પણ ટીકાકારનો અર્થ વાસ્તવિક લાગે છે. વળી આ પ્રમાણે અર્થ કરવાથી ભારતની ભિન્ન ભિન્ન સંહિતાઓનો વિમર્શ પણ કરવો પડતો નથી.

કેટલાએકને આશ્ચર્યાન ગૃહસૂત્રની ઉક્તિથી પણ ઉપગ્રેા જમ થાય છે. ત્યાં કહ્યું છે કે, સુમન્ટુ જૈમિનિ વૈશંપાયન પૈલ સૂત્ર ભારત મદ્દાભારત ધર્માચાર્યા અર્થ:-સુમંતુ, જૈમિનિ, વૈશંપાયન અને પૈલ, એ અનુક્રમે સૂત્ર, ભારત, મહાભારત અને ધર્મના આચાર્યો છે. આથી જૂદી જૂદી સંહિતાઓનો જમ થાય છે; પણ તે થવો ન જોઈએ. કારણ કે મૂળમાં તેવી સંહિતાઓનાં અભિધાન કર્યો નથી, પણ મૂળમાં તો સૂત્રાચાર્ય, ભારતાચાર્ય ઇત્યાદિ ઉપનામ દર્શાવવા જેવું કથન છે. આ ઉપરથી ભારતની ભિન્ન ભિન્ન સંહિતાઓ સિદ્ધ થતી નથી.

ઐતિહાસિકતાસંબંધી શંકાનું સમાધાન

આર્યાવર્તના પ્રાચીન ગ્રંથોમાં મહાભારત અને વાલ્મીકિ રામાયણ એ બે ગ્રંથોનેજ ઇતિહાસ એવી સંજ્ઞા છે. મહાભારતનો એ ગ્રંથમાંજ વારંવાર ઇતિહાસ નામથી વ્યવહાર કર્યો છે; અને કવચિત્ કવચિત્ એને પુરાણ, કાવ્ય, આખ્યાન એવાં નામો પણ આપેલાં જોવામાં આવે છે. ખરી રીતે મહાભારત તે બધાં નામોને માટે પાત્ર છે. વ્યાસમુનિએ મહાભારતમાં જે ભિન્ન ભિન્ન તત્ત્વોની ફૂલચુંથણી કરી છે, તે જોઈને કેટલાએક ચૂરોપીય પંડિતોને એમાંના કોરવ-પાંડવો ઐતિહાસિક હશે કે તે વ્યાસમુનિનાં કલ્પિત પાત્રોજ હશે? એવો સંશય ઉપસ્થિત થાય છે; એટલુંજ નહિ પણ કવિએ તે પાછળથી કલ્પીને દાખલ કરેલા છે, એવું પણ તેઓ કહે છે-અર્થાત્ મહાભારતની ઐતિહાસિકતાવિષે શંકા કરે છે.

તેઓના આ સંશયની નિવૃત્તિને માટે એજ ઉત્તર છે કે, જે પાત્રો ઐતિહાસિક ન હોય, કિંતુ કેવળ કવિકલ્પિતજ હોય, તે પાત્રોને બીજા ગ્રંથકર્તાઓ પોતાના ગ્રંથમાં ભાગ્યેજ સ્થાન આપે; પરંતુ પાંડવો પાત્રો તો એવાં છે કે મહાભારત લખાયા પછીનાં પુરાણોમાં તથા સાહિત્યના ગ્રંથોમાં પણ તેઓનાં નામો તથા તેમનાં અનેકાનેક વર્ણનો પણ જોવામાં આવે છે. બ્યોત્પત્તિશાસ્ત્રમાં પણ ‘શાસતો ધૃતિર્વી યુધિષ્ઠિરે નૃપતૌ’ ઇત્યાદિ નામો જોવામાં આવે છે.

વળી વ્યાકરણાચાર્ય પાણિનિનાં સૂત્રોમાં પણ ‘વાસુદેવાર્જુનાભ્યાંબુન્’ (૪-૩-૯૮) ઇત્યાદિ ભારતીય પાત્રોનાં નામો જોવામાં આવે છે. આ કરતાં પાંડવોની ઐતિહાસિકતા માટે ખીલ શી સાબીતી જોઈએ ? જોએ માત્ર હાલના નિશાળિયાઓનાજ ઇતિહાસ જોવા ઇતિહાસ જોવા ઇચ્છતા હોય અને જોએને ભારતીય પ્રાચીન ગ્રંથપ્રણાલીનો પરિચય ન હોય, તેઓ આવા અનેક વિષયોથી ભરપૂર રામાયણ અને મહાભારત જોવા ગ્રંથોની ઐતિહાસિકતાના સંબંધમાં શંકા ધરાવે તો તે જૂઠી વાત છે. આથી સંસ્કૃત સાહિત્યના ઇતિહાસનું તો એજ સ્વરૂપ છે કે, ‘ધર્માર્થકામમોક્ષાણામુપદેશસમન્વિતમ્ । પૂર્વવૃત્તકથાયુક્તમિતિહાસં પ્રચક્ષતે ॥ અર્થાત્ ધર્મ, અર્થ, કામ તથા મોક્ષના ઉપદેશથી શુકત અને પૂર્વે થઇ ગયેલા વૃત્તાંતોની કથાથી યુક્ત હોય તેને ઇતિહાસ કહેવામાં આવે છે.’

પુરાણતરીકે મહાભારત

મહાભારતને પુરાણનું પણ નામ આપેલું છે. જુઓ, ૧-૧-૧૭ ‘દ્વૈપાયનેન યત્પ્રોક્તંપુરાણં પરમર્ષિણા ।’ ‘ઈતિહાસમિમે વિપ્રાઃપુરાણં પરિચક્ષતે ।’ ૧-૧૨ ‘ધ્રાવ્યાણામુત્તમં ચેદં પુરાણમ્વિસંસ્તુતમ્ ।’ ૧-૬૨ આ રીતે એને કેટલીકવાર પુરાણ કહેલું છે. પુરાણનું લક્ષણ-સર્ગશ્ચ પ્રતિસર્ગશ્ચ વર્ણનંવંતરાણિ ચ । વંશાનુચરિતં ચૈવ પુરાણં પંચલક્ષણમ્ ॥ (અભવેત્ પુરાણ) સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ, સૃષ્ટિનો લય, વંશાવલિ, મનવંતરો અને વંશોનું ચરિત્ર, આ પાંચ લક્ષણો જેમાં હોય છે; તે પુરાણ કહેવાય છે. આ લક્ષણો પણ મહાભારતમાં જોવામાં આવે છે અને તેથી એને પુરાણ કહેવામાં પણ બાધ આવતો નથી.

મહાભારત કાવ્ય

વળી મહાભારતને વ્યાસમુનિએ પોતેજ કાવ્ય એવું નામ આપેલું છે. જુઓ-‘કૃતં મયેદં મગવન્ કાવ્યં પરમપૂજિતમ્ ॥ (૧-૧-૬૧) અર્થાત્ હે ભગવન્ ! મેં આ સર્વોત્કૃષ્ટ કાવ્ય રચ્યું છે.’ અહીંએ પણ કહ્યું છે કે, ‘ત્વયા ચ કાવ્યમિત્યુક્તં તસ્માત્કાવ્યં ભવિષ્યતિ । (૧-૧-૭૨) તેં એને કાવ્ય કહ્યું, માટે એ કાવ્ય કહેવાશે.’ સાહિત્યદર્પણકારે કાવ્યનું ટુંકું લક્ષણ આપ્યું છે કે, ‘વાક્યં રસાત્મકં કાવ્યં-રસાત્મક વાક્ય તે કાવ્ય.’ આ લક્ષણ પ્રમાણે મહાભારત તો રસના પૂરથી ભરપૂર છે, એટલે એ કાવ્ય-મહાકાવ્ય કહેવાય તો તેમાં પણ વિચારણીય કંઈ નથી.

મહાભારતમાં સાંપ્રદાયિક તત્ત્વો

મહાભારતમાં શિવ, શક્તિ, વિષ્ણુ, સૂર્ય, પ્રકૃતિ તથા દેવોની સ્તુતિ, ઉપાસના વગેરે જોવામાં આવે છે. તે જોઈને કેટલાએક કહે છે કે, “તે શિવ, શક્તિ, વૈષ્ણવ વગેરે સંપ્રદાયપ્રવર્તકોએ ‘મહાભારતમાં પણ પોતાના સંપ્રદાયનું મૂળ છે’ એ દર્શાવવા પાછળથી ઉમેરી દીધાં છે.”

હવે એ સંબંધમાં આપણે એઓનેજ પૂછીશું કે, તમે પ્રાચીન ઇતિહાસ અથવા પુરાણનો કોઈ પણ ગ્રંથ એવો જોયો છે, કે જેમાં એકજ વિષય વર્ણવીને તે મહાગ્રંથની સમાપ્ત કરી હોય ? ઉત્તરમાં નકારજ મળશે. ખરી રીતે પ્રાચીન ગ્રંથોની એવીજ પદ્ધતિ છે. તે સર્વજ્ઞ મહર્ષિઓ જાણતા હતા કે, ત્રિગુણાત્મક સૃષ્ટિમાં લિન્ન લિન્ન પ્રકૃતિના લોકો છે, તેથી તેઓને એક અહની અથવા એક સાત્ત્વિક દેવનીજ ઉપાસના કહીશું તો તેટલાથી તેઓનું મન તેમાં જોડાશે નહિ. માટે જૂદા જૂદા ગુણોથી મિશ્રિત સ્વભાવવાળા લોકોની કોઈ પણ ઉપાસનાદારા પરમાત્મામાં પ્રવૃત્તિ થાય એ ઉદ્દેશ રાખીનેજ તેઓએ લિન્ન લિન્ન રૂપોથી ધર્મરત્ન વર્ણન કરેલું છે; પરંતુ તેનું પરમ તાત્પર્ય તો ક્રમે કરીને પરમાત્માની લક્ષિત-તેનું જ્ઞાન, એમાંજ પારસમાપ્ત થાય છે. વળી આ માર્ગ નવો પણ નથી, પરંતુ પરંપરાગત છે. કહ્યું છે કે, “આકાશાત્પતિતં તૌયં સમુદ્રં પ્રતિગચ્છતિ । સર્વદેવનમસ્કારઃ કેશવં પ્રતિગચ્છતિ ॥ જેમ આકાશમાંથી પડેલું મેઘનું જળ સમુદ્રમાં જાય છે, તેમ સર્વ દેવને કરેલા નમસ્કાર કેશવપ્રત્યેજ જાય છે.” શ્રીકૃષ્ણ પોતે પણ કહે છે કે, “મમ વર્ત્માનુવર્તતે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ । હે પાર્થ ! મનુષ્યો કોઈ પણ દેવનું આરાધન કરતાં મારા માર્ગનેજ અનુસરે છે-અર્થાત્ માર્ગજ આરાધન કરે છે.” આવા ઉદ્દેશથીજ વ્યાસાદિક મહર્ષિઓએ પોતાના ગ્રંથોમાં અનેક દેવદેવીઓનાં આરાધનો વર્ણવેલાં છે. વળી એટલુંજ નહિ પણ વિચારશીલ તત્ત્વ-વેપીઓને તેનું ખરૂં તાત્પર્ય સમજાય એટલા માટે જે ગ્રંથમાં વિષ્ણુની મહત્તા વર્ણવી હોય છે, તેવીજ બીજે શિવની મહત્તા પણ વર્ણવી હોય છે. તાત્પર્ય કે,

ભિન્ન ભિન્ન ઉપાધિઓથીજ ભગવદ્દેવો ભિન્ન ભિન્ન છે. તે ઉપાધિઓના સાગપૂર્વક અભિન્નોપાસના એજ લક્ષ્ય છે.

પ્રાચીન મહર્ષિઓ 'માત્ર ઇતિહાસ જાળવી રાખવો' એટલામાંજ કર્તવ્યની પરિસમાપ્તિ માનતા નહિ. કારણકે તેઓ ઐહિક લાલ્ચિક ભાવો કરતાં કોઈ ચિરંતન ભાવોનેજ અધિક ઉપકારક જોતા હતા-જાણતા હતા, અને તેથી તેઓ પોતેજ ઐહિક જાળમાં વધારે આસક્ત થતા નહિ; તો પછી તેમાં બીજાઓને શામાટે ચુંચરી મારે ? નહિજ. તેવા પરમકૃપાળુઓનો તો એજ હેતુ હોય છે કે, અનેક પ્રકૃતિઓને સ્વે તેવા છૂટવાના-પરમ શ્રેય પ્રાપ્ત કરવાના-માર્ગો દર્શાવવા. આવા ઉદ્દેશથી લખાયેલા ગ્રંથોમાં આપણે માત્ર ઐતિહાસિક તત્ત્વોજ જોવાજ જોઈએ; અને તે વિના તેમાં બીજું કંઈ ન હોય એમ ધ્વજીએ, તે કેમ બને ?

વળી વ્યાસ મહર્ષિએ મહાભારતની રચના કરી તેનું કારણ દર્શાવતાં વૈશંપાયન કહે છે કે:-
' ધન્યં યશસ્યમાયુષ્યં પુણ્યં સ્વર્ગ્યં તથૈવ ચ । કૃણ્ણદ્વૈપાયનેનેદં કૃતં પુણ્યચીકીણુણા ॥
કીર્તિં પ્રથયતા લોકે પાંડવાનાં મહાત્મનામ્ । અન્યેષાં ક્ષત્રિયાણાં ચ મૂરિદ્રવિળેતજસામ્ ॥
(૧-૬૨-૨૭, ૨૮)

પુણ્ય કરવાની ઇચ્છાવાળા કૃણ્ણદ્વૈપાયન મુનિએ મહાત્મા પાંડવોની તથા બીજા પુણ્ય વૈભવ અને તેજવાળા ક્ષત્રિયોની કીર્તિ જગતમાં વિસ્તારવા માટે આ ધનદાયક, યશસ્કર, આયુષ્યવર્ધક, પુણ્યકારક અને સ્વર્ગદાયક એવું મહાભારત રચ્યું છે. '

ઉપર આપેલા શ્લોકોમાં ભારતની યોગ્યતા અને નિર્માણના જે હેતુઓ આવી જાય છે: તેમાં બે હેતુઓ ખુદ્દા જણાય છે. એક પુણ્ય કરવાની ઇચ્છા અને બીજો પાંડવોની તથા ક્ષત્રિયોની કીર્તિનો વિસ્તાર. પુણ્ય કરવાની ઇચ્છા કંઈ કોઈનો જ્ઞાતાં લખવાથી પૂર્ણ થતી નથી; પરંતુ તે ઇતર દીનદુઃખી પ્રાણીઓનો ઉદ્ધાર કરવાથી અથવા તેવા માર્ગ દર્શાવવાથી થાય છે. મહાભારતમાં જેટલા ધર્મ, ભક્તિ તથા જ્ઞાનપ્રધાન વિષયો આવ્યા છે; તે સર્વનો એ હેતુના પેટામાં સમાવેશ થઈ જાય છે. પાંડવાદિકોની કીર્તિમાં ઐતિહાસિક હેતુ છે; અને તે હેતુ પણ તેવા આદર્શ પુરુષોનું જીવન લોકોની આગળ ધરી 'યુધિષ્ઠિરાદિના જેવું' વર્તન રાખવું, દુર્યોધનાદિના જેવું નહિ' એવા મહાન ઉપદેશથી ચરિતાર્થ થાય છે. તાત્પર્ય કે, મહર્ષિઓના ગ્રંથોમાં માત્ર ઇતિહાસજ આવે નહિ; પરંતુ તેમાં પરમતત્ત્વદર્શક સાધનો પણ ચુંચી દીધેલાં હોય છે.

કવિતાના બેદથી કર્તાના બેદની કલ્પના

કેટલાએક કવિતાપરીક્ષકો કહે છે કે, ભારતના શ્લોકોની રચના જુદા જુદા પ્રકારની છે. એમાં કેટલાક શ્લોકો સરસ-વાર્તા કરતા હોઈએ તેવા-છે અને કેટલાએક ક્લિષ્ટ છે; માટે એ કવિતાના બેદથી તેના કર્તાઓ પણ જુદા જુદા હોવા જોઈએ.

તેનો ઉત્તર એ છે કે, વ્યાસજીએ પોતેજ કહ્યું છે કે, આઠ હજાર અને આઠસો શ્લોકોને હું સમજું છું તથા શુક સમજે છે-અર્થાત્ તે શ્લોકો એવા ક્લિષ્ટ છે કે તેને બીજાઓ સમજી શકતા નથી. વ્યાસજીએ તેવા કૂટ શ્લોકો શામાટે કર્યા હતા તે આપણે ભારતલેખનપ્રસંગમાં પાછળ જોઈ ગયા છીએ એટલે ફરી તે કહેવા જરૂર નથી. બીજું જે પ્રસંગની કવિતા હોય તેને માટે તેવા અનુકૂળ સંયોગો મળવાથી જેવી કવિતા થાય તેવી પ્રતિકૂળ સંયોગોમાં થતી નથી, એ સુકવિઓને વિદિતજ છે. સંયોગની અનુકૂળતા અથવા પ્રતિકૂળતા એ પણ કવિતાનાં સ્વરૂપધારણમાં યોગ્ય ભાગ ભજવે છે. વ્યાસજીના કવિતાલેખનનો સંયોગ કેવો હતો તે સુવિદિતજ છે; તેમ છતાં એ કવિતાઓ રસાત્મક, સરસ તથા ભાવપૂર્ણ છે એમ કહ્યા વિના ચાલતું નથી. વળી વૃત્તોની ફેરફારી એ તો પ્રસંગને યથાર્થ રૂપમાં દીપાવવાનું એક અંગ છે તથા કવિયાતુર્ય છે, એટલે જે ભિન્ન કર્તાઓ માનવામાં આવે છે, તે યોગ્ય નથી; તેમજ અનુષ્ટુપ છંદ લખનારો બીજા ઉપજાતિ આદિ જાદો ન લખે એમ પણ માનવા જેવું નથી. તાત્પર્ય કે કવિતાના બેદથી કર્તાનો બેદ કલ્પવો એ કલ્પનાજ છે.

ગ્રંથપ્રચારની શૈલી

મહાભારતમાં એક એવા શ્લોક છે કે, 'મન્વાદિ ભારતં કૌષિદાસ્તીકાદિ તથા પરે ।

તથોપરિચરાણ્યે વિપ્રાઃ સમ્યગધીયતે ॥ ૧-૧-૫૨ કેટલાએક વિપ્રો ‘નારાયણં નમસ્કૃત્ય’ અથવા ‘ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય’ એ મનુ-મંત્રથી આરંભીને, બીજા કેટલાએક આરતીકના આખ્યાનથી આરંભીને અને કેટલાએક ઉપરિચર વસુના આખ્યાનથી આરંભીને ભારતને સારી રીતે ભણે છે.

આ શ્લોક ઉપરથી કેટલાએક એને ભારતની ત્રણ આદૃતિઓના આરંભ માને છે; પરંતુ એટલા ઉપરથી ભારતની ત્રણ આદૃતિઓ સિદ્ધ થતી નથી. એ ઉપરથી તો એ ગ્રંથ ન્યારે મોઢે મોઢે ભણાતો હશે, ત્યારે જે બ્રાહ્મણોને ન્યાંથી ઉપયુક્ત ભાગ લાગ્યો ત્યાંથી તે ભણવાનો અથવા વ્યાખ્યાનનો આરંભ કરતા હશે, એમ સમજાય છે. જે બીજાઓના કહેવા પ્રમાણે એને સૌતિ, વૈશંપાયન અને વ્યાસની ત્રણ આદૃતિઓના આરંભ માનીએ, તો તે ધરી શકતા નથી; કારણકે સૌતિએ ‘જનમેજયસ્ય રાજર્ષેઃ’ એ નવમા શ્લોકથી બોલવાનો આરંભ કર્યો છે, વૈશંપાયને અધ્યાય ૬૧ માં ‘ગુરવે પ્રાજ્ઞ નમસ્કૃત્ય’ એ આઠશ્લોકથી આરંભ કર્યો છે અને વ્યાસનો આરંભ તો જણાતોજ નથી; એટલે માનો કે તેમણે ‘નારાયણં નમસ્કૃત્ય’ એ આઠશ્લોકથીજ આરંભ કર્યો છે અને તેથી આખોએ ગ્રંથ તેમનાજ કહેલો હરે છે.

પરંતુ રીતે તે સમયે બ્રાહ્મણસમાજમાં એ ગ્રંથનો કેવી રીતે ઉપયોગ થતો હતો તે દર્શાવવાનો એમાં હેતુ છે, અને તે એના પછીના શ્લોકથી વધારે સ્પષ્ટ થાય છે. તે શ્લોક આ પ્રમાણે છે:- ‘વિવિધ સંહિતાજ્ઞાનં દીપયંતિ મનીષિણઃ । વ્યાખ્યાનં કુશલાઃ કેચિદ્ગ્રંથાન્યારયિતું પરે ॥ ૧-૧-૫૩ ॥ અર્થાત્ બુદ્ધિમાનો એ ભારતસંહિતાના જ્ઞાનને વિવિધ રીતે પ્રકાશિત કરે છે, કેટલાએક વ્યાખ્યાન કરવામાં કુશળ છે, ત્યારે બીજા કેટલાએક ગ્રંથને ધારણ કરવામાં-ધ્યાનમાં રાખવામાં કુશળ છે.’ આથી સમજાશે કે, એમાં તે સમયનો ગ્રંથપ્રચાર વણુવેલો છે.

ભારતમાં પુનરુક્તિ

મહાભારતમાં જરતકારું આખ્યાન, પરિક્ષિતશાપાખ્યાન, લાક્ષાભવનદાહ વગેરે કેટલીક કથાઓ બખ્ખેવાર આવે છે. જે કે તેમાં સંક્ષેપ તથા વિસ્તાર રહેલો છે, તોપણ કેટલાએકને તેમાં પુનરુક્તિ તથા તે પુનરુક્તિ કરનારા બીજા લેખકોનો ગંધ આવે છે. પરંતુ એ સંબંધમાં આગળથીજ ખરું સમાધાન ભારતમાં આપી દીધેલું છે કે, ‘વિસ્તીર્ણતન્મહજ્ઞાનમૃષિઃ સંક્ષિપ્ય ચાત્રવીત્ । રહંદિ વિદુષાં લોકે સમાસ વ્યાસ ધારણમ્ ॥ ૧ । ૧ । ૫૧ ॥ વ્યાસ ઋષિએ આ મહાન જ્ઞાનને વિસ્તારીને તથા સંક્ષેપથી કહ્યું છે. કારણ કે લોકમાં વિદ્વાનેને સંક્ષેપથી તથા વિસ્તારથી લક્ષ્યમાં રાખવું હૃદય છે.’ આ હેતુથીજ એ કથાઓ એવડાયેલી છે તે અન્યાન્ય કતાઓ તરફથી ઉમેરાયેલી નથી. કેમકે જે તેઓને તેમ ઉમેરવાની શક્તિ હોય તો તેવા વિદ્વાનેને પુનરુક્તિ કેમ ન જણાય? અને જણાય ત્યારે તે પ્રથમની આખ્યાયિકાને કાઢી કેમ ન નાખે? વળી નવા લેખકો તરફથી જે ભારતમાં ચાલુ ઉમેરણો થયાં હોય તો તેવી અનેક પ્રતો પણ મળવી નેહમ્. તે મળતી નથી અને મળવા સંભવે નથી. કારણ કે તે વખતે છાપખાનાં ન હતાં. છાપખાનાંના સમયમાં કંઈ નવું ઉમેરણ કર્યું હોય તો તે એકદમ હજાર બે હજાર પ્રતોમાં દાખલ થઈને કેટલેક સમયે ખરું જુદું થઈ પડે; પરંતુ તે વખતે તો લેખી ગ્રંથો હતા, એટલે તેમાં એકનું ઉમેરણ બીજાને શામાટે દાખલ કરે? અને તેને બીજાઓ માન્ય પણ કેમ ગણે? આ ઉપરથી તે સમયે લખનારાઓની ભૂલ વિના બીજાં નવાં હતાપણે ઉમેરાવાં અશક્ય લાગે છે. વળી તે વખતે એક વિદ્વાનન્ય ગ્રંથ લખાયો કે તેની જૂદા જૂદા દેશોમાં અનેક પ્રતો થઈ જતી હતી, એટલે એક પ્રતમાં ઉમેરણ કરવાથી કોઈ રીતે ભ્રમ થાય નહિ એવું માઈ માનવું છે.

કૌરવપાંડવનું યુદ્ધ કે કૌરવપાંચાલનું?

કૌરવપાંડવનાં યુદ્ધને કેટલાએક કૌરવ તથા પાંચાલનું યુદ્ધ કહે છે. તેમ કહેવામાં તેઓ એ કારણ આપે છે કે, ‘દુર્યોધનાદિકો કુરુવંશીઓ હતા અને પાંડવો પણ કુરુવંશીઓ હતા, એટલે કૌરવ નામમાંજ તે બંધાનો સમાવેશ થઈ જાય છે. જે તે યુદ્ધ તેઓ વચ્ચે થયું હોત તો ખરી રીતે ધાર્તરાષ્ટ્ર અને પાંડવોનું યુદ્ધ એમ કહેત. વળી દ્રોણ, બીષ્મ, કૃપાચાર્ય વગેરેનાં પુત્રારાધના પુત્રો એકે જોડેલો રનેહ તથા સંબંધ હોતો, તેટલોજ પાંડવોની જોડે પણ હોતો. તેથી તેઓ

દુર્યોધનનો પક્ષ લઇને પાંડવોનું બગાડવા ઉભા થાય નહિ. આ ઉપરથી તે કૌરવો અને પાંચાલોનું યુદ્ધ હતું; કારણકે દ્રોણના આશ્રય હેઠળ કૌરવોએ દુપદનો પરાજય કર્યો હતો તેથી તેઓએ ચઢાઈ કરી હોય અને તેમાં પાંડવોએ પોતાના સસરાને મદદ કરી હોય એ બનવા યોગ્ય છે' ઇત્યાદિ.

આ કથન ઉપર આપણે વિચાર કરીએ. પૂર્વે પાંચાલરાજ દ્રુપદને અને કુરુવંશીએને શત્રુતા હતી નહિ; પરંતુ દ્રોણાચાર્યને અને દ્રુપદને મિત્રકલહમાં શત્રુતા થઈ હતી; અને તે કારણથી દ્રુપદનો પરાજય કરવા દ્રોણાચાર્ય કુરુકુલના કુમારો પાસે યુદ્ધક્ષિણમાં દ્રુપદને ખાંધીને પોતાને સ્વાધીન કરવો એવી માગણી કરી હતી. કુમારોએ તે દક્ષિણ આપવા હા કહી અને દ્રોણાચાર્યના પ્રમુખપણા હેઠળ દ્રુપદના ઉપર ચઢાઈ કરી. પરંતુ બીજા કુમારો પરાજય પામ્યા ત્યારે છેવટે અર્જુને પોતાના ત્રણ ભાઈઓની સાથે જઈ, યુદ્ધ કરી દ્રુપદને ખાંધી આપ્યો અને દ્રોણાચાર્યને સ્વાધીન કર્યો. તે વખતથી દ્રુપદને દ્રોણાચાર્યના ઉપર પૂર્ણ વૈર ભરાયું અને તે કારણથી તેણે દ્રોણાચાર્યને મારવા અમિકુડમાંથી ધૃષ્ટદ્યુમ્નને ઉત્પન્ન કર્યો. આ વૃત્તાંત ઉપરથી એ જણાશે કે, કૌરવોને અને દ્રુપદને વેર ન હતું, પણ તે દ્રોણાચાર્યની સાથે હતું અને તે પણ ઉદાર હતું. કારણકે દ્રોણાચાર્યે ધૃષ્ટદ્યુમ્ન પોતાને મારવા ઉત્પન્ન થયો છે એવું જાણતાં છતાં પણ તેને ધનુર્વેદ ભણાવ્યો હતો. દ્રુપદના પરાજયમાં કુરુવંશી કુમારોનોજ હાથ હતો અને તેમાં પણ ખાસ કરીને પાંડવોએજ એ પરાજય કર્યો હતો; એટલે દ્રોણાચાર્ય તથા પાંડવોના ઉપર એ વૈર વાળવાની દ્રુપદની ઇચ્છા હોઈ શકે. (જો કે દ્રુપદને પાંડવો ઉપર વૈર ન હતું, કારણકે જો તેમ હોય તો તે પોતાની પુત્રીને માટે અર્જુનને મેળવવા કરેલો પ્રતિજ્ઞાસ્વયંવર કરે નહિ.) તેમાં પાંડવો તો દ્રુપદના જમાતા થયા એટલે એ વૈર માત્ર દ્રોણાચાર્ય ઉપરજ રહ્યું. હવે એ વૈર વાળવા જો પાંચાલોએ ચઢાઈ કરી હોય તો તેને માટે કોઈ નવું ભારતજ રચવું પડે અથવા કોઈ નૂતન વ્યાસજીના મનમાં એ ભારત હોય તો તેઓ જાણે. બાકી મહાભારતમાં તો જ્યારે પાંડવોનાં તેર વર્ષ પૂરાં થયાં, સુયેદની સર્વ કાશીશો વ્યર્થ ગઈ અને પાંડવો રણભૂમિ ઉપર યુદ્ધ કરવા આવ્યા, ત્યારેજ પાંચાલો પોતાના જમાતાઓને સહાય કરવા આવ્યા; અને જે રીતે બીજા રાજ્યો લડ્યા તેમ તેઓએ પણ યુદ્ધ કર્યું. તેમાં જેણે જેણે જીતે જીતે મારવા પ્રતિજ્ઞા કરી હતી તથા જેનાં જેનાં મૃત્યુમાં જે જે નિમિત્તભૂત હતા તેઓએ તેનો તેનો વિનાશ કર્યો. વળી ધૃષ્ટદ્યુમ્નને પાંડવોએ સેનાપતિ કર્યો હતો તેમાં 'સેનાપતિ કોને કરવો ?' એ ઉદ્દોગપર્વમાં થયેલા વિમર્શપ્રસંગમાં, ધૃષ્ટદ્યુમ્નની અધિક યોગ્યતા જોઈનેજ તેને સેનાપતિપદ આપવામાં અધિક મત મળ્યા હતા અને આ કારણથી તે સેનાપતિ નિમાયો હતો.

આ ઉપરથી તો એ કૌરવો અને પાંચાલોનું યુદ્ધ દરવું નથી.

હવે કૌરવોનું યુદ્ધ અથવા ધાર્તરાષ્ટ્રો અને પાંડવોનું યુદ્ધ એમ કેમ ન કહ્યું ? અને કૌરવ-પાંડવોનું યુદ્ધ કેમ કહ્યું ? તે તપાસીએ. જો કે બધા કુરુવંશીઓ હતા એટલે તેઓ કૌરવોજ કહેવાય; પરંતુ આ ભાઈઓ ભાઈનું યુદ્ધ હતું, તેથી 'કૌરવોનું યુદ્ધ' એટલુંજ કહેતાં 'કોની સાથે ?' એ પ્રશ્ન ઉભો રહે છે. આ એક કારણથી, અને દુર્યોધનના પક્ષમાં બાલ્લિક, સોમદત્ત, ભૂરિશ્રવા, ભીષ્મ પ્રભતિ ધણા કુરુવંશીઓ યુદ્ધ કરનારા હતા; જ્યારે પાંડવોના તરફ એ વંશના માત્ર તેઓજ હતા. તેથી ધાર્તરાષ્ટ્રો ન કહેતાં એક તરફ કૌરવો અને બીજી તરફ કૌરવો છતાં વિશિષ્ટતાથી ઝોળા-આવવા માટે પાંડવો કહ્યા એમાં શો બાધ આવે છે કે જેથી ભારતોક્ત વસ્તુસ્થિતિનું ઉક્તધન કરીને પાંચાલોસુધી ધાવન કરવું પડે છે ?

વળી ભીષ્માદિકો ન્યાયી તથા ધર્મપરાયણ હતા અને તેઓને ધાર્તરાષ્ટ્રો તથા પાંડવો સમાન હતા; છતાં તેઓએ શામાટે ધાર્તરાષ્ટ્રોનો પક્ષ લીધો ? એના ખુલાસામાં તે સઘળાએ યુદ્ધને ઝોખરે યુધિષ્ઠિર જ્યારે પોતાને વંદન કરવા આવ્યા તે વખતે જે વચન કહેલું છે તેજ પૂરતું છે. તે વચન આ પ્રમાણે છે:—**अर्थस्य पुरुषो दासो दासस्त्वर्थे न कस्यचित् । इति सत्यं महाराज बहोरमर्थेन कौरवैः ॥** (ભી. ૧૯-૪૧) અર્થાત્ હે મહારાજ ! પુરુષ અર્થનો દાસ છે, અર્થ કોઈનો દાસ નથી, આ સત્ય છે. મને કૌરવોએ અર્થથી ખાંધી લીધો છે. આ વચન તે પ્રત્યેકે કહ્યું છે અને તેથી તેઓ દુર્યોધનના પક્ષમાં શામાટે રહ્યા હતા, એ સમજાય છે. ઉપલી વિચારણાથી એ યુદ્ધ કૌરવપાંચાલનું નહિ પણ કૌરવપાંડવોનું હતું એમ વાસ્તવિક સમજશે.

મહાભારત ઉપર આવી જાતની અનેક શંકાઓ કરાય છે, પણ તેના એ પ્રયત્નોજ ખુલાસો થઈ જાય છે, એટલે હવે આપણે એ વિષય છોડીને કૌરવપાંડવોનું યુદ્ધ ક્યારે થયું હતું? એ વિવાદાર્પક વિષય ઉપર આવીએ.

કૌરવપાંડવોનું યુદ્ધ ક્યારે થયું હતું ?

એ ક્ષત્રિયવિનાશક યુદ્ધ કેટલાં વર્ષ ઉપર થયું હતું? એ સંબંધમાં અનેક વિદ્વાનોના લિન્ન લિન્ન મત છે. એક વિદ્વાન મહાભારતમાં આપેલી નક્ષત્રો અને ગ્રહોની સ્થિતિ ઉપરથી ગણતરી કરીને એ યુદ્ધ આજથી લગભગ ૭૦૦૦ વર્ષ ઉપર થયું હતું, એમ કહે છે. તે મહાભારતનાં ઉદ્યોગપર્વ, ભીષ્મપર્વ વગેરેમાં આપેલાં નક્ષત્રોમાંથી કેટલાંક નક્ષત્રોને સાયન તથા કેટલાંકને નિરયન માનીને આશરા પડતી રીતે મહાભારતના યુદ્ધસમયે મહાવિષુવ પુનર્વસુની નજીકમાં હતું, એટલે હમણાં જ્યાં છે ત્યાંથી લગભગ ૯૫ અંશ જેટલું દૂર હતું એમ સૂચવે છે; એ મહાવિષુવ અથવા અયન ૭૨ વર્ષે લગભગ એક અંશ જેટલી ગતિ કરે છે એવું એમનું માનવું છે; પણ એ સંબંધમાં જૂદા જૂદા મત છે. જેમકે:-સૂર્યસિદ્ધાન્તી અયનની વાર્ષિક ગતિ ૫૪ વિક્રા માને છે. હિપાર્કસ ૮૫ વર્ષે ૧ અંશ અને ટોલેમી ૧૦૦ વર્ષે એક અંશ ગતિ માને છે. એ વિના પણ એમાં મતાંતર છે; પણ ઉપરા વિદ્વાનને હિસાબે ૯૫ અંશને ૭૨ થી ગુણીએ તો ૬૮૪૦ વર્ષ એ યુદ્ધસમયને થવા જાય છે; પરંતુ એમાં પણ સાયન નક્ષત્રો કયાં છે તથા નિરયન કયાં છે તે આશરા પડતી રીતે કલ્પિત હોવાથી અને તે રીતે મહાવિષુવની સ્થિતિ પણ આશરા પડતી હોવાથી, (કારણકે તે મહાભારતમાં ૨૫૪ જણાવેલ નથી) તથા અયનચક્રનમાં પણ મતભેદ હોવાથી એ મત પણ સર્વમાન્ય જણાતો નથી.

વળી કેટલાએક વિદ્વાનો એ યુદ્ધને ઇ. સ. પૂર્વે ૧૨૦૦થી ૧૫૦૦ સુધીમાં થયેલું માને છે; કેમકે તેઓ વિષ્ણુપુરાણાદિને અનુક્રમ લાગતો લાગ લઇને એ અનુમાન ઉપર આવ્યા છે. એમાંનો થોડો ભાગ બેઠકે. ‘યાવત્ પરિક્ષિતોજન્મ યાવન્નન્દામિષેચનમ્ । एतद्वर्ष सहस्रन्तु ज्ञेयं पञ्चदशोत्तरम् ॥ (અંશ ૪-૨૪-૩૨) અર્થાત્ પરિક્ષિતના જન્મથી આરંભી નન્દના અભિષેકસુધીમાં એકહજાર ને પંદર વર્ષ જાણવાં.’ આ વિષ્ણુપુરાણના શ્લોકમાં કહેલાં ૧૦૧૫ વર્ષમાં નંદ અને તેના વંશ-જોના રાજ્યનાં ૧૦૦ વર્ષ કે જે બીજા એક શ્લોકમાં કહેલાં છે, તે મેળવતાં ૧૧૧૫ વર્ષ થાય છે. વળી બીજી રીતે ગણતરી કરવા વિષ્ણુપુરાણના ચોથા અંશના ૨૪ મા અધ્યાયમાં કહેલું છે કે, ‘સપ્તર્ષિમાંના જે એ તારા આકાશમાં પ્રથમ ઉદય પામેલા જણાય છે, તેની મધ્યે સપ્તરત્નમાં જે નક્ષત્ર રાત્રે જણાય છે તે એક એક નક્ષત્રની જોડે સપ્તર્ષિઓ મનુષ્યનાં સો સો વર્ષ સુધી રહે છે. તે પરિક્ષિતના વંશમાં મત્રા નક્ષત્રમાં હતા, સારથી દેવનાં આરસે વર્ષના કલ્પોના આરંભ થયો છે. એ મહર્ષિઓ જ્યારે પૂર્વાષાઠા નક્ષત્રપ્રત્યે જશે, સારે નન્દથી આરંભીને કલ્પ વૃદ્ધિ પામશે.’ ઉપલા શ્લોકો શ્રીમદ્ભાગવતમાં પણ છે. એ શ્લોકમાં જણાવ્યા પ્રમાણે ઋષિઓ એક એક નક્ષત્ર ઉપર સો સો વર્ષ રહે છે. તે સપ્તર્ષિઓ પરિક્ષિતના સમયમાં મધ્યામાં હતા અને નંદના સમયમાં પૂર્વાષાઠામાં આવે છે. પૂર્વાષાઠા નક્ષત્ર મધ્યાથી અગિયારમું નક્ષત્ર છે, એટલે ત્યાંસુધી ગતિ કરતાં ૧૦૦૦ વર્ષ થાય અને તેમાં નંદનાં સો ઉમેરતાં ૧૧૦૦ થાય; એટલે પૂર્વોક્ત ૧૧૧૫ વર્ષ જોડે એનો મેળ મળી રહે છે. પછી ચાણક્ય નામનો બ્રાહ્મણ નવનન્દનું ઉન્મૂલન કરીને મૌર્યવંશના ચંદ્રગુપ્તને રાજ્ય આપે છે. તે પછી અર્ચાચીન દત્તિહાસનો આશ્રય કરીને, ચંદ્રગુપ્ત ઇ. સ. પૂર્વે ૩૧૫ વર્ષ ઉપર ગાદી ઉપર આવ્યો હતો એમ ઠેરવી પૂર્વોક્ત ૧૧૧૫ ને ૩૧૫ સાથે મેળવી ઇ. સ. પૂર્વે ૧૪૩૦ વર્ષ ઉપર ભારતીય યુદ્ધ થયું હતું, એમ તેઓ જણાવે છે.

ઉપલી ગણતરીમાં ૧૧૧૫ વર્ષને માટે પુરાણોનાં ભવિષ્યકથન ઉપર આધાર રખાય છે; અને બાકીના સમયને માટે તે પુરાણોમાં જણાવેલા સમયની ઉપેક્ષા કરીને અર્ચાચીન દત્તિહાસ તરફ ધાવન થાય છે, એ યોગ્ય નથી. કારણ કે જે પુરાણના ભવિષ્યકથન ઉપર આધાર રાખીને ૧૧૧૫ વર્ષ લેવાય છે, તેમાંજ આગળ રામજોની અને તેનાં રાજ્યવર્ષોની પરિગણના છે, તેની ઉપેક્ષા કરવી ઉચિત નથી. શ્રીમદ્ભાગવતમાં નવનન્દના પછી એ ગાદીએ આવેલા રામજો અને તેનાં વર્ષો આ પ્રમાણે જણાવ્યાં છે:-

કેટલા રાજ્યો	કથા વંશના	કેટલાં વર્ષ રાજ્ય કર્યું
	પૂર્વેકિત	૧૧૧૫
૧૦	મૌર્યવંશના	૧૩૭
૧૦	શુંગવંશના	૧૧૨
૪	કાણ્વાયન	૩૪૫
૩૦	આંધ્ર જાતિના	૪૫૬
૧૬૫	આબીરાદિ	૧૦૯૯
૧૧	મૌનવંશના	૩૦૦
	ભૂતનંદાદિ	૧૦૬
૨૩૦		૩૬૭૦

આ રીતે એ મગધેશની ગાદી ઉપર ૩૬૭૦ વર્ષસુધી રાજ્ય કરનારા રાજ્યો ગણાવેલા છે. તેની ઉપેક્ષા કરીને કાનમણના કરવી તે ખરેખરી રીતે અન્યાય ગણાય; તેમજ વિષ્ણુપુરાણમાં જણાવ્યા પ્રમાણે પરિક્ષિતના સમયમાં સપ્તર્ષિઓ મધ્યા નક્ષત્રમાં હતા અને તેઓ સો વર્ષ એક નક્ષત્રથી બીજા નક્ષત્રમાં ગતિ કરે છે, એ આધાર ઉપર વિચાર કરીએ છીએ તોપણ તેટલાં વર્ષ થતાં નથી. કારણ કે જ્યોતિષીઓ અત્યારે તે સપ્તર્ષિઓ ઉત્તરાશ્વિની નક્ષત્રમાં છે એમ કહે છે. એ ઉપરથી સત્તાવીસ નક્ષત્રનાં સત્તાવીસો વર્ષ અને મધ્યાથી એક નક્ષત્ર છોડીને બીજું ઉત્તરાશ્વિની આવે છે, એટલે યુદ્ધને એગણત્રીસસો વર્ષ થવા જાય છે. પણ તે સર્વ મતથી વિરુદ્ધ હોવાથી સત્તાવીસસો વર્ષનું ફરી એક નક્ષત્રચક્ર મૂકવું જોઈએ અને તેમ કરતાં યુદ્ધને ૫૫૦૦ વર્ષ થઈ જાય છે. અર્થાત્ એ ગણત્રીથી પણ ધ. સ. પૂર્વે ૧૪૩૦ ની ગણના વિરુદ્ધ જાય છે. વળી વિષ્ણુપુરાણનો પરિક્ષિતના વખતથી કવિનો આરંભ સૂચવતો શ્લોક-કે જે આપણે આગળ જોઈશું-તેનાથી તેમજ રાજતરંગિણી, બૃહત્સંહિતા અને અન્ય પ્રમાણોથી પણ એ ગણના વિરુદ્ધ હોવાથી તે પ્રમાણભૂત નથી.

હવે રાજતરંગિણીનો કર્તા કલ્હણ કે જે ઈ. સ.ના ૧૧મા સદ્કામાં થઈ ગયેલો મનાય છે, તેણે પાંડવોનો સમય આપતાં લખ્યું છે કે, શતેષુ ષટ્પુ સાષેષુ ત્ર્યધિકેષુ ચ મૂતલે। કલેગર્તેષુ વર્ષાણામભૂવન્ કુરુપાંડવાઃ ॥ આ શ્લોકમાં કલિનાં ૬૫૩ વર્ષ ગયાં ત્યારે કૌરવપાંડવો વિદ્યમાન હતા એમ જણાવ્યું છે. વળી વરાહમિહિર કે જે શકના બીજા સદ્કામાં થઈ ગયેલો મનાય છે; તેના બૃહત્સંહિતા નામના ગ્રંથમાં લખ્યું છે કે, આસન્મદ્યાસુ મુનયઃ શાસતિ પૃથિવીં યુધિષ્ઠિરે નૃપ-તૌ। ષટ્દિકપંચદ્વિયુતઃ શકકાલસ્તસ્ય રાજર્ષેઃ ॥ (અ. ૧૩-૩) અર્થાત્ યુધિષ્ઠિરાજા પૃથ્વીપર રાજ્ય કરતા હતા, ત્યારે સપ્તર્ષિઓ મધ્યાનક્ષત્રમાં હતા. તે રાજર્ષિનો શકકાલ ૨૫૨૬ વર્ષનો ગણાય છે. ઉપરિચિત અર્થ આનો; છતાં કેટલાએક એ શ્લોકના અર્થમાં આટલો ફેરફાર કરે છે કે, તે રાજર્ષિનો કાલ ૨૫૨૬ યુક્ત શકકાલ છે-અર્થાત્ ૨૫૨૬માં ચાલુ વર્ષનો શક ૧૮૩૭ ઉમેરતાં ૪૩૬૩ વર્ષ થાય છે. તેને ગત કાલે ૫૦૧૬માંથી બાદ કરતાં ૬૫૩ આવે છે. આ ઉપરથી ૬૫૩ વર્ષ ગયાં, ત્યારે યુધિષ્ઠિર વિદ્યમાન હતા એમ કહે છે. રાજતરંગિણીકારે પણ પોતાના વચનના સમર્થનમાં આ પ્રમાણ આપ્યું છે.

પરંતુ તે વિષ્ણુપુરાણ તથા અન્ય પુરાણોમાં જણાવ્યા કરતાં વિરુદ્ધ છે, માટે શ્રદ્ધા રાખવા યોગ્ય નથી. ત્યાં કહ્યું છે કે:- 'તે તુ પારિક્ષિતે કાલે મધ્યાસ્વાસન્ દ્વિજોત્તમ। તદા પ્રવૃત્તઃ કલિ-ર્દ્વાદશાન્દ શતાત્મકઃ।' (અં ૪-અં ૦૨૪-શ્લોકો ૩૪) અર્થાત્ હે દ્વિજશ્રેષ્ઠ! તે સપ્તર્ષિઓ પરિક્ષિતના સમયમાં મધ્યામાં હતા અને ત્યારથી બારસો વર્ષના કલિનો આરંભ થયો છે. આવાં પરિક્ષિતના સમયથી કલિનો આરંભ સૂચવનારાં ધણાં વાક્યો છે; તે ન ગણતાં કલિનાં ૬૫૩ વર્ષ ગયા પછી પાંડવોને હણત માનવા એ તો વિરુદ્ધજ લાગે છે.

ખરી રીતે કલિના આરંભસમયનો નિશ્ચય કરવો અથવા ભારતીય યુદ્ધસમયનો નિશ્ચય કરવો એ બન્ને એકજ વાત છે; કારણકે યુદ્ધસમયથીજ કલિનો આરંભ છે અને પરિક્ષિતનો જન્મ પણ ત્યારેજ છે. હવે એ સંબંધમાં બીજાં વચનો જોઈશું. જ્યારે બીમસેને દુર્યોધનની સાથળ-

માં ગદા ભારીને તેને પાડ્યો, તે વખતે બલરામ કેપી ઉઠ્યા અને તે હલ લઈને ભીમના તર ઉઠ્યા. ત્યારે શ્રીકૃષ્ણે તેમને શાંત કરતાં કહ્યું છે કે, 'પ્રાપ્તં કલિયુગં વિદ્ધિ પ્રતિષ્ઠાં પાંડવસ્ય ચ (શલ્ય ૬૦-૨૫) કલિયુગ પ્રાપ્ત થયો છે તેને અને ભીમસેનની પ્રતિજ્ઞાને લક્ષમાં લેયો.' આ રીતે શ્રીકૃષ્ણનાં વાક્યથી યુદ્ધસમયે કલિયુગનો આરંભ થયેલો સમજાય છે. વળી આદિપર્વમાં કહ્યું છે કે, 'અન્તરે ચૈવ સંપ્રાપ્તે કલિદ્વાપરયોરભૂત્ । સ્વમંતપંચકે યુદ્ધં કુરુપાંડવસેનયોઃ । (આ. ૨-૧૩) કલિ તથા દ્વાપરયુગનો સંધિકાળ આવ્યો, ત્યારે સ્વમંતપંચક ક્ષેત્રમાં કૌરવ અને પાંડવની સેના વચ્ચે યુદ્ધ થયું હતું.' તેમજ શ્રીમદ્ ભાગવતમાં 'કલિનાઽધર્મમિષ્ટેણ હૃદ્વા સ્પૃષ્ટા પ્રજા ભુવિ । (૨૬૦ ૧-૧૫) અધર્મના મિત્ર કલિવડે પૃથ્વીમાં પ્રજાને સંબંધ થયેલો જોઈને પાંડવોએ પ્રયાણ કર્યું.' આ રીતે પુરાણાદિ ગ્રંથોમાં મહાભારતના યુદ્ધસમયથીજ કલિનો આરંભ મનાયેલો છે, એમાં સંશય નથી.

હવે એ કલિનાં વર્ષ કેટલાં ગયાં તેની ગણનાને નિશ્ચય થાય, એટલે એ યુદ્ધ આજથી કેટલ વર્ષ ઉપર થયું હતું તે સમજી શકાશે. વરાહમિહિર 'પચસિકાત્મિકા' નામના ગ્રંથમાં ગત કલિ, સંવત અને શકની ગણતરી એકજ શ્લોકમાં આ પ્રમાણે આપે છે:- 'કૃતયુગાન્વર વાન્દિમિર જ્ઞિતો ગતકલિઃ કિલવિક્રમવત્સરાઃ શરદ્ગુતાશનચંદ્ર વિયોજિતા ભવતિ શાક ર્હ ક્ષિતિમંડલે એટલે કે ગતકલિના વર્ષમાંથી ૩૦૪૪ બાદ કરીએ એટલે વિક્રમ સંવત્સર આવે અને તે વિક્રમ વર્ષમાંથી ૧૩૫ બાદ કરીએ એટલે શાલિવાહનનો શકકાલ આવે.' અર્થાત્ વિક્રમ વર્ષમાં ૩૦૪૪ ઉમેરીએ એટલે ગતકલિ વર્ષ આવે. દૃષ્ટાંત-વિક્રમ સંવત્સર ૧૯૭૨માં ૩૦૪૪ ઉમેરીએ તો આ વર્ષ સુધીમ ૫૦૧૬ વર્ષ કલિનાં થીતી ગયેલાં ગણાય. આ ૩૦૪૪ વર્ષ કલિનાં ગયાં તે પછી વિક્રમ સંવત્સર નો આરંભ થયો; એ વાત સર્વ ખગોળશાસ્ત્રીઓને સંમત છે અને તેવાં ઘણાં વાક્યો મળ્યાં આવે છે. કેટલાએક જ્યોતિષીઓ તો આ ૩૦૪૪ વર્ષને યુધિષ્ઠિરના શક ગણીને તેમને 'યુધિષ્ઠિર વિક્રમશાલિવાહનો' એ શ્લોકમાં જણાવ્યા પ્રમાણે આદિશકકતાંતરીકે માને છે.

આ રીતે કલિના આરંભવર્ષનો નિર્ણય થતાં કૌરવપાંડવના યુદ્ધનો સમય પણ નિર્ણય થઈ જાય છે-અર્થાત્ આજથી ૫૦૧૬ વર્ષ ઉપર એ મહાધૌર યુદ્ધ થયું હતું.

પાંડવોનાં વનવાસનાં તેર વર્ષ ક્યારે પૂરાં થયાં ?

કૌરવપાંડવોનાં છૂતનો સમય મહાભારતમાં જણાવ્યો નથી, છતાં દીકાકાર પં૦ નીલકંઠ લોકાચાર્યને લઈને તે વિજયાદશમી જણાવે છે. પાંડવો વિરાટરાજાને ત્યાં તેરમું વર્ષ પૂરું કરીને ગોત્રહણ પ્રસંગે પ્રગટ થયા હતા. એ ગોત્રહણપ્રસંગમાં 'આદાતુંગાઃ શુશર્માઽથ કૃષ્ણપક્ષસ્ય સપ્તમીમ્ અપરે દિવસે સર્વે રાજન્સંભૂય કૌરવાઃ । અષ્ટમ્યાં તે ન્યગૃહ્ણંત ગોકુલાનિ સહસ્રશઃ ॥ (વિરાટ ૩૭-૨૭) શુશર્મા કૃષ્ણપક્ષની સાતમે ગાયો લેવા આવ્યો હતો અને બીજે દિવસે એટલે આઠમે સંઘળા કૌરવોએ એકઠા મળીને હજારે ગાયોનાં ટોળાંને કબ્જે કર્યાં.' ઉપલા શ્લોકમાં પક્ષ તથા તિથિ જણાવ્યાં છે, પરંતુ માસ જણાવ્યો નથી તેથી તે ઉપર વિવિધ કલ્પનાઓ ઉદ્ભવે છે. દીકાકાર તે ચૈત્રવદ સપ્તમી હતી એમ લખે છે; તો કેટલાએક જ્યેષ્ઠ વદ સપ્તમી કહે છે; પરંતુ તે વૈશાખ વદ સપ્તમી હોવી જોઈએ. કારણ કે સૌરમાનનાં તેર વર્ષમાં ચાંદ્રમાન પ્રમાણે પાંચ માસ, બે દિવસ અને બીજો થોડો સમય વધે છે. હવે આસો સુદ દશમીએ વનમાં નીકળેલા પાંડવોને સૌરમાન પ્રમાણે તે દિવસે તેર વર્ષ પૂરાં થતાં હોય, તો તેમાંથી ચાંદ્રમાન પ્રમાણે પાંચ માસ બાદ કરતાં વૈશાખ સુદ દશમીએ તેર વર્ષ પૂરાં થાય છે; એટલે પ્રકટ થવામાં જો ચૈત્ર વદ સપ્તમી લખ્યે છીએ તો તેરમા વર્ષમાં અઠાર દિવસ ઓછા રહે છે. આ ઉપરથી એમજ માનવું ઠીક લાગે છે કે 'પાંડવો વૈશાખ વદ સાતમ તથા આઠમે ગોત્રહણપ્રસંગમાં લડવા ગયા અને નવમીએ પ્રકટ થયા.' વળી કેટલાક લોકો પાંડવો વિજયાદશમી ઉપર પ્રકટ થયા હતા એવું પણ માને છે તે પણ યોગ્ય નથી. કારણ કે ગોત્રહણ

* યુધિષ્ઠિરરાજ પાંચ હજાર વર્ષ ઉપર થઈ ગયા હતા એ સંબંધમાં વિશેષ ખાતરી કરવાની ઈચ્છા રાખનાં 'સસ્તુ' સાહિત્ય વર્ષક કાર્યાલય' તરફથી પ્રકટ થયેલા ઈડકૃત રાજસ્થાનના પ્રથમ ભાગની બહારવપ્રસાદ મિશ્રકૃત પ્રસ્તાવનામાં રાજ્યનાં વર્ષ, માસ તથા દિવસની ગણના સાથે આપેલી યુધિષ્ઠિરથી વિક્રમાદિ સુધીની સૂચિ જોવી.

શાસ્ત્રી કર્ણાસકરજી

પ્રસંગમાં કહે છે કે:— ‘અવેશિકા મહારણ્યે ગ્રીષ્મે શત્રુવશં ગતા: । આપણે સ્વદેશ લખીને મહાન અરણ્યમાં તાપના દિવસમાં શત્રુને તાપે પડ્યા છીએ. ’ એના ઉપર ટીકાકાર લખે છે કે, ગ્રીષ્મે ધર્મકાલે વસંતે इत्यर्थः । इतः षण्मासानंतरं युद्धारंभस्य शरदि दृष्टत्वात् । ગ્રીષ્મ એટલે તાપનો સમય-વસંતઋતુ લેવી; કારણકે આ પછી છ મહીને શરદઋતુમાં યુદ્ધનો આરંભ જણાય છે. વળી પાંડવો ચાંદ્રમાનની ગણતરી પ્રમાણે તેર વર્ષ પૂરાં કરીનેજ ગોત્રહણપ્રસંગમાં પ્રકટ થયા હતા; તેમ છતાં સૌરગણના પ્રમાણે તેર વર્ષ પૂરાં થતાં પહેલાં પાંડવો બહાર દેખાયા, તેથી દુર્યોધન પાંડવોને ફરી વનવાસ કાઢવા હરખાયા હતા; પરંતુ ભીષ્મપિતામહે પ્રતિજ્ઞામાં ચાંદ્ર-વર્ષ ગણાય છે અને તે પાંડવોએ પૂરાં કર્યાં છે, એમ કહીને તેની ભૂલ ભાગી હતી. ઉપલાં બે કારણથી પાંડવો વિજયાદશમીએ બહાર પડ્યા હતા, એ વાત અસિદ્ધ દેર છે.

શ્રીકૃષ્ણ વિષ્ટિ કરવા ક્યારે ગયા?

તે પછી પાંચ માસમાં સૈન્યાદિક તૈયાર થતાં શ્રીકૃષ્ણ વિષ્ટિ કરવા હસ્તિનાપુર ગયા. તેઓ કૌમુદે માસિ રેવત્યાં શરદંતે હિમાગમે । (ઉદ્યોગ ૮૩-૭) અર્થાત્ શરદઋતુના અંતમાં અને હેમંતના આરંભમાં, કાર્તિકમાસમાં જે દિવસે રેવતીનક્ષત્ર હતું તે દિવસે ગયા હતા. સામાન્યતઃ એવો નિયમ છે કે, જે નામનો માસ હોય છે તે નામનું નક્ષત્ર તે માસની પૂર્ણિમાએ આવે છે. એ રીતે કાર્તિકપૂર્ણિમાએ કૃતિકાનક્ષત્ર હોવું જોઈએ અને તેમ ગણતાં કાર્તિક સુદ બારસે રેવતીનક્ષત્ર આવે. આ ઉપરથી શ્રીકૃષ્ણ કાર્તિક સુદ બારસે હસ્તિનાપુર ગયા હતા, એમ જણાય છે. અને ત્યાંથી પુષ્યનક્ષત્રમાં એટલે નવમે દિવસે પાછા ઉપધ્યવ્યમાં પાંડવો પાસે આવ્યા હતા; તે તિથિ વદ પંચમી હોવા સંભવ છે. કારણ કે શ્રીકૃષ્ણે હસ્તિનાપુરથી નીકળતી વખતે કહેવું સમજાવતાં તેન સમજ્યો, ત્યારે તેને કહેવું છે કે, ‘સપ્તમાઞ્ચાપિ દિવસાદમાવાસ્યા મવિચ્યતિ । સંગ્રામો યુજ્યતાં તસ્યાં તામાહુઃ શકદેવતામ્ ॥ (ઉદ્યોગ ૧૪૨-૧૮) અર્થાત્—‘આજથી સાત દિવસ ઉપર આઠમે દિવસે અમાવાસ્યા આવશે. તે દિવસે સંગ્રામની યોજના કરો. તે દહાડે જ્યેષ્ઠાનક્ષત્ર હોવાથી તે ઇંદ્ર-દેવત્ય કહેવાય છે. ’ આ ઉપરથી તે પક્ષ તેર દિવસનો હતો, એટલે તેરમે દિવસે અમાવાસ્યા હતી એમ સમજાય છે. એવું તેર દિવસનું પખવાડિયું ઉત્પાતસયક મનાવું હતું અને તેથીજ આશ્ચર્ય-સાથે સંજયે કહેવું છે કે, ‘ચતુર્દશીં પંચદશીં ભૂતપૂર્વાં ચ ષોડશીમ્ । इमां तु नाभिजानेऽहम-માવાસ્યાં ત્રયોદશીમ્ ॥ (ભીષ્મ ૩-૩૨) પખવાડિયાને ચૌદમે દિવસે, પંદરમે દિવસે અથવા સો-ળમે દિવસે અમાવાસ્યા આવે છે; પરંતુ આમ તેરમે દિવસે અમાવાસ્યા આવશે, એવું હું જાણતો ન હતો. ’ વળી અધુરામાં પૂરું તે તેરમે દિવસે ગ્રહણ પણ હતું તે આ ઉપરથી સમજાય છે કે:— ‘ચંદ્રાદિત્યાવુભો ઇસ્તાવેકાઘ્ના હિ ત્રયોદશીમ્ । अपर्वाणि ग्रहं यातौ प्रजा संशयमिच्छतः ॥ (ભીષ્મ ૩-૨૮) અર્થાત્ પક્ષને તેરમે દિવસે ચંદ્ર ને સૂર્ય બન્નેનું એકજ દિવસે ગ્રહણ થયું છે. પ્રજાનો નાશ ઇચ્છતા તેઓ લોકમાં અપ્રસિદ્ધ પર્વમાં ગ્રહણ પામ્યા છે. ’ અમાવાસ્યાએ ચંદ્ર અને સૂર્ય એકજ રાશિમાં હોય છે, એટલે સૂર્યના ગ્રહણની સાથે ચંદ્રનું ગ્રહણ પણ વર્ણવેલું લાગે છે. ઉપરના વાક્યથી તેરમે દિવસે અમાવાસ્યા હતી અને તેની આગળના આઠમા દિવસે—એટલે કે પંચમીએ—શ્રીકૃષ્ણ ઉપધ્યવ્યમાં પાછા ફર્યા હતા, એમ જણાય છે. વળી એ પક્ષમાં જેમ તિથિક્ષય હતો તેમ નક્ષત્રનો પણ ક્ષય થયો હોય, એમ સમજાય છે. જો તેમ ન હોય તો પુષ્યથી અગિયારમું જ્યેષ્ઠાનક્ષત્ર આઠમે દિવસે—એટલે કે અમાવાસ્યાએ—આવે નહિ; અને શ્રીકૃષ્ણે તે દિવસે જ્યેષ્ઠા નક્ષત્ર છે એમ કહેવું છે, તે તેઓ કહેત નહિ.

સૈન્યનિર્ધારણ

હવે જે દિવસે શ્રીકૃષ્ણ ઉપધ્યવ્યમાં પહોંચ્યા તેજ રાત્રે પાંડવોએ તેમની સાથે મસક્ત કરી હતી; એમ નીચેના શ્લોકોથી સમજાય છે:— ‘પાંડવા આતરઃ પંચ ભાનાવસ્તંગતે સતિ । સંધ્યામુપ-સ્ય ધ્યાયંતસ્તમેવ ગતમાનસા: । आनाय्य कृष्णं दाशार्हं पुनर्मंत्रममंत्रयन् ॥ (ઉ. ૧૪૭-૩-૪) અર્થાત્ પાંડુપુત્ર પાંચે બ્રાતાઓ સૂર્ય અસ્તાચક્ર તરફ ગયો, ત્યારે સંધ્યા કરીને તેજ સંબંધમાં એકાગ્ર થઈને ચિંતા કરતા દશાર્હકુલોપપન્ન શ્રીકૃષ્ણને બેઠાવીને ફરી વિચાર કરવા લાગ્યા. ’ એ વિચારને અંતે યુદ્ધ કર્યાવિના કાર્યસિદ્ધિ થશે નહિ એવું જ્યારે તેઓને સમજાયું, ત્યારે તેઓ તેજ વખતે સેનાપતિ વગેરેની ગોઠવણ કરીને કુરુક્ષેત્રમાં જવા તૈયાર થયા. એ અરસામાં બલરામે કહેવું કે:—

‘ ડમૌ શિષ્યૌ દિમે વીરૌ ગદાયુદ્ધવિશારદૌ । તુલ્યસ્તેદોક્ષ્યતો મીમે તથા દુર્યોધને નૃપે ।
 વસ્માદ્યાસ્યામિ તીર્થાનિ સરસ્વત્યા નિવેશિતુમ્ । (ઉદો ૦ ૧૫૭-૩૩-૩૪) અર્થાત ગદાયુદ્ધમાં કુશળ
 એવા બન્ને વીરો મારા શિષ્ય છે અને મારો ભીમના ઉપર તથા દુર્યોધનનાગળ ઉપર સરખો સ્નેહ
 છે, તેથી હું સરસ્વતી ઉપર આવેલાં તીર્થોની યાત્રા કરવા જઈ છું.’ આવી કહીને બલરામ સાંથી
 પુષ્પનક્ષત્રમાં યાત્રા કરવા ચાલી નીકળ્યા હતા. તે પછી શ્રીકૃષ્ણ પણ પાંડવોને લઇને પુષ્પમાંજ
 કુરુક્ષેત્ર તરફ પ્રયાણ કરી ગયા હતા, એવું આ શ્લોકોથી સમજાય છે. ‘ નિર્ગચ્છધ્વં પાંડવેયાઃ પુણ્યે
 સહિતા મયા । (શલ્ય ૦ ૩૫-૧૦) હે પાંડુપુત્રા! તમે મારી સાથે પુષ્પનક્ષત્રમાં નીકળો.’ વળી
 રૌહિણેયેગતે શૂરે પુણ્યેન મધુસૂદનઃ । પાંડવેયાનુરસ્કૃત્ય યયાવમિમુલઃ કુરુજ્ઞ ॥ (શલ્ય ૦ ૩૫-
 ૧૫, ૧૬) અર્થાત શૂરવીર બલરામના ગયા પછી શ્રીકૃષ્ણ પાંડવોને આગળ કરીને કુરુક્ષેત્રપ્રત્યે ચાલ્યા.’
 વળી દુર્યોધનનું સૈન્ય પણ તે દિવસે નીકળ્યું હોય એમ સમજાય છે. ‘ પ્રયાધ્વં વૈ કુરુક્ષેત્રં પુણ્યોયોતિ
 પુનઃ પુનઃ । (ઉદો ૦ ૧૫૮-૩) અર્થાત આજે પુષ્પ નક્ષત્ર છે, માટે તમે કુરુક્ષેત્રપ્રત્યે પ્રયાણ કરો.’ એવું
 દુર્યોધન વારંવાર કહેતો હતો. આ શ્લોક ઉપર ટીકા લખતાં ટીકાકારે પુષ્પ નક્ષત્ર આશ્વિન વદ
 આદ્યે આવે છે એવું સૂચ્યું છે; પરંતુ સેનાનિર્ધાણને માટે તે પુષ્પ લેતાં કાર્તિકી દ્વાદશીએ
 શ્રીકૃષ્ણ વિદિ કરવા ગયા હતા એ વચન સાથે વિરોધ આવે છે; માટે કાર્તિક વદ છઠ્ઠાનું પંચમી-
 એ આવેલું પુષ્પનક્ષત્રજ સૈન્યપ્રયાણમાં લેવું યોગ્ય છે.

યુદ્ધારંભનો દિવસ

બલરામ જે દિવસે સૈન્ય નીકળ્યું તેજ દિવસે યાત્રા કરવા ગયા હતા, તે પાછા યુદ્ધને છેલ્લે
 દિવસે ભીમ અને દુર્યોધનના ગદાયુદ્ધ વખતે ત્યાં આવી પહોંચે છે અને કહે છે કે:— ‘ચત્વાર્દશ
 દહાન્યદ્ય દ્વે ચ મે નિઃસૃતસ્ય વૈ । પુણ્યેન સંપ્રયાતોઽસ્મિ શ્રવણે પુનરાગતઃ ॥ (શં ૩૪-૬) અર્થાત
 મને નીકળ્યાને આજે બેતાળીસ દિવસ થાય છે. હું પુષ્પમાં ગયો હતો અને શ્રવણ નક્ષત્રમાં પાછો
 આવ્યો છું.’ આ વચન ઉપરથી યુદ્ધનો આરંભ કયે દિવસે થયો હતો તેનો નિર્ણય મુલભૂતાર્થ
 થઇ શકે છે.

કૌરવપાંડવોનું યુદ્ધ દશ દિવસ ભીમના, પાંચ દિવસ દ્રોણના, એ કર્ણના, અર્ધો શય્યનો અને
 અર્ધો દિવસ દુર્યોધનનો એમ કરીને અદાર દિવસ ચાલ્યું હતું, એ નિર્વિવાદ છે. હવે બલરામ
 યુદ્ધને છેલ્લે દિવસે આગ્યા અને તે દિવસે શ્રવણ નક્ષત્ર હતું. તેની પાછળ અદાર નક્ષત્રોત્તર
 ગણતરી કરતાં મૃગશીર્ષ નક્ષત્ર આવે છે કે જે નક્ષત્ર સામાન્યતઃ માર્ગશીર્ષ માસની પૂર્ણિમાએ
 આવતું લેઇએ; અને એ ગણતરીથીજ કેટલાએક એ પૂનમને યુદ્ધનો આરંભદિવસ માને છે તથા
 તે પ્રમાણે વ્યવસ્થા કરે છે; પરંતુ પાંચ નીલકંઠ ભારતસાવિત્રીનું પ્રમાણ આપીને યુદ્ધારંભને
 દિવસ ત્રयोदशी ઉપરાંત ચતુર્દશીને માને છે. તે વચન આ પ્રમાણે છે:— ‘દેમંતે પ્રથમે માસિ શુક્ર
 પક્ષે ત્રयोदशी । પ્રવૃત્તં ભારતં યુદ્ધં નક્ષત્રે યમદૈવતે ॥ દેમંતક્રતુના પ્રથમ એટલે માર્ગશીર્ષ
 માસમાં શુક્રપક્ષની ત્રयोदशीએ યમદૈવત નક્ષત્રમાં ભરતવંશીઓનું યુદ્ધ શરૂ થયું.’ એ ‘લોકમ
 ટીકાકાર એટલી વ્યવસ્થા કરે છે કે, ત્રयोदशी ચતુર્દશી ભેગી લેવી અને યમદૈવત નક્ષત્ર ભરણી
 છે, તે ન લેતાં યુગ્મદૈવત મૃગશીર્ષ નક્ષત્રજ લેવું. મૃગશીર્ષનું પૂર્વદેવ શુક્રદૈવત્ય છે અને ઉત્તર-
 દેવ કૃષ્ણદૈવત્ય છે; એટલે તે યમ-યુગ્મ દૈવત્ય ગણાય છે. મૃગશીર્ષ નક્ષત્ર લેવામાં તેઓ કારણ
 આપે છે કે, શ્રવણ નક્ષત્રથી પૂર્વે મૃગશીર્ષ ૧૮ મું નક્ષત્ર છે અને ભરણી ૨૧ મું નક્ષત્ર છે; એટલે
 યુદ્ધારંભને દિવસે ભરણી લેતાં અદાર દિવસમાં ત્રણ નક્ષત્રના ક્ષયની કલ્પના કરવી તે યોગ્ય નથી.
 માટે મૃગશીર્ષ નક્ષત્ર લેવું અને તે માર્ગશીર્ષ માસની ચતુર્દશીએ આવી શકે. આ રીતે માર્ગશીર્ષનું
 ચતુર્દશીએ યુદ્ધારંભ ગણવો. વળી તે ગ્રંથમાં દશમે અને પંદરમે દિવસે પોડલા ભીમ તથા દ્રોણની
 પતનતિથિઓ માર્ગશીર્ષ કૃષ્ણ અષ્ટમી અને ત્રयोदशी આપી છે. એ ઉપરથી પણ યુદ્ધારંભની તિથિ
 ચતુર્દશી સિદ્ધ થાય છે. વળી પુષ્પમાં સૈન્ય નીકળ્યું અને મૃગશીર્ષને દિવસે યુદ્ધનો આરંભ થયો, તેની
 વચ્ચેનાં ૨૩ નક્ષત્રોના દિવસોમાં ઉભય પક્ષે નિવાસની અને યુદ્ધ વગેરેની તૈયારીઓ કરી એમ સમજવું.
 કેટલાએક ‘મઘાવિષ્ણવઃ સોમસ્તાદિનં સંપ્રપદ્યતે । તે દિવસે ચંદ્ર મધાનક્ષત્રમાં હતો.’ આ
 ભીમપર્વના સંજયવાક્ય ઉપરથી કાર્તિકી અમાવાસ્યા પહેલાં પાંચ દિવસ ઉપર યુદ્ધારંભ થયે

હતો એમ માને છે; પરંતુ તેથી યુદ્ધની સમાપ્તિને દિવસે રેવતી નક્ષત્ર આવે છે એટલે બલરામનાં ‘હું શ્રવણ નક્ષત્રમાં પાછો આવ્યો છું’ એ વાક્યનો, બેતાલીસ દિવસનો તથા ભારતસાવિત્રીનાં વચનનો વિરોધ આવે છે. આથી ટીકાકાર ‘મધાવિષયગઃ’ એ ‘લોકનો અર્થ’ કરતાં લખે છે કે, ‘મધાવિષયગઃ’ એ વાક્ય ભીષ્મપર્વના ઉપક્રમરૂપ છે અને ‘અવળે પુનરાગતઃ’ એ શલ્યપર્વનું ઉપસંહારરૂપ વાક્ય છે. તેમાં ઉપસંહારવચન નિર્ણયરૂપ હોય છે; માટે તેને અનુસરીને ઉપક્રમ વાક્યનો અર્થ કરવો જોઈએ; અને એ રીતે ‘મધાવિષયગઃ સોમઃ’ એનો અર્થ ‘અહીં’ મધા શબ્દથી તેના સહચારી પિતૃઓ લેવા. શ્રુતિ પણ કહે છે કે, ‘મધાનક્ષત્રં પિતરો દેવતેતિ-અર્થાત્ મધાનક્ષત્રના પિતૃઓ દેવતા છે.’ એ ઉપરથી યુદ્ધમાં મરણ પામેલાઓને ઉત્તમ દેહ આપવામાટે તે વખતે ચંદ્ર પિતૃલોકની સન્નિધિમાં હતો. મધાનક્ષત્રમાં હતો નહિ, પણ મૃગનક્ષત્રમાંજ હતો. આ રીતે ઉપર જણાવેલા વિરોધનો પરિહાર થઈ જાય છે.

વળી મધામાં યુદ્ધનો આરંભ માનવાથી બીજી પણ એક અવધટના દસ્ય થાય છે કે, પુન્યનક્ષત્રમાં બન્ને પક્ષનાં સૈન્યે કુરુક્ષેત્ર તરફ પ્રયાણ કર્યું અને વચ્ચે એકજ દિવસ આદ કરતાં બીજેજ દિવસે મધાનક્ષત્રમાં યુદ્ધનો આરંભ થાય એ અસંભવિત લાગે છે. કારણકે તેઓએ ત્યાં ગયા પછીજ હસ્તિનાપુર કરતાં પણ મુંદર છાવણીઓ વગેરેની રચના કરી હતી; અને તે એક દિવસમાં બનવી અશક્ય છે.

કયા મુખ્ય યોદ્ધાઓ કયા દિવસે પડ્યા ?

આ ઉપરથી સમજાય છે કે, યુદ્ધારંભ કાર્તિક શુક્લ ચતુર્દશીએ મૃગશીર્ષ નક્ષત્રમાં થયો હતો. માર્ગશીર્ષ કૃષ્ણ અષ્ટમીએ ભીષ્મ પડ્યા; એકાદશીએ અભિમન્યુ મરાયો; આરશે જ્યેષ્ઠ હણાયો; તેજ દિવસે રાત્રિયુદ્ધ થયું અને તેમાં ઘટોત્કચ પડ્યો; ત્રયોદશીએ દ્રોણ પડ્યા; અમાસે કર્ણ પડ્યો અને પોષ સુદ પડવાએ શલ્ય તથા દુર્યોધન પડ્યા; તેજ રાત્રે અશ્વત્થામાએ પાંડવોની છાવણીમાં યોદ્ધાઓનો સંહાર વાળ્યો અને મળગરે દુર્યોધને પ્રાણ છોડ્યા. આ રીતે એ અઢાર દિવસના યુદ્ધની સમાપ્તિ થાય છે; અને તેમાં પાંડવપક્ષના પાંચ પાંડવો, સાતયકિ, શ્રીકૃષ્ણ તથા યુધિષ્ઠિર, એ આઠ યોદ્ધાઓ અને દુર્યોધનના પક્ષના કૃપાચાર્ય, કૃતવર્મા અને અશ્વત્થામા, એ ત્રણ મળોને અગિયાર યોદ્ધાઓજ બચે છે. એ યુદ્ધમાં અઢાર x અક્ષૌહિણી સેના એકઠી થઈ હતી અને તે સર્વનો સંહાર વળી ગયો હતો. જો કે પાંડવો વિજય પામ્યા હતા; છતાં યુધિષ્ઠિરના મુખમાંથી ‘જયોડયમજયકારો મગવન્મતિમાતિ મે । હે ભગવન ! આ જય મને પરાજય જેવોજ લાગે છે !’ એવાં વાક્યો નીકળ્યા કરતાં હતાં. ખરેખર ! સંધિથી મેળવેલા પદાર્થ તેજ પદાર્થ છે, લડાઈથી મેળવેલા પદાર્થ તે પદાર્થ નથી. આ બલરામનાં વચન સત્ય છે.

રાજ્યાભિષેક

યુદ્ધની સમાપ્તિ પછી મહાત્મા પાંડવો એક માસગૃહી શુદ્ધિ તથા ધાર્મિક ક્રિયાને માટે નગરબહાર રહ્યા હતા, તે આ શ્લોકથી સમજાય છે:- ‘તત્ર તે સુમહાત્માનો ન્યવસન્પાંડુનંદનાઃ । શૌચં નિર્વર્તયિષ્યંતો માસમાત્રં વહ્નિઃ પુરાત્ ॥’ (શાંતિ ૧-૨) પછી શ્રીકૃષ્ણાદિના સમગ્રવત્તા યુધિષ્ઠિરે દાંડમાહ સાથે નગરમાં પ્રવેશ કર્યો અને ત્યાં શ્રીકૃષ્ણને હાથે યુધિષ્ઠિરને રાજ્યાભિષેક થયો.

ભીષ્મનિર્વાણ

હવે ભીષ્મનો નિર્વાણસમય જોઈએ, કે જે ઘણો વિવાદાસ્પદ છે. યુધિષ્ઠિરરાજ્ય ભીષ્મપિતામહ પાસે નાનાવિધ ધર્મો શ્રવણ કરીને તેમની આરાધી પાછા હસ્તિનાપુર આવ્યા હતા. તે ફરી જે દિવસે ભીષ્મ નિર્વાણ પામવાના હતા, તે દિવસે પાછા સર્વને લઈને કુરુક્ષેત્રમાં ગયેલા છે. એ વાત આ શ્લોકથી સમજાય છે:- ‘ઉચિત્વા શર્વરી શ્રીમાન્ પંચાશન-

x ૧ રથ, ૧ હાથી, ૫ પદાતિ અને ૩ ઘોડા એટલાને એક પતિ કહે છે.

૩ પતિનું ૧ સેનામુખ	૩ ગણની ૧ વાહિની	૩ ચમૂની ૧ અનીકિની
૩ સેનામુખનો ૧ ગુલ્મ	૩ વાહિનીની ૧ પૂતના	૧૦ અનીકિનીની ૧ અક્ષૌહિણી
૩ ગુલ્મનો ૧ ગણ	૩ પૂતનાની ૧ ચમૂ	
૧ અક્ષૌહિણીમાં ૨૧૮૭૦ હાથીઓ, ૨૧૮૭૦ રથો, ૬૫૬૧૦ ઘોડાઓ અને ૧૦૯૩૫૦ પદાતિઓ હોય છે.		

ગરોત્તમે । સમયં કૌરવાદ્યસ્ય સસ્માર પુરુષર્ષભઃ ॥ સનિર્યયૌગજપુરાધ્યાનકૈઃ પરિવારિતઃ । દૃષ્ટા નિવૃત્તમાદિત્યં પ્રવૃત્તં ચોત્તરાયણી ॥ (અનુ ૧૬૭-૫-૬) અર્થાત્ શ્રીમાનયુધિષ્ઠિરે ઉત્તમ નગરમાં પચાસ રાત્રિઓ રહ્યા પછી કુરુકુળમાં શ્રેષ્ઠ એવા ભીષ્મના નિર્વાણસમયનું સ્મરણ કર્યું. પછી તે પુરુષ-શ્રેષ્ઠ, સૂર્યને દક્ષિણાયનથી નિવૃત્ત થયેલા અને ઉત્તરાયણમાં પ્રવૃત્ત થયેલા જોઈને, વાહનોથી વિ-ટાઈ હસ્તિનાપુરથી કુરુક્ષેત્રમાં જવા નીકળ્યા. ઉપલા શ્લોકમાં યુધિષ્ઠિરરાજા પચાસ રાત્રિઓ નગરમાં રહ્યા, અને તે પછીજ ભીષ્મના નિર્વાણપ્રસંગ ઉપર કુરુક્ષેત્રમાં ગયા હતા, એમ જણાયું છે. પરંતુ એનાથી વિરુદ્ધ બીજાં બીધેમોક્ત વચન છે, તે હવે જોઈએ. યુધિષ્ઠિર કુરુક્ષેત્રમાં ગયા ત્યારે બીધે તેમને કહ્યું છે કે:— ‘અષ્ટપંચાશતં રાઢ્યઃ શયાનસ્યાદ્યમે ગતાઃ । શરેષુ નિશિતમેષુ યથા વર્ષં શતં તથા ॥ માઘોડયં સમનુપ્રાપ્તો માસઃ સૌમ્યો યુધિષ્ઠિર । ત્રિમાગશેષઃ પક્ષોડયં શુક્રો ભવિતુમર્હતિ ॥ (અનુ ૧૬૭-૨૭, ૨૮) અર્થાત્ તીર્થાં અભિયાંવાળાં યાણાં વિપર સતાં આજે મને ૫૮ રાત્રિઓ વીતી ગઈ છે; પરંતુ તે મને સો વર્ષ જેવી લાગી છે. હું આ સૌમ્ય (આંદ્ર) માઘમાસ આવ્યો છે. આ શુક્રપક્ષ ત્રણ લાગ શેષ રહેશે હોવા આવે ઉપલા શ્લોકોનો અર્થ છે; પરંતુ એ રીતે ભીષ્મપતન પછી અદ્વાવન દિવ ત્રિભાગશેષ શુક્રપક્ષ આવતો નથી. ભીષ્મ માર્ગશીર્ષ કૃષ્ણ અષ્ટમીએ પડ્યા હતા અદ્વાવન દિવસ ગણતાં એ પક્ષના ૭ દિવસ, પૌષના ૩૦ દિવસ અને માઘમાસના ૨૧ લેવાથી ૫૮ દિવસ પૂરા થાય છે; એટલે વચ્ચે થયેલી તિથિઓની વધઘટ ન ગણીએ તો ૨ છઠ્ઠ આવે છે; અને તિથિની વધઘટ થઈ હોય તો એક એ તિથિ આગળપાછળ આવે છે; પણ પક્ષ આવતો નથી. ઉપલા શ્લોકમાં શુક્રપક્ષ લીધેલો છે અને તે દેવયાનમાં ‘અમિત્ત્વોતિ શુક્રઃ’ એ ગણના પ્રમાણે અપેક્ષિત છે. વળી જે ઉત્તરાયણને માટે દેહ ટકાવે, તે કૃષ્ણપક્ષ શામટે દેહ છોડે ?

ટીકાકાર એ શ્લોકની ટીકામાં લખે છે કે, ‘માસના ચાર ભાગ કરતાં એક ભાગમાં સાડા-સાત દિવસ આવે છે, એટલે અષ્ટમીનું અર્ધ પૂરું ન થઈ જતાં અષ્ટમીનો પ્રથમ ભાગ હોવાથી માસના સાડાસાત દિવસ જઈ ત્રિભાગ શેષમાસ રહે છે, તેથી અષ્ટમી આવે છે.’ આ રીતે ત્રિભાગ શેષ પક્ષ ન લેતાં ત્રિભાગ શેષ માસ લઈ તેઓ શુક્રપક્ષની અષ્ટમીનું અર્ધ લે છે; છતાં પણ એ રીતે ગણતાંએ અદ્વાવન દિવસ થતા નથી અને તે એમને સ્મરણમાં રહે છે તેથી તેઓ ખીજ જગાએ એ શ્લોકની ખીજ વ્યવસ્થા કરે છે કે, અષ્ટપંચાશતં રાઢ્યઃ તત્ર અશતં શતદ્વીનં યથાસ્યાત્તથા અષ્ટપંચ અષ્ટપંચાશદ્રાત્રયો વ્યતીતા इति व्याख्येयम् । तेन द्विच-त्वारिंशद्रात्रयो व्यतीता इत्यर्थः तथाच पौषकृष्णाष्टमीतो माघशुक्ल पंचम्यां तावतो दिन-खंड्या पूर्वेते । पक्षस्य च तृतीयो मागो गतो भवति, तत्राप्येक तिथिक्षयात्पंचम्याः द्विचत्वा-रिंशत्तमत्वं ज्ञेयं ॥ અર્થઃ—સોમાંથી અદ્વાવન બાદ કરતાં રહેતી બેતાલીશ રાત્રિઓ વ્યતીત થઈ એવું ‘અષ્ટપંચાશત્’ નું વ્યાખ્યાન કરવું. એ રીતે માર્ગશીર્ષ કૃષ્ણ અષ્ટમીથી માઘશુકલ પંચમી સુધી ગણતાં બેતાળીશ રાત્રિઓ વીતી જાય છે અને પક્ષનો પણ ત્રીજો ભાગ જાય છે. વળી એમાં પણ એક તિથિનો હાથ લેતાં પાંચમ બેતાળીસમી આવે છે, એમ સમજવું. મૂળટીકામાં પૌષ પૂર્ણિમાન્ત માસ ગણનાથી આપેલો છે.

ઉપલી રીતે વ્યવસ્થા થવાથી બધું સુગમ થઈ જાય છે; પરંતુ ‘ઉત્તિત્વા શર્વરીઃ શ્રીમાન્’ એ આ પ્રકરણમાં પ્રથમ અપેક્ષા શ્લોકમાં જણાવ્યા પ્રમાણે યુધિષ્ઠિરરાજા હસ્તિનાપુરમાં પચાસ રાત્રિઓ રહ્યા પછી ભીષ્મનિર્વાણને દિવસે કુરુક્ષેત્રમાં ગયા હતા; એ શ્લોકનો સંબંધ બેસતો નથી. ખરી રીતે જોતાં એ શ્લોકનો સંબંધ લાગવો પણ અશક્ય છે. કારણકે યુદ્ધ થયા પછી રાજા એક માસ બહાર રહ્યા હતા. પછી ભીષ્મ પાસે કુરુક્ષેત્રમાં ગયા હતા. ત્યાંથી આવ્યા પછી એ શ્લોકમાં કહ્યા પ્રમાણે તેઓ પચાસ રાત્રિઓ નગરમાં રહીને ભીષ્મનિર્વાણ ઉપર પાછા જાય એટલે ભીષ્મપતનને લગભગ સો રાત્રિઓ થવા જાય અને તે બધાં વચનોથી વિરુદ્ધ ગણાય. વળી એ શ્લોક ઉપર ટીકાકારે કંઈ ખુલાસો કર્યો નથી તે જોતાં પણ એ શ્લોકને કાંઈ ગૂઢાર્થેષ્પ માનીને રહેવા દઈએ તો ટીકાકારની વ્યવસ્થા પ્રમાણે માઘ શુકલ પંચમીએજ ભીષ્મ નિર્વાણ પામ્યા ગણાય.

પરિક્ષિતજન્મ

ભીષ્મના નિર્વાણ પછી યુધિષ્ઠિરરાજાએ પાપનિવૃત્તિને માટે અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો હતો. તે યજ્ઞને માટે પાંડવો હિમાલય ઉપર દ્રવ્ય લેવા ગયા હતા, તેજ અરસામાં અભિમન્યુની સ્ત્રી ઉત્તરા-એ સાતમે માસે જૃતબાળક પરિક્ષિતને જન્મ આપ્યો હતો; અને એ રીતે પાંડવોનો વંશાંકુર નાશ પામતો હતો, પરંતુ તે વખતે અશ્વમેધને માટે આવેલા શ્રીકૃષ્ણે પોતાના પ્રભાવથી તે બાળકને જીવાડ્યો હતો. તે પછી યુધિષ્ઠિરે અશ્વમેધ યજ્ઞ કર્યો.

ધૃતરાષ્ટ્રાદિયુ અવસાન

ધૃતરાષ્ટ્રરાજા યુધિષ્ઠિરના રાજ્યકાળમાં પંદર વર્ષસુધી હસ્તિનાપુરમાં રહ્યા હતા. તે પછી તેઓ ગાંધારી, કુંતી, વિદુર તથા સંજય સાથે કુરુક્ષેત્રમાં જઈને રહ્યા હતા. તેઓને ગયાને એક વર્ષ થયા પછી યુધિષ્ઠિરરાજા પોતાના ભાઈઓ તથા સર્વે સ્ત્રી આદિ પરિજનોને લઈને તેમને મળવા કુરુક્ષેત્રમાં ગયા હતા. તેજ સમયે વિદુરનો અંશ ધર્મરાજામાં મળી જઈ વિદુરે દેહ ત્યજ્યો હતો. પાંડવો ત્યાં એક માસસુધી રહ્યા હતા, એ અરસામાં વ્યાસમુનિએ સર્વને યુદ્ધમાં મરણ પામેલાનાં દર્શન કરાવ્યાં હતાં અને વિધવા સ્ત્રીઓને પોતપોતાના પતિલોકમાં જવાની તક આપી હતી, જેનો લાભ લઈને ધૃતરાષ્ટ્રની પુત્રવધૂઓ વગેરે સ્ત્રીઓએ ગંગામાં દેહલાગ કર્યો હતો. એ વખતે યુદ્ધ થયાને સોળ વર્ષ થયાં હતાં તે ગાંધારીએ વ્યાસને કહેલાં નીચેનાં વચનથી સમજાય છે:-

‘**બોદશેમાનિ વર્ષાનિ ગતાનિ મુનિપુંગવ। અસ્ય રાજ્ઞો હતાન્પુત્રાન્ શોચતો ન શમો વિમો ॥**’ (આશ્રમ ૨૯, ૩૮). ત્યાંથી યુધિષ્ઠિર હસ્તિનાપુરમાં આવ્યા. તે પછી એ વર્ષે નારદમુનિએ આવીને ‘ધૃતરાષ્ટ્રાદિ કુરુક્ષેત્રમાંથી ગંગાદ્વાર ગયા અને ત્યાં અગ્નિહોત્રના અગ્નિથી અરણ્યમાં પ્રકટેલા દાવાગ્નિમાં ગાંધારી તથા કુંતીની સાથે દગ્ધ થઈ ગયા’ એ સમાચાર યુધિષ્ઠિરને કહ્યા. ‘**एवं वर्षा-ण्यतीतानि धृतराष्ट्रस्य धीमतः। वनवासे तथा त्रिणि नगरे दृशंपंच च ॥**’ (આશ્રમ ૩૯, ૨૫) અર્થાત્ આ રીતે યુદ્ધ પછી બુદ્ધિમાન ધૃતરાષ્ટ્રનાં નગરમાં પંદર વર્ષ અને વનવાસમાં ત્રણ વર્ષ એમ અઢાર વર્ષ વીસાં હતાં.

યુધિષ્ઠિરનો રાજ્યકાળ તથા સ્વર્ગારોહણ

તે પછી યુધિષ્ઠિરરાજાએ અઢાર વર્ષ રાજ્ય કરેલું એમ આ વચનથી સમજાય છે. ‘**षट् त्रिंशत्वंशं संप्राप्ते वर्षे कौरवसंघनः। दृशं विपरीतानि निमित्तानि युधिष्ठिरः ॥**’ (ભૌ ૧, ૧) અર્થાત્ છત્રીસમું વર્ષ આવતાં કુરુવંદન યુધિષ્ઠિરે વિપરીત નિમિત્તો જોયાં. તેજ વખતે યદુ-વંશનો સંહાર વળ્યો હતો; શ્રીકૃષ્ણે તથા જલરામે દેહ ત્યજ્યા હતા અને અર્જુન કાળા લોકોથી માન-ભંગ પામીને હસ્તિનાપુર આવ્યો હતો. તે પછી તુરંતજ યુધિષ્ઠિરે ૩૬ વર્ષની વયના પરિક્ષિતનો હસ્તિનાપુરની ગાદીએ રાજ્યાભિષેક કર્યો અને શ્રીકૃષ્ણના પ્રેપૃત વજ્રને ઇંદ્રપ્રસ્થની ગાદીએ બે-સાડ્યો; અને તેઓએ સર્વ પરિગ્રહનો ત્યાગ કરીને હિમાલય ઉપર દેહત્યાગને માટે મહાપ્રયાણ કર્યું. તેમની પાછળ તેમના ચાર ભાઈઓ તથા દ્રૌપદી પણ ગયાં અને તે સર્વે પુણ્યધામ પામ્યાં.

પાંડવોની ઉમ્મર

પાંડવોની ઉમ્મરના સંબંધમાં મહાભારતમાં કંઈપણ જણાવ્યું નથી, એટલે તે સંબંધી કલ્પના-ઓજ સાથે છે; પરંતુ શ્રીમદ્ ભાગવતમાં શ્રીકૃષ્ણની ઉમ્મર જણાવેલી છે, તે ઉપરથી પાંડવોની ઉમ્મર નીચે પ્રમાણે કલ્પી શકાય. શ્રીકૃષ્ણ યુધિષ્ઠિરથી તથા ભીમસેનથી વયે નાના હતા અને અર્જુનની સમાન વયના હતા, એ એમની સાથેના પાંડવોના પ્રણામાદિ વ્યવહારથી સ્પષ્ટ થાય છે. શ્રીકૃષ્ણની ઉમ્મર શ્રીમદ્ભાગવતમાં આ પ્રમાણે કહી છે:- ‘**यदुवंशेऽवतीर्णस्य भवतः पुरुषोत्तम। शरच्छतं व्यतीयाय पंचविंशधिकं प्रभो ॥**’ (સ્કં ૧૧-૬-૨૫) અર્થાત્ હે પુરુષોત્તમ ! હે પ્રભો ! યદુ-વંશમાં અવતરેલા આપને ૧૨૫ શરદ્ઋતુઓ-અર્થાત્ વર્ષો-વીતી ગયાં છે. શ્રીકૃષ્ણને સ્વધામગમનને માટે પ્રાર્થના કરવા આવેલા બ્રહ્મદેવનું આ વચન છે. આ વચન પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણનું વય અવસાન-સમયે ૧૨૫ વર્ષનું ગણીએ, તો એક એક વર્ષને અંતરે ઉત્પન્ન થયેલા પાંડવોનું વય અનુક્રમે ૧૨૭, ૧૨૬, ૧૨૫, ૧૨૪ અને ૧૨૩ આવે. એ ઉપરથી અર્જુનનાં ૧૨૫ વર્ષમાંથી રાજ્યકાળનાં ૩૬ વર્ષ બાદ કરતાં યુદ્ધનો સમય ૮૯મે વર્ષે આવે. તે પછી ૧૩ વર્ષ વનવાસનાં બાદ કરતાં ૭૬મે

વર્ષે ઘનપ્રસંગ આવે, અને તે પછી વિરાટપર્વમાં ગાંડીવધનુષ્યધારણના પ્રસંગમાં અર્જુને ઉત્તરને કહ્યું છે કે, 'પાર્થ: પંચ ચ વૃષ્ટિ' ચ વર્ષોણિ શ્વેતવાહન:। (વિં ૪૩-૬) અર્થાત્ ૫વેન ધોડાવાળા અર્જુને એ ધનુષ્યને ૬૫ વર્ષ ધારણ કર્યું છે.' એ ૬૫ વર્ષ ખાંડવદાહપ્રસંગે ધનુષ્ય મળ્યા પછી થયાં નથી, એમ માનીને ટીકાકાર વર્ષ શબ્દનો અર્થ પ્રમાણે આપીને 'વૃષ્ટિ' એવો કરે છે; અને તે વૃષ્ટિ એક સંવત્સરમાં એ વખત એટલે એક દક્ષિણાયનમાં તથા એક ઉત્તરાયણમાં થાય છે; અને તેથીજ અગ્નિહોત્રમાં એ નવાનન-છષ્ટિઓ કરવામાં આવે છે. આ રીતે વર્ષ શબ્દનો વૃષ્ટિ એવો અર્થ કરીને તે સંવત્સરમાં એ વાર થાય છે; એટલે ૩૨૥ સંવત્સરમાં ૬૫ વર્ષ-અથવા વૃષ્ટિ થાય એમ ગણીને 'પાર્થે ૩૨૥ વર્ષ ગાંડીવ ધારણ કર્યું હતું' એવી વ્યવસ્થા કરે છે. એ રીતે ૩૨૥ વર્ષ લઈ તેમાંથી વનવાસનાં ૧૩ વર્ષ બાદ કરતાં ૧૮૩ વર્ષ રહે છે, તેને પૂર્વેકત ૭૬ વર્ષમાંથી બાદ કરતાં ૫૬ વર્ષ ખાંડવદાહપ્રસંગે આવે અને ખાંડવદાહ થતાં પહેલાં અર્જુને ૧૨ વર્ષ તીર્થયાત્રા કરી છે, તે ૧૨ વર્ષ ૫૬ વર્ષમાંથી કાઢી નાખતાં અર્જુનનાં ૪૪ વર્ષ વિદ્યાધ્યયન, લાક્ષાગૃહમાંથી નાકા પછીનો વનવાસ, રાજ્યસ્થાપન, વિજય વગેરેમાં જાય. આ પ્રમાણે ગણના કરતાં ખાંડવોની ઉમ્મર તથા તેમાંના પ્રસંગો ઉપર પ્રમાણે આવે છે. એમાં અસંભવિત જેવું કંઈ નથી. કારણકે જ્યારે અર્જુન સમયમાં પણ કેટલાંએક મનુષ્યો લગભગ સો વર્ષ આયુષ્ય ભોગવે છે, ત્યારે આજથી પાંચ હજાર વર્ષ પૂર્વે એટલું આયુષ્ય ભોગવે તેમાં શું આશ્ચર્ય!

કેટલાંએક અર્જુને ૨૦મે વર્ષે ખાંડવદાહ કર્યો એમ કહે છે. તે પછી ૩૩ વર્ષ યુદ્ધ અને પછી ૩૬ વર્ષ તેણે રાજ્ય કર્યું. એ મળીને અર્જુનની ૮૯ વર્ષની ઉમ્મર કહે છે. ટીકાકારે પણ ધનુષ્યધારણનાં ૩૨૬ વર્ષની વ્યવસ્થા કરતાં ૧૨ વર્ષ તીર્થયાત્રા, ૧૩ વર્ષ વનવાસ અને ૭૬ વર્ષ બીજા મળીને ૩૨૬ વર્ષ કલાં છે; પરંતુ ઈંદ્રપ્રસ્થના રાજ્યસ્થાપન પછી અર્જુન ૧૨ વર્ષ તીર્થયાત્રા કરી આવ્યો તે બાદ ખાંડવદાહનો પ્રસંગ અને તેમાં ધનુષ્યની પ્રાપ્તિ થયેલી છે. અર્જુન સુભદ્રાને લઈને તીર્થયાત્રાનો સમય પૂરો કરી હસ્તિનાપુર આવ્યો, તે પછી પહેલાંમણી આપવા આવેલા યાદવો પાછા ગયા અને શ્રીકૃષ્ણ ઈંદ્રપ્રસ્થમાંજ રહ્યા હતા. આ પછી અર્જુન તથા શ્રીકૃષ્ણે અગ્નિને ખાંડવવન બાળવા આપ્યું છે, એ તે પ્રસંગ જોવાથી સમજાય છે.

આ રીતે ખાંડવોની ઉમ્મરના સંબંધમાં અનેક કડખનાઓ થાય છે, વસ્તુતઃજ અન્યક્ત છે.

વંશાવલિ

ખાંડવો ચંદ્રવંશી હતા. તેઓની વંશાવલિ મદાભારતના અદિપર્વના ૯૪ મા તથા ૯૫ મા અધ્યાયમાં આપેલી છે. તેમાં ૯૫ મા અધ્યાયની વિસ્તૃત છે. તેમાંથી સીધા વંશ ચલાવનારા એક એકનું નામ લઈ અહીં નીચે તે વંશાવલિ આપી છે. :

૧ નારાયણ

૨ બ્રહ્મા

સૂર્યવંશ

ચંદ્રવંશ

૩ મરીચિ

૩ અત્રિ

૪ કશ્યપ

૪ ચંદ્ર

૫ વિવસ્વાન (સૂર્ય)

૫ કુષ્ઠ-પત્ની ઈલા

૬ વૈવસ્વત (મનુ)

૬ પુરુરવા

૭ ઈલા (સુહુમ્ન)

૭ આયુષ્

ઉપલા એ વંશ પૈકી ચંદ્રવંશની વધુ વંશાવળી આ પ્રમાણે છે:-

૮ નહુષ ૯ યયાતિ ૧૦ પુરુ (એનાથી 'પૌરવ' કહેવાયા) ૧૧ જનમેજય ૧૨ પ્રાચિન્વાન ૧૩ સંયાતિ ૧૪ અહંયાતિ ૧૫ સાર્વભૌમ ૧૬ જયત્સેન ૧૭ અવાચીન ૧૮ અરિહ ૧૯ મહાભૌમ ૨૦ અયુતનાથી ૨૧ અક્રોધન ૨૨ દેવાતિથિ ૨૩ અરિહ ૨૪ ઋક્ષ ૨૫ મતિનાર ૨૬ તંસુ ૨૭ ઇલિન

* એ અધ્યાયમાં દર્શની પુત્રી અદિતિ, તેનો પુત્ર વિવસ્વાન, તેનો પુત્ર વૈવસ્વત મનુ, તેની પુત્રી ઈલા અને ઈલાનો પુત્ર પુરુરવા એ રીતે વંશકથન છે; પરંતુ તેનો યથાર્થ સંબંધ જણાવવા મેં અહીં પુરુરવા સુધીનાં બીજાં સ્થાનમાં જણાવેલાં નામો મૂક્યાં છે.

શાસ્ત્રી કર્તુણાશંકરજી

૨૮ દુષ્યંત ૨૯ હારત (એનાથી હારત કહેવાય છે) ૩૦ હુમન્યુ ૩૧ સુહોત્ર ૩૨ હસ્તી (એણે હસ્તિનાપુર સ્થાપ્યું) ૩૩ વિકુંઠ ૩૪ અજમીઠ ૩૫ સંવરણ ૩૬ કુરુ ૩૭ વિદર ૩૮ અનશ્વા ૩૯ પરીક્ષિત ૪૦ ભીમસેન ૪૧ પ્રતિશ્રવા ૪૨ પ્રતીપ ૪૩ શાંતનુ ૪૪ વિચિત્રવીર્ય ૪૫ ધૃતરાષ્ટ્ર તથા પાંડુ ૪૬ ધૃતરાષ્ટ્રના દુર્યોધનાદિ, અને પાંડુના યુધિષ્ઠિરાદિ પાંડવો. આ રીતે પાંડવો આદિ-નારાયણથી ૪૬ મા આવે છે; પણ પૂર્વના રાગ્નઓ મહાતપસ્વી તથા યોગસિદ્ધ હતા એટલે એ વંશ પાંડવોસુધી આવતાં અનેક યુગો વહી ગયેલા હોવા જોઈએ. પૂર્વોક્ત વૈવસ્વત મનુનો આ ૨૮ મો કચ્ચિયુગ ચાલે છે.*

* ઉપલી વંશાવળી પાંડવો સુધીની છે. એ પછીની વંશાવળીઓ સરતા સાહિત્ય તરફથી નીકળેલા રાજસ્થાનના ઇતિહાસ-ગ્રંથ ૧ માંથી આ નીચે અહીંથી માંડીને પૃષ્ઠ ૧૫૦ સુધીમાં દીપણીરૂપે આપી છે.

ભિક્ષુ-અખંડાનંદ

પાંડવ રાજાઓની વંશાવલી—શ્રીમન્મહારાજાધિરાજ યુધિષ્ઠિરથી લઇને ત્રીસ પેઢી સુધી તેમના વંશજોએ નીચે જણાવેલા સમય સુધી અર્થાત્ ૧૭૭૦ વર્ષ ૧૧ માસ અને ૧૦ દિવસ સુધી દિલ્હીમાં રાજ્ય કર્યું.

ક્રમાંક	રાજારાજેશ્વરોનાં નામ	શાસનકાલ			ક્રમાંક	રાજારાજેશ્વરોનાં નામ	શાસનકાલ		
		વર્ષ	માસ	દિન			વર્ષ	માસ	દિન
૧	મહારાજ યુધિષ્ઠિર	૩૬	૮	૨૫	૧૬	સુચિરથ	૪૨	૧૧	૨
૨	રાગ્ન પરીક્ષિત	૬૦	૦	૦	૧૭	સૂરસેન (દ્વિતીય)	૫૮	૧૦	૮
૩	જનમેજય	૮૪	૭	૨૩	૧૮	પર્વતસેન	૫૬	૬	૧૦
૪	અશ્વમેધ	૮૨	૮	૨૨	૧૯	મેધાવી	૫૨	૧૦	૧૦
૫	રામ (દ્વિતીય)	૮૮	૨	૮	૨૦	સોનાવીર	૫૦	૮	૨૧
૬	જયમલ	૮૧	૧૧	૨૭	૨૧	ભીમદેવ	૪૭	૯	૨૦
૭	ચિત્રરથ	૭૫	૩	૧૮	૨૨	નૃદરિદેવ	૪૫	૧૧	૨૩
૮	દુષ્યંત	૭૨	૧૦	૨૪	૨૩	પૂર્ણમલ	૪૪	૮	૭
૯	ઉગ્રસેન	૭૮	૭	૨૧	૨૪	કરદંત્રી	૪૪	૧૦	૮
૧૦	સૂરસેન	૮૦	૯	૨૧	૨૫	અલમ્બિક	૫૦	૧૧	૮
૧૧	ભુવનપતિ	૬૯	૫	૫	૨૬	ઉદયપાલ	૩૮	૯	૦
૧૨	રણુજીત	૬૫	૧૦	૪	૨૭	દુવનપાલ	૪૦	૧૦	૨૬
૧૩	ઋષિક	૬૪	૭	૪	૨૮	દમાત	૩૨	૦	૦
૧૪	સુખદેવ	૬૨	૦	૨૪	૨૯	ભીમપાલ	૫૮	૫	૮
૧૫	નરહરિદેવ	૫૧	૧૦	૨	૩૦	ક્ષેમક	૪૮	૧૧	૨૧

એ પછીના દિલ્હીના આર્ય રાજાઓની વંશાવલી-રાગ્ન ક્ષેમકનો પ્રધાન વિશ્રવા ક્ષેમકને મારી નાખીને પોતે રાજ થયો. ચૌદ પેઢીઓ સુધી તેના વંશમાં ૫૦૦ વર્ષ ૩ માસ અને ૧૭ દિન સુધી રાજ્ય રહ્યું.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ			ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ		
		વર્ષ	માસ	દિન			વર્ષ	માસ	દિન
૧	વિશ્રવા	૧૭	૩	૨૯	૮	કર્કુત	૪૨	૯	૨૪
૨	પુરસેની	૪૨	૮	૨૧	૯	સજ્જ	૩૨	૨	૧૪
૩	વીરસેની	૫૨	૧૦	૭	૧૦	અમરચૂડ	૨૭	૩	૧૬
૪	અનંગશાંતી	૬૭	૮	૨૩	૧૧	અમીપાલ	૨૨	૧૧	૨૫
૫	હરિજીત	૩૫	૯	૧૭	૧૨	દશરથ	૨૫	૪	૧૨
૬	પરમસેની	૪૪	૨	૨૩	૧૩	વીરસાલ	૩૧	૮	૧૧
૭	સુખપાતાલ	૩૦	૨	૨૧	૧૪	વીરસાલસેન	૪૭	૦	૧૪

ટીકાકાર નીલકંઠ

મહાભારતનાં કેટલાંક સ્થાનો ધણાં કઠિન છે. તે સ્થાનના શ્લોકો મોટા વિદ્વાનોની શુદ્ધિને પણ વિભ્રમમાં નાખી દે અને વિચારમગ્ન કરી દે તેવા છે. એવા કઠિન શ્લોકોરૂપી દુર્ભેદ ખડકોવાળા મહાભારતરૂપી સમુદ્રનો પાર મેળવવા માટે જેમ જેમ અધિક ટીકાઓ મળે, તેમ તેમ વધારે સુગમતા

એ પછી રાજ વીરસાલસેનને વીરમહા અમાત્યે મારી નાખ્યો, અને પોતે જીત થયો. સોળ પેઢી સુધી ૪૪૫ વર્ષ ૫ માસ અને ૩ દિન સુધી તેના વંશજોએ રાજ્ય કર્યું.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ			ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ		
		વર્ષ	માસ	દિન			વર્ષ	માસ	દિન
૧	વીરમહા	૩૫	૧૦	૮	૯	તેજપાલ	૨૮	૧૧	૧૦
૨	અજિતસિંહ	૨૭	૭	૧૬	૧૦	માણિકચંદ્ર	૩૭	૭	૨૧
૩	સર્વદત્ત	૨૮	૩	૧૦	૧૧	કામસેની	૪૨	૫	૧૦
૪	ભુવનપતિ	૧૫	૪	૧૦	૧૨	શત્રુમર્દન	૮	૧૧	૧૩
૫	વીરસેન	૨૧	૨	૧૩	૧૩	જીવનલોક	૨૮	૯	૧૭
૬	મહીપાલ	૪૦	૮	૭	૧૪	હરિરાવ	૨૬	૧૦	૨૯
૭	શત્રુસાલ	૨૬	૪	૩	૧૫	વીરસેન (દ્વિતીય)	૩૫	૨	૨૦
૮	સંઘરાજ	૧૭	૨	૧૦	૧૬	આદિત્યકેતુ	૨૩	૧૧	૧૩

એ પછી રાજ આદિત્યકેતુને પ્રયાગના ધન્ધર નામના રાજાએ મારી નાખીને રાજ્ય કર્યું. એના વંશજ ૯ પેઢીસુધી ૩૭૪ વર્ષ ૧૧ માસ ૨૬ દિન સુધી શાસક રહ્યા.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ			ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ		
		વર્ષ	માસ	દિન			વર્ષ	માસ	દિન
૧	ધન્ધર	૪૨	૭	૨૪	૬	જીવનરાજ	૪૫	૨	૫
૨	મહર્ષી	૪૧	૨	૨૬	૭	રુદ્રસેન	૪૭	૪	૨૮
૩	સનરચ્ચી	૫૦	૧૦	૧૬	૮	આરીલક	૫૨	૧૦	૮
૪	મહાયુદ્ધ	૩૦	૩	૮	૯	રાજપાલ	૩૬
૫	કુરનાથ	૨૮	૫	૨૫

એ પછી રાજ રાજપાલને તેના સામન્ત મહાનપાલે મારી નાખીને ચૌદ વર્ષપર્યંત રાજ્ય કર્યું. એ પછી રાજ મહાનપાલ ઉપર અવન્તિકા (ઉજ્જૈન)ના મહારાજા વિક્રમાદિત્યે ચડાઈ કરી અને યુદ્ધભૂમિમાં તેનો વધ કરીને પોતે ૯૩ વર્ષ સુધી રાજ્ય કર્યું. એ પછી શાલિવાહનના એક ઉમરાવ સમુદ્રપાલે રાજ વિક્રમાદિત્યને મારી નાખ્યો અને પોતે રાજ થયો. તેના વંશજોએ ૧૬ પેઢી અર્થાત્ ૩૭૨ વર્ષ ૪ માસ અને ૨૭ દિન સુધી રાજ્ય કર્યું.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ			ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ		
		વર્ષ	માસ	દિન			વર્ષ	માસ	દિન
૧	સમુદ્રપાલ	૫૪	૨	૨૦	૯	અમૃતપાલ	૩૬	૧૦	૧૩
૨	ચન્દ્રપાલ	૩૬	૫	૪	૧૦	બલ્લીપાલ	૧૨	૫	૨૭
૩	સાહાયપાલ	૧૧	૪	૧૧	૧૧	મહીપાલ	૧૩	૮	૪
૪	દેવપાલ	૨૭	૧	૨૮	૧૨	હરીપાલ	૧૪	૮	૪
૫	નરસિંહપાલ	૧૮	૦	૨૦	૧૩	શીશપાલ*	૧૧	૧૦	૧૩
૬	સામપાલ	૨૭	૧	૧૭	૧૪	મદનપાલ	૧૭	૧૦	૧૬
૭	રઘુપાલ	૨૨	૩	૨૫	૧૫	કર્મપાલ	૧૬	૨	૨
૮	ગોવિંદપાલ	૨૭	૧	૧૭	૧૬	વિક્રમપાલ	૨૪	૧૧	૧૩

• કાઈ કાઈ ઇતિહાસકાર એને લીમપાલ પણ કહે છે.

થાય એ સ્વાભાવિકજ છે. મહાભારત ઉપર અનેક ટીકાઓ થઇ હશે; પરંતુ હમણું તો પડિત નીલકંઠ ચતુર્ધરની 'ભારતભાવદીપ' નામની ટીકાજ આખા ભારતવર્ષમાં એક અતિ ઉત્તમ ટીકા તરીકે ઉપલબ્ધ થાય છે. ખુશીની વાત છે કે, હમણાંજ 'ગુજરાતી'ના અધિપતિ તરફથી નીલકંઠની ટીકા સાથે આઠ ટીકાવાળું ભારતનું વિરાટપર્વ છપાઇને બહાર પડ્યું છે. જો એ રીતે આખા મહાભારત ઉપરની ટીકાઓ છપાઇને બહાર પડશે, તો તે ખરેખર એક આદરણીય કાર્ય ગણાશે.

૫૦ નીલકંઠે પોતાની ટીકામાં 'રત્નગર્ભ' નામના કોઇ ટીકાકારનું તથા 'ગાણેશી' નામની ટીકાતું નામ આપીને મહાભારતનાં આખ્યાનોનાં તાત્પર્યસૂચક શ્લોકો આપેલા છે. એ ઉપરથી સમજાય છે કે, રત્નગર્ભ અને ગણેશ નામના પંડિતોએ પણ એ ગ્રંથ ઉપર ટીકાઓ કરેલી હશે. ૫૦ નીલકંઠે 'ભાવદીપ' લખતાં કેટલો પરિશ્રમ તથા શોધ કર્યાછે, તે તેના મહાભારતની ટીકાના આરંભમાં આપેલા એ શ્લોકો ઉપરથી સમજાય છે; તથા તેના સમયમાં બીજી ટીકાઓ હશે એમ પણ એજ ઉપરથી જણાય છે. તે શ્લોકો આ પ્રમાણે છે:— 'बहुन्समाहृत्य विभिन्न देशान् कौशान्वितश्च त्वं च पाठमद्रयम् । प्राचां गुरुणामनुसृत्य वाचमारभ्यते भारतभावदीपः ॥ टीकांतराणीदुरविप्रभाणि बाह्यार्थरत्नानि च कासयंतु । अंतर्निगूढार्थचयप्रकाशे दीपः क्षमो भारतमंदिरेऽस्मिन् ॥' ભાવાર્થ:—ભિન્ન

એ પછી પશ્ચિમના રાજ્ય મલખચન્દ્ર રાજ્ય વિક્રમપાલપર ચઢાઈ કરીને યુદ્ધમાં તેના સંહાર કર્યો અને રાજ્યાધિકાર લીધો. દશ પેઢી અર્થાત્ ૧૯૧ વર્ષ ૧ માસ અને ૧૬ દિન સુધી તેના વંશમાં રાજ્ય રહ્યું.

ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ	ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ
		વર્ષ માસ દિન			વર્ષ માસ દિન
૧	મલખચન્દ્ર	૫૪ ૨ ૧૦	૬	કલ્યાણચન્દ્ર	૧૦ ૫ ૪
૨	વિક્રમચન્દ્ર	૧૨ ૭ ૧૨	૭	બીમચન્દ્ર	૧૬ ૨ ૯
૩	અમીચન્દ્ર x	૧૦ ૦ ૫	૮	લોકચન્દ્ર	૨૬ ૩ ૨૨
૪	રામચન્દ્ર	૧૩ ૧૧ ૮	૯	ગોવિન્દચન્દ્ર	૩૧ ૭ ૧૨
૫	હરિચન્દ્ર	૧૪ ૯ ૨૪	૧૦	રાણી પદ્માવતી (ગોવિન્દચન્દ્રની રાણી)	૧ ૦ ૦

રાણી પદ્માવતીને પુત્ર હતો નહિ. તેનું મરણ થતાં દરબારીઓએ મસલત કરીને હરિપ્રેમ નામના વૈરાગીને ગાદીપર બેસાડ્યો; અને તે શાસન કરવા લાગ્યો. ચાર પેઢી સુધી અર્થાત્ ૫૦ વર્ષ ૨૧ દિન તેના વંશમાં રાજ્ય રહ્યું.

ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ	ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ
		વર્ષ માસ દિન			વર્ષ માસ દિન
૧	હરિપ્રેમ	૭ ૫ ૧૬	૩	ગોપાલપ્રેમ	૧૫ ૭ ૨૮
૨	ગોવિન્દપ્રેમ	૨૦ ૨ ૮	૪	મહાપાહુ	૬ ૮ ૨૯

એ પછી રાજ્ય મહાપાહુ રાજ્યનો પરિત્યાગ કરીને વનમાં તપ કરવા ચાલ્યો ગયો. બંગાલના રાજ્ય આધીસેને એ વાત સાંભળતાંજ સૈન્યસાથે ઇન્દ્રપ્રસ્થમાં આવીને તે રાજ્ય લઈ લીધું. ચાર પેઢી અર્થાત્ ૧૫૧ વર્ષ ૧૧ માસ અને ૨ દિન પર્યંત એના વંશજોએ રાજ્ય કર્યું.

ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ	ક્રમાંક	રાજ્યઓનાં નામ	શાસનકાલ
		વર્ષ માસ દિન			વર્ષ માસ દિન
૧	આધીસેન	૧૮ ૫ ૨૧	૭	કલ્યાણસેન	૪ ૮ ૨૧
૨	વિશ્વાવલસેન	૧૨ ૪ ૨	૮	હરીસેન	૧૨ ૦ ૨૫
૩	કેશવસેન	૧૫ ૭ ૧૨	૯	ક્ષેમસેન	૮ ૧૧ ૧૫
૪	માધવસેન	૧૨ ૪ ૨	૧૦	નારાયણસેન	૨ ૨ ૨૯
૫	મયૂરસેન	૨૦ ૧૧ ૨૭	૧૧	લક્ષ્મીસેન	૨૬ ૧૦ ૦
૬	બીમસેન	૫ ૧૦ ૯	૧૨	દામોદરસેન	૧૧ ૫ ૧૯

x કોઇ કોઇ આને માનકચન્દ્ર પણ કહે છે.

બિન્ન દેશના ધણા કોષો એકઠા કરીને, મુખ્ય પાઠના નિશ્ચય કરીને તથા પ્રાચીન ગુરુઓની વાણીને અનુસરીને આ ભારતભાવદીપનો આરંભ કરાય છે. સૂર્યચંદ્રના જેવી ક્રાંતિવાળી બીજી ટીકાઓ બાહ્ય અર્થરૂપી રત્નોને લલે પ્રકાશિત કરે; પરંતુ આ ભારતમંદિરમાં અત્યંત ગૂઢ રહેલા અર્થ-સમૂહને પ્રકાશિત કરવામાં આ ભારતભાવદીપજ સમર્થ છે.

આ ઉપરથી નીલકંઠની ટીકા બહુ વિચારપૂર્વક થઇ છે તથા તેના સમયમાં બીજી ટીકાઓ પ્રચલિત હતી એમ પણ સમજાય છે. x પં. નીલકંઠે દક્ષિણદેશના હતા તથા તે પેશ્વાઇ વખતે રાજ્યા-શ્રિત પડિત હતા, એમ કિંવદંતિ ઉપરથી સમજાય છે. તે શ્રીધર સ્વામીની પછી થયા હતા, એમ સલાપર્વના ૪૧ મા અધ્યાયના પ્રથમ શ્લોકની ટીકા ઉપરથી જણાય છે. તે લખે છે કે, 'અતएव श्रीमद्भागवतेऽपि हरिर्निद्राग्रंथः स्तुतिपरत्वेनैव व्याख्यातः श्रीधरस्वामिभिः।' આ રીતે શ્રીમદ્-ભાગવતના ટીકાકાર શ્રીધરસ્વામીના ઉલ્લેખથી નીલકંઠે તેમની પછી થયા હતા એ સ્પષ્ટ થાય છે. શ્રીધરસ્વામીને થઇ ગયાને આશરે ચારસો વર્ષ થયાં હશે. તે પછી નીલકંઠે થયા છે. વળી ભગવદ્-ગીતાના બીજા અધ્યાયની સમાપ્તિમાં પં. નીલકંઠે લખે છે કે:-'अस्याध्यायस्वार्थः संगृहितो मधुसूदनश्रीपादैः।' આ રીતે એ ગીતાના ટીકાકાર મધુસૂદન સરસ્વતીના ઉલ્લેખ કરે છે. એ ઉપરથી પં. નીલકંઠે તેના પછી થયા હતા એ નિઃસંશય છે. મધુસૂદન શકે ૧૬૦૦ની સાલમાં હતા, એમ મનાય છે. પં. નીલકંઠના પિતાનું નામ 'ગોવિંદસૂરિસૂતો' એમ લખવાથી ગોવિંદ હતું એમ

રાજા દામેદરસેને પોતાના દરબારીઓને બહુજ કપટ આપ્યું. દીપસિંહ નામના એક ઉમરાવે સેનાને મેળવી લઇને રાજાને લડાઈમાં મારી નાખ્યો; અને તે રાજ્ય કરવા લાગ્યો. છ પેઢીસુધી અર્થાત ૧૦૭ વર્ષ ૬ માસ અને ૨૨ દિન સુધી તેના વંશમાં રાજ્ય રહ્યું.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ	ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ
		વર્ષ માસ દિન			વર્ષ માસ દિન
૧	દીપસિંહ	૧૭ ૧ ૨૬	૪	નરસિંહ	૪૫ ૦ ૧૫
૨	રાજસિંહ	૧૪ ૫ ૦	૫	હરિસિંહ	૧૩ ૨ ૨૯
૩	રણસિંહ	૯ ૮ ૧૧	૬	જીવનસિંહ	૮ ૦ ૧

રાજા જીવનસિંહે પોતાની બધી સેનાને આવશ્યક કાર્યને માટે ઉત્તરદિશામાં મોકલી આપી. વિરાટના રાજા પૃથ્વીરાજ ચૌહાણે એ ખમર જાણતાજ ઈન્દ્રપ્રસ્થપર ચઢાઈ કરી. યુદ્ધમાં જીવન-સિંહ વીરગતિને પ્રાપ્ત થયો; અને પછી પૃથ્વીરાજ દિલ્હીનું રાજ્ય કરવા લાગ્યો. પાંચ પેઢી અર્થાત ૮૬ વર્ષ અને ૨૦ દિનપર્યંત તેના વંશમાં રાજ રહ્યું.

ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ	ક્રમાંક	રાજાઓનાં નામ	શાસનકાલ
		વર્ષ માસ દિન			વર્ષ માસ દિન
૧	પૃથ્વીરાજ	૧૨ ૨ ૧૯	૪	ઉદયપાલ	૧૧ ૭ ૩
૨	અભયપાલ	૧૪ ૫ ૧૭	૫	યશપાલ	૩૬ ૪ ૨૭
૩	દુર્જનપાલ	૧૧ ૪ ૧૪			

આ પ્રકારે ૪૧૫૭ વર્ષ ૯ માસ અને ૧૪ દિન સુધી ઇન્દ્રપ્રસ્થનું રાજ્ય આર્ય રાજાઓના અધિકારમાં રહ્યું. શાહજુદ્દીન ગોરીએ સર્વ પહેલાં રાજા યશપાલપર ચઢાઈ કરી અને તેને પકડીને ૧૨૪૯ વિક્રમાબ્દમાં પ્રયાગમાં કેદી બનાવ્યો તથા પોતે દિલ્હીનું રાજ્ય કરવા લાગ્યો. ૫૩ પેઢી અર્થાત ૭૪૫ વર્ષ ૧ માસ અને ૧૭ દિનપર્યંત યવન શાસકોને હાથ રાજ્યની આગડોર રહી. એ પછી બ્રિટિશ સરકારનું શાસન શરૂ થયું.*

* અંગ્રેજ દલિહાસલેખકોએ લખ્યું છે કે, સન ૧૧૦૩ માં કનોજના રાજા જયચંદના ઉત્કેરવાળી શાહજુદ્દીન ગોરીએ બીજીવાર પૃથ્વીરાજ ઉપર ચઢાઈ કરી અને તેને યુદ્ધમાં મારી નાખ્યો. ચંદ ગિરદાઇ કહે છે કે, પૃથ્વીરાજને કેદી બનાવીને મહદ્મદ ગોરી તેને ગિઝની લઈ ગયો. તેની આંખો ફોડી નખાવી કેદખાનામાં તેને ધણું દુઃખ દીધું. ચંદ કવિ કાફ પણ ઉપાયે ગિઝની પહોંચ્યો અને મહદ્મદ ગોરીના દરબારમાં દાખલ થયો. તેણે પૃથ્વીરાજની રાખવેધી બાણ ચલાવવાની કજાની ખૂબ પ્રશંસા કરી અને બાદશાહે કુતલવચરા થઈને તેને બંદીખાનામાંથી દરબારમાં બોલાવ્યો. ચંદના કરેલા સંકેત પ્રમાણે પૃથ્વીરાજે શાહજુદ્દીનને મારી નાખ્યો તથા પરસ્પર ખડ્ગપ્રહાર કરીને ચંદકવિ અને પૃથ્વીરાજ બન્ને એકસાથેજ પરલોકમાં સિધાવ્યા.

જણાય છે. તે ચતુર્ધર નામની અવટકવાળા વિપ્રકુળમાં જન્મ્યા હતા. તેમના મુખ્ય ગુરુ સર્વશાસ્ત્ર-
નિષ્ણાત લક્ષ્મણાચાર્ય હતા, એમ તેમના પુનઃ પુનઃ કથનથી જણાય છે. વળી તે નારાયણ તથા
ધીરેશ નામના બે વિદ્વાન પૂર્વપુરુષોને હરિ તથા હરરૂપે માનીને નમે છે. પં. નીલકંઠ ચતુર્ધર
સર્વ શાસ્ત્રમાં નિપુણ હતા, એમ તેમની ટીકા ઉપરથી સમજાય છે. તે વેદાંતના તથા મીમાંસાના
અસાધારણ પંડિત હતા. તેમને ભૂગોળ તથા ખગોળસંબંધી પ્રાચીન જ્ઞાન હોવા સાથે અર્વાચીન વિચારો-
નું પણ જ્ઞાન હતું, એ તેમના ભીષ્મપર્વમાં આવેલા ભૂગોળવર્ણનના પ્રસંગ ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે. તેમણે
આખા મહાભારત ઉપર તથા તેના શેષ ભાગરૂપ હરિવંશ ઉપર પણ સંપૂર્ણ ટીકા લખી છે. પં. નીલ-
કંઠની ટીકા કેટલી ચોખ્ખી છે તે એ ઉપરથી સમજાશે કે, જેમ સૂર્યનો ઉદય થતાં તારાઓ અદૃશ્ય
થઈ જાય; તેમ પં. નીલકંઠની ટીકા બહાર પડતાં જ બીજી ટીકાઓ અદૃશ્ય થઈ ગઈ છે. એમણે
ટીકામાં કેટલો પરિશ્રમ કર્યો છે, તે એમની ભગવદ્ગીતા ઉપરની અતિવિસ્તૃત ટીકા જોવાથી
સમજાય છે. વળી અશ્વિનીકુમારની સ્તુતિ, શ્વેત્રજી ભાષાના શ્લોકો, સન્તસુજાતનો ઉપદેશ, મોક્ષધર્મ તથા
અનુગીતા જેવાં કદિન રચાના ઉપર જે એ ટીકા ન હોય, તે તેમાંના કેટલાક શ્લોકો તે સમજાવા
પણ દુર્લભ થઈ પડે. વળી મહાભારતમાં કેટલાક દ્રુત શ્લોકો છે. તેમાંના અતિક્ષિપ્ત એ શ્લોકોનો
અહીં નમુના આપું છું.

નદીજ લંકેશવનારિકેતુર્નગાઙ્ગહયો નામ નગારિસુતુઃ ।

एषोंगनाविषधरः किरीटी जित्वाऽवयं नेष्यति चाद्यगावः॥ (વિરાટપર્વ અ. ૩૬-૧૦)

गोकर्णा सुमुखी कृतेन इषुणा गोपुत्र संप्रेषिता

गोशब्दात्मज भूषणं सुविहितं सुव्यक्तगोऽसुप्रभम् ।

दृष्ट्वा गोगतकं जहार मुकुटं गोशब्द गोपूरि वै

गोकर्णासनमर्दनश्च न ययावप्राप्य मृत्योर्वेशम् ॥ (કર્ણપર્વ અ. ૯૦-૪૨)

પ્રથમ શ્લોકમાં દ્રોણાચાર્યે અર્જુનનું વર્ણન કરતાં ભીષ્મને દુર્યોધનનું રક્ષણ કરવા કહ્યું છે;
અને બીજા શ્લોકમાં ગો શબ્દના જૂદા જૂદા અર્થ છે. તેમાં કહ્યું અર્જુનના વધને માટે મુકેલ્મ બાણે
અર્જુનના મુકુટમાત્રનું હેઠન કયું એ કહેલું છે. જે કે આવા કૂટ શ્લોકો ઘણા નથી, પણ કદિન
શ્લોકો ઘણા છે; અને તે ઉપર ટીકા ન હોય તેો અર્થ કરવો મુશ્કેલ થઈ પડે એ નિઃસંશય છે. પં.
નીલકંઠે પોતાને સહેલા લાગવાથી કે શાથી પણ કેટલાએક શ્લોકોની ટીકા કરી નથી, એટલે તેવા
શ્લોકો ઉપર વ્યાખ્યાતાઓ પોતપોતાના મનરૂપી તુરંગો યથેષ્ટ દોડાવી મૂકે છે ! પં. નીલકંઠે મહાસમર્થ
પંડિત હતા એ નિઃસંશય છે; અને તે, ભાષાંતરમાં તેમની ટીકામાંથી આપેલાં ટિપ્પણો ઉપરથી
સુવ્યક્ત થશે. તેમણે દેવીભાગવત ઉપર પણ ટીકા લખી છે તથા વેદાંતનો એક ‘વેદાંતક’
નામનો ગ્રંથ લખ્યો છે. વળી જ્યોતિષશાસ્ત્રમાં પણ ‘નીલકંઠી’ નામનો ગ્રંથ જોવામાં આવે છે.
ખરેખર ! વિદ્વાદ નીલકંઠે નિઃસ્વાર્થપણથી અસાધારણ શ્રમ ઉઠાવી સંપૂર્ણ મહાભારત ઉપર ટીકા
કરીને ભારતવર્ષની પ્રજા ઉપર અપ્રતિમ ઉપકાર કર્યો છે.

સૌતિ બ્રાહ્મણ હતા.

નૈમિષારણ્યનિવાસી ઋષિઓની આગળ મહાભારત સંભળાવનારો સૌતિ બ્રાહ્મણ હતો, એમ
પં. નીલકંઠે પોતાની આદિપર્વના ચોથા અધ્યાયની ટીકામાં પ્રતિપાદન કરે છે. તેનો એ અભિ-
પ્રાય છે કે, “**ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्सूतः**—બ્રાહ્મણીમાં ક્ષત્રિયથી ઉત્પન્ન થયેલો તે સૂત કહેવાય.”
આવો સ્થિતિમાં કહેલો વિશેષજનના તે જાતિ સૂત કહેવાય છે; અને તેવા સંજ્ઞ્ય, અધિરથ
વગેરેને સમજાવા. તેઓની જીવિકા સારથ્યકર્મથી અથવા પુરાતન રાજાઓનાં શૌર્ય, ઔદાર્ય
આદિ વર્ણન કરીને સ્વામીને પ્રોત્સાહન આપવાથી ચાલે છે અને તેથીજ તે પૌરાણિક નામથી
કહેવાય છે. ઉપશ્રવા તો સૌતિ—સૂતપુત્ર હતો, જાતિસૂત ન હતો. તે સૂતને માટે પુરાણાંતરમાં
કહ્યું છે કે, ‘**अग्निकुंड समुद्भूत सूत निर्मलमानस**—હે અગ્નિકુંડમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા નિર્મલ
અનવાળા સૂત !’ આવું શૌનકનું વચન છે. વળી ‘**अग्निजो रोमहर्षणः**—રોમહર્ષણ અગ્નિથી

* મારી પાસે આજથી ત્રણસો વર્ષ ઉપર લખાયેલા મહાભારતનો થોડો ભાગ છે; પણ તેના ઉપર
એક ટીકા નથી.

શાસ્ત્રી કર્ણાશંકરજી

ઉત્પન્ન થયે હતા. આ રીતે અગ્નિકુંડથી ઉત્પન્ન થયેલા સૂતને બ્રાહ્મણના સંકલ્પવડે બ્રહ્મા-સનની યોગ્યતા આવી હતી. જેમ અગ્નિકુંડથી ઉત્પન્ન થયેલા ધૃષ્ટદ્યુમ્નને સંકલ્પબળથી ક્ષત્રિયત્વ આપું હતું તેમ. વળી બ્રહ્માસન મળતું તે વૈશંપાયન, શાંતવ્રત, માર્કેંડેયાદિના સમાનને તથા તેઓની જાતિવાળાનેજ મળી શકે, હીનજાતિવાળાને મળે નહિ; તેમજ મહાત્મા શૌનકાદિકે હીનથી પરમ રહસ્ય ગ્રહણ કરે નહિ, કારણ કે 'ન હીનતઃ પરમમ્યાદૃશીત—હીનજાતિવાળાથી પરમતત્ત્વ ગ્રહણ કરવું નહિ' આવેા નિષેધ છે. જે 'નીચથી પણ ઉત્તમ વિદ્યા ગ્રહણ કરવી' એવું વચન છે, તે આપત્સમયને માટે છે. વળી સૌતિમાં બ્રાહ્મણુવનો સંકલ્પ હતો તેથીજ બલરામે પણ બ્રહ્મહત્યાનિવૃત્તિને માટે વ્રત કર્યું હતું. રામહર્ષણને સૂત કહેવામાં આવેતા હતા તે કથા વક્તાઓના સમભાવથીજ, જાતિસૂતરોંકે નહિ. આ ઉપરથી પુરાણશ્રવણની ઇચ્છા-વાળાએ બ્રાહ્મણ પાસેજ પુરાણ શ્રવણ કરવું, હીન પાસે નહિ, એ પણ ક્ષણિત થાય છે. વળી પોરાણિક પદ પણ જાતિસૂતરને માટે નહિ પણ પુરાણ ભણનારા બ્રાહ્મણને માટે સમજવું." ઉપર પ્રમાણે પં. નીલકંઠે ઉચ્ચવા સૌતિને બ્રાહ્મણ કરાવવા શાસ્ત્રાર્થ કરેલો છે. અસ્તુ.

નારાયણ નમસ્કૃત્ય એ શ્લોકની પુનરાવૃત્તિ

મહાભારતમાં 'નારાયણ નમસ્કૃત્ય' એ શ્લોક પ્રત્યેક પર્વના આરંભમાં મૂકેલો જોવામાં આવે છે. તેનું તાત્પર્ય એ જણાય છે કે, આ ગ્રંથમાં નરાવતાર અર્જુન અને નારાયણાવતાર શ્રીકૃષ્ણ, એ બેજ મુખ્ય નાયકો છે. મહાભારત તે બંનેનાં ચરિત્રોથી તથા યુદ્ધોથી ભરપૂર છે, અને તેજ સર્વ કલ્યાણના ધામરૂપ છે; તેથી નરનારાયણપ્રત્યે નમસ્કાર સૂચવતો એ શ્લોક વારંવાર આરંભમાં મૂક્યો હોય. વળી નર અને નારાયણ (જીવ અને ઇશ) તે બંને નરોત્તમપદવાચ્ય અલરૂપ છે; તથા એ પ્રત્યેક પર્વનો મુખ્ય વિષય છે, એમ સૂચવવાને પણ એ શ્લોક મૂકવામાં આવ્યો હોય.

જય

ઉપલાજ શ્લોકમા 'જય' એવું નામ ગ્રંથને આપેલું છે. જે કે અષ્ટાદશ પુરાણ આદિ ઘણા ગ્રંથો જય નામથી વ્યવહારાય છે; પરંતુ મહાભારત તો જય નામને માટે સહેતુક પાત્ર છે. 'જય' એવી અહારની સંજ્ઞા છે. વાસ્ત્વિક રામાયણના રીકાકારે ગ્રંથના શ્લોકમાં વધારાઘટાડો ન થાય એ હેતુથી પ્રત્યેક અધ્યાયની રીકાને છેડે એ અક્ષરજન્ય સંખ્યાનો ઉપયોગ કર્યો છે. અમુક અક્ષર કથી સંખ્યાવાચક લેવા એને માટે આ પ્રમાણે એક શ્લોક છે:—**કાદયોઽષ્ટાદયોઽંકાઃ પાદ્યાઃ પંચ પ્રકીર્તિતાઃ । પાદયોઽષ્ટાવૈનો પૂર્ણે વિભ્રેયાઃ સ્વરશાસ્ત્રકે ॥ (સમરસાર)** ક થી ૪ સુધીના અક્ષરો અનુક્રમે ૧ થી ૯ સુધીની સંખ્યાના વાચક છે, ૮ થી ૬ સુધીના અક્ષરો પણ ૧ થી ૯ સુધીની સંખ્યાના વાચક છે, ૫ થી ૩ સુધીના અક્ષરો ૧ થી ૫ સુધીની સંખ્યાના વાચક છે, ૪ થી ૨ સુધીના આઠ અક્ષરો ૧ થી ૮ સુધીની સંખ્યાના વાચક છે અને ૩ તથા ૨ એ બે પૂર્ણ-વાચક છે—અર્થાત્ ક એ એક, ખ એ બે, એ પ્રમાણે સંખ્યાના સ્થાનમાં અક્ષરો લેવા. લાંબી સંખ્યા પણ અક્ષરોથીજ કહી શકાય. એ ઉદ્દેશથી પ્રત્યેક અક્ષરોને અમુક સંખ્યાવાચક ગણ્યા છે. કથી અક્ષર કથી સંખ્યાવાચક છે, એ સુલભતાથી જાણવા કોણેક નીચે પ્રમાણે છે:—

સંખ્યા	વાચક અક્ષરો	સંખ્યા	વાચક અક્ષરો
૧	ક ટ પ ય	૬	ચ ત ષ
૨	ખ ઠ ડ ર	૭	છ થ સ
૩	ગ ડ બ લ	૮	જ ઈ હ
૪	ધ ઢ ભ વ	૯	ઝ ઘ
૫	ડ ણ મ શ	૦	ઞ ન

આ પ્રમાણેની ગણનાનો કમ જૈમિનિસૂત્રમાં તથા લઘુ આર્યસિદ્ધાંતમાં પણ આપ્યો છે.

ઉપલી રીતે જોતાં જય એમાંનો 'જ' ૮ ની સંખ્યાવાચક છે અને 'ય' ૧ ની સંખ્યાવાચક છે. સંસ્કૃત ગ્રંથોમાં અંકોની વામગતિ લેવામાં આવે છે. તે રીતે પહેલો ૧ ને પછી ૮ લેતાં ૧૮ ની સંખ્યા થાય છે. તે ૧૮ ની સંખ્યા જયનો અર્થ સૂચવે છે અને જય એટલે ૧૮ ની સંખ્યા થાય છે. એ જયસૂચક ૧૮ નો મેળ મહાભારતમાં ખાસ જોવામાં આવે છે. મહાભારતમાં મુખ્ય પર્વ ૧૮ છે;

અને પક્ષની સેના ૧૮ અક્ષૌહિણી છે; તેઓની વચ્ચે ૧૮ દિવસ યુદ્ધ ચાલ્યું હતું; યુદ્ધ પછી ધૃતરાષ્ટ્રરાજ ૧૮ વર્ષ જીવ્યો હતો; તે પછી યુધિષ્ઠિરે ૧૮ વર્ષ રાજ્ય કર્યું હતું; એ ગ્રંથમાં આવેલી જ્ઞાનમયી ભગવદ્ગીતા ૧૮ અધ્યાયની છે અને ગ્રંથમાં આ ગ્રંથગાયરણના શ્લોકની પણ ૧૮ આવૃત્તિ થઇ છે. વળી કથાના સારાંશમાં પણ ધર્મનો જય છે. આ રીતે આ ગ્રંથમાં 'જય' નો અનુસૂત પ્રયોગ જોવામાં આવે છે. જેમ વાલ્મીકિરામાયણના પ્રત્યેક હજાર શ્લોકના આરંભમાં ગાયત્રીના અનુક્રમે એક એક અક્ષરથી આરંભ કરાયો છે અને એ રીતે ગાયત્રીના ૨૪ અક્ષર ગોઠવી, ચોવીસહજાર શ્લોકો કરી રામાયણ મોક્ષદા ગાયત્રીરૂપ છે, એમ સંકેતથી જણાવ્યું છે; તેમ આ ગ્રંથમાં પણ જય (૧૮) નો વારંવાર પ્રયોગ કરી સાંકેતિક રીતે એ ગ્રંથને જય-સંસાર જીતનારો સૂચવ્યો છે. આ રીતે એ ગ્રંથનું 'જય' નામ અર્થસૂચક લાગે છે.

મહાભારત ગ્રંથ રત્નોનો રત્નાકર છે !

મહાભારત ગ્રંથ એવો રત્નોનો રત્નાકર છે કે એમાંથી સેંકડો સંસ્કૃત તથા પ્રાકૃત ગ્રંથો તથા છૂટક ગદ્યપદ્યાત્મક લેખોરૂપી રત્નો પ્રકટ થયાં છે; અને હજી પણ પ્રકટ થતાં રહેશે. સંસ્કૃતમાં ઉત્તમ ગણ્યતાં ત્રણ મહાકાવ્યો કિરાતાર્જુનીય, નૈપથ અને માધ્વકવિૃત્ શિશુપાલવધ, એ મહાભારતનીજ વિભૂતિ છે. વળી ચમ્પૂભારત, નટ્યચમ્પૂ, ધનંજય વિજયવ્યાયોગ, વૈષ્ણીસંહાર, પ્રયંક પાંડવ, શકુન્તલ, સાવિત્રીચરિત્ર, સુભદ્રાહરણ, સૌગન્ધિકાહરણ ઇત્યાદિ ચમ્પૂ, વ્યાયોગ, નાટકનાટિકા આદિ ધણા ગ્રંથો મહાભારત ઉપરથીજ થયેલા છે. ભારતની કથાનાં પ્રાકૃતમાં અનેક કાવ્યો રચાયાં છે અને તે આખીવર્તની પ્રજાઓ હોંસે હોંસે ગાય છે. ગુર્જરભાષામાં માણુભટ્ટો નવી નવી કવિતાઓ જોડી લોકોને રસોહલવ થાય, તે રીતે કેટલીએક સ્વતંત્ર કલ્પનાઓનું ઉમેરણ કરીને તથા પોતાની ઇચ્છામાં આવે તે રીતે પાત્રોનાં સ્વરૂપ બાંધીને, હામ હામ માણુ ઠોકી ભારતનું ડિઝિમ વગાડ્યા જાય છે. જે કે તેઓની કથા ભેળસેળ સાથે થાય છે, પરંતુ તેઓ પણ ધન્યવાદને પાત્ર છે; કારણ કે મહાભારત મૂળ ગ્રંથને માટે લોકોમાં કંઈ વિલક્ષણ વહેમ પેસી ગયો છે અને તે વહેમનું મૂળકારણ નિર્બળ મનનાં સ્વીકૃત્ત્વ છે. એટલે મૂળગ્રંથની ખુબી ન અનુભવનારાં મનુષ્યોને તેઓ ભારતની જેવી તેવી કથાથી પણ ભોમિયા રાખી ઘેર ઘેર બળીયા ભીમનું તથા બાણુવળી અર્જુનનું સ્મરણ કરાવે છે અને ભારતીય પાત્રોની તથા મહર્ષિ વ્યાસની વિજયપતાકા ફરફરાવે છે, એ પણ પ્રસંશાપાત્ર છે.

મહાભારતસંબંધી વહેમ

હવે એ વહેમના સંબંધમાં આપણે વિચાર કરીશું. મહાભારત ગ્રંથ ધણો મોટો છે; તથા તેમાં કેટલાક લાગો એવા ગૌરવાન્વિત છે, કે જેનું વ્યાખ્યાન કરતાં ધણો લાંબો સમય પણ ઓછો પડે છે. આથી ગ્રંથના સાધારણ વ્યાખ્યાનમાં પણ લગભગ પાંચ વર્ષ જેટલો સમય નીકળી જાય છે. આ નશ્વર જગતમાં એવી અનશ્વરતા ક્યાંથી આવે, કે જેથી પાંચ વર્ષ જેટલા સમયમાં કોઈ ન મરે ? અથવા કંઈ વિપરીત પ્રસંગ ઉપસ્થિત ન થાય ? થાય એજ સંભવિત છે; એટલે તેનું પરિણામ એ આવે છે કે, વહેમી મનુષ્યો દીર્ઘ વિચાર ન કરતાં વંચાતા મહાભારતનીજ ઉપર તે દોષનો ભાર નાખી દે છે. વળી બીજે કંઈ મહાભારત વંચાય અને તેટલા સમયમાં ત્યાં પણ કંઈ અનિષ્ટ થયું હોય, એટલે તો વહેમી વાત ચાલી પડી સમજવી ! 'બાઈ ! એ તો ભારતની મારજીવની કથાજ એવી છે ! અમુકને ત્યાં ભારત વંચાયું ત્યારે અમુક મરી ગયું હતું અને અમુકને ત્યાં વંચાયું ત્યારે અમુક થયું હતું;' આ રીતે સોએ સહસ્ર થતી થતી અને એક દેશમાંથી બીજે જતી જતી તે વહેમભળ નિર્બળ મનુષ્યોના મનમાં સમજ બની ખેસે છે; અને તેના અવરોધથી સમજ મનનાં મનુષ્યો પણ અટકે છે. મેં જોયું છે કે, કેટલાએક ગૃહસ્થો ઉપલા કારણથીજ મહાભારતશ્રવણની ઇચ્છા મનમાંજ રહી જઇને મૃત્યુને વશ થઇ ગયાં છે. વહેમ એ વસ્તુજ એવી છે કે તે લોકોને પણ ભૂત બનાવે છે અને દેવ જેવાને પણ પિશાચના રૂપમાં દેખાડે છે !

હવે પ્રારબ્ધ ફેરવવા અથવા આયુષ્ય ટુંકું કરવા કોઈ સમર્થ થાય છે કે કેમ ? એ વિચારીએ. પ્રારબ્ધને માટે તો 'પ્રારબ્ધં મોગતો નદયેત્' એ ખૂટી મારેલીજ છે. છોટાં બાણુ જેવું પ્રારબ્ધ કોઈથી ફેરવાતું નથી અને એ હેતુથીજ જીવનમુક્તનો દેહ પણ ટકી રહે છે; એટલે તે

અવશ્ય ભોગથીજ નષ્ટ થાય છે. હવે આયુષ્યના સંબંધમાં જોઈએ તો કહ્યું છે કે, 'આયુઃ કર્મ ચ વિત્તં ચ વિદ્યા નિધનમેવ ચ । પંચૈતાન્યપિ સૃજ્યંતે ગર્ભસ્થસ્યૈવ દેહિનઃ ॥ અર્થાત્ આયુષ્ય, કરવાનાં કર્મ, ધન, વિદ્યા અને મરણનું કારણ; આ પાંચ બાબતો, પ્રાણી ગર્ભમાં હોય છે ત્યારથીજ સરખાય છે-નિર્માય છે.' આ રીતે પ્રાણી ગર્ભમાં હોય, ત્યારથીજ નિર્માયેલું આયુષ્ય તથા મૃત્યુનું કારણ, મહાભારત શ્રવણ કરવાથી અથવા વાંચવાથી ફેરવાઈ જાય, એ માન્યામાં આવે છે? નહિજ. વળી આયુષ્યનું બંધારણ શ્વાસગણના ઉપર છે; એટલે કોઈ કહેશે કે, વીરસપ્રધાન કથા શ્રવણ કરવાથી શ્વાસ જલદી નીકળી વહેલા પૂરા થઈ જાય! તેનો ઉત્તર એ છે કે, જેવી મહાભારતમાં વીરસપ્રધાન કથા છે તેવીજ તેમાં પરમ શાંતિ આપનારી કથાઓની પણ ખોટ નથી. એટલે જલદી નીકળી ગયેલા શ્વાસ ફરી ધીરે ધીરે ચાલવાથી સમસંજ્યામાં આવી જશે અને ભારતના કથન-શ્રવણથી મૃત્યુનો પ્રસંગ આવશે નહિ. વળી મહાભારત શ્રવણ કરવાથીજ જો મૃત્યુ અથવા કંઈ અનિષ્ટ થતું હોય, તો મહાભારતને નહિ સાંભળનારાંઓ તો સર્વ વિધ્નોથી નિમૂકત થઈ અમર રહેવાં જોઈએ; પરંતુ તેનું ક્યાંય જોવામાં આવતું નથી. મહાભારતનું નામ પણ જાણે નહિ, એવાં ઘણાં મનુષ્યો દુઃખમાં સળકે છે અને મરે છે. આ ઉપરથી દરેકને સમજશેજ કે, મહાભારતનું શ્રવણ વિધનકારક નથી, પણ પોતાનાં કર્મોજ વિધનાદિક આપવામાં હેતુભૂત છે. મહાભારતનું શ્રવણ-પઠન જો વિધનકારક હોય તો એ ગ્રંથ સંપૂર્ણ લખાયજ નહિ તથા એના રીકાકાર સંપૂર્ણ ગ્રંથ ઉપર રીકા લખી શકેજ નહિ. વળી સર્વજ્ઞ ભગવાન વ્યાસ તેવા વિધનકર ગ્રંથને નિર્મે પણ નહિ. તે દયાળુ હતા. તેમના ઉપર વિશ્વાસ મૂકીને પણ મહાભારતના શ્રવણ તથા વાચનથી વિમુખ થતું ન જોઈએ. મોટા મોટા પંડિતો પણ મહાભારતને જ્ઞાનનો ભંડાર ગણે છે અને શિષ્યોને ઉપદેશો છે કે, 'મહાભારત વાંચ્યાવિના જીંદગી ચરિતાર્થ થતી નથી; માટે મહાભારત અવશ્ય વાંચજો.' મહાભારત અનિષ્ટકારક તો નથી, પણ મહાપુણ્યદાયક અને ચતુર્વિધ પુરુષાર્થદાયક છે. એ મહર્ષિ વ્યાસના વચનથી સમજી શકાય છે. તેમાંનો અહીં એકજ શ્લોક આપી વિશેષ માહાત્મ્ય જોવા ઇચ્છનારને એ ગ્રંથના આદિપર્વના પહેલા તથા બીજા અધ્યાયનું છેવટ તથા બાસંદમે અધ્યાય જોવા સૂચવું છું. 'ઈદં હિ વેદેઃ સમિતં પવિત્રમપિ ચોત્તમમ્ । ધન્યં યશસ્યમાયુષ્યં શ્રોતાત્વ્યં નિચતાત્મભિઃ ॥ આ મહાભારત વેદોની તુલ્ય છે, પવિત્ર છે, ઉત્તમ છે; અને ધન, યશ તથા આયુષ્ય આપનારું છે, માટે એને નિયત મનવાળા મનુષ્યોએ સાંભળવું.' તાર્પર્ય કે, મહાભારતસંબંધી વહેમ મિથ્યા છે, માટે ચિત્ત દૃઢ રાખી તથા અવશ્ય ભાવિ મિથ્યા થતું નથી, એમ સમજી આવા ઉત્તમ ગ્રંથથી વિમુખ થવું નહિ.

ભાષાંતરના સંબંધમાં કિંચિત્ કથન

મહાભારત ગ્રંથની કથા એટલી બધી રસિક તથા નવનવીન ભાવોથી ભરેલી છે, કે માત્ર એ એકલા ગ્રંથનુંજ વ્યાખ્યાન પુનઃ પુનઃ કરવામાં આવે, તોપણ તેથી વક્તાને અથવા શ્રોતાને કંટાળો આવતો નથી, પણ ઉદ્વેગ રસ વધ્યાજ જાય છે. મને નડિયાદમાં એ ગ્રંથના કથનનો લાંબો પ્રસંગ મળ્યો હતો. તે વખતે મને એમાંનાં રહસ્યો જોઈને એવો ભાવ ઉદભવ્યો કે, 'આ મહાભારત ગ્રંથને જોઓ કોઈ પણ કારણે સુચક્તાના મુખથી શ્રવણ કરી શકતા નથી, તેવા ગુર્જર બંધુઓને આ ગ્રંથનું અધિક વિવેચનસહિત મૂળગ્રંથાનુરૂપ ભાષાંતર સરતી કિંમતે આપવામાં આવે, તો એ ગ્રંથનો લાભ સાક્ષાત્ અથવા પરંપરાથી ધણીઓ લઈ શકે.' આ સંકલ્પ દૃઢ થયો અને એ ઉદ્દેશથી ભાષાંતરનો આરંભ કર્યો; પરંતુ તેની સાથે એ વિચાર પણ આવ્યો કે, એવા મોટા ગ્રંથને બહાર પાડતાં થતો વ્યય તથા તેને માટે જોઈતો સમય અને તેવા ભાષાંતરનું કામ, એ બધું એકલે હાથે કેવી રીતે પાર પડશે? થોડું ભાષાંતર થયું હતું એટલામાં નિઃસ્વાર્થ વૃત્તિથી સરતું અને સાઈ સાહિત્ય ફેલાવી તે દ્વારા લોકકલ્યાણરૂપી યોગ આદરી એકલા યોગી અખંડાનંદજીનું નડિયાદ આવવું થયું. તેમને મેં મારો ઉદ્દેશ જણાવ્યો અને તેમના કાર્યાલય તરફથી ગ્રંથ તૈયાર થયે બહાર મૂકવામાં આવે, એવી મેં ઇચ્છા જણાવી. તેમણે ઉદ્દેશની પ્રશંસા કરી અને 'અમે હાલ મહાભારત છપાવવાની યોજનાનો વિચાર કર્યો નથી' એવું જણાવ્યું; તથા તે સાથે કહ્યું કે, 'તમે તમારું કાર્ય કર્યો જાઓ. ઉદ્દેશ શુભ છે, તો ઈશ્વર સહાયક પણ મેળવી આપશે.'

ખરેખર તેમજ બન્યું! આદિપર્વની સામાન્ય પ્રત તૈયાર થઇ અને તેની શુદ્ધ પ્રત કરવા માંડી, એટલામાં કોઈ કાર્યપ્રસંગે ફરી સ્વામીજીનું નડિયાદ આવવું થયું; પણ મેં આશ્ચર્ય સાથે જોયું કે, તે વખતે તેમણે મહાભારતના શાંતિપર્વનું શ્રીયુત છોટાલાલ નિર્ભયરામ ભટ્ટકૃત ભાષાંતર સં-શોધન કરાવીને બહાર પણ પાડી દીધું હતું! હું એમના તરફથી નિરાશ તો થયો, પણ એજ અરસામાં એમણે ચીટી લખીને માંડે તૈયાર થયેલું ભાષાંતર જોવા મંગાવી લીધું અને તેને જીવળ ભાષાંતરના નમુનાઓ સાથે મેળવી પસંદ કરીને તે છપાવવાનો સ્વીકાર કર્યો. આ રીતે મારો ચિંતાભાર દૂર થયો તથા મારી ઇચ્છાનુરૂપ તે લોકોને સસ્તા મૂલ્યમાં મળશે, એમ જાણી હું પ્રસન્ન થયો અને ભાષાંતરનું કામ આગળ ચલાવવા માંડ્યું.

આ ભાષાંતરને રસિક તથા ઉપકારક બનાવવા તરફ બનતી કાળજી રાખી છે અને રહેશે. મૂળગ્રંથને અનુસરીનેજ ભાષાંતર કરાયું છે, પણ કોઇ સ્થાનમાં મૂળગ્રંથનો આશય સમજાવવા થોડી છૂટ લીધી છે અને તે પણ ટીકાકારના આશયને અનુસરીને છે. મૂળ સંસ્કૃત ગ્રંથના શ્લોકો સાથે ભાષાંતર મેળવવાની સગવડમાટે શ્લોકોંકો પણ આપ્યા છે. વળી ટીકાકાર પં નીલકંઠે ટીકામાં આપેલાં કેટલાંક વિવેચનોને, શાસ્ત્રાર્થોને તથા આધ્યાત્મિક અર્થોને બહેળા પ્રમાણમાં ટિપ્પણીમાં આપ્યા છે; તેમજ આખ્યાનો તથા પેટાપર્વોના તાત્પર્યસૂચક શ્લોકો, કે જે નીલકંઠના, રત્નગર્ભના તથા ગણેશી ટીકાના મધ્યા છે, તે પણ ટિપ્પણીમાં અર્થ સાથે આપ્યા છે. કેટલેક ટીકાણે મૂળ ભાગને દૃઢ કરતી કૃતિઓ પણ આપી છે. આ રીતે આ ગ્રંથને ઉપયોગી કરવામાં ખાસ ધ્યાન આપ્યું છે; અને આ પ્રમાણે આ આખો ગ્રંથ બનતાંસુધી એકજ હાથે લખાઇ વર્ષે વર્ષે એક એક ભાગરૂપે બહાર પડે એવી ઇચ્છા છે; પરંતુ તે ઇચ્છિતજાને આધીન છે. ભાષાંતર કરવામાં થયું ધ્યાન આપવામાં આવે છે; તેમ છતાં તેમાં હુદ્દિશ્રમથી અથવા દષ્ટિશ્રમથી દોષો રહી જાય, તો તે પણ સંભવિત છે; કારણકે સર્વજ્ઞ એક ઇશ્વરજ છે. વળી પ્રેસમાં પણ કેટલીક ભૂતો થઈ જાય છે; માટે વિદ્વન્મને તેના દોષોને ક્ષમ્ય ગણશે, એમ હું માનું છું. આ ટીકાણે હું કલ્યાણમૂર્તિ અખંડાનંદજીનો ખાસ આભાર માનું છું; કારણકે તેમણે મને ચિંતાભારથી નિ-મુક્ત કરી સત્કારભારથી આભારી કર્યો છે.

ઉપસંહાર

આર્યાવર્તના સર્વ ગ્રંથોમાં મહાભારત મહાન ગ્રંથ છે અને તે આર્યાવર્તને હૃદયંગમ થઇ પડ્યો છે. કંઈ પણ મહત્તા દર્શાવવાની હોય છે ત્યારે લોકો બીજું દર્શાવે ન આપતાં ‘આ તેજ મહાભારત કામ છે’ ‘મહાભારત વાત છે’ ‘મહાભારત સાહસ છે’ એ રીતે મહાભારતનું દર્શાવે આપે છે; તે ઉપરથીજ એની મહત્તા કળી શકાય છે. ખરેખર! મહર્ષિ વ્યાસે, અજ્ઞાનાંધકારવડે અંધ બનવાથી સંસારમાં અથડાતા લોકોનાં જ્ઞાનાંજનની શળાથી નેત્ર ઉઘાડવા આ મહાભારત નિર્મ્યું છે. જેમ સૂર્યથી અંધકાર નષ્ટ થાય છે; તેમ ધર્મ, અર્થ, કામ તથા મોક્ષરૂપી ચતુર્વિધ પુરુષાર્થના સંક્ષિપ્ત અને વિસ્તૃત વર્ણનવાળા મહાભારતરૂપી સૂર્યથી તેમણે મનુષ્યોનું અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર નષ્ટ કર્યું છે; તથા ભારતરૂપી પૂર્ણચંદ્રવડે કૃતિ ચંદ્રિકાનો કાશ કરીને મનુષ્યની હુદ્દિશ્રી કુસુદનો વિકાસ કર્યો છે. આ ગ્રંથની એજ મહાન યોગ્યતા છે કે, અનેક વિદ્વાનો એ ગ્રંથનાજ વિભાગો લઈ કાવ્ય કરીને કવિઓ થયા છે તથા અનેક વ્યાખ્યાતાઓ એના વિભાગોને સભામાં વર્ણવીને વક્તાઓ કહેવાયા છે. પૂર્વના વિદ્વાનો એ ગ્રંથનું વ્યાખ્યાન કરતા હતા, હમણાં પણ કરે છે; અને ન્યાયસુધી એ ગ્રંથ ભૂમંડળ ઉપર રહેશે, ત્યાંસુધી વિદ્વાનો એ કલ્પદુમ્બનો પરિત્યાગ કરશે નહિ. એજ ભગવાન વ્યાસની સફળતા! એજ પાંડવોનું અમરત્વ! અને એજ ગ્રંથનો મહાન જય! છેવટે મહાભારતનું મહાવાક્ય-યતો ધર્મસ્તતઃ કૃણો યતો કૃણસ્તતો-જયઃ॥ યાદ કરીને ઐ તત્સત્

જવરખાગ, મુંબઈ
સં. ૧૯૭૨, પોષશુક્લ પંચમી }

શાસ્ત્રી કરુણાશંકર ભાવુશંકર વલસાડકર

મહામ રત-ં પાત્રો

(આ વિષય પણ સદ્ગત શાસ્ત્રી કરુણાશંકરજીએ તૈયાર કરેલો છે. પરંતુ એ વિષય નડીયાદ-નિવાસી શ્રીયુત રતિપતિરામ ઉદ્ધમરામ પંડ્યા, બી. એ. ના ઇ. સ. ૧૯૨૫માં નીકળેલા 'સંક્ષિપ્ત મહાભારત'માં પ્રસ્તાવનાના પેટામાં અપાયેલો તે પણ ખાસ વાંચવા-સમજવા જેવો જણાયો; તેથી સદ્ગત શાસ્ત્રીજીના દરેક પાત્રના વર્ણન નીચે તેજ પાત્રનું શ્રીયુત પંડ્યા મહોદયનું વર્ણન પણ ટીપ્પણીરૂપે લોકહિતાર્થે આપવામાં આન્યું છે. એમાં જે થોડુંક અંગ્રેજી લખાણ હતું તેજ નથી લીધું. આશા છે કે આ લેખ પણ સર્વ ટીપ્પણીઓસહિત પાઠક બંધુઓ પૂરા ધ્યાનથી વાંચશે.)

(ભિક્ષુ-અખંડાનંદ)

કૌરવપાંડવના ચરિત્રનું સંક્ષિપ્ત વર્ણન આદિપર્વના પહેલા અધ્યાયમાં તથા એજ પર્વના એકસઠ-મા અધ્યાયમાં આપેલું છે; તેમજ આખા મહાભારતનો સંક્ષેપ પણ એજ પર્વના બીજા અધ્યાયમાં આપેલો છે, એટલે તે અહીં ન આપતાં હવે આપણે મહાભારતનાં પાત્રોની વિવિધતા જોઈએ.

વ્યાસ ભગવાને મહાભારતમાં પુષ્કળ પાત્રો વર્ણવ્યાં છે; પરંતુ તેઓનું એવું સાવધાનીથી વર્ણન કરેલું છે, કે તેમાં સંકરતા ન આવતાં પ્રત્યેક પાત્રોનો ભેદ પ્રત્યક્ષ તરી આવે છે. એ યંત્રમાં પાંચ પાંડવો, દ્રૌપદી, શ્રીકૃષ્ણ, દુર્યોધન, કર્ણ, ભીષ્મ, દ્રોણ, વિદુર, કૃપાચાર્ય, શકુનિ, ધૃતરાષ્ટ્ર, કુંતી, ગાંધારી, અશ્વત્થામા, દુઃશાસન, સાત્યકિ, અભિમન્યુ, ધૃષ્ટદ્યુમ્ન, શિખંડી, શલ્ય ઇત્યાદિ અનેક પાત્રો જોવામાં આવે છે.

યુધિષ્ઠિર

પાંડવોમાં યુધિષ્ઠિર મોટા હતા, તેથી તે રાજ્યાધિકારી હતા. તે ધર્મના અંશથી અવતરેલા હોવાથી સાક્ષાત્ ધર્મમૂર્તિજ હતા. કરોડો વિપત્તિ પડતાં પણ તે કદાપિ ધર્મથી ચલિત થતા નહિ. તે ક્ષમાશીલ, ધીર, ગંભીર, ઉદાત્ત તથા આત્મવચન પાળવામાં તત્પર હતા. છૂતસભામાં દુર્યોધને કપડી શકુનિદ્વારા કપટ કરીને તેમને હરાવ્યા તથા તેમની ધર્મપત્નીને ભરસભામાં ઘસડી આણીને તેનું વસ્ત્ર ખેંચી અપમાન કર્યું, કે જે વખતે સ્વલ્પ આજ્ઞા કરતાંજ ભીમસેન તેઓના ચૂરો કરવા તૈયાર હતા; તેમ છતાં યુધિષ્ઠિરે તેમ કરવા ઇચ્છા સરખીએ-કરી નહિ! એજ તેમની ધાર્મિકતાની, ધૈર્યની તથા ક્ષમાની પરાકાષ્ઠા ગણાય. તે અજ્ઞતશત્રુ તથા પરમદયાળુ હતા. દુર્યોધન હમેશાં તેમનો દ્વેષ કયાં કરતો હતો તથા તેમને મહાશત્રુરૂપે જોતો હતો; તથાપિ યુધિષ્ઠિર તેના તરફ દયાની નજરથીજ જોતો હતા. દુર્યોધન દુર્દશામાં પડેલા પાંડવોને પોતાનો અતુલ વૈભવ દેખાડી બાળવામાટે ઘોષયાત્રાના નિમિત્તથી દ્વૈતવનમાં ગયો હતો. તે વખતે તે અભિમાનીનો મદ ઉતારી ચિત્રસેન ગંધર્વે તેને અંતઃપુરની સ્ત્રીઓ તથા યોદ્ધાઓની સાથે કેદ કરીને ત્યાંથી પોતાના સ્થાનમાં લઇ જવા માંડેલા. આ વાતની યુધિષ્ઠિરને ખબર પડી, એટલે તેમણે તુરત ભીમસેનને તથા અર્જુનને મોકલી તેઓને છોડાવી આપ્યા. તે પછી યુધિષ્ઠિરે તે દુરાત્માને બે મીઠા શબ્દોમાંજ ઠપકો આપી ત્યાંથી વિદાય કર્યો. કેવી અજ્ઞત-શત્રુતા! વળી એજ અરસામાં જ્યદ્રથે પાંડવો સિંકાર કરવા ગયા હતા તે વખતે વનમાંથી દ્રૌપદીને હરણ કરી ત્યાંથી પશ્ચાત્તન કર્યું; પણ એટલામાં પાંડવો આવી પહોંચ્યા અને તેઓએ જ્યદ્રથને ક-બજે કર્યો. તે વખતે ભીમસેન તેને ભારે શિક્ષા કરવા માંડી; પરંતુ અજ્ઞતશત્રુ એવા દયાળુ યુધિષ્ઠિરે તેને ભીમસેનના સપાટામાંથી છોડાવી વિદાય કર્યો. આ બે દાખલાઓજ એમની દયા, ક્ષમા તથા અજ્ઞતશત્રુતાને માટે પૂરતા છે. જો તેમ ન હોય તો હાથમાં આવેલા શત્રુને બીજો કેાણ જતો કરે? યુધિષ્ઠિર દ્રૌપદી તથા બાહ્યોની સાથે જંગલમાં અનેક કષ્ટો ભોગવતા હતા, તે વખતે તેમને ભી-મસેને 'તેર દિવસનો વનવાસ તેજ તેર સંવત્સરનો ગણાય' ઇત્યાદિ કહીને યુદ્ધને માટે ઉશ્કેર્યો, દ્રૌપ-દીએ પણ તેમાં ઉત્તેજન આપ્યું; પરંતુ ધર્મમાં હિંસ કરવાની ઇચ્છા ન કરતાં યુધિષ્ઠિર પોતાના વચનથી ડગ્યા ન હતા, એ પણ તેમની ધર્મપ્રીતિ સૂચવે છે. વળી ધૃતરાષ્ટ્રના પુત્રપ્રીતિથી હૃદયમાં અર્ધ જતા હતા, તોપણ તે જંગલમાં ગયેલા યુધિષ્ઠિરના ગુણ સંભારી કેટલીક વખત રડતા હતા

તથા તેમને વખાણતા હતા. આ પ્રમાણે શનુઓ પણ તેમનાં વખાણ કરતા એજ તેમની યોગ્યતાનો પૂરાવો છે. યુધિષ્ઠિરમાં વડીલોપ્રત્યે પણ ભક્તિ અલૌકિક હતી અને તે એમના ચરિત્રમાં વારં-વાર સ્પષ્ટ જણાય છે. જ્યારે ધૃતરાષ્ટ્રે તેમને બીજી વખત દૂત રમવા બોલાવ્યા; ત્યારે યુધિષ્ઠિર દૂતને અનર્થરૂપ જાણતા હતા અને પોતાની ઇચ્છા ન હતી તોપણ વડીલની આજ્ઞાને માન આપીને પાછા આવ્યા હતા. વળી યુદ્ધારંભસમયે પણ યુધિષ્ઠિર સામા પક્ષમાં રહેલા ભીષ્માદિક વડીલોના પ્રતિ દ્રેષ ન કરતાં જેમ દેવાભિવંદન કરવા જય તેમ મૌન ધારણ કરીને ત્યાં જઈ તેઓને પગે પડ્યા હતા ! કેવી અનુપમ ભક્તિ ! !

યુધિષ્ઠિર તપસ્વી, ધર્મપ્રિય, સરલ પ્રકૃતિના, નિર્મલસર, મદ, માન, મોહ, દંભ, કામ તથા ક્રોધથી રહિત, દેવબ્રાહ્મણના પૂજક, સત્યવાદી, સૌમ્ય, પ્રજાનું પુત્રની પેઠે પાલન કરનારા, સમભાવ-વાળા, વત્સલ, મહાવિદ્વાન, ઝાની, બ્રાહ્મણોના કૃપાપાત્ર તથા શ્રીકૃષ્ણના પરમ ભક્ત હતા. તે શ્રીકૃષ્ણના સ્વરૂપને યથાર્થ સમજતા હતા અને તેથી તેમને કૃષ્ણના ઉપર સંપૂર્ણ ભરોસો હતો. તે શ્રીકૃષ્ણનાં વચનને કોઇવાર ઉઘાડતા નહિ. આવા તેમના નિર્મળ આદર્શરૂપ જીવનમાં પણ એક સ્વલ્પ કલંક આવી ગયું છે. જ્યારે યુરુ દ્રોણાચાર્ય સામાન્ય મનુષ્યો ઉપર પણ અસ્ત્રનો પ્રયોગ કરી જીવપર આવીને લડતા હતા, ત્યારે શ્રીકૃષ્ણે યુધિષ્ઠિરને કહ્યું કે, “આ બ્રાહ્મણ અધર્મયુદ્ધ કરે છે, માટે તમે હમ્મરોના જીવ બચાવવા ખાતર ‘અશ્વત્થામા મરાયો’ એમ કહો.” એટલામાં ભીમે અશ્વત્થામા નામનો લાથી માર્યો અને દ્રોણે પૂછ્યું, એટલે યુધિષ્ઠિરે શ્રીકૃષ્ણના વચનથી તથા કંઈક વિજયક્ષોભથી અસ્પષ્ટ રીતે કહ્યું કે : ‘હતઃ કુંજર इत्युત’ તેમાં ‘હતઃ-મરાયો’ એ સ્પષ્ટ અને ‘કુંજર’ અસ્પષ્ટ સંભ-ળાયું. (‘નરોવા કુંજરોવા’ એવું મહાભારતમાં નથી.) યુધિષ્ઠિરના આખા જીવનમાં માત્ર આટલુંજ કલંક દેખાય છે. બે કે તેમાં સર્વનિયંતાની આજ્ઞા તથા હમ્મરોના બચાવ જોતાં તે ક્ષમ્ય ગણાય; તથાપિ શુદ્ધમાં સ્વલ્પ ડાઘ પણ દેખાઈ આવે.

યુધિષ્ઠિર શસ્ત્રાસ્ત્રના જ્ઞાતા હતા. કેટલીક વખત ધનુષ્ય લઇને યુદ્ધમાં ધૂમતા હતા અને શ્રીકૃષ્ણ જોડે યુદ્ધ કરવાની ઇચ્છા રાખનારા શસ્ત્ર જેવા સમર્થ યોદ્ધાને પણ હણ્યા હતા; તથાપિ અર્જુન અને ભીમસેન જેવા બે સમર્થ યોદ્ધાઓ હમેશાં તેમની સાથે હોવાથી તેમને એ પ્રસંગ ઝાઝો આવતો નહિ. તેમને પાછળથી બૃહદશ્વ પાસેથી દૂતવિદ્યા પ્રાપ્ત થઇ હતી. તેમના રાજ્યકાર્યથી પ્રજા સંતુષ્ટ હતી અને તેથીજ હજી પણ સારું રાજ્ય ‘ધર્મરાજ્ય’ કહેવાય છે.

યુધિષ્ઠિર વર્ણે શુદ્ધ સુવર્ણના જેવા ગૌર, શરીરે ઉંચા અને કદાવર, લાંબી નાસિકાવાળા તથા વિશાળ અને લાંબાં નેત્રવાળા હતા. તેમનો જન્મ આશ્વિન શુક્લ પંચમીએ મધ્યાહ્નસમયે થયો હતો. તે દિવસે સૂર્ય તુલારાશિમાં અને ચંદ્ર જ્યેષ્ઠા નક્ષત્રમાં હતો.

હવે આપણે તેમના સોજનનો એકજ દાખલો આપી તે ગુણનિધિનું વર્ણન બંધ કરીએ. જ્યારે પાંડવો મહાપ્રસ્થાન કરી હિમાલય ઉપર ગયા; દ્રૌપદી, સહદેવ, નકુલ, અર્જુન તથા ભીમસેન અનુક્રમે એક પછી એક પતન પામ્યાં અને એકલા યુધિષ્ઠિર તથા તેમની સાથે ચાલતો દૂતરો એજ આગળ ચાલ્યા; પરંતુ એટલામાં તો ઇંદ્ર પોતેજ રથ લઇને લાં આવ્યા અને યુધિષ્ઠિરને તેમાં બેસી સ્વર્ગમાં આવવા કહ્યું; ત્યારે સ્વજનવત્સલ યુધિષ્ઠિરે ઇંદ્રને કહ્યું કે, ‘હું મારા ભાઇઓને તથા દ્રૌપદીને છોડીને સ્વર્ગમાં નહિ આવું, માટે તમે તેઓને પણ સાથે લ્યો.’

ઇંદ્રે કહ્યું :—‘તું તેઓને સ્વર્ગમાં જોઈશ. તેઓ દેહ છોડીને સ્વર્ગમાં ગયાં છે અને તું સદેહે સ્વર્ગમાં ચાલ.’ યુધિષ્ઠિરે કહ્યું :—‘આ દૂતરો મારો ભક્ત છે, તેથી તે પણ મારી સાથે સ્વર્ગમાં આવવો જોઈએ.’ ઇંદ્રે કહ્યું :—‘તું દેવપણું, મારી સમાનતા, સમગ્ર ઐશ્વર્ય, મહાન સિદ્ધિ અને સ્વર્ગસુખને પ્રાપ્ત થયો છે; માટે તું આ અપવિત્ર દૂતરાને છોડી દે, એમાં કંઈ નિર્દયતા નથી.’

ત્યારે યુધિષ્ઠિર બોલ્યા કે :—‘અનાર્યમાર્યેણ સહસ્રનેત્ર શક્યં કર્તું દુષ્કરમેતદાર્ય । મા મે ભિયા સંગમનં તથાસ્તુ યસ્યાઃ કૃતે ભક્તજનં ત્યજેયમ્ ॥ (૨૫૦ ૧૭-૩-૯) અર્થાત્ હે સહસ્રનેત્ર ! હે આર્ય ! હું આર્ય છું. મારાથી એવું અનાર્ય કર્મ કરાશે નહિ. જે ઐશ્વર્યને માટે મારે ભક્તજનનો ત્યાગ કરવો પડે, તે ઐશ્વર્યનો ભલે મને સમાગમ ન થાય !’ શી ભક્તવત્સલતા ! કેવી આર્યતા ! x

x યુધિષ્ઠિર—અવકારમાં રહીને ન પાળી શકાય તેવા સહગુણો—સત્ય અને ધર્મની સૂક્ષ્મતમ

ભીમસેન

ભીમસેન યુધિષ્ઠિરથી નાનો અને બીજા ભાઇઓથી મોટો હતો. તે વાયુના અંશથી ઉત્પન્ન થયો હતો, તેથી વાયુના જેવો બળવાન હતો. તે અને દુર્યોધન એકે દિવસે જન્મ્યા હતા. ભીમસેન બલોન્મત્ત, સાહસિક, રણકર્કશ, ક્રોધી, શૂરો તથા નિર્ભય હતો. ‘ભય’ એ શબ્દ તેના હૃદયકોષમાંથી હમેશને માટે ખોવાઇ ગયેલો હતો. તે શત્રુઓની સાથે બળશીળ કામ લેવા ઇચ્છતો. દેવ, અસુર ભાવનાને વિવેકપૂર્વક પોતાના જીવનમાં પ્રત્યક્ષ ઉતારનાર આખા મહાભારતમાં શ્રીકૃષ્ણ નહિ, ભીષ્મ નહિ, પણ અજાતશત્રુ ધર્મરાજ પોતેજ હતા. અતિવિકટ પ્રસંગોમાં પણ સત્ય અને ધર્મનો ત્યાગ તેઓ કરી શક્યા નહોતા. દ્રૌપદીની લાજ લેવાતી હતી અને ભીમસેન પોતાના ઉપર વચનપ્રહાર કરી રહ્યો હતો, છતાં એકનિષ્ઠાથી મુગે મોટે પોતાનો ધર્મ સાચવી બેસી રહેનાર અને મનમાં લેશપણ વ્યથા ન પામનાર યુધિષ્ઠિર એકલાજ હતા. દ્રોણાચાર્યના વધપ્રસંગે અસલ બોલવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થતાં ધર્મરાજનું દિલ કંચવાયું, અને અસત્ય બોલતે બોલતે પણ તેમની નિંદ્રાએ તો સત્યનોજ ઉચ્ચાર કર્યો.

ઉપર્યુક્ત મહાન સહયુગોને જીવનમાં એકરસ કરી દેનાર યુધિષ્ઠિર યોદ્ધાતરીકે તદ્દન નિષ્ફળ થયા હતા. યુધિષ્ઠિર શબ્દ સાર્થક થયો નહોતો. યુદ્ધમાં ધણે પ્રસંગે તેમને પાછા હાલવું પડ્યું હતું. માત્ર શત્રુને તેમણે માર્યો હતો. અઢાર દિવસના મહાન ભયંકર યુદ્ધમાં યુધિષ્ઠિર કેવળ તટસ્થતાનોજ આશ્રય લીધો હતો. ડગલે ડગલે ધર્મ જોનારને દારણ યુદ્ધપ્રસંગે તત્કાળ ભુદ્ધિ જ્યાં વાપરવી પડે, ત્યાં આ ધર્મ છે કે અધર્મ છે, એમ વિચાર કરવા ઉભા રહે કેમ પાલવે ? આથીજ યુધિષ્ઠિર યોદ્ધાતરીકે મહાભારતમાં વર્ણવાયા નથી. આદર્શ યુગોની મૂર્તિરૂપ યુધિષ્ઠિરે સહયુગોથીજ મહાભારતમાં પોતાના વ્યક્તિત્વનું તેજ પ્રસરાવ્યું હતું. તેમની છૂત-આસક્તિ એ તેમનો મોટામાં મોટો દુર્ગુણ હતો. યુધિષ્ઠિર જેવા ધર્મવિત્તામાં પણ આવો દુષ્ટ દુર્ગુણ હોવાથી આપણને એમ લાગી આવે છે કે સર્વોંશે સંપૂર્ણ મનુષ્ય સંભવી શકતોજ નથી. મનુષ્ય-જીવન અપૂર્ણ છે, એમ આપણને ભાન થાય છે. સામાન્ય મનુષ્યો જે દુર્ગુણોથી દૂર રહે છે, તેવા દુર્ગુણો ન સમજાય તેવી રીતે મહાન વ્યક્તિઓમાં જણાય છે, અને આવી મહાન વ્યક્તિઓ એવા દુર્ગુણોથી પોતાનો અધઃપાત બુઝાવે છે; છતાં પણ જ્યારે તેમનો ત્યાગ કરવાનું સામર્થ્ય ખતાવી શકત નથી, ત્યારે આપણાથી નિઃશ્વાસ સાથે એમ બોલી જવાય છે કે ‘સર્વથા દેવ શ્રેષ્ઠ છે.’

યુધિષ્ઠિરની છૂત-આસક્તિથી પાંડવો અને દ્રૌપદીને અસલ દુઃખ સહેવું પડ્યું હતું; વસ્તુનઃ મહાભારતનું યુદ્ધ યુધિષ્ઠિરના છૂત-અનુરાગને લીધેજ ઉદ્ભવ્યું હતું. વિદુર અને ભીષ્મ જેવાએ સમજાવ્યા છતાં પણ છૂત-આસક્તિને ધર્મ સમજી યુધિષ્ઠિર દુર્યોધનની કપટગતિમાં ફસાયા. મહાન પુરુષો બૂલ પણ મહાન કરે છે, અને તેમનાં દુઃખો પણ મહાન હોય છે.

દુર્યોધન રાજનીતિ (“ડીપ્લોમસી”)માં કુશળ હતો ત્યારે યુધિષ્ઠિર રાજ્યનીતિ (“સ્ટેટસમેન-શીપ”)માં કુશળ હતા. અંધ ધૃતરાષ્ટ્રના કબ્જામાં રહેવું, એ રાજ્યનીતિજ હતી. પાંડવો નાના હતા, તેમને કોઇની આથ હતી નહિ, આવે સમયે ધૃતરાષ્ટ્રની આજ્ઞાનો ભંગ કરી સ્વતંત્રતા મેળવવી, એટલે પાંડવોએ પોતાનોજ ક્ષય કરવો. આ સત્ય યુધિષ્ઠિર સૂક્ષ્મ ભુદ્ધિથી જોઇ શક્યા હતા અને તેથીજ તેઓ વારે વારે ભીમસેનનાં કૃત્યોને નિંદતા હતા. યુદ્ધમાં પહેલું બાણ છૂટતાં પહેલાંજ યુધિષ્ઠિર ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય અને કૃપાચાર્યને મળવા અને તેમનો આશીર્વાદ મેળવવા પગે ચાલીને ગયા. તેમનું આ કૃત્ય પણ દીર્ઘદષ્ટિ અને રાજ્યનીતિનું ઉત્તમ દૃષ્ટાંત છે.

અતિ ભોળપણથી યુધિષ્ઠિરનું જીવન ઝાંખું પડી ગયું હતું. સદો કરવાની ટેવ હોવાથી દુર્યોધનની સાથે ગદાયુદ્ધ કરવાના પ્રસંગે પણ યુધિષ્ઠિરે સદોજ કર્યો હતો. “હે વીર ! હું ફરી તને તારી ઇચ્છા પ્રમાણે વર્તવાની રજા આપું છું. અમારામાંથી એકને તું હણીશ તો તને રાજ્ય મળશે, નહિ તો તું સ્વર્ગ મેળવીશ.” અર્જુન અને ભીમસેનસિવાય દુર્યોધન બીજા ત્રણે ભાઇ-ઓને પૂરો તેડ તેવો હતો. આટલેસુધી ધીરજ રાખનાર શ્રીકૃષ્ણને યુધિષ્ઠિરના વચનથી ક્રોધ અટક્યો. તેમને લાગ્યું કે, હાથમાં આવેલી બાજુ યુધિષ્ઠિર ગુમાવી દેશે. આખો સાગર તરી જનાર પાંડવો ખામોશિયામાંજ ડૂબી જશે. તેમણે ચીઠાઇને કહ્યું કે, “પાંડુ અને કુંતીના પુત્રો રાજ્ય ભોગવવાને સરખાયાજ નથી. તેમણે તો વનમાં રહેવું અને ભીષ્મ માગી પોતાનું પૂરું કરવું !”

અથવા મનુષ્ય, કાંઈને તે ગણકારતો પણ નહિ; ને બીજાને કદાપિ વશ પણ થતો નહિ. ફક્ત તેના સાહસી મન ઉપર યુધિષ્ઠિરનીજ આજ્ઞાનો અને અર્જુનનીજ યુદ્ધિનો પ્રભાવ પડતો હતો; અને તેથી જેમ તેલ રેકતાં ઉછળતો સમુદ્ર શાંત પડે, તેમ તે નરમ થઈ જતો હતો. તે વારંવાર અર્જુનને કહેતો કે:—
 ‘કિં નુ શક્યં મયા કર્તુ યદ્રાજ્ઞ સતતં ઘુળી ત્વં ચ વાલિશયા બુધ્યા સદૈવાસ્માન્પ્રવાધસે (૧.૨૭૨-૮)
 રાજા હમેશ દયાળુ છે અને તું બાલિશયુદ્ધિથી સદૈવ અમને રોકે છે, એટલે હું શું કરી શકું?’
 આ કારણથીજ યુદ્ધ એટલા સમય યુધી લંબાયું હતું; નહિ તો ભીમે ક્યારનીએ હોળી કરી દીધી હોત! તેને શ્રીકૃષ્ણના ઉપર પણ માનરૂતિ હતી. જ્યારે કંઈ વિચારણા ચાલતી હોય, તે વખતે ભીમસેન પોતાના સ્વભાવાનુરૂપ અભિપ્રાય આપતો; એટલે શ્રીકૃષ્ણ ‘ધણું ખાનારાની યુદ્ધિ મંત્રમાં આજ્ઞ ન હોય’ ઇત્યાદિ કહીને તેને ચીદવતા હતા, તોપણ તે કૃષ્ણની સામે થતો નહિ; પણ પોતાની દલીલ આગળ ચલાવ્યે જતો હતો. તે દ્રૌપદીનો આધાર હતો. ધણી વખત દ્રૌપદીનો અને તેનો મત એક થઈ જતો હતો. વળી ભીમસેન કાંઈ કાંઈવાર પંડિતામ્બરેલાં દર્શનો આપીને ક્રોધના આવેગમાં આવી ગયેલી દ્રૌપદીને શાંત કરતો પણ જણાય છે. કેટલાએક તેને વિદ્વપક જેવો વર્ણવે છે, પણ મહાભારતમાં તે કાંઈ સ્થાનમાં તેવા રૂપથી દેખાતો નથી. એ તો ઉલટો વીર યોદ્ધારૂપેજ જણાય છે. તેણે પોતે સ્વીકારેલું કામ તે કાંઈપણ અંતરાયને ન ગણતાં અવસ્ય પાર ઉતારતો હતો. ભીમસેન ધનુર્યુદ્ધ, ખડ્ગયુદ્ધ, વૃક્ષયુદ્ધ, પાપાણ્યયુદ્ધ, મલ્લયુદ્ધ વગેરે યુદ્ધો કરતો હતો. કર્ણુ જેવા સમર્થ યોદ્ધાને પણ તેણે ધનુર્યુદ્ધમાં કેટલીકવાર નસાયા હતા; પણ ગદાયુદ્ધ તો તે પોતાનુંજ કહેવડાવતો હતો. મહા-યુદ્ધમાં તે ગદા લઈને હાથીઓના સૈન્યમાં વારંવાર ઘૂમતો દેખાય છે. યુધિષ્ઠિરને તેના બળ ઉપર ધણો વિશ્વાસ હતો, તેમજ તે પોતે બ્રાતાઓને વારંવાર સહાય પણ કરતો હતો. વળી રાક્ષસો મારવા એ તો ખાસ તેનોજ ભાગ હતો, દુઃશાસનરુધિરપાન એ તેની ખીભાસ ઉદ્ગંડાની પરિસીમા છે. તેનામાં એકલબ્બર હાથીનું બળ હતું, તેને ખાવા પણ બહુ બેઠતું હતું, તેમ તેનો પાકશાસ્ત્ર ઉપર પણ સારો કાણુ હતો. નાનપણમાં પણ તે દુર્યોધનને તથા તેના બંધુ-ઓને રમતગમતમાં બહુ રંભડતો હતો અને ત્યારથીજ દુર્યોધનના મનમાં વેરનું પ્રથમ બીજ રોપાયું હતું. ભીમસેન ‘બળ આગળ અસાધ્ય જેવું કંઈજ નથી’ એમ માની યુદ્ધમાં ઉદ્ભવ બની જતો; અને કાંઈને પણ નમ્યું આપતો નહિ. દ્રોણાચાર્યના મરણ પછી કુપિત થયેલા અશ્વત્થામાએ પાંડવોની સર્વ સેનાના સંહારને માટે નારાયણાસ્ત્રનો પ્રયોગ કર્યો હતો; તે વખતે શ્રીકૃષ્ણ અર્જુનના હાથમાંથી ધનુષ્યબાણ મૂકાવી તેને લઇ રથમાંથી ઉતરી પડ્યા અને સર્વ સૈનિકોને પણ તેમ કરવા કહેતાં તે બધાઓ શસ્ત્રાસ્ત્ર મૂકી દઈ જમીન ઉપર ઉભા રહ્યા. આમ કરવાનું કારણ એ હતું કે, એ અસ્ત્રની સામે કાંઈપણ અસ્ત્ર ચાલતું નહિ; એટલુંજ નહિ પણ ન્યાંયુધી યોદ્ધાના હાથમાં હથિયાર હોય ત્યાંયુધીજ તે તેને બાળી મૂકવા માટે તેની પાસે આવતું હતું. આ વાત ભીમના ઉદ્દામ મનને રુચી નહિ-શત્રુની સામે હથિયાર છોડી ઉભા રહેવું એ તેને નાનમભરેલું લાગ્યું; એટલે તે તો સામર્થ્યનુસાર સામાં બાણો મૂકીનેજ યત્ન કરવા લાગ્યો. તે વખતે બધેથી પાછો ફરેલો નારાયણાસ્ત્રનો અગ્નિ ભીમની આંખબાજુએ ફરી વળ્યો. શ્રીકૃષ્ણ અને અર્જુન તેની પાસે દોડી ગયા અને તેને બહુ વિનવ્યો; પરંતુ તેણે તેઓનું કહેવું માન્યું નહિ અને તે અગ્નિની જ્વાળામાં પણ પોતાનું બળ અજમાવ્યેજ ગયો. છેવટે શ્રીકૃષ્ણે બાધમાં ધારીને તે અગ્નિની જ્વાળામાંથી તેને ખેંચી કાઢ્યો તથા તેનાં હથિયાર ખુસારી લીધાં, અને ત્યારેજ નારાયણાસ્ત્ર શાંત પડ્યું!! ખરે-ખર! ‘લાંગી જઈ પણ નમું નહિ’ એ ભીમની નીતિ હતી. તેના હૃદયમાં નિર્માયેલું વેરપટલ સહસા દૂર થતું નહિ. યુદ્ધ થઈ ગયા પછી રાજ્યકાળમાં યુધિષ્ઠિરની સખા આજ્ઞા હતી કે, ધૃતરાષ્ટ્ર-રાજાનું કાંઈએ પણ અપ્રિયં કરવું નહિ; તેમ છતાં ભીમસેન ધૃતરાષ્ટ્ર સાંભળે તેમ પૂર્વવેર સૂચવનારા શબ્દો બોલ્યા કરતો હતો. તેતપાવેલા સુવર્ણના જેવો શુદ્ધ ગૌર, શરીરે સ્પૃશ્ય, ગજરાજના જેવી ચાલવાળો, પુષ્ટ તથા વિશાળ ખભાવાળો, ભરાવદાર ગર્દનવાળો, વક્ર દષ્ટિથી જોનારો અને લાંબા સ્થૂળ બાહુવાળો હતો. x

× ભીમસેન—અતિ સાહસિક ક્ષાત્રબળની મૂર્તિસમો ભીમસેન આખા મહાભારતમાં પ્રતાપી વ્યક્તિતરીકે પ્રકાશે છે. તેને શ્રીકૃષ્ણની યુક્તિપ્રયુક્તઓ ગમતી નહોતી. વ્યવહારવિરુદ્ધ ધર્મરાજ-

અર્જુન

અર્જુન બધા બ્રાતાઓમાં વયેટ હતો તથા શ્રીકૃષ્ણનો સમવયસ્ક હતો. તે ઇંદ્રથી ઉત્પન્ન થયેલો અને નર ભગવાનનો અવતાર ગણાતો હતો. અર્જુન શરવીર છતાં દયાળુ, ધીર, ઉદાત્ત, વિદ્વાન, બુદ્ધિમાન, શસ્ત્રાસ્ત્રમાં એકો, પ્રોઠ, ક્ષમાશીલ, દુષ્કર્મથી પરાશુખ રહેનારો, ચાલાક, ચતુર, વિલાસી છતાં જિતેન્દ્રિય, દૃઢપ્રતિજ્ઞ, સત્યથી ન ડગનારો, યુરુપ્રિય તથા પ્રજાપ્રિય હતો. પાંડવપક્ષનો તે મુખ્ય યોદ્ધો હતો. પ્રભાવમાં તે શ્રીકૃષ્ણથી બીજો નંબરેજ દેખા દે છે. સદેહે સ્વર્ગ-ગમન તથા દેવોના સહવાસ તેના ચરિત્રમાં પ્રત્યક્ષ થાય છે. તે શત્રુઓની સામે સામર્થ્યાનુસાર માનુષી શસ્ત્રોનોજ પ્રયોગ કરતો હતો. જોકે તેની પાસે દૈવી અસ્ત્રો હતાં, છતાં તે તેનો ઉપયોગ અસ્ત્ર-જ્ઞોની સામેજ કરતો હતો. તેણે શંકરને પ્રસન્ન કરીને મેળવેલાં પાશુપતાસ્ત્રનો મહાન ભારતીય યુદ્ધમાં પણ ઉપયોગ કર્યો જણાતો નથી. અર્જુન પોતાની ધનુર્વિદ્યાના મદમાં કોઇપણ ધનુર્ધારીને ગણકારતો નહિ. તેણે સંગીતવિદ્યા ચિત્રસેન ગંધર્વરાજ પાસે શીખીને તેમાં ઉત્તમ નૈપુણ્ય મેળવ્યું

ની ધર્મની વાતો તેની બુદ્ધિમાં ખુબી શક્તી નહોતી. ‘પહેલો ધા રાણાનો’ એ સૂત્ર તેના જીવનની નસેનસમાં વ્યાપી રહેલું હતું. મરણભયથી ડરીને ભીમસેન પાછો હઠયો હોય એવું એક પણ સ્થળે આખા મહાભારતમાંથી મળી આવતું નથી. હિડિંબ, બક વગેરે રાક્ષસો સામે જવામાં તેને લેશપણ ભીતિ થઈ નહોતી. હનુમાન પોતાના કરતાં અત્યંત બળવાન હોવા છતાં તેમની સાથેયે આથ ભીડવા તે તૈયાર થયો. યક્ષો અને કિન્નરો સાથે પણ તેણે યાહોમ કરીને ઝુકાવ્યું. તેના અવિચારી સાહસથી યુધિષ્ઠિરને ઘણીવાર વિમાસણ કરવી પડી હતી; પણ વાસુદેવની સહાયથી દરેક સાહસમાંથી ભીમસેન બચી ગયો હતો.

જન્મથીજ ભીમસેનમાં કૌરવોપ્રતિ વૈરવૃત્તિ ઉદ્ભવેલી હતી. મહાભારત યુદ્ધનાં બીજ વાવનાર ભીમસેન હતો. બાળપણથી કૌરવોને તે હેરાન કરતો અને પ્રસંગ આવ્યે દુર્યોધન આદિને સખત પ્રહાર કરવા પણ ચૂકતો નહિ. કૌરવો તરફ તેની તીવ્ર વૈરવૃત્તિનો સાક્ષાત્કાર દુઃશાસનના રુધિરપાન સમયેજ થયો. કૌરવોને ખરેખરો ભય અર્જુનનો નહોતો, પણ ભીમસેનના નામથીજ તેઓ ત્રાસતા. ભીમસેનને લીધેજ પાંડવોને વનવાસમાં કૌરવો તરફથી ઝાઝો ત્રાસ થયો નહોતો. ભીમસેનજ કૌરવભાઇઓના નાશનું કારણ થઇ પડ્યો. ગદા તેનું શસ્ત્ર હતું અને ગદાયુદ્ધમાંજ ભીમસેન જેટલો ફાવ્યો, તેટલો બીજા કરામાં ફાવ્યો નહોતો. મહાભારતના યુદ્ધમાં ધનુષ્યબાણથી લડતાં લડતાં આખરે ધનુષ્યબાણ લથ દઇ રથમાંથી નીચે ઉતરી કાં તો પોતાના બાહુથી અથવા ગદાથી તે યુદ્ધ કરવા મંડી પડતો. ‘જ્યાં ડાહ્યા જતાં ડરે ત્યાં મૂખાંઓ ફૂટી પડે છે,’ એ ભીમસેનને ઘણીવાર લાગુ પડી જાય છે.

ભયંકર અને દુષ્કર કર્મો કરનાર ભીમસેનના હૃદયમાંથી ક્રોધજાગણીઓનો નાશ નહોતો થયો. પોતાના ઉપર વારે વારે આવી પડતી ભયંકર આપત્તિઓમાંથી છૂટવાને પાંચાલી ભીમસેન તરફજ દૃષ્ટિ નાખતી હતી. અર્જુન પાંચાલીને પ્રિય હતો, પણ એ માનિની ક્ષત્રિયાણીના દિલની ઉછળતી લાગણીઓને સંતોષ આપનાર ભીમસેનજ હતો. ભીમસેન ન હોન, તો પાંચાલીનું સર્વસ્વ નાશ પામ્યું હોત. અર્જુનથી દ્રૌપદીના અભિલાષો પૂરા ન પાડી શકાત. દ્રૌપદીને પ્રિય લાગેલાં દિવ્ય કમળો લેવા ભીમસેનજ સાહસ આદર્યું હતું. પોતાને અપમાન આપનાર ક્રોધક ‘આજરાત્રે મરવોજ જોઇએ’ એ દ્રૌપદીનો અભિલાષ ભીમસેને પૂર્ણ કર્યો હતો. ભરસભા વચ્ચે રજસ્વસ્નાની સ્થિતિમાં ઘસડી લાવનાર દુઃશાસનને રણભૂમિ ઉપર મારી નાખી તેનું રુધિરપાન કરી દ્રૌપદીને ભીમસેને એકલાએજ સંતોષ આપ્યો હતો. દ્રૌપદીના ક્રોધજાગણી રનેહને લીધે ભીમસેન આથીયે વધારે શું ન કરી શક્યો હોત ?

આટલું અથાગ બળ હોવા છતાંયે ભીમસેને યુધિષ્ઠિરની આજ્ઞા કદાપિ ઉથાપી નહોતી, એ તેનો મોટામાં મોટો ગુણ હતો. યુધિષ્ઠિરની ધર્મવૃત્તિ તરફ કેટલીક વાર ભીમસેને અણગમો દર્શાવ્યો હતો, ક્રોધમાં યુધિષ્ઠિરને ઘણીવાર ન કહેવાનાં વચનો કહ્યાં હતાં, આમ છતાંયે ખાર વર્ષોના વનવાસ ભીમસેને મુંઝે મોટે સ્વીકાર્યો. વનવાસમાં યુધિષ્ઠિરની લાગણી દુઃખાય તેનું એકપણ કૃલ ભીમસેને કયું નહોતું.

હતું. શ્રીકૃષ્ણ તેને પોતાનો સખા માનતા હતા તથા તેનું પ્રિય કરવા હમેશાં યત્ન કરતા હતા. જ્યાં-સુધી શ્રીકૃષ્ણ ભૂમંડળ ઉપર રહ્યા, ત્યાંસુધી અર્જુનના ભાલમાં સર્વત્ર વિજયજી નિર્માયેલો હતો. તે કણ્વીની પેઠે કયાંય પરાક્રમ્ય થઇને નાસતો જોવામાં આવતો નથી. ત્રિપુરહતા મહાદેવને પણ યુદ્ધમાં પ્રસન્ન કરનારો અને દેવોને પણ હંકારનારો અર્જુન, શ્રીકૃષ્ણના સ્વધામગમન પછી માત્ર એકજવાર લૂંટારાઓથી પરાજિત થતો જણાય છે. તે વખતે તેનું દૈવી બળ ઉડી જાય છે. વિરાટને ત્યાંના ગોદરણપ્રસંગે અર્જુન એકલોજ ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય, કર્ણ આદિ સમસ્ત કૌરવી શોદ્ધાઓની સામે યુદ્ધ કરી તેઓને પરાક્રમ્ય કરે છે, એ તેના પરાક્રમની પરાકાષ્ઠાજ ગણાય. તે નિડર હતો, શરવીર હતો; છતાં કાછને નિરર્થક સતાવતો નહિ. તેની વડીલો તરફની ભક્તિ પણ સખળ હતી અને તેને લીધે તે યુદ્ધમાં જ્યારે જ્યારે ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય વગેરે શુરજનોની સામે યુદ્ધ કરતો હતો, ત્યારે ત્યારે તેની ભક્તિ તેના ધનુષ્યને દીલું કરી નાખતી હતી; પરંતુ તે વખતે યોગેન્દ્ર શ્રીકૃષ્ણ તેની કળ મરડીને તેને પાછા સતેજ કરતા હતા. અર્જુનનાં સકારણ દશ નામો નીચે પ્રમાણે હતાં:-તે સર્વ દેશોમાંથી ધન જીતતો હતો તેથી 'ધનંજય' કહેવાતો હતો; યુદ્ધમાંથી વિજય કર્યાંવિના પાછો ફરતો નહિ તેથી 'વિજય' કહેવાતો હતો; તેના રથે ઘોળા ઘોડા જોડાતા હતા તેથી તે 'શ્વેતવાહન' કહેવાતો હતો; ઉત્તરાશ્વિની નક્ષત્રમાં જન્મ્યો હતો તેથી 'ક્રાશ્વિન' કહેવાતો હતો; દાનવોની સાથે યુદ્ધપ્રસંગમાં જતાં ઇંદ્ર પોતાને હાથે તેને કિરીટ પહેરાવ્યો હતો તેથી તે 'કિરીટી' કહેવાતો હતો; યુદ્ધમાં કદાપિ ખીલત્સ કર્મ કરતો નહિ તેથી તે 'ખીલત્સુ' કહેવાતો હતો; અને હાથથી ધનુષ્ય ખેંચી શકતો હતો તેથી 'સવ્યસાચી' કહેવાતો હતો; યુદ્ધ કર્મ કરતો હોવાથી 'અર્જુન' કહેવાતો હતો; જય-શીલ હોવાથી 'જિજ્ઞ' કહેવાતો હતો અને વણે કૃષ્ણ હોવાથી અથવા આકર્ષક અને મનોહર હોવાથી 'કૃષ્ણ' કહેવાતો હતો. કર્ણ તેનો હમેશાને પ્રતિપક્ષી હતો; કારણકે કર્ણ માની હોવાથી અદ્વિતીય ધનુર્ધરીની કીર્તિ અર્જુન ખાટી જાય તે તેને ખીલકુલ પાલવતું ન હતું, અને તેથી તે તેની સ્પર્ધા કર્યો કરતો હતો. અર્જુનનું પરાક્રમ સાંભળીને ધૃતરાષ્ટ્રની ઉંઘ ઉડી જતી હતી અને દુર્યોધન કાવા-દાવા કરવા મંડી પડતો હતો. ખરેખર! અર્જુન સહયુજસંપન્ન દિવ્ય શોદ્ધો હતો. તે શરીરે શ્યામ, તેજસ્વી, મનોહર, મત ગન્ધેન્દ્રના જેવા દેખાવવાળો, સિંહના જેવા ઉન્નત ખભાવાળો, વિદ્યાસપૂર્વક ગમન કરતા હાથીના જેવી ચાલવાળો અને કમળપત્રના જેવાં વિશાળ નેત્રવાળો હતો. x

x અર્જુન--કેવળ બળની નક્કર મૂર્તિ જેવા ભીમસેન કરતાં, મૃદુતા અને વિવેકયુક્ત બળને લીધે અર્જુન મહાભારતમાં વિશેષ શોભે છે. યુદ્ધમાં અર્જુન કરતાં ભીમસેને વધારે સાહસ ખેડયું હતું, વધારે સૌર્ય દાખવ્યું હતું; છતાં તેના આચારમાં નહોતી સખ્યતા, નહોતો વિવેક કે નહોતું ગાંભીર્ય. અર્જુન પ્રતિભાશાળી હતો. તેનાં આચરણોમાં સખ્યતા અને ગાંભીર્ય જણાઇ આવતાં હતાં. વ્યાયામથી કસાયેલાં ભરાવદાર અંગોને લીધે તેનું મેઘસ્થામ શરીર સુંદર લાગતું હશે, દ્રૌપદી જેવી માનિની સુંદરીને વશ કરે તેવું સુંદર હશે, એમ જણાય છે. પાંડવોના પ્રાણ-રૂપ અર્જુને મહાભારતના સમયમાં પણ નરના અવતાર હોવાનું ગૌરવ પ્રાપ્ત કર્યું હતું. વ્યાસનું સર્વોત્તમ પાત્ર અર્જુન હતો. બળમાં-નક્કર બળમાં-અર્જુન કરતાં ભીમસેન અધિક હતો, પણ વ્યવહારમાં એકલું બળ ક્યાં કામ લાગે છે ? આ વ્યાવહારિક સત્યને લીધે ભીમસેન કરતાં પણ મહાભારતનું આકર્ષક પાત્ર અર્જુન મનાય છે. ભીમસેનમાં બળ હતું, પણ બળસાથે વિવેક-શૂન્યતા હતી. અર્જુને બળ સાથે વિવેક વાપર્યો. દ્રૌપદીના પાંચે પુત્રોને રાત્રે ઉંઘમાં મારી નાખનાર અશ્વત્થામાની પાછળ એના બળનો વિચાર કર્યાંવિના કેવળ પોતાનાજ આહુબળ ઉપર વિશ્વાસ રાખી ભીમસેન વેગથી ધસ્યો. શ્રીકૃષ્ણ અશ્વત્થામાનું બળ સમજતા હતા, તેથી તેમણે અર્જુન સાથે જઈ ભીમસેનને અચાન્યો હતો. યુદ્ધમાં અશ્વત્થામાએ નારાયણાસ્ત્ર દેંકયું, ત્યારે અર્જુને ડહાપણ વાપરી નારાયણાસ્ત્રની અસરમાંથી બચી જવાને પોતાનાં અસ્ત્રો ધરણી ઉપર મૂકી દીધાં. આવા દારણ પ્રસંગે પણ શસ્ત્રો ન ત્યજી દેવાનો દુરાચલ ભીમસેને રાખ્યો હતો.

ગીતામૃતનું પાન કરવાનો અધિકારી શ્રીકૃષ્ણે પાંચે પાંડવોમાંથી એકલા અર્જુનનેજ માન્યો હતો; અને તેના બધા સંશયો દૂર કરી કર્મમાં-ક્ષત્રિયને પ્રાપ્ત થયેલા કર્મમાં-પ્રવ્રત્ત થવાને તેને પ્રેર્યો હતો. ગીતાજ્ઞાન મેળવ્યા છતાં પણ ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય અને અશ્વત્થામા સાથે અર્જુને મૃદુ યુદ્ધ કર્યું હતું; તેથી ચીઠાઇ, યુદ્ધમાં શસ્ત્ર ન ધરવાની પ્રતિજ્ઞા કર્યાં છતાં પણ શ્રીકૃષ્ણ ચક્ર ઉપાડી

નકુલ

નકુલ માદ્રીના મોટા પુત્ર તથા પાંડવોમાં ચોથો હતો. તે બહુ રૂપાળો હતો અને તેથી તેને પોતાના રૂપનો ગર્વ હતો. તે ઇતર હથિયારો લઇને લડતો હતો; છતાં ખર્જુદ્ધ ધણું સાફ કરી શકતો હતો અને તેથી તેણે ખર્જુદ્ધમાં અશ્વત્થામા જેવા સમર્થ યોદ્ધાને પણ હાર્યા હતા. તે મોટા ભાઈઓની આજ્ઞાને અનુસરનાર, વિદ્યાસી અને મોજ સ્વભાવનો હતો તથા અશ્વવિદ્યામાં નિપુણ હતો. જે કે નકુલ અને સહદેવ બંને યુધિષ્ઠિરાદિના ઓરમાન ભાઈ હતા, તથાપિ તેઓમાં કોઈપણે ઓરમાયાપણાનો સંબંધ જણાતો ન હતો. ઉચ્ચતા તેઓ નકુલસહદેવની બહુ કાળજી રાખતા હતા તથા તેઓને લાડ લગવતા હતા. તેની કાંતિ સુવર્ણના જેવી હતી. તેનાં નેત્ર આછાં રક્તવર્ણીં હતાં. તેના ખભા સિંહના જેવા પુષ્ટ હતા અને તેના બાહુ મહાપ્રચંડ હતા. તેણે દુર્યોધનના ઘણા ભાઈઓનો સંહાર વાળ્યો હતો.

સહદેવ

સહદેવ સર્વમાં નાનો હતો. તે તથા નકુલ અશ્વિનીકુમારથી ઉત્પન્ન થયા હતા. તે જ્ઞાની, વિદ્વાન, શાણો, સ્વરૂપવાન તથા સર્વ બંધુઓને પ્રિય હતો; તેમ છતાં તે કુંતીને તો પોતાના પ્રાણથી પણ અધિક વડાલો હતો. પાંડવો વનમાં જવા નીકળ્યા તે વખતે કુંતીએ વિચાર કરતાં સહદેવને કહ્યું હતું કે:—“ભેટા! તારા બંધુઓ જવડત સત્યવ્રત પાળવાના હોય તો તેઓને જવા દે; પણ તું તો અહીંજ રહીને માફ રક્ષણ કરી પુણ્ય સંપાદન કર. તું મને પ્રાણથી પણ અધિક વડાલો છે.” વળી કુંતીએ સહદેવની કાળજી રાખવા દ્રૌપદીને ખાસ લગામણ કરી હતી; તેમજ સહદેવને કુંતી ઉપર પણ અસાધારણ પ્રેમ હતો. ધૃતરાષ્ટ્ર સાથે કુંતી અરણ્યવાસ કરવા ગયાં હતાં અને ત્યાં એક વર્ષે સર્વે પાંડવો મળવા ગયા હતા, તે વખતે સહદેવ કુંતીથી છૂટા પડતાં બાળકની પેઠે રડ્યો હતો એમ જણાય છે. સહદેવ ગાય-બળદસંબંધી વિદ્યામાં નિપુણ હતો. તેણે શકુની જેવા બળવાન યોદ્ધાને મારીને પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરી હતી.

બે વાર ભીષ્મ સામે ધાયા હતા. વિચારશીલ અર્જુન યુદ્ધમાં વારે વારે લાગણીવશ થતો હોવાથી-જ શ્રીકૃષ્ણ તેને વારંવાર પ્રોત્સાહન આપતા હતા. ઘણીવાર એમ લાગી આવ્યાવિના નથી રહેતું કે, જે પાંડવોને શ્રીકૃષ્ણ જેવા સહાયકની ન હોત, તો મહાભારતના યુદ્ધનું પરિણામ કદાચ બીજુંજ આવ્યું હોત. કૌરવપક્ષમાંથી ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય આદિ જેમ જેમ નાશ પામતા ગયા, તેમ તેમ દુર્યોધન નિઃશ્વાસ મૂકી એજ કહેતો કે, “પુરુષાર્થ સર્વથા નકામો છે. દેવ એકલુંજ બલવત્તર છે.” દુર્યોધને પુરુષાર્થ કર્યામાં કાંઈ બાધા રાખી નહોતી, છતાં યજ્ઞ યોગેશ્વરઃ કૃષ્ણો યજ્ઞ પાર્થો ધનુર્ધરઃ । તત્ર શ્રીર્વિજયોર્મૂતિઃ એ દૈવતા સૂત્રને દુર્યોધન જૂઠું પારી ન શક્યો. પોતાના વડાજા પુત્ર અભિમન્યુને હણાયો સાંભળી, જ્યઞ્થને મારવાની પ્રતિજ્ઞા કરી અર્જુનને યુદ્ધમાં જે સ્વભાવ અને કૌશલ્ય દાખવ્યાં હતાં તે એની સહજ પ્રકૃતિ હતી, અને તેથીજ શ્રીકૃષ્ણને કહેવું પડ્યું હતું કે, પ્રકૃતિસ્ત્વાં નિયોક્ષ્યતિ । શ્રીકૃષ્ણની સલાહથી વિજય પામતો અર્જુન મહાભારતમાં ગૌરવહીણ બને છે. પ્રાપ્તધર્મ વિસારી લાગણીવશ થયાનુંજ આ પરિણામ છે.

ભીમસેન પાંચાક્ષીનો રક્ષક હતો, પણ અર્જુન તો પાંચાક્ષીનો કાન્ત હતો. અર્જુનને કિયા-વાન કરનાર દ્રૌપદીજ હતી. દુષ્ટદાત્મગને રંજિત કરવાને અર્જુને અનેક દુષ્ટો સહન કર્યાં હતાં. યાજ્ઞસેનીને દુઃશાસને કરેલા અપમાનનો પ્રતિકાર શોધવા પાંચાક્ષીનો પ્રેયો અર્જુન દિવ્યાસ્ત્ર મેળવવાને હિમાલયમાં કૈલાસ ઉપર ગયો હતો.

× નકુલસહદેવ—માદ્રીના બે પુત્રો અશ્વિનીકુમારથી ઉત્પન્ન થયેલા હોવાથી સુકુમાર અને સુંદર હતા. તેમણે કુંતીને માદ્રીને સ્થાનેજ ગણી હતી, અને પિતાને સ્થાને યુધિષ્ઠિરાદિ ત્રણ ભ્રાતાઓને ગણ્યા હતા. તેમણે યુધિષ્ઠિરની આજ્ઞાને કદી પણ ઉઠાપી નહોતી, તેમ યુધિષ્ઠિર, ભીમસેન અને અર્જુન એ બે ભાઈઓની સવિશેષ સંભાળ રાખતા. વનવાસમાં બે નાના ભાઈઓ થાકી જાય, ચારે ભીમસેન તેમને ઉપારી લેતો; કુંતી પણ પોતાના પુત્રોની પેઠેજ તેમને ગણતી. કુંતીપુત્રોની સામે તેમને લાંબેરી દુર્યોધને પાંચે ભાઈઓમાં વિક્ષેપ પડાવવા યત્ન કર્યો

દ્રૌપદી

દ્રૌપદી તે પ્રાતઃસ્મરણીય સતીશિરોમણિઓમાંની એક છે. દ્રૌપદી પ્રગલ્ભ, ચતુર, રાન્યકાર્ય તથા શુદ્ધકાર્યમાં નિપુણ, બોલવામાં પ્રૌઢ, સૌંદર્યસંપન્ન, પતિપ્રાણુ, નિગર, મહત્વાકાંક્ષાવાળી, સ્વજનપ્રેમી, ઉદાર તથા બીભ્રના ઉપર પોતાના પ્રભાવની છાપ પાડનારી વીરાંગના હતી. સ્વયંવર-સમયે કહ્યું ધનુષ્ય ચઢાવવા માંડ્યું, તે વખતે ભરસભામાં તેણે કહ્યું અટકી બન્ય તે રીતે પ્રૌઢતાથી કહ્યું હતું કે, ‘હું સૂતપુત્રને વરીશ નહિ.’ વળી ધૂનસભામાં ઘસડી આણી ત્યારે ત્યાં તેણે નિગરતાથી પ્રશ્ન કર્યો કે, ‘યુધિષ્ઠિર પોતે હાર્યા પછી મને પણમાં મૂકી શકે કે નહિ?’ જે પ્રશ્ન સાંભળીને ભીષ્માદિક પણ ઉત્તર ન આપતાં વિચારમય થઇ ગયા હતા. આ તેની પરમ પ્રગલ્ભતાજ હતી. દ્રૌપદી પોતાના પાતિવ્રત્યખળથી હમેશાં મગરૂર રહેતી હતી અને તે ખળથીજ તેણે જ્યદ્વથને અને ક્રીચકને અંકેકજ ધક્કામાં ગણડારી દીધા હતા. તે રાજક્રીય વિચારોમાં પણ વિદ્વાનોને હાજરે તેવો ભાગ લેતી વારંવાર જણાય છે. વળી તે રાન્યનાં તથા શુદ્ધનાં નાનાંથી મોટાં સુધી પ્રત્યેક કાર્યોની સૂક્ષ્મ રીતે દેખરેખ રાખતી હતી. તેને કોઇપણ કાર્ય અજ્ઞાત રહેતું નહિ, એ વાન તેની પાસે પતિવશીકરણ શીખવા આવેલી સત્યભામાને આપેલા તેના ઉત્તરમાંથી પ્રત્યક્ષ થાય છે. તે પોતાના ચાતુર્યથી તથા પ્રેમથી પાંચે પાંડવોને અધીન કરી શકી હતી. જો કે તેને પાંચે પાંડવો ઉપર પ્રેમ હતો, તથાપિ તે અર્જુનની પત્નીતરીકે અધિક ગર્વિષ્ઠ રહેતી હતી. તેને ક્રોધ તથા ઈર્ષ્યા થતાં ખરાં, પણ તે તેને કાશુમાં રાખી શકતી હતી. દ્રૌપદી પોતાનું ધાર્યું કરવામાં પોતાની યુક્તિથી વારંવાર ફાવતી હતી. જે કાર્યમાં ધર્મવિરોધ ન હોય અને સાહસ જેવું ન હોય, તેનું કાર્ય તે યુધિષ્ઠિરદ્વારા કરાવતી હતી; પણ જેમાં યુધિષ્ઠિર સંમતિ આપે તેમ ન હોય તેનું સાહસી કાર્ય, તે પરભાયુર્ ભીમસેન પાસે કરાવી લેતી હતી. ભીમસેનના હૃદયપટ ઉપર દ્રૌપદીની એવી છાપ બેસી ગઇ હતી કે જેથી તે દ્રૌપદીના વચનને ઉઘાળી શકતો ન હતો. એ કુમેરના સરોવરમાંથી સાંગધિક કમળ લાવવાનો પ્રસંગ, ક્રીચકવધનો પ્રસંગ, અશ્વત્થામાનો મણિ લાવવાનો પ્રસંગ વગેરેમાં પ્રત્યક્ષ થાય છે. પાંચે પાંડવો તેના તરફ પ્રેમ તથા મદમાનથી જોતા હતા અને તેનું કદાપિ અપ્રિય કરતા નહિ. તે શ્રીકૃષ્ણની સખી હતી, શ્રીકૃષ્ણને અંતરની વાતો કહેતી હતી અને તેમની મારફતે પોતાનાં ઇષ્ટ કાર્યો કરી લેતી હતી. વડીલવર્ગ પણ તેના તરફ માનથી જોતો હતો. દુઃખ પડતાં રીકકળીને સમય કાઢનારી સતીઓ મળ્યાં; પણ દુઃખની સામે થઇ તેને દૂર કરનારી વીર સતી તો દ્રૌપદીજ છે. તે ઘણી ઉંચી પણ નહિ તેમ ડીંગણી પણ નહિ, ઘણી પાતળી પણ નહિ તેમ જડી પણ નહિ-અર્થાત્ સમાન મુશોભિત શરીરવાળી હતી. તેના વાળ કાળા, લાંબા તથા વાંકડીયા હતા. તેનાં નેત્ર શરદ્દક્ષતુતા કમળ જેવાં વિશાળ તથા પ્રફુલ્લિત હતાં. તેની કેડ સિંહના જેવી પાતળી હતી. તેનું મુખ કમળના જેવું સૌંદર્યપૂર્ણ હતું; તેની વાણી ઘણી મધુર હતી અને તેના શરીરમાંથી કમળના જેવો સુગંધ નીકળતો હતો. એકંદરે તે સર્વોગસુંદર હતી. તે પેદીમાંથી પ્રકટેલી લક્ષ્મીની અંશભૂતા હતી અને તેથી તે સાક્ષાત્ સૂતિમતી લક્ષ્મી જેવીજ જણાતી હતી. x

હતો; પણ નકુલસહદેવ કુંતીપુત્રોની આજ્ઞા સંપૂર્ણ વિશ્વાસ અને શ્રદ્ધાથી પાળતા. વનવાસનાં દુઃખો તે બે ભાઇઓએ કુંતીપુત્રોની માફક સહ્યાં હતાં. મહાભારતમાં આ બે ભાઇઓ ઘણા દેખાવડા ચીતરવામાં આવ્યા છે. સહદેવે યુદ્ધમાં ધનિયવટ જતાવી શકુનિને મારી નાખ્યો હતો. દ્રૌપદીના આ બે નાનકડા ભરથાર દ્રૌપદીના કરતાં બહુ મોટી ઉમ્મરના તો નહિજ હોય. દ્રૌપદી તેમના સૌંદર્ય ઉપર મુગ્ધ બની હતી. વનવાસમાં માતાના વાતસલ્યથી અને ભાવથી તે બેનું જતન તેણે કયું હતું. પોતાની આંખ આગળથી તે બંનેને તેણે દૂર કર્યાં નહોતા.

“રાજસત્તાનું સ્વરૂપ માત્રી, તેને દિવ્ય વૈદ્ય અશ્વિનીદેવના જોડાએ બે પુત્રો આપ્યા. એક સુંદરતાનું સ્વરૂપ નકુલ, અન્ય પ્રાજ્ઞતાનું સ્વરૂપ સહદેવ. વૈદ્ય દેવોની કૃપાનાં ફળ શરીરની સુંદરતા અને શરીરનું આરોગ્યપોષણ એ બે છે.”

(સરસ્વતીચંદ્ર ભા. ૪ થો)

x દ્રૌપદી-કેવળ પતિનેજ વશ રહેવું અને પોતાની સ્વતંત્રતા પડવો નજ પાડવો, એવી પ્રાચીન સતીત્વની ભાવના નહોતી. પ્રાચીન આર્યોએ સ્ત્રીઓના સ્વતંત્ર્યને નષ્ટ કરી દીધું હતું,

શ્રીકૃષ્ણ

પૂર્ણપુરુષોત્તમાવતાર શ્રીકૃષ્ણ, પાંડવોના મામાના પુત્ર થતા હતા. તે પાંડવોના મુખ્ય નેતા તથા પાંડવોના જ્વલંત પ્રભાવના અને તેઓની કીર્તિના આધારભૂત હતા. મહાભારતરૂપી દેહને આત્મા શ્રીકૃષ્ણ છે. જે તે એક પાત્ર ઉપાડી લેવામાં આવે તો મહાભારત એક નિશ્ચિતન્ય યોગ્ય જોવાનું થઈ પડે. તેમણે ભારતીય યુદ્ધમાં હથિયાર લઈને યુદ્ધ કર્યું નથી, તથાપિ તે પાંડવીય સર્વે યોદ્ધાઓનાં આયુધોમાં તથા હૃદયોમાં વેગ આપનારા હતા. પાંડવો વનવાસ કરવા ગયા તે

એમ કહેનાર કેવળ એકપક્ષીજ ન્યાય તોળે છે. પ્રાચીન આર્ય સમાજનો અભ્યાસ કરનારને એટલું યોક્ષસ સમગ્રશે કે, પ્રાચીન આર્યોએ સ્ત્રીપુરુષનાં કર્તવ્યક્ષેત્રો ભિન્ન ભિન્ન રાખી તેમને સીમાથી મર્યાદિત રાખ્યાં હતાં. સ્ત્રી કે પુરુષ પોતાનાં કર્તવ્યોમાં તદ્દન સ્વતંત્ર હતાં. હાલની દૃષ્ટિએ આ મર્યાદા પ્રાચીન સમાજના દોષતરીકે મનાઈ જવા સંભવ છે. પ્રાચીન સમાજની આ વ્યવસ્થામાં જેટલી ઝડપથી આપણે દોષ નીહાળ્યો છે, તેટલી ઝડપથી તે દોષનિવારણના માર્ગો આપણે શોધી શકીએ તેમ છે. જે કે મારી સાથે ધણા સંમત થશે કે, પાશ્ચાત્ય પ્રજાના સંસ્કારોની અસર આપણા ઉપર થયાને લધિજ આપણી પુરાતન વ્યવસ્થામાં આપણને દોષ-શુદ્ધિ ઉદ્દેશી છે. પાશ્ચાત્ય પ્રજાની વ્યવસ્થામાં સ્ત્રીપુરુષનાં કર્તવ્યક્ષેત્રોને મર્યાદિત રાખવામાં આવ્યાં નથી. આ વ્યવસ્થા હજુ અખતરારૂપ છે. હજુ તો તેમણે આ વ્યવસ્થાનો સારો લાભ મેળવ્યો નથી, ઉલટું તેના દોષોનાં પુરાણો વારંવારે સાંભળવામાં તથા વાંચવામાં આવે છે. આમ અખતરારૂપ સ્વીકારાયેલાં પાશ્ચાત્ય પ્રજાનાં કર્તવ્યક્ષેત્રોને સ્વીકારવામાટે આપણી પ્રાચીન વ્યવસ્થામાં દોષશુદ્ધિ રાખવી, એમાં નથી સ્વદેશાભિમાન, નથી સ્વાભિમાન કે નથી સ્વેચ્છા !

રાંકડાં, પતિનો પડયો ખેલ ઝીલતાં સીતા જેવાં સતી, અને ખેલે ખેલમાં લોહી ઉછાળતી પાંચે પતિને પણ વશ રાખવાનું અભિમાન રાખનારી સ્વાતંત્ર્યની મૂર્તિસમી શુદ્ધ ક્ષત્રિયાણી દ્રૌપદી જેવી સતી, એ પ્રાચીન સતીત્વનાં તુકાયત્રનાં બે પક્ષાં છે. સતી સ્ત્રી થવું એ કેવળ સ્ત્રીની અંતરેચ્છા અને અંતરપ્રેમ ઉપરજ આધાર રાખતું હતું, સતી સ્ત્રી થવાની આર્ય સમાજે કોઈને ફરજ પાડી નહોતી. ફરજ પાડ્યે સતી થનારની મહત્તા ક્યાંસુધી ટકે ? સ્ત્રીની સ્વતંત્રતાને માન્ય રાખનાર આર્ય સમાજ સતી સ્ત્રી થવાની ફરજ દરેક સ્ત્રીને માથે નાખે એ સંભવિત નથી. સતી સ્ત્રી થવાની સૂચના આર્ય સમાજે પોતાનાં શાસ્ત્રોદ્ધાર કરી હતી. જે ફરજ પાડવામાં આવી હોત તો સીતા, દ્રૌપદી, સાવિત્રી, સુકન્યા જેવી ગણીગાંધી સતીઓની મહત્તા સમાજે કેમ સ્વીકારી હોત ?

દ્રૌપદી પાંડવોને શક્તિ અને પ્રેરણા અર્પતી હતી. જે પાંડવો પાંચાલીને ન પરણ્યા હોત, તો તેમનો ઇતિહાસ કદાચ જૂદીજ રીતે લખાયો હોત. મહાભારતના યુદ્ધમાં ભીમસેનના બાહુબળથી, અર્જુનની અસ્ત્રવિદ્યાથી અને શ્રીકૃષ્ણની દીર્ઘદૃષ્ટિથી જેટલો વિજય પ્રાપ્ત નહોતો થયો, તેટલો વિજય, દ્રૌપદીના ક્રોધ અને વિપ્રજ્વલ્યુક્ત દૃષ્ટિપાતથી પ્રાપ્ત થયો હોત. કૌરવોને સમજાવવા વિષ્ટિ માટે વાસુદેવને જવા યુધિષ્ઠિરે વિનંતિ કરી, ત્યારે ભીમસેનસુદાં બધા પાંડવોએ તેમાં સંમતિ આપી હતી. છેવટે પાંચ ગામડાં લઈ સતોષ બતાવી દારુણ યુદ્ધનો પ્રસંગ ઉપરિચિત ન થાય, એવી પ્રબળ ઈચ્છા જ્યારે પાંચે લાઇઓએ દર્શાવી, ત્યારે પાંડવોની-ખાસ કરીને ભીમસેન અને અર્જુનની-આવી નપુંસકતા જોઈ દ્રૌપદી અકળાઈ ગઈ, તેની આંખમાં નિરાશાનાં આંસુ આવ્યાં; પાંડવોની નિર્બળતા હવે તેને સાલવા લાગી. કેશવની શક્તિરિપે તેની ખાત્રી હતી; તેથી જ શ્રીકૃષ્ણ ધારશે તો સલાહ કરાવી શકશે અને દુઃશાસને કરેલા અપમાનનો બદલો લેવાશે નહિ, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તેનું મુખ લેવાઈ ગયું, તેની આંખમાંથી ક્રોધાગ્નિની ઉગ્ર જ્વાળાઓ નીકળવા લાગી. એક ક્ષણમાં તેણે મનમાં નિશ્ચય કરી લીધો. હવે તેની મુખાદૃતિ તપેલા સુવર્ણ જેવી દેખાવા લાગી. તેનાં અંગો ટૂંકવા લાગ્યાં. આંખમાં આંસુ લાવી તેણે શ્રીકૃષ્ણને સંબોધી પોતાને થયેલા અન્યાયની વાત કહી સંભળાવી.

પોતાનો કેશકલાપ હાથમાં ઝાલી શ્રીકૃષ્ણને દેખાડતાં આંખમાં આંસુ સાથે દ્રૌપદીએ કહ્યું:-
“હે પુંડરીકાક્ષ ! દુઃશાસનને હાથે ખેંચાયેલા કેશપાશ આ રહ્યો જુઓ, જુઓ ! કેવી રીતે તેણે ખેંચ્યો હતો ! સંધિ કરવા જતાં તમારે મારા કેશપાશને વિસારવો ન ઘટે. હે કૃષ્ણ ! કદાચ

વખતથી દુર્યોધને પોતાની રાજનીતિથી, લક્ષ્મીથી તથા માનથી સર્વે રાજ્યોને તથા યોદ્ધાઓને વશ કરી લીધા હતા; અને એ રીતે તે દંડમૂલ થયા હતા. તેવા સમર્થ શત્રુની સામે સાધનરહિત પાંડવોને સાધન-સંપત્તિ બનાવવામાં તથા તેઓને વિજય અપાવવામાં શ્રીકૃષ્ણનો જ સમર્થ હાથ હતો. વળી એટલું જ નહિ પણ તેઓની માંહેમાંહેની કાટકૂટમાં પણ તે સંધિકારક થઇ પડતા હતા. ન્યારે યુધિષ્ઠિર કર્ણથી પરાભવ પામીને તથા ક્ષતવિક્ષત થઇને જાવણીમાં જતા રહ્યા, ત્યારે સંશમકોને મારીને

ભીમસેન અને અર્જુન દીનતાને લીધે સંધિની ઇચ્છા રાખતા હશે, તો મારા શુદ્ધ પિતા તેમના મહારથી પુત્રોસહિત, અને અભિમન્યુને આગળ કરી મારા મહાપરાક્રમી પાંચ પુત્રો કૌરવો સાથે યુદ્ધ કરશે. હે કૃષ્ણ! જ્યાંસુધી પાપી દુઃશાસનનો હાથ ધરીને કપાઇ ગયેલો તથા લોહી અને ધૂળથી ખરડાયેલો હું નહિ જોઉં, ત્યાંસુધી મારા દિલમાં શાંતિ થવાની નથી. મારા હૃદયમાં કંઈની આગ સળગી છે, વેર લેવાને માટે તેર તેર વર્ષો સુધી મેં વાટ જોઇ છે, હવે તમને બધાંને ધર્મનો વિચાર આવે છે; પણ તે દુષ્ટોનાં વચનો તીવ્ર જેવાં મારા હૃદયમાં પેસી ગયાં છે અને મને ખીડા આવે છે." દ્રૌપદીનાં આ વચનોની સચોટ અસર થઇ; અને શ્રીકૃષ્ણે નીતિની દૃષ્ટિએ જ વિશ્લિ કરવા જવાનું સ્વીકાર્યું.

છૂતમાં બીજીવાર હાથ પકડી પાંડવોને વનવાસ મળ્યો, ત્યારે શ્રીકૃષ્ણ તેમને મળવાને વનમાં આવ્યા હતા, તે વખતે સભામાં પોતાને થયેલા અપમાનનો ઉલ્લેખ કરતાં દ્રૌપદીએ શ્રીકૃષ્ણને સચોટ શબ્દોમાં પોતાનાં વીતકો કહી સંભળાવ્યાં હતાં. પાંડવોને માર્મિક વચનો કહી તેણે તેમનો તિરસ્કાર કર્યો હતો. દ્રૌપદીના દિલમાં એકજ વાત સાલતી હતી તે એજ કે, પોતાને મળેલા અપમાનનું વેર લેવું. વેર તેની નસેનસમાં વ્યાપી ગયું હતું. દ્રૌપદીની પ્રત્યેક વાણીમાં વેરભાવ વિશેષ પ્રકટ થતો હતો. વીરરસથી ઉભારાઈ જતી પાંચાલીના યોગ્ય પતિ થતાં યુધિષ્ઠિરને ન આવડ્યું. દ્રૌપદીની રસવૃત્તિના પોષક હોવા છતાં અર્જુન એની અંતઃવૃત્તિને સંતોષી શક્યો નહોતો. યાજ્ઞસેનીની પ્રજ્વલિત અંતરેજ્ઞાને સંતોષે, શાંત કરે, તેવો માત્ર ભીમસેનજ હતો. દુઃશાસને ચીર ખેંચ્યાં અને દુર્યોધને દ્રૌપદીને પોતાની સાથળ દેખાડી, ત્યારે તે બંનેને નિર્દય રીતે હણી નાખવાની ક્રૂર પ્રતિજ્ઞા ભીમસેનજ લીધી હતી. પોતાના વહાલા પુત્ર અભિમન્યુનો વધ સાંભળીને અર્જુનને જેવો ક્રોધ ચડ્યો હતો, તેવો ક્રોધ પાંચાલીના દડદડતા અપમાનસમયે તેને ઉજ્જવ્યો નહોતો, એટલી અર્જુનના પ્રેમભાવમાં ઉણપ હતી. યાજ્ઞસેનીના સળગતા આત્માની દાઝ હોલવનાર માત્ર ભીમસેન હતો.

પાંચાલીના દુભાયેલા અંતરાત્માની શાંતિ કરનાર ભીમસેન હતો, તોપણ દ્રૌપદીના પ્રેમપિયુષ-નો પ્રવાહ અર્જુન તરફ વિશેષ વહેતો હતો. એના વીરહૃદયને સંતોષનાર ભીમસેન હતો, છતાં એના રસિક અને મુગ્ધ હૃદયકમળની બીડાઈ ગયેલાં પાંખડીઓને ધીરે ધીરે વિકસાવવાનું કાર્ય એકલો અર્જુન જાણતો હતો. માદ્રીપુત્રો દેખાવડા હતા, પણ વયમાં લગભગ સમોવડીઆ હોવાથી દ્રૌપદીની રસવૃત્તિ એમનાથી સંતોષાય તેમ નહોતી. કામ-ક્રોધ આદિ વિકારો પાંચલીને સ્વાધીન હતા. એ ઇચ્છતી ત્યારે ક્રોધ કે દયા દર્શવી શકતી હતી. એનો સત્તાધારી ગર્વ યુધિષ્ઠિરના શાંત અને ધર્માધર્મના વિચારમાં લીન થયેલા આત્માને બે ઘડી કંપાવી મૂકતો.

સીતા અને દ્રૌપદી એ એના વનવાસમાં આસમાન-જમીનનો ફેર છે. રામના વનવાસમાં સીતાનું સાહચર્ય કેવળ ગૌણ લાગે છે, પણ પાંડવોના વનવાસમાં દ્રૌપદીનું સાહચર્ય પ્રાધાન્ય ભોગવે છે. દ્રૌપદીના સત્તાધારી ગર્વને તોડી પાડવા વિધિએ તેને મહાન કષ્ટ-યજ્ઞોમાં હોમી હતી, પણ તેનો ગર્વ આગળ જવાને બદલે જેમ જેમ તેને દુઃખ પડ્યું, તેમ તેમ તે વધારે સંગઠિત થતો ગયો. તેના કાંઇક આવા ગર્વથીજ દ્રૌપદી પાંચે પાંડવો ઉપર રાજ્ય ચલાવતી હતી. પાંડવો પાંચાલી ઉપર મમતા રાખતા હતા, છતાં દરેકને તે પોતાના ઓજસથી આંછ દેતી. એનો પ્રતાપી સ્વભાવ કદાચ પાંડવોને સાચો હશે, પણ એને તરછોડવાનું મન કોઇને થતું નહોતું. કૃષ્ણ આવી પ્રતાપી હોવા છતાં પોતાના મનથી પતિને લેશ પણ હીણા ગણતી નહોતી; એટલું જ નહિ, પણ કેટલીકવાર પોતાની મનોવૃત્તિને સંયમમાં રાખી પોતાની ઇચ્છાવિરુદ્ધ થયેલાં પાંડવોનાં કૃત્યોમાં તેણે સંમતિ આપી હતી. વિરાટરાજના દરબારમાં પ્રજ્ઞન રહેતી વખતે તે સૈરંધ્રીતરીકે રહેવા આવી, અને આવું હીણું સ્થાન લેતાં તે લેશપણ ઓસંગાઇ નહિ. પાંચાલીના સતીત્વની આ ખરેખરી કસોટી હતી. પાંચ પતિને પરણનાર પાંચાલી પાંચેને એક પતિસમાન લેખીને તેમનેજ

આવેલો અર્જુન શ્રીકૃષ્ણસાથે યુધિષ્ઠિરની ખબર જોવા જાવણીમાં ગયો. યુધિષ્ઠિરે કહ્યું તે માર્યા-વિના આવેલા અર્જુનનો ક્રોધાવેશથી તિરસ્કાર કરીને તેને ગાંડીવધનુષ્ય બીજને આપી દેવા જેવું અસંભવ કહ્યું વચન કહ્યું. તે વખતેજ તેવું કહેનારનો શિરચ્છેદ કરવાની પ્રતિજ્ઞાવાળા અર્જુને યુધિષ્ઠિરનો શિરચ્છેદ કરવા તરવાર ખેંચી. શ્રીકૃષ્ણે ધર્મનું માર્મિક સ્વરૂપ સમજાવી તેને તેમ કરતો રોકી દીધો; અને ‘અપમાન વધતુલ્ય ગણાય છે’ એવું જણાવી તેને તેમ કરવા પ્રેર્યો. અર્જુને યુધિષ્ઠિરને અનેક કહ્યું વચનો સાંભળાવ્યાં; પરંતુ પછી વીરલની અવસ્થાજન્ય પાતકથી મુક્ત થવા અર્જુને તે તરવાર પોતાનાજ કંઠ ઉપર ચઢાવવા તૈયારી કરી. ફરી શ્રીકૃષ્ણે ઉપદેશ કરી ‘આત્મસ્તુતિ એ આત્મવધનુલ્ય છે,’ એવું જણાવી તેની પાસે આત્મસ્ત્રાધા કરાવી તેને શાંત પાડ્યો; પણ અર્જુનનાં કડવાં વચન સાંભળીને યુધિષ્ઠિર ત્યાંથી અચ્છેદ્યમાં જવા નાહો. એ વખતે શ્રીકૃષ્ણે તેમને પગમાં પરીને ખાળ્યા અને બારીક સમયનું ભાન કરાવી સર્વને શાંત પાડી દીધા. શાંત થયેલા યુધિષ્ઠિરે તથા અર્જુને પરસ્પરનું વૈમનસ્ય દૂર કરી શ્રીકૃષ્ણનો આભાર માન્યો અને અર્જુન યુધિષ્ઠિરની આગળ કર્ણવધની પ્રતિજ્ઞા કરીને ત્યાંથી યુદ્ધ કરવા નીકળ્યો. આવા વિપમ પ્રસંગમાં શ્રીકૃષ્ણમાં બુદ્ધિ-ચાતુર્યનો અને ઉંડા ધર્મજ્ઞાનનો અભાવ હોત તો કેવું પરિણામ આવત ? તે સહજે કલ્પી શકાય તેમ છે. વળી શ્રીકૃષ્ણે યુદ્ધારંભસમયે ગુરુજનોને સામે ઉભેલા જોઈને અર્જુનને થયેલા મોહપ્રસંગમાં તત્ત્વોપદેશ કરીને, દ્રોણવધપ્રસંગે સાત્યકિ અને ધૃષ્ટદ્યુમ્ન વચ્ચે ઝરતા ક્રોધાગ્નિને શાંત પાડીને, જ્યેષ્ઠથના વધપ્રસંગમાં અનેક યુક્તિપ્રયુક્તિઓના પ્રયોગથી અર્જુનની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરાવીને; તથા યુદ્ધાંતમાં બલદેવને, ગાંધારીને અને ધૃતરાષ્ટ્રને શાંત પાડીને પોતાનું અદ્ભુત બુદ્ધિશૈલ્ય પ્રકટ કર્યું છે અને પાંડવોનું નાવ વિપમ ખંડેમાં ધમને પાર પહોંચાડ્યું છે. જો એવા એવા પ્રસંગોમાં પાંડવપક્ષમાં શ્રીકૃષ્ણ ન હોત તો પાંડવોનો વિન્ય દુર્લભજ હતો.

શ્રીકૃષ્ણનો પ્રભાવ રાજમહારાજ તથા ઋષિઓ આદિ સર્વ ઉપર પડતો હતો. ‘કોઈ તેમનું અપમાન કરતા નહિ અને કરતા તો તેઓ કંસ, શિશુપાલ, દુર્યોધનાદિની પેઠે નાશ પામતા હતા. કારણ કે તેમની કૃપા તથા ક્રોધ બન્ને નિષ્ફળ જતાં નહિ. શ્રીકૃષ્ણ સત્સાત્ત્વમાં નિપુણ, શરવીર, સત્યવાદી, નિર્લોભ, માનમોહથી રહિત, જિતેન્દ્રિય, શરણાગતવત્સલ, પરમ જ્ઞાની, વિદ્વાન, યોગી, દયાળુ, ધર્મરહસ્યના જ્ઞાતા, દુઃકમાં કહીએ તો તે સર્વગુણસંપન્ન હતા. તે જે જે ભૂમિકામાં રહીને કાર્ય કરતા હતા, તે તે કાર્ય અદિતીયપણાથી કરી દેખાડતા હતા. તેમને અગમ્ય જેવું કાંઈજ હતું નહિ, એ તેમનાં વિવિધ ચરિત્રાથી વ્યક્ત થાય છે. તેમનું શરીર દોષમાત્રથી રહિત અને ત્રિલોકમોહન હતું. તેમનું ચરિત્ર અનેક ગદ્યપદ્યાત્મક વાણીને લજ્જાસુધી શોભાવી રહ્યું છે અને રહેશે; તથા તેમની પ્રતિમા હામ હામ અનેકોપચારથી પૂજનપદ રહી છે, એજ તેમની પ્રભુતા ! એજ તેમની સર્વેશ્વરતાનો વિન્ય !x

સ્વાધીન રહે, એ એના સતીત્વને જાળવતું હતું. સતી-ધર્મમાં તેણે કદીયે પ્રમાદ કર્યો નહોતો.

વનવાસમાં દુષ્ટદત્તનયાએ પાંડવોની માતા જેવું વર્તન રાખ્યું હતું. પાંડવોને કુંતીની ખોટ પણ જણાતી નહોતી. ખાસ કરીને નકુળસહદેવને-પોતાના લાડકા નાનકડા કથોને તેણે કદીયે આંખથી વેગળા કર્યા નહોતા. તેનામાં માતાનું વાતસલ્ય, કાન્તાનો પ્રણય અને સખીનાં સૌખ્ય ઉભરાતાં હતાં.

x શ્રીકૃષ્ણ—પાંચદશમ વર્ષથી હિંદના લાખખો અને કરોડોના પ્રભુ મનાયેલા શ્રીકૃષ્ણ મહાભારતમાં યુદ્ધપ્રસંગે અર્જુનના સારથિતરીકે વિશેષ દર્શન દે છે. તેમના જીવનનો ઘણો કાળ મહાભારતની વસ્તુની અદારનો હોવાથી મહાભારતમાં તેનો ઉલ્લેખ નથી. ગોપીઓ સાથે તેમનો સંજ્ઞ, રૂકિમણીવિવાહ, સત્યભામાનો પ્રસંગ અને એવા બીજા અગત્યના પ્રસંગો મહાભારતમાં દૃષ્ટિગોચર થતા નથી. મહાભારતમાં તો શ્રીકૃષ્ણ નિપુણ તત્ત્વવેત્તા, મહાયોગી, વ્યવહારકુશળ અને નીઠર યોદ્ધાતરીકે આલેખાયા છે. જ્યાં ધર્મ અને અધર્મનો સંશય ઉપરિચત થતો, ત્યાં એક ધાથી બે કડકા કરનાર શ્રીકૃષ્ણે વ્યવહારોપયોગી માર્ગ સૂચવ્યો હતો. સાધ્ય સાધવામાં ધર્મોધર્મનો વિવેક દૂર કરી, તાત્કાલિક ફલપ્રાપ્તિ માટે સુગમ સાધનોનો ઉપયોગ કરવામાં કેશવ લગારે ઓસંગાતા નહોતા. શિખંડીની પાછળથી અર્જુન પાસે બાણો નખાવી બીખમને

કુંતીમાતા

કુંતીમાતા શાણાં, વિચારશીલ, સ્વધર્મ પાળનારાં, દયાળુ અને સમયોચિત વર્તનવાળાં હતાં. પાંડુરાગના મરણ પછી તે પુત્રાના રક્ષણને માટેજ જીવ્યાં હતાં. છેવટે પુત્રાને રાજ્યપ્રાપ્તિને માટે ઉત્તેજ રાજ્ય મળ્યા પછી પુત્રના સમાદ્યુષ્મની પણ સ્પૃહા લજી દબને તે ગુરુજનની શુશ્રૂષા તથા તપ કરવા જગલમાં ચાલ્યાં ગયાં હતાં; એ તેમની ધાર્મિકતાનો અદ્ભુત પૂરાવો છે.

અભિમન્યુ

અભિમન્યુ અર્જુનના જેવો લશ્વૈયા હતો. તે શૂરવીર, નિડર અને શસ્ત્રાસ્ત્રમાં કુશળ હતો. અર્જુન સંશમક યોદ્ધાઓને મારવા ગયો તે દિવસે દ્રોણગુરુએ નિર્મોણ કરેલા ચક્રવ્યૂહમાં તે નિર્ભયતાથી પેદા હતો અને અનેક યોદ્ધાઓને મારી, હંદ્રાવીને કેડ વ્યૂહના મધ્યસુધી પહોંચ્યો હતો. ત્યાં તેને ઘણા મહારથીઓએ મળીને અધર્મથી મારી નાખ્યો હતો. તે શ્રીકૃષ્ણને તથા અર્જુનને બહુજ વહાલો હતો. પાંડવોના વંશ પણ તેનાથીજ આગળ ચાલ્યો છે.

વધ કરાવ્યો, સમાધિરથ દ્રોણચાર્યનું શિર કપાવી નખાવ્યું, કાળનો નિર્ણય કરવામાં ભૂલાવામાં નાખી જ્યદ્ધતો નાશ કરાવ્યો, કાઠવમાં ખુપી ગયેલા રથચક્રને કાઠવાનો શ્રમ લેતા કર્ણનો નાશ કરાવી નાખ્યો અને ભીમસેનને સૂચના કરી દુર્યોધનની સાથળો ભાગી નખાવી, એ બધા પ્રસંગે ગોવિંદે તાત્કાલિક ક્ષણપ્રાપ્તિ થાય, તેવો માર્ગ લીધો હતો. શક્તી સાથે શક થવું, એ ન્યાયે શ્રીકૃષ્ણે યુદ્ધમાં કૌરવો તરફ વર્તન ચલાવ્યું હતું.

શ્રીકૃષ્ણ નારાયણનો અવતાર હતા, એ સત્ય મહાભારતમાં સૌથી પ્રથમ કેાઈને સમજાવ્યું હોય, તો તે ભીષ્મ હતા. શ્રીકૃષ્ણની શક્તિને ભીષ્મ સારી પેઢે ઓળખી ગયા હતા. યુદ્ધના ત્રીજા દિવસે અર્જુનને મૃદુ યુદ્ધ કરતો બેઈ, કેશવ હાથમાં ચક્ર લઈ ભીષ્મને મારવા હોડ્યા. સારે ભીષ્મ બોલ્યા કે, ‘હે કેશવ! આવો, આવો, આવો. હે ચક્રપાણિ! તમને મારા નમસ્કાર છે, મને પકડીને રથમાંથી નીચે નાખી દો. તમે મને મારી નાખશો, તો અહીં તેમજ પરલોકમાં મને ઉત્તમ ગતિ પ્રાપ્ત થશે.’ વળી નવમા દિવસે જ્યારે શ્રીકૃષ્ણ હાથમાં ચક્ર લઈ ભીષ્મને મારવા ધાયા, સારે ભીષ્મે કહ્યું, ‘આવો, આવો, પુડરીકાક્ષ! હે દેવ! તમને મારા નમસ્કાર છે. હે માધવ! મને હમણાંજ મારી નાખો, ને રથમાંથી હેડે નાખી દો. સંગ્રામમાં તમરે હાથે મૃત્યુ પામવાથી, હે દેવ! મારી સદ્ગતિજ થશે. તમે મને કૃતાર્થ કીધો છે. હે ગોવિંદ! મને મારો, હું તમારો દાસ છું.’ દ્રૌપદી, યુધિષ્ઠિર, વિદુર અને કર્ણ પણ શ્રીકૃષ્ણના અંધર્થને સમજી ગયાં હતાં. દુર્યોધન શ્રીકૃષ્ણને માયાવી ગણી કાઠતો હતો.

પાંડવો શ્રીકૃષ્ણને અનન્ય ભક્તિભાવથી જોતા હતા. તેમની સલાહવિના તેઓ કેાઈ પણ દિવસ મહાન કાર્ય આરંભતા નહોતા. વાસુદેવ પણ પાંડવો ઉપર અપાર સ્નેહ રાખતા હતા. યુધિષ્ઠિરના ભોળપણને લીધે પાંડવો તેમજ દ્રૌપદી દુઃખી થતાં હતાં, એ શ્રીકૃષ્ણની ધ્યાનબહાર નહોતું. ખરું જોતાં મહાભારતનું યુદ્ધ યુધિષ્ઠિરના ભોળપણનુંજ પરિણામ હતું.

ભગવદ્ગીતાના તત્ત્વજ્ઞાનનો અધિકારી પાંચે પાંડવોમાં માત્ર અર્જુનજ હતો. કૃષ્ણે અર્જુનને ગીતામૃતનું પાન કરાવ્યું. કર્મ શુ’ અને અકર્મ શુ’, આમ ક્રિકર્તવ્યમૃદ થયેલા અર્જુનને ક્ષત્રિય-ધર્મનો સાચો બોધ કર્યો પછી મનુષ્યમાત્રનો સાચો ધર્મ કયો સંભવે છે, તે વાત શ્રીકૃષ્ણે ભાર દબને સ્પષ્ટ શબ્દોમાં કહી. કેાઈને એમ સંદેહ ઉપજે કે, યુદ્ધ-ભૂમિ ઉપર અર્જુનને આટલી મોટી અજાણશ્યાયી ગીતા શ્રીકૃષ્ણે સંભળાવી હોય, એ સંભવતું નથી. આ સંદેહ અસ્થાને છે. સંસ્કૃત ભાષાનો તે સમય હતો; કહેનાર અને સાંભળનાર બંને સુપાત્ર, શુદ્ધિશાળી અને કુશાગ્ર-શુદ્ધિના હતા. વળી અત્યારે પણ અજાણશ્યાયી ગીતાનો મુખપાઠ કરનારાઓને વધારેમાં વધારે સવા કલાક જેટલો સમય લાગે છે. આ ગણતરી ધ્યાનમાં લેતાં શ્રીકૃષ્ણ અને અર્જુન વચ્ચે થયેલો સંવાદ અર્ધા કલાકમાં સમાપ્ત થાય એ સંભવતિ છે. સમરાંગણમાં યુદ્ધને માટે તૈયાર થઈ જોડવાઈ ગયા પછી પણ આટલો સમય તો સહેજે મળી શકે. ભગવદ્ગીતા અસારે જે સ્વરૂપમાં આપણને મળી આવી છે, તેજ સ્વરૂપમાં કદાચ તેને મૂળ મહાભારતકારે નહિ આલેખી હોય જતાં

સાત્યકિ

સાત્યકિ યાદવ, અર્જુનનો શિષ્ય તથા ભક્ત હતો. તે શ્રીકૃષ્ણનો પ્રીતિપાત્ર, વિદ્વાન, ધાર્મિક, ચતુર, પ્રભાવશાળી, શસ્ત્રાસ્ત્રમાં નિપુણ, સમયજ્ઞ અને અર્જુનનું પ્રિય કરવા હમેશાં તત્પર રહેતો હતો.

ધૃષ્ટદ્યુમ્ન

ધૃષ્ટદ્યુમ્ન પાંડવોનો સાળો અને શુભેચ્છક હતો. તે દ્રોણવધને માટે કવચ, હથિયાર તથા રથની સાથે અગ્નિકુંડમાંથી ઉત્પન્ન થયો હતો. તેણે મહાયુદ્ધમાં દ્રોણાચાર્યને મારી પોતાના પિતાનું વૈર વાળ્યું હતું. તે શ્રવણ, રણધીર, શસ્ત્રાસ્ત્રસંપન્ન, બુદ્ધિમાન અને કૃતજ્ઞ હતો. પાંડવોની સાત અક્ષૌહિણી સેનાનું મુખ્ય સેનાપતિપદ તેને આપ્યું હતું અને તે તેણે યુદ્ધના છેલ્લા દિવસસુધી જાળવી રાખ્યું હતું.

ઘટોત્કચ

ભીમસેનથી હિડિંબામાં ઉત્પન્ન થયેલો રાક્ષસ ઘટોત્કચ મહાપરાક્રમી અને માયાબળથી સંપન્ન હતો. તેણે પાંડવોને તીર્થયાત્રાના પ્રસંગમાં ઘણી મદદ કરી હતી અને છેવટે ચૌદમા દિવસના રાત્રિ-યુદ્ધમાં કૌરવી યોદ્ધાઓને ગભરાવી નાખી રંગરાખ્યો હતો. કર્ણે અર્જુનને મારવામાટે રાખી મૂકેલી અમોઘ શક્તિનો ભોગ થઈ પડીને તેણે અર્જુનને ખચાવ્યો હતો. તે રાક્ષસી યોનિમાં ઉત્પન્ન થયો હતો; છતાં કૃતજ્ઞ અને એકનિષ્ઠ સ્વામીભક્ત હતો.

પાંડવપક્ષનાં પ્રકીર્ણ પાત્રો

આ વિના પાંડવપક્ષના મહાયોદ્ધાઓમાં વિરાટરાજ, તેનો પુત્ર, દુપદરાજ, શિખંડી, ધૃષ્ટકેતુ, જયત્સેન, પાંડયરાજ તથા બીજા કેટલાએક વીર પુરુષો હતા. તેઓ પાંડવોના પક્ષમાં રહીને શાયંપૂર્વક લડ્યા હતા અને છેવટે વીરલોકને પામી ગયા હતા.

તેમાં પ્રતિપાદન કરેલા સિદ્ધાંતો મૂળને આધારે સચવાઈ રહ્યા હોય એમ લાગે છે. ગીતાનો મૂળ સિદ્ધાંત ‘કર્મ કરો અને ફળ મળશે’ એજ છે. ડોકર વાગે તેને લોહી નીકળે, એ જેટલું સ્પષ્ટ છે, તેટલોજ સ્પષ્ટ સંબંધ કર્મ અને ફળ એ બે વચ્ચે છે. આદર્શ સિદ્ધાંતોને વળગી રહેવા કરતાં જીવનમાં જે કાળે જે પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, તે કાળે તે પ્રસંગને અનુકૂળ વર્તન રાખવું, એ ગીતાનો બીજો સિદ્ધાંત છે. વડિલો, ગુરુ, બાંધવો એ બધા તરફ સ્નેહભાવ રાખવો એ આદર્શ સિદ્ધાંત પણ રણંગણમાં એ બધા શત્રુના રૂપમાં સામે આવીને ઉભા રહે, ત્યારે સાચા ક્ષત્રિયે તો તેમની સામે યુદ્ધ કરવુંજ ધટે, એ એનો જાતિધર્મ; અને આદર્શને વેગળો મૂકી વ્યવહાર પાળવો એ મનુષ્યનો મુખ્ય ધર્મ. શ્રીકૃષ્ણે ડોકી ડોકીને અર્જુનને કહ્યું કે, “ભાઈ! યુદ્ધ કરવું એ અત્યારે તારો ધર્મ છે. આ પિતામહ, આ ગુરુ, આ ભાઈઓ, એ વિચાર અત્યારે તારે કરવાનો નથી. તારે તો યુદ્ધ કરવું. યુદ્ધમાં જ્યારે કે પરાજય થશે, તેનો પણ તું વિચાર કરીશ નહિ; કારણ યત્ન કરવો એ તારા હાથમાં છે. યત્ન કર્યાનું શું ફળ મળશે, તેનો વિચાર કરવાનો પણ તને અધિકાર નથી.” ફળનું સ્વરૂપ સદિગ્ધ હોવાને લીધે કર્મ કરનાર ઉત્સાહી મનુષ્ય ફળ ઉપરજ દષ્ટિ રાખીને જો કર્મ આરંભે તો તેનામાંથી ઉત્સાહ, સાહસ, ધૈર્ય અને શક્તિ મંદ પડી જાય છે. મનુષ્યનું જીવન આમ નષ્ટપ્રાય થઈ જાય છે; માટેજ ફળ ઉપર દષ્ટિ નહિ રાખતાં કેવળ કર્મ તરફજ દષ્ટિ રાખવા શ્રીકૃષ્ણે અર્જુનને સૂચવ્યું હતું.

મહાભારતમાં પ્રત્યક્ષ થતી શ્રીકૃષ્ણની કેટલીક ચમત્કૃતિઓને કેટલાક સંશયની દષ્ટિએ નિહાળે છે. પાંચાલીનાં ચીર તેમણે પૂર્યાં, અર્જુનને વિરાટ સ્વરૂપનું દર્શન કરાવ્યું, વિષ્ણુસમયે ધૃતરાષ્ટ્રની સભામાં પણ તેમણે ચમત્કાર દેખાડ્યો હતો, નારાયણાસ્ત્ર ને બ્રહ્માસ્ત્રની અસરમાંથી અર્જુનને ખચાવ્યો હતો. આવા આવા ચમત્કારોમાં સંશય રાખવા જેવું કશું નથી. જો ધૈર્યના અસ્તિત્વમાં અને તેના અવતારમાં આપણી માન્યતા હોય, તો શ્રીકૃષ્ણ અવતારી પુરુષ હતા, એટલાથીજ બધા સંશયોનો નિર્ણય થઈ જાય છે.

દુર્યોધન

પાંડવોનો કદો શત્રુ તથા કલિનો અશાવતાર દુર્યોધન, અંધ ધૃતરાષ્ટ્રનો મોટો પુત્ર હતો. તે રાજ્યલોભી, અહંકારી, ઈર્ષ્યાખોર, કાનાદાવાથી ભરેલો, ઝનુની, અયોગ્ય મહત્ત્વાકાંક્ષાવાળો, દંભી, નકટ, યુરુજનની આજ્ઞામાં ન રહેનારો, આપવડાઈ હાંકનારો અને પોતાની ઇચ્છાવિરુદ્ધ વર્તનારા શુભેચ્છકને પણ શત્રુની દૃષ્ટિથી જોનારો હતો. તેનામાં સદૃશ્યો પણ હતા; પરંતુ તે યુદ્ધો દુર્યુધિનનું સામ્રાજ્ય વધી જતાં બીજાઓના પણ સંહારકર્તા થઈ પડ્યા હતા. તે રાજનીતિમાં નિપુણ હતો. ધન તથા માનથી બીજાઓને પોતાના કરી લેવાની તેનામાં આવડત હતી અને તે કારણથીજ તે બીજા, દ્રોણાચાર્ય આદિ જેઓ પાંડવોના તરફ સમભાવથી જોતા હતા તેમને પણ પોતાના પક્ષમાં યુદ્ધ કરવા યોગ્ય શક્યો હતા. માત્ર સાધુ પુરુષ ધર્માવતાર વિદુરજી તેના ધનલોભમાં ફસાયા ન હતા, અને તેથીજ દુર્યોધન હમેશાં તેમને પોતાની બાજુ ઉપલાવી નાખનારા શત્રુતરફીજ જોતો હતો. યુદ્ધ-સમયે પણ તે તટસ્થજ રહ્યા હતા. દુર્યોધને પોતાના રાજ્યકાળમાં પ્રગળે અને માંડલિક રાજાઓને પ્રસન્ન રાખ્યા હતા; પરંતુ તેનો મુખ્ય હેતુ એજ સમગ્રજ છે કે, કોઇ રીતે કોઇ અસંતુષ્ટ થતાં પાંડવો ફાવી જાય નહિ. તે બીમસેનને પોતાનો કટ્ટો દુશ્મન માનતો હતો; પરંતુ તેના સામર્થ્ય આગળ તેનું કાંઈ પણ ચાલતું ન હતું. દુર્યોધન ધનુર્વેદાદિ શસ્ત્રવિદ્યા દ્રોણાચાર્યપાસે લખ્યો હતો, તેથી તે ઈતર આયુધોવડે પણ યુદ્ધ કરતો હતો; પરંતુ ગદાયુદ્ધમાં તો વળી ધણેજ કુશળ હતો. તે અને બીમસેન બન્ને અલરામની પાસે ગદાયુદ્ધ શીખ્યા હતા, પણ બીમસેનના શારીરિક બળ આગળ તે નિર્બળ બની જતો હતો અને તેથી તે કર્તવ્યાકર્તવ્ય ભૂલી જઈને નૃશંસ કર્મ કરવા મંડી પડતો હતો. તે બીજાનાં છિદ્રો ખોળતો પણ પોતાનાં છિદ્રો જોતો નહિ; અને જ્યારે કોઈ તેને તે દેખાડતા, ત્યારે તે તેની અવગ્ના કરતો હતો. આ હેતુથીજ તે જન્મસુધી વૈરાગિને શાંત કરી શક્યો ન હતો. આખા જીવનસુધી તે પાંડવોને પોતાના સત્રાટ્પદમાં વિઘ્નરૂપ માનીને પાંડવોનાંજ સ્વપ્ને જોયા કરતો હતો; અને તેઓને કેવી રીતે ઉખેડી નખાય તેનીજ કાશીશ કર્યા કરતો હતો. આ વૈરપક્ષની દીક્ષા લઈને તેણે તેના અગ્નિમાંજ ભારતમાતાનાં રતનરૂપ પુત્રોને હોમ્યા, હોમાચ્યા તથા છેવટે પોતે પણ વીરની પેઠે યુદ્ધ કરી સો બ્રાતાઓની સાથે હોમાઈ જઈને ભારતભૂમિને નિરતેજ કરી મૂકી ! ખરેખર ! બીજાનું અનિદ્ર ઇચ્છનાર પોતાનું કે બીજાનું કાર્મનું પણ ઇષ્ટ સાધી શકતો નથી; અને અનેક જમાનાસુધી ઉલટો પોતાની અપકીર્તિજ મૂકી જાય છે. x

x દુર્યોધન—દૈવ શ્રેષ્ઠ કે પુરુષાર્થ ? આ પ્રશ્ન જેને ઉપસ્થિત થતો હોય તેણે દુર્યોધનનું દૃષ્ટાંત જોવું. પુરુષાર્થ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખનાર અને દૈવને લેશ પણ ન ગણકારનાર દુર્યોધન આખરે દૈવથીજ હણાયો. બીજા, દ્રોણાચાર્ય, કૃપાચાર્ય જેવા બળવાન મહારથીઓને, પાંડવો તરફ તેમનો પક્ષપાત હતો છતાંયે પોતાના પક્ષમાં રાખવાનો સફળ પ્રયાસ દુર્યોધનનોજ હતો. તેની રાજનીતિને લીધેજ વીર, વૃદ્ધ અને સારાસારનો વિવેક સમજનારા બીજા જેવા ચોદાઓ દુર્યોધનના અન્યાયી પક્ષમાં ટેક સુધી રહ્યા અને લડતાં મરાયા. જેમ જેમ દુર્યોધન હારતો ગયો, તેમ તેમ 'પુરુષાર્થ' નકામો છે, દૈવ સર્વથા શ્રેષ્ઠ છે' એમ તેને લાગતું હતું. દુર્યોધનનું જીવન તપાસનાર હરકોઈને પણ એમ લાગ્યાવિના નજ રહે.

મહાભારત વાંચનારને પાંડવો તરફ પક્ષપાત થાય છે. જો મહાભારતકારે આવી વલણ ન લીધી હોત, તો દુર્યોધન કુશળ રાજનીતિશત્રુતરફી શ્રેષ્ઠ હતો, એમાં લગારે સંશય નથી. પિત્રાઇ-ઓમાં દ્રેષ અનાદિકાળથી ચાલતો આવેલો હોય તેની તીવ્ર કટુતા હજી પણ જેવી ને તેવી જળવાઈ રહી છે. પાંડવોને તે જન્મથીજ ધિક્કારતો હતો. કહ્યું અને અર્જુન તેમજ દુર્યોધન અને બીમસેન આ બંને વચ્ચે બાળપણથીજ ઈર્ષ્યા, દ્રેષ અને વેર ઉદ્ભવ્યાં હતાં. દુર્યોધનનો દ્રેષ, એટલી સીમા સુધી પહોંચી ગયો હતો કે પાંડવોને તસુપૂર પૃથ્વી આપવી નહિ, એવો તેણે સંકલ્પ કર્યો હતો. પોતાના જીવતાં તો તેણે પાંડવોને ખરેખર તસુપૂર ભૂમિ આપી નહોતી. એના દેહમાં પ્રાણ હતા ત્યાંસુધી એણે પાંડવોને જંપવા દીધા નહોતા.

બીજા અને દ્રોણાચાર્યને જોકે એણે પોતાના પક્ષમાં રાખી યુદ્ધમાં પાંડવો સામે લડાવ્યા હતા, છતાં દુર્યોધનને તેમના ઉપર વિશ્વાસ નહોતો. તેણે અનેકવાર બીજા તથા દ્રોણાચાર્યને મહેણાં મારી

ભીષ્મપિતામહ

શાંતનુથી ગંગામાં ઉત્પન્ન થયેલા વસુઓના અંશાવતાર ભીષ્મ જળહળતી દિગંત કૃતિ ધામરૂપ છે. તે દૃઢ પ્રતિજ્ઞાવાળો, ધર્મમૂર્તિ, સત્યવાદી, વિદ્વાન, પ્રૌઢ, રાજ્યનીતિજ્ઞ, ઉદાર, જિંદગી, યુગ્મજ, સલાહકાર તથા સમભાવવાળો હતા. તેમણે પિતૃભક્તિથી પિતાના સંતોષને મે પોતે રાજ્યાધિકારી છતાં રાજ્યનો ત્યાગ કર્યો હતો અને અખંડ બ્રહ્મચર્યવ્રત પાળ્યું હતું. તેમ એ ભીષણ પ્રતિજ્ઞા અનુપમજ છે. તે યુદ્ધમાં પણ અદ્વિતીય હતા. તેમણે ક્ષત્રિયસંહારક પરશુરાની સાથે ત્રેવીસ દિવસસુધી અજિત યુદ્ધ કર્યું હતું અને છેવટે દેવાજાથીજ તે યુદ્ધ બંધ કરવા આવ્યું હતું. તે દુર્યોધનને વારંવાર સત્ય ઉપદેશ કરતા હતા; પરંતુ દુર્યોધન તે માનતો ન હતો. તેમ પાંડવો સાથે સમાધાન કરવા દુર્યોધનને બહુ બહુ સમજાવ્યો; પણ તે ન સમજતાં જ્યારે યુદ્ધ કરવાજ નિશ્ચય થયો, ત્યારે પોતે દુર્યોધનના રાજ્યકાળમાં તેના અપૂર્વ માનસાથે રહેલા હોવાથી તેના સેનાપતિતરીકે યુદ્ધભૂમિમાં આવ્યા; અને તેમણે ‘પુરુષ અર્થ’નો દાસ છે, અર્થ કોમળો દાસ નથી આ રીતે યુધિષ્ઠિરને પોતાની સત્ય સ્થિતિ કહી દીધી. પછી વૃદ્ધ છતાં પણ તેમણે તરુણ યોદ્ધાની ને દશ દિવસસુધી રણમાં ધૂમી રણરંગ રાખ્યો; તથાપિ તે પાંડવોનેજ સત્યના પક્ષી માનીને તેમનુંજ શુ ધ્વંષતા હતા તથા અંતે તેઓનોજ વિજય થનાર છે એમ માનતા હતા. તે વૃદ્ધનો બાણપ્રહાર બહુ તીવ્ર થઈ પડતો હતો અને તેથી તેમણે શ્રીકૃષ્ણ પાસે પણ ચક્ર પકડાવ્યું હતું. આ તેમની અદ્ભુત શક્તિનો જ્વલંત નમુનો છે.

ભીષ્મપિતામહ પરમ ધર્મજ તથા તત્ત્વજ્ઞાની હતા. તેમનું તે જ્ઞાન તેમની સાથેજ નાષ્ટ ન રાજ્ય પણ આ લોકમાં જળવાઈ રહે, એ હેતુથી યુદ્ધ થઈ રહ્યા પછી શ્રીકૃષ્ણ યુધિષ્ઠિરને લઈને કુરુક્ષેત્ર જ્યાં બાણશય્યા ઉપર ભીષ્મ પડ્યા હતા ત્યાં ગયા હતા. તે સમય શ્રીકૃષ્ણની પ્રેરણાથી તથા યુધિષ્ઠિની પૃચ્છાથી મહાત્મા ગાંધેયે રાજધર્મ, દાનધર્મ, આપત્તધર્મ અને મોક્ષધર્મ અનેક દર્શાવે સહૃદયગમ થાય તે રીતે ઉપદેશ્યા હતા; કે જે અનુપમ ઉપદેશથી મહાભારતનો લગભગ ચતુર્થાંશ જેટલો શાંતિપર્વ તથા અનુશાસન પર્વ નામનો ભાગ ભરેલો છે. તેમનું એ અસૂય શરીર હજી પણ અદ્ભુત રહેલું છે.

કહી સંભળાવ્યું હતું કે, ‘તમે મારા આશ્રય નીચે પોપાયા છો, છતાં તમે પાંડવો તરફ પક્ષપાત રાખી યુદ્ધ કરો છો.’ ભીષ્મ-દ્રોણચાર્યને દુર્યોધનના આવા સ્વભાવથી ખોટું લાગ્યું હતું. દુર્યોધન વારે કર્ણનાં વખાણ કરતો, ને તેના વરોજ યુદ્ધ છતાશે, એમ કહી ચૂક્યો હતો.

દુર્યોધન જીભે મીઠો હતો. શલ્યને કર્ણનો સારથિ દુર્યોધનની મીઠી જીભજ ખનાવી શકે એની મધુર વાણીવરોજ અશ્વત્થામા અને કર્ણ વચ્ચે થયેલું વાગ્વ્યુદ્ધ શમ્યું હતું. દુર્યોધનની અમૃત સમી વાણીથી ભોળવાઈ ધૃતરાષ્ટ્ર તેના કાર્યમાં હાજીરાજ લખતો. પોતાના ભાણેજોને સહાય શલ્ય દુર્યોધનના પક્ષમાં લખ્યો, એ દુર્યોધનની રાજનીતિને લોધેજ બન્યું.

× ભીષ્મ—વસિષ્ઠઋષિની યેનું દરણ કરનાર આઠ વસુઓ ઋષિના શાપથી શરમીદા ર મનુષ્યયોનિમાં કાને ત્યાં અવતાર લેવો એના વિચારમાં હતા, તેટલામાં તેમણે શાંતનુરાજ પરણવા જતાં ગંગાજી મળ્યાં. વસુઓને મજેલા શાપનો વૃત્તાંત જાણી ગંગાજી ખિન્ન થયાં, પ વસુઓનું ભવું કરવાની ઈચ્છાથી આઠ વસુઓને પોતાને ત્યાં અવતાર લેવાની તેમણે સૂચના કરે તેમણે વસુઓને ખાત્રી આપી કે, મનુષ્યયોનિમાં જન્મ થતાંજ તેઓ શાપ-મુક્ત થશે. માત્ર નામના વસુને પોતાના પુત્રતરીકે રાખી લેવાની તેમણે ઈચ્છા દર્શાવી. ગંગાજીની આ સૂચન નુસાર આઠ વસુઓએ વારાહરતી શાંતનુ રાજાને ત્યાં અવતાર લીધો. ગંગાજીએ તેમને જન્મતાં જળશાયી કરી શાપમુક્ત કરી દીધા. માત્ર છો નામના વસુને તેમણે પુત્રતરીકે રહેવા દીધું અને તેનું નામ દેવવ્રત પાડ્યું.

મત્સ્યગંધારી મોહ પામી ભાન બુલેલા શાંતનુ રાજાની ઉદાસીનતા જોઈ દેવવ્રતે યુક્તિ પિતાના દુઃખનું કારણ જાણી લીધું. મત્સ્યગંધાના પિતા પાસે જઈ દુઃસાધ્ય પ્રતિજ્ઞા લઈ તેમ પોતાને ત્યાં અપરમાનું સ્થાપન કર્યું. આમરણાંત બ્રહ્મચર્ય પાલન કરવાની પ્રતિજ્ઞાને લીધે દેવઃ પછીથી ‘ભીષ્મ’ નામથી ઓળખાવા લાગ્યા. પુત્રના સુખને ભોગે પિતાને મનમોહના મળી, તે

ગુરુ દ્રોણાચાર્ય

ભરદ્વાજના પુત્ર દ્રોણાચાર્ય દારિદ્રથી પીડાઈને કુટુંબ સાથે પોતાના મિત્ર દુપદને લાં ગયા હતા; પરંતુ દુપદે તેમની મૈત્રી સ્વીકારવા ના કહીને તેમનું અપમાન કર્યું. દ્રોણાચાર્યને તે હાડોહાડ વ્યાપી ગયું, પણ બોલ્યાવિના મનમાંજ વૈર વાળવાનો સંકલ્પ કરી તે ત્યાંથી હસ્તિનાપુરમાં આવ્યા. ત્યાં તેમણે કુરુવંશી કુમારોને તથા ઈતર રાજકુમારોને ધનુર્વિદ્યા શીખવી તૈયાર કર્યા અને તેઓની પાસે ગુરુ-દક્ષિણામાં દુપદને બાંધી લાવવાની માગણી કરી. પ્રતાપી અર્જુને તે કાર્ય કર્યું અને દ્રોણગુરુને દુપદનું અધુરું રાજ્ય આપ્યું. એ રીતે તેનું અધુરું રાજ્ય લઈ તેઓ શાંત પડ્યા. આ તેમના અદ્ભુત પ્રભાવનો નમુનો છે. જો કે તેમણે ઘણા વિદ્યાર્થીઓને પોતાની શસ્ત્રાસ્ત્રવિદ્યા શીખવી હતી, પરંતુ તેઓમાંથી અર્જુનજ તેમની વિદ્વાનો ખરેખર હતા. અર્જુને પોતાની આઘાતી તથા ગુરુભક્તિથી ગુરુનું ચિત્ત હરી લીધું હતું; અને તેથીજ દ્રોણાચાર્ય જે બ્રહ્માસ્ત્ર પોતાના પુત્રને પણ આપતાં આનાકાની કરતા હતા તે બ્રહ્માસ્ત્ર તેમણે પૂરેપૂરી ખુશીથી અર્જુનને આપ્યું હતું. દુર્યોધનના રાજ્યકાળમાં તેના તરફથી મળેલા સન્માનનો તેમણે યુદ્ધમાં તેના પક્ષમાં રહી પાંચ દિવસ સેનાપતિતરીકે રણમાં ધૂમી બદલો વાળ્યો હતો. એ પાંચ દિવસનું યુદ્ધ ઘણું ભયંકર તથા અવનવું નિવડ્યું હતું,

પિતાએ ઉમળકાથી પુત્રને વરદાન આપ્યું કે, ‘તું ઇન્દ્રીશ ત્યારેજ તારું મરણ થશે.’ આમરણાંત અરબલિત ધ્વજચર્ચના પાવનથી આવો અલ્પ લાભ થાય તેમાં નવાઈ પણ શી હોય !

ભીષ્મે પરશુરામ પાસેથી ધનુર્વિદ્યા સંપાદન કરી હતી. એકવીસ વાર નક્ષત્રી પૃથ્વી કરનાર જનમદગ્નિના શિષ્ય ભીષ્મ પણ દુર્ધર્ષ અને અપ્રતિમ યોદ્ધા હતા. શક્ય અને કાશિરાજ સાથે એકીવખતે બાથ ભીડી તેમને હરાવનાર ભીષ્મ અજેય મનાવા લાગ્યા. ભીષ્મ કૌરવપક્ષનું કવચ હતા.

કૌરવપક્ષનું રક્ષણ ભીષ્મને લીધેજ થતું હતું, એમ કહેવામાં લેશ પણ અતિશયોક્તિ નથી. મહાભારતના અઢાર દિવસના સંગ્રામમાં દશ દિવસ સુધી તો ભીષ્મેજ યુદ્ધ કર્યું હતું. નારાયણના અવતાર મનાતા શ્રીકૃષ્ણની નિઃશસ્ત્ર રહેવાની પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ કરાવનાર ભીષ્મ હતા. ભીષ્મે એ વાર કૃષ્ણ પાસે રથચક્ર ઉપગ્રાન્યું હતું. મહાભારતના યુદ્ધસમયે લગભગ ૧૩૫ વર્ષની વયે ભીષ્મ જ્યારે ઘવાઈને બાણશય્યામાં પડ્યા, ત્યારે પિતાના વરદાનને લીધે એકદમ તે મૃત્યુવશ ન થયા. ઉત્તરાયણના સૂર્ય થતાંસુધી તેમણે પ્રાણવાયુને રાક્ષી રાખ્યો.

રાજ્યવર્તનની અંદર રહીને રૈતવર્ગનો પ્રત્યેક જણ પોતાના સ્વતંત્ર વિચારોને અમલમાં મૂકી શકતો નથી; રાજ્યપતિ જે કાંઈ કરે, તે બધું યોગ્યજ હોય, એમ પણ અનનું નથી; તેમ છતાં પ્રજાવર્ગ બધાંસુધી અમુક શાસનને સ્વીકારે, ત્યાંસુધી તે શાસનનાં કાર્યોને સામાન્ય રીતે અનુકૂળ થઈ જાય અને તેમાં સહાય કરવી, એ પ્રજાવર્ગનો સ્પષ્ટ ધર્મ છે. કૌરવોનો પક્ષ અન્યાયી હતો અને તે વાત ભીષ્મ જાણતા હતા; છતાં તેમણે કૌરવોને સહાય કરી તથા પાંડવોની સામે યુદ્ધ કર્યું. ભીષ્મનું આવું વર્તન મહાભારતકારનેયે નથી રુચ્યું; તેથી ભીષ્મના મુખમાંથી એમણે વચનો કહાવ્યાં છે કે:—

अर्थस्य पुरुषो दासो दासस्त्वर्थो न कस्यचित्। इति सत्यं महाराज बद्धोऽस्म्यर्थेन कौरवेः॥ (ભીષ્મ ૭)

અર્થાત—“પુરુષ અર્થનો દાસ છે, પણ અર્થ કોઈનોયે દાસ નથી. હે મહારાજ! આ સત્ય છે. ખરેખર, કૌરવોએ મને અર્થથી બાંધી લીધો છે.”

આમ છતાંયે ભીષ્મનું દિલ સ્વાભાવિક રીતે પાંડવો તરફ આકર્ષાતું હતું. તેમણે ઘણી વાર દુર્યોધનને પાંડવો તરફ મમતા રાખવા સમજાવ્યો હતો, છતાં દુર્યોધને ઘણી વાર અપમાનથી પિતામહની અવગણના કરી હતી. ‘કૌરવોમાં રહેવું ને પાંડવોનો જ્ય હમ્મજો’ એ પ્રચલિત લોકોક્તિ ભીષ્મના આવા વર્તનને લીધેજ ઉદ્ભવી લાગે છે.

શ્રીકૃષ્ણને નારાયણના અવતારતરીકે પ્રથમ ભીષ્મેજ ઓળખ્યા હતા. રાજસૂય યજ્ઞમાં અર્ધ્યપ્રદાનસમયે શિશુપાલ આદિ બળવાન નરેન્દ્રોના આક્ષેપો સહી લઈને પણ ભીષ્મે શ્રી-વાસુદેવને પ્રથમ અર્ધ્ય આપવાની યાદગિરિને સૂચના કરી. યુદ્ધસમયે હાથમાં ચક્ર લઈ પોતાની સામે ધસી આવતા શ્રીકૃષ્ણને હાથે મરણ પામવા ભીષ્મ ઉત્ક્રાંતિ થયા હતા. બાણશય્યા ઉપર રહે રહે પણ ભીષ્મ વારે વારે જનાર્દનની સ્તુતિ કરતા હતા.

દ્રોણાચાર્ય યુદ્ધમાં અહ્યુત પરાક્રમ કરતા હતા; પરંતુ અહ્યુત સામે આવી વિનય દેખાડતો, એટલે તે આધાપાછા થઇ જતા હતા. એજ પ્રેમનું પ્રાબલ્ય! તે અહ્યુત પરાક્રમ કરી અનેક યોદ્ધાઓને હણી છેવટે અશ્વત્થામાને મરેલો જાણીને તથા ઋષિઓના યુગ્મસંકેતથી હથિયાર ત્યજી દઇને સમાધિસ્થ થયા; અને ઘૃષ્ટઘુમ્મે તેમને શિરચ્છેદ કરીને પૂર્વવેર વાળ્યું. દ્રોણચરુ શમદમ-સંપન્ન, તપસ્વી, નિડર, સત્ય તથા સ્પષ્ટ ખેલનારા, અદ્વિતીય શસ્ત્રાસ્ત્રવેતા, સર્વ વિદ્યામાં કુશળ, પ્રભાવશાળી, શિક્ષણકળામાં નિપુણ, રાજનીતિના જ્ઞાતા અને અહ્યુત પરાક્રમી હતા. તેમને યુદ્ધ પ્રિય ન હતું, તથાપિ તે દુરાચ્છેદી દુર્યોધનને ત્યજી શક્યા નહિ. તેઓ યુદ્ધમાં તેના તરફથી યથાસામર્થ્ય લડયા; પણ જ્ય તો પાંડવોનોજ ઇચ્છતા હતા. તેઓ પ્રભાવશાળી આચાર્ય-તરીકે પોતાનું નામ અમર કરી ગયા છે. x

અશ્વત્થામા

દ્રોણચરુનો પુત્ર અશ્વત્થામા ધનુર્વેદજ્ઞ, સમર્થ, બ્રાહ્મ તથા ક્ષાત્રતેજશ્વી સંપન્ન અને વિદ્વાન છતાં સાહસી તથા ક્રોધી પણ હતા. તે દુર્યોધનનો મિત્ર બનીને તેને અનુકૂળ રહેતો હતા. તેનામાં ક્ષમાશક્તિ ન હોવાથી તેણે દ્રોણાચાર્યના આપેલા બ્રહ્માસ્ત્રનો દુરુપયોગ કરી કુરુવંશના ક્ષત્રિય પ્રસંગ ઉપસ્થિત કર્યો હતો. વળી યુદ્ધને છેલ્લે દિવસે તેણે પોતાના રાજ્ય દુર્યોધનને પડેલો નેદ, રાત્રે પાંડવોની છાવણીમાં અતિ દુષ્ટ કર્મ કર્યું હતું; અને તેથી તેને શ્રીકૃષ્ણે તથા વ્યાસે ત્રણ હજાર વર્ષસુધી નિર્જન અરણ્યમાં એકલવાયા રહેવાનો તથા દેહમાંથી પડતી દુર્ગંધ નીકળવાનો શાપ આપ્યો હતો. એ પણ કૌરવપક્ષના અયોગ્ય ત્રણ યોદ્ધાઓમાંનો એક હતો.

બ્રહ્મચર્ય, દીર્ઘ આયુષ્ય, અનુભવ અને ઉંડા અભ્યાસને લીધે ભીષ્મનું જ્ઞાન અગ્રાધ હતું. શાન્તિપર્વમાં જ્ઞાનની મંજૂષાઓમાં અનુભવ, તત્ત્વજ્ઞાન અને મનુષ્યધર્મોનાં ગદન વચ્ચેનો છલકારો જતાં દેખાય છે. યુદ્ધભૂમિ ઉપર વૃદ્ધ ભીષ્મ જેટલા ઉત્સાહથી ધૃમ્પા હતા, તેટલાજ ઉત્સાહથી તેમણે યુધિષ્ઠિરને શાન્તિનો પાઠ પઠાવવા યત્ન કર્યો હતો.

“પિતામહ એ પુરાણ અનુભવની મૂર્તિ છે. એમનું જ્ઞાન, એમની નીતિ અને એમના સદ્ગુણોમાં આ દેશની આશા છે, પણ અધર્મનો રાજન્ય જ્યારે તેને અધર્મના યુદ્ધમાં આગળ કરશે, ત્યારે યોગેશ્વર કૃષ્ણ પ્રતિજ્ઞા મૂકી શસ્ત્ર ધરશે અને ક્રિયાવાન અહ્યુતને ધૂષ્ટતર કરશે, અને કન્યાના શરીરમાંથી પુરુષશરીરરૂપે પ્રકટ થયેલા શિખંડીને આગળ કરી વિચિત્ર વ્યૂહ રચશે. શિખંડીના સામા પિતામહ મનસ્વિતાથી અસ્ત્રપ્રદાર નહિ કરે અને શિખંડીની પાછળથી આવતાં બાણોને વશ થશે.....પિતામહ પડ્યા પછી પણ જીવે છે. સાત્ત્વિક વૃત્તિવાળા સુપાત્ર ધર્મમૂર્તિ યુધિષ્ઠિર પાસે શ્રીકૃષ્ણ યોગેશ્વર પિતામહના આટલા આયુષ્યનો પરમ લાલ લેવડાવે છે.”

(સરસ્વતીચંદ્ર, ભા. ૪ થો)

x દ્રોણાચાર્ય અને અશ્વત્થામા-પવનથી ઉડી જતા વસ્ત્રને લેવા જવા પ્રયત્ન કરતી ધૃતાર્થી અપ્સરાને વિવસ્ત્રા જોઇ, નદીને તીરે સૂર્યને અર્ધ્ય આપતા ભરદ્વાજઋષિનું ચિત્ત કામવિકારથી આકુળવ્યાકુળ થઈ ગયું. કામવ્યાકુળતા ખેલદ વંધી જવાને લીધે ઋષિનું વીર્ય સ્ખલિત થઇ ગયું. તે વીર્યને તેમણે દ્રોણ નામના પાત્રમાં ઝીલી લીધું; ને તેમાંથી જે બાળકનો જન્મ થયો, તેનું નામ દ્રોણ પાડવામાં આવ્યું. મહાભારતકાર દ્રોણના જન્મસંજ્ઞે આમ ઉદ્દેશ કરે છે. સ્ત્રી-રજવિના એકલા પુરુષ-વીર્યથી બાળક ઉત્પન્ન થઈ શકે નહિ, એ સુપ્રજનનશાસ્ત્રનો નિયમ છે. એ નિયમ વિરુદ્ધ વેદવ્યાસે દ્રોણનો જન્મ વર્ણવવામાં શો ઉદ્દેશ રાખ્યો હશે, એ સમજાતું નથી.

અમાત્યક દ્રોણની બાલ્યાવસ્થા અને યુવાવસ્થા ઘણી રંક હતી. તેમણે પરશુરામ પાસેથી દિવ્ય અસ્ત્રવિદ્યા સંપાદન કરી હતી. અગ્નિવેશ નામના ઋષિને લાંબા અભ્યાસ કરતાં તેમને બાલ્યાવસ્થામાં દ્રુપદની સાથે મિત્રાચારી થઇ હતી. યુરુને લાંબા શ્રીકૃષ્ણ અને સુદામાના જેવાજ આ બે જણા મિત્રો થઇ રહ્યા હતા. મિત્રાચારીના પ્રસંગમાં દ્રુપદે દ્રોણને ભવિષ્યમાં પોતાને રાજ્ય અભ્યા પછીથી સારો લાલ આપવાની આશા આપી હતી. બંને મિત્રો યુરુને ત્યાંથી છૂટા પડ્યા અને દ્રુપદ રાજ થયો. દ્રોણ એટલા બધા ગરીબ દશામાં હતા કે પોતાના પુત્ર અશ્વત્થામાને બાળપણમાં દૂધ આપવાને ગાયનું સાધન પાસે નહિ હોવાથી, અને દૂધને માટે અશ્વત્થામાએ

કૃપાચાર્ય

શિકાર કરવા નીકળેલા શાંતનુરાજએ એ બાળકોને નિરાધાર બેઠાને કૃપાથી લીધાં અને તેથી તેઓનાં નામ કૃપ તથા કૃષી પાડ્યાં. તે પછી શરદાનક્ષત્રિકે જે નિરંતર ધનુષ્યબાણ સાથેજ વિહાર કર્યા કરતા હતા, તેમણે આવીને કૃપાચાર્યનાં ગોત્રાદિક કહ્યાં તથા સંસ્કાર કરીને તેમને ધનુર્વેદાદિ વિદ્યા ભણાવી. એ કૃપાચાર્યજ કુમારોના પ્રથમ ગુરુ હતા. તેમણેજ તેઓને ધનુર્વેદાદિ વિદ્યા પણ શીખવી હતી; પરંતુ ઉન્નત થઇ ગયેલા કુમારો ઉપર યથાર્થ છાપ પાડે એવા તેજસ્વી ગુરુની જરૂર હોવાથી ભીષ્મપિતામહે દ્રોણાચાર્યનો મેળાપ થતાં તેમને રાખી લીધા હતા. કૃપાચાર્ય સૌમ્ય પ્રકૃતિના, વિદ્વાન, સત્યવક્તા, ભીષ્મ તથા દ્રોણાચાર્યની શુદ્ધિને અનુસરનારા, યુદ્ધનિપુણ અને રાજ્યાશ્રિત હતા. તેમણે પણ યથાસામર્થ્ય યુદ્ધમાં ભાગ લીધો હતો. કૌરવપક્ષના બચેલા ત્રણ મહાયોદ્ધામાંના તે એક હતા. તે જનમેજયના સમયસુધી વિદ્યમાન હતા.

બાળહઠ લીધેલી હોવાથી, દ્રોણે પાણીમાં લોટ મેળવી તેને દ્વધનું રૂપ આપી અશ્વત્થામાને આપ્યું હતું. પોતાની રંક દશાનાં રૂળ પુત્રને ભોગવવાં પડે છે, તેમ વિચાર આવતાં દ્રોણની આંખમાં આંસુ આવ્યાં. તેમને દુપદ સાંભર્યો. દુપદ આ વખતે રાજ થયો હતો. તેથી દ્રોણ દુપદના રાજ્યમાં આવવા નીકળ્યા; પણ રાજ થયા પછી દુપદનો સખાભાવ મોળો પડી ગયો હતો એટલે દ્વાપરનૃપ દુઃશાસનમાં આવેલા દ્રોણનો તેણે તિરસ્કાર કર્યો. દ્રોણને ઘણું માફું લાગ્યું, પણ પોતે એકલા હોવાથી તે વખતે કાંઈ કરી શક્યા નહિ.

દ્રોણ કૃપાચાર્યની બહેન કૃષી વેરે પરણ્યા હતા. કૃપાચાર્ય કૌરવોને ત્યાં રહેતા હતા. પાંડવ-કૌરવો એક દિવસ રમત રમતા હતા, ત્યાં યોગચમત્કૃતિથી દ્રોણે પાંડવકૌરવોની પ્રીતિ મેળવી. ભીષ્મને ખબર થતાં તેમણે દ્રોણને પાંડવકૌરવોના ગુરુતરીકે નીમ્યા. દ્રોણગુરુએ પાંડવકૌરવોને અસ્ત્ર-વિદ્યા સંપૂર્ણ શીખવી. પોતાના પુત્ર અશ્વત્થામા કરતાં પણ તેમનો પ્રેમ અર્જુન તરફ વિશેષ હતો, અને તેથી તેને ઘણી ગુપ્ત વિદ્યાઓ શીખવી હતી.

દ્વિત્રિયોના સંસર્ગમાં આવીને અને કૌરવોના દરબારની ખટપટોના પટ લાગ્યાથી દ્રોણાચાર્ય કેવળ બ્રાહ્મણ રહી શક્યા નહિ, તેમનામાં ક્ષાત્રતેજનાં કિરણોના પ્રકાશ થવા માંડ્યો હતો. કૌરવ-પાંડવોને અસ્ત્રવિદ્યા શીખવી, ગુરુદક્ષિણામાં તેમણે દુપદનો પરાભવ કરવાની યાચના કરી. એકલો અર્જુન આ યાચનાને સફળ કરી શક્યો. પાંડવો ઉપર કૌરવો અત્યાચાર કરતા હતા, તેથી દ્રોણાચાર્યનો અંતરાત્મા વિદીર્ણ થઇ જતો હતો. દુર્યોધનના આભારતણે દબાયેલા-અપાયેલા હોવાથી દ્રોણાચાર્ય પ્રત્યક્ષ રીતે દુર્યોધનના પક્ષમાં રહ્યા, છતાં પરાક્ષ રીતે પાંડવોનોજ વિજય ઇચ્છતા હતા. શ્રીકૃષ્ણને ઇશ્વરાવતારતરીકે પ્રથમ ભીષ્મે અને પછી દ્રોણાચાર્યેજ ઓળખ્યા હતા. તેમની તો દૃઢ માન્યતા હતી કે, **યતો ધર્મસ્તતઃ કૃષ્ણો યતઃ કૃષ્ણસ્તતો જયઃ ॥** (દ્રોણ પર્વ) યુદ્ધારંભે યુધિષ્ઠિરને આમ કહીનેજ તેમણે તેમને આશ્વાસન આપ્યું હતું.

યુદ્ધમાં દ્રોણાચાર્ય દુર્ધર્ષ હતા. જ્યાંસુધી દ્રોણાચાર્ય હતા ત્યાંસુધી પાંડવો વિજય પ્રાપ્ત કરી શક્યા નહોતા. અર્જુન સાથે તેઓ મૃદુ યુદ્ધ કરતા અને તેથીજ અર્જુન જ્યદ્રથને મારવા શક્તિમાન થયો હતો. ભીષ્મના કરતાં દ્રોણાચાર્ય જ્યારે સેનાધિપતિ થયા, ત્યારે કૌરવપક્ષે પાંડવપક્ષ ઉપર સંયોદ થા કર્યા હતા. અભિમન્યુ, ઘટોત્કચ વગેરે યોદ્ધાઓ દ્રોણાચાર્યના સમયમાંજ મરાયા હતા. જ્યારે કેમે કર્યા દ્રોણાચાર્ય મર્યા નહિ, ત્યારે શ્રીકૃષ્ણના સંકેતથી ભીમે અશ્વત્થામા નામના હાથીનો નાશ કરી નાખ્યો અને સૈન્યમાં ખૂમ ઉડાડી કે, “અશ્વત્થામા મરાયો.” પુત્રના મરણનો સંશય પડવાથી દ્રોણાચાર્યે યુધિષ્ઠિરનાં વચનો ઉપર વિશ્વાસ રાખ્યો; ત્યારે યુધિષ્ઠિર **અવ્યક્તમઘ્નૈર્દ્રાજનહતઃ કુંજર ઇત્યુત ॥**

“પુત્ર મુઓ એ સમાચારથી દ્વિત્રિય જ્યાં અસ્ત્ર લગ્ને નહિ, ત્યાં તે બ્રાહ્મણ દ્રોણાચાર્યે ત્યજ્યાં. યુદ્ધકાળે અનેક ન્હાણા રણક્ષેત્રમાં આવ્યા અને અધર્મને અર્થે કરવા માંડેલું યુદ્ધ પડતું મૂકવા દ્રોણાચાર્યને સૂચના કરી. એ ન્હાણાની સૂચનાએ દ્રોણાચાર્યનું હૃદય કંપાવ્યું. એ અવસ્થાએ શીર્ણ કરેલા અક્ષત્તક્ષને ધૃષ્ટદ્યુમ્ને તોડી પાડ્યું..... ધૃષ્ટતાવાળા પ્રકાશવાળા ધૃષ્ટદ્યુમ્ન દ્વિત્રિયના ધરમાં પ્રકટ થયો, તે બ્રાહ્મણત્વનો દુરુપયોગ કરનાર ગુરુજનને હણવા માટે.” (સરસ્વતીચંદ્ર, ભાગ ૪ થો)

ભીષ્મની માફક દ્રોણાચાર્યને પણ દુર્યોધનનો અન્યાય સાલ્યો હતો, તેમણે દુર્યોધનને પાંડવો

વિદુરજી

ધર્માવતાર વિદુર સાધુપુરુષ હતા. તેમને ધૃતરાષ્ટ્રના પુત્રો તથા પાંડુના પુત્રો સમાન હતા; તેમ જીતાં જ્યારે દુરાત્મા દુર્યોધને પાંડવોના વિનાશને માટે પ્રયત્નો રચવા માંડ્યા, ત્યારે તે દુર્યોધનનાં કાવતરાંઓથી પાંડવોને બચાવવા તેમના સલાહકાર થઈ પડ્યા હતા. તે ભવિષ્યવેત્તાની પેઠે ભાવિ પરિણામ પણ કહેતા હતા અને તેમના કહેવા પ્રમાણે જ કળ પ્રત્યક્ષ થતું હતું. દુર્યોધનના જન્મસમયે તેને ગદ્યેડાની પેઠે ભૂંકતો સાંભળી વિદુરે તેને કુરુકુળસંહારના મૂળરૂપ જણાવી ત્યજી દેવા કહ્યું હતું; પણ પુત્રપ્રિય ધૃતરાષ્ટ્ર તેમ કરી શક્યા ન હતા. વિદુર બહુ રૂપવત્તા હતા. તે દુર્યોધનના, તેના મળતીઆઓના તથા ધૃતરાષ્ટ્રના દોષો પણ તેઓની સમક્ષજ સંભળાવી દેતા હતા, સદુપદેશ આપતા હતા, અને શુભેચ્છા પણ રાખતા હતા; પણ તે દુર્યોધનને પાલવતું નહિ. તે ચીદાષ્ટ જઈને વિદુરનું અપમાન કરતો હતો તથા તેમને શત્રુ લેખતો હતો. વિદુર તેવી સ્થિતિમાં સુખને ખાતર પડી રહ્યા ન હતા; પરંતુ તેમને ધૃતરાષ્ટ્રના ઉપર અપૂર્વ અંધુપ્રેમ હતો, એટલે તેમનીજ સેવાનિમિત્તે તે ત્યાં પડી રહેતા હતા. છેવટે જ્યારે ધૃતરાષ્ટ્ર વનમાં ગયા, ત્યારે પણ તે તેમની સાથે વનમાં ગયા હતા અને ત્યાંજ તેમણે દેહ છોડ્યો હતો. તે પાંડવોના પરમ શુભેચ્છક, ધર્મના પક્ષકાર, વિદ્વાન, વિવેકી, ચતુર, જિતેન્દ્રિય, નીતિજ તથા ઉત્તમ ઉપદેષ્ટા હતા. તેમની વિદુરનીતિ ઉત્તમ તત્ત્વોથી ભરેલી છે અને પ્રેમથી વંચાય છે. તે શ્રીકૃષ્ણના પરમ ભક્ત હતા અને તેથીજ વિષ્ટિ કરવા આવેલા શ્રીકૃષ્ણ ધૃતરાષ્ટ્રને ત્યાં મુકામ ન કરતાં વિદુરને ત્યાં ઉતર્યા હતા. એ હેતુથી લોકો કૃષ્ણચરિત્રમાં, દુર્યોધનના સત્રાટ્વૈભવ આગળ વિદુરના અધ્યવૈભવને ભાજીનું રૂપક આપી દહસુધી વિદુરની ભાજી ગાય છે. તે અધર્મીઓનો પક્ષ કરી યુદ્ધમાં ઉતર્યા ન હતા. વિદુર પોતાની ધાર્મિકતાથી તથા સાધુતાથી અમર થઈ ગયા છે અને મહાભારતનાં પૃથાંને દીપાવી ગયા છે.

કર્ણ

સૂર્યથી કુંતીની કુમારાવસ્થામાં ઉત્પન્ન થયેલો પણ ત્યજી દેવાથી અધિરથ નામના સુતે ઉછેરેલો તથા તેનો પુત્ર ગણાતો કર્ણ, કૌરવપક્ષમાં અર્જુનના જેવો ધનુર્વેદજ હતો. દુર્યોધનને અર્જુનનું પરાક્રમ જોઈને બહુ ગભરાટ થતો હતો; પરંતુ પરીક્ષાસમયે જ્યારે કર્ણે આવીને અર્જુનના જેવું પરાક્રમ કરી દેખાડ્યું, ત્યારથી તે તેને પોતાનો મિત્ર કરીને તથા તેને અંગદેશનું રાજ્ય આપીને પોતાને નિર્ભય માનતો હતો. ખરી રીતે કર્ણના આશ્રયથી નિર્ભય થવાને લીધેજ દુર્યોધને વૈરાગ્યને છેવટસુધી શાંત કર્યો ન હતો. દ્રોણગુરુ, કૃપાચાર્ય તથા ભીષ્મપિતામહના ઉપર દુર્યોધનને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ ન હતો. તે તેઓને ઉભયપક્ષો માનતો હતો, પણ કર્ણને તો પોતાનોજ ગણતો; એટલુંજ નહિ પરંતુ તે અર્જુનને અવશ્ય મારશે, એવો નિશ્ચય બાંધી બેઠો

સાથે દ્વેષ ન કરવા ધણી સમજાવ્યો, જતાં કર્ણની સલાહથી દુર્યોધન વારે વારે ગુરુનો તિરસ્કાર કરતો. આથી દુર્યોધનને સલાહ આપવાનું દ્રોણાચાર્યે ત્યજી દીધું.

દ્રોણાચાર્ય અને કૃપીનો પુત્ર અશ્વત્થામા ધણી નીચ શુદ્ધિનો હતો. ધનુર્વિદ્યામાં પ્રવીણ, વિદ્વાન અને બળવાન હોવા જતાં તેનામાં આભિમન્યનો અભાવ હતો. સુસંસ્કારવિના તેણે વિદ્યાનો દુર-પયોગ કર્યો. “બ્રાહ્મણુ વૈરનો પ્રેયો શું શું અનિષ્ટ અને અધર્મ કર્મ કરી બેસે તે જાણતું હોય તો અશ્વત્થામાનાં કર્મો જોવાં. સાક્ષરા વિપરીતા રાક્ષસા ભવન્તિ તેનું એ દૃષ્ટાંત છે.” (સરસ્વતીચંદ્ર, ભાગ ૪ થો) તેણે પિતાનું વેર લેવાને પાંડવો સામે નારાયણાશ્વનો ઉપયોગ કર્યો. પાંડવોના ઉધતા બાળકોનો તથા પાંચાલોનો તેણે રાત્રિએ સંહાર કરી નાખ્યો. દુર્યોધનનું પ્રિય કરવાની તીવ્ર ઇચ્છામાં અંધ થવાથી તેણે પાંડવોના વંશનો નાશ કરવાને ઉત્તરાના ગર્ભ ઉપર બ્રહ્માશ્વનો પ્રયોગ કર્યો. આમ નિરાધાર અને બાળહત્યાનું પાપ અશ્વત્થામાને લાગ્યું હતું. અર્જુનને દંડાવવા જેટલું અશ્વત્થામામાં બળ હતું. તેણે ધર્મથી યુદ્ધ કર્યું હોત, તો એનો સંહાર કરવાનું પાંડવોને ભારે થઈ પડત; પણ એના અધર્મેજ તેને નિસ્તેજ બનાવી દીધો. “દુષ્ટ અશ્વત્થામાને શિક્ષા એટલીજ થઈ કે તેના મસ્તકનો મણિ લઈ લેવામાં આવ્યો અને મસ્તકમણિહીન ચિરંજીવ થઈ આજસુધી જગતના શ્વય દેશોમાં એ કવણુન કર્યાં કરે છે. (સરસ્વતીચંદ્ર, ભાગ ૪ થો)

હતો. કર્ણુ શરો હતો પણ સાથે સાથે ભીરુ પણ હતો. તે ગંધર્વયુદ્ધમાં, ગોત્રહણના યુદ્ધમાં અને મહાયુદ્ધમાં પરાક્રમ થઇને નાસતો જોવામાં આવે છે. ‘રાધેયે શૌર્ય મીરુતે’-કર્ણુમાં શૌર્ય અને ભીરુતા બંને અર્થ હતાં. તેનામાં શૌર્ય ક્ષત્રિયધોનિમાં જન્મવાથી હતું અને ભીરુતા સૂતને હાથે પોપણ થવાથી હતી. પરીક્ષાસમયે કર્ણુનું પરાક્રમ જોઇને યુધિષ્ઠિરના હૃદયમાં તેના જેવો કોઈ ધનુર્ધારી નથી એવી દૃઢ છાપ બેસી ગઈ હતી; અને તે કર્ણુ પડ્યો ત્યાંસુધી કેમે કરી નીકળી ન હતી. તેમને કર્ણુની બહુ ભીતિ રહેતી હતી અને તેથીજ તેમણે કર્ણુને માર્યા-વિના આવેલા અર્જુનને અનેક દુર્વાક્યો સંભળાવી દીધાં હતાં. કર્ણુ તપસ્વી, ઉદાર તથા દાતા હતો. તે નિત્ય પ્રાતઃકાળથી જળમાં ઉભો રહી, સૂર્ય પાછળ નમી જાય ત્યાંસુધી જપ કર્યા કરતો હતો. તે સમયે તેની પાસે જે કોઈ આવીને જે કંઈ માગે તે તેને આપતો હતો. કર્ણુને કવચ તથા કુંડળ જન્મથીજ હતાં. તે બ્યાંસુધી તેના દેહ સાથે રહે ત્યાંસુધી તેનું મરણ ન થાય તેમ હતું; તેથી પોતાના પુત્ર અર્જુનના બચાવને માટે સાક્ષાત્ ઇંદ્રે આજ્ઞાલુના રૂપથી કર્ણુની પાસે આવીને તે કવચકુંડળની માગણી કરી. કર્ણુ તેને ઓળખ્યો, પણ ઉદારભાવથી તુરંત શરીર ઉપરથી કવચ તથા કુંડળ ઉતરડી કાઢી તેને આપી દીધાં. આ તેની ઉદારતાથી સાશ્વત્ પ્રસન્ન થઇને ઇંદ્રે તેને એકનેજ મારે તેવી શક્તિ આપી હતી. કર્ણુ તે શક્તિનો ઘોરતકચથી ગભરાઇને તેના ઉપર ઉપયોગ કરી દીધો હતો. કર્ણુ કૃત્તન તથા ટેકીસો હતો. શ્રીકૃષ્ણે વિષ્ટિ કરીને જતી વખતે તેને રથમાં બેસાડી, તે અધિરથનો પુત્ર નથી પણ કુંતીનો મોટો પુત્ર છે, એ વાત જણાવી અને તેને પોતાના પક્ષમાં આવવાથી રાજ્ય આપવા કહ્યું; પણ કર્ણુ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં કહ્યું કે, “પાંડવોના પક્ષમાં તમે છો તેથી જ્ય પાંડવોનાજ છે; પરંતુ દુર્યોધને મને આજ્ઞાસુધી બહુ માનપાનમાં રાખ્યો છે તથા મારા આધાર ઉપર તેણે યુદ્ધ ઉભું કર્યું છે, તો હવે હું તેને છોડું તે અન્યાયજ ગણાય, માટે હું તેમ કરી શકતો નથી.” વળી કુંતીએ પણ તે જપ કરતો હતો ત્યારે ગંગા ઉપર જઇને તેને સત્ય વાતથી જાત કર્યો અને પાંડવોના પક્ષમાં આવવા સૂચ્યું. કર્ણુ તેમને પણ માર્મિક શબ્દોમાં નાજ કહી; પરંતુ ઉદારતાથી એ પણ જણાવ્યું કે, ‘માતા! કાં તો અર્જુનવિનાના કર્ણુ સાથે તમારા પાંચ પુત્રો રહેશે, કે કાં તો કર્ણુવિનાના અર્જુન સાથે પાંચ પુત્રો રહેશે. હું અર્જુનવિના તમારા બીજા પુત્રોને મારીશ નહિ.’ આ વચન તેણે છેવટસુધી પાળ્યું હતું. તેના અડગ ટેકનો અને કૃતજ્ઞતાનો દુર્યોધનને ન ત્યજવાથી આ ઉજ્જવલ પૂરાવો છે. સુદની સમાપ્તિ પછી જલાંજલિ આપતી વખતેજ કુંતીએ કર્ણુ કેનો પુત્ર હતો, તે પડો ફોડ્યો હતો; અને તે બાળીને યુધિષ્ઠિર જ્વતાંસુધીજ નહિ, પરંતુ સ્વર્ગમાં પણ શોક કરતા તેની શોધ કરવા લાગ્યા હતા. યુધિષ્ઠિરે જલપ્રદાનસમયે શોક કરતાં કહ્યું હતું કે, ‘કર્ણુ ઘણાં કુવાક્યો કહેતો હતો, તોપણ મારી માતાના જેવા તેના પગ જોઇને મારો ક્રોધ ઉતરી જતો હતો તથા હું વિચારમગ્ન થઇ જતો હતો.’ એજ અદૃષ્ટ બંધુપ્રેમ! કર્ણુ દાતા, શરો, યુદ્ધકુશળ, એક-નિષ્ઠ અને ઉદાર હતો. તેની સાથે તે અહેખો, ચઢાની દેનારો, આપવગાહ લોકનારો, દુષ્ટ તથા અભિમાની પણ હતા. તેના એ દુર્યોધાથીજ તે અર્જુન ઉપર દેવ રાખતો હતો અને તેથીજ તે દુર્યોધનને આડે માર્ગે દોરી જતો હતો તથા પોતે પણ અપકીર્તિનો ભાગી થતો હતો. તેણે જરાસંધને હરાવ્યો હતો તથા એકલાએ સ્વતંત્ર રીતે દિગ્વિજય કર્યો હતો. તેનાં એ કાંધો, તેના અદ્ભુત શૌર્યને તથા શસ્ત્રાભિવાદના નૈપુણ્યને સૂચવે છે. મહાયુદ્ધમાં તેણે બે દિવસ સેનાપતિ-પદ ઉપર રહીને ઉત્કૃષ્ટ પરાક્રમ દેખાડ્યું હતું. છેવટે આજ્ઞાલુના શાપથી તેનું રથચક્ર ભ્રમિએ ગયું અને તે નીચે ઉતર્યો, તેજ વખતે શ્રીકૃષ્ણની પ્રેરણાથી અર્જુને તેનો શિરચ્છેદ કર્યો. તે શરીરે ગૌર, ઉચ્ચો, પ્રચંડ, તેજસ્વી તથા પ્રભાવશાળી હતો. તે પોતાની પાછળ દાતાતરીકેની અમર કીર્તિ મૂકી ગયો છે, સાથે સાથે દુર્યોધનના પાપસંબંધથી અપકીર્તિ પણ મૂકી ગયો છે. x

x દાનેશ્વરી કર્ણુ-અર્જુનનું સારથિપણું જો યોગેશ્વર કૃષ્ણે કર્યું ન હોત, તો અર્જુન કર્ણુને જીતી શકતકે કેમ, તે શંકાસ્પદ છે. અર્જુન વિચારશીલ હતો, પણ કર્ણુ સાહસિક હતો. યુદ્ધમાં વિચારશીલ કરતાં સાહસિકને ક્ષાવવાની ઘણી તક મળે છે. સાહસિક સ્વભાવને લીધે કૃતાંત જેવા પરશુરામ

શકુનિ

દુર્યોધનનો મામે શકુનિ, કપટકળામાં નિપુણ હતો. તે દુર્યોધનનો સલાહકાર હતો, દુર્યોધનની દુર્વાસનાઓને પ્રથમ તો તે રોકવા યત્ન કરતો; પણ પછી ભાણેજના આગ્રહને તાથે થઇ તેને મદદ પણ કરતો હતો તથા દુર્યોધનની સાથે રહીને ધૃતરાષ્ટ્રને ઉંધા પાટા બાંધવામાં સામેલ થતો હતો. યુદ્ધરૂપી મહાઅનર્થનું કારણ છૂત ગણીએ તો તેનું કારણ મામે શકુનિ હતો. તેણે યુધિષ્ઠિરને છૂતમાં કેવળ કપટથીજ દરાવ્યા હતા; પણ યુદ્ધમાં તેની કપટકળા કામ લાગી નહિ અને તે છેવટે સહદેવને હાથે મરાયો તથા કપટીતરીકેનું નામ મૂકતો ગયો.

ધૃતરાષ્ટ્ર

અધરાજ ધૃતરાષ્ટ્ર બહુચુત હતો. તે કૃત્યાકૃત્યને સમજતો હતો, પણ કાનનો કાચો હતો. તે રાજકાર્યમાં ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય, વિદુર અને કૃપાચાર્યની સલાહ લેતો હતો; તેમજ તે પાંડવોના સંબંધમાં પણ તેવીજ રીતે સલાહ લેતો હતો. કેટલીક વખતે તે પાંડવોને પણ અનુકૂળ થઇ પાસે બ્રાહ્મણ બની કણે દિવ્યાસ્ત્ર વિદ્યા સંપાદન કરી હતી. કણુંનું કૌશલ્ય, બુદ્ધિ અને બળ બેઠ પરશુરામ તેના ઉપર ધણા પ્રસન્ન થયા હતા. જ્યારે તેમણે એમ બાળ્યું કે, કણું બ્રાહ્મણ નહિ પણ ક્ષત્રિય છે, ત્યારે પોતાની વંચના થયાથી તેમને ક્રોધ ચડ્યો હતો; છતાં કણુંની બુદ્ધિથી મુગ્ધ બનેલા હોવાથી પરશુરામે કણુંને શાપની સાથેજ આશીર્વાદ પણ આપ્યો હતો. ‘મારી આગળ અર્જુન શી વિસાતમાં ?’ એ કણુંનો ખ્યાલ બે કે ગર્વયુક્ત હતો, તોપણ અસ્થાને નહોતો.

સૂર્યનો પુત્ર કણું કુંતીની કૌમાર્યવસ્થામાં જન્મેલો હોવાથી કુંતીએ તેને ત્યજ દીધો હતો, એટલે રાધા નામની દાસીએ તેને ઉછેર્યો હતો. કુંતીના આવા આચરણથી કણું મરણપર્થે સત્પુત્ર કહેવાયો. શ્રીકૃષ્ણે જ્યારે તેને તેનાં સાચાં માબાપવિષે ચોખ્ખી વાત કરી, ત્યારે કણુંને કુંતી ઉપર તિરસ્કાર આવી ગયો. પોતાના દલકા સ્થાનનું કારણ કુંતી પોતેજ છે, બાળી તેને ધણેજ લાગી આવ્યું. તેણે શ્રીકૃષ્ણને મોટે એ સંબંધે શોચ કર્યો. પોતે સુનપુત્ર હોવાથી ભર-સલામાં દ્રૌપદીએ સ્વયંવરસમયે તેનું અપમાન કર્યું હતું, તે તેના દિલમાં સાતત્યું હતું. કુંતીના આચરણથી તેના તરફ તિરસ્કાર આવ્યા છતાં, જ્યારે કુંતીએ કણુંને બોલાવ્યો, ત્યારે માતાને પુત્ર વચન આપે, તેમ તેણે કુંતીને વચન આપ્યું હતું કે, ‘યુદ્ધમાં અર્જુનસિવાય પાંડવોમાંથી કોઈને પણ હું મારી નાખીશ નહિ.’ પાંડવો તો પાંચના પાંચજ રહેશે, એની એણે કુંતીને ખાત્રી આપી હતી. તેણે પોતાનું આ વચન પાળ્યું હતું. જ્યદ્રથનું મરણ થયું તે દિવસે ભીમ-સેન કણુંના સપાટામાં આવી ગયો હતો, પણ કુંતીને આપેલું વચન સંભારીને કણું તેને જીવતો જવા દીધો હતો.

કણુંની દાનવૃત્તિ મહાભારતમાં સવિશેષ આકર્ષક બને છે. તે કવચ અને કુંડળ સાથે જન્મેલો હતો; અને અર્જુનનું-પોતાના પુત્રનું-ભણું કરવાની ઇચ્છાથી ઈંદ્રે તેનાં કવચકુંડળ લઇ લેવા બ્રાહ્મણનું રૂપ ધરી તેની પાસે આવવા નીકળ્યો. સૂર્યે પોતાના પુત્ર કણુંને એનાઓ હતો કે, એની પાસે જ્યાંસુધી કવચકુંડળ છે, ત્યાંસુધી તેનું મૃત્યુ થનાર નથી. વળી ઈંદ્રે એને છેતરીને કવચકુંડળ લેવા આવનાર છે, એમ પણ તેને કહ્યું; ત્યારે દાનવીર કણું કહ્યું કે, ‘મારાં અહોભાગ્ય કે મારે ઘેર ઇંદ્ર જેવો યાચક આવશે. પ્રાણાંતે પણ હું ના તો નહિજ કહું.’ જ્યારે કણુંનો આવો દદ આગ્રહ દીઠો, ત્યારે સૂર્યે તેને સૂચ્યું કે, ‘ઇંદ્ર પાસેથી તું અમોઘ શક્તિ બદલામાં માગી લેજે.’ કણું તે પ્રમાણે શક્તિ મેળવી હતી. જ્યાંસુધી કણું પાસે એ શક્તિ હતી, ત્યાંસુધી શ્રીકૃષ્ણે હાપણ વાપરી અર્જુનને કણુંની સામે યુદ્ધ કરવા પ્રેર્યો નહોતો. ઘટોતકચ ઉપર જ્યારે એ શક્તિ વપરાઇ, ત્યાર પછીજ અર્જુનને શ્રીકૃષ્ણે કણુંની સામે યુદ્ધ કરવા લઇ ગયા હતા.

ગર્વથી ગળાઇ ગયેલા કણુંનું બળ નકામું હતું, એમ ભીષ્મપિતામહ સમજી ગયા હતા. કણુંની શક્તિરિપે તેમને સારો અભિપ્રાય હતો, પણ ગર્વને લીધેજ તેનો નાશ થશે એમ પિતામહ તેને વારંવાર કહેતા. ગર્વમાં દુર્યોધન કે કણું એ બેમાંથી કોણ ચરે, તે કહેતું મુશ્કેલ હતું. કણુંના બળ ઉપર વિશ્વાસ હોવાથીજ દુર્યોધને યુદ્ધ આરંભ્યું હતું, પણ કણુંઉપર વિશ્વાસ અને તેનું બળ તેને કામ ન લાગ્યાં તે નજ લાગ્યાં ! !

જતો; પરંતુ જ્યારે દુર્યોધનનો કાંઈ દુષ્કાર્ય કરવામાં આવેલ જોતો, ત્યારે તેનું હૃદય પુત્રપ્રીતિથી અંધ થઈ જતું અને તે કર્તવ્યકર્તવ્યને ભૂલી જઈ તથા વિદુરાદિની સલાહને પણ ન ગણકારી, દુર્યોધનનેજ અનુસરી જતો હતો. તે ઉપર ઉપરથી પાંડવોના સંબંધમાં ઠીક ઠીક બોલતો; પણ તેના હૃદયના ઉડાણમાં રહેલી આખા રાજ્યની લોભી વાસના તેને દુર્યોધનના પક્ષમાં અનુકૂળ કરી દેતી હતી. આંધળો રાજા છેવટે મોહવશ થઈને દુષ્કર્મમાં પણ સંમતિ આપતો હતો, પણ પાછળથી ગભરાતો હતો અને પોતે તે કૃત્યથી નિરાળો હોય તેવો દેખાવા યત્ન કરતો હતો. સર્વસંહારક મહા અનર્થના હેતુરૂપ ધૃતરાષ્ટ્રને ગણીએ તો તેમાં ખોટું કંઈ નથી; કારણકે ભીષ્મ, વિદુર પ્રભૃતિના ઉપદેશ માની લઈને પ્રથમથીજ જો તેણે દુર્યોધનને કબજે કર્યો હોત તો આ અનર્થના પ્રસંગ આવત નહિ; પણ તેમ કરવામાં તેને પુત્રપ્રીતિ તથા ઉંડો રાજ્યલોભ આધક થઈ પડ્યાં હતાં. તે ધણેજ બળવાન હતો. દુર્યોધનના મરણ પછી તેણે ભીમને ભેટવા બોલાવ્યો, પણ મહાયતુરશિરોમણિ શ્રીકૃષ્ણ તેના ભાવ સમજી ગયા અને તેમણે ભીમસેનને બદલે એક લોખંડની ભીમસેનના જેવી બાટી પ્રતિમા તેની બાથમાં આપી. ધૃતરાષ્ટ્ર તેને બાથમાં ધાલી દબાવીને ચૂર્ણ કરી નાખી. આવું તેનું શરીરસામર્થ્ય હતું ! તે અસ્થિર વિચારતો હતો, વિદુરવિના તેને ચાલતું ન હતું. તે તેને પૂછતો, તેનું કહેતું સાંભળતો; પણ તે પ્રમાણે ચાલતો નહિ અને તેજ આ યુદ્ધરૂપી મહાન અનર્થનું કારણ હતો. x

x ધૃતરાષ્ટ્ર-પુત્રપ્રેમને લીધે કુળનો સંહાર થવા દેનાર ધૃતરાષ્ટ્ર જેમ આંખે અંધ હતો, તેમ વિવેકશૂન્ય હતો. તેના જીવનમાં કેટલીક એવી ક્ષણો આવતી કે પાંડુના પુત્રો તરફ તેને મમતા ઉત્પન્ન થતી હતી; પણ આવો મમત ઝાઝો સમય ટકી શકતો નહોતો. કાંઈક એવીજ સારી ક્ષણોમાં તેણે દ્રૌપદીને વસ્ત્ર-હરણનો પ્રસંગ પતી ગયા બાદ સભામાં વરદાન માગવા કહ્યું હતું. દુર્યોધનની દુષ્ટતા ધૃતરાષ્ટ્ર નહોતો ગણતો, એમ નહોતું. વારે વારે તે દુર્યોધનને મંદુકાદિ, દુર્વિનોત વગેરેથી સંબોધતો. વળી દ્રોણાચાર્ય, ભીષ્મ અને વિદુરે તેને ખૂબ ચેતાવ્યો હતો. દુર્યોધનનાથી કુલ-ક્ષય થતો અટકાવવા વિદુરે ધૃતરાષ્ટ્રને ધણે સમજાવ્યો હતો, છતાં દુર્યોધનને તે કાંઈ કહી શક્યો નહોતો. ગુણઅગુણ જોયાવિના પુત્ર ઉપર અંધ વાતસ્યભાવ રાખનાર પિતાની જે દશા થાય, તેજ દશા ધૃતરાષ્ટ્રની થઈ. પોતાની સમક્ષ સો પુત્રોને ધણી ભયંકર રીતે મૃત્યુવશ થતાં તેણે જોયા, અને સો પુત્રોનો પિતા મરતી વખતે તો અપુત્રજ રહ્યા !

પાંડવોપ્રતિ દુર્યોધન પ્રત્યક્ષ અસુખાભાવ રાખતો, પણ ધૃતરાષ્ટ્રને પરોક્ષ રીતે પાંડવોની તરફ ઈર્ષ્યા હતી. બાળક પાંડવોની કીર્તિ વધતી જોઈને કષ્ટિકને બોલાવી ધૃતરાષ્ટ્રે મંત્ર સાંખ્યો. દુર્યોધન પાંડવોની સાથે ઘૂત રમવાને માટે ધૃતરાષ્ટ્રની આજ્ઞા લેવા આવ્યો, ત્યારે દુર્યોધને જેટલું પાંડવોવિરુદ્ધ કહ્યું, તે બધું દીર્ઘદષ્ટિ વાપર્યાવિના ધૃતરાષ્ટ્રે માની લીધું. આ સમયે વિદુરે તેને ધણે સમજાવ્યો, ત્યારે ધૃતરાષ્ટ્રે કહ્યું કે, “હું, ભીષ્મ ને તું” આ બધા છીએ, વળી દૈવેજ ઘૂત નિર્મોણ કર્યું છે; એટલે આપણાથી કાંઈ થઈ શકવાનું નથી. હે વિદુર ! મારા વ્યવસાયને નિંદવાની જરૂર નથી; કારણ આમાં હું દૈવનેજ બળવાન ગણું છું, તેનાથીજ આ બધું થાય છે.” કેવળ દૈવનુંજ અવલંબન કરનારની મૂર્તિરૂપ ધૃતરાષ્ટ્ર હતો. જે કાંઈ અનિષ્ટ થયું તે બધું દૈવથીજ થયું, એમ તેણે માન્યું હતું; અને તેની આ માન્યતાને લીધે દુર્યોધનને તે અનિષ્ટ કાર્યોમાંથી અટકાવી શક્યો નહોતો. ઘૂતસમયે જ્યારે યુધિષ્ઠિરે દ્રૌપદીને હોડમાં મૂકી, ત્યારે આખી સભા સ્તબ્ધ થઈ ગઈ. રાજાએને ધણે શોક થયો. ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય અને કૃપાચાર્યને શરીરે પરસેવો થઈ ગયો. વિદુર બે હાથે માથું ઝાલીને મરણુતુલ્ય થઈ ભૂમિ ઉપર ખેસી પડ્યા.....પણ ધૃતરાષ્ટ્ર તો અત્યંત ખુશી થયો; અને વારે વારે પૂછવા લાગ્યો કે, “કોણ જીત્યું ? કોણ જીત્યું ?” ધૃતરાષ્ટ્રમાં આથી વધારે અધમતા બીજી કયી સંભવે ? “ધૃતરાષ્ટ્રે વંશ વધારનાર છે, તેને વત્સલતાનો ભય છે. દુર્યોધનની દુર્નીતિનું ભવિષ્ય તેના જન્મપ્રસંગે ધૃતરાષ્ટ્રને જણાવવામાં આવ્યું હતું. દ્રૌપદીવસ્ત્રહરણના પ્રસંગે તેણે તે પુત્રની દુષ્ટતા પ્રત્યક્ષ કરી. શ્રીકૃષ્ણ યુદ્ધપ્રસંગ અટકાવવા પાંડવો પાસેથી આવ્યા ત્યારે પણ તેમજ થયું. ત્રણે પ્રસંગે જુદા જુદા મહાત્માઓએ ધૃતરાષ્ટ્રને કહ્યું કે, તારા પુત્રનો નાશ કરવો અને કંઈ નહિ તો ત્યાજ

ગાન્ધારી

ધૃતરાષ્ટ્રની પત્ની ગાંધારી પાંડિતા, કર્તવ્યાકર્તવ્યના વિવેકવાળી, અને થોડીક ક્રોધી છતાં પણ મહાન સતીશિરોમણિ હતી. તેણે પોતાનાં લગ્ન અધપતિની સાથે થવાનાં છે, એ સાંભળતાંજ ‘મારે તેમનો દ્વેષ કરવો પડે નહિ’ એ હેતુથી તેણે પ્રથમથીજ પોતાની આંખે પાટો બાંધી લીધો હતો અને તે હમેશા રાખ્યો હતો; એ સમઘર્ષિણી સતીના સતીત્વનું ગૌરવ છે. તે દુર્યોધનને અનિષ્ટકારક માનતી હતી અને દુર્યોધનના છંદને અનુસરતા પોતાના પતિને ગૌરવ સાથે તેમ કરવા ના પાડી ખરૂં સ્વરૂપ સમજાવતી હતી; તથાપિ આંધળો રાજા તેનું કહેવું માનતો નહિ. તે સત્યની હિમાયતી હતી તથા શાપ અને અનુ-ગ્રહને માટે સમર્થ હતી. યુદ્ધપ્રસંગે દુર્યોધને પોતાને વિજય મળે તેવો આશીર્વાદ આપવા તેને રોજ રોજ કહ્યું હતું; પરંતુ ધર્મપ્રિય ગાંધારી ‘યતો ધર્મસ્તતો જયઃ-જ્યાં ધર્મ હશે ત્યાં જય થશે,’ એજ ઉત્તર આપતી હતી. તેનો પાતિત્યપ્રભાવ એવો તેજસ્વી હતો કે, યુદ્ધ થઈ રહેતાં યુધિષ્ઠિરને પ્રથમ તેના ક્રોધનો તથા શાપનો ડર લાગ્યો હતો; અને તેથી તેમણે તુરંત તેને શાંત કરવા શ્રીકૃષ્ણને મોકલ્યા હતા. તેમ છતાં ગાંધારીએ શ્રીકૃષ્ણનેજ કર્તાકારવતા માની ‘તમે તમારા કુળના પણ આ રીતે સંહારક થશો’ ઇત્યાદિ શાપ આપ્યો હતો. શ્રીકૃષ્ણે તેને અનુ-મોદન આપ્યું. તે સાધ્વી સ્ત્રી પોતાના પતિની સાથેજ રાજ્યમાં તથા વનમાં રહી, અને અંતે તેની સાથેજ દેહ ત્યજી પરલોકમાં ગઈ. આનું તેનું ઉજ્જવલ સતીત્વ હતું.

દુઃશાસન

દુર્યોધનનો નાનો ભાઇ દુઃશાસન ખારીસો, સાહસી, ઉદ્ધત, બળવાન અને શૂરો હતો. તે દુર્યોધનની ઇચ્છાને તામે રહેતાજે તેનો ભક્ત હતો. દ્રૌપદીના કેશોનું આકર્ષણ તથા તેનું વસ્ત્રહરણ, એ તેના ઉદ્ધત તથા નિર્હિંસ્ર કાર્યના નમુના છે. તે ધનુર્ધ્ર તથા ગદાધ્ર સાઈ કરતો હતો. ભીમ-સેને તેને રણભૂમિમાં પાડી તેની છાતી ઉપર આક્રમણ કરીને બ્યારે પૂછ્યું કે:—‘ભાઈ, કયે હાથે દ્રૌપદીના પવિત્ર કેશ પકડ્યા હતા?’ ત્યારે દુઃશાસને નિઃકર ધૃષ્ટતાથી પોતાનો હાથ દેખાડતાં ઉત્તર આપ્યો હતો કે, ‘અયં કરિકરાકારઃ પીનસ્તનાંવમર્દનઃ। ગોસહસપ્રદાતા ચ ક્ષત્રિયાંતકરઃ કર્તા। પુષ્ટ સ્તન-ને મર્દન કરનારો, હજારો ગાયો આપનારો અને ક્ષત્રિયોનો અંત કરનારો એવો આજ તે હસ્તિની સુંદતા જેવો હાથ છે!’ ભીમસેને તરતજ તે હાથ ખેંચીને ઉખાડી નાખ્યો અને તેની છાતી ચીરી વીર પુરુષોની વચ્ચે તેનું રુધિરપાન કરીને પોતાની આગલી પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરી હતી.

કૌરવપક્ષનાં પ્રકીર્ણ પાત્રો

આ વીર યોદ્ધાઓવિના કૌરવપક્ષમાં રાજા ભગદત્ત, ભૂરિશ્રવા, મદ્રદેશનો રાજા શલ્ય, કૃત-વંમાં યાદવ, જયદ્રથ, સુદક્ષિણ, નીલ, ઉજ્જયિનીના રાજા, દુર્યોધનના ભાઈઓ, કર્ણનો પુત્ર વૃષ-સેન આદિ ઘણા યોદ્ધાઓ હતા; અને તેઓ દુર્યોધનના ઈર્ષ્યામિત્રી પ્રકટેલા રણયુગ્માં હોમાઈ ગયા હતા. આટલાં બધાં પાત્રોની વિવિધતા એકજ ગ્રંથમાં સુગ્રથિત કરીને, શ્રીકૃષ્ણદ્વિપાયનમુનિએ, પોતાનું અદ્ભુત કલાવિધાન પ્રકટ કર્યું છે, એમાં જરાએ સંશય નથી.

તો કરવોજ, એ તારો રાજ્યર્થ છે; પણ એકે પ્રસંગે વત્સલ પિતા તે ઉપદેશ માની શક્યો નહિ. પાંડવપક્ષનો વિરોધ કરનાર દુષ્ટ પુત્રને શાસન કરવામાં જે પિતાની વત્સલતા આડે આવશે, તે ધૃતરાષ્ટ્રની હુકંશા પામશે.”

(સરસ્વતીચંદ્ર, ભાગ ૪ થો)

વૃદ્ધાવસ્થામાં હોવા છતાંયે ભીમસેનની લોહાની મૂર્તિને કચડી નાખવાનું બળ ધૃતરાષ્ટ્રમાં હતું. વળી સંજય તેને જેમ જેમ યુદ્ધની વાત સંભળાવતો હતો, તેમ તેમ જાણે યુવાન યોદ્ધો હોય, તેમ ધૃતરાષ્ટ્રનું વીર રક્ત ઉછળતું હતું. પાંડવોનું અનિષ્ટ સાંભળી મનમાં મલકાતો અને કૌરવપક્ષનું અનિષ્ટ સાંભળતાં ઉદ્વિગ્ન થઈ જતો ધૃતરાષ્ટ્ર જે અધ ન હોત, તો કદાચ મહાભારતના યુદ્ધમાં તેણે યથાશક્તિ ભાગ લીધો હોત અને ભીષ્મની પેઠે ધૃતરાષ્ટ્ર ડોસો પણ પાંડવોની સામે પૂર્ણ બળથી ઝડુએ હોત.

મહાભારતની સમાલોચના

(વિદ્વદ્વર્ધ શ્રીપાદ દામોદર સાતવલેકરજીના ઉપલાજ
નામના પુસ્તકના બંને ભાગોનો અનુવાદ)

૧-મહાભારત વાંચવાથી થતા લાભ

(૧) મહાભારતમાં પાંડવોના સમયનો તેમજ પાંડવોની પહેલાંના સમયનો ઇતિહાસ હોવા સાથે પાંડવોની પછીના સમયનો પણ થોડો ઘણો ઇતિહાસ છે. અર્વાચીનકાળના સનાતન વૈદિકધર્મી ભારતવાસીઓ મહાભારતકાળના પંચજનોનાજ વંશજો હોવાથી તેમણે પોતાના પૂર્વજોનો ઇતિહાસ વાંચવો અને તેનું મનન કરવું ખાસ જરૂરનું છે, એટલુંજ નહિ પણ એ તેઓનું કર્તવ્ય છે.

(૨) જ્ઞાનીઓ કહે છે કે, “ જેમને પ્રાચીન ઇતિહાસ નથી તેમને માટે ભવિષ્યમાં કંઈજ આશા નથી. ” ભારતવાસીઓને તો પ્રાચીન ઇતિહાસ છે, કેવળ ઇતિહાસજ નહિ પરંતુ દિગ્વિજયી, પ્રતિભાપૂર્ણ અને તેજસ્વી ઇતિહાસ હોવાથી ભારતવાસીઓના ભાગ્યમાં સૌભાગ્યના દિવસો પણ આવશે, એ તો નિઃશંક વાત છે. પણ એને માટે ભારતવાસીઓએ પોતાના પૂર્વજોના ભાગ્યશાળી અને પ્રતાપપૂર્ણ ઇતિહાસનું વાચન અને મનન પણ કરવુંજ જોઈએ. કેવળ ઇતિહાસના અસ્તિત્વથીજ કામ નહિ ચાલે, પરંતુ એ ઇતિહાસનું જેટલું પણ વાચન-મનન થશે તેટલાજ પ્રમાણમાં લાભ થવાનો સંભવ છે; અને એવું હોવાથી આ દિગ્વિજયનો પ્રતાપપૂર્ણ ઇતિહાસ પ્રત્યેક ભારતવાસીની સન્મુખ આવે તેમ થવું જોઈએ.

(૩) આ “ મહાભારત ” ઇતિહાસ હોવા છતાંયે “કાવ્ય” રૂપે લખાયેલો હોવાથી હરેક કક્ષાના માણસો તેનું વાચન કરી શકે છે. જનસમાજમાં લોકોની અનેક શ્રેણીઓ હોય છે અને દરેક શ્રેણીના લોકોની રુચિ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારની હોય છે. એકને જે ગમે છે તે બીજને નથી ગમતું; પરંતુ આ કાવ્યમય ઇતિહાસ તો એવા રૂપમાં લખાયેલો છે કે તેમાંથી પ્રત્યેક જાતનો માણસ રસાસ્વાદ લઈ શકે છે. આસ્તિક ભગવદ્ભક્ત તેમાં ભક્તિમાર્ગ જોઈ શકે છે; વેદાંતી તેમાંથી અંતરાત્માનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકે છે; તર્કવાદી નૈયાયિક તેમાં યુક્તિવાદ જોઈ શકે છે; શાસ્ત્રજિજ્ઞાસુ તેમાંથી અનેક શાસ્ત્રોના સિદ્ધાંતો સમજી શકે છે; ઇતિહાસના અભ્યાસકર્તા તેમાં વિશાળ ક્ષેત્ર પટેલું છે; રાજદારી કુશળ માણસ તેમાં રાજનીતિ જોઈ શકે છે; વીરત્વપ્રેમીને તેમાં વીરત્વ દેખાય છે; ગૃહસ્થાશ્રમીને તેમાંથી ગૃહસ્થજીવનનાં દષ્ટાંત મળી શકે છે અને બ્રહ્મચારીને આદર્શ બ્રહ્મચારીઓનાં દષ્ટાંત મળી શકે છે. તાત્પર્ય એ છે કે, જેની જેવી પણ જિજ્ઞાસા હોય, તેવી હકીકતો અને પ્રેરણાઓ તે મહાભારતમાંથી જરૂર મેળવી શકે છે. આ મહાભારતનો ગ્રંથ આવો અપૂર્વ કાવ્યમય ઇતિહાસ છે.

(૪) સંભવ છે કે, અર્વાચીન જીવનકલહમાં આવશ્યક એવી કેટલીક બાબતોનો ઉદ્ભવ આ મહાભારતમાં નહિ હોય; પરંતુ મહાભારતમાં એટલી બધી બાબતોનાં વર્ણન છે કે, તેમાંથી આ સમયમાં પણ આપણને અનેકાનેક બોધ મળી શકે છે અને આપણા લોકોમાં મહાભારતનું જો યોગ્ય મનન થતું રહે તો આ સમયમાં પણ આપણા ભારત-વર્ષમાં ‘ નવીન જીવન ’ આવી શકે-જાગી શકે તેમ છે. આ કારણથી મહાભારતના મનનથી આ સમયમાં પણ અનેક લાભો થાય તેમ છે.

(૫) આ કેવળ ઇતિહાસજ હોત, તો તે તે કથારતોએ જૂનો થઈ ગયો હોત; પરંતુ આ તો “ ઐતિહાસિક કાવ્ય ” અથવા “ કાવ્યમય ઇતિહાસ ” છે, તેથી તે જૂનો હોવા છતાંયે હમેશાં નવીન જેવોજ રહ્યો છે અને તેથીજ દરેક સમયમાં આ અથથી મહત્વપૂર્ણ યોધ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. આપણા જીવનમાં જેટલી અવસ્થાઓ હોય છે, તેથી કેટલાયેગણી અવસ્થાઓનું વર્ણન આ અંથમાં છે, એટલે પ્રત્યેક મનુષ્ય પ્રત્યેક અવસ્થામાં આ અંથના મનનથી યોધ પ્રહણુ કરી શકે છે.

(૬) મહાભારતકાળમાં ભારતવર્ષની ધાર્મિક, રાજનૈતિક, સામાજિક, આર્થિક, ઔદ્યોગિક તથા અન્ય પ્રકારની પરિસ્થિતિ કેવી હતી, તેનું ઉત્તમ ચિત્ર મહાભારતમાં હોવાથી તેના મનનથી અને તેની સાથે આપણી આજની દશાની તુલના કરવાથી જણાય છે કે, ગયાં પાંચ હજાર વર્ષોમાં આપણી ઉન્નતિ થઈ કે પડતી થઈ? એ બાબતનું જ્ઞાન થવાથી આપણને ભવિષ્યમાં કયો માર્ગ અને તે કેવી રીતે લેવો જોઈએ, તેનું પણ ઉત્તમ રીતે નિરાકરણ થઈ શકે છે. ઇતિહાસના મનનથી આ મહત્વનો લાભ થાય છે.

(૭) ભારતવર્ષની હિંદુજાતિમાં જે અનંત ભેદો છે, તેમાં એકતા થવી અત્યંત આવશ્યક છે. વિવિધ ભેદ હોવા છતાં પણ આપસમાં એકતા કરવાનો પ્રત્યક્ષ, કૃપદાયી અને ઉત્તમ ઉપાય મહાભારતમાં જેવો બતાવેલો છે, તેવો બીજા કોઈ પણ અંથમાં બતાવાયો નથી. તેથી કાશ્મીરથી તે કન્યાકુમારીસુધી અને સિંધથી તે બ્રહ્મદેશસુધી સમસ્ત ભરતખંડમાં એકતા કરાવનારો આ રાષ્ટ્રીય અંથ છે અને તેથીજ તેનો પાઠ પ્રત્યેક ઘરમાં હરહમેશ થવાની જરૂર છે.

(૮) જે રીતે આજકાલના ભારતવાસીઓનો બીજા જાતિઓ સાથે વિવિધ પ્રકારનો સંબંધ બંધાયો છે, તેવોજ પાંડવોના સમયમાં પણ અનેક દેશની જાતિઓ સાથે ભારતવાસીઓને ગાઢ સંબંધ હતો. પ્રાચીનકાળના ભારતવાસીઓએ બીજા જાતિઓ સાથે જે વર્તણૂક કર્યો હતો, તે જોઈને આપણે આ સમયમાં પણ આપણેમાટે ચોગ્ય યોધપાઠ લઈ શકીએ તેમ છીએ અને આગળ વધી શકીએ તેમ છીએ. આ દૃષ્ટિએ પણ મહાભારતનો પાઠ કરવાથી આપણને ઘણુંજ લાભ થાય તેમ છે.

(૯) મહાભારતનું સૌથી પ્રાચીન નામ ‘ જય ’ એટલા માટે છે કે તેમાં આર્યોના દ્વિવિજયનો ઉત્તમોત્તમ ઇતિહાસ સમાયેલો છે. સાધારણ ઇતિહાસ પણ યોધપ્રદ હોય છે, તો પછી વિજયનો તેજસ્વી ઇતિહાસ તો નિઃસંદેહજ ઉત્સાહવર્ધક હોય એમાં આશ્ચર્ય નથી. મહાભારત અંથ એવાજ ઉત્સાહ અને શૌર્ય-વીર્ય વગેરે વીરગુણોને ઉત્તેજિત કરવાવાળો છે; અને તેમ હોવાથી આ પરતંત્રતાના સમયમાં પણ આ અંથના પાઠથી અને મનનથી આર્યજાતિનો ત્વરથી પુનરુદ્ધાર થઈ શકે તેમ છે.

(૧૦) મહાભારતમાં જાતીય, સામાજિક અને ધાર્મિક ઉન્નતિ તથા પ્રગતિનો જે ઇતિહાસ પ્રાપ્ત થાય છે, તે વાંચવાથી ધાર્મિક ભાવનાની ઉત્તમ વિશુદ્ધિ થાય છે; અને તેના મનનથી મનના સંકુચિત ભાવો દૂર થઈને ઉદારતા આવે છે. આજકાલ આપણા ધાર્મિક ભાવો બહુજ સંકુચિત બની ગયેલા હોવાથી તેને અધિક ઉદાર અને વિશાળ કરવામાટે મહાભારતનું વાચન-મનન ઘણુંજ ઉપયોગી થઈ શકે તેમ છે.

(૧૧) આપણા સત્તાતન આર્યધર્મના મૂળ આધારમૂલ ‘વેદ’ છે. એ વેદઅંથનો અર્થ સમજવાને માટે બ્રાહ્મણાદિ ગ્રંથો પછી મહાભારત અંથની મદદ મળી શકે છે. મહાભારતમાં સ્થળે સ્થળે વેદમંત્રોનાં “કૂટસ્થળ” બોલી બોલીને બતાવેલાં છે. કેટલીયે જગ્યાએ વેદિક રૂપકાલંકારની કથાઓનાં વર્ણન કરેલાં છે; કેટલાંયે સૂક્તોનાં સૂક્ત અને

મંત્રોના મંત્રો સ્તોત્રરૂપે આપેલા છે; અને કેટલીયે જગ્યાએ અન્યાન્ય સુક્તિઓથી વેદ-મંત્રોના અર્થ જોલીને જતાવવામાં આવ્યા છે. આમ હોવાથી જે માણસ ધર્મજ્ઞાનની ઈચ્છાથી વેદાધ્યયન કરી રહ્યા હોય, તેને પણ મહાભારતના મનનથી પુષ્કળ લાભ થાય છે. કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, વેદના અર્થનો નિરધાર કરવાનાં જે અનેક સાધનો જોળાઈ છે, તેમાં મહાભારત પણ અગત્યનું સાધન છે; અને તેથી એ દષ્ટિએ પણ મહાભારતનું મનન બહુજ ઉપયોગી છે.

(૧૨) મહાભારતમાં અનંત શાસ્ત્રોનો ઉલ્લેખ છે. તે સમયના ઋષિમુનિઓ અને અન્યાન્ય વિદ્વાનો કેટકેટલા પ્રકારની વિદ્યાઓની ઉન્નતિમાટે પોતાનાં જીવન સમર્પણ કરતા હતા, તેના ઘણાજ સરસ ખ્યાલ મહાભારત વાંચવાથી મળે છે. તેની તુલના આજકાલની આપણી વિદ્યા સાથે કરીએ તો તરતજ સમજાઈ જાય છે કે, આપણું વિદ્યાક્ષેત્ર ઘણું જ નાનકડું થઈ ગયું છે. જો કે આ સમયમાં પણ ખીબા દેશોમાં તો વિદ્યાનું ક્ષેત્ર ઘણું જ વિસ્તાર પામી રહ્યું છે, પરંતુ આપણુ ભારતવાસીઓ માટે તો વિદ્યાક્ષેત્રની વ્યાપકતા અત્યારે દિનપ્રતિદિન ઘટતીજ ચાલે છે; માટે આવી સ્થિતિમાં આપણુ ભારતવાસીઓએ તો હવે પોતાના પ્રાચીન પૂર્વજોના જેવો વિદ્યાપ્રેમ તથા ચારિત્રપ્રેમ સારી પેઢે વધારવો જોઈએ અને ખાસ પ્રયત્નપૂર્વક પોતાનું વિદ્યાક્ષેત્ર તથા કાર્યક્ષેત્ર બહુજ વિશાળ કરવું જોઈએ.

(૧૩) મહાભારતકાળના આર્યોના દિગ્વિજયનું ક્ષેત્ર સમગ્ર ભૂમંડળ હતું. જેટલા પણ દેશો તેમની જાણમાં હતા, ત્યાં ત્યાં તેઓ પહોંચી ગયા હતા અને દિગ્વિજય પ્રાપ્ત કર્યો હતો. કેઈપણ સ્થળે તેમનો “વિજયી ધ્વજ” અટક્યો ન હતો. આ સમયમાં આપણી દશા એથી ઉલટીજ છે. અત્યારે તો આપણને ખીબા દેશોમાં પેસવા જેટલો પણ અધિકાર નથી. અત્યારે તો આપણું કાર્યક્ષેત્ર નોકરીસિવાય કશું પણ નથી. આવી વિપરીત દશામાં પણ પાંડવોના દિગ્વિજયનો ઇતિહાસ, આપણા કાર્યક્ષેત્રને વિસ્તૃત કરવાની દિશા જરૂર બતાવી શકે તેમ છે; અને તેમ હોવાથી આ પદદલિત દશાને દૂર કરવામાં પણ મહાભારતના પાઠથી અત્યંત લાભ થાય તેમ છે.

(૧૪) જે ગ્રંથમાં જેટલાં ‘આદર્શ’ જીવનચરિત્ર’ હોય છે, તેટલો તે ગ્રંથ વધુ ઉપકારક નિવડે છે. કાવ્યમય ઐતિહાસિક ગ્રંથની ઉત્તમતાની એજ કસોટી છે; અને એ દષ્ટિએ તો આ મહાભારત “આદર્શ જીવનો” ની વિશાળ ખાણ છે, એમ કહેવામાં જરાયે અતિશયોક્તિ નથી. કેમકે એમાં સેંકડો મહાપુરુષોનાં આદર્શ જીવન એવાં ઉચ્ચ કોટિનાં છે કે જે દષ્ટિસમક્ષ રાખવાથી મનુષ્યમાત્રનો ઉદ્ધાર થઈ શકે તેમ છે. આ કારણથી પણ આ મહાભારતનો પાઠ પ્રત્યેક ભારતવાસીએ કરવો જરૂરનો છે. ભીષ્મપિતામહનું આદર્શ બ્રહ્મચર્ય, શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું રાજનીતિકૌશલ્ય, અર્જુનનું શૌર્ય, કર્ણનું ઔદાર્ય, ધર્મરાજનું ધર્માચરણવગેરે એવા અનેક આદર્શવાળા પુરુષો મહાભારતમાં છે, કે જેમની હકીકતો આપણા રાષ્ટ્રોદ્ધારના કાર્યમાં બહુજ સહાયક થાય તેમ છે; પરંતુ એ બધું તો ત્યારેજ થઈ શકે કે જ્યારે મહાભારતના વાચન-મનનનો સાર્વત્રિક પ્રચાર થાય. માટે આ દષ્ટિએ પણ આપણા લોકોમાં આ ગ્રંથનો પ્રચાર અને ઉપયોગ પુષ્કળ થવાની જરૂર છે.

(૧૫) પ્રત્યેક સનાતન ધર્માભિમાની આર્ય-હિંદુ-ના અંતઃકરણમાં મહાભારતવિષે આદરભાવ છે. ધર્મના વિષયમાં વેદની પછી મહાભારતજ પ્રમાણગ્રંથ ગણાય છે. તેને પાંચમો વેદ પણ એજ કારણથી કહે છે. ચાર વેદ પ્રસિદ્ધ છે અને પાંચમો વેદ તે આ મહાભારતજ છે. જે ગ્રંથની અવાપિપર્યંત એટલી બધી યોગ્યતા મનાય છે તેનું પઠન આપણા

દેશમાં વધતું ચાલે, તો તેથી દેશને ફેટલો બધો લાલ થાય તેમ છે, તેનો અનુભવ તો વાંચનાર પોતે જાણે તેને વાંચીને કરી શકે તેમ છે. નિઃસંદેહ તેના વાચન-પઠનથી મનુષ્ય ઉચ્ચ મનોભૂમિકામાં પહોંચી બાંધે છે, માટે મહાભારતના પાઠનો જોડલો પણ બની શકે તેટલો વધારે પ્રચાર કરવો એ પ્રત્યેક સમજી માનવનું કર્તવ્ય છે.

મહાભારતના પાઠથી અનંત લાલ થાય તેમ છે. આર્યોનાં જીવનોને ઉન્નતિની દિશા તરફ ઝોક આપવાનું સામર્થ્ય મહાભારત ગ્રંથમાં છે. તેના પાઠથી યતો લાલોનો અત્રે થોડોક ઉદ્વેગ કરવામાં આવ્યો છે. મહાત્મા ગાંધી, લોકમાન્ય તિલક અને બીજા અનેક આ સૈંકાના મહાન નેતાઓએ પણ “મહાભારતના પાઠથી આર્યોનું રાષ્ટ્રીય જીવન ઓજસ્વી અને તેજસ્વી થઈ શકે તેમ છે” એવું એકમતે બહાર કહ્યું છે; આથી આ વિષયમાં વધારે લખવાની જરૂર નથી. જે કોઈ માણસ મહાભારતને વાંચશે તેજ માણસ તેની ખરી મહત્તા સમજી શકશે.

૨-મહાભારત ગ્રંથ સર્વ શાસ્ત્રોનો સારસંગ્રહ છે.

“વેદની દષ્ટિએ ગાથાઓના અર્થ નક્કી કરવા” એ સ્વાધ્યાય મંડળનો આઠમો ઉદ્દેશ વાચકો જાણે છે. ઇતિહાસ, પુરાણ અને ધાર્મિકગ્રંથોમાં અનેકવિધ ગાથાઓ મોજીદ છે. તેના બરાબર સ્પષ્ટ અર્થ કરવાનો પ્રયત્ન અધ્યાપિયત્રી કોઈએ કરેલો જણાતો નથી, એટલે એ વિષે પ્રયત્ન કરવો ખાસ જરૂરનો છે.

ગાથાઓનો વિચાર અમે ફેટલાંચે વર્ણવ્યો છે અને તેની તુલના વેદમંત્રો સાથે પણ કરી જોઈ છે. એ ઉપરથી અમને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે, વેદમંત્રોના આધારે ગાથાઓના જે અર્થ થશે, તેજ તેના બરાબર અર્થો હશે; તેથી તેના સાચા અર્થો પ્રકટ કરવામાટે વેદમંત્રો સાથે ગાથાઓની તુલના કરવી અત્યંત આવશ્યક છે.

પુરાણ અને ઉપપુરાણ એ ગ્રંથો બહુજ મોટા છે. તે એટલા મોટા છે કે એક માણસ તે પૂરા વાંચી પણ નહિ શકે; અને તેથી પુરાણોમાંની સર્વ કથાઓની તુલના વેદસાથે કરવી અને તે ‘વેદિક છે કે નહિ’ એ વાતનો નિર્ણય કરવો, એ પણ તેને માટે લગભગ અશક્ય છે. ફેટલાક વિદ્વાનો કદમને એકે સપાટે બધી પૌરાણિક કથાઓને ‘ગપ’ ઠરાવી દે છે, તો ફેટલાક સજ્જનો તે કથાઓને સત્ય માને છે; પરંતુ યોગ્ય પ્રમાણસિવાય કોઈ પણ કથાને સત્ય કે અસત્ય માનવી અથવા ગપ ગણી કાઢવી એ તદ્દન અયોગ્ય છે. ઉદાહરણતરીકે ચંદ્રની કથા લ્યો. “ચંદ્ર તારા અથવા રોહિણી નામની એક સ્ત્રીના સંબંધમાં આવવાથી તેમના સંલોગથી બુધની ઉત્પત્તિ થઈ.” અત્રે વિસ્તૃત કથા આપવાની જરૂર નથી, કેમકે તે કથાનો પૂરો સંબંધ બતાવવાની અહીં જરૂર નથી; પરંતુ ઉદાહરણ માટેજ એ કથાનો સંબંધ બતાવવાનો છે. ફેટલાક લોકો કહેશે કે ચંદ્ર, રોહિણી અને બુધ, એ તો ગ્રહ તથા તારા હોવાથી તેમનું લક્ષ થઈ શકે નહિ, અને તેથી એ તો ‘ગપ’ છે. આ દષ્ટિએ સાચેજ એ ગપજ છે; કેમકે એ તો ગ્રહ અને તારા હોવાથી આપણા હાલના માનવસમાજમાં થાય છે તેવી રીતે તેમનું લક્ષ થયું પણ ન હતું-અને થઈ પણ શકે નહિ, એ વાત સાધારણ માણસો પણ જાણે છે. અને લોકો તે જાણે છે, એવી સંભવતઃ લેખકને પણ ખબર હોવી જોઈએ; છતાં પણ એવું કેમ લખ્યું હશે?

આ પ્રશ્નનો વિચાર શાસ્ત્રોક્ત યુક્તિપુરઃસર કરવો જોઈએ અને તેનેજ માટે વિશેષ અભ્યાસની આવશ્યકતા છે. ઉપરની કથામાં તારા અથવા રોહિણી તથા ચંદ્ર અને બુધની ‘યુક્તિ’ હાં વર્ણન છે. ગણિતથી આ યુક્તિનો-એટલે કે તેનો એક રાશીમાંનો નિવાસકાળ નક્કી

કરી શકાય તેમ છે. અર્થાત્ કથામાં વર્ણવેલી એ વાત કેવળ ગપ નથી, પરંતુ જ્યેષ્ઠિયને લગતી એક તદ્દન સાચી વાત છે. આ રીતે કથાનું મૂળ સ્વરૂપ એવાથી અનેક શંકાઓ દૂર થાય છે, તેથી કથાઓ અને ગાથાઓનાં મૂળ સ્વરૂપ એવા-જાણવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે.

‘પુરાણ’ ગ્રંથોમાં અહીં જૂનામાં જૂની કથાઓનો સંગ્રહ થયો છે અને તેના કરતાં અર્વાચીન એવી ઐતિહાસિક કથાઓનો સંગ્રહ રામાયણ અને મહાભારત નામના ‘ઇતિહાસ ગ્રંથો’માં કરવામાં આવ્યો છે. સંગ્રહની દૃષ્ટિએ પુરાણોમાં ‘અગ્નિપુરાણ’ અને ઇતિહાસોમાં ‘મહાભારત’ શ્રેષ્ઠ ગ્રંથ છે.

આજકાલ જે પ્રમાણે ‘વિશ્વકોષ’ અર્થાત્ સારગ્રંથ બનાવવામાં આવે છે; તેજ પ્રમાણે પ્રાચીન ઋષિ મુનિઓના બનાવેલા એ ‘વિશ્વગ્રંથો’ છે. સર્વથી પ્રાચીન આર્યોનો વિશ્વકોષ “અગ્નિપુરાણ” હતો, અને ત્યારબાદ તૈયાર થયેલો વિશ્વકોષ તે “મહાભારત” છે. “વિશ્વકોષ” તેજ ગ્રંથ થઈ શકે છે, કે જે ગ્રંથમાં તે સમયસુધીમાં બનેલા સર્વ ગ્રંથોનો સાર આવી જાય છે. એજ રીતે આ મહાભારત પણ વિશ્વકોષ છે; કેમકે તેમાં તે સમયસુધીના સર્વ ગ્રંથોનો સાર મોજાવ્યો છે. જુઓ:-

भूतस्थानानि सर्वाणि रहस्यं त्रिविधं च यत् । वेदा योगः सविज्ञानो धर्मार्थः काम एव च ॥
धर्मार्थकामयुक्तानि शास्त्राणि विविधानि च । लोकयात्राविधानं च सर्वे तद्दृष्ट्वानृषिः ॥
इतिहासाः सवैयाख्या विविधाः श्रुतयोऽपि च । इह सर्वमनुक्रांतमुक्तं ग्रंथस्य लक्षणम् ॥
(મહાભારત-આદિપર્વ અં ૧, શ્લોક ૪૮-૪૯-૫૦)

અર્થાત્-સર્વ ભૂતોનાં સ્થાન, વિવિધ પ્રકારનાં સર્વ રહસ્યો, વેદ, યોગશાસ્ત્ર, વિજ્ઞાન, ધર્મશાસ્ત્ર, અર્થશાસ્ત્ર, કામશાસ્ત્ર, લોકયાત્રાસંબંધી વિવિધ શાસ્ત્રો, ઇતિહાસ, કથા વગેરે સર્વ બાબતોનું જ્ઞાન આ મહાભારતમાં સંગ્રહાયેલું છે.

ઉપર જણાવેલું અધુન જ્ઞાન એમાં ભરેલું છે, એજ આ મહાભારતનું ખાસ લક્ષણ છે. સંપૂર્ણ જ્ઞાન-અર્થાત્ તેના લેખકના સમયનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન તેમાં એકઠું કરવામાં આવ્યું છે, એ વાત મહાભારતના લેખકેજ પોતે કહી છે. વળી વધુ પણ જુઓ:-

कृतं मयेदं भगवन् काव्यं परमपूजितम् ॥ ६१ ॥
ब्रह्मन्वेदरहस्यं च यच्चान्यत्स्थापितं मया । सांगोपनिषदां चैव वेदानां विस्तरक्रिया ॥ ६२ ॥
इतिहासपुराणानामुन्मेषं निमित्तं च यत् । भूतं भव्यं भविष्यं च त्रिविधं कालसंज्ञितम् ॥ ६३ ॥
जरामृत्युभयस्याधिभावाभावविनिश्चयः । विविधस्य च धर्मस्य ह्याश्रमाणां च लक्षणम् ॥ ६४ ॥
चातुर्वर्ण्यविधानं च पुराणानां च सर्वशः । तपसो ब्रह्मचर्यस्य पृथिव्याश्चंद्रसूर्ययोः ॥ ६५ ॥
ब्रह्मनक्षत्रताराणां प्रमाणं च युगैः सह । ऋचो यजूंषि सामानि वेदाध्यात्मं तथैव च ॥ ६६ ॥
न्याय शिक्षा चिकित्सा च दानं पाशुपतं तथा । हेतुनेव समं जन्म दिव्यमानुषसंज्ञितम् ॥ ६७ ॥
तीर्थानां चैव पुण्यानां दिशानां चैव कीर्तनम् । नदीनां पर्वतानां च वनानां सागरस्य च ॥ ६८ ॥
पुराणां चैव दिव्यानां कल्पानां युद्धकौशलम् । वाक्यजातिविशेषाश्च लोकयात्राक्रमश्च यः ॥ ६९ ॥
यच्चापि सर्वगं वस्तु तच्चैव प्रतिपादितम् ॥ ७० ॥
(મહાભારત-આદિપર્વ અં ૧)

અર્થાત્-મેં આ ભારતરૂપી એક અપૂર્વ કાવ્ય રચ્યું છે. તેમાં નીચે પ્રમાણેના વિષયો છે:-વેદોનું રહસ્ય; ઉપનિષદોનું તત્ત્વ; અંગ-ઉપાંગોની વ્યાખ્યા; ઇતિહાસ અને પુરાણોનો વિકાસ; ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાન એ ત્રણે કાળનું નિરૂપણ; વૃદ્ધાવસ્થા, મૃત્યુ, ભય, વ્યાધિ, ભાવ, અભાવ વગેરેનો વિચાર; ત્રિવિધ ધર્મ અને આશ્રમનાં લક્ષણ; ચારે વર્ણોના ધર્મ; પુરાણોમાં કહેલા આચાર; તપસ્યા અને બ્રહ્મચર્યનાં વર્ણન; પૃથ્વી, સૂર્ય, ચંદ્ર, ગ્રહ, નક્ષત્ર,

તારા તથા ચારે મુગોનાં પ્રમાણ; ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ અને અધ્યાત્મ આદિનો વિચાર; ન્યાય, શિક્ષા, ચિકિત્સા, જ્ઞાન તથા પાશુપત આદિ મતોનો વિચાર; દિવ્ય જન્મ અને મનુષ્યજન્મનો વિચાર; પુણ્ય, તીર્થ, દિશા, નદી, પર્વત, વન, સાગર, દિવ્ય નગર વગેરેનાં વર્ણન તથા સર્વવ્યાપક આત્માનું વર્ણન કરેલું છે.

આ ભગવાન વ્યાસજીનું કથન વિચાર કરવા જેવું છે. મહાભારતના સ્વરૂપના એ વર્ણનમાં તેમણે “મેં કૌરવ-પાંડવોની કથા લખી છે” એમ કહ્યું નથી; પણ એવું કહ્યું છે કે, આ અપૂર્વ કાવ્યમાં આટલાં વિવિધ શાસ્ત્રોનું વર્ણન કરેલું છે. તેનું સ્પષ્ટ તાત્પર્ય એ છે કે, આ ગ્રંથમાં વિવિધ શાસ્ત્રોના સંગ્રહની વાત મુખ્ય છે, અને વિશિષ્ટ રાજાઓનાં વૃત્તાંતની વાત ગૌણ છે. અથવા એમ પણ કહી શકાય કે, કૌરવ-પાંડવોના કાવ્યમય ઇતિહાસનિમિત્તે આ મહાભારતમાં વિવિધ શાસ્ત્રોજ કહેવામાં આવ્યાં છે. જે વાચક મહાભારતનો અભ્યાસ કરતી વખતે આ મુખ્ય વાત બરાબર ધ્યાનમાં રાખશે તો જ તે અભ્યાસથી વધારેમાં વધારે લાભ મેળવી શકશે. અર્થાત્:-

(૧) મહાભારત એક અપૂર્વ કાવ્યગ્રંથ છે; (૨) કૌરવપાંડવોના ઇતિહાસનિમિત્તે તેમાં વિવિધ શાસ્ત્રોનું પણ વર્ણન છે; (૩) પૂર્વોક્ત વેદાદિ શાસ્ત્રોનો સંગ્રહ કરવો એ પણ આ ગ્રંથનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે અને (૪) આ ઉદ્દેશને અનુસરીને તેમાં વેદાદિ શાસ્ત્રોથી માંડીને બીજાં જે જે શાસ્ત્ર મહાભારતકાળમાં મોજુદ હતાં, તેના પણ સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે.

અર્થાત્-આ ગ્રંથ વાસ્તવિક રીતે એક કાવ્યરૂપ સારગ્રંથ, વિશ્વકોષ (એનસાઇક્લોપીડિયા), સારસંગ્રહ અને સર્વશાસ્ત્રસારસંગ્રહ પણ છે. આ પ્રમાણે તેમાં બીજાં શાસ્ત્રોની સાથે સાથે ઇતિહાસ પણ છે. મહાભારત ગ્રંથની આ વિશેષતા વાચકોએ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવી જોઈએ. વ્યાસ ભગવાનની અન્ય પ્રતિજ્ઞા પણ અત્રે જોવા જેવી છે કે:-

ભારત વ્યપદેશેન હ્યામ્નાયાર્યશ્ચ દર્શિતઃ । (શ્રી ભાગવત ૧-૪-૨૮)

અર્થાત્-ભારતને બહાને વેદનાજ અર્થ પ્રદર્શિત કરેલા છે. વળી વધારેમાં જુઓ કે:-

સ્ત્રીશુદ્રદિજંબૂધનાં ત્રયી ન શ્રુતિગોચરા । કર્મશ્રેયસિ મૂદાનાં શ્રેય एवं ભવેદિહ ॥

इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृतम् । (શ્રી ભાગવત ૧-૪-૨૫)

અર્થાત્-“સ્ત્રી, શુદ્ર અને દિગ્જંબુ-એટલે કે મૂઢદિગ્જ, એ લોકો વેદશ્રુતિનો અર્થ નથી સમજી શકતા; તેથી એ મૂઢ માનવોને શ્રેય (કલ્યાણ) પ્રાપ્ત કરવાનો ઉપાય મળી જાય એ હેતુથી વ્યાસમુનિએ ભારત નામનું આખ્યાન રચ્યું છે. એટલે કે જે મૂઢ મનુષ્યો પ્રત્યક્ષ વેદમંત્ર વાંચીને અર્થ નથી સમજી શકતા, તેમને વેદોક્ત સનાતન ધર્મનું જ્ઞાન આપવા માટે મહાભારતની રચના કરવામાં આવી છે; અને તેથી કરીને તેમાં ભારતની કથાના નિમિત્તે વેદનો અર્થજ પ્રકટ કરેલો છે.” વળી વધારેમાં જુઓ કે:-

एवं जन्मानि माणि ह्यर्कतुरजनस्य च । वर्णयन्ति स्म कवयो वेदगुह्यानि हृत्पदेः ॥

(શ્રી ભાગવત ૧-૪-૩૫)

અર્થાત્-અર્કર્તા અજન્મા આત્માનાં કર્મ અને જન્મ કે જે વેદમાં ગુપ્ત રહેલાં છે, તેનું જ કવિજનો કથાઓને બહાને વર્ણન કરે છે.

ઇત્યાદિ પ્રકારે (૧) અજન્મા અને અર્કર્તા આત્માનાં જન્મ અને કર્મોનાં વૃત્તાંત વિવિધ કથાઓમાં જોવામાં આવે છે, તે ગુપ્ત રીતે વેદમંત્રમાં છે. (૨) આ વેદનાં તત્ત્વના અલંકારોમાં ફેરફાર કરીને અજ્ઞાન લોકોને સારી રીતે જ્ઞાન આપવા માટે કથાઓની રચના વિવિધ પ્રકારે

કરવામાં આવેલી છે. (૩) તાત્પર્ય એ છે કે, વેદનાજ અર્થ ભારતમાં કથાઓને બહાને બતાવ્યા છે.

પૂર્વોક્ત મહાભારતના વર્ણનમાં પણ “વેદ વગેરે શાસ્ત્રોના તત્ત્વનો વિચાર આ ગ્રંથમાં કરવામાં આવ્યો છે” એ વાત આવી ગયેલી છે, તેનું અનુસંધાન અહીં કરવું જોઈએ. અસ્તુ. આ રીતે વેદનો આશય તથા અન્યાન્ય શાસ્ત્રો અને મતનમતાંતરોનો સાર આ મહાભારતમાં છે, એ વાત અહીં સ્પષ્ટ થઈ જાય છે.

વાંચનાર જે મહાભારતને મનનપૂર્વક વાંચશે, તે તેને સેકંડો વિદ્યાઓ અને શાસ્ત્રોના સાર સ્થળે સ્થળે દેખાઈ આવશે. કોઈ ને કોઈ કથાનું મિષ આગળ કરીને તેમાં કોઈ ને કોઈ શાસ્ત્રનો સાર બતાવેલો છે. આ પ્રમાણે જેમાં કાંઈક અત્યંત ઇતિહાસ અને આટલાં બધાં વિવિધ શાસ્ત્રોનો સંગ્રહ એકત્ર કરવામાં આવ્યો હોય એવો આ એકજ અપૂર્વ ગ્રંથ છે; કેમકે તેની તુલના બીજા કોઈપણ મનુષ્યરચિત ગ્રંથ સાથે થઈ શકે તેમ નથી. જે સમયે આ અપૂર્વ ગ્રંથ રચાયો હતો, તે સમયે પણ તેની અપૂર્વતાનો અનુભવ વિદ્વાનોએ થોડા રીતે કરેલો હતો. જુઓ:-

અજ્ઞાનતિમિરાંધસ્ય લોકસ્ય તુ વિચેષ્ટતઃ । જ્ઞાનાજ્ઞનશલાકામિનેન્ત્રોન્મીલનકારકમ્ ॥
ધર્માર્થકામમોક્ષાર્થૈઃ સમાસવ્યાસકીર્તનૈઃ । તથા ભારતસૂર્યેણ નૃણાં વિનિહિતં તમઃ ॥
પુરાણપૂર્ણચન્દ્રેણ શ્રુતિજ્યોત્સ્નાઃ પ્રકાશિતાઃ । નૃબુદ્ધિકૈરવાણાં ચ કૃતમેતત્પ્રકાશનમ્ ॥
ઇતિહાસપ્રદીપેન મોહાવરણઘાતિના । લોકગર્ભગૃહં કૃત્સ્નં યથાવત્સપ્રકાશિતમ્ ॥

(મહાભારત, આદિપર્વ અં ૧, શ્લોક ૮૪-૮૫-૮૬-૮૭)

અર્થાત્-અજ્ઞાની લોકોનું અજ્ઞાન દૂર કરીને આ મહાભારતરૂપી અંજનવડે જનતાનું જ્ઞાનેત્ર ખોલી દેવામાં આવ્યું છે । એમાં વ્યાસે ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષને વિસ્તારપૂર્વક તેમ સંક્ષેપમાં પણ વર્ણવેલા હોવાથી તે ભારતરૂપી સૂર્યે માનવોનો અંધકાર દૂર કર્યો છે. પુરાણરૂપી પૂર્ણચંદ્રના ઉદયથી-એટલે કે ભારતગ્રંથરૂપી ચંદ્રનો ઉદય થવાથીજ શ્રુતિરૂપી આંદની પ્રગટ થઈ અને મનુષ્યોની બુદ્ધિરૂપી કમળો પ્રસન્ન થઈ ગયાં । મોહરૂપી આવરણનો નાશ કરનારા આ મહાભારતરૂપી ઇતિહાસપ્રદીપથી મનુષ્યોના આંતરિક હૃદયમંદિરમાં અત્યંત ઉત્તમ પ્રકાશ પડી ચૂક્યો છે.

આ મહાભારતવિષેનું વર્ણન કંઈ અતિશયોક્તિભર્યું નથી. મહાભારતમાં સર્વ શાસ્ત્રોનો સાર હોવાથી અનેક શાસ્ત્રોના અધ્યયનનું કામ આ એક મહાભારતથી પણ થઈ શકે છે, એટલે તે જોતાં ઉપહું વર્ણન તદ્દન વાસ્તવિક છે. વળી પણ જુઓ કે:-

एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैतदेकतः । पुरा किल सुरैः सर्वैः समेत्य तुलया धृतम् ॥
चतुर्भ्यः सरहस्येभ्यो वेदेभ्यो ह्यधिकं यदा । तदा प्रभृति लोकेऽस्मिन्महाभारतमुच्यते ॥
महत्त्वे च गुरुत्वे च भ्रियमाणं यतोऽधिकम् । महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते ॥

(મહાભારત-આદિ અં ૧, શ્લોક ૨૭૧-૭૨-૭૩)

અર્થાત્-“પ્રાચીનકાળમાં સર્વે દેવતાઓએ એકઠા થઈને ત્રાજવાની એક બાબુએ ચારે વેદ અને બીજા બાબુએ મહાભારતને મૂકીને જોખતાં રહસ્યસહિત ચારે વેદો કરતાં મહાભારત ભારે થયું હતું । તે દિવસથી લોકો તેને મહાભારત કહેવા લાગ્યા; કેમકે તે ભારેપણમાં તેમજ ગુરુપણમાં સર્વશ્રેષ્ઠ છે.”

ચારે વેદોની મળીને મંત્રસંખ્યા લગભગ વીસહજાર છે; અને આની શ્લોકસંખ્યા એક લાખની છે. અર્થાત્ શ્લોકસંખ્યામાં વેદોથી મહાભારત પાંચગણું મોટું છે અને તેથી તે વજનમાં પણ પાંચગણું હોવાનો સંભવ છે. આ ઉપરથી કોઈએ એમ ન સમજવું કે, તત્ત્વજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ વેદો કરતાં મહાભારત શ્રેષ્ઠ છે. ઉપરના વર્ણનનું તાત્પર્ય એવું નથી. એ

વર્ણનમાં તો ‘આકાર અને વર્ણન’નીજ તુલના કરવામાં આવી છે. તત્ત્વજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ વેદોનું મહત્ત્વ આજ મહાભારતમાં બીજી જગ્યાએ વર્ણવેલું છે, તેથી વર્ણનની દૃષ્ટિએજ ઉપરનું વર્ણન ભેવાનું છે. એમાં બીજી પણ વાત વિચારવા જેવી છે. તે એ છે કે, વેદ અને ઉપનિષદ તત્ત્વજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ અત્યંત શ્રેષ્ઠ ગ્રંથ છે, પરંતુ તેને યથાર્થરીતે સમજનારા વિદ્વાનો હજારોમાં એકાદ બેજ હશે; પણ મહાભારતની કથાઓમાંથી બોધ લઈને સુસંચયેલા માણસો અનેક મળી આવે છે. કેમકે તેમાં જે ધર્મશાસ્ત્રના વિષયનું પ્રતિપાદન કરેલું છે; તે આજની લોકો પણ સમજી શકે એવી સુગમ રીતે કરેલું છે. આ પ્રકારે એમાં ઇતિહાસની સાથે ધર્મતત્ત્વોનો બોધ પણ મળેલો હોવાથી મહાભારત વાંચવાથી નિઃસંદેહ વાચકોની અંદર “વ્યવહાર-ચાતુર્ય” આવી શકે છે, એ વિષે બુદ્ધિ કે:-

यो विद्यावतुरो वेदान्सांगोपनिषदो द्विजः । न चाख्यानमिदं विद्यात्रेव स स्यान्नचक्षणः ॥
अर्थशास्त्रमिदं प्रोक्तं धर्मशास्त्रमिदं महत् । कामशास्त्रमिदं प्रोक्तं व्याख्यानमित्तु बुद्धिना ॥
सुत्वा त्विदमुपाख्यानं श्राव्यमन्यन्न रोचते । पुंस्कोकिलगिरं श्रुत्वा रुक्मा ध्वाक्षस्य वागिव ॥
अनात्रित्येदमाख्यानं कथा भुवि न विद्यते । आहारमनपाश्रित्य शरीरस्येव धारणम् ॥

(મહાભારત-આદિ ૦ અં ૨, શ્લોક ૩૮૨-૮૩-૮૪-૮૮)

અર્થાત્:-જે વિદ્વાન અંગોસહિત ચારે વેદ અને સંપૂર્ણ ઉપનિષદ જાણે છે, પરંતુ મહાભારતનું જેણે અધ્યયન નથી કર્યું તે વિચક્ષણ અર્થાત્ ચતુર નથી ગણાતો. અપાર બુદ્ધિ-વાળા વ્યાસદેવજીએ આ મહાભારત અર્થશાસ્ત્ર, કામશાસ્ત્ર અને ધર્મશાસ્ત્રતરીકે રચેલું છે. જેમ કોયલનો મધુર અવાજ સાંભળ્યા પછી કોઈ કાગડાનો અવાજ સાંભળવા ઇચ્છતું નથી, તેમ મહાભારત કથાનું શ્રવણ કર્યા પછી મનુષ્યને બીજી કથા સાંભળવાની ઇચ્છા થતી નથી. જેમ ખાનપાનના આશ્રયવિના શરીર ધારણ કરી શકાતું નથી, તેમ મહાભારતના આધારવિના કોઈ ઉપાખ્યાન બનેલું જણાતું નથી.

આ વર્ણન ઉપરથી પણ મહાભારતનું મહત્ત્વ તરતજ ધ્યાનમાં આવી શકે તેમ છે. વેદ અને ઉપનિષદ અવશ્ય તત્ત્વજ્ઞાનના ગ્રંથો છે, અને તેના પણ વાચન-મનનથી માણસ જ્ઞાનસંપન્ન થાય છે; પરંતુ ચતુરાર્થ પ્રાપ્ત કરવામાટે તો એવાજ પુરુષોનો ઇતિહાસ વાંચવો જોઈએ કે જેમણે વેદો અને ઉપનિષદોનું તત્ત્વજ્ઞાન પોતાના જીવનમાં ઉતાર્યું હોય, અને એ તત્ત્વજ્ઞાન સુજળનું જીવન ગાળવાને અંગે જેમણે વિરોધીઓ સાથે વિવિધ પ્રકારનાં યુદ્ધ ખેડ્યાં હોય. “સત્યધર્મનું” પાલન કરવું જોઈએ” એવી જે વેદો અને ઉપનિષદોની આજ્ઞા છે, તેનું પાલન ધર્મરાજ અને હરિશ્ચંદ્રે કરી બતાવ્યું છે; અને વિરોધીઓ સાથે સત્યાગ્રહ કરીને પોતાનો અને સત્યનો વિજયકાંડો જગતભરમાં બજાવ્યો છે. માટે (૧) વેદની આજ્ઞાઓનો અને (૨) તેનું પાલન કરનારા સત્પુરુષોનાં જીવનચરિત્રોનો, એમ બંને બાબતોનો ઠીક ઠીક બોધ-પરિચય-હોય, તોજ માણસ ચતુર બની શકે છે. એજ વાત નીચેના શ્લોકમાં કહેલી છે:-

इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् । विभेत्यल्पश्रुताद्देवो माययं प्रतारिष्यति ॥

(મહા ૦ આદિ ૦ અં ૧, ૨૬૭)

અર્થાત્-ઇતિહાસો અને પુરાણોથી વેદના અર્થ પ્રકાશિત કરવા જોઈએ; કેમકે અલ્પ-શ્રુત-અલ્પજ્ઞ માણસથી વેદને ભય રહે છે કે તે મારો દુરુપયોગ કરશે. +

+ વેદ, શ્રુતિઓ અને ધર્મશાસ્ત્રોનો અત્યારે ભકિતયોગ અને જ્ઞાનયોગને બહાને કેવી દુરુપ-યોગ થઇ રહ્યો છે અને વામમાર્ગ જેવું પણ ચાલી રહ્યું છે, તે સમજી વાચકોથી અજાત નથી. અધી અરબાદોનો ઉપાય ખાદી દર્શાવવામાં કેવી અલ્પજ્ઞતા કે બડેખાપણું અથવા તો લોકકીર્તિ ટકાવવાનાં કાંઈ રહેલાં છે, તે પણ સ્પષ્ટ છે.

વિશ્વ-અખંડાનંદ

આનું પણ એજ તાત્પર્ય છે કે, ઇતિહાસ અને પુરાણગ્રંથોમાં એવી કથાઓ છે કે જે વેદનાજ અર્થ દર્શાવવાવાળી છે. હકીકત આવી હોવાથી વેદના સાચા અર્થ જાણવામાટે ઇતિહાસો અને પુરાણોની કથાઓ જાણવી અત્યંત આવશ્યક છે; અથવા એમ પણ કહી શકાય કે, વેદના સાચા અર્થ જાણવાનાં અનેક સાધનોમાં “વેદના મૂળમંત્રો સાથે પૌરાણિક અને ઐતિહાસિક કથાઓની તુલના કરવી ” એ પણ એક (ખાસ મહત્વનું) સાધન છે.

આ લેખમાળામાં અમે આગળ બતાવીશું કે, આ તુલના કેવી રીતે થઈ શકે તેમ છે અને તેથી સાચા અર્થ શોધવામાં કયી રીતે તથા કેવા સ્વરૂપમાં મદદ મળી શકે તેમ છે.

મનુષ્યે ચાર પુરુષાર્થ કરવા જરૂરના છે તથા તે ચારે પુરુષાર્થોની સિદ્ધિ બતાવનારા ઉપદેશ આ મહાભારતમાં વ્યાસદેવજીએ આપ્યા છે; તથા ઉપરના શ્લોકોમાં એથી પણ વધારે સ્પષ્ટ રૂપમાં કહેલું છે કે, મહાભારતમાં જે કથાઓ છે તેજ બીજે છે અને બીજા કોઈ પણ માનવકૃત ગ્રંથમાં એવી કોઈપણ કથા નથી કે જે મહાભારતની કથાનો આશ્રય લીધાસિવાય રચાઈ હોય. આનું સ્પષ્ટ તાત્પર્ય એજ છે કે, આ મહાભારત ગ્રંથ તે સમયનાં સર્વ શાસ્ત્રો અને વિવિધ ગ્રંથોનો એક પ્રકારનો “સારસંગ્રહ ગ્રંથ” છે; અને તેની રચનામાં સંપાદક અથવા લેખકે એવી યોજના કરી છે કે, તેમના સમયના સઘળા ગ્રંથોનું સારભૂત તત્ત્વજ્ઞાન તેમાં એકઠું થઈ જાય; તથા એવો કોઈપણ ગ્રંથ ન રહે કે જેનું સારભૂત તત્ત્વજ્ઞાન આમાં ન આવ્યું હોય. મહાભારતમાં આ પ્રકારની યોજના હોવાથી અને તેમાં તે સમયના સઘળા ગ્રંથોનો સાર આવી જતો હોવાથીજ કહેવાય છે કે:—“વ્યાસોચ્છિષ્ટં જગત્ સર્વમ્ । સમસ્ત જગત વ્યાસજીનું ઉચ્છિષ્ટજ છે”—અર્થાત્ સઘળા ગ્રંથો વ્યાસજીના ઉચ્છિષ્ટજ છે; કેમકે એવો એક પણ ગ્રંથ એ સમયે ન હતો કે જેને જાગવાન વ્યાસે આપ્યો ન હોય અને તેનો રસ પોતાના ગ્રંથમાં ઉતાર્યો ન હોય. આ રીતે વિચાર કરવાથી વાચકોને સમજશે કે, કૌરવ-પાંડવના ઇતિહાસ ઉપરાંત પણ મહાભારતની ઉપયોગિતા બહુજ છે; અને તે ઉપયોગિતા, આ ગ્રંથ એનસાઇક્લોપીડિયા અથવા સારસંગ્રહ હોવામાં છે. આજકાલના સારસંગ્રહ ગ્રંથો અને મહાભારતમાં ફેર એ છે કે, આધુનિક સારસંગ્રહ આદિથી અંતસુધી વાંચી શકાતા નથી અને આ ગ્રંથ તો રસથી ભરચક હોવાથી આનંદપૂર્વક વાંચી-સાંભળી શકાય છે.

કૌરવ-પાંડવોનો ઇતિહાસ આપતાં આપતાં વિવિધ શાસ્ત્રો અને ગ્રંથોના સાર એવી સુક્તિપૂર્વક તેમાં આપેલા છે, કે ગ્રંથ વાંચતાં વાંચતાં બીજાં પણ વિવિધ શાસ્ત્રોનો સાર, ઇતિહાસ કથાવિના પણ વાંચનારના ધ્યાનપર આવી જઈને, તે તે શાસ્ત્રોનાં રહસ્યોના પરિચયમાં તે આવી જાય છે ! વાંચનાર આ બાબતનો વિચાર જરૂર કરે અને તે ઉપરથીજ મહાભારતની કિંમત આંકવાનો પ્રયત્ન કરે.

આ મહાભારતમાં કયી કથાઓ સત્ય છે; કયી કથાઓ અલંકારરૂપ-અર્થાત્ કલ્પિત છે; બીજાં કયાં કયાં તત્ત્વો સત્ય છે અને કયાં કયાં તત્ત્વો અર્વાચીન વૈજ્ઞાનિક દષ્ટિએ ખોટાં છે, તેનો પણ વિચાર ક્રમશઃ આગળ કરવામાં આવશે. આ લેખમાં તો એટલુંજ બતાવવું છે કે, આ ગ્રંથ “સારસંગ્રહ ગ્રંથ” હોવા ઉપરાંત ઇતિહાસની દષ્ટિએ પણ તેનું ઘણુંજ મહત્ત્વ છે. પાંડવોના સમયના આર્યોની સામાજિક, રાષ્ટ્રીય તથા આર્થિક સ્થિતિ કેવી હતી, તેનું ચોક્કસ જ્ઞાન આ ગ્રંથ વાંચવાથી થાય છે. જે સમયે માણસોને કુટુંબનાં બંધન ન હતાં, ત્યારથી માંડીને ઠંઠ પાંડવોના સમયસુધીનો સામાજિક ઉન્નતિનો ઇતિહાસ મહાભારતમાં છે. અર્થાત્ આજમાં આજનાં વીસહજાર વર્ષોનો સામાજિક ઉત્ક્રાંતિનો ઇતિહાસ-એટલે કે મનુષ્યોની ઉત્ક્રાંતિનો ઇતિહાસ-તેમાં છે. આટલા વિસ્તૃત સમયનો ઇતિહાસ બીજા કોઈ પણ ગ્રંથમાં નથીજ.

એ સિવાય ધર્મરાજની ધર્મનિષ્ઠા અને સત્યનિષ્ઠા; ભીમસેનની શક્તિ અને સરણ વૃત્તિ; અર્જુનનું અદ્ભુત પરાક્રમ; નકુળ-સહદેવની બંધુપ્રીતિ; દ્રૌપદી, ગાંધારી વગેરે આર્ય સ્ત્રીઓનું અદ્ભુત ચરિત્ર; શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનનું રાજનીતિકૌશલ્ય; ભીષ્મપિતામહનું અખંડ ધૃત્યચર્ય અને ધર્મજ્ઞાન; ધૃતરાષ્ટ્રનો પુત્રપ્રેમ; દુર્યોધનની સામ્રાજ્ય વધારવાની પ્રબળ ઇચ્છા; કર્ણનું ઔદાર્ય અને સ્વાભિમાન ઇત્યાદિ મહાભારતીય પુરુષોના સ્વભાવસિદ્ધ ગુણોનું જે પ્રતિબિંબ વાચકોના મન ઉપર પડે છે, અને તેથી મનુષ્યોના સ્વભાવમાં જે અદ્ભુત ઉચ્ચતા પ્રકટે છે-ભગે છે-આવે છે, તે પણ કોઈ વિલક્ષણજ મહત્વ ધરાવે છે.

તાત્પર્ય એ છે કે, અનેક દષ્ટિએ જોવા છતાંયે મહાભારતના વાચન-શ્રવણથી અત્યંત લાભ થવો સ્વાભાવિક છે; અને તેથીજ વાચકોને અમે નિવેદન કરીએ છીએ કે, તેઓ આ ગ્રંથનું વાચન અને મનન અવશ્ય કરે. તે પોતે પણ તેમથી સારીપેઠે બોધ લે તથા પોતાનાં બાળબચ્ચાંના પણ અંતઃકરણમાં તેના સરકાર સારી પેઠે પાડે.

હવે આખી લેખમાળામાં મહાભારતની કથાના બીજા પ્રસંગોવિષે અનુક્રમે વિચાર કરાશે અને તે વિચારોમાં વેદમંત્રોની સાથે મહાભારત કથાની તુલના વિવિધ પ્રકારથી થશે.

૩-મહાભારત રચનાર ભગવાન શ્રી વેદવ્યાસ

એ તો સુપ્રસિદ્ધ ઐતિહાસિક વાત છે કે, મહાભારતના રચનાર ભગવાન શ્રીકૃષ્ણદ્વૈપા-ચન વેદવ્યાસજી છે; પરંતુ અહીં અમારી સમક્ષ એક પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે કે, હાલના સમયમાં જે મહાભારત મળે છે, તે બધુંયે વેદવ્યાસજીનું બનાવેલું છે કે નહિ? આ વિષયનો નિર્ણય કરવામાં નીચે લખેલું આશ્વલાયન ગૃહ્યસૂત્ર બહુજ ઉપયોગી છે.

સુમંતુ-જૈમિનિ-વૈશમ્પાયન-પૈલ-સૂત્ર-માઘ્ય-ભારત-મહાભારત-ધર્માચાર્યાઃ (આશ્વ.ગૃ. ૩, ૪)

આમાં (૧) “ભારતાચાર્ય” અને (૨) “મહાભારતાચાર્ય” એ બે આચાર્યોનો ઉલ્લેખ છે. આ આશ્વલાયન સૂત્રકારના મત પ્રમાણે સ્પષ્ટ રીતે સિદ્ધ થાય છે કે, “ભારત” અને “મહા-ભારત” એ બે ગ્રંથ છે; અને તેમના લેખક આચાર્યો પણ જૂદા જૂદા છે. ભારત અને મહાભારત એ શબ્દોના અર્થથીજ જણાય છે કે, “ભારત” નામનો ગ્રંથ આકારમાં નાનો અને “મહાભારત” ગ્રંથ આકારમાં મોટો હતો-અર્થાત્ પહેલામાં શ્લોકસંખ્યા થોડી અને બીજામાં શ્લોકસંખ્યા વધારે હોવી સ્વાભાવિક છે.

આશ્વલાયનના સમયમાં “ભારત અને મહાભારત” નામના બે ઇતિહાસગ્રંથ હતા અને ઉપલા નામના બે ઇતિહાસલેખક આચાર્યોનું માન હતું. આથી એ નિઃસંશય વાત છે કે, ‘ભારત’ ગ્રંથના રચનાર અને ‘મહાભારત’ ગ્રંથના રચનાર બન્ને જૂદા જૂદા આચાર્ય છે. પહેલો ‘ભારત’ ગ્રંથ હતો, તેનો પાછળથી ‘મહાભારત’ ગ્રંથ થઈ ગયો. હવે આ વિષે મહાભારતની પણ સાક્ષી જોવી ચોખ્ખ છે.

वासुदेवस्य माहात्म्यं पांडवानां च सत्यताम् । दुर्वृत्तं धार्तराष्ट्रानामुक्तवान् भगवानृषिः ॥
इदं शतसहस्रं तु श्लोकानां पुण्यकर्मणाम् । उपाख्यानैः सह ज्ञेयमाद्यं भारतमुत्तमम् ॥
चतुर्विंशति साहस्रीं चक्रे भारतसंहिताम् । उपाख्यानैर्विना तावद्भारतं प्रोच्यते बुधैः ॥
(મહા. આદિ. અ. ૧, શ્લોક ૧૦૦ થી ૧૦૨)

અર્થાત્-આમાં શ્રીકૃષ્ણનું માહાત્મ્ય, પાંડવોની સત્યનિષ્ઠા અને ધૃતરાષ્ટ્રપુત્રોની દુષ્ટતાનું વર્ણન કરેલું છે. ભગવાન વેદવ્યાસ ઋષિએ પુણ્યકર્મ કરનારાઓનાં ઉપાખ્યાનોસહિત એકે લાખ શ્લોકોનો જે ગ્રંથ બનાવ્યો, તે આ મૂળ મહાભારત છે; અને ત્યારબાદ ચોવીસ હજાર શ્લોકોનો ગ્રંથ ઉપાખ્યાનો છોડી દઈને બનાવ્યો, તેનું નામ “ભારતસંહિતા” છે.

સતોઽધ્યર્ચયત્ ભૂવઃ સંશેષં કૃતવાનુષિઃ । અન્નક્રમાણેકાધ્યાયં વૃષ્ણાન્તાનાં સપર્વણામ્ ॥

(મહા. આદિ. અ. ૧, શ્લોક ૧૦૫)

અર્થાત્-પાછળથી વેદવ્યાસજીએ સઘળાં પર્વ અને વૃત્તાંતોને દુઃકાવીને દોઢસો શ્લોકોમાં અનુક્રમણિકાધ્યાય રચ્યો. આ કથનનું તાત્પર્ય એ છે કે:-

(૧) મૂળ ભારત અથવા ઉપાખ્યાનોસહિત મહાભારતમાં ૧૦૦,૦૦૦ શ્લોક છે.

(૨) ભારત અથવા ઉપાખ્યાનોસિવાયના ભારતગ્રંથમાં ૨૪૦૦૦ શ્લોક છે.

(૩) સંક્ષિપ્ત ભારત અથવા અનુક્રમણિકાધ્યાયમાં ૧૫૦ શ્લોક છે.

આ રીતે પહેલો ગ્રંથ આદિભારત કિંવા મહાભારત; ત્યારબાદ બીજો ગ્રંથ ભારત; તે પછી ત્રીજો ગ્રંથ સંક્ષિપ્ત ભારત. આ ત્રણે ગ્રંથ એકજ વ્યાસદેવજીએ લખ્યા છે, એવું મહાભારતના પ્રથમ અધ્યાયમાં લખ્યું છે. આશ્વલાયન ગૃહ્યસૂત્રના કહેવા પ્રમાણે આમાં વિરોધ છે. એ વિષે સૂત્રમાં સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું છે કે, એક ‘ભારતાચાર્ય’ છે અને બીજા ‘મહાભારતાચાર્ય’ છે. પહેલા આચાર્યે ‘ભારતસંહિતા’ લખી અને બીજા આચાર્યે તેના ‘મહાભારત ગ્રંથ’ બનાવી લીધો. આશ્વલાયન સૂત્રમાં જે નામ આવે છે, તે કાલાનુરૂપ ક્રમથીજ આવે છે-અર્થાત્ પૂર્વકાળનાં નામ પ્રથમ અને પછીના કાળનાં નામ પાછળથી આવે છે. જેથી “ભારતાચાર્ય” પ્રાચીન અને “મહાભારતાચાર્ય” અર્વાચીન, એમ સ્પષ્ટ રીતે સાબીત થાય છે; પરંતુ મહાભારતના પૂર્વોક્ત શ્લોકોમાં તો આથી ઉલટુંજ કહ્યું છે. પહેલું ‘આદ્યમહાભારત’, પછી ‘ભારતસંહિતા’ અને ત્યારબાદ ‘સંક્ષિપ્ત ભારત;’ પણ આ પ્રકારનું કથન ભગવાન વ્યાસનું લખેલું નહિ હોવાથી પ્રમાણવાક્ય નથી. તેથી આશ્વલાયનના આચાર્ય તર્પણનું સૂત્ર અધિક પ્રમાણભૂત છે, કેમકે તે આશ્વલાયનના સમયની પરંપરાથી ઉતરી આવેલું છે. હવે તેનો વધુ નિર્ણય કરવા પહેલાં અમે એક બીજી વાતનો અત્રે નિર્ણય કરીએ છીએ. ષષ્ઠિં શતસહસ્ત્રાણિ ચક્રારાઽન્યાં સ સંહિતામ્ ॥

ત્રિશચ્છતસહસ્રં ચ દેવલોકે પ્રતિષ્ઠિતમ્ । પિતૃયે પંચદશ પ્રોક્તં ગંધર્વેષુ ચતુર્દશ ॥
 એકં શતસહસ્રં તુ માનુષેષુ પ્રતિષ્ઠિતમ્ । નારદોઽશ્રાવ્યદેવાનસિતો દેવઃ પિતૃન્ ॥
 ગંધર્વચક્ષુરક્ષાંસિ શ્રાવયામાસ વૈ શુકઃ । અર્ષિમ્સ્તુ માનુષે લોકે વૈશંપાયન ઉત્તરવાન ॥

(મહા. આદિ. અ. ૧, શ્લોક ૧૦૫ થી ૧૦૮)

અર્થાત્ (૧) સાઠલાખ શ્લોકોની બીજી એક સંહિતા તેમણે રચી હતી, (૨) તેના ત્રીસલાખ શ્લોક દેવલોકમાં (૩) પંદરલાખ પિતૃલોકમાં (૪) ચૌદલાખ ગંધર્વલોકમાં અને (૫) એકલાખ મનુષ્યલોકમાં રહ્યા છે. નારદજીએ દેવોના રાજ્યમાં; અસિત-દેવલે પિતૃઓના દેશમાં; શુકદેવે ગંધર્વ, યક્ષ અને રાક્ષસોના દેશમાં અને વૈશંપાયને આ મનુષ્યલોકમાં એ શ્લોકો કહ્યા હતા.

સંભવ છે કે ઉપલા શ્લોકો ભારતની પ્રશંસા કરવા માટે પણ લખવામાં આવ્યા હોય; પરંતુ તેમાં કોઈ ઐતિહાસિક સત્ય હશે તો તેનું તાત્પર્ય એ છે કે, ઉપલા ચાર દેશોમાં ચાર આચાર્યોએ મહાભારતનું સંપાદન-કાર્ય કર્યું હતું. (૧) પહેલાં વ્યાસદેવજીએ એ ભારત-સંહિતા રચી હતી. (૨) તેનાં ઉપાખ્યાનો સાથે વૈશંપાયને એક લાખ શ્લોકોનો ગ્રંથ બનાવીને જનમેજય રાજાને સંભળાવ્યો, તેને બીજું સંપાદન ગણીએ. (૩) તેનેજ ચૌદલાખ શ્લોકોમાં વધારીને શુકાચાર્યે ગંધર્વ, યક્ષ અને રાક્ષસોના દેશમાં ત્રીજી આવૃત્તિનું સંપાદન કર્યું. (૪) એમાં વળી એકલાખ વધુ શ્લોકો મેળવીને પંદરલાખ શ્લોકોની ચોથી આવૃત્તિ બનાવીને અસિત-દેવલકષ્ટિએ પિતૃઓના દેશમાં પ્રસિદ્ધ કરી. (૫) અને દેવર્ષિ નારદે તેનેજ ત્રીસલાખ શ્લોકોમાં બનાવીને દેવલોકમાં પાંચમી આવૃત્તિરૂપે પ્રસિદ્ધ કરી.

તિષ્ઠેત એ દેવલોક છે. પિતૃલોક માનસરોવર અને કેલાસની આસપાસ છે. હિમાલય-નો ઢાળાવ એ ગંધર્વલોક છે. તેની નીચે યક્ષલોક, પશ્ચિમદિશામાં રાક્ષસલોક અને આ ભારતવર્ષમાં મનુષ્યલોક છે. અહીં ‘લોક’ શબ્દ દેશવાચક અથવા તો રાષ્ટ્રવાચક છે.

મૂળ વ્યાસનું ભારત તો ઉપાખ્યાનોસિવાય જેટલું હતું તેટલું જ છે. તે ચોવીસહજાર શ્લોકોનો ગ્રંથ છે. તેમાં ઉપાખ્યાનોની ભરતી થવાથી તેનું જ લાખ શ્લોકોનું મહાભારત બન્યું અને તેમાં વધારે વધારે ઉપાખ્યાનો ઉમેરાવાથી પૂર્વોક્ત પાંચ સંસ્કરણરૂપે આ ગ્રંથ વધતાં વધતાં બહુજ વધી ગયો. હાલમાં તો વ્યાસકૃત “ભારતસંહિતા” કયાંય પણ મળતી નથી; અને શુક, અસિત-દેવલ અને નારદજીએ સંપાદન કરેલા ગ્રંથ પણ મળી શકતા નથી. સાંપ્રતમાં તો એકલાખ શ્લોકોવાળો જ ગ્રંથ મળી શકે છે. હવે જોવું એ જોઈએ કે, આ જે એકલાખ શ્લોકવાળો ગ્રંથ છે તે કોણે રચેલો છે ?

જો વ્યાસજીજ ભારતના મૂળ રચનાર છે, તો તેમનું નામ આશ્વલાયનના કથન પ્રમાણે “ભારતાચાર્ય”જ છે. ઉપાખ્યાનોસિવાયની ચોવીસહજાર શ્લોકોની ભારતસંહિતા તેમણેજ રચેલી છે એવું આથી સ્પષ્ટ થાય છે. ઉપાખ્યાનો મેળવીને એજ ભારતસંહિતાનું “મહા-ભારત” થઈ ગયું; તથા તેમાં પણ ઉપર કહેલા દેશોની વિવિધ કથાઓ મેળવીને ઉપર કહેલા અન્યાન્ય ગ્રંથો સંપાદિત થયા. વ્યાસકૃત મૂળ “ભારતસંહિતા” સાથે તે ગ્રંથોનો સંબંધ નથી. તેનાં પ્રમાણ જુઓ:—

મન્વાદિ ભારતં કેચિદાસ્તીકાદિ તથોપરે । તથોપરિચરાદ્યન્યે વિપ્રાઃ સમ્યગધીયતે ॥૫૨॥
(મહા. આદિ. અ. ૧)

અર્થાત્ (૧) કોઈ કોઈ તો “નારાયણં નમસ્કૃત્ય” એ શ્લોકથીજ (જેટલેકે આદિપર્વના શ્લોક પહેલાથીજ) મહાભારતની શરૂઆત માને છે. (૨) કોઈ કોઈ આસ્તીકપર્વ (આદિપર્વ-અ. ૧૩)થી મહાભારતની શરૂઆત માને છે; અને (૩) કોઈ કોઈ તો ઉપરિચર રાજની કથા (આદિપર્વ-અધ્યાય ૬૩) થી મહાભારતનો આરંભ માને છે.

પરંતુ ઉપલા શ્લોકો વ્યાસસુત્રિના લખેલા ન હોઈ શકે; કેમકે લેખક જાતેજ “પાતાના ગ્રંથની શરૂઆત ત્રણ સ્થળેથી લોકો માને છે” એવું કદાપિ ન લખી શકે. જો આ પહેલો અધ્યાય વ્યાસેજ લખેલો હોત તો મહાભારતની શરૂઆતનાં સ્થળોવિષેનો મતભેદ તેઓ કદાપિ ન લખત; પરંતુ મહાભારતની શરૂઆતવિષે જે શ્લોકોમાં સંદેહ બતાવેલો છે, તે છેલ્લાજ મહાભારતમાં છે. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, મહાભારતના શરૂઆતના અધ્યાય પાછળથી લખીને કોઈએ મેળવેલા છે; અને એજ કારણથી ઉપર આવેલા શ્લોક (આદિપર્વ-અ. ૧ શ્લોક ૧૦૦ થી ૧૦૭ સુધી) કે જેમાં “એક લાખ શ્લોકોનું આદ્યમહાભારત વ્યાસે લખ્યું હતું” ઇત્યાદિ બાળતો પણ આધુનિક લેખકનીજ લખેલી જણાય છે. એ શ્લોકોમાં જે મહાભારતનાં ત્રણ પ્રારંભસ્થાન કહેલાં છે, તે નીચે પ્રમાણે છે:—

પ્રારંભ	પહેલો	આદિપર્વના અધ્યાય પહેલાના શ્લોક પહેલાથી
”	બીજો	” અધ્યાય ૧૩ માથી
”	ત્રીજો	” અધ્યાય ૬૩ માથી

જો મહાભારત આપણી ખસે આ સમયમાં છે, તે જે સમયમાં રચાયું તે સમયે પણ મહાભારતના પ્રારંભિક શ્લોકોવિષે આટલો મતભેદ હતો !! પરંતુ પ્રથમ અધ્યાયનો લેખક દગલખાજ ન હતો, તેથી તેણે તેના સમયમાં જે મતભેદ હતો, તે જેમનો તેમજ લખેલો છે. જો આજકાલના લેખકો જેવું સ્વમતનું દુરાભિમાન તેનામાં હોત તો તે ત્રણ પ્રારંભિક

સ્થળોના ઉલ્લેખ કરત નહિ. તેની આ વિશ્વાસપાત્રતા ઉપરથી હાલના લોકો પણ પુષ્કળ ઓપ લઈ શકે તેમ છે.

હવે એ ત્રણે પ્રારંભોના પરસ્પર સંબંધ શું છે, તે બહુવું જોઈએ; અને તે માટે કથાની રચના કેવી રીતે થઈ તે પણ જોવું આવશ્યક છે. જેમકે:—

(૧) પ્રથમ વ્યાસમુનિએ જે ભારતસંહિતા રચી તે ગણેશજીએ લખી તથા વ્યાસજીએ જ તે વૈશંપાયન વગેરે શિષ્યોને ભણાવી.

(૨) એજ કથા સર્પચક્ષુમાં વ્યાસશિષ્ય વૈશંપાયને રાજા જનમેજયને સંભળાવી અને તેજ સત્રમાં ઉગ્રશ્રવા સૂતે પણ તે સાંભળી.

(૩) એજ કથા નૈમિષારણ્યનિવાસી શૌનકાદિ ઋષિઓને ઉગ્રશ્રવા સૂતે સંભળાવી. આ પ્રમાણે એકજ ભારતકથા ત્રણે સ્થળે કહેવાઈ. કહેતી વખતે શ્રવણ કરનારાઓ જે જે શંકાઓ વચ્ચે વચ્ચે પૂછતા હતા, તેના જવાબ આપવા પણ જરૂરી હતા; એટલે પ્રત્યેક કથાશ્રવણ વખતે અંતરવિસ્તાર વધતોજ ગયો.

વાસ્તવિક રીતે એ ત્રણે સંપાદકોએ આ અંતરું સંપાદન કયું, એમજ માનવું જોઈએ.

(૧) પહેલી વખત વ્યાસદેવજીએ “ભારતસંહિતા” રચી. (૨) તેનુંજ બીજી વાર સંપાદન વૈશંપાયને કયું; અને તેનુંજ (૩) ત્રીજું સંપાદન ઉગ્રશ્રવા સૂતે કયું. એજ આ બધાનું તાત્પર્ય છે. જેમકે:—

(૧) ભારતના પ્રથમ સંપાદક ભગવાન વ્યાસમુનિ અને તેમનો પ્રારંભ ઉપરિચર કથા અધ્યાય ૬૩ માથી

(૨) ભારતના બીજા સંપાદક વૈશંપાયન અને તેમનો પ્રારંભ આસ્તીકકથા અધ્યાય ૧૩ માથી

(૩) મહાભારતના ત્રીજા સંપાદક ઉગ્રશ્રવા સૂત અને એમનો પ્રારંભ અનુક્રમણિકા-ધ્યાય પહેલાથી

આટલા વર્ણનથી એજ સિદ્ધ થાય છે અને ત્રણ પ્રારંભો માનવાનું કારણ પણ એજ છે. પહેલી વ્યાસમુનિએ રચેલી ભારતસંહિતા, અને તેનુંજ બીજું નામ જય ઇતિહાસ અથવા દ્વિગ્વિજયનો ઇતિહાસ છે. બુદ્ધિઓ:—

જયો નામેતિહાસોઽયં શ્રોતવ્યો વિજિગોષુણા । મહીં વિજયતે રાજા શત્રૂંશ્ચાપિ પરાજયેત્ ॥

(મહાભારત આદિ ૧૨ શ્લોક ૨૦)

અર્થાત્—આ ઇતિહાસનું નામ જય છે. જય ઇચ્છનારા માનવોએ તેનું શ્રવણ કરવું જોઈએ. એ સાંભળવાથી રાજા પૃથ્વીનો વિજય કરી શકે છે અને શત્રુઓને હરાવી શકે છે.

વ્યાસકૃત ભારતસંહિતાનું નામ જય છે અને તેનું વર્ણન, વ્યાસકૃત ભારતનો પ્રારંભ (અ. ૬૩ થી) થવા પહેલાંજ ભૂમિકાના અધ્યાય (અ. ૬૨) માં કરેલું છે—અર્થાત્ અધ્યાય ૬૩ થી મૂળ ભારતસંહિતા કિંવા “જય ઇતિહાસ” ની શરૂઆત થયેલી છે. આ જય ઇતિહાસ વ્યાસે રચેલો છે, અને તેની શ્લોકસંખ્યા લગભગ ચોવીસહજાર હશે.

અધ્યાય ૬૨ માના અંતસુધીનો ભાગ વૈશંપાયને જનમેજય રાજાના પ્રશ્નોના ઉત્તરમાં કહેલો છે, તેથી તે વૈશંપાયને સંપાદન કરેલો છે. આસ્તીકપર્વનો પ્રારંભ ૧૩મા અધ્યાયથી થાય છે અને ત્યાંથીજ વૈશંપાયનનો ભારતગ્રંથ શરૂ થાય છે. સર્પચક્ષુ સાથે આસ્તીક મુનિનો સંબંધ છે, તેથી તેની શરૂઆતમાં આસ્તીકની કથા હોવી આવશ્યક પણ છે.

ત્રીજી આવૃત્તિ ઉગ્રશ્રવા સૂતે સંપાદન કરેલી છે. હાલમાં જે મહાભારત છે, તેની શ્લોકસંખ્યા એક લાખ છે.

તાત્પર્ય એ છે કે, મહાભારતનું સંપાદન (૧) વ્યાસ, (૨) વૈશંપાયન અને (૩) ઉશ્વશ્રવા, એ ત્રણ વિકાનોદ્ધારા થયું છે પહેલો અથ વ્યાસકૃત ભારતસંહિતા કિંવા “જય ઈતિહાસ;” બીજો અથ વૈશંપાયનકૃત “ભારત” અને ત્રીજો અથ ઉશ્વશ્રવાકૃત “મહાભારત” છે. ત્રણે સંપાદકોના સમય વચ્ચે કેટલાંયે સૈંકાં વીતી ગયેલાં છે. પાંડવોના સમયમાં વ્યાસમુનિ, તેમના પછી જનમેજયના સમયમાં વૈશંપાયન અને તેમના પછી સૌતિનો સમય વિક્રમસંવતથી કેટલોક પહેલાંનો માનવો યોગ્ય છે. જો કે સૌતિ ઉશ્વશ્રવાને પણ વૈશંપાયનના સમકાલિન ગણાવેલા છે; તોપણ યુદ્ધકાળની પછીની વાતો પણ એજ મહાભારતમાં હોવાથી છેલ્લા સંપાદક, વિક્રમસંવતનો પ્રારંભ થયો તેની કંઈક પહેલાં થઈ ગયા હશે, એમજ માનવું પડે છે.

આ રીતે એકનાજ સંપાદનથી આ અંથ થયેલો નથી; પરંતુ ત્રણ કાળના ત્રણ જૂઠા જૂઠા સંપાદકોએ તેનું સંપાદન કર્યું છે, એ વાત અહીં સ્પષ્ટ થઈ ગઈ છે. હવે એમાં એજ કારણથી વધારો થયો છે કે નહિ અને થયો હોય તો તેનું સ્વરૂપ શું છે, તેનો વિચાર કરવો જોઈએ.

૪-મહાભારતમાં વધારો થયો છે કે નહિ ?

ઘણાં માણસો કહે છે કે, મહાભારતમાં કેટલીએ વાતો પાછળથી લેખવી દીધેલી છે, અને મનમાં આવી તેવી કેટલીએ વાતો પાછળથી ઘુસાડેલી છે; તેથી તે વિષે આ લેખમાં વિચાર કરીશું. આ નીચે આપેલું કોષ્ટક જોવાથી એ વિષે ખાત્રી થશે.

અનુક્રમિકાંશાયમાં કહેલી શ્લોકસંખ્યા		ગોપાળ નારાયણ- વાળી પ્રત		ગણપત કૃષ્ણાણ- વાળી પ્રત		કુંભકોણમ- વાળી પ્રત	
પર્વ	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક	અં. શ્લોક
૧ આદિ.	૨૨૭	૮૮૪	૨૩૪	૮૬૧૬	૨૩૪	૮૪૬૬	૨૬૦ ૧૦૯૯૮
૨ સભા.	૭૮	૨૫૧૧	૮૧	૨૭૧૨	૮૧	૨૭૦૯	૧૦૩ ૪૩૭૭
૩ વન.	૨૬૯	૧૧૬૬૪	૩૧૫	૧૦૪૬૪	૩૧૫	૧૧૮૫૪	૩૧૫ ૧૪૦૮૧
૪ વિરાટ.	૬૭	૨૦૫૦	૭૨	૨૨૭૨	૭૨	૨૩૨૭	૭૮ ૩૫૭૫
૫ ઉદ્યોગ.	૧૮૬	૬૬૯૮	૧૯૬	૬૫૫૯	૧૯૬	૬૬૧૮	૧૯૬ ૬૭૫૨
૬ ભીષ્મ.	૧૧૭	૫૮૮૪	૧૨૨	૫૯૬૯	૧૨૨	૫૮૧૭	૧૨૨ ૫૯૦૮
૭ દ્રોણ.	૧૭૦	૮૯૦૯	૨૦૨	૯૫૭૨	૨૦૨	૯૫૬૩	૨૦૩ ૧૦૧૨૭
૮ કર્ણ.	૬૯	૪૯૬૪	૯૬	૪૯૬૪	૬૬	૪૯૮૭	૧૦૧ ૪૯૮૬
૯ શલ્ય.	૫૯	૩૨૨૦	૬૫	૩૬૧૮	૬૫	૩૬૦૮	૬૬ ૩૫૯૪
૧૦ સૌપ્તિક.	૧૮	૮૭૦	૧૮	૮૦૩	૧૮	૮૧૦	૧૮ ૮૧૫
૧૧ અંત.	૨૭	૭૭૫	૨૭	૮૨૫	૨૭	૮૨૬	૨૭ ૮૦૭
૧૨ શાંતિ.	૩૨૯	૧૪૭૩૨	૩૬૫	૧૪૮૩૮	૩૬૬	૧૩૭૩૨	૩૭૫ ૧૫૧૫૩
૧૩ અનુશાસન.	૧૪૬	૮૦૦૦	૧૬૮	૭૬૩૯	૧૬૯	૭૮૩૯	૨૭૪ ૧૦૯૮૩
૧૪ અધ્યમેધ.	૧૦૩	૩૩૨૦	૯૨	૨૭૩૬	૯૨	૨૮૫૨	૧૧૮ ૪૫૪૩
૧૫ આશ્રમ.	૪૨	૧૫૦૬	૩૯	૨૦૮૮	૩૯	૧૦૮૫	૪૧ ૧૦૯૮
૧૬ મૌસલ.	૮	૩૨૦	૮	૨૮૭	૮	૨૮૭	૯ ૩૦૦
૧૭ મહાપ્રસ્થા.	૩	૩૨૦	૩	૧૧૦	૩	૧૦૯	૩ ૧૧૧
૧૮ સ્વર્ગારોહણ.	૫	૨૦૯	૬	૩૨૦	૬	૩૦૭	૬ ૩૩૭

કુલસંખ્યા	૧૬૨૩	૮૪૮૩૬	૨૧૦૯	૮૪૫૨૫	૨૦૮૧	૮૩૮૨૬	૨૩૧૫	૯૮૫૪૫
૧૯ હરિવંશ		૧૨૦૦૦	૨૬૩	૧૫૪૮૫		૧૨૦૦૦		૧૨૦૦૦
કુલસંખ્યા		૯૬૮૩૬	૨૩૭૨	૧૦૦૦૧૦		૯૫૮૨૬		૧૧૦૫૪૫

ઉપલા કોષ્ટક ઉપરથી જણાશે કે, મહાભારતની અધ્યાયસંખ્યા નીચે પ્રમાણે છે:-

૧-અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાયમાં વર્ણવેલી અધ્યાયસંખ્યા	૧૬૨૩	અને	શ્લોકસંખ્યા	૮૪૮૩૬
૨-ગોપાળ નારાયણે છાપેલું મુંબઈ મહાભારત	૨૧૦૬	,,	,,	૮૪૫૨૫
૩-ગણપત કૃષ્ણાણએ છાપેલું મુંબઈ મહાભારત	૨૦૮૧	,,	,,	૮૩૮૨૬
૪-કુંભકોણું પ્રકાશિત મહાભારત	૨૩૧૫	,,	,,	૯૮૫૪૫

એમાં હરિવંશની શ્લોકસંખ્યા મેળવવાથી એકંદર સંખ્યા નીચે પ્રમાણે થાય છે:-

	મહાભારત		હરિવંશ		કુલશ્લોક
૧-અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાયવર્ણિત	૮૪૮૩૬	+	૧૨૦૦૦	=	૯૬૮૩૬
૨-ગોપાળ નારાયણે છાપેલું	૮૪૫૨૫	+	૧૫૪૮૫	=	૧૦૦૦૧૦
૩-ગણપત કૃષ્ણાણએ "	૮૩૮૨૬	+	૧૨૦૦૦	=	૯૫૮૨૬
૪-કુંભકોણું પ્રકાશિત	૯૮૫૪૫	+	૧૨૦૦૦	=	૧૧૦૫૪૫

આ સંખ્યા જોવાથી માલમ પડે છે કે, આ સમયમાં મળતા મહાભારતના કોઈપણ પુસ્તકમાં એકલાખ શ્લોક નથી. અધ્યાયોની સંખ્યામાં વધઘટ થઈ છે; પરંતુ એ તો નિઃસંશય છે કે, એમાં જૂદા જૂદા લખનારા-નકલ કરનારા-જ કારણરૂપ છે. કેમકે એથી શ્લોકસંખ્યામાં વધારો થયો નથી; અને માત્ર અધ્યાયસંખ્યામાં વધારો થયો તેથી કંઈ ખાસ નુકસાન નથી. લેખકોએ મોટા અધ્યાયના બળે ત્રણ ત્રણ ભાગ પાડ્યા છે, તેથી માત્ર અધ્યાયસંખ્યાજ વધી ગઈ છે, શ્લોકસંખ્યા વધી નથી.

મુંબઈમાં ગણપત કૃષ્ણાણએ છાપેલું મહાભારતનું પુસ્તક વિશેષ પ્રમાણભૂત છે; પરંતુ તે અત્યારે મળતું જ નથી. એની પછી તેનીજ લગભગ પુનરાવૃત્તિ ગોપાળ નારાયણે છાપી છે. તેની શ્લોકસંખ્યા ઘણી રીતે અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાય સાથે મળતી છે. કુંભકોણુંથી પ્રસિદ્ધ થયેલું મહાભારત મદ્રાસના ગ્રંથોને આધારે પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યું છે. આ પુસ્તકમાં લગભગ ચૌદહજાર શ્લોક અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાયથી વધારે છે. ઉત્તરથી દક્ષિણમાં જતાં જતાં વચ્ચે આ શ્લોકો ભળી ગયા હોય, એવું જ સ્પષ્ટ જણાય છે; અને તેથી મદ્રાસનું મહાભારત વિશ્વાસપાત્ર નથી. મુંબઈમાં છપાયેલા બંને ગ્રંથ ઘણે ભાગે થોડા ઘણા ફેરફારસિવાય એક જવાળ છે તથા શ્લોકસંખ્યામાં પણ બહુ જૂદાપણું નથી, તેથી મુંબઈની પ્રતો વધારે પ્રમાણભૂત છે; અને મુંબઈમાં છપાયેલા ગ્રંથોની શ્લોકસંખ્યા અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાયસાથે પણ ઘણી બાબતમાં મળતી આવે છે.

આવડા મોટા ગ્રંથમાં આટ-આટલી સદીઓ વીતી જવાથી શ્લોકસંખ્યામાં કંઈ વધઘટ થઈ પણ હોય, તો તેમાં કંઈ મહાન આશ્ચર્યની વાત નથી. હાથે લખાવાથી તથા લહિયાઓની ઓછીવત્તી યોગ્યતાને લીધે આ સંખ્યા ઓછીવત્તી થઈ ગઈ છે. ઉપરની સંખ્યા જોવાથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાય રચાયા પછી, ગયાં બે હજાર વર્ષોમાં મહાભારતની કુલ શ્લોકસંખ્યામાં બિલકુલ વધારો નથી થયો; પરંતુ ઘટાડોજ થયો છે. જુઓ:-

- (૧) અનુક્રમભિક્ષિકાધ્યાયમાં વર્ણવેલા કુલ શ્લોક ૮૪૮૩૬ અને ઓછા થયેલા શ્લોક ૦
- (૨) ગોપાળ નારાયણે છાપેલા કુલ શ્લોક ૮૪૫૨૫ અને ઓછા થયેલા શ્લોક ૩૧૧
- (૩) ગણપત કૃષ્ણાણએ છાપેલા કુલ શ્લોક ૮૩૮૨૬ અને ઓછા થયેલા શ્લોક ૧૦૧૦

ઉપરનાં પુસ્તકોમાં એટલાજ શ્લોક ઓછા છે. વધવા કે ઘુસાડવાની વાત તો દૂર રહી, પરંતુ શ્લોક ઓછાજ થયા છે.

શ્લોક લખવામાં પણ કેટલીયે ભૂલો છે. કેટલાક શ્લોક ત્રણ પંક્તિના છે, તો કેટલાક

એક પંક્તિના છે. અમે એ પંક્તિઓ (લીટીઓ) ના, અર્થાત્ અનુબંધ ૩૨ અક્ષરોના છ'દનો એક શ્લોક ગણીને તે પ્રમાણે લખવાનો આ પુસ્તકમાં ચત્ત કર્યો; પરંતુ તેનાથી કેટલીયે ભૂલો થવા લાગી, તેથી તે પ્રચલ્ન છેડીને જેમ છે, તેમજ છાપવાનો નિશ્ચય કર્યો. આ પ્રચલ્નને લીધે અમારા પુસ્તકમાં આદિપર્વની શ્લોકસંખ્યા ૮૭૦૬ થઈ અને અધ્યાય પશુ ૨૩૬ થયા છે. x ગોપાળ નારાયણે છાપેલા પુસ્તકમાં જેટલા શ્લોક છે, તેટલાજ આ પુસ્તકમાં છે; પરંતુ શ્લોકની ગણતરીમાં સુધારો કરવાનો પ્રચલ્ન કરવા જતાં કેટલીક સંખ્યા વધી ગઈ છે. એ પંક્તિઓનો એક શ્લોક, એ રીતે ગણતરી થાય તો આ પુસ્તકમાં અનુક્રમણિકાધ્યાયની શ્લોકસંખ્યા ઠીકઠીક મળી રહેશે; પરંતુ તેમ કરવામાટે ખૂબ સમય જોઈએ અને તુલના કરવા માટે પણ કેટલાયે ગ્રંથોના પાઠ જોવા જોઈએ. એ કાર્ય મહાન પરિશ્રમ અને ખૂબ આર્થિક વ્યયનું છે.

હાલમાં ઔદ્યોગિકરણની પ્રેરણાથી પૂનાની “ભાંડારકર પ્રાચીન વિદ્યા સંશોધક સંસ્થા” માં મહાભારતના સંશોધનનું કાર્ય ચાલુ છે. કેટલાય લાખ રૂપિયા તેમાં ખર્ચાશે. કેટલાય વિદ્વાનોને તે કાર્યમાં રોકેલા છે. પ્રત્યેક માસે હજારો રૂપિયાનો ખર્ચ થાય છે. ગયાં ચાર-પાંચ વર્ષોથી એ કાર્ય ચાલ્યા કરે છે; પરંતુ છાપવાનું કાર્ય શરૂ થવાને તો હજી કેટલાંય વર્ષ લાગશે. આથી ખાતરી થશે કે મહાભારતના સંશોધનનું કાર્ય કેટલું મહાન ખર્ચાળ છે. ઉપરના કાર્યમાટે કેટલાય લાખ રૂપિયાના ખર્ચનો અંદાજ નક્કી કરેલો છે. અમે તે ગ્રંથની રાહ જોઈએ છીએ.

એ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ થતાંસુધી અમારા માર્ગદર્શક ગ્રંથો મુખ્યમંત્રી છપાયેલા મહાભારતના ગ્રંથો છે. તેમાં શ્લોકસંખ્યા અનુક્રમણિકાધ્યાયમાં લખેલી સંખ્યાથી ઓછી હોવાથી પ્રક્ષિપ્ત શ્લોક પણ ઘણે ભાગે નહિ આવે; અને આવશે તોપણ બહુજ ઓછા આવશે.

આમ હોવા છતાં પણ કેટલાક વિદ્વાનો કહે છે કે, મહાભારતમાં બહુજ પ્રક્ષિપ્ત ભાગ છે. કેટલાય શ્લોકો પાછળથી લેખેલા છે અથવા જાણી બુજીને ઘુસાડેલા છે. હવે આપણે એ બાબતનો વિચાર કરવો જોઈએ કે શું એ કહેવું સાચું છે ?

કેટલાક શ્લોકો લેખકોની ગતિક્રિયાથી એમાં ઘુસી ગયા છે, એમાં તો શંકાજ નથી. આવડા મોટા ગ્રંથમાં અને આટલા લાંબા કાળમાં એમ થવું સ્વાભાવિકજ છે; પરંતુ જાણી જોઈને શ્લોકો ઘુસાડવામાં મહાન દોષ હોવાથી તેનો વિચાર અધિક સૂક્ષ્મ દષ્ટિએ કરવો જોઈએ.

અમે આગળ બતાવી ગયા છીએ કે, મહાભારત “સર્વસારસંગ્રહ ગ્રંથ” (એનસાઇક્લોપીડિયા) છે. જેઓ સારસંગ્રહ ગ્રંથની રચના જાણે છે, તેઓજ મહાભારતના મહત્ત્વને સમજી શકે છે. અંગ્રેજી ભાષામાં “ગ્રિટનનો સારસંગ્રહ ગ્રંથ” (એનસાઇક્લોપીડિયા ગ્રિટનિકા) છે. તેની અત્યારસુધીમાં અગીઆર આવૃત્તિઓ થઈ ચૂકી છે. પ્રથમ આવૃત્તિના સંપાદક જૂદા હતા અને અગીઆરમી આવૃત્તિના જૂદા છે. વળી વચ્ચે પણ બીજા કેટલાય સંપાદકો થયા છે. એ ૧૧ આવૃત્તિઓ પૈકી પ્રથમ વાર છપાયેલો “ગ્રિટન સારસંગ્રહ ગ્રંથ” નાનો હતો; અને દર વખતે વધતાં વધતાં છેદલી અગીઆરમી આવૃત્તિ વખતે તો તે બહુજ વધી ગયો છે. તેમાં કેટલીયે વાતો નવી ઉમેરવામાં આવી છે અને કેટલીયે બાબતોમાં સંશોધન કરીને તેને સારા સ્વરૂપમાં રચી કરાઈ છે. આમ થવાને લીધે પ્રથમના અને હાલના ગ્રંથમાં જમીન-આસ્માનનો ફેર પડી ગયો છે; તોપણ સૌ લોકો કહે છે કે, આ (રિવાઈઝડ એન્ડ

x યાદ રાખવાનું છે કે, આ સમાલોચનાના મૂળલેખક શ્રીમાન શ્રીપાદ દામોદર સાતવલે-કરના સંપાદનદ્વારા ઔદ્યોગમાં જે મહાભારત મૂળ તથા હિંદી રીકા સાથે પ્રસિદ્ધ થાય છે, તેનેજ લગતી આ હકીકત છે.

લિલ્લુ-અખાનંદ

એન્લાન્ડ એનસાઇક્લોપીડિયા) સંશોધિત તથા સંવર્ધિત ‘સારસંગ્રહ ગ્રંથ’ છે. કોઇપણ તેને એમ નથી કહેતું કે, તેમાં વધારો થયો છે અથવા અમુક અમુક ઘુસાડેલું છે. સર્વ કોઇ ઉલટા એ નવીન અને સંવર્ધિતજ સારસંગ્રહ ગ્રંથને પસંદ કરે છે.

હવે આશ્ચર્યની વાત એ છે કે, જે લોકો આ અંગ્રેજ સંવર્ધિત સારસંગ્રહને પસંદ કરે છે, તેઓજ મૂળ ભારત સંહિતાની સંશોધિત અને સંવર્ધિત ત્રીજી આવૃત્તિને માટે કહે છે કે, એમાં તો ઘુસાડો થયેલો છે ! એમાં તો પ્રક્ષિપ્ત ભાગ છે !! જે ‘ભારત’ અને ‘મહાભારત’ એ “સારસંગ્રહ ગ્રંથ” છે, તોપણ તેની બીજી અને ત્રીજી આવૃત્તિ વખતે તેમાં કંઈ સુધારોવધારો થયેલો હોય તો તેમાં શો અપરાધ છે ? જે અપરાધ બ્રિટિશ સારસંગ્રહમાં નથી થતો, તે આર્યોના સારસંગ્રહમાં શી રીતે ગણવામાં આવે છે ?

સૌથી પ્રથમ વ્યાસમુનિએ “ભારતસંહિતા” કિંવા “જય” નામે એક સારસંગ્રહ ગ્રંથ રચ્યો. યૂરોપના સારસંગ્રહમાં અને આમાં ભેદ એટલોજ છે કે, યૂરોપના સારસંગ્રહમાં રસહીનતા હોય છે, ત્યારે આ ગ્રંથ તો કાવ્યરૂપે લખાવાથી સુરસતાથી ભરેલો છે. વળી યૂરોપના ગ્રંથ કેવળ સંગ્રહની દૃષ્ટિએ લખાયા છે. કૌરવપાંડવોનો ઇતિહાસ આપતાં વ્યાસ ભગવાને પોતાના સમયનાં સઘળાં શાસ્ત્રો એમાં એવી યુક્તિપૂર્વક લખેલાં છે, કે જેથી વાંચનારનું મન પ્રસન્ન થતું ચાલવાની સાથે સાથે તેને સઘળાં શાસ્ત્રોનું અતિઉપકારક જ્ઞાન પણ મળતું ચાલે છે. ઉદાહરણતરીકે જુઓ કે, ગ્રંથકારને ભૂગોળનું વર્ણન કરવું છે, તો તેને માટે તે એકે કથાપ્રસંગજ લે છે કે, અર્જુન યાત્રા કરવા ગયો; અને એ બહાને તે તે સમયનાં ગામો, નગરો, પર્વતો અને બીજાં અનેક દ્રશ્યોનાં વર્ણન કરે છે. આવી જગ્યાએ અર્જુનયાત્રાનું વર્ણન, એ તો માત્ર એકે આધારજ છે; મુખ્ય ઉદ્દેશ તો તે વખતના ભૂગોળવર્ણનનોજ છે. આ રીતે અનેક રમુતિઓ, અનેક ધર્મો અને અનેક મતોનું વર્ણન મહાભારતમાં કરેલું છે. કોઈ જ્ઞાની પુરુષ, ધર્મરાજને અથવા બીજા કોઈને અમુક શાસ્ત્ર કે સિદ્ધાંત કહે છે; એ પ્રસંગ ઉપરથી એવું અનુમાન કરવું કે, સાચેજ ધર્મરાજને અથવા બીજા કોઈને એ વાત અવશ્ય કહેલી હતી, તો તે તદ્દન ભૂલ છે. ગ્રંથકારને તે પ્રસંગના વર્ણનના મિષ્ટથી તે વર્ણન ત્યાં કરવું ઇષ્ટ છે. જેમકે દુર્યોધન અને ભીમના ગદાયુદ્ધના પ્રસંગમાં બળરામ આવી પહોંચ્યા, અને તે વખતે બળરામની યાત્રાને બહાને સરસ્વતી વગેરે તીર્થોનું વર્ણન ત્યાં કરેલું છે. યુદ્ધપ્રસંગની દૃષ્ટિએ આ વર્ણન અપ્રાસંગિક છે; પરંતુ “સારસંગ્રહ ગ્રંથ”ની દૃષ્ટિએ તો ગ્રંથકારને માટે એટલો સંગ્રહ પણ પૂરતો છે. કેમકે તેમને દુર્યોધન અને ભીમના યુદ્ધનું વર્ણન કરવાનું મુખ્ય પ્રયોજન નથી, પણ બળરામના નિમિત્તે તીર્થોનું વર્ણન કરવું અધિક ઇષ્ટ છે.

આથી કોઈ એમ રખે સમજે કે મહાભારતનું ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ કંઈ મહત્ત્વજ નથી. ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ પણ મહાભારતનું મહત્ત્વ સારસંગ્રહ ગ્રંથના મહત્ત્વ જેટલુંજ છે. એ બન્ને બાબતોનું એકીકરણ મહાભારતમાં જેવું થયું છે, તેવું જગતભરના કોઈપણ ગ્રંથમાં થયેલું નથી. આવું હોવાથી એનું નિરીક્ષણ આપણે ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ પણ કરી શકીએ છીએ. આ પ્રમાણે સર્વાંગ સંપૂર્ણ હોવાથીજ આ ગ્રંથ માનવકૃત ગ્રંથોમાં અદ્વિતીય છે.

આપણે મહાભારતનું આટલું સામાન્ય સ્વરૂપ ધ્યાનમાં રાખીને તેની ત્રણે આવૃત્તિઓનો નિર્ણય કરવો ઘટે છે.

૧-પ્રથમ આવૃત્તિ:-અથવા વ્યાસમુનિકૃત “ભારતસંહિતા” લગભગ ચોવીસ હજાર શ્લોકોનો ગ્રંથ હોઈને તેનું નામ “જય ઇતિહાસ” પણ હતું. તેમાં અર્જુનના દિગ્વિજયના ઇતિહાસ સાથે તે સમયનાં શાસ્ત્રોનું પણ વર્ણન હતું અને કેટલાંક મહત્ત્વનાં આખ્યાન પણ હશે.

૨-ત્રીજી આવૃત્તિ:—આ સંશોધિત તથા સંવર્ધિત આવૃત્તિ વૈશંપાયનકૃત હોઇને તેનું નામ “ભારત” છે. એમાં ઉપાખ્યાનો તથા એમના સમયનાં શાસ્ત્રોનાં પશુ વધારો થયો હતો.

૩-ત્રીજી આવૃત્તિ:—એ સંશોધિત અને સંવર્ધિત આવૃત્તિ ઉગ્રશ્રવા સૌતિએ ચોળેલી હોઇને ‘ભારત’નું “મહાભારત” બની ગયું. વિવિધ શાસ્ત્રો તથા સેંકડો ઉપાખ્યાનો આ આવૃત્તિ-સમયે ઉમેરવામાં આવ્યાં; અને તેથી એ ગ્રંથ એક લાખ શ્લોકોનો થઇ ગયો. વિક્રમની પૂર્વે કેટલાંક સૈંકાં ઉપર આ ગ્રંથ આ પ્રકારે ત્રીજા સંસ્કરણથી સંસ્કારિત થયો.

વ્યાસમુનિના સમયમાં જે ધર્મમત તથા શાસ્ત્ર ન હતાં અને જે વૈશંપાયનના સમય-સુધીમાં બન્યાં હતાં, તે વૈશંપાયને તેમાં ભેળવી દીધાં; તથા ઉગ્રશ્રવાના સમયમાં જેટલાં મત-મતાંતર અને શાસ્ત્રો હતાં, તે સર્વ તેમણે તેમાં ઉમેરીને પોતાના સમયસુધીનાં જરૂરી સંશોધન તથા સંવર્ધનથી એ ગ્રંથ પરિપૂર્ણ કર્યો. જે રીતે ખ્રિસ્તીશ સારસંગ્રહ ગ્રંથ (એનસાઈ-ક્લોપીડિયા ખ્રિટાનિકા)ની અગીઆરમી આવૃત્તિ, તે છપાતાં સુધીમાં સંપૂર્ણ કરવાનું તેના સંપાદકનું કર્તવ્ય હતું; તેમ ઉગ્રશ્રવાનું પશુ કર્તવ્ય હતું કે, તેમણે તેમના સમયસુધીના સંસ્કારો ઉમેરીને “મહાભારતીય સારસંગ્રહ ગ્રંથ”ને પૂર્ણ કરવો જોઇએ. તેમને પોતાના કર્તવ્યનું પૂરેપૂરું ભાન હતું, તેથીજ તેમણે તેમના સમયસુધી તેને સંપૂર્ણ કર્યો છે. ઉગ્રશ્રવા પછી એવો કોઇ વિદ્વાન આ દેશમાં થયો નહિ કે જે ત્યારપછીનાં અનેક શાસ્ત્રોના સાર તેમાં ચોજી દે અને તેની ચોથી આવૃત્તિ તૈયાર કરે. ખરેખર, એ વિદ્યાહીનતાનીજ પરિ-સ્થિતિનો દોષ છે.

ઉગ્રશ્રવાના વખતમાં પરસ્પર ભિન્ન મતો આ દેશમાં પ્રચલિત હતા, તેથી તેનો સાર આપવા છતાં પશુ તેની પરસ્પર ભિન્નતા દર્શાવીને તેમનું એકીકરણ કરવાનો પ્રયત્ન ઉગ્રશ્રવાએ કર્યો છે. ઉગ્રશ્રવાની આ કુશળતા જાણનારજ તેમની અદ્વિતીય વિદ્વત્તાને સમજી શકશે. આજ કારણથી આ મહાભારત ગ્રંથ રાષ્ટ્રીય જીવનનો આધાર અને સર્વમાન્ય ગ્રંથ મનાયો છે, કેમકે તે અનેક મતભેદો વચ્ચે પશુ એકતાનોજ ઉપદેશ કરે છે.

“સારસંગ્રહ ગ્રંથ”જ રાષ્ટ્રીય મહાગ્રંથ બને છે. પ્રત્યેક દેશાભિમાની પુરુષને તેનું અભિમાન થાય છે અને તે તેમાંથી રાષ્ટ્રીયતાનું અમૃતપાન કરે છે. આ મહાભારત ગ્રંથ એવાજ પ્રકારનો છે.

આજ રીતે અગ્નિપુરાણ, ભવિષ્યપુરાણ વગેરે ગ્રંથ લખાયા હતા; પરંતુ મહાભારતના જેટલી યોગ્યતા કોઇપણ ગ્રંથમાં નથી. લોકો જો સારસંગ્રહ ગ્રંથની દૃષ્ટિએ આ ગ્રંથો તરફ જોશે તોજ તેઓ તેનું મહત્ત્વ સમજી શકશે અને તોજ તેમને ખબર પડશે કે, એમાં જે પરસ્પર વિરોધી કથનો છે, તે ઘુસાડેલાં નથી; પરંતુ અનેક પ્રકારના મતમતાંતરોનો સાર આપતાં એ બધું લખવાનું સંપાદકનું કર્તવ્યજ હતું. પ્રત્યેક સારસંગ્રહ ગ્રંથમાં એવુંજ થયા કરે છે—અર્થાત્ આ મહાભારત ગ્રંથ સંશોધિત અને સંવર્ધિત સારસંગ્રહ ગ્રંથની ત્રીજી આવૃત્તિ છે.

એમાં લેખકોના પ્રમાદથી અધ્યાયોમાં ઉલટસુલટ થઈ ગઈ છે અને શ્લોકોમાં હેરફેર થઈ ગયું છે. કેટલેક સ્થળે મેળવણી પશુ થઈ હશે (જેમકે કુંભકોણમના મદ્રાસી મહા-ભારતમાં દેખાઈ આવે છે તેવી), તે બધી અદ્વપક્ષ લેખકનાજ (ભાડુતી લલિયાઓનાજ) કારણ-થી સમજવી જોઈએ. એ વખતમાં તાડપત્રનીજ પોથીઓ બનતી હતી, એટલે એનાં પાનીયાં-ઓ ઉલટાંસુલટાં મૂકવાથી અધ્યાય પશુ આગળનો પાછળ અને પાછળનો આગળ થઈ જાય, તો તેમાં કંઈ મોટી વાત નથી. આવીજ રીતે શ્લોક વગેરેમાં હેરફેર થવાનાં કંઈએક કારણો હોઈ શકે છે. આ પ્રમાણે એક લાખ શ્લોકોનો ગ્રંથ બે હજાર વર્ષ સુધી લગભગ જેમનો તેમજ રહ્યો.

અને જે કંઈ આધુ'પાહુ'બધુ' તે પણ બહુ થોડું જ થયું, એ ખરેખર ભારતવાસીઓને માટે બહુ ભૂષણરૂપજ છે; પરંતુ યૂરોપિયન લોકો તો બસ કંઈની કંઈ કલ્પનાઓ લખી મારે છે અને અમારા વિદ્વાનો પણ (જરાપણ આધુ'પાહુ' બોલ્યા વિના) તેમનીજ પુનરાવૃત્તિ કર્યા કરે છે ! ખરેખર, આ ભારતવાસીઓની માનસિક પરતંત્રતાનું જ ઘોતક છે. આપણા લોકો આદિપર્વના પહેલા ૬૨ અધ્યાય, કે જે મહાભારતની ભૂમિકારૂપજ છે, તે વાંચી જોય તો તેમને સ્પષ્ટ જણાશે કે, આ એક રાષ્ટ્રીય સારસંગ્રહ ગ્રંથ છે. જ્યારે તેમને આવી કલ્પના આવશે, ત્યારે પછી તેમને પરસ્પર વિરોધી કથનોની સંગતતા સમજવામાં મુશ્કેલી નહિ નડે. એકવાર દષ્ટિકોણ બદલાય એટલું જ બસ છે. દોષ આ અનુપમ ગ્રંથમાં નથી, પણ જોનારાઓની મલિન દષ્ટિમાં છે.

જે મહાભારતથી ઉગ્રશ્રવાની વિદ્વત્તા અને બુદ્ધિકૌશલ્યનું જ્ઞાન થયું જોઈએ, તેને બદલે તેના તરફ કેટલાક લોકો વિપરીત દષ્ટિએ જોવા લાગ્યા; તેથી તેમાં તેમને પરસ્પર વિરોધજ દેખાઈ આવ્યો. આ કારણથી વાંચનાર બંધુઓને નિવેદન છે કે, તેઓ આ મહાભારત ગ્રંથને પોતાનો “રાષ્ટ્રીય મહાગ્રંથ” સમજે; બે હજાર વર્ષો પહેલાંની સ્થિતિ દર્શાવનારો “સારસંગ્રહ ગ્રંથ” છે, એમ પણ માને; અને પાંચહજાર વર્ષ પહેલાંનો રાજકીય, સામાજિક, ધાર્મિક અને ઇતિહાસનો પણ પ્રામાણિક ગ્રંથ છે, એમ સમજીને તેઓ તેનું વાચન કરે. કેમકે એવી સવળી દષ્ટિ હશે તોજ તેના વાચનથી આનંદ પ્રાપ્ત થશે. આશા છે કે, વાંચનારાઓ એજ દષ્ટિથી આ અતિમહત્વપૂર્ણ મહાન ગ્રંથનું વાચન કરશે. (કે જેમ કરવાથી તેની રહેણી અને કરણીમાં મોટો ફેરફાર થઈને તેનું પોતાનું, કુળકુટુંબનું, વંશવારસનું, જ્ઞાતિબંધુઓનું, ગ્રામવાસીઓનું અને દેશબંધુઓનું પણ ઘણું જ ભડું થશે.)

૫-મહાભારતનું મહત્વ

આની પહેલાં દર્શાવાઈ ચૂકયું છે કે મુંબઈ, બંગાળ, સંયુક્ત પ્રાંત અને પંજાબના મહાભારતના ગ્રંથોમાં પ્રક્ષિપ્ત ભાગ વધારે નથી; અને જે છે તે પણ કાળ અને ગ્રંથવિસ્તારનો વિચાર કરતાં ઉપેક્ષાપાત્રજ છે, એમ સાબીત થાય છે. મદ્રાસના મહાભારતમાં ફેરફાર અને પ્રક્ષેપ પણ બહુ છે, તેથી મદ્રાસી મહાભારત વિશ્વાસપાત્ર નથી. સારાંશરૂપે આટલું કહ્યા પછી એક શંકા થાય છે કે, ત્રણ જૂદા જૂદા કાળમાં ત્રણ જૂદા જૂદા વિદ્વાનોએ જેની રચના કરી છે, એવા મહાભારતમાં રચનાપદ્ધતિ સમાનજ રહી છે, એ વિષે શું પ્રમાણ છે ? આ વિષે પ્રમાણ તો એ ત્રણે સંપાદકોના મનની સમાન પ્રવૃત્તિજ છે. અદ્યાપિપર્યંત જગતમાં કેટલાય સંપાદકો થઈ ગયા; પરંતુ એવો એક પણ સંપાદક નથી કે જેણે મૂળ ગ્રંથકારના ગ્રંથને બાણી ખુઝીને બગાડી નાખ્યો હોય.

યૂરોપમાં સૈકાંઓ પૂર્વે તૈયાર થયેલા કોષોની સંશોધિત અને સંવર્ધિત આવૃત્તિઓ કેટલીએ છપાઈ છે; પરંતુ કોઈપણ સંપાદકે મૂળગ્રંથના સ્વરૂપમાં બગાડો કર્યો નથી. ભારત-વર્ષમાં પણ કેટલાય સંપાદકોએ મૂળ પુસ્તકને વધાર્યું છે, પણ તે એજ રીતે વધાર્યું છે. સાધારણ વિદ્વાન સંપાદક પણ પોતાની જવાબદારી સમજતા હોય છે; તો પછી મહાભારતના તો ત્રણે સંપાદકો અસાધારણ વિદ્વાન અને પોતાની જવાબદારી સમજનારા હતા. શ્રી ભગવાન વેદવ્યાસ, વૈશંપાયન અને ઉગ્રશ્રવા, એ કંઈ સાધારણ વ્યક્તિઓ ન હતી. જેઓ પોતે ગ્રંથને વાંચી શકતા નથી, અથવા તેમના કાર્યનું ગૌરવ સમજી શકતા નથી, તેઓ ભલે ક્યે તેમ લખે; પરંતુ જવાબદાર વિદ્વાન તો ઉપરના ત્રણે વિદ્વાનો તરફ દોષદષ્ટિથી બોધજ શકશે નહિ.

લગવાન વેદવ્યાસજીએ જે રીતે પહેલી ભારતસંહિતા રચી હતી, તેજ રીતે વૈશંપાયને વધારે કર્યો અને તેજ રીતે ઉગ્રશ્રવાજીએ પણ વધારે કર્યો હશે. એથી ઉલટું માનવાનું કંઈપણ કારણ નથી. તેમાં પદ્ધતિની જૂદાઈ હોત તો કોઈપણ પ્રાચીન અંથકાર, મહાભારત-વિષે શંકા કરી શકત; પરંતુ ગયાં બે-ત્રણ હજાર વર્ષોના કોઈપણ અંથકારે મહાભારતવિષે એવી શંકા નથી કરી, પણ લગલગ બધા પ્રાચીન વિદ્વાનો તેને પ્રમાણરૂપજ માનતા આવ્યા છે.

મહાભારતના સુપ્રસિદ્ધ ટીકાકાર શ્રી નીલકંઠ ચતુર્ધર જાતેજ ટીકા કરતાં લખે છે કે, “આ શ્લોક પ્રશિષ્ટ છે, પરંતુ આવી બાબતો બહુજ થોડી છે; અને આવડા મોટા અંથની બાબતમાં આટલા લાંબા કાળમાં એ પ્રમાણે થવું સ્વાભાવિકજ છે, તેથી ઉપલી શંકા પાયાવિનાની છે.”

હવે મહાભારત એ પ્રમાણભૂત અંથ છે, એ વિષે કોઈને શંકા ન હોવી જોઈએ. જો કે આ મહાભારતમાં વળવેલી કેટલીક વાતો હાલમાં વૈજ્ઞાનિક જ્ઞાન વધી જવાથી અપ્રામાણિક સિદ્ધ થશે તથા તર્કવૃદ્ધિ થવાને લીધે કેટલીક બાબતો આ વખતે માનવી અશક્ય થઈ પડશે; છતાં પણ એ બાબતો અંથના મહત્વને ઓછું કરતી નથી, એજ દર્શાવવાનો અહીં ઉદ્દેશ છે. આગળ વિવેચનમાં પ્રસંગોપાત એ વિષે વિચાર કરીશું. હવે આ મહાભારતની સર્વસાધારણ મહત્તાનો વિચાર કરીએ.

(ક) જૂદા જૂદા મતોનું એકીકરણ

શેવ, વૈષ્ણવ, ગાણપત્ય વગેરે અનેક મતમતાંતરે આ દેશમાં વિક્રમ સંવત પહેલાંથીજ શરૂ થયેલા છે. તેમને આપસ આપસમાં વિલક્ષણ પ્રકારનો ઝગડો પણ હતો. તેમનું એકીકરણ કરવાનું કામ ઉગ્રશ્રવાજીનું હતું. એ કાર્ય તેમણે મહાભારતની ત્રીજી આવૃત્તિમાં ખૂબ ઉત્તમતાપૂર્વક કરી બતાવ્યું છે.

લગવજ્ઞગીતામાં પણ જેમ સાંખ્યયોગ તથા કર્મ, ઉપાસના વગેરેની પણ યોગ્ય સંગતિ કરીને બધાનું એકીકરણ કરેલું છે, તેજ રીતે મહાભારતમાં પણ સ્થળે સ્થળે અનેક પ્રકારે બહુ આતુર્યપૂર્વક એકીકરણ કરેલું છે.

વૈષ્ણવોને વિષ્ણુની શ્રેષ્ઠતા, શેવોને શિવજીની શ્રેષ્ઠતા તથા બીજા મતવાળાઓને પોતપોતાના પ્રિય દેવતાઓની શ્રેષ્ઠતા પ્રિય હતી; તેથીજ સમાજમાં વિવિધ પ્રકારના ઝગડા ઉભા થતા હતા. આ ઝગડાઓ શાંત પાડીને સર્વને એક ધર્મબંધનથી બાંધવાનું કામ ઉગ્રશ્રવાજીને કરવાનું હતું અને તે કાર્ય તેમણે અત્યંત ઉત્તમ રીતે કર્યું છે.

વેદમાં ઈંદ્ર, વરુણ વગેરે જૂદા જૂદા અનેક દેવતાઓ છે. તે જૂદા જૂદા દેવતાઓમાં વ્યાપક એક અભિન્ન આત્મા છે, અને તે એક અદ્વિતીય આત્માજ બીજા દેવતાઓનાં નામ ધારણ કરે છે. આ વાત વેદમાં બતાવેલી છે.

इंद्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।

एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्त्यग्निं यमं मातरिश्वानमाहुः ॥ (ऋ. ૧-૧૬૪-૪૬)

यो नः पिता जनिता यो विधाता धामानि वेद भुवनानि विधा ।

यो देवानां नामधा एक एव ॥

(ऋ. ૧૦-૮૨-૩)

“ જાની પુરુષો એકજ સદ્વસ્તુને અનેક નામોથી વળુંવે છે. એકજ દેવને તેઓ અગ્નિ, સૂર્ય, વરુણ, સુપર્ણ, યમ, માતરિશ્વા વગેરે કહે છે. જે આપણો પિતા, ઉપાદક અને બનાવનાર છે; જે સકળ જગતનો જ્ઞાતા છે; તે એકજ દેવ બીજા બધા દેવતાઓનાં નામ ધારણ કરે છે.”

આ મંત્રોથી દેવતાઓનો અનેકાનેકવાદ નિર્મૂળ થાય છે. વેદોમાં અનેક દેવતાઓનાં વર્ણન હોવા છતાં અમે કહીએ છીએ કે, વેદોમાં એક જ પરમાત્માની કલ્પના છે અને તેનો મુખ્ય આધાર ઉપરોક્ત મંત્રો છે. વેદોમાં એવા અનેક મંત્ર છે; અને તે બતાવે છે કે, વેદમાં ઈંદ્ર, વરુણ વગેરે અનેક દેવતાઓનાં જૂદાં જૂદાં વર્ણન હોવા છતાં પણ તે બધા દેવતાઓનાં વર્ણન ભેગાં મળીને એક જ દેવતાનું વર્ણન થાય છે. આ વૈદિક કલ્પના મહાભારતની ત્રીજી આવૃત્તિ વખતે-અર્થાત્ ઉચ્ચશ્રવાણના સમયમાં નિર્મૂળ થઈ ચૂકી હતી; અને ઘણાખરા લોકો એમજ સમજતા હતા કે, પોતપોતાનાજ દેવ સર્વશ્રેષ્ઠ છે. શૈવ શિવજીની મહત્તા અને વૈષ્ણવ વિષ્ણુની મહત્તા ગાવા લાગ્યા અને પરસ્પર મતભેદ હોવાને લીધે એકબીજાનાં માથાં પણ ફેડવા લાગ્યા. માંહોમાંહેના આ કુદ્ર મતભેદોને લીધે વિદેશી લોકો આપણા રાષ્ટ્રમાં પણ ઘુસવા લાગ્યા હતા. આ પડતીની દશાને દૂર કરીને સૌને એકતારૂપી ધર્મબંધનથી બાંધવાનું કામ ઘણુંજ મુશ્કેલ હતું, પણ તે શ્રી ઉચ્ચશ્રવાણએ ખૂબ ચતુરાઈપૂર્વક કર્યું.

ઉપર કહેલા વૈદિક સિદ્ધાંતનેજ ઉચ્ચશ્રવાણએ આધુનિક રીતે રજૂ કર્યો છે. ઉપર કહેલા વૈદિક મંત્રોનાં ઈંદ્ર, મિત્ર (સૂર્ય), વરુણ, વગેરે જૂદાં જૂદાં નામોમાં એકજ અભિન્ન ઉપાસ્ય દેવ રહેલો છે. એ જે રીતે કહ્યું છે તેજ રીતે શિવ, વિષ્ણુ વગેરે દેવતાઓની અંદર એકજ અભિન્ન ઉપાસ્ય દેવ છે; એટલુંજ નહિ પણ એ દેવો એકબીજાને લીધેજ પૂર્ણ થાય છે. શિવથી વિષ્ણુની મહત્તા અને વિષ્ણુથી શિવની મહત્તા છે; વગેરે અનેક યુક્તિપ્રયુક્તિઓથી, જૂદા જૂદા મતોની જૂદાઈ મટાડીને તેનું એકજ દર્શાવ્યું છે.

અત્રે ઉપરનું એકજ ઉદાહરણ દર્શાવ્યું છે; પરંતુ એવાં તો સંકડો દષ્ટાંત મહાભારતમાં છે કે જેમાં ધર્મ, દેવત, પંથ, મત-મતાંતર, ઉપાસના, આચાર વગેરેની ભિન્નતા દૂર કરીને સૌને એકજ સનાતન વૈદિક ધર્મના બંધને બાંધીને એકત્રિત કરવાનો પ્રયત્ન ઉચ્ચશ્રવાણએ કર્યો છે; એટલુંજ નહિ પણ મહાભારતને લીધેજ સનાતન ધર્મનો આતુર્વણ્ય સમાજ કે જે બૌદ્ધ અને જૈન વગેરેના વિવિધ હુમલાઓથી કચરાઈને જર્જરિત થઈ ગયો હતો તથા અંતર્ગત પંથભેદોને લીધે અનેક રીતે છિન્નભિન્ન થઈ ગયો હતો, તે એક “ રાષ્ટ્રપુરુષ-રૂપ ” અર્થાત્ એકત્ર થયો; અને એજ મહાભારતમાંથી નવજીવન મેળવીને તે પાછલા સમયમાં જીવંત તથા જાગ્રત જેવો બની રહ્યો.

ઉચ્ચશ્રવાણ આ કાર્ય નિઃસંદેહ અભિનંદનને યોગ્ય છે; કેમકે જે વાત એ વખતે અશક્ય જેવી હતી, તેજ ઉચ્ચશ્રવાણે કરી બતાવી છે. એ વાત જૂદી છે કે, તેમના પછી સંચાલન કરનાર કોઈ વિદ્વાન ન થયો, તેથી ફરીથી પણ ભારતવાસીઓ મતમતાંતરોના ઝગડામાં ઉતરી પડ્યા; પરંતુ એ ભૂલ ઉચ્ચશ્રવાણની નથી પણ તેમની પાછળનાઓની છે. અસ્તુ. આવી રીતે અને આવા ઉદ્દેશથી જેમણે ‘ ભારત ’ નું ‘ મહાભારત ’ બનાવ્યું, તેમનું પ્રશંસાપાત્ર કાર્ય દરેકે જાણુવા જેવું હોઈને એને માટે તેમનું હૃદયપૂર્વક અભિનંદન કરવું જરૂરનું છે.

(ખ) સ્મૃતિ, શાસ્ત્ર અને નીતિસંગ્રહ

મહાભારતમાં અનેક નીતિશાસ્ત્રોનો સંગ્રહ છે. વિદુરનીતિ, કણ્ણિકનીતિ, નારદ-નીતિ તથા અન્યાન્ય પણ અનેક નીતિઓ છે. એ પ્રત્યેક નીતિશાસ્ત્ર એક સ્વતંત્ર પુસ્તક છે અને તેનો ઉદ્દેશ પણ મહાન છે. આ બધાંજ નીતિશાસ્ત્રોનો સંગ્રહ આ મહાભારતમાં છે; અને એવું છે તેથી તેની યોગ્યતા કંઈ ઓરજ વધી ગઈ છે.

કણ્ણિકનીતિ સમ્રાટોનાં સામ્રાજ્ય વધારવાનો મત પ્રદર્શિત કરે છે; અને વિદુરનીતિ ગરીબ પ્રજાના સમાન અધિકારનો સામ્યવાદ રજૂ કરે છે. આ રીતે જૂદી જૂદી નીતિઓનાં

ધ્યેય જ્યાં જ્યાં છે, એ વિવિધ ધ્યેયોવાળાં વિવિધ નીતિશાસ્ત્રોનો સંગ્રહ આ મહાભારતમાં છે, તેથી મહાભારત એ એક નીતિશાસ્ત્રોનો પણ મહાસમુદ્ર છે.

ધર્મશાસ્ત્ર અર્થાત્ સ્મૃતિશાસ્ત્ર પણ તેમાં સ્થળે સ્થળે ભરપૂર છે. સનાતન વૈદિક ધર્મનાં મૂળતત્ત્વો સ્મૃતિશાસ્ત્રમાં વ્યાવહારિકરૂપ લઈને રજૂ થાય છે. શ્રુતિમાં ધર્મનાં સિદ્ધાંતિક તત્ત્વો રહેલાં હોય છે; પરંતુ તેનું વ્યાવહારિક સ્વરૂપ સ્મૃતિઓમાં રહેલું હોય છે. આવાં સ્મૃતિશાસ્ત્રોનો સંગ્રહ મહાભારતમાં હોવાથી આ મહાભારત એક મહાન ધર્મશાસ્ત્ર ગ્રંથ થયો છે, અને તેથીજ તેની યોગ્યતા સ્મૃતિશાસ્ત્રોના જેટલી માનવામાં આવે છે.

શ્રુતિ અને સ્મૃતિનો પરસ્પર સંબંધ તુલનાપૂર્વક જોવો જોઈએ, કેમકે શ્રુતિનાં સિદ્ધાંતિક તત્ત્વો સ્મૃતિવિના વ્યવહારમાં પ્રવૃત્ત થતાં નથી; અને સ્મૃતિ પણ શ્રુતિના પ્રમાણવિના નિષ્ક્રિય છે. આથી બન્નેની સંગતિ પણ જોવાની અત્યંત જરૂરી છે. વેદનું અધ્યયન ધર્મશાસ્ત્રની દૃષ્ટિએ કરનારાઓને આજ કારણથી મહાભારતની અપૂર્વ મદદ મળી શકે છે; એટલુંજ નહિ પણ જેઓ સ્મૃતિ અને મહાભારતને સાથે લીધાવિનાજ વેદનું અધ્યયન કરવાનો પ્રયત્ન કરશે, તેમના પ્રયત્નો એ બન્નેની સાથે સાથે તુલના કરનારના જેટલા સફળ નહિ થાય. તેથીજ કહ્યું કે:—ઈતિહાસપુરાણાભ્યાં વેદં સમુપવૃંહયેત્। (મહાન આદિ ૦ અ ૦૧-૨૬૭)

“ઇતિહાસ અર્થાત્ રામાયણ, મહાભારત તથા પુરાણોથી વેદના તત્ત્વને સંવર્ધિત-પરિપૂર્ણ કરવું જોઈએ;” અને તે તો બન્નેની તુલના કરવાથીજ શક્ય થઈ શકે તેમ છે.

તાત્પર્ય કે, વેદનો મર્મ સમજવામાટે આ રીતે મહાભારતની જરૂર છે. આથી વૈદિક ધર્મનું તત્ત્વ સમજનાર વાચકો મહાભારતના વાચનથી દૂર ન લાગે એટલુંજ અહીં દર્શાવવાનું છે.

(ગ) રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્ય ગ્રંથ

હવે રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્ય ગ્રંથની દૃષ્ટિએ મહાભારતનું મહત્ત્વ જોઈએ. રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્યમાં નીચે લખેલાં લક્ષણ જરૂર હોવાં જોઈએ:—

૧-મહાકાવ્ય રાષ્ટ્રનો આદરણીય ગ્રંથ હોવો જોઈએ.

૨-રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્યમાં પ્રતિપાદ્ય વિષય શરૂઆતથી અંતસુધી એકજ હોવો જોઈએ.

૩-આખા કાવ્યદ્વારા પ્રતિપાદન કરેલો પ્રસંગ અત્યંત મહત્ત્વપૂર્ણ અને રાષ્ટ્રીય મહત્તાવાળો હોવો જોઈએ.

૪-તે કાવ્યમાં વર્ણવેલા પુરુષ શ્રેષ્ઠ વર્ણના, ઉદારચરિત તથા ધાર્મિક દૃષ્ટિએ આદરણીય હોવા જોઈએ.

૫-ગ્રંથની ભાષા સુગમ, ગંભીર અને ભાવપૂર્ણ હોવી જોઈએ. વૃત્ત પણ સુગમ અને ઉત્તમ જોઈએ.

૬-વર્ણવેલા પ્રસંગોમાં વિવિધતા હોવી જોઈએ.

૭-ગ્રંથમાં ઉજ્જવલ યશ ફેલાવનારાં વર્ણન હોવાં જોઈએ.

૮-અંતમાં સત્યનો જય થવો જોઈએ.

૯-કથાભાગ જૂનો હોવા છતાં પણ સદાયે તેની નવીનતા ટકી રહેવી જોઈએ.

૧૦-રાષ્ટ્રનું આર્થિક વધારનારાં અને સભ્યતાનો આદર્શ દર્શાવનારાં મુખ્ય વર્ણનો હોવાં જોઈએ.

મહાકાવ્યનાં નીચલાં દશ લક્ષણો હોય છે; અને એ બધાંયે આ મહાભારતમાં સમાયેલાં છે. જ્યતમાં જે જે રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્ય છે, તેમાં આ દશે લક્ષણો પૂર્ણ રૂપમાં મેસતાં આવતાં

નથી; પરંતુ માત્ર મહાભારતમાંજ આ દશે લક્ષણો પૂરેપૂરાં બંધ બેસે છે. આથીજ સઘળા વિદ્વાનો આ મહાભારતને સાચું રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્ય કહે છે, અને તેથીજ સઘળા વિદ્વાનો તેની પ્રશંસા કરે છે. જુઓ:-

૧-મહાભારત આ ભરતખંડમાં સર્વત્ર આદરણીય છે.

૨-તેમાં શરૂઆતથી તે અંતસુધી કૌરવપાંડવોનાં વર્ણન, એજ પ્રતિપાદ્ય વિષય છે.

૩-કૌરવપાંડવોનો યુદ્ધપ્રસંગ એ વિષય અત્યંત રાષ્ટ્રીય મહત્વનો હોઇને એજ તેનો મુખ્ય પ્રતિપાદ્ય અને વર્ણનીય વિષય છે.

૪-આ કાવ્યમાં ભીષ્મપિતામહ, ધર્મરાજ, શ્રીકૃષ્ણ, અર્જુન, કર્ણ વગેરે અનેક ઉદારચરિત મહાત્માઓનું વર્ણન કર્યું છે અને તે દરેકનું જીવન આદર્શરૂપ છે.

૫-અંથની ભાષા સુગમ, ગંભીર અને ભાવપૂર્ણ છે. વૃત્ત પણ અત્યંત સરળ અને ઉત્કૃષ્ટ છે.

૬-વર્ણનોની વિવિધતા તો મહાભારતમાં ઠેર ઠેર છે.

૭-એમાં પાંડવોનો ઉજ્જવલ યશ ફેલાવનારાં વર્ણન છે.

૮-અંતમાં પાંડવોના સત્ય પક્ષનોજ વિજય દર્શાવ્યો છે.

૯-મહાભારતનું વર્ણન અત્યંત જૂનું હોવા છતાં આજે પણ તે નવા જેવું દેખાઇ આવે છે.

૧૦-ભારતવર્ષના શીલ-ચારિત્રને વધારનારો તથા આર્યસભ્યતાની રક્ષા કરવાવાળો આજ મહાભારત અંથ છે.

આ રીતે રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્યનાં સઘળાંયે લક્ષણ મહાભારતમાં પૂર્ણ રીતે બંધ બેસે છે; અને તેથી ભારતવર્ષનો એ રાષ્ટ્રીય મહાકાવ્ય અંથ છે, તેમાં કંઈજ શક નથી.

આર્યોના પ્રાચીન ઇતિહાસમાં ભારતીય યુદ્ધનું મહત્વ ઘણુંજ છે. રાષ્ટ્રીય પ્રગતિની દૃષ્ટિએ પણ તેનું મહત્વ ઘણુંજ છે, કેમકે આર્યોની વૈદિક સભ્યતા તે વખતે ઉન્નતિને શિખરે પહોંચેલી હતી. એ પછી એ સભ્યતાનું પતન શરૂ થાય છે; તે અઘાપિપર્યંત ચાલુજ રહ્યું છે. ભારતીય રાષ્ટ્રના ઇતિહાસમાં ભારતીય યુદ્ધના પ્રસંગ જેવો મહત્વપૂર્ણ બીજો પ્રસંગજ નથી. એજ પ્રસંગ આ મહાભારતમાં મુખ્યત્વે વર્ણવેલો છે.

મહાભારતમાં બીજાં દરેકો પણ એટલાં મનોરમ છે કે જે એકલાં એકલાં પણ અન્ય મહાકાવ્યોનાં વિષય બનેલાં છે. જેમકે (૧) ભારવીકવિનું કિરાતાજીનીય કાવ્ય કે જે અર્જુનને પાશુપતાસ્ત્ર મળવાના પ્રસંગનુંજ વર્ણન કરે છે. (૨) માઘકવિનું શિશુપાલવધ કાવ્ય કે જે શિશુપાલના વધના વર્ણન ઉપર રચેલું છે. (૩) શ્રીહર્ષના નૈષધકાવ્યનો વિષય, એમાં નળ દમયંતીનું ચરિત્રજ છે. આ રીતે પંચમહાકાવ્યોમાંથી ત્રણ મહાકાવ્ય મહાભારત-માંનાજ થોડા વર્ણન ઉપરથી રચાયેલાં છે. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, મહાભારતની કાવ્યદૃષ્ટિએ પણ કેટલી યોગ્યતા છે! અને એ એવડો મોટો અંથ છે કે જેની ઉપકથાઓને લઇને એકેક મહાકાવ્ય બની શકે તેમ છે!!!

મહાભારતનાં સ્ત્રી અને પુરુષો, બાળ-તરુણ અને વૃદ્ધવસ્થાઓમાં પણ પરમ આદર્શ-રૂપ છે. પાંડવોનો પ્રતિપક્ષી સમ્રાટ દુર્યોધન, તે પણ પોતાના સામ્રાજ્યને માટે એક આદર્શ સામ્રાજ્યવાદી(આઇડિયલ ઇમ્પીરીયાલીસ્ટ)જ છે. મહાભારતમાં વર્ણવેલી ખરાબ-માં ખરાબ વ્યક્તિ પણ “સામ્રાજ્યવાદ”ની દૃષ્ટિએ આદર્શરૂપ છે; તો બીજી વ્યક્તિઓ-ભીષ્મ-પિતામહ, દ્રોણાચાર્ય, ધર્મરાજ વગેરે-પણ આદર્શરૂપ હોય, એમાં તો શંકાજ શી? દુર્યોધન-વિષે લોકોમાં બહુ ખરાબ વિચાર ફેલાયા છે; પરંતુ તેને મહાભારતમાંથી કંઈજ આધાર મળતો નથી. રાજ્ય ચલાવવું, રાજ્ય વધારવું, રાજ્યનું રક્ષણ કરવું, ધર્મયુદ્ધના નિયમ પાળવા,

વગેરે બાબતોમાં એક પણ દોષ દુર્યોધને નથી કર્યો. પ્રજાપાલનમાં પણ તેનો કંઈ દોષ ન હતો. રાજનીતિની દૃષ્ટિએ તેનું આચરણ પણ દોષિત નથી—અર્થાત્ મહાભારતની દૃષ્ટિએ તેનામાં “આદર્શ સામ્રાજ્યવાદની વીરતા” જોવી જોઈએ. એક બાબુ પૃથ્વીનું સામ્રાજ્ય અને બીજાબાબુ મૃત્યુ, તેની વચ્ચેની મધ્યમ સ્થિતિ સુયોધન સમ્રાટને (દુર્યોધન તો તેનું સાચું નામ પણ નહોતું) પસંદજ નહોતી. અસ્તુ. આ રીતે સામા પક્ષના વીરમાં પણ ઉચ્ચ આદર્શ જે મહાભારતકારે મૂક્યો છે, તેમનાં બુદ્ધિચાતુર્યનાં વર્ણન અમે શું કરી શકીએ ?

શરૂઆતથી અંતસુધીમાં બહુજ થોડા પ્રસંગોસિવાય બધાજ વર્ણનપ્રસંગો સુખ્ય કથા સાથે સંબંધ ધરાવનારા છે. સુખ્ય કથા સાથે સંબંધ ન રાખનારાં વર્ણન ઘણેભાગે ક્યાંય નથી. આવડા મોટા અંથમાં વર્ણનોનો આટલો પરસ્પર ગાઢો સંબંધ બાળવી રાખવો, એ સાચોજ કવિત્વના અફલુત બળસિવાય થઈ શકે તેમ નથી.

કૌરવપાંડવોના સમયમાં જે જે નાનામોટા રાજાઓ આ ભરતખંડમાં હતા, તે બધાજ આ યુદ્ધમાં એકઠા થયા હતા. લડનારા વીરોની સંખ્યા ૧૮ અક્ષૌહિણી અર્થાત્ બાવન લાખ હતી. આ વીરોસિવાય તેમની સાથે રહેનારા નોકરચાકરો બીજા એટલાજ અથવા એથી પણ વધારે હશે. આ રીતે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતના વીરો આ યુદ્ધમાં જોડાયા હતા; તેથી આ યુદ્ધ સાથે ભારતવર્ષના પ્રત્યેક પ્રાંતનો સંબંધ હતો, અને તેથીજ આ ભારતીય યુદ્ધને રાષ્ટ્રીય મહાયુદ્ધ કહે છે. આ મહાયુદ્ધનું વર્ણન મહાભારતમાં છે, તેથી પણ તેને “રાષ્ટ્રીય અંથ” કહે છે. વળી મહાભારત એ સર્વમાન્ય રાષ્ટ્રીય અંથ હોવાનું એક સુખ્ય કારણ એ છે કે, આ યુદ્ધમાં ભારતના સઘળા પ્રાંતોના લોકોએ ભાગ લીધેલો હતો, તેથી પ્રત્યેક પ્રાંતના લોકો તે યુદ્ધની હકીકતો બાળવાને આતુર હતા; અને તે હકીકત આ મહાભારતઅંથ મારફતે મળતાંજ આ અંથની સર્વમાન્યતા વધી ગઈ તથા ભારતના સઘળા પ્રાંતોમાં આ ઇતિહાસ પ્રિય થઈ પડ્યો.

હાલમાં ભારતવર્ષના જૂદા જૂદા પ્રાંતોમાં જે જે વીરજાતિઓ છે, તેમના વીરપૂર્વજો મહાભારતકાળમાં ભારતીય મહાયુદ્ધમાં જોડાયા હતા; એટલે આ ઇતિહાસ તે તેમનાજ પ્રાચીન પૂર્વજોનો ઇતિહાસ છે, તેથી આ દૃષ્ટિએ આ અંથનું હાલના સમયમાં પણ રાષ્ટ્રીય મહત્ત્વ છે.

આ વિષયમાં પ્રસંગોપાત આગળ પણ અધિક વર્ણન આવનાર હોવાથી આ વિષયને અહીંજ સમાપ્ત કરીએ છીએ.

૬-છ ખૂંટીઓવાળું મહાન ચક્ર

ઘૌમ્યમુનિના ત્રીજા જ્ઞાની શિષ્ય વેદ નામના હતા. સમાવર્તન સંસ્કાર થયા પછી ગૃહસ્થાશ્રમમાં દાખલ થયા બાદ તે આચાર્ય વેદની પાસે પણ કંઈએક શિષ્યો વેદાભ્યાસ કરવા આવ્યા. તેમાં ઉત્તંક નામનો અત્યંત સફળશીલ શિષ્ય હતો અને તેના ઉપર પૂજનીય આચાર્યજીનો પણ અત્યંત વિશ્વાસ હતો. એક વખતે સમ્રાટ જનમેજયને ઘેર યજ્ઞનકર્મ કરાવવા જતી વખતે આચાર્ય વેદજીએ પોતાના શિષ્ય ઉત્તંકને કહ્યું કે, “હે ઉત્તંક! હું ઇચ્છું છું કે, મારી ગેરહાજરીમાં મારા ઘરમાં જે કંઈ ન હોય તે તું લાવી આપજે.” આ રીતે આજ્ઞા કરીને આચાર્યજી સમ્રાટના યાત્રિક કર્મમાટે ચાલ્યા ગયા.

આ વખત બ્રહ્મચારી ઉત્તંકની પરીક્ષાનો હતો. એ પરીક્ષા નીચે પ્રમાણે લેવામાં આવી:—

એક દિવસ ગુરુના ઘરની સ્ત્રીઓએ એકઠી થઈને ઉત્તંકને બોલાવીને કહ્યું:—“ઉત્તંક ! તારી ગુરુપત્ની ઋતુવાળી થઈ છે, તારા ગુરુજી પણ ઘરમાં નથી કે જેથી તેની ઋતુ બાલી ન બાંધ, માટે તું તેને ઋતુ-દાન દે.”

કેટલું કઠોર પ્રલોભન! આ વખતે બ્રહ્મચારી ઉત્તકસમક્ષ એક બાબુ સહજપ્રાપ્ત વિષય-સુખ અને બીજી બાબુ બ્રહ્મચર્યવ્રતના ભંગનું તથા વૈદિક “સપ્ત મયોદા” ના ઉદ્ધવનનું પાપ નજર સામે હતું. દુર્બળ માણસ તો આવે પ્રસંગે કદાચ ફસાઇ પણ બત; પરંતુ ઉત્તક ભારે તપસ્વી અને નિયમપાલનમાં દક્ષ હતો; તેથી તેણે તરતજ કહી દીધું કે, “હું સ્ત્રીઓની વાતો સાંભળી આવું કુકર્મ નહિ કરું. ઉપાધ્યાયે મને એવી આજ્ઞા નથી આપી કે, તારે કુકર્મ પણ કરવું.”

આ રીતે બ્રહ્મચારી ઉત્તકના બ્રહ્મચર્યવ્રતની પૂર્ણ પરીક્ષા થઈ અને તે ઉત્તમ પ્રકારે આ કઠોર પરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થયો. આવા સફળુણી બ્રહ્મચારી ઉપર કોણુ પ્રેમ ન કરે? આ-આર્ય વેદનો પ્રેમ ઉત્તકે આવી રીતે સંપાદન કર્યો હતો. થોડા સમય પછી ઉત્તકનો સમાવર્તનકાળ આવ્યો. તે વખતે “ગુરુદક્ષિણ” આપવાનો વિચાર બ્રહ્મચારી ઉત્તકે પોતાના આચાર્યને જણાવ્યો; પણ આચાર્યજી અત્યંત સત્વસંપન્ન હોવાથી ગુરુદક્ષિણ આપવાની માગણી થવા છતાં તેમણે તો તે લેવાજ ઇચ્છી નહિ, પરંતુ આચાર્યપત્ની એવાં પ્રલોભનોને જીતી શકી ન હતી.

ઘણીખરી સ્ત્રીઓ સુંદર ઘરેણાં અને સુંદર વસ્ત્રો ઉપર એટલો પ્રેમ રાખે છે કે તેના આગળ તેમને શ્રેષ્ઠ વિચારની કશીજ વિસાત હોતી નથી. હાલમાં પણ સ્વદેશી ખાદ્યોનો પ્રચાર પુરુષોમાં કેટલોક છે; પરંતુ સ્ત્રીઓ તો વિદેશી વસ્ત્રોજ પહેરે છે! સ્વદેશી ખાદ્ય કરતાં વિદેશી નરમ સુંદર વસ્ત્રોનો સ્પર્શ તેમને વધારે વહાલો લાગે છે! એવીજ અવસ્થા ઉપર કહેલાં ઉપાધ્યાયિનીની હતી; તેથી તેમણે ઉત્તકને કહ્યું કે, “બેટા ઉત્તક! રાબ પૌષ્યની સ્ત્રીએ પહેરેલાં બન્ને કુંડળ માગી લાવ.”

રાણીનાં પહેરેલાં કુંડળ લાવવાં, એ બહુ ભારે કામ હતું; પરંતુ વિદ્વાન પુરુષાર્થી ઉત્તક ગભરાયો નહિ. તે પૌષ્યરાજ પાસે ગયો અને પોતાની વિદ્વત્તાને બળે ઉપલાં કુંડળ મેળવ્યાં; તથા તે લાવીને પોતાનાં ઉપાધ્યાયિની પાસે આવવા નીકળ્યો. એટલામાં રસ્તામાં સર્પબળતિના એક નાગ સાધુએ કોઈપણ યુક્તિથી એ કુંડળ ચોરી લીધાં અને ચોરી લઈને તરતજ તે વેષધારી સાધુ નાસવા લાગ્યો. ઉત્તક બ્રહ્મચારી તેની પાછળ પડ્યો. તે પકડાવા આવ્યો કે તરતજ તે સાધુએ વેષ બદલીને દોડવાનું શરૂ કર્યું; છતાં પણ બ્રહ્મચારીએ તો તેનો પીછોજ પકડ્યો. અંતે તેઓ બંને નાગલોકમાં પહોંચ્યા. એટલામાં તે ચોર કોઈપણ રીતે અલોપ થઈ ગયો; અને અપરિચિત દેશમાં બ્રહ્મચારી ઉત્તક એકલો અસહાય અવસ્થામાં રહ્યો, છતાં પણ તે ગભરાયો નહિ! ત્યાં તેણે બેઠું કે, એક વિલક્ષણ ખુદી ઉપર કાળા અને ધોળા દોરાની તાણી કરેલી છે અને બે સ્ત્રીઓ કપડાં વણે છે. તે ખુદીનું મોઢું ચક્ર છ કુમારો ફેરવે છે, એક પુરુષ સૂતર ઠીકઠીક કરે છે અને તેની પાસે એક સુંદર ઘોડો પણ છે. તેનું વર્ણન બ્રહ્મચારી ઉત્તક નીચે પ્રમાણે કરે છે:—

ત્રાણ્યર્પિતાન્યત્ર શતાનિ મધ્યેષદિષ્ટિ નિત્યં ચરતિ ધ્રુવેઽસ્મિન ।

ચક્રે ચતુર્વિંશતિ પર્વયોગે પદ્ વૈ કુમારાઃ પરિવર્તયન્તિ ॥

તંત્રં ચેદં વિશ્વરૂપે યુવત્યૌ વયતસ્તંતૂન્સતતં વર્તયંત્યૌ ।

કૃષ્ણાન્ સિતાંશ્ચેવ વિવર્તયંત્યૌ ભૂતાન્યજસ્ર્વં ભુવનાનિ ચૈવ ॥

વજ્રસ્ય મર્તા ભુવનસ્ય ગોપ્તા વૃત્રસ્ય હંતા નમુચર્નિહંતા ।

કૃષ્ણવસાનો વસંત મહાત્મા સત્યાનૃતેયો વિવિનક્તિ લોકે ॥

યો વાજિનં ગર્ભમપાં પુરાણં વૈશ્વાનરં વાહનમભ્યુપેતિ ।

નમોઽસ્તુ તસ્મે જગદાશ્વરાય લોકત્રયેશાય પુરંદરાય ॥

ખૂંટીઓવાળા ચક્ર ઉપર બે સ્ત્રીઓ કપડાં વણી રહી છે.

ભાવાર્થ કે, “એ ચોવીસ ભાગવાળા સ્થિર ચક્રમાં ત્રણસા ને સાઠ તાણા હતા. તેને છ કુમારો ફેરવતા હતા. વિશ્વરૂપિણી બન્ને યુવતીઓ આ તાણામાં ધોળો અને કાળો વાણો નાખીને હમેશાં વસ્ત્ર વણતી વણતી સંપૂર્ણ ભૂતો અને ભુવનોને ઘુમાવી રહી છે. જે મહાત્મા કાળાં વસ્ત્ર પહેરનાર, વજ્ર ધારણ કરનાર, નમુચ્છિ અને વૃત્તનો નાશ કરનાર, ભુવનરક્ષક અને તેજસ્વી વૈધાનર અશ્વનું વાહન કરનારા ત્રિલોકનાથ જગદીશ્વર પ્રભુ છે, તેને હું નમન કરું છું.”

આ રીતે સ્તુતિ કરતાંજ તે પુરુષે કહ્યું કે, “હે ઉત્તંક! તારે શું જોઈએ?” બ્રહ્મચારીએ કહ્યું કે, “આ સર્પજાતિ મારે વશ થાય.” પુરુષે કહ્યું કે, “આ ઘોડાનું મળદાર કુંક.” ઉત્તંકે ઘોડાનું મળદાર કુંકતાંજ અગ્નિ વધવા લાગ્યો; તેની ગરમીથી સર્પોનો દેશ તપી ઉઠ્યો; સર્પો ગભરાઈ ગયા અને આ રીતે ત્રાસ પામ્યા પછીજ સર્પોએ તેને કુંડળ આપ્યાં. બ્રહ્મચારીએ તે લઈને ઉપાધ્યાયિનીને આપ્યાં; અને ગુરુદક્ષિણા આપ્યા પછી તેમનો આશીર્વાદ લઈને કુંડળ ચોરાવીને આટલું દુઃખ દેનારા એવા સર્પોના તથા તેને આશ્રય આપનારી સર્પજાતિનો અદલો લેવાના ઉદ્દેશથી તે રાજા જનમેજય પાસે આવ્યો. એજ ઉત્તંકની પ્રેરણાથી પ્રેરાઈને રાજા જનમેજયે સર્પજાતિનો નાશ કરવાને માટે સર્પચક્ષ કર્યો; કેમકે જનમેજયના પિતા રાજા પરિક્ષિતનો વધ પણ એક સર્પેજ કર્યો હતો. આથી સમાનદુઃખવાળો બ્રાહ્મણ ઉત્તંક અને સમાનદુઃખવાળા રાજા જનમેજયને મિત્રતા થઈ; અને બ્રાહ્મણક્ષત્રિયોના સંયુક્ત પ્રયત્નથી આર્યજાતિને વિવિધ રીતે દુઃખ દેનારી સર્પજાતિનો નાશ કરવામાં આવ્યો. (મહાભારત-દ્વિઅંશ-૩) આ રીતે જાતીય સંકટ દૂર કરવા માટે બ્રાહ્મણો અને ક્ષત્રિયોએ પોતાની સઘળી શક્તિ એકત્ર કરવી જોઈએ; અને તે એકત્ર શક્તિને રાષ્ટ્રહિતના કામમાં લગાવવી જોઈએ. વેદમાં પણ એમજ કહ્યું છે કે:—

યત્ર વ્રહ્મ ચ ક્ષત્રં ચ સમ્યં ચૌ ચરતઃ સહ । તં લોકં પુણ્યં વ્રજેષં યત્ર દેવાઃ સહાગ્નિના ॥

(યજુર્ ૨૦-૨૫)

અર્થાત—“જે રાષ્ટ્રમાં બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયો હળીમળીને કાર્ય કરે છે, તેજ દેશ પુણ્ય-પવિત્ર (થઈ શકે છે-રહી શકે) છે.”

આર્યોમાં જ્યાંસુધી જ્ઞાની અને શૂર પુરુષો આ રીતે હળીમળીને જાતીય ઉન્નતિનાં કાર્યો કરતા હતા; ત્યાંસુધીજ આર્યજાતિની ઉન્નતિ હતી. અને જ્યારથી અંદર અંદર કૂટ થઈ અને એક ધરના ભાઈ ભાઈજ આપસ આપસમાં લડી મરવા તૈયાર થયા; ત્યારથીજ આર્યજાતિની અધોગતિ શરૂ થઈ ગઈ છે. મહાભારતની શરૂઆતમાંજ આ એકતાની મહત્તાનો દિવ્ય ઉપદેશ મળે છે, કે જે જાતીય અને રાષ્ટ્રીય ઉન્નતિ ઇચ્છનારાઓએ ખાસ યાદ રાખવાની જરૂર છે. એ બોધ નીચે પ્રમાણે છે:—

(૧) વિદ્યાર્થીધર્મ:—કેટલાંયે પ્રલોભન આવે તોપણ પ્રલોભનોમાં ફસી જઈને બ્રહ્મચર્ય વગેરેના સુનિયમોની ઉપેક્ષા કદાપિ ન કરવી જોઈએ.

(૨) આચાર્યધર્મ:—આચાર્ય એવા હોય કે જેઓ ગુરુદક્ષિણાનો વિચાર મનમાં પણ ન લાવે; અને શિષ્યને સંપૂર્ણ રીતે પોતાની વિદ્યા શીખવે તથા હમેશાં શિષ્યનું કલ્યાણ ઇચ્છે.

(૩) સ્ત્રીધર્મ:—સ્ત્રીઓના ઘરેણાંના પ્રેમથી વિક્લોનોને પણ કેટલાં દુઃખ પડે છે, તે જોઈને સ્ત્રીઓ પણ ઘરેણાંનો પ્રેમ છોડી દે; અને વિદ્યા તથા રાષ્ટ્રપ્રેમથી સુશોભિત થઈને શ્રેષ્ઠ માતાઓ બનવાનો પ્રયત્ન કરે.

(૪) સ્નાતકધર્મ:—જે આચાર્ય પાસેથી વિદ્યા ગ્રહણ કરી છે, તેમને ગુરુદક્ષિણ

આપીનેજ ગુરુઋણમાંથી સુકત થવું અને ગુરુવિષે સદાચે મનમાં ઉત્તમ ભક્તિભાવ રાખવો.

(૫) રાષ્ટ્રધર્મ:—પોતાના રાષ્ટ્રને સદા દુઃખ આપનારી જે કોઈ ભતિ હોય, તેને હરાવવા માટે રાષ્ટ્રના બધા લોકોએ—તેમાં પણ ખાસ કરીને જ્ઞાનીઓ અને શ્રવીશોએ તો હળી-મળીને એવો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, કે જેથી વિભતીયોના ઉપદ્રવથી ઉત્પન્ન થતાં દુઃખો દૂર થાય.

આટલો બોધ ઉપરની કથામાં સ્પષ્ટ રીતે રહેલો છે. મહાભારતના આદિપર્વના ત્રીજા અધ્યાયમાં આ કથા વાચકો વાંચશે તો તેમને ઉપરનો બોધ સ્પષ્ટ રીતે મળશે. હવે કથામાં જે વિશાળ ચક્રની વાત છે, તે ઉપર વિચાર કરીએ. તે ચક્ર, જે સ્ત્રીઓ, એક પુરુષ, ઘોડો, છ કુમાર, સૂતર અને કપડું, એ પદાર્થોનું જે વર્ણન છે, તે કથા વૈદિક અલંકારનું સૂચક છે, જે વાત અત્રે જોવાની છે. આ બાબતનું સ્પષ્ટીકરણ થવામાટે નીચે લખેલો વેદમંત્ર જુઓ:—

પુમાં એનં તનુત ઉત્કૃણતિ પુમાન્ વિતત્ને અધિ નાકે અસ્મિન્ ।

इमे मयूखा उपसेदुरू सदः सामानि चक्रुस्तराण्योतवे ॥ (ऋ० ૧૦-૧૩૦-૨)

અર્થાત્—(પુમાન્) પુરુષ (એવં તનુતે) તેને ફેલાવે છે. (પુમાન્) પુરુષ ફરીથી (ઉત્કૃણતિ) ઢગલો કરે છે. તે (અસ્મિન્ નાકે અધિ) આ આકાશમાં પણ (વિતત્ને) વિશેષરૂપે ફેલાવે છે. (इमे मयूखाः) આ ખૂંટીઓ (सदः उप सेदुः) કાર્યની જગ્યાએ છે. (सामानि) સામાને (ओतवे) વણવા માટે (तराणि) કોકડીઓ બનાવી છે.

આ મંત્રમાં સૂતર ફેલાવવું, તેનો ઢગલો કરવો, તેને એકઠું કરવું, સમગ્ર આકાશમાં સૂતરનો તાણો ફેલાવવો, આવશ્યક સ્થળે ખૂંટીઓ મારવી અને કોકડીઓવડે વણવાનાં કામો કરવાનું વર્ણન છે. આ ઋગ્વેદનો મંત્ર છે. ઘણે ભાગે ઋગ્વેદમાં ટુંકાણમાંજ વર્ણન થાય છે અને અથર્વવેદમાં તેનું વિશેષ સ્પષ્ટીકરણ બતાવેલું હોય છે; માટે એવાજ વર્ણન-વાળા અથર્વવેદના મંત્રો જુઓ:—

तंत्रमेकै युवती विरूपे अभ्याक्रामं वयतः पण्मयूखम् ।

ग्रान्या तंतूस्तिरते घत्ते अन्या नापट्वंजाते न गमाते अंतम् ॥

तयोरहं परिनुन्योरिव न विजानामि यतरा परस्तात् ।

पुमानेन द्वयत्युद्धणात्ति पुमानेन द्विजभाराधि नाકે ॥ (અથર્વ૦ ૧૦-૭-૪૨, ૪૩)

(એકે) એકલી એકલી (વિ-રૂપે યુવતી) વિરુદ્ધ રૂપવાળી બે સ્ત્રીઓ (પદ મયૂખં તંત્રં) છ ખૂંટીઓવાળા ખુડીની પાસે (અભ્યાક્રામન્) આવે છે અને કપડું વણે છે. (અન્યા) તેમાંની એક (તંત્ર) સૂતર (પ્રતિરતે) ફેલાવે છે; અને (અન્યા) બીજી (ઘત્તે) તેને પકડી રાખે છે. તે (ન અપટ્વંજાતે) તોડતી પણ નથી અને (અંતં ન ગમાતે) કામ પણ પૂરું કરતી નથી. (अहं) હું (तयोः परिनुन्यंत्योः इव) તે નાચનારી જેવી સ્ત્રીઓમાં (यतरा परस्तात्) કથી પહેલો છે, તે (न विजानामि) જાણતો નથી. (पुमान्) (એક) પુરુષ (एनत्) તેને (वयति) વણે છે, (पुमान्) પુરુષ (उद्धृणात्ति) જૂઠું પાડે છે, અને (नाके अधि) વિસ્તૃત આકાશમાં (एनत् विजमार) તેને ફેલાવે છે.

વાંચનાર આ મંત્રોમાં સ્પષ્ટરૂપે જોઈ શકશે કે, આ અથર્વવેદના મંત્રો કેવળ ઋગ્વેદના, ઉપર કહેલા મંત્રોનું સ્પષ્ટીકરણ કરે છે; એટલુંજ નહિ પણ મહાભારતમાંના પણ વર્ણનનું મૂળ વૈદિક બતાવે છે. આ મંત્રોનો વિચાર કરવાથી મહાભારતના કથનનું સ્વરૂપ નક્કી થાય છે અને મહાભારતના સ્પષ્ટીકરણથી મંત્રોના અર્થ નક્કી થાય છે. તુલનાત્મક

અભ્યાસથી આપણને આ રીતે વેદના અર્થોની શોધખોળમાં મદદ મળી શકે છે. મહાભારત અને વેદમંત્રોની તુલના કરવા પહેલાં આપણે બીજા પાસે વેદમંત્રોના અર્થ જોવાની જરૂર છે, તે અહીં પહેલા જોઈ લઈએ. પહેલાં ઉપર કહેલા મંત્રોમાં જે જે સ્ત્રીઓ કહેલી છે, તેનું સ્વરૂપ વેદમંત્રોદ્ધારા જોવું જોઈએ; માટે નીચેના મંત્રો જુઓ:—

ઉષાસાનક્તા બૃહતી બૃહતં યજ્ઞસ્ય સુદુષે શૂરમિદ્રમ્ ।

તંતું તતં પેશસા સંવયન્તી દેવાનાં દેવ યજતઃ સુરુક્મે ॥ (યજુ૦ ૨-૪૧)

સાધ્વપાંસિ સનતા ન ઉક્ષિત ઉષાસાનક્તા વચ્યેવ રણિતે ।

તંતું તતં સંવયન્તી સમીચી યજ્ઞસ્ય પેશઃ સુદુષે પયસ્વતી ॥ (ઋ૦ ૨-૩-૬)

(બૃહતી) મોટી, (પયસ્વતી) રસવાળી, (સુદુષે) ઉત્તમ દૂધ આપનારી, (સુરુક્મે) સુંદર (ઉષાસા નક્તા) ઉષા અને સાયંસંધ્યા, એ બંને સ્ત્રીઓ (તંતું) ફેલાયેલા (તંતું) સૂતરને (પેશસા) સુંદરતાપૂર્વક (સંવયન્તી) ઉત્તમ પ્રકારે વણતી વણતી (દેવાનાં દેવ) દેવાધિદેવ શૂરવીર ઇંદ્રનું (યજતઃ) પૂજન કરે છે; તથા (નરઃ) અમારાં (સાધુ અપાંસિ) ઉત્તમ કર્મોથી (સનતા ઉક્ષિતે) હમેશાં સારી રીતે પૂજાયેલી (ઉષાસા નક્તા) ઉષા અને સાયંસંધ્યા, (વચ્યા ઇવ) વણકરની જેમ (રણિતે) પ્રશંસિત (સુદુષે પયસ્વતી) ઉત્તમ દોહન થવાથી રસવાળી થઈને (તંતું તંતું) ફેલાયેલા સૂતરથી (યજ્ઞસ્ય પેશઃ) યજનું સુંદર વસ્ત્ર (સમીચી સંવયન્તી) ઉત્તમ પ્રકારે વણે છે.

આ બંને મંત્રોમાં “ઉષાસા નક્તા” અર્થાત્ “ઉષઃકાળ” અને “સાયંકાળ” એ બંને સમયને જે સ્ત્રીઓનું રૂપક આપીને કાવ્યમય વર્ણન કરેલું છે. “ઉષા અને નક્તા” તે બંને, ઉપરના મંત્રોમાં વર્ણવેલી અને મહાભારતમાં વર્ણવેલીજ સ્ત્રીઓ છે. “ઉષા સ્ત્રી” આખો દિવસ સફેદ રંગનું કપડું વણે છે અને “નક્તા સ્ત્રી” આખી રાત કાળા રંગનું કપડું વણ્યા કરે છે. એક પછી એક આવીને પોતપોતાનું કામ કરે છે, પરંતુ કોઈનું પણ કામ પૂરું થતું નથી; કેમકે દિવસ પછી રાત અને રાત પછી દિવસ આવે છે, તેથી આ ક્રમ કદી સમાપ્ત થતો નથી અને થવાનો પણ નથી.

દિવસ અને રાતનો વખતજ ધોળું અને કાળું વસ્ત્ર છે, એને અલંકાર માનવાથી ‘સૂર્યથી ઉત્પન્ન થનારા કાળોના સૂક્ષ્મભાગ સૂતર છે’, એ વાત સ્પષ્ટ થાય છે. કાળરૂપી આ સૂત્ર, સૂર્યરૂપી જોળ રેંટીઆ ઉપર દેવાધિદેવ ઇંદ્ર ભગવાન કાંતે છે; અને તે સૂતરને લઈને ઉષા તથા નક્તા એ બંને સ્ત્રીઓ કપડું વણે છે.

“છ ખૂંટીઓવાળી ખુટ્ટી ઉપર આ વણવાનું કામ ચાલી રહ્યું છે. છ ખૂંટીઓ એટલે છ ઋતુઓનો સમય છે. એ ખૂંટીઓને ફેરવનાર છ ઋતુઓ છે; તથા જે ખુટ્ટી ઉપર આ સમયરૂપી કપડું વણાય છે, તે સંવત્સર છે. જે પુરુષ છે, તે દેવાધિદેવ ઇંદ્ર છે; અને જે તેમનું વાહન ઘોડારૂપે વર્ણવ્યું છે, તે આશ્રેય તત્ત્વ છે.” આ રીતે આ સંવત્સરકાળચક્રનું વર્ણન છે. તેનો વિચાર કરવામાટે નીચેના વેદમંત્રો જોવા જરૂરના છે. તેના ઉપર વિચાર કરવાથી એ આખો અલંકાર સ્પષ્ટરીતે સમભવ્ય છે.

દ્વાદશ પ્રધયશ્ચક્રમેકં ત્રીણિ નમ્યાનિ ક ડ તચ્ચિકેત ।

તાસિન્ત્સાકં ત્રિશતા ન શંકવોઽર્ષેતાઃ ષષ્ટિર્ન ચલાચલાસઃ ॥ (ઋ૦ ૧-૧૬૪-૪૮)

તત્રાહતાસ્ત્રીણિ શતાનિ શંકવઃ ષષ્ટિશ્ચ સ્ત્રીલાઅવિચાચલા યે ॥ (અથર્વ૦ ૧૦-૮-૪)

બાર (પ્રધયઃ) પરિધિવાણું એકજ ચક્ર છે, તણ (નમ્યાનિ) નાભીઓ છે, (કઃ) ઠાણ (તત્) તે ચક્રને (ચિકેત) જણે છે? (તસ્મિન્) તે ચક્રમાં (સાકં) સાથે સાથે (ત્રિશતાઃ પટ્ટિઃ) તણસો સાઠ (શંકવઃ) ખીલા (અર્પિતાઃ) મળખૂત ઠોકલા છે.

(૧) એક ચક્ર-કાળચક્ર, સંવત્સર. (૨) એની તણ નાભી તે તણ કાળ છે; ઉનાળો, ચોમાસુ અને શિયાળો. (૩) બાર પરિધિ તે બાર મહીના છે. (૪) તણસો સાઠ ખીલા, તે વર્ષના તણસો સાઠદિવસો છે. આ રીતે આ કાળચક્ર ચાલી રહ્યું છે, તેનું વર્ણન નીચે પ્રમાણે છે:—

દ્વાદશારં ન હિ તજરાય વર્વર્તિ ચક્રં પરિ ઘામૃતસ્ય ।

આ પુત્રા અગ્રે મિથુનાસો અત્ર સપ્તશતાનિ વિંશતિશ્ચ તસ્યુઃ ॥૧૧॥

પંચપાદં પિતરં દ્વાદશાકૃતિં દિવ આહુઃ પરે અર્ધે પુરીષિણમ્ ।

અથેમે અન્ય ઉપરે વિચક્ષણં સપ્તચક્રે પડર આહુરર્પિતમ્ ॥૧૨॥

પંચારે ચક્રે પરિવર્તમાને તસ્મિન્નાતસ્યુર્બુવનાનિ વિશ્વા ।

તસ્ય નાક્ષસ્તપ્યતે ભૂરિભારઃ સનાદેવ ન શીર્યતે સનામિઃ ॥૧૩॥ (ઋ. ૧-૧૬૪ અ. ૯-૧૪)

(દ્વાદશારં) બાર આરાવાણું એક ચક્ર (ઋતસ્ય ઘાં) ઋતુના ઘુ લોકની (આકાશ-લોકની) આરે તરફ (પરિ વર્વર્તિ) ફરે છે; પરંતુ (તત્) તે ચક્ર જરાય (નહિ જરાય) ક્ષીણ થતું નથી. હે (અગ્રે) તેજસ્વી દેવ ! (સપ્ત શતાનિ વિંશતિઃ) સાતસો વીસ (મિથુનાસઃ પુત્રાઃ) જોડકાં બાળકો તેમાં (આ તસ્યુઃ) રહેલાં છે.

(પંચપાદં) પાંચ પગવાળા, (દ્વાદશાકૃતિ) બાર આકૃતિઓવાળા, (દિવઃ પિતરં) ઘુલોકના પિતાને (પરે અર્ધે પુરીષિણં) બીજ અર્ધા ભાગમાં પાણી પેદા કરનાર (આહુઃ) કહે છે. (इमे अन्ये) આ બીજ વિદ્વાન (આહુઃ) કહે છે કે, તે (સપ્ત ચક્રે) સાત ચક્રોવાળા (પડરે) છ આરાવાળા રથમાં (અર્પિતં) બેસે છે.

(વિશ્વા બુવનાનિ) સમસ્ત ભૂમંડળ (તસ્મિન્ પરિવર્તમાને) તે ૫૨તાં (પંચ ચક્રે) પાંચ આરાવાળાં ચક્રમાં (આતસ્યુઃ) રહે છે. (તસ્ય) તે ચક્રનો (ભૂરિભારઃ અક્ષઃ) બહુ ભારે અક્ષ (ન તપ્યતે) તપતો નથી; (સનામિઃ) નાભિ સાથે તે (સનાદેવ) સનાતનકાળથી કાર્ય ચલાવતાં છતાં (ન શીર્યતે) ક્ષીણ થતો નથી.

આ વર્ણન સાથે નીચે લખેલો મંત્ર જુઓ:—

યસાન્માસા નિર્મિતાશ્ચિદરાઃ સંવત્સરો યસાન્નિર્મિતો દ્વાદશારઃ । (અ. ૪-૩૫-૪)

(યસ્માત્) જેનાથી (ત્રિશત્ અરાઃ) ત્રીસ આરાવાળો (માસાઃ) મહીનો નક્કી થયેલો છે, તથા જેનાથી (દ્વાદશારઃ) બાર માસરૂપી આરાવાણું (સંવત્સર) વર્ષ બનાવ્યું છે.

આ મંત્રો પૂર્વોક્ત રૂપકનું સ્પષ્ટીકરણ કરે છે. એ મંત્રોના પદોનો આશય આ પ્રમાણે છે:—

(૧) દ્વાદશાર=બાર આરા=દ્વાદશાકૃતિ-બાર મહીના

(૨) પંચાર પંચપાદ=પાંચ ઋતુ

(૩) પડર, પળર=છ ઋતુ

(૪) સપ્તાર=સાત ઋતુ

(૫) ત્રિશદર=ત્રીસ દિવસનો એક મહીનો

(૬) સપ્ત શતાનિ વિંશતિઃ મિથુનાસઃ પુત્રાઃ=સાતસો ને વીસ જોડકા પુત્રો થયા. વર્ષના દિવસ

૩૬૦. દરેક દિવસ અને રાત એ બન્ને બેઠકા પુત્રો છે, તથા આ હિસાબે વર્ષના ૭૨૦ પુત્રો થાય છે. ૩૬૦x૨=૭૨૦

(૭) પરે અર્થે પુરીપિત્ત=બીજા અર્ધા ભાગમાં વરસાદવાળું વર્ષ. વર્ષમાં છ માસ વરસાદ-વિનાના અને છ માસ વરસાદવાળા હોય છે. આ બધા સાંકેતિક શબ્દો બેવાથી માલુમ પડે છે કે, આ વર્ષનું સંવત્સરનું જ છે. આ વર્ષનું સાથે પહેલાં કહેલા “છ ખૂટીઓવાળા ચક્ર”નું વર્ષુષ બેશી તો જણાશે કે, મહાભારતનું વર્ષુષ આ વૈદિક મંત્રોના જ આધારે લખાયું છે; અથવા એમ કહો કે, આ મંત્રોનો આશય સારી રીતે સમજાવવામાટે જ તે વર્ષુષ ત્યાં આપેલું છે. વેદમંત્રોના જ શબ્દ લઈ લઈને ઉપલા શ્લોક મહાભારતમાં રચાયા છે, તેનો અનુભવ વાચકવર્ગ જ કરી લેશે. મહાભારતના જ શ્લોકોના શબ્દો ઉપર આપેલા મંત્રોમાં નથી. તે ઇદ્રસૂકતોમાં અન્યત્ર આવેલા છે, તેથી અહીં અમે વિસ્તારભયથી બધા મંત્રો આપવાનું ઉચિત ધારતા નથી.

એક વાત કે જે મહાભારતમાં વર્ષુષેલી છે, પરંતુ વેદમંત્રોમાં અમારા બેવામાં આવી નહિ, તે એ કે, “છ કુમાર તે કાળચક્રને ફેરવે છે.” સંભવ છે કે કોઈ જગ્યાએ આ વાત વેદમાં હશે કે નહિ હોય; પરંતુ અમે પ્રયત્ન કરવા છતાં પણ હજી મેળવી શક્યા નથી. પાઠક તેનો વધુ વિચાર કરે.

“કુમાર” શબ્દનો અર્થ સાધારણ રીતે બાળક થાય છે. તેનો અર્થ અગ્નિ પણ થાય છે. (કું પૃથ્વી આરયતિ) પૃથ્વીના ફરવામાં જે કારણભૂત હોય છે, તેને પણ કુમાર (કું+આર) કહે છે; અને એ જ અર્થ અત્રે લેવાયો છે. છ ઋતુઓ, એ સંવત્સરના છ કુમારો છે; અને તેઓ જ સંવત્સરના ચક્રમાં ફેરફાર કરે છે, એ તો અનુભવસિદ્ધ વાત છે.

આ રીતે અમે મહાભારતના વર્ષુષની તુલના વેદની સાથે જ કરી છે. હવે આ વર્ષુષનું સ્પષ્ટીકરણ ખુદ મહાભારતમાં જ આપેલું છે તે પણ જુઓ:-

ये ते स्त्रियो धाता विधाता च ये च कृष्णाः। सिताश्च तंतवस्ते राज्यहनी यदपि तच्चक्रं द्वादशारं षड् वै कुमाराः। परिवर्तयन्ति तेऽपि षड्वतः संवत्सरचक्रम्॥ यः पुरुषः स पर्जन्यो योऽश्वः सोऽग्निः॥

(આદિપર્વ-અં ૩ શ્લોક ૧૬૬-૬૭)

ધાતા અને વિધાતા એ બન્ને સ્ત્રીઓ છે; સફેદ અને કાળા દોરા તે દિવસ અને રાત્રિનો વખત છે; બાર આરાવાળું ચક્ર છ કુમારો ફેરવે છે, તે સંવત્સર ચક્ર છે; અને ફેરફાર કરનાર છ ઋતુઓ છે. જે પુરુષ છે તે મેઘરાજ છે તથા જે ઘોડો છે તે અગ્નિ છે.

આ કથામાં બીજી કેટલીયે આવી બાબતો છે, કે જે અત્રે અમે સ્થળસંકોચને લીધે આપી શકતા નથી; પરંતુ તેનો વિચાર પણ આ મંત્રોને વિચાર્યા પછી જ થઈ શકે. આ મહાભારતીય સ્પષ્ટીકરણમાં કહ્યું છે કે, “ધાતા અને વિધાતા” એ બે સ્ત્રીઓ છે; અને વેદમંત્રોમાં “ઉષા અને નકતા” એ બે સ્ત્રીઓનું વર્ણન છે. આ વિષે અત્રે એટલું જ કહેવું પૂરતું છે કે, “ઉષા:કાળ અને સાયકાળ”નું જ બીજું નામ અનુક્રમે “ધાતા અને વિધાતા” છે. એ શબ્દોના બીજા અર્થ થાય છે, પરંતુ આ કથાપ્રસંગમાં એના અર્થ એ જ છે.

“ધાતા અને વિધાતા” નામોનો ઉપયોગ કરીને પુરાણમાં કેટલીયે કથાઓ વર્ણવેલી છે. તે કથાઓનું મૂળ વેદમાં છે, એમ “ઉષા અને નકતા” શબ્દોના પ્રયોગ બેવાથી જણાઈ આવે છે. આ લાલ આ રીતે તુલના કરવાથી મળે છે.

પરંતુ કેટલાક વાચકો પૂછશે કે, આ રીતે લખેલા સંવત્સરચક્રના વર્ણનથી અમને શો લાભ? આ વર્ષુષ લલેને કોઈ વેદમાં હોય કે કોઈ બીજા ગ્રંથમાં હોય. પ્રશ્ન ચોગ્ય છે, એટલે તેનો અત્રે જવાબ આપવો બેઠકો.

એ ઉપરનું વર્ણન કેવળ કાળચક્રનું જ છે, તો કાવ્ય-રસાસ્વાદ-સિવાય ખીજો કોઈપણ લાભ તેનાથી થવો શક્ય નથી; પરંતુ વેદમંત્રની બાબતમાં વિશેષ ગૂઢતા રહેલી હોય છે, તેનો અનુભવ વાચકને કેટલીયે વાર થઈ ચૂક્યો છે. એ ગૂઢતા અધ્યાત્મવિષયની છે. જે વર્ણન આપણે અત્યારસુધી બાહ્યકાળવિષે જોતા હતા, તેજ હવે આંતરિક પ્રાણચક્રવિષે લાગુ પાડી જોવાથી વૈદિક ગૂઢ આશયનો ખ્યાલ આવશે. જુઓ, એકે એક પૂર્વોક્ત તત્ત્વનો અધ્યાત્મ સંબંધ કેવો છે:-

- (૧) ૩૬૦ શંકુ = ૩૬૦ ખીત્ર = શરીરનાં ૩૬૦ હાડકાં, “અસ્થીનિ ચ હ વૈ ત્રીણિ શતાનિ ષષ્ઠિશ્ચ ।” ગર્ભ ઉપ૦ ૫ ॥ “ષષ્ઠિશ્ચ હ વૈ ત્રીણિ શતાનિ પુરુષસ્યા-સ્થીનિ ।” શત૦ બ્રા૦ ૧૦ । ૫ । ૪ । ૧૨ ॥ (મનુષ્યના શરીરમાં ૩૬૦ હાડકાં છે.)
- (૨) ૭૨૦ જોડકા પુત્ર=(૩૬૦ દિવસ અને ૩૬૦ રાત્રિ મળીને ૭૨૦ પુત્રો થાય છે.) ઉપર ૩૬૦ હાડકાં દિવસની જગ્યાએજ બતાવ્યાં છે. રાત્રિની જગ્યાએ ૩૬૦ મજ્જાકેન્દ્ર ગણાય છે. “ષષ્ઠિશ્ચ હ વૈ ત્રીણિ ચ શતાનિ પુરુષસ્ય મજ્જાનઃ ।” (શત૦ બ્રા૦ ૧૦ । ૫ । ૪ । ૧૨ ॥) હાડકાં અને મજ્જાકેન્દ્રો મળીને ૭૨૦ થાય છે. ૩૬૦+૩૬૦=૭૨૦
- (૩) એકચક્ર=મુખ્ય પ્રાણચક્ર
- (૪) છ કુમાર=છ ઋતુ (૧) જન્મ (૨) અસ્તિત્વ (૩) બુદ્ધિ (૪) મધ્યાવસ્થા (૫) પરિણતાવસ્થા (૬) નાશ. આ માનવજીવનની છ અવસ્થાઓ તે ઋતુ છે.
- (૫) બે સ્ત્રીઓ=મતિ અને પ્રમતિ (બોધ અને પ્રતિબોધ, જ્ઞાન અને વિજ્ઞાન)
- (૬) કાળા અને સફેદ તંતુ=અપાન અને પ્રાણ (મારનારી અને તારનારી શક્તિ, કે જે શરીરમાં કાર્ય કરે છે.)
- (૭) પુરુષ=પુરુષ, ચૈતન્ય; વૈદ્યુતશક્તિ-જીવનવિદ્યુત
- (૮) અશ્વ=અગ્નિ. શરીરની ગરમી, કે જે પ્રાણના શ્વાસોચ્છવાસનેજ લીધે રહે છે. (આગળ કહેલી ઉત્તંકની કથામાં ઘોડાનું મળદ્વાર કુંકવાથી ગરમી વધી જવાનું વર્ણન આવેલું છે.) પ્રાણાયામથી શરીરમાં ગરમી વધી જાય છે, એ તો અનુભવની વાત છે.
- (૯) બાર પરિધિ=દશ ઇંદ્રિયો, મન અને આત્મિક તેજ મળીને બાર વિભાગો છે. “મન એકાદશં તેજો દ્વાદશં ।” ગર્ભ ઉપ૦ ૫ ॥ “દ્વાદશાર, દ્વાદશાકૃતિ” વગેરે શબ્દોનો ભાવ એજ છે.
- (૧૦) ત્રણ નાભિ=દ્વદશ, શિર અને કંઠસ્થાનનાં ત્રણ મુખ્ય કેન્દ્ર
- (૧૧) પંચપાદ=(પંચારચક્ર) પાંચ પ્રાણોનાં કેન્દ્ર
- (૧૨) ૫૬૨=૫૬૨ ચક્ર નામનું મજ્જાકેન્દ્ર કે જે કરોડમાં હોય છે.
- (૧૩) સપ્તાર=બે આંખ, બે કાન, બે નાક અને એક મુખ. “સપ્તર્ષિ” વગેરે શબ્દો એનાજ બોધક છે.

બાહ્યવર્ણનમાં અને આંતરિક અધ્યાત્મવર્ણનમાં કયી રીતે એકરૂપતા જોવી જોઈએ, એ વિષે શતપથ બ્રાહ્મણમાં સ્થળે સ્થળે અનેક રીતે કહેલું છે. તેના અનુસંધાનથીજ ઉપરનું

સ્પષ્ટીકરણ આપેલું છે. વાંચનાર પણ તેના ઉપર વધુ વિચાર કરે.

અધ્યાત્મનું વર્ણન પોતાની અંદર જોવાનું હોય છે. પૂર્વોક્ત વર્ણન, આ રીતે પોતાની અંદર જોઈને પોતામાં રહેલું આન્તરિક સામર્થ્ય પહેલું બાહ્ય જોઈએ અને યોગ વગેરેનાં સાધનોદ્વારા તેના અનુભવ કરવો જોઈએ.

આજ કારણથી વેદ અને ઉપનિષદોમાં સ્થળે સ્થળે અધ્યાત્મ ઉપદેશ અપાયેલો છે.

આપણી અંદર પ્રાણશક્તિ કેવી રીતે કામ કરે છે, જેરી સાપો કેણુ છે તથા તેનો નાશ કેવી રીતે થાય છે, એ બધી બાબત અત્રે જોવી જોઈએ; પરંતુ તે સ્પષ્ટીકરણ કોઈ બીજા લેખમાં વિસ્તારપૂર્વક કરીશું.

આ લેખમાં મહાભારતની કથા અને તેનો વેદમંત્રો સાથેનો સંબંધ બતાવ્યો છે. એથી વધુ વિચાર કરવામાટે જે સાધન અત્રે રજુ કરેલાં છે; તેનો ઉપયોગ કરીને વાચકો પણ વધારે શોધ કરશે, તો તેમાંથી બહુજ મોટું કાર્ય થઈ શકે તેમ છે.

અસ્તુ. આ લેખમાળામાં ક્રમશઃ એજ વિચાર થતો રહેશે.

૭-લગ્નસમયે રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર

(ક) સાર્વભૌમિક શિક્ષણ

મહાભારતનું શિક્ષણ સાર્વભૌમિક છે. આ ગ્રંથથી સામાજિક, રાજકીય, નૈતિક વગેરે સઘળા પ્રકારનું શિક્ષણ મળી શકે છે. માનવજાતિનો સામાજિક ઇતિહાસ પણ આ ગ્રંથમાં મળી આવે છે. આ ગ્રંથમાં એવી તો દૂર દૂરની વાતો મોજુદ છે, કે જે મધ્ય એશિયા, યુરોપ, અમેરિકા અને ઉત્તરદ્વિપનાં વિવિધ સ્થાનો સાથે સંબંધ રાખે છે. આ બધું વર્ણન અત્યંત મનોરંજક છે, અને આ લેખમાળામાં ક્રમશઃ તેનો ઉલ્લેખ કરવામાં આવશે.

(ખ) લોકમાન્ય તિલકનો મત

ચિરસ્મરણીય લોકમાન્ય મહાત્મા તિલક મહારાજ વારંવાર કહેતા હતા કે:—“ મહાભારત ગ્રંથ અત્યંત મહત્વપૂર્ણ છે. એમાં ધર્મરાજની સત્યનિષ્ઠા, કર્ણની ઉદારતા, ભીમનું બાહુબળ, અર્જુનનું યુદ્ધકૌશલ્ય વગેરે અનેક અવર્ણનીય ગુણોવાળા વીરોનાં વર્ણન છે અને એ વીરોનાં ચરિત્ર વાંચવા જેવાં તથા મનનીય છે; છતાં પણ તે બધામાં ભીષ્મપિતામહનો દૃઢ નિશ્ચય અને શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું રાજનીતિકૌશલ્ય, એ તો અત્યંત વિલક્ષણ મહત્ત્વનું છે. તેના આગળ બીજાઓના અન્યાન્ય ગુણો ઝાંખા પડી જાય છે; તેથી નવયુવકોને હું કહું છું કે, તેઓ મહાભારતનો અભ્યાસ જરૂરજ કરે અને ભીષ્મપિતામહનો દૃઢ નિશ્ચય તથા શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું રાજનીતિકૌશલ્ય, પોતાનામાં વધારવાનો પ્રયત્ન કરે.” (તિલકસ્મરણ પૃ.૧૪૭)

મહાત્મા તિલકજીએ કેટલીયે વાર મહાભારતનો અભ્યાસ કર્યો હતો અને ઘણે ભાગે તેઓ દરરોજ મહાભારતનો થોડોઘણો પાઠ કરતાજ હતા. આથી તેમના મિત્રો કહે છે કે, લોકમાન્ય તિલક મહારાજે જાતેજ મહાભારતનો વારંવાર પાઠ કરીને પોતાની સમક્ષ ભીષ્મપિતામહ અને શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન એ બેનેજ આદર્શતરીકે રાખ્યા હતા. એજ કારણથી લોકમાન્યજીનું જીવન પણ તેમના જેવુંજ થઈ ગયું !!

(ગ) મિશ્રિત વિવાહ

અસ્તુ. આ રીતે મહાભારતની અપૂર્વતા સર્વમાન્ય છે અને ખાસ કરીને આ ગ્રંથ નવજીવનોએ અવશ્યજ વાંચવો જોઈએ. આ લેખમાં અમે યુવાનોપ્રત્યે એક ઉપયોગી વિચાર રજુ કરવા ઇચ્છીએ છીએ. વિદ્યા અને ધન મેળવવાની શરૂઆત કર્યાપછી યુવાનો આ

મેળવવાની—અર્થાત્ લક્ષ કરવાની ઇચ્છા કરે છે. આ વખતમાં તેઓ ઘણેભાગે બહારની ટાપરીપ ઉપરજ ધ્યાન આપે છે. કેટલાય યુવાનો યુરોપ અને અમેરિકા જઈને ત્યાંની યુવતીઓ સાથે પ્રેમસંબંધ પણ બાંધે છે.

આ જાતનાં વર્ણોત્તર લક્ષ આજસુધીમાં કેટલાંયે થઈ ગયાં છે. કેટલાય વિદ્વાનો આવાં વર્ણોત્તર લખેને ખૂબ પસંદ કરે છે; પરંતુ કેટલાક તેના તરફ ઘૂણાની દષ્ટિએ જુએ છે. આપણા પ્રાચીન ગ્રંથો આ વિષે શું કહે છે, તે આપણે આ લેખમાં જોઈશું. રામાયણ અને મહાભારતના ગ્રંથકારોની દષ્ટિ જેટલી દૂરજઈ શકતી તેટલી વિશાળ દષ્ટિ અમારી પાસે નથી, તેથી ઉપરના ગ્રંથો આ વિષે શું કહે છે તે અત્રે જોઈશું.

(ધ) ધર્મશાસ્ત્ર અને કાવ્ય

ઉપદેશો જોતી વખતે આ વાત જરૂર ધ્યાનમાં રાખવી જોઈએ કે, જૂદા જૂદા ગ્રંથોમાંથી ઉપદેશ લેવાની રીત પણ જૂદી જૂદી હોય છે. જેમકે (૧) કાયદાના ગ્રંથમાં “ચોરી કરવી નહિ” એવું લખ્યું નથી હોતું; પરંતુ ચોરી કરવાથી આટલો દંડ થશે, એમ લખ્યું હોય છે. આથી માણસ સમજે છે કે, ચોરી કરવી એ સારી વાત નથી. (૨) સ્મૃતિ અર્થાત્ ધર્મશાસ્ત્રમાં લખ્યું હોય છે કે, “ચોરી કરવી એ મહાપાપ છે.” આથી પણ એજ બોધ મળે છે. (૩) કાવ્યગ્રંથોમાં કોઈ કથાપ્રસંગથી બતાવેલું હોય છે કે, ચોરી કરવાથી અમુક ખાસ વ્યક્તિને કેટલું નુકસાન થયું. આથી પણ બોધ તો એજ મળે છે. રામાયણ અને મહાભારત એ બન્ને બહુ મોટા કાવ્યગ્રંથો હોવાથી તેમાંથી ઉપદેશ લેવાની રીતેજ બોધ લેવો જોઈએ. લક્ષ કરતી વખતે રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર ન કરવાથી કેવી રીતે નુકસાન—અર્થાત્ પોતાના દેશનું નુકસાન—થાય છે, એ વાત ઉપર કાવ્યગ્રંથોમાં લખી છે. તેજ વાત આ લેખમાં રજૂ કરવાની છે; પરંતુ તે પહેલાં આ વિષે વેદમંત્રો શું કહે છે, તે જુઓ:—

(ચ) રાષ્ટ્રની સાથે સાથે આગળ વધવાનો ઉપાય

તેન ભૂતેન હવિષાયમાપ્યાયતાં પુનઃ । જાયાં યામસ્યા આવાક્ષુસ્તાં રસેનાભિ વર્ધતમ્ ॥૧॥
અભિ વર્ધતાં પયસાભિ રાષ્ટ્રેણ વર્ધતામ્ । રમ્યા સહસ્રવર્ષસેમૌ રતામનુપક્ષિતૌ ॥૨॥
ત્વષ્ટા જાયામજન યત્ત્વષ્ટાસ્યૈત્વાં પતિમ્ । ત્વષ્ટા સહસ્રમાયૂંષિ દીર્ઘમાયુઃ કૃણોતુ વામ્ ॥૩॥

(અર્થર્વ ૦ ૬-૭૮)

તે (ભૂતેન હવિષા) સુસંસ્કૃત અન્નથી આ પતિ પ્રીતી (આપ્યાયતાં) આગળ વધો. (અસ્મે) એ પતિને જ (જાયાં) પત્ની (આવાક્ષુઃ) પ્રાપ્ત થયેલી છે, (તાં) તે પત્નીને (રસેન) રસોથી—અન્નના રસોથી (અભિવર્ધતાં) પરિપુષ્ટ કરો.

(પયસા) દૂધથી (અભિવર્ધતાં) આગળ વધો. રાષ્ટ્રની સાથે (અભિવર્ધતાં) આગળ વધો. (હમૌ) આ બન્ને પતિ અને પત્ની અનેક પ્રકારનાં ધનધાન્યથી (અનુપક્ષિતૌ) ભરપૂર (સ્તાં) થાઓ.

(ત્વષ્ટા) ઈશ્વરે આ (જાયાં) સ્ત્રી (અજનયત્) ઉત્પન્ન કરેલી છે. (ત્વષ્ટાસ્યૈ) ઈશ્વરેજ (ત્વાં પતિમ્) તને—પતિને આ પત્ની આપી છે. (ત્વષ્ટા સહસ્રમાયૂંષિ દીર્ઘમાયુઃ કૃણોતુ વામ્) ઈશ્વર હજારો શક્તિઓવાળું જીવન આપીને તમને લીધાંયુ કરો.

આ દંપતીસૂક્તમાં (રાષ્ટ્રેણ અભિવર્ધતાં) સ્વરાષ્ટ્રની સાથે આગળ વધો, એવો ઉપદેશ અપાયો છે. લક્ષ થયા પછી જે આગળ વધવાનું છે તે રાષ્ટ્રની સાથે સાથે આગળ વધવાનું છે;

સ્વભૂતિ સાથે આગળ વધવાનું છે; નહિ કે લગ્ન કર્યા પછી પોતાના દેશની વિરુદ્ધ થઈને આગળ વધવાનો પ્રયત્ન કરવાનો છે. વાંચનાર આ સૂક્તના આ ઉપદેશને અર્થાત્ સ્વરાષ્ટ્ર-સ્વદેશની સાથે સાથેજ આગળ વધવાનું પૂર્ણપણે ધ્યાનમાં રાખે. હવે અમે બતાવીશું કે, વૈદિક ઉપદેશ ધ્યાનમાં નહિ રાખવાથી શું શું થઈ ગયું! વાલ્મીકિ રામાયણ સાક્ષી પૂરે છે કે:—

(છ) રામાયણની સાક્ષી

(૧) ગ્રામણી નામના ગંધર્વે પોતાની પુત્રી દેવવતીને સુકેશ નામના એક રાક્ષસ સાથે પરણાવી. આથી આગળ ઉપર સુમાલી અને માલી જાતના રાક્ષસો પેદા થયા અને તેઓ લોકમાં રાજ્ય કરવા લાગ્યા. (રામાયણ ઉત્તરકાંડ, સર્ગ ૫)

રાક્ષસો પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે ઋષિ અને દેવતાઓને સતાવવા લાગ્યા. તેમનાથી ત્રાસ પામીને ઋષિઓ અને દેવતાઓએ એકમતે વિષ્ણુની મદદ લઈને રાક્ષસોસાથે મહાન યુદ્ધ કર્યું અને બધા રાક્ષસોને પાતાળમાં નસાડી મૂક્યા. (રામાયણ ઉ૦ કાં૦, સં ૬-૮)

આ રીતે મહાન યુદ્ધ કર્યા પછીજ દેવો અને ઋષિઓને શાંતિ પ્રાપ્ત થઈ.

(જ) પ્રાચીન જાતિઓનાં સ્થાન

જેને હાલમાં આપણે “એસિરિયા” કહીએ છીએ, તે “અસુરલોક” છે. ત્યાં અસુર, રાક્ષસ, રક્ષ વગેરે નામના લોકો રહેતા હતા. હાલમાં જે ‘તિબેટ’ કહેવાય છે, તે ‘સુરલોક’ છે; આજ ‘ત્રિવિષ્ટપ’ છે. આ દેશમાં દેવોનું રાજ્ય હતું. હિમાલયના ઢોળાવના પ્રદેશને “ગંધર્વલોક” કહે છે. અપ્સરાઓનો—અર્થાત્ સુંદર સ્ત્રીઓનો પ્રદેશ પણ એજ છે.

અહીંથીજ તિબેટમાં તથા ભારતવર્ષમાં અપ્સરાઓ આવતી હતી અને તિબેટના દેવો તથા ભારતીય આર્યોસાથે લગ્ન કરતી હતી. હિમાલયની નીચે જે એકસરખો પ્રદેશ છે, તે “આર્યલોક” છે. તેમાં આર્યોની અથવા મનુષ્યોની વસ્તી હતી; અને દક્ષિણભારતમાં “સર્પ-જાતિ”ના લોક રહેતા હતા.

આ પ્રકારની કલ્પના કરવાથી મનુષ્યલોક, ગંધર્વલોક, સુરલોક, અસુરલોક અને સર્પલોક, એ દેશોનો ખ્યાલ આવશે. હાલનાં સ્થાનો અને પ્રાચીન સ્થાનોમાં થોડો ફેરફાર પણ થયો હશે; પરંતુ સાધારણ કલ્પના આવવા માટે અને રામાયણ, મહાભારત તથા બીજાં પુરાણોની કથાઓ સમજવા માટે ઉપર પ્રમાણે કરેલી કલ્પના પણ પૂરતી છે.

અસુર અને રાક્ષસ એ બળવાન, ક્રૂર, મનુષ્યલક્ષક તથા માંસાહારી હતા. સુર અને દેવ એ બુદ્ધિવાન સભ્ય તથા શાકાહારી હતા, તેઓ કમમાં કમ નરમાંસલક્ષણ તો નહોતાજ કરતા; અને ભારતવાસીઓ મુડદાલ, દુર્બળ તથા રાક્ષસોથી અને દેવોથી પણ ડરી જનારા હતા. આ સર્વસામાન્ય નિયમમાં કેટલાક અપવાદ પણ છે, અને તેથીજ ભારતીય સમ્રાટો દેવાસુર સંગ્રામમાં ઘણીવાર દેવોની મદદમાં રહેતા તથા રાક્ષસોને નસાડી મૂકતા; પરંતુ અત્યંત સ્થૂલભાવ જોવા માટે ઉપરનું વર્ણન પૂરતું છે.

રાક્ષસો પોતાની શક્તિના ગર્વ આડે દેવો અને મનુષ્યોને કશા હિસાબમાંજ ગણતા ન હતા. હાલમાં જેવી રીતે આફ્રીદી પકાણો દુર્બળ હિંદુઓ સાથે જહાંગીરી વાપરે છે, તેનાથી પણ ભયંકર અત્યાચાર દેવો અને આર્યો ઉપર રાક્ષસો કરતા હતા. આ તે સમયની સામાજિક અને રાજકીય પરિસ્થિતિ હતી.

પહાડના ઢોળાવ ઉપરના ગંધર્વલોકો પણ બહુ પ્રબળ હતા; પરંતુ તેઓ ગાણું, વગાડવું અને નાચ્યા કરવું એજ કામધંધાવાળા “મોજાલા” લોકો હતા, છતાં એમનામાં પણ ચિત્રસેન ગંધર્વ જેવા કેટલાયે વીરો બહુ પરાક્રમી હતા.

(૪) ગંધર્વી સાથે અસુરનાં લગ્ન

હવે આગળ કહેલી કથાને જરા વધારે ધ્યાનપૂર્વક જુઓ. એજ રીતે દુઃખ દેનારા સુકેશ રાક્ષસને ગ્રામણી ગંધર્વ પોતાની પુત્રી આપે છે. આ દંપતીથી થનારાં સંતાન લંકાના રાજ્યનાં “જન્મસિદ્ધ વારસ” થયાં; અને લંકાનું રાજ્ય મળતાંજ એમણે ભારતવાસી આર્યો, તત્ત્વજ્ઞાની ઋષિઓ, હિમાલયના ગંધર્વો તથા તિબેટના દેવોને બહુજ દુઃખ દીધું. અંતે ઉપરની ત્રણે જાતિઓએ એકત્ર થઈને પોતાનો સંઘ બનાવીને લંકાદ્રીપના રાક્ષસોને હરાવ્યા અને તેમને પાતાળમાં નસાડી મૂક્યા, ત્યારે સઘળા રાક્ષસો લંકાથી (પાતાળમાં) અમેરિકાના મેક્સિકો નામના પ્રદેશમાં નાસી ગયા.

વિદેશી અથવા બીજા રાષ્ટ્રના માણસને પોતાની પુત્રી પરણાવવાથી આવાં દુઃખ આવી પડવાનો સંભવ છે, તેથી લગ્નવખતે પોતાની રાષ્ટ્રીયતાસાથે રહેવાનો પ્રયત્ન જરૂરજ કરવો જોઈએ. હવે બીજી કથા સાંભળો:—

(૮) અસુરકન્યા સાથે વિશ્રવાનાં લગ્ન

(૨) પાતાળમાં નાસી ગયેલા સુમાલી લોકો કંઈક નીતિપૂર્વક રાજ્ય મેળવવાના ઉદ્દેશથી આર્યાવર્તમાં બહુ ગુપ્તરીતે આવ્યા અને પોતાની સાથે પોતાની પુત્રી કેંકસીને પણ લાવ્યા. પ્રયત્નપૂર્વક તેમણે પોતાની પુત્રીનાં લગ્ન વિશ્રવાની સાથે કર્યાં અને વિશ્રવાએ પણ રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર ન કરતાં તે રાક્ષસકન્યાનો સ્વીકાર કર્યો. આજ કેંકસીને પેટે રાવણ, કુંભકર્ણ, શૂર્પણખા અને વિભીષણ જન્મ્યાં.

એ વખતે લંકાનું રાજ્ય રાવણના ઓરમાન ભાઈ કુબેર વૈશ્રવણના હાથમાં હતું; પણ રાવણ યુવાન થયો ત્યારે લંકાદ્રીપ ઉપર પોતાનો અધિકાર દર્શાવી કુબેરની સાથે ઝગડો કરવા લાગ્યો. પછી રાક્ષસને રાજ્ય મળ્યા પછી રાવણને લીધે આર્યાવર્ત, ગંધર્વલોક અને દેવલોકને કેટલું દુઃખ થયું અને તે બધાએ પોતાની સંઘર્ષક્રિયાથી કેવી રીતે રાક્ષસોને હરાવી ભારતની સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત કરી, એ વાત રામાયણમાં હોઈને તે સૌ કોઈ જાણેજ છે.

આ કથામાં અનેક રાજકીય બનાવો બન્યા છે; પરંતુ અત્રે તે સંબંધી વિચાર કરવાનો અવકાશ નથી. અત્રે તો એટલુંજ જોવાનું છે કે, રાક્ષસકન્યા સાથે લગ્ન કરવાની ભૂલ વિશ્રવાએ કરવાથી જન્મથીજ રાક્ષસોનો અધિકાર ભારતીય પ્રદેશ ઉપર થયો અને જનતાને રાક્ષસોની કુટિલ નીતિને લીધે ઘણુંજ દુઃખ વેઠવું પડ્યું.

પહેલા ઉદાહરણમાં ભારતની ઉપરના ગંધર્વલોકની કોઈ પ્રતિષ્ઠિત ગંધર્વકન્યા સાથે એક શ્રેષ્ઠ રાક્ષસનું લગ્ન થયું; અને આ બીજા ઉદાહરણમાં રાક્ષસકન્યા સાથે પ્રતિષ્ઠિત આર્યનું લગ્ન થયું. બન્ને ઉદાહરણોમાં ભારતને ગુલામી મેળવીને ઘણાંજ દુઃખ વેઠવાં પડ્યાં અને મહાન યુદ્ધ પછીજ ભારતમાં સ્વતંત્ર સ્વરાજ્ય ફરીથી સ્થપાયું.

જુઓ, સાધારણ વિવાહમાં રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર નહિ કરવાથી કેવાં અને કેટલાં મોટાં રાષ્ટ્રીય દુઃખ ઉભાં થાય છે! તેથીજ વેદમાં કહ્યું છે કે, લગ્ન કરતી વખતે “રાષ્ટ્રની સાથે આગળ વધો.” હવે આ વિષે મહાભારતમાં શું કહે છે તે જુઓ:—

(૬) મહાભારતની સાક્ષી

આર્યપુરુષનાં સર્પકન્યાસાથે લગ્ન

(૧) જરતકાર્ઝ નિર્ધન હોવાથી તેમનું લગ્ન થતું નહોતું. કોઈપણ તેને નિર્ધનતાને લીધે કન્યા આપવા ઇચ્છતું નહિ. જરતકાર્ઝને સંતાન ઉત્પન્ન કરવાની ઉત્કટ ઇચ્છા થવાને લીધે કન્યા મેળવવા માટે તે ચોતરફ તપાસ કરવા લાગ્યો! ત્યારબાદ તેનું લગ્ન સર્પરાજ

વાસુકિની બહેન સાથે થયું. આથી “આસ્તીકમુનિ”નો જન્મ થયો. સર્પજાતિની સ્ત્રી અને આર્યજાતિનો પુરુષ એ બન્નેનું આ વર્ણોત્તર લગ્ન થયું, અને તેમનું મિશ્ર સંતાન તે આસ્તીકમુનિ !

આર્યજાતિ ઉત્તરભારતમાં અને સર્પજાતિ દક્ષિણભારતમાં રહેતી હતી. એ બન્ને જાતિઓમાં ખૂબ વૈમનસ્ય હતું. આ વૈમનસ્ય એટલું બધું વધી ગયું હતું કે, એક વખત સર્પજાતિના કેટલાય વીરો સંન્યાસીના વેશમાં ફળકૂલની ભેટ કરવાને બહાને સમ્રાટ પરીક્ષિતના રાજદરબારમાં ગયા અને સંધ્યાસમયે કપટથી રાજાનો વધ કર્યો ! ત્યારપછી રાજાનો વધ કરનારી સર્પજાતિનો નાશ કરવાનું આર્યજાતિએ પણ લીધું, તેનું જ નામ મહાભારતમાં “સર્પસત્ર” કહેલું છે. આ સર્પસત્રમાં સર્પજાતિના લોકોની કતલજ કરવામાં આવી. તેમાં અનેક નાનામોટા સર્પો નષ્ટ-ભ્રષ્ટ થઈ ગયા. અતે આસ્તીકમુનિની માતા પાસે જઈને બીજા સર્પોએ કહ્યું કે:—

तद्वत्से ब्रूहि वत्सं स्वं कुमारं वृद्धसंमतम् । ममाद्य त्वं सभृत्यस्य मोक्षार्थं वेदवित्तमम् ॥
(મહાભારત આદિ ૧૨ શ્લોક ૨૦ ૫૩-૨૬)

વાસુકિએ તેની બહેનને કહ્યું કે:—“બહેન ! હવે માઈ અને મારા પરિવારનું રક્ષણ કરવામાટે વૃદ્ધસંમત વેદનિપુણ તારા બાળકપુત્રને કહે. ” પોતાના ભાઈનું આપું ભાષણ સાંભળીને સર્પની બહેને પોતાના પુત્ર આસ્તીકને બોલાવીને કહ્યું:—

अयं स कालः संप्राप्तो भयान्नन्नातुमर्हसि । भ्रातरं चापि मे तस्मात्त्रातुमर्हसि पावकात् ॥
(મહાભારત આદિ ૧૨ શ્લોક ૨૦ ૫૪-૧૬)

અર્થાત્—“હે પુત્ર ! હવે મહાભયકર સમય આવી પહોંચ્યો છે, તેથી તું અમને તેના ભયથી બચાવ, મારા ભાઈનું રક્ષણ કર. ” આથી માતાના રનેહને વશ થઈને આસ્તીકમુનિએ કહ્યું:—

अहं त्वां मोक्षयिष्यामि वासुके पन्नगोत्तम ॥ भव स्वस्थमना नाग न हि ते विद्यते भयम् । प्रयतिष्ये तथा राजन्यथा श्रेयो भविष्यति ॥ (મહાભારત આદિ ૧૨ શ્લોક ૧૯-૨૦)

અર્થાત્—“હે સર્પરાજ વાસુકિ ! હું સાચું કહું છું કે, તમને હું બચાવીશ. હે રાજન ! તમે શાંતચિત્તે સ્વસ્થ રહો. હવે તમારે ભય રાખવાનું કારણ નથી. હું આપણું કંટ્યાણ થાય તેવો પ્રયત્ન કરીશ. ”

આ રીતે માતા તથા મામાઓને કહીને આસ્તીકમુનિ જનમેજયના સર્પસત્રમાં ગયા અને રાજસહિત સર્વ કાર્યકર્તાઓની ખૂબ પ્રશંસા કરવા લાગ્યા ! વખાણ કરવાથી રાજ પ્રસન્ન થયો અને તેમને કહ્યું કે:—“હે મહારાજ ! જે જોઈએ તે માગી લ્યો. ”

ત્યાંના કેટલાક કાર્યકર્તાઓએ રાજાને કહ્યું કે, હજી થોડા સર્પોનો વધ કરવાનો બાકી છે, તેથી આ બ્રાહ્મણને મનમાન્યું વરદાન આપવું યોગ્ય નથી. ઘણેભાગે આ જ્ઞાની બ્રાહ્મણો બહુતાજ હશે કે, આ આસ્તીકમુનિ સર્પો અને આર્યના સંયોગથી ઉત્પન્ન થયેલા છે, તો સંભવ છે કે આ મુનિ મહારાજ સ્તુતિ કરતાં કરતાં રાજ પાસેથી વરદાન લઈને પોતાની માતાની જાતિને બચાવશે અને અમારું આટઆટલું કૃત્યકાર્યનું ધૂળધાણી થઈ જશે. આખરે થયું પણ એમજ. રાજાએ ઉદારભાવે વરદાન આપ્યું અને આસ્તીકે પિતાની જાતિના આર્યોનું શુભ કરવાને બદલે પોતાની માતાની જાતિના સર્પોનું કંટ્યાણ કર્યું !!!

આ ઇતિહાસ મહાભારતમાં વાંચનાર જોઈ શકશે. કવિનો અલંકાર ખસેડીને જોતાં આમાંની આ ઐતિહાસિક બીના સ્પષ્ટરીતે દષ્ટિગોચર થાય છે. આર્યજાતિને જે રીતે રાક્ષસો

તરફથી દુઃખ થતું હતું, તેજ રીતે સર્પજાતિના લોકો પણ તેમને બહુ સતાવતા હતા. આ વેર એટલું બધું વધી ગયું હતું કે એક પ્રતિષ્ઠિત આર્યરાજાનો વધ સર્પજાતિના “અરાજક” યુવકોએ રાજમંદિરમાં તેમજ મંત્રીઓની સમક્ષ કર્યો ! અને ઉત્તરે જેવા સાત્ત્વિક બ્રાહ્મચારીને પણ અત્યંત દુઃખ દીધું ! ! આથી સર્પજાતિથી ક્ષત્રિયો તેમજ બ્રાહ્મણો ત્રાહિ ત્રાહિ પોકારી ગયા હતા. અતે બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયોએ મળીને સર્પજાતિને પૂરેપૂરો નાશ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો. આ સર્પજાતિ ઉપર આર્યોના દિગ્વિજય હતા. યુદ્ધમાં સર્પજાતિ સંપૂર્ણ રીતે હારેલી અને આર્યો લગભગ વિજયી થયા હતા; એટલામાં એક આત્મીક નામના યુવક કે જે સર્પજાતિ અને આર્ય પુરુષના સંયોગથી ઉત્પન્ન થયા હતા; તેમણે પોતાની માતાના મોહને લીધે આર્યોના દિગ્વિજયમાં અંતરાય નાખ્યો અને આર્યોના શત્રુઓને મદદ કરી. આ ઘોર અનર્થ લગ્નસમયે જરતકાર્યે રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર ન કરવાથીજ થયો. આવાં અવળાં પરિણામો આવતાં હોવાથીજ વેદ કહે છે કે:—“પતિપત્ની રાષ્ટ્રીયતા સાથેજ ઉન્નત થાઓ અને લગ્નમાં રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર જરૂર કરો; નહિ તો રાષ્ટ્રને વિવિધ પ્રસંગોએ ક્યારે કેટલું નુકસાન વેડવું પડશે, તેના કંઈ હિસાબજ નહિ રહે.”

માતાની અસર સંતાન ઉપર ઘણીજ થાય છે. પિતાના કરતાં માતાનો પ્રભાવ સંતાન ઉપર વધારે પડે છે; તેથી લગ્ન કરતી વખતે રાષ્ટ્રીયતાનો વિચાર જરૂર કરવો જોઈએ. આ વિષે મહાભારતમાં આવેલું એક વધુ દષ્ટાંત જુઓ:—

(૯) આર્યરાજનું અપ્સરાસાથે ગાંધર્વલગ્ન

(૨) રાજા વિશ્વામિત્ર સ્વર્ગપદ—અર્થાત્ સ્વર્ગનું રાજ્ય—મેળવવામાટે ઘણોજ પ્રયત્ન કરતા હતા. આર્યાવર્તના પ્રતાપી રાજાઓ તિમેટના રાજાઓ ઉપર હુમલા કર્યા કરતા હતા અને પ્રસંગોપાત તેમને મદદ પણ કરતા હતા. રાજા વિશ્વામિત્ર મંત્રવિદ્યા તથા અશ્વશસ્ત્ર-વિદ્યામાં પ્રવીણ હોવાથી મહાપ્રતાપશાળી હતા અને તેમનું કાર્ય સફળ થયું હોત તો સ્વર્ગપદ—અર્થાત્ તિમેટના રાજ્યાસન ઉપર બેસવું—તેમને માટે અશક્ય નહોતું.

જે આર્યસમ્રાટ તિમેટ ઉપર ચઢાઇ કરવાની તૈયારી કરતો તેના ઉપર તિમેટનો રાજા સૌથી પ્રથમ “ત્રીપ્રયોગ” ચલાવતો હતો ! ! ઘણેભાગે હિમાલયની સુંદર અપ્સરાઓ આર્યાવર્તમાં આવીને આર્યરાજાઓને મોહિત કરી દેતી અને ચઢાઇ કરવા નહોતી દેતી. એજ રીતે દેવાધિદેવ ઇંદ્ર મહારાજે રાજા વિશ્વામિત્ર ઉપર “ત્રીપ્રયોગ” ચલાવ્યો. અપ્સરા મેનકાને આ કામમાટે મોકલી. તેનું સુંદર રૂપ જોઈને વિશ્વામિત્ર પોતાના કાર્યથી વિમુખ થયા અને તેઓ તે અપ્સરા સાથેજ ખેલવા લાગ્યા. જુઓ, સામ્રાજ્યરક્ષણમાં ત્રીઓ કેવો મહત્ત્વનો ભાગ ભજવે છે ! જાપાન તથા રશિયાના યુદ્ધ પહેલાં એજ રીતે જાપાની યુવતીઓ રશિયામાં જઈને રશિયન સરદારો સાથે પરણી હતી; અને ત્યાંથી તેઓ પોતાના જાપાની યુદ્ધમંત્રી સાથે ગુપ્ત સંદેશો ચલાવતી હતી ! આજ રીતે ફ્રાન્સ અને જર્મનીના યુદ્ધ પહેલાં કેટલીયે જર્મન ત્રીઓ જૂદા જૂદા બહાના નીચે ફ્રાન્સમાં આવીને વસી હતી. એજ પ્રમાણે તિમેટના રાજાઓ પણ પોતાના રાજ્યના રક્ષણમાટે ભારતીય બળવાન આર્યરાજાઓ ઉપર “ત્રીપ્રયોગ” ચલાવ્યા કરતા હતા. વીરના કઠોર શસ્ત્ર કરતાં ત્રીઓના સુકોમળ બનાવટી પ્રેમનું અશ્વ બહુજ પ્રભાવશાળી હોય છે, એ વાત દરેક જણ સમજી શકે તેવી હોવાથી અમારે એ વિષે વધારે લખવા જરૂર નથી.

આ રીતે વિશ્વામિત્ર મેનકાશ્વથી હાર્યા અને આ ગાંધર્વલગ્નથી શકુંતલાનો જન્મ થયો. આ પણ મિશ્રસંતાનજ છે. પિતા આર્ય અને માતા ગાંધર્વી, તેમનાથી આ મિશ્રસંતાન શકુંતલા ઉત્પન્ન થઈ. મિશ્રસંતાનમાં ઘણી વાર માતાનું સૌંદર્ય વધારે ઉતરે

છે-ખાસ કરીને બાલિકામાં તો જરૂરજ ઉતરે છે. અસરા ઠંડા પ્રદેશની હોવાથી ગૌરવર્ણની હતી, ત્યારે આર્યરાજ બહામી વર્ણના હતા. તે પિતાનો વર્ણ ત્રીસંતાનમાં ન આવતાં માતાનો વર્ણ શકુંતલામાં આવવાથી શકુંતલા પણ ગૌરવર્ણની હતી. હવે તેનું વૃત્તાંત જુઓ:-

(૬) આર્યરાજનું મિશ્રિત કન્યાસાથે લગ્ન

(૩) રાજા દુષ્યંત એક સમયે મૃગયા ખેલતા ખેલતા વનમાં ખૂબ રખડવાથી ઘણાજ થાકી ગયા અને કંઈક આરામ લેવાના વિચારથી કણ્વઋષિના આશ્રમમાં ગયા. તે વખતે આચાર્ય કણ્વ કંઈ કાર્યવશાત્ વનમાં ગયા હતા અને બે-ચાર કલાકમાં પાછા આવનાર હતા; એટલામાં દુષ્યંત ત્યાં જઈ પહોંચ્યા. બગીચામાં આચાર્યની કન્યાઓ ફૂલગાડને પાણી સિંચતી હતી અથવા કંઈ કામ કરતી હતી. એ બધી કન્યાઓમાં શકુંતલા ગૌરવર્ણ અને સ્વરૂપવાન હોવાથી દુષ્યંતરાજએ શકુંતલા સાથે ગાંધર્વલગ્ન કર્યું. લગ્નનું સર્વ કાર્ય સમાપ્ત કર્યા પછી આચાર્ય કણ્વનાં દર્શન કરવાનું પણ સાહસ દુષ્યંતરાજ કરી શક્યા નહિ; કેમકે તેમણે અઘટિત કાર્ય કર્યું હતું. રાજા આથી કરીને આશ્રમમાંથી ચાલ્યા ગયા.

પછીથી કણ્વ આશ્રમમાં આવી પહોંચ્યા, ત્યારે તેમને સઘળા સમાચાર મળ્યા. તેમણે ધાયું કે, “ક્ષત્રિયની કન્યા ક્ષત્રિય પાસે ગઈ તે ઠીકજ થયું;” કેમકે હવે બીજું કંઈ થઈ શકે તેમ ન હતું. શકુંતલા ગર્ભવતી થયેલી હોવાથી પછી તેને પુત્ર જન્મ્યો. કેટલાક સમય પછી કણ્વે શકુંતલાને રાજા પાસે મોકલી. રાજા ખૂબ શરમિંદા થઈ ગયા. લગ્નવશ થઈને તેમણે શકુંતલાસાથે ગાંધર્વલગ્ન કર્યાનો ઇન્કાર કર્યો. સાચેજ શકુંતલાનું આ ભારે અપમાન હતું. અપમાન સાથે શકુંતલા નિર્દોષ હોવા છતાંયે રાજાએ તેને “વ્યભિચારિણી મેનકાની પુત્રી” કહીને ધિક્કારી કાઢી !! આથી અત્યંત ક્રોધાયમાન થઈને શકુંતલાએ જે બાપણુ કર્યું, તે પ્રત્યેક નવજનુવાને ધ્યાનપૂર્વક વાંચવું જોઈએ.

(૭) પતિને ધમકી

રાજન્ સર્વપમાત્રાણિ પરચ્છિદ્રાણિ પશ્યસિ । આત્મનો બિલ્વમાત્રાણિ પશ્યન્નપિ ન પશ્યસિ ॥ મેનકા ત્રિદશેષ્યેવ ત્રિદશાશ્ચાનુમેનકામ્ । મમૈવોદ્રિચ્યતે જન્મ દુષ્યંત તવ જન્મનઃ ॥ ક્ષિતાવટાસિ રાજેન્દ્ર અંતરિક્ષે ચરામ્યહમ્ । આવચોરંતરં પશ્ય મેરુસર્વપયોરિવ ॥ મહેન્દ્રસ્ય કુબેરસ્ય યમસ્ય વરુણસ્ય ચ । ભવનાન્યનુસંયામિ પ્રભાવં પશ્ય મે નૃપ ॥ વિરૂપો યાવદાદર્શે નાત્મનઃ પશ્યતે મુખમ્ । મન્યતે તાવદાત્માનમન્યેભ્યો રૂપવત્તરમ્ ॥ અનૃતે ચેત્પ્રસંગસ્તે શ્રદ્ધાસિ ન ચેત્સવયમ્ । આત્મનો હંત ગચ્છામિ ત્વાદશે નાસ્તિ સંગતમ્ ॥ ત્વામૃતે चापि दुष्यंत शैलराजावतंसिकाम् । चतुरंतामिमामुर्वी पुत्रां मे पालयिष्यति ॥

(મહા. ૧૦ આદિ. ૨૦ ૭૪ શ્લો. ૮૩ થી ૮૬, ૮૮ અને ૧૦૯-૧૦)

શકુંતલાએ કહ્યું કે:-“હે રાજન્ ! પારકો દોષ સરસવના દાણા જેટલો હોવા છતાં પણ જોઈ શકો છો; અને આપનો પોતાનો દોષ બીલા જેવો છે તે પણ જોઈ શકતા નથી ! હે દુષ્યંત ! મેનકા દેવોની પ્રેમી છે અને દેવો મેનકાના પ્રેમી છે, તેથી આપના જન્મ કરતાં મારો જન્મ શ્રેષ્ઠ કુળમાં છે. જુઓ, મેરુ અને સરસવના જેટલો આપણા બંનેમાં ભેદ છે. આપ ધરતી ઉપર ચાલો છો અને હું અંતરિક્ષમાં ચાલું છું. મારો પ્રભાવ કેટલો છે, તે જુઓ. હું મહેન્દ્ર, કુબેર, યમ અને વરુણનાં મંદિરોમાં જઈ શકું છું. કુરૂપ માનવી જ્યાંસુધી દર્પણમાં પોતાનું મુખ નથી જોતો, ત્યાંજસુધી તે પોતાને બીજાઓના કરતાં સુંદર માન્યા કરે છે. જ્યારે તે દર્પણમાં પોતાનું મુખ ખરાબ જુએ છે, ત્યારેજ તે જોઈ શકે છે કે બીજા અને પોતાની વચ્ચે કેટલું અંતર છે. અસ્તુ. અંતમાં એટલુંજ કહેવાનું છે કે, જો આપને અસત્ય ઉપરજ પ્રેમ હોય અને આપને સત્યની પ્રતીતિ નજ થતી હોય, તો તો પછી હું પોતેજ

અહીંથી ચાલી જઈ છું; કેમકે આપને-સત્યદેષી અને અસત્યપ્રેમીને-મળવાનું મારે કંઈ-પણ પ્રયોજન રહેતું નથી. હે દુષ્યંત! આપ નહિ સ્વીકારો તોપણ મારો આ પુત્ર શૈલરાજથી સુશોભિત એવી આ પૃથ્વીનું ચારે સમુદ્રપર્વત રાજ્ય કરશે.”

શકુંતલાનું આ ભાષણ વિચારવા જેવું છે. પરરાજ્યની અને ખાસ કરીને વિજયી પર-રાષ્ટ્રની પુત્રી આવીજ રીતે બોલી શકે છે. એજ શકુંતલાનું ભાષણ હાલની પરિસ્થિતિમાં બોલાય તો નીચે પ્રમાણે હોઈ શકે:-

યૂરોપ અમેરિકાની ગોરી યુવતી પોતાના કાળા પતિ ઉપર ક્રોધાયમાન થઈને એમજ કહે કે:-“ઓ કાળા માણસ! તું તારા મનમાં શું સમજે છે? તું મારા ઉપર દોષ ચઢાવે છે, પણ તું તારો દોષ બેઠ શકતો નથી. મારી માતા એક એવા વિજયી દેશની રહેનારી અને મોટા મોટા હોદ્દાદારો સાથે લાગવગ ધરાવનારી છે કે, તેથી હું જ્યારે પણ ઇચ્છું ત્યારે કોઈપણ હોદ્દાવાળાને મળી શકું છું. વાઈસરોય અને ગવર્નર સાહેબોના પણ બંગલાઓમાં હું જઈ શકું છું કે જ્યાં તારો પોતાનો તો કોઈ ભાવ પણ પૂછે નહિ. તું તો પગેજ ચાલે છે પણ મારી ઇચ્છા થાય તો હું તેમની મોટરોમાં પણ ફરી શકું છું. તું સરસવસમાન કુદર છે, હું પહાડીના જેવી જબરી છું. જો, તારામાં અને મારામાં આટલું બધું અંતર છે. તું તારૂં કાળું મોં જરા અરિસામાં તો જો! અને પછી મારું મોં કેવું છે તે પણ જો; એટલે તરતજ તને માલમ પડશે કે, તું કેટલો રૂપહીન છે અને હું કેટલી રૂપાળી છું. મારું કહેવું તારે નજ માનવું હોય, તો હું હમણાંજ અન્ય ઠેકાણે ચાલી જઈ છું. રખે તું મનમાં એવું ધારતો કે તારી અદ્ય મદદવિના મારું ગુજરાન નહિ થાય! મારે મોટા હોદ્દાદારો પાસે જવું-આવવું સહજ હોવાથી મારી આજીવિકા તો હું સુગમતાથી મેળવી શકીશ. વળી તું એમ પણ રખે સમજતો કે તારી મદદવિના મારો પુત્ર અનાથ થઈ જશે. કદી નહિ, એ મારો પુત્ર હોવાને લીધે તેને મોટો હોદ્દાદાર થવું એ સહજ વાત છે. મારે ખૂબ યાદ રાખ કે, તારો ત્યાગ કરવાથી મારું કંઈપણ બગાડવાનું નથી; પરંતુ હું તારી સાથે હોઈ તેથીજ તારૂં મહત્ત્વ વધી શકે તેમ છે.”

યૂરોપ-અમેરિકાની તરુણીઓ સાથે પોતાની રાષ્ટ્રીયતાને વિચાર કર્યાસિવાય લગ્ન કરનારાઓએ શકુંતલાનું આ ભાષણ વારંવાર વાંચવું જોઈએ. અમે યૂરોપીયન પત્ની અને હિંદી પતિ વચ્ચે થયેલા કેટલાય ઝગડા જોયા છે. તેમની ભાષા આજ પ્રકારની હતી. કેટલીયે વાર અંતે ડરી જઈને અપમાન સહન કરીને પણ ગોરી પત્નીનુંજ કહેવું માનવું પડતું. દુષ્યંતની બાળતમાં પણ એમજ બન્યું. કુબેર વગેરે દેવોનાં નામ સાંભળતાંજ દુષ્યંતે શકુંતલાની વાત તરત માની લીધી અને શકુંતલાને પોતાની પટરાણી બનાવી! અર્થાત્ (સૌંદર્યના મોહમાં પડી સ્વદેશીયતાનો સિદ્ધાંત ભૂલી જવાને લીધેજ એક મોટા રાજાને હાથે પોતાની) પહેલી રાણીનો-એક આર્ય સ્ત્રીનો-અધિકાર છીનવી લેવાયો અને બીજી અનધિકારી સ્ત્રીને તે અધિકાર અપાયો! પરિણામ એનું એજ આવ્યું કે, પહેલી પટરાણીના પુત્રને બદલે રાજ્યનો અધિકારી શકુંતલાનો પુત્ર થયો! આ અન્યાય એટલાજ મોટે થયો કે શકુંતલા મિશ્રજાતની પરરાષ્ટ્રીય સ્ત્રી જન્મેલી હતી અને સમયાનુસાર તે ગંધર્વરાજાઓદ્વારા મહારાજા દુષ્યંતને ડરાવી શકે તેમ હતી!

જુઓ, વિજયી રાષ્ટ્રની તરુણીઓ સાથે લગ્નસંબંધ બાંધવાથી કેવા કેવા અનર્થો થાય છે! જે રીતે શકુંતલાએ કહ્યું કે, હું મહાન મહાન દેવોનાં મંદિરોમાં જઈ શકું છું; તેજ વાત ઉપર કહેલા આસ્તીકમુનિની હતી. તે આર્યમુનિ હોવાથી જેમ જનમેજયના

યજ્ઞમાં કશા પણ અટકાવવિના જઈ શકતા હતા; તેમ મોટા મોટા સર્પરાજોનાં ઘરોમાં પણ જઈ શકતા હતા. આર્યજાતિ અને સર્પજાતિ વચ્ચે વૈર હોવા છતાં પણ આસ્તીકને કોઈ પણ રોકી શકતું નહિ. તે પિતાને લીધે આર્ય હતા અને માતાને લીધે સર્પ હતા; તેથીજ જનમેજયના યજ્ઞમાં પહોંચી જઈને તેમણે પોતાના મામાઓનું કલ્યાણ સાધ્યું અને પિતાની જાતિના લોકોના અકલ્યાણનું કારણ બન્યા !

(ત) બેદનીતિનું સાધન

આ રીતે મિશ્રલગ્ન કરવાથી ઘરમાં (તેમજ જાતિમાં અને દેશમાં પણ) કૂટ પડે છે; કેમકે પત્નીનું મન સ્વજાતિના કલ્યાણમાં હોવું સ્વાભાવિક છે અને તેની પાછળ તેની વિજયી જાતિનું બળ હોવાથી તેનું બળ જન્મસિદ્ધજ વધારે હોય છે. પરંતુ આ તરફ પતિની પાછળ એવું કોઈ બળ ન હોવાથી અને તે “કાળો આદમી અથવા નિઝો” હોવાને લીધે તેને હમેશાં ભયભીતજ રહેવું પડે છે. કેટલાક આર્યરાજાઓના ઘરમાં આજ કારણે કૂટ પડ્યાનો ઇતિહાસ આપણા ગ્રંથોમાં મોબુદ છે.

(થ) આર્યરાજાનું પારસી સ્ત્રીસાથે લગ્ન

આ વિષે અહીં એકજ ઉદાહરણ જુઓ. દશરથરાજાની કૌશલ્યા, સુમિત્રા અને કૈકેયી એ ત્રણે ધર્મપત્નીઓ રામાયણમાં પ્રખ્યાત છે. યુવરાજ રામચંદ્રજીના રાજ્યાભિષેકપ્રસંગે કૈકેયી રાણીએ કેટલી મુશ્કેલી ઉભી કરી અને તેના આગ્રહથી રામચંદ્રજીને ચૌદ વર્ષ વનવાસ ભોગવવો પડ્યો, એ ઇતિહાસ સુપ્રસિદ્ધજ છે. આ કૈકેયી પણ ભારતીય આર્ય સ્ત્રી નહોતી. રાવણની માતા “કૈકયી,” દશરથની સ્ત્રી “કૈકેયી” અને હાલના પારસીઓનાં નામોમાં ‘કૈકશ્રુ’ વગેરે નામો હોય છે. અને:—

(૧) કૈક-સી (૨) કૈકે-યી તથા (૩) કૈક-શ્રુ

આ ત્રણે નામોની શરૂઆતમાં “કૈક” એ અક્ષરોથી શરૂ થતાં નામ માત્ર પારસીઓનીજ ભાષામાં હોય છે. સંસ્કૃતમાં તો આ નામોની કંઈ વ્યુત્પત્તિજ નથી; તેથી એ તો સ્પષ્ટ વાત છે કે, કૈકેયી ભારતીય આર્યકન્યા નહોતી, પરંતુ ઇરાની-કૈકેય-દેશમાં જન્મેલી કન્યા હતી. શુદ્ધ પારસી સ્ત્રીઓની પેઠે કૈકેયી પણ કૌશલ્યા વગેરે ઘઉંવણી આર્યસ્ત્રીઓ કરતાં વિશેષ સુંદર હતી. આથીજ રાજા દશરથનો કૈકેયી તરફ વધારે પ્રેમ હતો; પરંતુ આ પરરાષ્ટ્રીય સ્ત્રીને કારણે દશરથના ઘરમાં કેટલો ઉત્પાત મચ્યો ! અંતે રાજા દશરથને એ પરરાષ્ટ્રીય સ્ત્રીનાજ પ્રતાપે પુત્રશોકમાં મરવું પડ્યું. વળી એના પ્રતાપે ધર્મપરાયણ આર્યસ્ત્રીઓને પણ (કૌશલ્યા, સુમિત્રા, લક્ષ્મણપત્ની, સીતાજી, ભરતપત્ની વગેરેને) કેટકેટલું દુઃખ ભોગવવું પડ્યું, એ પણ રામાયણમાં પ્રસિદ્ધ વાત છે. દશરથના ઘરમાં જે કૂટ કૈકેયીએ પાડી, તે કૌશલ્યા અથવા સુમિત્રાથી તો થવીજ અસંભવિત હતી; કેમકે કૈકેયીને પોતાના સૌંદર્યનું અભિમાન હતું. રાજા મારે તાબે છે; તેમની પાસે જે કામ કરાવવું હોય તે હું કરાવી શકું છું; એવો તેને વિશ્વાસ હતો. વળી પોતાની પાછળ અનેક અસુરોપાસક રાજાઓનું બળ છે, તેનું પણ તેને અભિમાન હતું. આજ કારણે કૈકેયીએ આટલું સાહસ કર્યું. ઘરમાં ફટફાટ કેવાં કારણોથી અને કેવી રીતે થાય છે, તે આ ઉદાહરણમાંથી મળે છે.

વિદેશી અને પરરાષ્ટ્રીય સ્ત્રીની સાથે લગ્ન કરવાથી કેટલો બધો અનર્થ થાય છે; તેનું શેઠાડુંક વર્ણન આ લેખમાં કરેલું છે. તે સ્ત્રી હમેશાં પોતાનાજ દેશનો વિચાર કરતી હોય છે; પુત્રને દ્વંષ પાતાં પાતાં પોતાનાજ દેશનું ગૌરવ શીખવે છે; પોતાની સાથે કોઈ કોઈ વાર તે પોતાનાં માતાપિતા પાસે પણ તેને લઈ જાય છે. આથી તે પુત્રના મનમાં માતાનાં સગાંસં-

અધીઓ અને માતાના દેશપ્રત્યે પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય છે. જ્યારે કોઈવાર માતાના દેશવાળાઓ સાથે પિતાના દેશવાળાઓને યુદ્ધ થાય, ત્યારે બહુજ સંભવિત છે—અને આપણે આસ્તીક વગેરેનાં ઉદાહરણોમાં જોયું છે—કે તે મિશ્રિત સંતાન માતાના દેશવાળાઓનું જ કલ્યાણ ધન્ય પિતાના દેશનું અકલ્યાણ કરવાને માટે તૈયાર થાય છે; કેમકે માતાનો પ્રભાવ સંતાન ઉપર વિશેષ રહ્યા કરે છે.

મહાભારતમાં આવાં મિશ્રલક્ષ અનેક છે; પરંતુ બધામાં વાત તો આજ છે. જ્યાં-સુધી માતાની ભતિવાળાઓને પિતાની ભતિવાળાઓ સાથે યુદ્ધ નથી થયું, ત્યાંસુધીજ તે પિતાની સાથે રહે છે, અને અનેક કાર્યો કરે છે; પણ જ્યારે ઉપર પ્રમાણે ભતિ ભતિમાં વિગ્રહ થાય છે, ત્યારે તો તે મિશ્રસંતાન માતૃભતિનું જ કલ્યાણ કરવાને તૈયાર થાય છે. ઉદાહરણતરીકે ભીમસેનના હિડંગાથી જન્મેલા ઘટોત્કચને લ્યો. પાંડવોના ભાઈ કૌરવોની સાથેની લડાઈમાં તે પાંડવો સાથેજ રહ્યા, કેમકે તેઓ રાક્ષસભતિના નહોતા; પરંતુ જો પાંડવોને રાક્ષસોસાથે યુદ્ધ થયું હોત, તો તો ઘટોત્કચ પાંડવોના પક્ષમાં રહેવાનો બહુજ ઓછો સંભવ હતો. આજ દષ્ટિએ મહાભારતનાં મિશ્રલક્ષનું નિરીક્ષણ કરવું જોઈએ.

મહાભારતમાં જે વર્ણન છે તે સ્પષ્ટ દર્શાવે છે કે, સૌંદર્યતા વગેરેથી મોહિત થઈને પરરાષ્ટ્રની તરુણી સાથે લક્ષ કરી નાખવું, એ તો પોતાના રાષ્ટ્ર ઉપર આક્રમક લાવવા જેવું છે. વાંચનાર પણ આ ઉપર વિશેષ વિચાર કરે એવી આશા છે.

(દ) કૌરવ-પાંડવોના વૈમનસ્યનું કારણ

હવે આ પ્રસંગે કૌરવ-પાંડવોના વૈમનસ્યનું કારણ જોવા જેવું છે. ઉપરથી જોતાં તો દ્રૌપદીના છળના કારણે, તથા રાજ્યનો ભાગ ન મળવાથી કૌરવ-પાંડવોનું ઘોર યુદ્ધ થયું; પરંતુ તેનું મૂળ કારણ તેમની ઉત્પત્તિમાં અને જન્મકથામાંજ છે. રાષ્ટ્રીય યુદ્ધ વગેરે માટે બાહ્ય અને આંતરિક કારણ જૂદાં જૂદાં હોય છે. ઉદાહરણતરીકે જુઓ:—ગયા યુરોપીય યુદ્ધનું બાહ્યકારણ તો એક નાનાશા રાજના “યુવરાજનો વધ” હતું; પરંતુ આંતરિક કારણ યુરોપનાં જૂદાં જૂદાં રાજ્યોની વેપારની હરીફાઈ જ હતું.

આજ રીતે કૌરવ-પાંડવોના મહાયુદ્ધનું કારણ કયું છે, તે ખાસ વિચારપૂર્ણ દષ્ટિએ જોવું જોઈએ. (૧) સતી દ્રૌપદીને જીતવામાં થયેલું છગકપટ; અને (૨) રાજ્યનો અર્ધો ભાગ ન મળ્યો. આ બે કારણો બહાર બતાવવા માટે પૂરતાં છે; પરંતુ વાસ્તવિક રીતે જે આંતરિક કારણો છે, તે “ભિન્ન ભિન્ન મનોવૃત્તિનાં” છે. આ મનોવૃત્તિની વિષમતા તેમના જન્મ સાથે સંબંધ ધરાવે છે.

રાજા પાંડુ અને રાજા દુતરાષ્ટ્ર બન્ને એકજ વીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલા ભાઈઓ હતા. વીર્યમાં કોઈપણ પ્રકારનો દોષ ન હતો, કેમકે તે શ્રીવેદવ્યાસજીનું વિશુદ્ધ વીર્ય હતું; પરંતુ ક્ષેત્ર જૂદાં હતાં અને ક્ષેત્રમાં કંઈક દોષ પણ હતો. આથીજ એક આંધળો અને બીજો પાંડુરોગી થયો હતો; છતાંપણ વીર્યની એકતા હોવાથી દુતરાષ્ટ્ર અને પાંડુમાં અત્યંત ઉબ્બવલ અંધુપ્રેમ હતો. વીર્યની એકતાનું આ પરિણામ વાંચનાર જરૂર ધ્યાનપૂર્વક જુએ.

ત્યારપછી દુતરાષ્ટ્રના વીર્યથી આર્ય શ્રી ગાંધારીના ક્ષેત્રમાં સો પુત્ર થયા. તેમાં ધ્યાનમાં રાખવા જેવું એ છે કે, બધામાં એકજ વીર્યનો સંબંધ હતો.

પરંતુ પાંડવોમાં એ પ્રમાણે નથી થયેલું. જે વીર્યથી પાંડવોની ઉત્પત્તિ થઈ હતી, તે પાંડુનું નહોતું. કુંતી સાથે પાંડુ હિમાલયના પહાડોમાં રહેતો હતો. ક્ષયરોગી હોવાથી હસ્તિનાપુરમાં રહેવું તેને માટે નુકસાનકારક હતું; તથા અત્યંત રોગી હોવાથી સ્વવીર્યથી

સંતાન ઉત્પન્ન કરવાં તેને માટે અડીક હતાં. આથી તેની રાજપૂર્વક કુંતીનો નિયોગ તિબેટ દેશના ત્રણ દેવતાઓ સાથે થયો; અને માદ્રીનો નિયોગ તેજ દેશના અધિનીકુમારો સાથે થયો. આ નિયોગથી કુંતીને ત્રણ અને માદ્રીને બે સંતાન થયાં. અર્થાત્ પાંડવોની ઉત્પત્તિમાં વીર્યની જૂદાઈ કેટલી છે, તે વાંચનાર જોઈ શકશે.

તિબેટના લોકોના વીર્યથી જન્મેલા પાંડવો અને ભારતીય આર્યરાજાના ઔરસપુત્ર કૌરવો વચ્ચે વીર્યની જૂદાઈને લીધે બંધુપ્રેમ હોવો અશક્ય હતો. જે પાંડુના પોતાનાજ વીર્યથી પાંડવો જન્મ્યા હોત તો ઘણેભાગે ભારતીય મહાયુદ્ધ થવુંજ અસંભવિત હતું.

આમાં બીજી પણ એક વાત વિચારવા જેવી છે કે, જે વખતે પાંડવો જન્મ્યા ત્યારે તિબેટના ઇંદ્ર વગેરે દેવરાજાઓ વધુ બળવાન તેમજ વીર્યવાન હતા. તેમના વીર્યથી ઉત્પન્ન થવાને લીધે રંગરૂપમાં પણ પાંડવોમાં વિશેષતા હોવાનો સંભવ છે; તથા વીર્યથી જે મનઃપ્રવૃત્તિ બને છે, તે પણ જૂદીજ હોય છે. જે રીતે હાલમાં વિજયી યુરોપિયન પુરુષ અને જીતાયેલી ભારતીય સ્ત્રીથી જન્મેલાં “યુરેઝીઅન” મિશ્રસંતાન સ્વવીર્યના અભિમાનથી પોતાને “મોટા સાહેબ લોકો”માં ગણાવે છે; અને બીજા કાળા માણસો ઉપર અધિકાર ભોગવવા તૈયાર થાય છે. એજ રીતે મહાભારતમાં ભીમ અને અર્જુન એ બન્ને પાંડવો, કૌરવોને તથા બીજા કોઈ આર્યરાજાને પણ કશા હિસાબમાંજ ગણતા નહોતા; કેમકે દેવોના વીર્ય સાથેજ આવેલી બીજાઓ કરતાં પોતાને કંઈક વિશેષ સમજવાવાળી મનોવૃત્તિ પાંડવોમાં હતી.

સાથેસાથ કૌરવો પિતાના ઔરસપુત્રો હોવાથી તેમનામાં “રાજ્યમદ” જન્મથીજ હતો. જે રીતે હાલના રાજ-રજવાડાઓના રાજકુમારો પોતાને જન્મથીજ રાજ્યાધિકારી અને બીજા સાધારણ લોકો કરતાં “ઉચ્ચ” માને છે; બરાબર તેજ રીતે કૌરવો પણ પોતાને જન્મથીજ રાજ્યના હક્કદાર ગણાતા હતા. આમાં બીજી પણ એક વાત છે કે, કૌરવો જન્મથીજ પોતાના રાજ્યમાં ઉછર્યા હતા, તેથી તેમનામાં રાજ્યમદ હતો; અને એજ કારણથી કૌરવો સામ્રાજ્યવાદી-ઈર્ષ્મીરીયાલીસ્ટ-હતા. દુર્યોધન સામ્રાજ્ય અથવા મૃત્યુ, જેમાંથી એકનેજ પસંદ કરતો હતો. આજ કારણથી તેને વચલી સ્થિતિ પસંદ નહોતી.

પરંતુ હવે પાંડવો તરફ જુઓ. તેઓ ધાર્મિક વૃત્તિવાળા જણાઈ આવે છે. આમ કેમ બન્યું? તેનું કારણ તપાસીએ. કુંતી અને માદ્રીની સાથે પાંડુ સાધુવૃત્તિથી તપસ્વી ઋષિઓના આશ્રમોની વચમાં રહેતો હતા. તપોભૂમિમાં હમેશાં ધાર્મિક વાતાવરણજ રહેતું હતું. તેની અસર કુંતી અને માદ્રીના ઉપર ખૂબજ થઈ હતી; કેમકે પુરુષ કરતાં સ્ત્રીમાં ધર્મભાવના ગ્રહણ કરવાની શક્તિ વધારે હોય છે. ધર્મ, ભીમ વગેરે પાંડવો, જન્મ્યા પછી પણ બાર વર્ષ સુધી ઋષિઆશ્રમમાંજ રહ્યા હતા. આજ કારણથી પાંડવોની નૈસર્ગિક વૃત્તિ ધર્મમાર્ગેજ વળી હતી. જેમનો બાલ્યકાળ ઋષિઆશ્રમમાં ગયો હોય તેમને રાજવૈભવ ઓછાજ ગમે છે; અને તેથી પણ પાંડવોને, રાજધાનીની સમૃદ્ધિની છાકમછાળોમાં ઉછરેલા કૌરવો સાથે મિત્રતા જામવી અસંભવિત હતી. આ પ્રમાણે મનોવૃત્તિની જૂદાઈજ કારણરૂપ હતી.

વીર્યનું પરિણામ જોવા માટે અત્રે આ વાત પણ જુઓ કે, બધા કૌરવોનો સ્વભાવ વીર્યની એકતાને લીધે લગભગ એકસરખોજ છે; પરંતુ પાંડવોના સ્વભાવમાં વિચિત્રતા છે. જુઓ:—(૧) ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિરની મનોવૃત્તિ સત્યાગ્રહ તરફ, (૨) ભીમસેનનો સ્વભાવ મારવા-ઝુડવાનો, (૩) અર્જુનની વૃત્તિ ક્ષાત્રભાવના તરફ અને (૪) નકુલસહદેવની વૃત્તિઓ બીજા ભાઈઓને પગલે ચાલવામાટે પ્રસિદ્ધ છે. આ જૂદી જૂદી મનોવૃત્તિનું કારણ જૂદું જૂદું વીર્યજ છે. યમ-ધર્મનું ધાર્મિક વીર્ય યુધિષ્ઠિરમાં, વાયુદેવનું પહેલવાની વીર્ય ભીમમાં.

દેવાધિદેવ ઇંદ્રનું વીર્ય અબુનમાં અને ઔષધની ગોળીઓ ખનાવનારા અશ્વિનીકુમારોનાં વીર્ય નકુળસહદેવમાં કાર્ય કરતાં હતાં. આ વીર્યલેહને લીધે ભિન્ન ભિન્ન મનોવૃત્તિઓ પાંડવોમાં જણાઇ આવે છે.

વીર્યની જૂદાઈ હોવા છતાં પણ એકજ માતા હોવાથી બધા પાંડવો એકઠા રહ્યા હતા; અને (કૌભન કૌઝ) 'સમાન પરિસ્થિતિ'ને લીધે પણ તેઓમાં એકતા રહી હતી. અસ્તુ.

આ ઉપરથી કૌરવપાંડવોના મહાયુદ્ધનાં આંતરિક શુભ કારણો શાં શાં હતાં, તે પણ હવે વાંચનારના ખ્યાલમાં આવ્યુંજ હશે.

(ધ) કૌરવ-પાંડવોના યુદ્ધનું મૂળકારણ તો જુદુંજ હતું.

પાંડવ

- (૧) માતાપિતા વનમાં રહ્યાં હતાં.
- (૨) એક માતા અને અનેક પિતાઓથી નિ-યોગના નિયમ પ્રમાણે ઉત્પત્તિ થઇ હતી.
- (૩) જૂદાં વીર્યથી સ્વભાવલેહ અને રુચિલેહ
- (૪) ઋષિઆશ્રમેમાં બાલ્યકાળ ગાળવાને લીધે બધાની ધાર્મિક વૃત્તિ
- (૫) ન્યાયી માર્ગે ઉન્નતિ કરવાની ઇચ્છા
- (૬) નિયોગનાં સંતાન

કૌરવ

- (૧) માતાપિતા શહેરમાં રહ્યાં હતાં.
- (૨) એકજ માતાપિતાથી ઉત્પત્તિ થઇ હતી.
- (૩) વીર્ય સમાન હોવાથી સ્વભાવમાં સમાનતા
- (૪) શહેરમાં ઉછેરવા હોવાથી ભોગવિ-લાસી વૃત્તિ
- (૫) કોઇપણ રીતે સામ્રાજ્ય વધારવાની ઇચ્છા
- (૬) પિતાનાં ઔરસ સંતાન

માતાપિતાની પરિસ્થિતિ, જન્મ વખતની પરિસ્થિતિ, બાલ્યકાળની પરિસ્થિતિ, વન અથવા શહેરમાં રહેવું, સંગત, સામાજિક અને રાજકીય બનાવો તથા પોતાનો પુરુષાર્થ, એ સૌ મળીને સ્વભાવ બંધાય છે. આ વિષે વધુ વિચાર વાચકો મહાભારત વાંચતી વખતે પણ કરે અને યોગ્ય બોધ લે.

લક્ષ કરતી વખતે “પોતાની રાષ્ટ્રીયતા સાથે આગળ વધો” એવો જે ઉપદેશ વેદોએ આપ્યો છે, તે કેટલો જરૂરનો છે; અને વીર્ય તથા ક્ષેત્રનું મહત્ત્વ માનવી સ્વભાવના બંધારણમાં કેટલું છે; તથા વીર્યલેહ અને ક્ષેત્રલેહને લીધે રાષ્ટ્રમાં કેવી કેવી આપત્તિઓ આવી પડે છે; તે વગેરે બાબતોની ખાત્રી મહાભારત વગેરે ગ્રંથોમાં વળુવેલી કથાઓનું ઉપર પ્રમાણે મનન કરવાથી થઇ શકે છે.

મહાભારતમાં જે ઇતિહાસ છે, તે કાવ્યમય વર્ણનમાં છે; પરંતુ વિચાર અને મનન કરવાથી કાવ્યનો પડદો દૂર કરવો સહેલો છે. એ પડદો દૂર કરવાથી તે સમયના ભારત તથા આસપાસના બીજા દેશોનો સાચો ઇતિહાસ જણાઇ આવે છે. તે સાચો ઇતિહાસજ નોવો-જાણવો જોઇએ અને તેમાંથી મળતો યોગ્ય બોધ ગ્રહણ કરવો જોઇએ.

આશા છે કે વાચકો પોતાના ગ્રંથો ઉપર ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ વિચાર અને મનન કરશે તથા તેમાંથી યોગ્ય બોધ લેશે અને તે પ્રમાણે આત્મસુધારણા કરશે.

૮-બકાસુરની લીલા

(ક) ભારતકાળના વિવિધ દેશો

જેઓ મહાભારતને ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ વાંચે છે, તેમને તરતજ સમજાય છે કે અસુર, સુર, ગંધર્વ, કિન્નર, ભૂત, આર્ય, સર્પ, વાનર, વગેરે અનેક જાતિના લોકોનો સંબંધ મહાભારતની કથામાં આવી ગયેલો છે. વિશેષ ચર્ચા પછી અમે એવા નિર્ણય ઉપર આવ્યા છીએ કે:-

(૧) “અસુરલોક” અથવા અસુરદેશ, તે હાલના બેકિટ્રયા તથા આસીરિયા છે. બેકિટ્રયા દેશમાંથી “બક” નામના અસુરો આ તરફ આવતા, તેમને તે વખતના લોકો બકાસુર કહેતા હતા. (૨) “સુરલોક” અથવા સુરો કિંવા દેવોનો પ્રદેશ, તે “ત્રિવિદ્ય” અર્થાત્ હાલના તિબેટ છે. (૩) “ગંધર્વલોક” અથવા ગંધર્વજાતિને રહેવાનું સ્થાન હિમાલયના ઢાળાવનો પ્રદેશ છે. (૪) “કિન્નરલોક” ગંધર્વલોકની નીચેનાં સ્થાનોમાં છે. (૫) “ભૂતલોક” અથવા ભૂતીઆઓનું રહેઠાણ હાલનું “ભૂતાન” છે, અને તેનું નામ ‘ભૂતસ્થાન’જ છે. (૬) “આર્યલોક” તે ‘આર્યવર્ત’જ છે. (૭) “સર્પલોક” અર્થાત્ સર્પજાતિના લોકોનું રહેઠાણ દક્ષિણભારત; અને (૮) દંડકારણ્યના કેટલાક ભાગમાં “વાનર” જાતિના લોકોનું રહેઠાણ છે. એમનું ચોક્કસ સ્થાન નક્કી કરવાનું કાર્ય ચાલુ છે, તે સમાપ્ત થતાં વાચકો સમક્ષ તેનાં ચિત્રો પણ રજુ કરીશું.

(ખ) બનાવટી મોઢાં પહેરવાની પ્રથા

અસુરલોકો નરમાંસભક્ષક, કૂર અને અત્યાચારી હતા. સુર અથવા દેવલોકો ગણ-સંસ્થા અનુસાર રહેતા હતા અને તેમનામાં ગણુઓનો સિવાજ હતો. ગણુસંસ્થાનું વર્ણન અમે એક સ્વતંત્ર લેખમાં કરીશું. ગંધર્વલોક નાચવા, ગાવા અને વગાડવામાં કુશળ હતા. ભૂતલોકો વિવિધ પશુપક્ષીઓનાં બનાવટી મોઢાં પહેરીને ફરતા હતા, તેથી તેમને “કામ-રૂપી” કહેતા હતા. રાક્ષસો પણ આ પ્રમાણે કરતા હતા. ઘોડો, ઉંટ અને વાઘ વગેરે પશુ-ઓનાં બનાવટી મોઢાં પહેરવાં અને લોકોને ડરાવવા, એ તેમનો રોજનો ધંધો હતો. દશ મુખવાળો રાવણ પણ કદાચ પોતાના માથા ઉપર દશમુખાળું બનાવટી મોં પહેરતો હશે. ભૂતાન અને હિમાલયના કેટલાય ભાગોમાં આ રીતે બનાવટી મોં પહેરવાની રીત હાલમાં પણ પ્રચલિત છે. આ રીત મહાભારતના કાળમાં ખૂબજ પ્રચલિત હતી.

એનો ઉદ્દેશ સામાન્ય અજ્ઞાન માણસોને ડરાવવાનો હતો. હાલમાં પણ આપણા દેશ-અંધુઓજ ગોરાઓની પેઠે ખૂટ, કોટ, પાટલૂત, હુટ વગેરે પહેરીને જાતેજ પોતાને “સાહેબ લોક” જેવા દેખાડીને રેલગાડીમાં પોતાનાજ ગરીબ અને અજ્ઞાન લાઈઓને કેટલા સત્તાવે છે તથા ડરાવે છે, તે તો સુપ્રસિદ્ધ વાત છે. એજ માનવસ્વભાવ પાંચહજાર વર્ષ પહેલાં ઉપર કદાં તેવાં બનાવટી મુખ પહેરવામાં દેખાઈ આવતો હતો. આર્યવર્તના અસણુ લોકોને ડરાવવા અને પોતાના મનમાન્યા મનોરથ સિદ્ધ કરવા એટલાજ માટે આ પ્રમાણે થતું હતું.

આર્યલોકો રાક્ષસોની પેઠે નરમાંસભક્ષક, દેવોની પેઠે ગણુસંસ્થાથી રહેનારા કે ભૂતીઆ-ઓની પેઠે બીજાને ડરાવવા માટે બનાવટી મોં પહેરનારા ન હતા; પરંતુ તેઓ રાક્ષસોનું શૌર્ય, દેવોની સભ્યતા અને ભૂતીઆઓના યુદ્ધકૌશલ્યને પોતાનાં કરી પોતાની સંપૂર્ણ ઉન્નતિ કરવામાં ચતુર હતા; પણ તે છતાં પણ સામાન્ય જનતા તો સહેજ વાતમાં ડરનાર, સુદાલ, ડુર્બળ અને અજ્ઞાનીજ હતી.

સર્પલોકો સંતાઈને હુમલો કરતા હતા અને વાનરલોકો લગભગ નાગાજ રહેતા હતા. તેઓમાંથી કેટલાક બહુ થોડાં વસ્ત્ર પહેરતા પણ ખરા. આ જાતિ હજી પણ મહેસૂર રાજ્યનાં જંગલોમાં હયાત છે. તે કપડાં આપવા છતાં પણ તેને પહેરવામાં “અધમ” માને છે; અને પોતાના માળા ઝાડ ઉપરજ બનાવીને રહે છે.

પાંચહજાર વર્ષ પહેલાંના સમયમાં આટલી જાતિઓ સાથે આર્યોનો રાજકીય, ધાર્મિક તથા બીજા પ્રકારનો સંબંધ હતો. એ સમયનો મનોરજક ઇતિહાસ મહાભારતમાં મળી આવે છે. દાખલાતરીકે “બકાસુર”ની કથા લ્યો. આદિપર્વના ૧૫૯ મા અધ્યાયથી ૧૬૬ મા અધ્યાયસુધીમાં આ કથા આવેલી છે; અને તે વાંચવાથી તે સમયનું સામાજિક ચિત્ર વાંચના-

રની દષ્ટિસમક્ષ રળુ થાય છે. એ કથા આ પ્રમાણે છે:-

(ગ) વેત્રકીય રાજ્ય

વેત્રકીય ગૃહ નામનું એક નાનકડું રાજ્ય અથવા નાનકડી રિયાસત ગંગા નદીને ઉત્તર-કિનારે અને હિમાલયની દક્ષિણદિશામાં હતી. આ પ્રાંત હાલના સંયુક્ત પ્રાંતમાં લખનૌની ઉત્તર દિશાએ હતો. ત્યાં એક નાનોશો દુર્બળ અને અભણ રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તેનું વર્ણન આ પ્રમાણે છે:-

વેત્રકીય ગૃહે રાજા નાયં નયમિહાસ્થિતઃ । ઉપાયં તં ન કુરુતે યત્નાદપિ સ મંદર્થઃ ॥
અનામયં જનસ્યાસ્ય ચેન સ્યાદય શાશ્વતમ્ ॥ एतदहर्हा वयं नूनं वसामो दुर्बलस्य ये ।
विषये नित्यमुद्विग्नाः कुराजानमुपाश्रिताः ॥ (મહા૦ આદિ૦ અ૦ ૧૬૨ શ્લોક ૯ થી ૧૧)

અર્થાત્—“એ સ્થાનમાં વેત્રકીય ગૃહ નામની એક જગ્યા છે. ત્યાં તે દેશનો રાજા રહે છે. તે બુદ્ધિહીન હોઇને રાજનીતિનિપુણ નથી. રાક્ષસોનો વધ કરવાને તે પોતે અસમર્થ છતાં લોકકંઠયાણને ખાતર પણ પ્રયત્નપૂર્વક કોઇ ઉપાય નથી શોધતો. અમે એ દુર્બળ અને ખરાબ રાજાને ભરોસે હંમેશાં ભયભીત રહેતા છતાં તેનાજ તાબામાં રહીએ છીએ, તેથી અમે એવાં દુઃખ ભોગવવાને પાત્રજ છીએ.”

(ધ) પાંડવોનો નિવાસ

આ વેત્રકીય ગૃહ નામની નાનકડી રિયાસતમાં એકચક્રા નામની એક નગરી હતી. આ નગરીમાં એક વિદ્વાન બ્રાહ્મણને ઘેર કુંતીસહિત પાંચે પાંડવો ગુપ્તવેશે રહીને વિદ્યાધ્યયન કરતા અને ભિક્ષાવૃત્તિથી નિર્વાહ કરતા હતા. દુષ્ટ દુર્યોધનની પાંડવોને લાક્ષાગૃહમાં બાળી નાખવાની યોજના પહેલેથી બાણી જઇને ગુપ્તરીતે મહાત્મા વિદુરજીની મદદ લઇ તે લાક્ષાગૃહને બંતેજ આગ લગાડીને પાંડવો સંતાતા-છુપાતા નાસી છૂટ્યા હતા; તેઓ જંગલો અને વનોમાં ભ્રમણ કરતા કરતા મહાબુદ્ધિશાળી શ્રીવ્યાસમુનિની પ્રેરણાથી આ એકચક્રા નગરીમાં આ બ્રાહ્મણને ત્યાં રહેતા હતા. સૌ કોઇ પાંડવો બળી મુઆ, એમજ માનતું હતું; પરંતુ માત્ર મહાત્મા વિદુર અને મહાબુદ્ધિમાન વ્યાસદેવ-એ બે તથા ત્રીજો વિદુરનો શિષ્ય, એ ત્રણજ પાંડવોને જીવતા બચાવતા હતા. જોકૌરવો પાંડવોને જીવતા બચાવતા હોત, તો તો તેઓ યુક્તિપ્રયુક્તિથી તેમનો નાશ કરવાને તૈયારજ હતા; તેથી એ સમયે પાંડવોને બ્રાહ્મણવેશમાં વેદાધ્યયન અને ભિક્ષાવૃત્તિથી ગુજારો કરી એકચક્રા નગરીમાં રહેવું પડ્યું હતું. રાજકીય ઘટનાઓને લીધે મોટા મોટા માણસોને પણ વખતોવખત આ રીતે ગુપ્તવેશે રહેવાની જરૂર આવી પડે છે.

જે બ્રાહ્મણના ઘરમાં પાંડવો રહેતા હતા, તે બ્રાહ્મણના કુંતી સાથેના સંભાષણમાં ઉપલા શ્લોકો આવે છે. તે શ્લોકોમાં જે ઇતિહાસ છે, તે ઉપરથી નીચેની રાજકીય ઘટનાને સ્પષ્ટ પત્તો મળે છે.

(અ) વેત્રકીય રિયાસતનો દુર્બળ રાજા

(૧) વેત્રકીય ગૃહ નામની રિયાસતનો રાજા અત્યંત દુર્બળ, રાજનીતિ નહિ બાણનાર, બંતે રાક્ષસો સાથે યુદ્ધ કરવાને અસમર્થ, એક પણ રાક્ષસ સાથે ટકી રહેવાને અશક્ત તથા બીજી રિયાસતોની મદદ લઇને પણ રાક્ષસોને હરાવવાને અસમર્થ હતો.

(૨) આ રિયાસતમાં ગામે ગામ રાક્ષસો રહેતા હતા. તેઓ ગામ બહાર વન તથા બાગબગીચાઓમાં તેમનાં જીવ જમાવીને રહેતા હતા; અને જે ગામ પાસે તેઓ તેમનાં જીવ

જમાવતા હતા, તે ગામમાંથી તેમની આજીવિકા માટેના લોભનાદિ સધળા પદાર્થો બળજેરી-થી લેતા હતા; અને ન આપે તો તે ગામના લોકો ઉપર મનમાન્યા અત્યાચાર કરતા હતા.

(૩) આ રાક્ષસોને સજા કરવાનું બળ તે રિયાસતી રાજાઓમાં ન હતું. આથી સામાન્ય જનતાને પોતાના રાજાના ભય ઉપરાંત રાક્ષસોનો પણ ત્રાસ ઉમેરાયો હતો.

(૪) આથી જનતા અત્યંત દુઃખી અને ગરીબ થઈ ગઈ હતી.

જે એકચક્રા નગરીમાં પાંડવો શુભવેશે રહેતા હતા, તે નગરીની પાસેના વનમાં “બકા-સુર” નામનો એક રાક્ષસ તેના વિશાળ પરિવારસાથે રહેતો હતો. તેનું વર્ણન આ પ્રમાણે છે:—
 સર્મીપં નગરસ્યાઽસ્ય વક્રો વસતિ રાક્ષસઃ । દૈશો જનપદસ્યાઽસ્ય પુરસ્ય ચ મહાબલઃ ॥
 પુષ્ટો માનુષમાંસેન દુર્બુદ્ધિઃ પુરુષાત્મકઃ । રક્ષત્યસુરરાટ્ નિત્યમિમં જનપદં વલી ॥
 નગરં ચૈવ દેશં ચ રક્ષાબલસમગ્વિતઃ । તત્કૃતં પરચક્રાન્ન મૂતેભ્યશ્ચ ન નો મયમ્ ॥
 વેતનં તસ્ય વિદિતં શાલિવાહસ્ય ભોજનમ્ । મહિષૌ પુરુષશ્ચૈકો યસ્તદાદાય ગચ્છતિ ॥
 एकैकश्चापि पुरुषस्तत्प्रयच्छति भोजनम् । स वारा बहुमिवैर्भैरव्यमुकरो नरैः ॥
 (મહાભારત અં. ૧૬૨ શ્લોક ૩ થી ૭)

અર્થાત્—“આ નગરની પાસે બક નામનો એક બળવાન રાક્ષસ રહે છે. તે નરભક્ષક આ નગર અને આ પ્રદેશના રાજા જેવોજ છે. મનુષ્યના માંસથી હુષ્ટપુષ્ટ, બળવાન અને હુષ્ટ બુદ્ધિવાળો તે અસુરરાજા હમેશાં આ દેશનું રક્ષણ કરે છે. આ દેશ રાક્ષસી બળથી સુરક્ષિત હોવાથી તેને બીજા દેશ તરફથી અથવા કોઈ પ્રાણીઓ કે ભૂતીઆઓ તરફથી ભયનો સંભવ નથી. એક ગાડી અન્ન, બે પાડા અને તેને લઈ જનારો એક માણસ, એટલું તે રાક્ષસના લોભને માટે વેતનરૂપે નક્કી કરેલું છે. આ દેશનો દરેક ગૃહસ્થ પોતાપોતાની વારી પ્રમાણે એક દિવસના હિસાબે હમેશાં એટલું લોભન તેને પહોંચાડે છે. પ્રત્યેક ગૃહસ્થ-ને માથે આવી કંઠાર વારી ઘણું વર્ષો પછી પાછી ફરીથી પણ આવે છે.”

આ પ્રાદ્યુભના કથનથી રાક્ષસના વેતનનું સ્વરૂપ સમજાય છે તથા બીજા પણ કેટલીયે બાબતોનો પત્તો મળે છે. જેમકે:—

(૧) અસુરદેશમાંથી કેટલાય રાક્ષસો આ આયાવર્તમાં આવીને કેટલાંક ગામોમાં અથવા ગામોની બહાર રહેતા હતા.

(૨) આ અસુરોમાંના દરેક બળ પણ એટલું બધું હતું કે, તેના આગળ ગામ અને નગરોના લોકો પોતાને ઘણાજ દુર્બળ માનતા હતા.

(૩) તે વખતના ભારતવર્ષની રિયાસતોના રાજામહારાજાઓ પણ આ રાક્ષસો કરતાં પોતાને દુર્બળ માનતા હતા.

(૪) કોઈપણ રિયાસતી રાજાના નગરમાં રાક્ષસ આવીને રહે, તો તે રાજા તેને દૂર કરવાને તદ્દન અસમર્થ હતો. ઘણેભાગે રિયાસતી રાજાઓ તેને કોઈપણ રીતે અટકાવી શકતા નહિ; અને તેથી નગરવાસીઓ ઉપર તે ઘણાજ જીવંત ગુજારતો હતો.

(૫) આ રાક્ષસો ગામ અને નગરોનું સર્વ પ્રકારે રક્ષણ કરવાનું કામ પોતાના ઉપર રાખતા હતા; અને તેઓમાં આ એક ગુણ પણ હતો કે, જે ગામનું રક્ષણ કરવાની જવાબ-દારી તેઓ પોતાને માથે લેતા હતા; તેમનું તેઓ સંપૂર્ણ રીતે રક્ષણ કરતા હતા. તે ગામ ઉપર બીજા શત્રુઓ હુમલો કરે; વાઘ, સિંહ વગેરેનો ત્રાસ બળે; ભૂતલોકો—અર્થાત્ ભૂતાની-લોકો વગેરે હુમલા કરે; એ સર્વ પ્રકારના હુમલાઓથી આ રાક્ષસો તે ગામની સંપૂર્ણ રક્ષા કરતા હતા અને શત્રુઓસાથે તેઓ બંને લડતા હતા.

આજ કારણથી તે પ્રાદ્યુભ કુંતીને જે એમ કહે છે કે, આ બકાસુરને લીધે બહારના

હુમલા વગેરેનો અમને ભય નથી; તે તેના અનુભવનીજ વાત હતી.

(છ) નગરની દુર્બળતા

(૬) આથી એમ થતું કે, નગરવાસીઓ દિનપ્રતિદિન વધારે ને વધારે દુર્બળ થતા હતા; અને તેટલાજ પ્રમાણમાં રાક્ષસો વધારે ને વધારે બળવાન થતા હતા. નગરવાસીઓ ભતેજ પોતાનું રક્ષણ કરવાનો પ્રયત્ન કરે તોજ તેઓમાં સાહસ, શૌર્ય, ધૈર્ય વગેરે ગુણો વધી શકે; પણ આ કામ તો નગરવાસીઓએ રાક્ષસોને સોંપ્યું હતું. એટલે પછી નગરવાસીઓ તેથી દિનપ્રતિદિન દુર્બળ થતા ચાલે એમાં પણ આશ્ચર્યની વાત નથી. જે કોઈ રાષ્ટ્ર અથવા રિયાસત પોતાનું રક્ષણ પોતેજ નહિ કરે અને તે કાર્ય બીજાઓને સોંપી દેશે, તો તે પણ એજ રીતે દુર્બળ થવા માંડશે, જે પ્રમાણમાં નગરવાસીઓ દુર્બળ થતા હતા, તેજ પ્રમાણમાં રાક્ષસો રક્ષક હોવા છતાં પણ અધિક બળવાન હોવાથી તથા પોતાની સ્વશક્તિમાં વિશ્વાસ હોવાથી અને નાગરિકોની નિર્બળતા પણ બળુતા હોવાથી ગામના લોકો ઉપર અત્યાચાર કરવામાં નિર્ભય થઈ જતા હતા.

(૭) આવી અવસ્થામાં રાક્ષસોના અત્યાચારોની માત્રા દિનપ્રતિદિન વધતી જાય, એ સ્વાભાવિકજ છે. નગરવાસીઓ પૂર્ણ પરાવલંબી અને રાક્ષસોના રક્ષણથી સુરક્ષિત હોવાને લીધે રાક્ષસોના અત્યાચારોની પણ સીમા નહોતી. રાક્ષસો પણ મનમાં એમજ સમજતા હતા કે, અમને અટકાવનાર હવે કોઈ નથી. આ ગામના લોકો કદાચ અમારી દયાપરજ જીવિત ધરનારા છે. આથી તેમના તરફનો અમને કંઈજ ભય નથી.

(૮) આથી રાક્ષસોનો સ્વભાવજ એવો બંધાઈ જતો હતો કે, “બસ જેટલી મોજ ઉડાવવી હોય તેટલી ઉડાવો. હવે તો આપણેજ નગરના માલિક છીએ. કેમકે આ લોકો આપણને કંઈ પણ કરી શકે તેમ નથી; તેમ આ રિયાસતનો રાજા પણ આપણું કશુંજ અહિત કરી શકે તેમ નથી અને તેણે તો આત્મરક્ષણને માટે આપણેજ આશરો લેવો રહ્યો.” રાક્ષસોના આવા મનોભાવોને લીધે લોકોનાં દુઃખની કંઈ સીમાજ નહોતી.

(જ) બકાસુરનું વેતન

(૯) એથીજ એકચક્રા નગરીના રક્ષક બકાસુરે તે નગરીના લોકો પાસેથી રોજરોજ વારી પ્રમાણે પ્રત્યેક ઘરવાળા પાસેથી એક ગાડી અનાજ, બે પાડા અને એક આદમીને પગાર-તરીકે લેવાનું કરાવ્યું હતું. હાલના બજારભાવે આ વેતનનું મૂલ્ય નીચે પ્રમાણે થાય છે:-

૩૦ ગાડી અનાજની કિંમત રૂ. ૧૫૦૦)

૬૦ પાડાની કિંમત રૂ. ૩૦૦૦)

૩૦ મનુષ્યોના રૂ. ૧૫૦૦૦)

બકાસુરનો માસિક પગાર રૂ. ૧૮૫૦૦)

બે પાડાની એક ગાડીમાં ઓછામાં ઓછું ૫૦) રૂપિયાનું અનાજ સમાય છે; બે પાડાની કિંમત ૧૦૦) રૂપિયા છે અને માણસની કિંમત સામાન્ય રીતે પાંચસો રૂપિયા ગણીએ-અર્થાત્ બકાસુરનો રોજનો પગાર રૂ. ૬૫૦) થાય છે. આ હિસાબે તેનો માસિક પગાર હાલના બજારભાવે ૧૮૫૦૦ રૂપિયા થાય. કોઈ જગ્યાએ અનાજ, પાડા અને મનુષ્યની કિંમતમાં વધઘટ હોય છે ખરી, પરંતુ તેનો અત્રે વિચાર કરવાની જરૂર નથી.

કેટલાક કહેશે કે, તે સમયમાં અનાજ અને પાડા બહુજ સસ્તા હતા, એ વાત સાચી છે; પરંતુ કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે તે વખતે તેની ગમે તેટલી કિંમત ભલે હોય, પણ તેથી નાગરિકોને તો હાલના કોઈ ગામ ઉપર સાડીઓગણીસ હજારના કરના ત્રાસ જેટલોજ ત્રાસ

થતો હતો. જો હાલમાં કેઇપણ ગામને એટલા રૂપિયા આપીને પોતાનું સંરક્ષણ વેચાતું લેવું પડે, તો તે તેને જેટલું ત્રાસદાયક થશે, તેટલોજ ત્રાસ એકચક્રા નગરીના લોકોને થતો હતો.

(૪) એકચક્રા નગરીની આબાદી

(૧૦) હવે આપણે એકચક્રા નગરીની આબાદીનો વિચાર કરીએ. તેનો પણ અંદાજ ઉપલા ગ્રાહણનાજ શબ્દોથી કાઢીએ.

સ વારો વહુભિર્વર્ષોર્મિવત્યસુકરો નરઃ ॥ (મદા૦ આદિ૦ અ૦ ૧૬૨-૭)

“ ધણું વર્ષો પછી પ્રત્યેક ગૃહસ્થને ત્યાં આ કંઠાર વારી આવે છે.”

સંસ્કૃત ભાષામાં ઓછામાં ઓછાં ત્રણ વર્ષ માટે “વર્ષ”નો પ્રયોગ થાય, અને “વહુમિઃ વર્ષોઃ” એ પ્રયોગ ઓછામાં ઓછા ત્રણથી ત્રણગણું એટલે નવ વર્ષ માટે થવો સંભવિત છે; પરંતુ નવ-દશ વર્ષને માટે કેઇપણ માણસ “ધણું વર્ષો” તો નથીજ કહેતો. “ધણું વર્ષો” કહેવા માટે તો ઓછામાં ઓછાં વીસ વર્ષ વીતવાંજ જોઈએ. આ વાત ખીન્ન પણ પ્રમાણથી સિદ્ધ થાય છે, તે જુઓ. તે ગ્રાહણ પોતાની પત્ની સાથેના સંભાષણમાં કહે છે કે:-

ક્ષેમં યતસ્તતો ગુંતું ત્વયા તુ મમન શ્રુતમ્ । હૃજ્જાતા વિવૃદ્ધાસ્મિ પિતા ત્વાપિ મમેતિ વે ॥
 ઉક્તવત્યસિ દુર્મયે યાચ્યમાના મયાડસકૃત્ ॥ (મદા૦ આદિ૦ અ૦ ૧૫૯ શ્લોક ૨૭)

“ હે ગ્રાહણી ! આમાં અવળી મતિ તો તનેજ સૂઝી છે. મેં ધણીએ વાર ખીન્ને સ્થાને જવાતું કહ્યું; છતાંપણ તેં તો “ આ માફ મૂળ વતન છે, હું અહીંજ જન્મ લઇને ઘરડી થઇ છું, તેને હું નહિ છોડું ” એવીજ હઠ લીધા કરી છે.”

અર્થાત્ તેની સ્ત્રી ઘરડી ડોશી થઇ હતી. લગ્ન પછી તેને જે સંતાન પણ થયાં હતાં. જે દિવસે તે ગ્રાહણને ભોજન દેવાની વારી આવી તે તેની પહેલીજ વારી હતી, અને પોતાની સ્ત્રીને લીધેજ તે આ ગામમાં રહ્યો હતો; નહિ તો તે ગામ છોડીને ખીન્ને સ્થાને રહેવા જવા ઇચ્છતો હતો. સ્ત્રીનું લગ્ન કન્યાકાળમાં એટલે પંદર સોળ વર્ષની ઉંમરે થયું હશે અને આ વખતે તે સ્ત્રી ઓછામાં ઓછાં ૩૫ વર્ષની હશે-અર્થાત્ ઓછામાં ઓછાં વીસ વરસમાં ગ્રાહણને ત્યાં એક વારી આવી હતી. સંભવ છે કે એ કરતાં પણ ઘણા કાળ વીતી ગયો હશે; પરંતુ આ ગામની આબાદીનો હિસાબ કાઢવાને માટે અમે એમજ માની લઇશું કે, વીસ વરસમાં એકજ વારી આવતી હતી. દર વર્ષે ૩૬૦ દિવસના હિસાબે વીસ વરસના ૭૨૦૦ દિવસ થયા. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે તે એકચક્રા નગરીમાં ઓછામાં ઓછાં સાત-આઠ હજાર ઘર તો હશેજ; અને દરેક ઘર પુરુષ, સ્ત્રી, જે બાળક અને એક ઘરડું માણસ ગણીને કુલ પાંચ માણસની સરેરાશ ગણીએ તો આઠહજાર ઘરોનાં ગામમાં ચાલીસ હજારની વસ્તી હોવાનો સંભવ છે.

ચાલીસ હજારની વસ્તીવાળા ગામમાંથી દરમાસે સાડીઓગણીસ હજાર રૂપિયાનો માસિક પગાર રાક્ષસ લેતો હતો-અર્થાત્ દરેક માણસ દીઠ માસિક આઠ આના આપવા પડતા હતા. તે ઉપરાંત રાજ્યનો કર હશે તથા ખીન્ને સ્થાનિક અર્થ પણ હશેજ. જે ગામ સ્વયં-સેવકોદ્ધાર પોતાનું રક્ષણ નથી કરતું, તેને આ પ્રમાણે કર આપવોજ પડે છે.

(૧૧) રાજ એક ઘેરથી ભોજન મોકલવાનો નિયમ હતો. નિયમ પ્રમાણે ભોજન આપ્યું તો ઠીક છે, નહિ તો તે રાક્ષસ તે ઘરનું મરણમાં આવે તેમ કરતો હતો. આ રીતે તે નગરીના લોકો પોતપોતાનું ભોજન મોકલીને પોતાનો બચાવ કરતા હતા. જો કોઇને ઘેર ભોજન યોગ્ય મનુષ્ય ન હોય અથવા વારીવાળો માણસ પૈસાદાર હોય, તો તે ખીન્ન કોઇને પણ ખરીદી લઇને પોતાનું કામ ચલાવી લેતો. આથી ગ્રાહણ રડતાં રડતાં કહે છે કે:-

(૮) માણસનું વેચાણ

સોડ્યમસ્માનુપ્રાપ્તો વારઃ કુલવિનાશનઃ । મોજનં પુરુષશ્ચૈકઃ પ્રદેયં વેતનં મયા ॥
ન ચ મે વિચિતે વિત્તં સંક્રેતું પુરુષં ક્વચિત્ ॥ (મહા. આદિ. અ. ૧૬૨ શ્લોક ૧૫-૧૬)

“આજ અમારા કુળનો નાશ થવાની વારી આવી છે. રાક્ષસના લોભનના પગારરૂપે મારે એક માણસ આપવું પડશે; પણ મારી પાસે તો કોઈ પણ જગ્યાએથી માણસ ખરીદવા જેટલા પૈસાજ નથી.”

(૧૨) અર્થાત્ ધનવાનો કિંમત આપીને માણસ ખરીદી રાક્ષસના લોભનમાટે મોકલતા હતા, અને તે વખતે આ રીતે માણસો પણ વેચાતાં મળતાં હતાં! હાલમાં લગ્નમાટે કન્યાવિક્રયની નિંદા પ્રથા કેટલાંય સ્થળોમાં છે; પરંતુ મારવામાટે માણસ તો હાલમાં કિંમત આપવા છતાંયે મળી શકશે નહિ, પણ ઉપરોક્ત પ્રાક્ષણના કહેવાથી સમજાય છે કે, તે વખતે માણસો વેચાતાં પણ મળી શકતાં હતાં!

(૧૩) આટલા વિચારને અંતે એટલું તો નક્કી થાય છે કે, તે એકચક્રા નગરીમાં ઓછામાં ઓછી ચાલીસ હજારની વસ્તી હતી અને રોજ ઉપર પ્રમાણે પગાર તે રાક્ષસને પહોંચાડવો પડતો હતો; કારણકે ન પહોંચાડનાર ગૃહસ્થનો તે સંપૂર્ણ નાશ કરતો હતો. એક મહારાક્ષસ અને તેની સાથે બીજા નાનામોટા ત્રીસ ચાલીસ રાક્ષસોના અત્યાચાર ચાલીસ હજાર નાગરિકો ચૂપાચૂપ સહી લેતા હતા. ચાલીસ હજાર નાગરિકો બે રાક્ષસની મદદ વિના આત્મસંરક્ષણ નહોતા કરી શકતા; અને તે રાક્ષસને દૂર કરવો તે પણ તેમની શક્તિ બહાર હતું. વાંચનાર આ ઉપરથી એ નગરના લોકો કેટલા નિર્બળ હશે, તેનો તમે પણ વિચાર કરજો.

(૯) રાક્ષસના વિરોધનું ફળ

(૧૪) કોઈ કોઈવાર કેટલાક નાગરિકો તે રાક્ષસથી બચવાનો પ્રયત્ન પણ કરતા હતા; પણ એથી પરિણામે તો ઉલટી તેમની પૂરેપૂરી કમળપત્તી થતી. બુદ્ધિઓ:—

તદ્વિમોક્ષાય યે કેચિદ્યતન્તિ પુરુષાઃ ક્વચિત્ । સપુત્રદારાંસ્તાન્હત્વા તદ્રક્ષો ભક્ષયત્યુત ॥
(આદિ. ૧૬૨-૮)

અર્થાત્—“જો કોઈ આથી બચવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તો તે રાક્ષસ તેનાં સ્ત્રીપુત્રાદિ બંધાયને મારી ખાય છે.” આવી તે નગરની સ્થિતિ હતી. ઉપલા નિયમમાંથી બચી જવાનો પ્રયત્ન કરવા જતાં તે રાક્ષસ ત્યાંના રાજાની કચેરીમાં ફરિયાદ નહોતો કરતો, પરંતુ તે રાજાને પૂછ્યાવિનાજ નગરમાં આવીને તે વારીવાળા ઘરનાં બંધાં માણસોને મારી ખાતો; તેનાં ઘરબાર નષ્ટભ્રષ્ટ કરી નાખતો; અને આ બધા અત્યાચાર બીજા નાગરિકો ભેંચા કરતા. તેઓ એટલા બધા નિર્બળ હતા. જો તેમનામાં સંઘબળ હોત અને શૌર્ય, વીર્ય વગેરેના થોડા પણ ગુણ-સ્વભાવ હોત તો તે રાક્ષસને મારી હઠાવવો એ ચાલીસહજારની વસ્તીવાળા ગામને માટે જરા પણ અશક્ય ન હતું; પરંતુ સંઘશક્તિના અભાવે તે નગર એટલું બધું કમજોર થઈ ગયું હતું કે, અણેક માણસ પોતાનું જ કલ્યાણ સાધવામાં કુશળ રહેતો અને સૌ મળીને સંઘબળ વધારી આત્મરક્ષણની તૈયારી કરવાની અક્ષલ કોઈનામાં પણ ન હતી.

(૧૦) મનની દુર્બળતા

ચાલીસ હજારની વસ્તીવાળું નગર અસુરદેશના એક રાક્ષસના ભયંકર અત્યાચારો સહી લે છે, અને તેની વિરુદ્ધ પોતાના હાથ પણ ઉંચો કરતું નથી; એથી વધારે શરમની વાત તે નગરવાસીઓમાટે બીજી શી હોઈ શકે? તેજ પ્રાક્ષણના શબ્દોમાં તે સમયની પરિસ્થિતિ બુદ્ધિઓ:—

ન તુ દુઃખમિદં શક્યં માનુષેણ વ્યપોહિતુમ્ ॥ (મહા ૦ આદિ ૦ અં ૧૬૨ શ્લોક ૨)

“આ દુઃખ ટાળવું એ તો મનુષ્યની શક્તિ બહાર છે.” અર્થાત્ બીજા કોઈ “રાક્ષસ”-ને બોલાવે અથવા કોઈ તિબેટનો “દેવ” આવે, તોજ તે રાક્ષસને દૂર કરી શકાય તેમ હતું. આ નગરનો કોઈપણ માણસ રાક્ષસને જીતી શકનારજ નથી, એ મનોભાવ દરેક માણસના મનમાં રહ્યા કરતો. એજ તેના નાગરિકોની બેહદ નિર્બળતાનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે.

આ બકાસુરનો ભીમસેને વધ કર્યો—અર્થાત્ એકજ મજબૂત માણસ તેનો નાશ કરી શકે તેમ હતું; પરંતુ શોકની અને સાથે સાથે શરમની વાત તો એ છે કે, ચાલીસહજારની વસ્તીવાળા નગરમાંથી વખત આવ્યે પાંચ દશ પહેલવાનો પણ ન નીકળી શક્યા !! તે નગર આટલું બધું નિર્બળ હતું, કે જેથી વધુ નિર્બળતા હોવીજ અસંભવિત છે.

(૬) શસ્ત્રાસ્ત્રોથી અજાણ્યા અસુરો

ભીમસેને મહાયુદ્ધથી એટલે કુસ્તીથી બકાસુરને માર્યો, ત્યારે બકાસુરના અનુયાયીઓએ અથવા બકાસુરે કોઈપણ શસ્ત્ર કે અસ્ત્રનો ઉપયોગ ભીમસેન ઉપર નહોતો કર્યો. બકાસુરના તંબુમાં શસ્ત્રાસ્ત્ર હોત તો તેના ઉપયોગ તેના અનુયાયીઓએ પણ પોતાનો રાજા બક મરાયો તે વખતે કર્યોજ હોત. અર્થાત્ આ રાક્ષસો—કમમાં કમ બકાસુર અને તેના અનુયાયીઓ—શસ્ત્રાસ્ત્રવિદ્યા બજાવતા ન હતા. તેઓ માત્ર શારીરિક બળ, લાડી, પથ્થર તથા બીજાં એવાંજ સાધનોથી લડનારા ઘાતકી માણસો હતા. આ રીતે પચીસ ત્રીસ ઘાતકી રાક્ષસો ચાલીસ હજારની વસ્તીવાળા નગરવાસીઓને કેટલાંય વર્ષોથી સતાવતા હતા; અને તેઓ તેના બિલકુલ વિરોધ કરી શક્યા ન હતા. વાયકો વિચારી શકશે કે, આવા નમાલા અને નિર્બળ નાગરિકોને જીવવાનો પણ શો અધિકાર છે ? ચાલીસ હજાર માણસોએ એકેક તણબલું પણ ફેંક્યું હોત તો તેની નીચે પણ તે રાક્ષસ ચગદાઈ મરત; પરંતુ સંઘશક્તિના અભાવને લીધેજ તે રાક્ષસ આ ગામને આટઆટલો સતાવતો હતો. ભીમસેને તેનો નાશ કર્યો અને તે એકચક્રા નગરીને તથા વેત્રક્રીય રિયાસતને રાક્ષસના ભયથી મુક્ત કરી.

જે ભયને એકજ તેજસ્વી વીર દૂર કરી શકે તેમ હતું, તેને ચાલીસહજાર ડરપોક નિર્બળ માણસો પણ દૂર કરી શક્યા નહિ. જ્યારે ભીમસેને બકાસુરનો વધ કર્યો, ત્યારે તેના સઘળા અનુયાયીઓ ગભરાઈ ગયા હતા. તેનું વર્ણન આ પ્રમાણે છે:—

(૭) બકાસુરનો વધ

તતઃ સ મગ્નપાર્શ્વગો નદિવા મૈરવં રવસ્ ॥ શૈલરાજપ્રતીકાશો ગતાસુર ભવદ્વકઃ ॥
તેન શબ્દેન વિત્રસ્તો જનસ્તસ્યાથ રાક્ષસઃ ॥ નિષ્પપાત ગૃહાદ્રાજન્સહૈવ પરિચારિભિઃ ॥
તાન્મીતાન્વિગતજ્ઞાનાન્મીમાઃ પ્રહરતાં વરઃ ॥ સાન્વયામાસ બલવાન્સમયે ચ ન્યવેદયત્ ॥
ન હિંસ્યા માનુષા ભૂયો યુષ્મામિરિતિ કર્હિંચિત્ ॥ હિંસતાં હિ વધઃ શીઘ્રમેવમેવ ભવેદિતિ ॥
તસ્ય તદ્વચનં શ્રુત્વા તામિ રક્ષાંસિ ભારત ॥ ઇવમસ્તિવતિ તં પ્રાહુર્જગૃહઃ સમયં ચ તસ્ ॥
તતઃ પ્રભૃતિ રક્ષાંસિ તત્ર સૌમ્યાનિ ભારત ॥ નગરે પ્રત્યદૃશ્યન્ત નરૈર્નગરવાસિભિઃ ॥

(મહા ૦ આદિ ૦ અં ૧૬૬ શ્લોક ૧ થી ૬)

અર્થાત્—“મહારાક્ષસ બકે શરીર તૂટી પડતાં બહુજ ઘોંઘાટ મચાવીને પ્રાણુત્યાગ કર્યો. તેનાં કુટુંબીઓ તે અવાજથી ભયભીત બનીને નોકરચાકરોસહિત ઘરબહારનીકળી પડ્યાં અને બીમની પાસે આવી પહોંચ્યાં. મહાબળવાન ભીમસેને તેમને ભયભીત તથા જ્ઞાનરહિત જોઈને તેમને સમજાવ્યાં; અને પ્રતિજ્ઞા કરાવી કે “તમારે કોઈપણ મનુષ્યને મારવો નહિ. જો મારશે તો તમારે પણ તરતજ આવી રીતે મરવું પડશે.” રાક્ષસોએ વૃદ્ધાદરની આ વાત સાંભળીને સમજજીવુપૂર્વક તેનો સ્વીકાર કર્યો, અને ત્યારથી તે નગરના નાગરિકો રાક્ષસોને શાંત સ્વભાવ-

વાળા જોવા લાગ્યા. ”

(૧) ભીમસેને બકાસુરનો વધ કર્યા પછી ત્યાંના બીજા રાક્ષસો કે જેમાં (દક્ષિણના મહાભારત પ્રમાણે) બકાસુરનો એક ભાઈ પણ હતો, તેઓ બધા ડરી ગયા; અને ભીમસેનને શરણે આવીને ખૂબ વિનવતિ કરવા લાગ્યા. આ વર્ણનથી જણાય છે કે, રાક્ષસો પણ બીજા માણસોની પેઠે બંતે શુભતા રહેવા ઇચ્છતા હતા. જ્યાંસુધી માણસો ડરતા હતા, ત્યાંસુધીજ તેઓ અત્યાચાર કરી શકતા હતા; પરંતુ જ્યારે માણસો પણ તેમને પડકારવાને તૈયાર થતા, ત્યારે તેઓ પણ મનુષ્યોની પેઠેજ ડરતા હતા—અર્થાત્ આ રાક્ષસો માણસના જેવાજ હતા, પણ જરા વધારે ઘાતકી હતા. તેથી એ તો સિદ્ધ વાત છે કે, આલીસહજારની વસ્તીના લોકોને આટલાં વર્ષોસુધી સતાવવાની કોઈ ખાસ શક્તિ તેમનામાં ન હતી; પરંતુ નગરના લોકોને અક્ષમ્ય અજ્ઞાન અને કુસંપનેજ લીધે તેઓ સતાવતા હતા.

(ત) રાક્ષસો નરમ પડ્યા

(૨) ભીમસેને તે રાક્ષસોને સંહાર ન કર્યો, પરંતુ એક પ્રશંસનીય આચાર્યવિરને છાત્રે તેવી રીતે તે રાક્ષસોને સમજાવ્યા; અને તેમની પાસે પ્રતિજ્ઞા કરાવી કે, “હવેથી તેઓ કોઈ પણ મનુષ્યનો વધ નહિ કરે.” બધા રાક્ષસોએ ભીમસેન સન્મુખ મનુષ્યવધ નહિ કરવાની પ્રતિજ્ઞા લીધી અને પોતાના બંન બચાવ્યા ! ! ભીમસેને તેમને નિશ્ચયપૂર્વક એમ પણ કહ્યું કે, જો ફરીથી તમે મનુષ્યવધ કરશો, તો તેજ વખતે તમને બધાને આવીજ રીતે મારી નાખવામાં આવશે. આ રીતે રાક્ષસોને આચાર્યસહ્યતા શીખવનાર ભીમસેનજ પહેલો આચાર્યવિર હતો. રાક્ષસો ઉપર પણ આ શિક્ષણની બહુજ અસર થઈ.

(૩) તેજ દિવસથી ત્યાંના સઘળા રાક્ષસો એવા નમ્ર થયા કે પછી શહેરમાં ફરતી વખતે તેઓ નીચે મોઢેજ ચાલવા લાગ્યા. પહેલાં તો એ રાક્ષસો શહેરમાં છાતી કાઢીને ચાલતા અને કોઈપણ માણસનું અપમાન કરતાં તેમને વિચાર પણ આવતો નહિ. કોઈ ગૃહસ્થ તેમનો ઉપર જણાવેલો પગાર ચૂકવતો નહિ, તો તેનું સર્વસ્વ નષ્ટભ્રષ્ટ કરવામાં અને તેના ઘરનાં બધાં માણસોને મારી ખાવામાં તેમને જરા પણ સંકોચ થતો નહિ; પરંતુ એજ રાક્ષસો હવે એજ શહેરમાં આવતાં ડરવા લાગ્યા ! ! આ જબરદસ્ત ફેરફાર શાથી થયો ? માત્ર એકજ નગરવાસીની હિંમતથી ને ! જે તે શહેરમાં આવા બે-ચાર પણ ધીરવીર પુરુષો હોત તો તેમને કોઈપણ પ્રકારનું દુઃખ વેડવું પડત નહિ; પરંતુ આ બતાવ ઉપરથી પણ તે શહેરના લોકોએ કંઈપણ બોધ લીધો નહિ. બુદ્ધિઓ:-

(થ) કર્તવ્યમૂઠ લોકો

तत्राऽऽजगमुर्वकं द्रष्टुं सखीवृद्धकुमारकाः ॥ ततस्ते विस्मिताः सर्वे कर्म दृष्टान्तिमानुषम् ।
दैवतान्यर्चयांचकुः सर्व एव विज्ञापते ॥ (મહાભારત આદિ ૧૦ અં ૧૬૬ શ્લોક ૧૨-૧૩)

“ સ્ત્રી, વૃદ્ધ, બાળક, યુવાન વગેરે સઘળા નગરવાસીઓ તે મરેલા બકરાક્ષસને જોવા માટે એકઠા થયા અને તે અમાનુષ કાર્ય જોઈને બધા આશ્ચર્યચકિત થયા. ત્યારપછી તેઓ દેવતાઓની ઉપાસના કરવા લાગ્યા.”

જોયું, બકાસુરનો વધ એક માણસેજ કરેલો જોવા છતાં તે શહેરના નમાલા લોકો અખાલા બોલવાનો અને બંતે મદ્દયુદ્ધમાં પ્રવીણ થવાનો પ્રયત્ન કરવાને બદલે મંદિરોમાં દેવતાઓની પૂજા કરવામાં અને ઘેટ વગાડવામાંજ મશગુલ રહ્યા ! આનંદ થતાં પોતાને મનગમતી રીતે ઈશ્વરોપાસના કોઈ ન કરે એવું કહેવાનો અમારો આશય નથી; પણ

અત્રે એટલું જ બતાવવાનું છે કે, એક બળવાન મનુષ્યે તે રાક્ષસનો વધ કરેલો નજરેનજર જોવા છતાં પણ તેમણે પોતાનું બળ અને સંઘશક્તિ વધારવાનો કંઈપણ પ્રયત્ન કર્યો નહિ. તેમણે શહેરમાં આબાડા જોડ્યા નહિ, નવયુવકોને વ્યાયામ અને કુસ્તી શીખવી શક્તિ વધારવાને ઉત્તેજિત કર્યા નહિ; પરંતુ તેઓ પોતાપોતાનાં મંદિરોમાં જઈને માત્ર પૂજાપાઠજ કરવા લાગ્યા તથા તેમણે પ્રાર્થના પણ ખૂબજ કરી હશે ! !

તાત્પર્ય એ છે કે, પ્રત્યક્ષ અનેલા બનાવથી લેવા જેવો બોધ ના લીધો ! જેઓ આવા કર્તવ્યશૂન્ય હોય, તેઓ શું કદી પણ આત્મરક્ષણ કરી શકશે ? કદી નહિ. તેમના ઉપર બકાસુર નહિ તો બીજો હિડિંબાસુર આવીને રાજ્ય ચલાવશે. આ બકાસુરની લીલા ઉપરથી આત્મબળ વધારવાનો બોધ દરેક નાગરિકે લેવો જોઈએ; અને પોતાનું રક્ષણ પોતે જાતેજ કરતાં શીખવું જોઈએ, એ વગેરે બાબતો સ્પષ્ટ દેખાઈ આવે તેવી છે.

(દ) આ કથા ઉપરથી મળતો બોધ

બકાસુરની કથાનું નિરીક્ષણ કરવાથી તે વખતની સામાજિક સ્થિતિનું જે મનોમય ચિત્ર રજુ થાય છે, તે ઉપર આપેલું છે. એ ચિત્ર સમાધાનકારક છે કે નહિ તેનો વિચાર વાચકજ કરી લેશે. જે ન્યૂનતા પેલા નાગરિકોમાં હતી તેવી પોતામાં છે કે નહિ, તેના પણ વાચકેએ વિચાર કરવો જોઈએ; અને જો તેવી ન્યૂનતા હોય તો તેને દૂર કરવી જોઈએ. આ પ્રાચીન કથામાંથી મુખ્યત્વે એજ બોધ લેવો જોઈએ.

વાંચનાર પૂછશે કે, હવે એ રાક્ષસો તો છે નહિ; તોપણ આપણે બળ વધારવાની શી જરૂર છે ? જેઓ હાલની પરિસ્થિતિ સમજશે અને નજર સુદ્ધી રાખીને ચારે તરફ જોશે, તેઓ તરતજ સમજી શકશે કે, હાલનું એકે એક શહેર એકચક્ર નગરીના લોકો જેટલુંજ કમજોર છે. કલકત્તા જેવા દશલાખથી પણ વધારે વસ્તીવાળા મહાનગરના લોકો પણ સો-પચાસ પડાણોના તોફાન વખતે આત્મરક્ષણ કરી શકતા નથી. વળી એવડાજ મોટા મુંબઈ શહેરમાં પણ પડાણોનો ત્રાસ એટલો બધો છે કે લોકો ઘણાજ દુઃખી થાય છે; પરંતુ આ તરફથી એના ઉપાયતરીકે કરી કરીને આખરે શું કરવામાં આવે છે ? બસ, વાઘ મારવાનો એટલોજ કે વર્તમાનપત્રોમાં પડાણો વિરુદ્ધ લેખો ચિતરી કાઢવા !! પરંતુ એ લેખોથી પડાણોનું શું બગડવાનું છે ? મુંબઈના કેટલાય મૂર્ખ ધનવાનો હજીપણ પડાણોથીજ પોતાના ઘરનું સંરક્ષણ સારી રીતે થાય છે, એમ માને છે; અને આંતે તેમને તેમનું ખૂબજ ખરાબ પરિણામ ભોગવવું પડે છે ! મહારાષ્ટ્રમાં પણ ઘણેભાગે નાનામોટા દરેક ગામમાં બે-ચાર પડાણો તો રહેતાજ હોય છે, અને તેઓ લેણદેણનો ધંધો કરે છે. જે ગરીબો-ખાસ કરીને ગરીબ સ્ત્રીઓ-તેમની પાસેથી રૂપિયા લે છે, તેમને એટલાં બધાં દુઃખ ભોગવવાં પડે છે કે તેનું અંતે વર્ણન કરવું અશક્ય છે. આ રોગ એટલેથીજ નથી અટકતો. પુનાના પેંથાઓનાં દેવ-મંદિરોના રખેવાળ, તે પણ પડાણ અથવા રોહિલાજ હતા; અને પેંથાઓના ધુરંધર દિવાન નાના ફૂલવીસના પણ આત્મરક્ષણમાટે તેઓનેજ રાખેલા હતા, પણ એનું પણ પરિણામ શું આવતું ? એજ કે, જ્યારે એ પડાણો આડા ફાટતા ત્યારે પેંથાઓ ઉપર પણ મહાન આફત આવી પડતી હતી ! પાંડવોના વખતમાં વેત્રકીય રિયાસતની એકચક્ર નગરીનું રક્ષણ અસુરદેશના રાક્ષસો કરતા હતા; તેમ પેંથાઓના મહેલો ઉપર પણ વિદેશી પડાણ અને રોહિલાજ રક્ષકો હતા ! જુઓ, આ રક્ષકો ક્યાંસુધી દેલાયેલા છે ! !

જે સ્થિતિ મહારાષ્ટ્રની છે, તેવીજ લગભગ મધ્યપ્રાંત અને સંયુક્ત પ્રાંતની પણ છે. પંજાબના લોકો ઘણાજ બડાદૂર છે, પરંતુ સરહદ ઉપરનાં પ્રાંતોનાં ગામડાંમાં અફઘાન પડા-

થોને લીધે તેમને એટલાં બધાં દુઃખ હાલ પણ ભોગવવાં પડે છે કે તેનું વર્ણન સાંભળતાં હૃદય કાંઈ બચે છે.

આ વીસમી સદીમાં સંપૂર્ણ સભ્યતા આટલી બધી વધી જવા છતાં અને અસ્પૃશ્ય આટલાં બધાં ઉચ્ચ કોટિનાં હોવા છતાં પણ પકાણુ વગેરેથી ભારતવાસીઓને હાલ પણ આટલાં બધાં દુઃખ સહેવાં પડે છે; તે આજથી હબરે. વર્ષ પહેલાં જ્યારે લોકોમાં અનેક બતની નિર્બળતાઓ હતી ત્યારે પકાણુ અને રાહિલાઓ કરતાં પણ સેંકડોગણુ કૂર અને નરમાંસબક્ષક, લોહી પીનારા અસુર દેશના રાક્ષસોએ ઉપર કહ્યા પ્રમાણે એકચક્રાના નાગ-રિકોને જે દુઃખ હીધાં, તેને માટે તો હાલના ભારતવાસી નાગરિકોને પોતાના પૂર્વજોની જરા-પણ હાંસી કરવાને અધિકારજ નથી. એકચક્રા નગરીના રહેવાસીઓની પેઠેજ હાલના હિંદીઓ પોતાનાં ગામ, શહેર, પ્રાંત અને રાષ્ટ્રનું સંરક્ષણ કરવાને અશક્ત છે. ફેર માત્ર એટલોજ કે, ત્યારે તેમની પાસે ભીમ હતો અને હાલમાં આપણી પાસે કોઈ ભીમ નથી તથા અનેક પ્રકારની ફાટકુટને લીધે આપણે છિન્નવિચ્છિન્ન થઈ ગયા છીએ! ગયાં પાંચહબર વર્ષોમાં આત્મરક્ષણની બાબતમાં આપણે સુધર્યા છીએ કે બગડ્યા છીએ, તેનો વાચકો જરૂર વિચાર કરે અને વિચાર કરીને આ કથા ઉપરથી યોગ્ય ઘોષ લે, એ બહુજ જરૂરનું છે. દરેક માણસે અને દરેક કુટુંબે, ગામ, શહેર, પ્રાંત અને દેશના લોકોએ પોતાનું અને બીજાઓનું રક્ષણ કરવાની શક્તિ પોતામાં વધારવી જોઈએ. નિર્બળ રહેનારાઓને એકચક્રાના નાગરિકોની પેઠેજ દુઃખ વેઠવું પડશે. બકાસુર હમણાં સર્વ જગ્યાએ રહે છેજ. પ્રાચીન કાળમાં બકાસુર માણસોનું લોહી નજરોનજર પીતો હતો; તો હાલમાં બીજી રીતે સતાવતો હશે અને ભવિષ્યમાં વળી કોઈ જૂદીજ રીતે સતાવશે. સતાવવાની—દુઃખ દેવાની—રીતો જૂદી જૂદી હોય તેથી કોઈ દુઃખની માત્રા ઓછી થતી નથી, એ વાત તો જરૂર ધ્યાનમાં રાખવી જોઈએ. બકાસુર જનતાને શા સારું સતાવે છે? જવાબ એટલોજ છે કે, આપણા લોકો વૈદિક ઉપદેશ પ્રમાણે આચરણ કરતા નથી. વેદનો બળ વધારવામાટેનો ઉપદેશ સુપ્રસિદ્ધ છે, તેમાંથી નમુનાતરફે એકજ મંત્ર નીચે આપીએ છીએ.

(ધ) વૈદિક ઉપદેશ

અહમાસિ સહમાન ઉત્તરો નામ ભૂમ્યામ્ । અમીષાહસિ વિશ્વાષાહાશામાશાં વિવાસહિઃ ॥

(અર્થ ૦૧૨-૧-૫૪)

હું આ (ભૂમ્યાં) મારી માતૃભૂમિમાં (ઉત્તરઃ નામ) અધિક શ્રેષ્ઠ થયો છું; હું (સહમાનઃ) વિજયી છું; હું (અમીષાહ) સર્વ રીતે શત્રુનો પરાજય કરનારો, (વિશ્વાષાહ) સર્વત્ર વિજયી, અને (આશામાશાં) પ્રત્યેક દિશામાં (વિવાસહિઃ) વિજયી છું.

અર્થાત—જે નાગરિક આ રીતે પોતાને વિજયી થવા યોગ્ય બળવાન બનાવી શકે છે, તેજ બકાસુરને હરાવી શકે છે; અને જેઓ તેવા ન થઈ શકે તેઓ બકાસુરના પેટમાંજ હોમાઈ જશે!!

મહાભારતના કથાપ્રસંગોમાંથી રાજનીતિનું શિક્ષણ કેવી રીતે મળે છે, તે આ કથાના મનનથી વાંચનાર જોઈ શકે તેમ છે; અને તેથી નિવેદન એ છે કે, આ કથાઓને ગપ્પાં કહીને ફેંકી દેવી યોગ્ય નથી, પરંતુ મનન કરીને એ કથાઓમાંથી ઉચિત બોધજ લેવો જોઈએ.

વૈદિક ઉપદેશ પ્રમાણે નહિ ચાલવાથી એકચક્રા નગરીને કેવાં દુઃખ સહેવાં પડ્યાં હતાં અને વૈદિક ઉપદેશ પ્રમાણે પોતાનું બળ વધારનાર એકલો ભીમસેન પણ તે શહેરના નાગરિકોનું કેવી રીતે કદયાણુ સાધી શક્યો હતો, એજ વાત આ કથામાં જોવાની છે; અને તેમાંથી

ચોગ્ય બોધ લેવાનો છે. આશા છે કે, વાચક પોતેજ એમાંથી પોતાને લાભદાયક નિવડે એવો બોધ ગ્રહણ કરશે.

૯—એકતાનો પાઠ અથવા સંગઠનનો બોધ

(ક) મહાભારત અને મહાયુદ્ધ

મહાભારતમાં મુખ્ય કથા કૌરવપાંડવોના અંદર અંદરના મહાધોર યુદ્ધની છે. તે જૂનપાર યુદ્ધનું પરિણામ એ આવ્યું છે કે, વખતોવખત વિનોદમાં પણ “મહાભારત” શબ્દ “મહાયુદ્ધ” ને બદલે વપરાય છે ! પરંતુ એવું છતાં પણ એ તો દરેક મહાભારત વાંચનાર બાણે છેજ કે, “એકતાનો બોધ” જેટલો મહાભારતમાં અપાયો છે; તેટલો બીજા કોઈપણ ગ્રંથમાં અપાયેલો નથી.

મહાભારતમાં કૌરવપાંડવોના કુસંપનું વર્ણન છે, પરંતુ એ કુસંપને બહાને વ્યાસ-મુનિએ “એકતાનોજ બોધ” આપ્યો છે. વેદમાં કહ્યું છે કે:-

મા બ્રાતા બ્રાતરં દ્વિશ્વન્મા સ્વસારમુત સ્વસા । સમ્યંચઃ સત્રતા ભૂત્વા વાચં વદત મદ્રયા ॥

(અથર્વ ૦ ૩-૩૦-૩)

અર્થાત્-“(૧)ભાઈ ભાઈમાં દ્રેષ ન કરવો,(૨)બહેનોએ આપસમાં ટંટો ન કરવો,અને(૩) તમે એકબીજા સાથે હળીમળીને, એક કાર્યમાં પરોવાઈ કડ્યાણકારક લાવાથી સંભાળણ કરો.”

કૌરવપાંડવોના માંહોમાંહેના વ્યવહારોમાં વેદની આ શિખામણ પળાઈ નહિ, તેથીજ ભારતીય મહાયુદ્ધનો કઠોર પ્રસંગ ઉભો થયો. આ યુદ્ધપ્રસંગ વાંચવાથી વાંચનારને એમજ થાય છે કે, આ ભાઈઓ અંદર અંદર ન લડ્યા હોત તોજ તેમનું અધિક કડ્યાણ થાત-અર્થાત્ “આપસમાં લડવા કરતાં એકતાજ સારી છે.”

(ખ) મહાયુદ્ધનું પરિણામ

કૌરવપાંડવના મહાયુદ્ધના પરિણામ ઉપરથી પણ એજ બોધ મળે છે. કૌરવોનો તો સમૂળો નાશજ થયો; અને જો કે પાંડવોનો વિજય થયેલો દેખાયો, તો પણ આ વિજયથી પાંડવોને કોઈપણ રીતે ફાયદો નથી થયો. એ વિજય પણ પાંડવોને માટે એક રીતે દુઃખકારકજ નિવડ્યો.

સમ્રાટ યુધિષ્ઠિરે છેલ્લી ઘડી સુધી શોકજ કર્યા કર્યો. અર્જુનને પણ તે પછી કોઈ ખાસ પરાક્રમ નથી કર્યું અને ભીમની શક્તિ પણ ક્ષીણજ થતી ગઈ; તે એટલે સુધી કે અંતે ચોરોએ અર્જુનને હરાવ્યો અને સ્ત્રીઓનું પણ અપમાન થયું. બીજા બાળુ યાદવો પણ અંદર અંદરના કુસંપ તથા દારૂના વ્યસનથી નાશ પામ્યા અને અર્જુનના દિગ્વિજયને લીધે આર્યસામ્રાજ્ય કોઈ પણ રીતે વધારે સુખી થયું નહિ.

આ ભારતીય મહાયુદ્ધમાં ભારતવર્ષના લાખો શૂરવીરો મૃત્યુ પામવાથી આ ભારત-ભૂમિ ક્ષાત્રતેજવિનાની થઈ ગઈ; અને પરદેશીઓને પ્રવેશ કરવો સરળ થઈ પડ્યો. આનાજ પ્રતાપે આ બધાં ભયંકર પરિણામો આપણે હળુસુધી ભોગવીએ છીએ. મહાયુદ્ધનું પરિણામ વીર અર્જુન બાણતોજ હતો, તેથીજ તે યુદ્ધની શરૂઆતમાં શ્રીકૃષ્ણચંદ્રને કહે છે કે:-
ન ચ શ્રેયોઽનુપદયામિ હત્વા સ્વજનમાહવે ॥

તસ્માન્નાર્હાં વયં હંતું ધાર્તરાષ્ટ્રાન્ સ્વધાંધવાન્ । સ્વજનં હિ કથં હત્વા મુશ્ચિનઃ સ્યામ માધવ ॥
યદ્યપ્યેતે ન પર્યંતિ લોભોપહતચેતસઃ । કુલક્ષયકૃતં દોષં મિત્રદ્રોહે ચ પાતકમ્ ॥
કથં ન જ્ઞેયમસ્માભિઃ પાપાદસાન્નિવર્તિતુમ્ । કુલક્ષયકૃતં દોષં પ્રપદ્યદ્વિર્જનાદ્ન ॥
કુલક્ષયે પ્રણશ્યંતિ કુલધર્માઃ સનાતનાઃ । ધર્મે નષ્ટે કુલં કૃત્સ્નમધર્મોઽભિભવત્યુત ॥
અધર્માભિભવાન્ કૃષ્ણ પ્રદુષ્યન્તિ કુલસ્ત્રિયઃ । સ્ત્રીષુ દુષ્ટાસુ વાણેય જાયંતે વર્ણસંકરઃ ॥

સંકરો નરકાયૈવ કુલમ્નાનાં કુલસ્ય ચ ॥ (ગીતા અ. ૧ શ્લો. ૩૧ અને ૩૭ થી ૪૨)
અર્થાત્ (૧) સ્વજનોને યુદ્ધમાં મારવામાં મને શ્રેય નથી દેખાતું, (૨) માટે અમારે અમારાજ કૌરવ ભાઈઓને મારી નાખવા ઉચિત નથી. હે માધવ ! સ્વજનોને મારી નાખીને અમે શી રીતે સુખી થઈશું ? (૩) લોભથી ખુદ્ધિનો નાશ થયેલા તેઓને કુળના નાશ-થી લાગતા દોષ તથા મિત્રદ્રોહનું પાપ નથી દેખાતું; પણ હે જનાર્દન ! કુલનો નાશ થવાથી થતા દોષો અમને તો સ્પષ્ટ દેખાય છે, અને તેથી તે પાપથી દૂર રહેવાનો વિચાર કર્યાસિવાય અમે શી રીતે રહી શકીએ ? (૪) કુળનો નાશ થવાથી સનાતન કુળધર્મ નાશ પામે છે, અને તેથી આપું કુળ અધર્મી થાય છે. (૫) અધર્મ વધવાથી કુળની સ્ત્રીઓ પાપમાં પડે છે. (૬) સ્ત્રીઓ પાપમાં પડવાથી વર્ણસંકર પ્રબળ ઉત્પન્ન થાય છે; અને તે વર્ણસંકરતા કુળઘાતકને તથા કુળને પણ નરકમાં લઈ જાય છે.

આ રીતે યુદ્ધના દોષો અને રાષ્ટ્ર ઉપર થનારાં ઘોર અને સ્થાયી પરિણામોનું વર્ણન વીર અર્જુન કરે છે. પ્રત્યેક મહાયુદ્ધનાં આવાજ ભયંકર પરિણામ આવે છે. યુવાન અને કાર્ય-કુશળ પુરુષાર્થી વીરો યુદ્ધમાં મરી જાય છે અને રાષ્ટ્રમાં માત્ર બાળક, ઘરડાં અને સ્ત્રીઓ બાકી રહે છે. યુવાનેનો નાશ થવાથી તરુણ યુવાન સ્ત્રીઓ દુરાચાર તરફ વળે, એ સ્વાભાવિક જ છે. આચારશ્રદ્ધ સ્ત્રીઓથી જે સંતાન થાય છે, તે વ્યભિચાર-દોષવાળાં હોવાથી ચારિત્ર-વાન અને ઉચ્ચ ભાવનાવાળાં નથી થતાં; તેથી મહાયુદ્ધ પછી રાષ્ટ્રનું અધઃપતન જ થાય છે, અને રાષ્ટ્રનાં ચારિત્ર, સદાચાર તથા વીર્યનો નાશ થાય છે. રાષ્ટ્રહિતની દૃષ્ટિએ આ ભયંકર અને મહાઘોર અધઃપતન છે. એ ઐતિહાસિક સત્ય, વીર અર્જુનના શબ્દોમાં ઉપર દર્શાવ્યું છે.

મહાભારતનું યુદ્ધ શ્યા પહેલાં જે વીર્ય, ઉત્સાહ અને પરાક્રમની શક્તિ આર્યક્ષત્રિયોમાં હતી, તે પાછલા સમયમાં ન રહી. તેનાં કારણ વાંચનાર ઉપલા વર્ણનમાં જોઈ શકશે. આટલા બધા અનર્થના પરિણામવાળું યુદ્ધ કરવામાટે પણ શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન જેવા ચઠિતીય પૂર્ણ પુરુષ અર્જુનને પ્રેરે છે, તે એટલાજ માટે કે તે મહાયુદ્ધ અપરિહાર્ય હતું. અધર્મ એટલો બધો વધ્યો હતો કે તેને પરિણામે યુદ્ધ થવું સ્વાભાવિક જ હતું. તાત્પર્ય એ છે કે, મહાયુદ્ધ અપરિહાર્ય હોય કે ગમે તેમ, પરંતુ તેનું ઘોર પરિણામ જનતાને કેટલાંયે સંકાંઓસુધી ભોગવવું પડે છે. આથીજ શ્રેષ્ઠ પુરુષો બનતાંસુધી યુદ્ધ ન થવા દેવાનું પસંદ કરે છે. વિશાળ મનવાળા યુધિષ્ઠિર, યોગેશ્વર શ્રીકૃષ્ણ વગેરે સત્પુરુષો ઉપલું ભારતીય યુદ્ધ નહિ કરવા પોતાના તરફથી તો છેલ્લી હદસુધીના પ્રયત્નો કરી ચૂક્યા હતા; પરંતુ દુર્યોધનની ઉચ્છ્રાંબલતાને લીધે યુદ્ધ કરવું જ પડ્યું. એ વગેરેનું વર્ણન મહાભારત વાંચવાથી વાંચનાર પણ જોઈ શકશે કે, યુદ્ધનું વર્ણન કરતાં કરતાં પણ મહાભારતમાં વ્યાસદેવજીની પરમ શુદ્ધ ખુદ્ધિ યુદ્ધથી નિવૃત્ત થવાનોજ ઉપદેશ કરે છે.

અર્થાત્-મહાભારત કાંઈ યુદ્ધને વધારવા માટે લખાયું નથી, પણ મહાયુદ્ધનું ભયંકર પરિણામ દર્શાવીને જનતાને યુદ્ધથી દૂરજ રાખવા માટે લખાયું છે; એ સાળીત કરનારા કથાપ્રસંગો મહાભારતમાં કેટલાય છે. અહીં તેમાંનું થોડુંક વર્ણન રજૂ કરીએ છીએ.

(ગ) આપસ આપસમાં લડ્યા કરનારા બે ભાઈઓ

મહાભારત આદિ પર્વ અધ્યાય ૨૬ માં નીચે લખેલી કથા આવે છે, તેનું હું કાણમાં તાત્પર્ય નીચે પ્રમાણે છે:-

વિભાવસુ નામે એક મહાકોપી મહર્ષિ હતા અને તેમને સુપ્રતીક નામનો એક તપસ્વી ભાઈ હતો. સુપ્રતીક નાનો અને વિભાવસુ મોટા હતા. નાનો ભાઈ વડીલોપાર્જિત ધન એકનાજ હાથમાં રહે તેમ ઇચ્છતા નહોતો; તેથી તે વારંવાર મોટાભાઈને મિલકત વહેંચી

નાખવાનું કહેતો હતો; પરંતુ મોટાભાઈ બહુ સમજી હતા. તે એકસંપત્તા રહેવાના લાભ જાણતા હતા, તેથી તે નાનાભાઈને નીચે પ્રમાણેની રીતે સમજાવતા હતા:-

વિભાગં વહ્નો મોહાત્કર્તુમિચ્છન્તિ નિત્યશઃ તતો વિમક્તાર્થવ્યન્તોડ્યં વિઝ્યન્તોડ્યં મોહિતાઃ ॥
તતઃ સ્વાર્થપરાનમૂઢાનૃથગમૂતાન્સ્વકેર્થનૈઃ । વિદિત્વા ભેદ્યન્વેતાનમિત્રા મિત્રરૂપિણઃ ॥
વિદિત્વા ચાપરે મિત્રાનન્તરેષુ પતન્ત્યથ । મિત્રાનામનુલો નાશઃ ક્ષિપ્રમેવ પ્રવર્તેત ॥
તસ્માદ્વિભાગં ભ્રાતૃણાં ન પ્રશંસંતિ સાધવઃ । ગુરુશાસ્ત્રે નિવજ્ઞાનામન્યોચ્ચેતામિશંકિતામ્ ॥
નિયન્તું ન હિ શક્યસ્વં ભેદતૌ ધનમિચ્છસિ ॥ (મદા૦ આદિ૦ અ. ૨૬ શ્લોક ૧૮ થી ૨૨)

અર્થાત્-“હે ભાઈ! ઘણા માણસો અજ્ઞાનતાને લીધે વડીલો પાત્રિત મિત્રકત વહેંચી લેવા ઇચ્છે છે; પણ ભાગ વહેંચી લેતાં જ ધન મળવાથી તેઓ વધારે ધનલોભમાં પડીને આપસઆપસમાં ઝગડો કરે છે. સ્વાર્થી અને અજ્ઞાન ભાઈઓએ મિત્રકત વહેંચી લીધા પછી તરત જ શત્રુઓ તેમના મિત્ર અને શુભેચ્છક બનવાનો ડોળ કરીને તે ભાઈઓમાં વધારે વિરોધ ઉભો કરે છે; અને લવિષ્યમાં જ્યારે તેમની વચ્ચે શત્રુતા વધી જાય છે, ત્યારે પછી એ જ શત્રુઓ તેમના અવશુણુ ગાવા માંડે છે. આથી તે ભાઈઓનો સંપૂર્ણ વિનાશ થાય છે; તેથી જ સત્યરૂપો, વડીલ અને શાસ્ત્રોની આજ્ઞા ન માનનારા તથા આપસ આપસમાં લડતા ભાઈઓ જૂદા પડે તેમનાં કદી વખાણુ કરતા નથી. માટે હે ભાઈ! તું તારા જ ભાઈસાથે ઝગાડ કરીને ધનની ઇચ્છા રાખે છે, તે સાચું નથી.”

આ ઉપદેશ કેટલો સરસ છે! પ્રત્યેક ભાઈઓએ તે નિરંતર ધ્યાનમાં રાખવો જોઈએ. હાલના કચેરીઓમાં લડનારા અને વડીલોના પેટમાં હજમ થઇ જનારા ભાઈઓએ આ ઉપદેશ તેમનાં હૃદયોમાં સુવર્ણીકરે લખી રાખવો જોઈએ. વેદમાં કહ્યું છે કે:-

મા ભ્રાતૃ ભ્રાતારં દિક્ષત્ ।

(અર્થવાં ૦ ૩-૩૦-૩)

અર્થાત્-“ભાઈભાઈમાં દ્વેષ ન કરવો.” આ ઉપદેશ વાયકોના મનમાં સુદૃઢ કરવા માટે જ આ કથા મહાભારતમાં આપેલી છે.

(વ) આપસમાં ઝગડો કરવાનું પરિણામ

આ પ્રમાણે આપસમાં લડનારા ઉપદ્રા તપસ્વી ભાઈઓ એકબીજાનો દ્વેષ કરવાથી બીજા જન્મે પણ થયા. નાનો ભાઈ મહા જબરજસ્ત હાથી અને મોટો ભાઈ કાચબો થયો; અને કશ્યપાશ્રમ પાસેના સરોવરમાં એ બન્ને જૂળ લડતા રહ્યા! પછી એ બન્ને લડનારા ભાઈઓને હજમ કરી જનારો ગરુડ ત્યાં આવ્યો; અને-

નલ્લેન ગજમેકેન કૂર્મમેકેન ચાક્ષિપત્ । સમુત્પપાત ચાકાશં તત ઉચ્ચૈર્વિહંગમઃ ॥

(મદા૦ આદિ૦ અ. ૨૬ શ્લોક ૩૮)

“તે પછી અતિ વેગવાળો તે ગરુડ તેના એક નળથી હાથીને અને બીજા નળથી કાચબાને ઉપાડીને આકાશમાં ઉડી ગયો.”

તતસ્તસ્ય વિરેઃ શૂંગમાસ્થાય સ સ્વગોત્તમઃ । મક્ષ્યામાસ ગરુડસ્તાવુમૌ ગજકચ્છપૌ ॥

(મદા૦ આદિ૦ અ. ૨૦ શ્લોક ૩૦)

“પછી પક્ષીરાજ ગરુડ પહોડના શિખર ઉપર બેસીને હાથી અને કાચબો એ બન્નેને ખાઈ ગયો.” આ રીતે આપસમાં લડનારા બન્ને ભાઈઓ ત્રીજાના જ પેટમાં હજમ થઇ ગયા. અંદર અંદરના ઝગડાનું આપણે પરિણામ આવે છે!

જે કે ભગવાન વ્યાસદેવે આ કથા “હાથી અને કાચબો”નાં નામોથી લખી છે; તથાપિ તેની સત્યતા તો માનવસમાજમાં પણ નજરેતજર દેખાઈ આવે છે. આ કથા વાંચવાથી નીચેની બાબતો સમજાય છે:-

(૧) બે તપસ્વી ભાઈઓ ધનલોભથી આપસમાં લડતા હતા.

(૨) અંતે તેઓ પશુ થયા, અને પછી—

(૩) તેઓ બન્ને ત્રીજાના પેટમાં હજમ થયા !

આપસમાં લડનારા ભાઈઓનું આવુંજ પરિણામ આવે છે. ભુઓ:-

(૧) બે ભાઈ વડિલોપાર્જિત મિત્રકતને ખાતર અંદર અંદર લડે છે.

(૨) કેટલા વખત પછી તેમનું મનુષ્યત્વ હણાય છે, અને તેઓ પશુની પેઠે વર્તે છે.

(૩) અંતે તેઓ બન્ને વડિલોના પેટમાં હોમાય છે અથવા બીજી રીતે તેમનો નાશ થાય છે.

એજ સત્ય રાષ્ટ્રના ઇતિહાસમાં પણ એટલુંજ સાચું છે. ભુઓ:-

(૧) એક દેશની બે જાતિઓ આપસમાં લડે છે.

(૨) લડતાં લડતાં તેમનો પરસ્પર વ્યવહાર મનુષ્યને છાજે તેવો નથી રહેતો અને તેઓ પશુની પેઠે વર્તવા લાગે છે. અંતે—

(૩) તે બંને આપસમાં લડનારી જાતિઓ ઉપર ત્રીજી જાતિ રાજ્ય ચલાવે છે.

(૪) તેને પરિણામે બન્ને જાતિઓ સંપૂર્ણ પરત્વર બને છે, અને તેથી તે બન્ને જાતિઓની પ્રતિદિન વધારે ને વધારે દુર્દશા થાય છે.

(૨) ઉપદેશ

આથી જેમ ભાઈઓએ આપસમાં લડવું યોગ્ય નથી; તેમ એક રાષ્ટ્રની બે જાતિઓએ પણ આપસમાં લડવું યોગ્ય નથી. હાલના ભારતવાસીઓને પણ આ કથામાંથી બહુજ બોધ મળે તેમ છે. આ દેશમાં અનેક જાતિઓ અને અનેક ધર્મપંથ હયાત છે. એ બધાએ એકબીજા સાથે એકતાપૂર્વક હળીમળીને પોતાના દેશની ઉન્નતિ કરવી ધટે છે; પરંતુ દુઃખપૂર્વક જોઈએ છીએ કે, તેઓ આપસમાં એકતા કરવા કરતાં લડવાનુંજ વધુ પશંદ કરે છે ! પરસ્પરના ઝગડાઓને લીધે આપણી દુર્દશા થતી જાય છે, એ પ્રત્યક્ષ હકીકત પણ તેઓ જોતા નથી. આ લોકો પોતાની પરિસ્થિતિ ભુલે અને એકતાથી રહેવામાંજ પોતાનું હિત સમજે તો કેવું સારું !

આજની પરિસ્થિતિમાં ઉપડી-ઝગડો કરનારા તપસ્વીઓની કથા અત્યંત બોધપ્રદ છે; પરંતુ આ કથામાંથી લેવા જેવો બોધ નહિ લેતાં કોઈ કહે કે આ કથામાં એતિહાસિક સત્ય નથી, એટલે તે એક “ગપ” છે, તો તેને તો કહેવુંજ શું ! આ કથાપ્રસંગમાં જે કહ્યું છે કે, (૧) તે બે તપસ્વી ભાઈઓ આપસમાં લડતા હતા, (૨) વડિલોપાર્જિત ધનને ખાતર તેઓ લડતા હતા, (૩) લડતાં લડતાં મનમાં બહુજ ખરાબ ભાવો જાગ્યા અને તેઓ મૃત્યુબાદ પણ હાથી અને કાચબો થયા; અને જે વનમાં તેઓ રહેતા હતા, ત્યાં પણ અંદર અંદર લડવા લાગ્યા. (૪) હાથીની ઉંચાઈ છ યોજન અને લંબાઈ બાર યોજન હતી અને કાચબાની ઉંચાઈ ત્રણ યોજન અને ગોળાઈ (પરિધિ) દશ યોજન હતી. (૫) આ બંને ઝગડો કરતા ભાઈઓને ગરુડે પકડીને હજમ કર્યા.

આ વાત ગપ પણ હોય, તોપણ ઉપદેશ મેળવવા જેટલી ધાર્મિક સત્યતા તો તેમાં છેજ. તે સત્ય ન સમજતાં હાથી તથા કાચબાની લંબાઈપહોળાઈના સાચાપણા ઉપર વાદવિવાદ કર્યો, એ તો એજ બતાવી આપે છે કે જે કાવ્યદષ્ટિએ આ ગ્રંથ લખાયો છે, તે દષ્ટિથી કેટલાય લોકો તેને જોતા નથી. જોતા હોય તો આવી શંકાઓને સ્થાનજ નથી.

ધારો કે તે પ્રાણીઓની હાલના જેટલીજ લંબાઈ પહોળાઈ લખી હોત, તો તેનાથી શો વધારે બોધ મળત ?

ચરિત્રોના સાચાપણની ખાબતમાં જૂદી જૂદી કેટલી બાબતો હોય છે, તે વિચારક વાચકો બહુતાજ હોય છે. શ્રીસ્વામી દયાનંદ સરસ્વતીજીને નજરોનજર જોનારા હજુ પણ હયાત છે; પરંતુ તેમના જન્મસ્થાનવિષે કેટલી ચર્ચા થઈ હતી, તે તો પ્રસિદ્ધ છે. મહાત્મા લોકમાન્ય તિલકનું જીવનચરિત્ર તેમની સાથે ૨૬ વર્ષ સુધી રહેલા સુયોગ્ય વિદ્વાને લખેલું હોવા છતાં પણ તેમાં લખેલાં વિધાનોની સત્યતાવિષે મહારાષ્ટ્રનાં વર્તમાનપત્રોમાં કેટલું વાગ્યુદ્ધ ચાલે છે! તેજ રીતે પ્રતાપી વીર શિવાજી મહારાજનાં જે જીવનચરિત્રો છપાયાં હતાં અને હાલમાં જે પ્રસિદ્ધ થતાં બંધ છે, તેમાં પણ એકબીજા વચ્ચે જમીન-આસ્માનનું અંતર છે. આ ઉપરથી સમજાશે કે, હાલના ઇતિહાસમાં પણ ઐતિહાસિક સત્ય કેટલું હોય છે. જેના જે ભક્ત હોય છે, તેઓ પોતાના આરાધ્યનું ચરિત્ર અધિક ગુણસંપન્ન ચીતરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. સત્યની પરવા કર્યાસિવાય તે પોતાના આદર્શ પુરુષના દુર્ગુણોને પણ સદ્ગુણોનો રંગ ચઢાવવાનો પ્રયત્ન કરે છે; તથા જેના વિષે અંતરમાં ભક્તિભાવ નથી હોતો, તેના ગુણોને પણ દુર્ગુણોનો રંગ લગાવી દે છે. આવું હાલમાં પણ થાય છે; એ વાતનો જે વિચાર કરશે, તેઓને ઐતિહાસિક સત્યવિષે તકરાર કરવાનું ખાસ પ્રયોજન રહેશે નહિ.

પરંતુ જે ગ્રંથ “કાવ્ય” લખવાના ઉદ્દેશથીજ લખાયો હોય; અને કહેવાનું તાત્પર્ય જૂઠું હોય એવી કવિએ યોજેલી કથામાં દશ યોજન વિસ્તારનો હાથી તથા આઠ યોજનનો કાચો લખ્યો હોય, તેનું કંઈ ખાસ મહત્ત્વ નથી. આ કથામાં રહેલું “ભાઈઓની એકતા”નું તાત્પર્ય તો ઉપર દર્શાવેલું છે, તેજ જેવું જોઈએ. કથાના ઉપલક્ષ્ય વિષય ઉપર ફાકટ વાદવિવાદ કરવો નકામો છે.

સગા ભાઈઓ પણ આપસમાં લડવાથી કેવા પશુ બને છે, તે તો લગભગ પ્રત્યેક વાચકે જોયું જ હશે; તથા પરસ્પરના અગાધી કેવી રીતે ગન્નેનો નાશ થાય છે તે પણ વાચકોના અનુભવનીજ વાત છે. વાચકે આ સત્ય જાતે સમજીને પોતાના વ્યક્તિગત, કૌટુંબિક, રાજકીય, સામાજિક તથા ધાર્મિક જીવનમાં પણ આચારમાં ઉતારવું જોઈએ. અસ્તુ. ઉપરની કથામાંથી “એકતાનો બોધ” મળે છે, એ તો સત્યજ છે. આ વિષે મહાભારતનો ઉપદેશ પણ અત્રે થોડોક જોઈએ.

न वै भिन्ना जातु चरन्ति धर्म । न वै सुखं प्राप्नुवंतीह भिन्नाः ।

न वै भिन्ना गौरवं प्राप्नुवन्ति । न वै भिन्नाः प्रशमं रोचयन्ति ॥

(મહાભ ૭૦ ૩૬-૫૮)

“જેઓમાં પરસ્પર જૂદાઈ-અર્થાત્ કુસંપ છે, તેઓ ધર્મમાર્ગે ચાલી શકતા નથી, સુખ તેમજ આબરૂ મેળવી શકતા નથી, અને શાંતિ પણ ભોગવી શકતા નથી.”

અર્થાત્-જેઓ અંદર અંદર લડતા-અગડતા હોય છે; તેમને ધર્મ, સુખ, આબરૂ તથા શાંતિ, એમાંનું કંઈપણ મળતું નથી. પરંતુ આપસમાં લડાઈ ટાળવાનારાઓમાં તો અધર્મ, દુઃખ, બેઆબરૂ અને અશાંતિજ ફેલાય છે; માટે બને ત્યાં સુધી આપસમાં કુસંપ ન થાય એવોજ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. વધારેમાં જુઓ કે:—

न वै तेषां स्वदत्ते पथ्यमुक्तम् । योगक्षेमं कल्पते नैव तेषाम् ।

भिन्नानां वै मनुजैर्द परायणम् । न विद्यते किंचिदन्यद्विनाशात् ॥ (મહાભ ૭૦ ૩૬-૫૭)

“જેઓ આપસમાં ટોટોફિસાદ કરે છે, તેમને નથી તો હિતકારી ઉપદેશ પસંદ આવતો કે નથી તેમનું શુજરાન સારી રીતે ચાલતું.”

તાત્પર્ય એજ કે, જેઓ માંહોમાંહે અગડો કરે છે, તેઓનો નાશજ થાય છે. જે પણ કુળમાં, શાંતિમાં, જાતિમાં, ગામમાં કે દેશમાં એકબીજા વચ્ચે કુસંપજ રહ્યા કરે છે,

તેની ઉન્નતિ તો કદીપણ થઇ શકતીજ નથી; માટે ઉન્નતિ ઈચ્છનારાઓએ તો અંદર અંદર ઝગડાઓ નહિ કરતાં એકબીજા વચ્ચે સંપન્ન વધારેથી જોઈએ અને વધારેમાં વધારે સંઘર્ષણ ખીલવવું જોઈએ. આનું એક ઉદાહરણ પણ મહાભારતમાં આપેલું છે:—

ધૂમાર્ચંતે વ્યપેતાનિ જ્વલંતિ સહિતાનિ ચ । ધૃતરાષ્ટ્રોહમુકાનીવ જ્ઞાનયો મરતર્પમ ॥

(મદા ૦ ૭૦ ૨૬-૬૦)

“હે ધૃતરાષ્ટ્રરાજા! જે પ્રમાણે યૂદ્ધમાં લોકડાં એકસાથેજ રાખવાથી સળગે છે, અને જૂઠાં જૂઠાં રાખવાથી તો ધુમાડોજ નીકળ્યા કરે છે, તેજ પ્રમાણે જ્ઞાતિઓની પણ હર્ષશાન થાય છે.”

તાત્પર્ય એજ કે, જે રીતે લોકડાં એકડાં રહેવાથી સળગીને તાપ આપે છે અને જૂઠાં જૂઠાં રહેવાથી ધુમાડો કરે છે, તેજ પ્રમાણે જ્ઞાતિઓમાં પણ એકતા હોવાથીજ તે જ્ઞાતિનું તેજ વધે છે અને સર્વ તરફ ફેલાય છે. જો એકબીજા વચ્ચે કુસંપ તથા ઝગડાજ થયા કરે તો તે જ્ઞાતિનું તેજ નાશજ પામે છે. બીજી ઉન્નતિનો તેમજ અવનતિનો આ નિયમ પ્રત્યેક મનુષ્યે અવશ્ય ધ્યાનમાં રાખવો જોઈએ. મહાભારત આ રીતે “બીજી એકતાનો બોધ” આપે છે. વળી વધારેમાં જુઓ:—

(છ) સુંદ અને ઉપસુંદની કથા

આર્યલોકોના વિદ્યાભ્યાસનો ક્રમ જોવાથી જણાય છે કે, તેઓ જેમ આર્યવીરોનો ઇતિહાસ શીખતા હતા, તેમ અસુર અને રાક્ષસોનો તથા અન્યાન્ય બળિઓનો ઇતિહાસ પણ જાણતા હતા. મહાભારતમાં રાક્ષસોની કથાઓ પણ એટલાજ માટે આપેલી છે કે, આર્યો ‘કૃષ્ણ’ નહિ રહેતાં અન્યાન્ય બળિઓની વિદ્યાઓ પણ જાણી શકે; અને તે અધામાંથી લેવા જેવો બોધ લઇને પોતાની ઉન્નતિ કરવામાં તેના ઉપયોગ કરે. “એકતાના બોધ”માં જેમ ઉપસુંદ ફિસાદખેર તપસ્વીઓની કથા સમજવા જેવી છે; તેમ સુંદ અને ઉપસુંદની કથા પણ સમજવા જેવી છે. એ કથા નીચે પ્રમાણે છે:—

મહા અસુર દિરણ્યકશિપુના વંશમાં નિહુંબ નામનો એક અસુર જન્મેલો, તેને સુંદ અને ઉપસુંદ નામના બે પુત્ર હતા. તેમનાં જીવન કેવાં હતાં તે જુઓ:—

સુંદોપસુંદો દૈત્યેન્દ્રો દારુણાઃ ક્રૂરનાનસૌ ॥

તાંવકાશિજયો દૈત્યાચક્રકાર્યથા સંમતૌ । નિરન્તરમવર્તતાં સમદુઃખ મુખ્યાધુમૌ ॥
 વિનાડન્યાન્યં ન મુંજાતિ વિનાડન્યાન્યં ન જગમનુઃ । અન્યાન્યસ્ય પ્રિયકારાવન્યાન્યસ્ય પ્રિયવદૌ ॥
 ઇવશીલસમાચારં દ્વિર્ધૈવકં વચાક્રુતૌ । તૌ વિરુદ્ધૌ મહાધૈર્યૌ સાર્યૌવળ્યકાનિશ્ચયૌ ॥
 જ્ઞેતૌક્યવિજયાર્થાય સમાધાર્યકનિશ્ચયમ્ ॥ (મદા ૦ આદિ ૦ ૨૧૧, શ્લોક ૩ થી ૭)

અર્થાત—“તે બે દૈત્યપુત્રોમાં એકનું નામ સુંદ અને બીજાનું નામ ઉપસુંદ હતું. તેઓ બન્ને હમેશાં એકજ વિષયમાં એકાગ્રચિત્તતાથી તથા એકજ કાર્ય કરતા રહેતા; અને એકબીજાના સુખદુઃખે પરસ્પર સુખીદુઃખી થઇને પોતાનો સમય ગાળતા હતા. બન્ને પરસ્પર પ્રિય સંભાવણ કરતા હતા તેમજ એકબીજાનાં પ્રિયકાર્ય કરતા હતા. એક ભાઈના સિવાય બીજે ભાઈ જમતો પણ નહિ તેમ બહાર પણ એકલો જતો નહિ. તે બે ભાઈઓના સ્વભાવ અને વ્યવહારમાં જૂઠાઈ નહિ હોવાથી તેઓ બંને એકજ મનુષ્યના બે ભાગ ન હોય તેવુંજ લાગતું હતું! પ્રત્યેક કામમાં એકબીજા સાંખવાથી એ બન્ને બહાર ભાઈઓ ક્રમે ક્રમે આગળ વધ્યા અને આખરે ત્રણે લોકને જીતી લેવા તૈયાર થયા.”

આ રીતે તેઓ આગળ વધ્યા; તેમાં “પરસ્પર એકતા” એજ તેમની ઉન્નતિનું મુખ્ય કારણ છે. હવે તેમની એ એકતાનું સ્વરૂપ જુઓ.

(જ) એકતાના સાત નિયમો નીચે પ્રમાણે છે:-

- (૧) હાથ ધરાતા દરેક વિષયમાં એકમત થવું અને એકમત રહેવું
- (૨) અને ત્યાંસુધી એકજ વિષય હાથ ધરવો અને તેનીજ પાછળ એકાગ્ર-એકનિષ્ઠ-થવું
- (૩) એકજ કાર્ય, એકજ વિચારપૂર્વક અને પોતાના સર્વ સામર્થ્યથી કરવું
- (૪) સુખ-દુઃખમાં એકબીજાના સમભાગી રહેવું
- (૫) એકબીજા સાથે મીઠા શબ્દોથી વાતચીત કરવી
- (૬) એકબીજાનું પ્રિય કાર્ય અને તેટલું વિશેષ કરવાનો પ્રયત્ન કરવો
- (૭) સ્વભાવ અને વ્યવહાર એકબીજા સાથે પરસ્પર અનુકૂળ રાખવો

આ સાત બાબત ઉપરના ક્ષેત્રોમાં કહેલી છે. એ પ્રમાણે વર્તવાથીજ પરસ્પર મિત્રતા વધે છે. ભાઈભાઈમાં, મિત્ર મિત્રમાં, બે ભતિઓમાં તથા બે રાષ્ટ્રોમાં મિત્રતા હશે તો આ સાત નિયમાનુસાર ચાલવાથીજ હશે. કેમકે એ સિવાય તે અસંભવિત છે. હાલમાં આપસ-માં લડનારા હિંદુમુસલમાન રાષ્ટ્રોનું આ સાત નિયમો યાદ રાખે અને તેને અપનાવવાનો પ્રયત્ન કરે. આ નિયમોનું પાલન કરવાથીજ આ બન્ને ભતિઓમાં એકતા થઈ શકશે. જ્યાંસુધી ઉપરના સાત નિયમોથી તદ્દન વિરુદ્ધ વર્તન રહેશે ત્યાંસુધી એકતા થશે પણ ક્યાંથી અને તે સ્થિર પણ રીતે રહેશે ?

ઉપરના બન્ને ભાઈ-સુંદ અને ઉપસુંદ-પોતાની એકતાને લીધે વીર્યવાન અને બળવાન થઈને ત્રિલોકમાં વિજય કરવા નેચાર થયા હતા. એકબેને લીધે તેમનો સર્વત્ર વિજય થતો ગયો અને તેમનાં પરાક્રમેને લીધે તેમને સત્તાવાન પણ કોઈ રહ્યું નહિ. બુદ્ધો:-

ત્રિપુ લોકેષુ યદ્ મૂતં કિંચિદ્ધાવરજંગમમ્ । સર્વસ્માક્ષૌ મયં ન સ્યાદતેઽન્યેઽન્યં પિતામહ ॥
(મહા આદિ ૨૧૧-૨૫)

અર્થાત્-“અમને બન્નેને એકબીજા સિવાય આ ત્રિલોકભરમાં સ્થાવર-જંગમ વગેરે કશાથી પણ મૃત્યુનો ભય ના રહે.” એ સ્થિતિ એકબીજાની એકતાનેજ લીધે તેમણે મેળવી અને તેમનો સર્વત્ર દિગ્વિજય થયો. બુદ્ધો:-

एवं सर्व दिशो देव्यो जिह्वा करेण कर्मणा । निःसप्तमौ कुरुक्षेत्रे निवशमभिचक्रतुः ॥
(મહા આદિ ૨૧૨-૨૭)

અર્થાત્-“તેઓ આ પ્રમાણે કુટિલ અને કુર કાર્યોથી ગંધી દિશાઓમાં વિજય મેળવી અતે શત્રુવિનાશ થઈને કુરુક્ષેત્રમાં રહેવા લાગ્યા.”

સુંદ અને ઉપસુંદને આ દિગ્વિજય પ્રાપ્ત થવાનું મુળ કારણ તેમની પરસ્પર એકતાજ છે. આર્યદેશ, ગંધર્વદેશ અને દેવલોક વગેરે ગંધા દેશોને તે બન્ને ભાઈઓએ હરાવીને સમસ્ત ત્રિલોકમાં પોતાનું સામ્રાજ્ય સ્થાપ્યું હતું. આ રીતે એ દિગ્વિજયથી બે ભાઈઓની તાબેદારીમાં રહેવું પડવાથી પછી તેમની વચ્ચે અગડો ઉભો કરવા માટે દેવોએ ત્રિલોકના નામની એક અખસરને મોકલી. એનું સુંદર સ્વરૂપ જોઈને સુંદ અને ઉપસુંદ બન્ને બહુ કામથી મોહિત થઈ ગયા; અને તે સ્ત્રીને ખાતર મોહિમાંહે લડવા લાગ્યા ! બસ ! થઈ ચૂક્યું. તેઓ વચ્ચેના એ અગડાનેજ લીધે પછી તેમનો નાશ થયો ! બુદ્ધો:-

उभौ च कामसंमत्ताभौ प्रार्थयन्तश्च ताम् ॥

दक्षिणे तां करे सुभ्रं सुद्धां जग्राह पाणिना । उपसुद्धोऽपि जग्राह वामे पाणौ तिलोत्तमाम् ॥
वरप्रदानमत्तो तावोरसेन बलेन च । धनरत्नमहाभ्यां च सुरापानमदेन च ॥
सर्वैरेतैर्मर्देर्मत्तावन्त्योऽन्यं भ્રुकुटीकृतौ । मदकामसमाविष्टौ परस्परमयोचतुः ॥

एवं तौ साहिता भूत्वा सर्वार्थेष्वेकतिष्ठयौ । तिलोत्तमार्थं संकुट्टावन्योन्यमभिजग्मतुः ॥

(મહાભારત ૨૧૪ શ્લોક ૨૨ થી ૨૬)

અર્થાત્—“તેઓ બન્ને કામાતુર થઈને તે સ્ત્રી પાસે ગયા અને બન્નેએ તેની ઇચ્છા કરી. સુદે તે સુદર્શનો જમણા હાથ પકડ્યો અને ઉપસુદે તેનો ડાબો હાથ પકડ્યો. બંને વરદાનવાળા હોવાથી અભિમાની, સામર્થ્યના ધમંડથી છકેલા અને ધનરત્નોના અહંકારથી ઉન્મત્ત તો હતાજ; તેમાં વળી બન્ને દારૂના અને મનોવિકારના નિશામાં ચક્રચૂર હોવાથી ગાંડા જેવાજ બન્યા હતા; એટલે પછી એકબીજા તરફ ભવાં ચઢાવી લડવા લાગ્યા. તાત્પર્ય એ છે કે, સુદ અને ઉપસુદ એ બંને ભાઈઓ એકબીજા સાથે બીજી દરેક બાબતોમાં રનેહભાવવાળા અને એકમત છતાં પણ તિલોત્તમાનેજ માટે કંઠાયમાન થઈ આપસમાં ઝગડો જમાવીને સંપૂર્ણ વિનાશ પામ્યા. ”

આ પ્રમાણે એકબીજાની સાથેની એકતાથી બળ વધે છે અને કુસંપથી બળ ઘટે છે. આ કથા ભગવાન નારદમુનિએ પાંડવોને કહીને તેમને આપસમાં નહિ લડવાનો યોગ્ય આપ્યો હતો. બુદ્ધિ, ઋષિમુનિઓ પણ રાક્ષસોના ઇતિહાસ વાંચતા હતા અને તેમાંથી લેવા જેવો યોગ્ય લઈને પોતાના આર્યવીરોને તે ઉપદેશતા હતા ! અન્ય દેશોના અને અન્ય જાતિઓના ઇતિહાસ વાંચવાનું તથા શત્રુ પાસેથી પણ વિદ્યા મેળવવાનું મહત્ત્વ કેટલું બધું છે, તે આ ઉપરથી પણ પાક જોઈ શકશે.

અત્રે ખાસ જોવા જેવી વાત તો એ છે કે, સુદ અને ઉપસુદ નામના રાક્ષસોની કથા “આપસની એકતાનું પ્રતિપાદન” કરવામાટે આપેલી છે; અને મહાભારતની કથા કૌરવપાંડવોની “માંહોમાંહિની ક્રાંતક્રુટ” અને તેનું નુકસાનજ વર્ણવવામાટે કહેલી છે. એકતાને લીધે રાક્ષસોનું બળ કેવું વધી ગયું હતું, અને ક્રુટને લીધે કેવો વિનાશ થયો હતો; તે ઉપરની કથાઓમાં—અર્થાત્ તપસ્વીઓની કથામાં તથા કૌરવપાંડવોની કથામાંથી સારી પેઠે જોઈ શકાય છે. કૌરવપાંડવોએ એક થઈને રાજ્ય કર્યું હોત તો તેઓ ત્રણે લોકને જીતી લેત; પરંતુ માંહોમાંહિની ક્રુટને લીધે આર્યજાતિને કેવો વિનાશ થયો ! આશા છે કે, અમારા વાચકો પણ એ વાત અત્રે ખાસ કાળજી ને વિચારપૂર્વક સમજી લેશે. આ વિષે એક ઉત્તમ ઉદાહરણ માકેડેય પુરાણમાં પણ આવેલું હોવાથી તેનો પણ સારાંશ અત્રે જોવો જોઈએ:—

(૪) મહિષાસુરની હકીકત

देवासुरमभूद्युद्धं पूर्णमद्रशतं पुरा । महिषेऽसुराणामधिपे देवानां च पुरंदरे ॥
तत्रासुरैर्महावीर्यैर्दवसैन्यं पराजितम् । जित्वा च सकलान्देवानिन्द्रोऽभून्महिषासुरः ॥

(માકેડેયપુરાણ અ. ૮૨, શ્લોક ૧-૨)

અર્થાત્—“પ્રાચીનકાળમાં દેવો અને અસુરોને સો વર્ષસુધી યુદ્ધ ચાલ્યું. એમાં દેવોના સેનાપતિ ઇન્દ્ર અને રાક્ષસોના સેનાપતિ મહિષાસુર હતા. યુદ્ધને અંતે દેવોએ પૂરેપૂરી હાર ખાધી અને મહિષાસુર દેવોના રાજ્યનો સમ્રાટ થયો. ”

પરાજય થયા પછી દેવો નાસી છૂટ્યા અને શ્રીશંકર તથા શ્રીવિષ્ણુની પાસે ગયા. દેવોએ પોતાની સંપૂર્ણ હારની હકીકત વિષ્ણુભગવાનને કહી અને તેમની સમક્ષ પોતાની શોચનીય દશાનું વર્ણન કર્યું. એ વખતે ભગવાન શંકર અને વિષ્ણુની અંદરથી એક વિલક્ષણ તેજ બહાર આવ્યું. એ દિવ્ય તેજમાં સઘળા દેવોએ પોતપોતાનાં તેજનો થોડો થોડો ભાગ ભેળવ્યો. એનું વર્ણન આ પ્રમાણે છે:—

અતુલ તત્ત્વ તત્ત્વજઃ સર્વ દેવશરીરજમ્ । એકસ્થં તદ્ભૂતારી વ્યાપ્તલોકત્રયં ત્વિષા ॥

(માર્કંડેય પુરાણ અં ૮૨-૧૨)

અર્થાત્—“ જધા દેવોનાં શરીરોમાંથી નીકળેલા તેજનું એકીકરણ થઇને એક અત્યંત તેજસ્વી સ્ત્રી ઉત્પન્ન થઇ અને તેનું તેજ ત્રણે લોકમાં ફેલાયું. ”

આ તેજેમય સ્ત્રી—દેવીએ અસુરોને હરાવીને ફરીથી દેવોનું સામ્રાજ્ય શરૂ કર્યું.

અર્થાત્—મોહિમાંહેની કુટને લીધે દેવોની હાર થઇ હતી; તે જ્યારે દેવોએ પોતાના તેજ અને વીર્યનું સંગઠન કર્યું, ત્યારેજ તેમનાથી રાક્ષસો હાર્યા. ઉપરના વર્ણનમાં દરેક દેવે પોતાનો તેજસ્વી ભાગ આપ્યો તથા સઘળા દેવોના તેજોનો એક મહાન “સંઘ” થયો; અને તે સંઘે રાક્ષસોને પૂરેપૂરા હરાવ્યા. આ વર્ણનનો અપકાર દૂર કરવાથી કથાનું મૂળ સ્વરૂપ સ્પષ્ટ સમજશે.

જ્યારે દેવોમાં આપસમાં એકતા ન હતી; દરેક દેવ અથવા દેવોનો પ્રત્યેક ગણ (સમૂહ) કિંવા જાતિ પોતાપોતાના અભિમાનમાં મસ્ત રહી જુદીજ રહેતી હતી. ત્યારે તેઓ રાક્ષસો સામે ટકીજ શકતા નહિ. છેવટે જ્યારે દેવોએ એ ક્રાંતકુટનું પરિણામ પ્રત્યક્ષ જોયું અને સંઘ-બળવિના જીવતું જ અશક્ય થઇ પડ્યું, ત્યારેજ પછી તેમણે પોતાનો એક મહાન અલેખ સંઘ રચ્યો; જધા દેવોએ પોતાપોતાની પૂરેપૂરી શક્તિ વાપરી અને પોતાના રાજ્યને બચાવવાનો તનતોડ પ્રયત્ન કર્યો. એથી દેવોમાં—અર્થાત્ તિગ્રેટ (ત્રિવિષ્ટપ) ના રહેવાસીઓમાં મહા-સમર્થ સંઘબળ એકત્ર થતાં તેમનું બળ વધ્યું; અને તેથીજ તેઓ પાછા સ્વતંત્ર થઇ શક્યા તથા પોતાના ગયેલા સામ્રાજ્યને પાછું મેળવી શક્યા. તાત્પર્ય એ છે કે, જ્યાંસુધી મોહિમાંહે લગાઈટા ચાલ્યા કરશે, ત્યાંસુધી તો કૌટુંબિક સુખ કે રાષ્ટ્રીય ઉન્નતિ થવી અશક્યજ છે.

દેવો અને અસુરોના સૌ વર્ષના યુદ્ધ(હર્ષદ્યુર્ધ્વયર્ષ વાર)ના વર્ણનમાંથી આપણને એજ મહત્ત્વનો ઉપદેશ મળે છે. માટે હવે એટલો યોધ લઈને નીચેનો વેદમંત્ર જોઈએ:—

સંગચ્છઘ્વં સંવદઘ્વં સં વો મનાંસિ જાનતામ્ । દેવા ભાગં યથા પૂર્વે સંજાનાના ઉપાસતે ॥

(ઋગ્ ૧૦-૧૬૧-૨)

“ હે સર્જનો ! તમે (સંગચ્છઘ્વં) આપસમાં એકતા કરો; (સંવદઘ્વં) આપસમાં ઉત્તમ ભાષણ કરો; પોતાનાં મનને સુસંસ્કારવાળાં કરો; અને જે રીતે પ્રાચીન જ્ઞાનીઓ પોતાના પ્રારબ્ધપર વિશ્વાસ રાખીને સંતુષ્ટ રહેતા હતા, તેજ રીતે તમે પણ સંતુષ્ટ રહો. ” તથા—

સમાની વ આકૃતિઃ સમાના હૃદયાનિ વઃ । સમાનમસ્તુ વો મનો યથા વઃ સુ સહાસતિ ॥

(ઋગ્ ૧૦-૧૬૧-૪)

“ હે લોકો ! તમારો સંકલ્પ, તમારા હૃદયનો ભાવ, તમારો મન-અર્થાત્ તમારો સઘળો વ્યવહાર—સમાન એટલે કે સૌ સાથે હળતોમળતો થાઓ કે જેથી તમે એકતાપૂર્વક રહી શકો. ”

આ વેદનો ઉપદેશ ઉપર જણાવેલી એકતાનોજ યોધ આપે છે; અને તેજ વાચકોના મનમાં સંપૂર્ણરીતે ડસાવવા માટે પૂર્વોક્ત ઐતિહાસિક કથાઓ તથા કાવ્યમય ઐતિહાસિક વર્ણનો કરેલાં છે. ઉપરની કથાઓ આ દષ્ટિએ વંચાય અને તપાસાય તો તો તે તે કથાઓનું રહસ્ય સહેલાઈથી સમજી શકાશે; અને મહાભારતના કાવ્યમય ઇતિહાસનું મહત્ત્વ દષ્ટિગોચર થશે.

આ લેખમાં (૧) બે તપસ્વી ભાઈઓની કથા, (૨) સુદ અને ઉપસુદની કથા અને (૩) મહિપાસુરના આખ્યાનનું વર્ણન ટુંકાણમાં દર્શાવ્યું છે; અને (૪) મહાભારતની કથા તો ઝીંને વિહિતજ છે. આ ચારે કથાઓની વિશિષ્ટતાઓ નીચે પ્રમાણે છે:—

(૧) તપસ્વી ભાઈઓની કથા:—બે તપસ્વી ભાઈઓને એકબીજા સાથે ઝગડો થયો

અને બન્નેને ત્રીજી આવી હજમ કરી ગયો.

(૨) સુદ અને ઉપસુદની કથા:—બે રાક્ષસ ભાઈઓ માંહોમાંહે પૂર્ણ એકતાથી રહેવાથી ત્રિલોકમાં વિજયી થયા; પરંતુ એકબીજા વચ્ચે અગડો થતાંજ તેમનો નાશ થયો.

(૩) મહિષાસુરની કથા:—દેવોમાં આપસમાં એકતા નહોતી, તેવે વખતે અસુર દેશના રાજા મહિષાસુરે દેવોના રાજ્ય ઉપર હુમલો કરીને દેવોને હરાવ્યા. પછી દેવોએ પોતાની સંઘશક્તિ વધારીને સ્વતંત્રતા પાછી મેળવી.

(૪) પાંડવ-કૌરવોની કથા:—બે ભાઈ-કૌરવપાંડવોનો એકબીજા સાથે અગડો થયો અને આર્યજાતિના મુખ્ય વીરોનો નાશ થવાથી આર્યજાતિને ખૂબ નુકસાન થયું.

આ ચારે કથાઓ વાંચનાર ધ્યાનપૂર્વક વાંચશે તો તે તરતજ સમજી શકશે કે, (૧) આર્ય તપસ્વીઓમાં અગડો, (૨) આર્યરાજાઓમાં આપસની કુટ, અને (૩) દેવોમાં સંઘ-શક્તિનો અભાવ વગેરે બાબતો ઉપરની કથાઓમાં વર્ણવેલી છે.

સાથે સાથે (૧) અસુરો અને રાક્ષસોમાં અપૂર્વ સંઘશક્તિ, (૨) બળ અને વીર્યમાં તેમની શ્રેષ્ઠતા, અને (૩) શરૂઆતમાં અસુરોનો ઘણેભાગે વિજય થવો, વગેરે વર્ણન છે.

પરંતુ આ ઉપરથી એ વખતના બધાજ આર્યો નકામા હતા અને બધા રાક્ષસો સારા હતા, એવું અનુમાન કરવા જેવું નથી; પણ આ વર્ણનનો ઉદ્દેશ જુદોજ છે. જે મહાકવિ પોતાની જાતિના ઉદ્ધાર માટે મહાકાવ્ય રચે છે, તે ખાસ હેતુથીજ કથાઓ, આખ્યાનો અને ઉપાખ્યાનોનો સંગ્રહ કરે છે. પોતાની જાતિની ઉન્નતિ શી રીતે થાય, તેમાં શા શા દોષ છે, પોતાના શત્રુઓમાં કયા કયા સફળતા છે, તેનો વિચાર કરીનેજ કવિ પોતાનું કાવ્ય લખે છે. વિશાળ મનવાળા વ્યાસભગવાન અસાધારણ કવિ અને અલૌકિક બુદ્ધિ તથા વિદ્વત્તાવાળા હતા; અને તેથીજ તેમણે પોતાના અપૂર્વ કાવ્યમાં—અર્થાત્ આ મહાભારતમાં—વિલક્ષણ ચાતુર્યપૂર્વક કથાઓનું ગુંથણ કર્યું છે. વાંચનાર મહાભારત વાંચવાની સાથેસાથે સૂક્ષ્મ દષ્ટિએ વિચાર કરતા રહેશે, તો તો તરતજ તેમને તે કાવ્યનું રહસ્ય પણ સમજશે.

(૨) ઉન્નતિનો રાજમાર્ગ

શત્રુજાતિના કરતાં અધિક સફળતાપૂર્વક થવાય તો ઉન્નતિ થાય છે. શત્રુઓનું બળ જે ખાસ ગુણોને લીધે વધેલું હોય છે, તે ગુણો આપણામાં લાવવા જોઈએ અને વધારવા જોઈએ; તથા આપણામાં જે દુર્ગુણોને લીધે નિર્બળતા આવતી હોય તેને દૂર કરવા, એ પણ ખાસ જરૂરનું છે. આપણામાંના દુર્ગુણોને દૂર કરવાથી તથા ઘણા સફળતા પ્રાપ્ત કરવાથીજ ઉન્નતિ થઈ શકે છે.

તેથી મહાકવિ શત્રુના ગુણોનું વર્ણન વધારે સ્પષ્ટરૂપે કરે છે કે જેથી તે ગુણોની છાપ પોતાની જાતિના લોકોના અંતઃકરણ ઉપર સ્પષ્ટરૂપે પડે; અને પોતાની જાતિ તે શુભ ગુણોને ગ્રહણ કરી ઉન્નતિ પ્રાપ્ત કરે. સાથે સાથે તેઓ સ્વજાતિના દુર્ગુણો પણ જરા લંબાવીને વર્ણવે છે, કે જેથી સ્વજાતિના લોકો ‘દુર્ગુણ શું?’ તે પણ સમજે અને તે દુર્ગુણોને દૂર ફેંકી દઈ નિર્દોષ બનીને પોતાની ઉન્નતિ કરે.

શત્રુના ગુણ જોવા, તેમને અપનાવવા અને વધારવા; તથા સાથેસાથે પોતાના દોષ દૂર કરી ઉન્નતિ સાધવી, એજ ઉન્નતિનો સીધો રાજમાર્ગ છે. આ દષ્ટિએ પૂર્વોક્ત ચારે કથાઓમાં આર્યજાતિના દોષ અને અસુરજાતિના ગુણ વર્ણવેલા છે; તથા આ વર્ણનમાં કહેવાની વાત વાચકોના મનમાં ઠસી જાય તેટલા માટે તેમાં થોડીક અતિશયોક્તિ પણ કરેલી છે.

આર્યજાતિના વીર પુરુષોમાં ધૈર્ય, વીર્ય, શૌર્ય વગેરે વખાણવાલાયક ગુણોનું વર્ણન

મહાભારતમાં સર્વત્ર છેજ. જો આ વર્ણન ન હોત અને કેવળ સ્વભતિના દોષોજ બતાવીને અંથ લખ્યો હોત, તો તો તે વાંચવાથી વાચકો નિરાશજ થાત; પરંતુ મહાભારત વાંચવાથી તો ઉત્સાહ વધેજ છે. આમ થવાનું કારણ એ છે કે, સ્વભતિના દુર્ગુણ અતિશયોક્તિપૂર્વક વર્ણવવા છતાંયે તેને ગૌણ; સ્થાન આપેલું છે; અને સ્વભતિની મહત્તા દર્શાવનારા ગુણોનું વર્ણન મુખ્યરૂપે કરેલું છે. આથીજ પાઠકોના મન ઉપર આ મહાભારતના વાંચનની અસર ઘણી ઉચ્ચ અને ઉદાત્ત થાય છે. અસ્તુ.

આ લેખમાં 'મહાભારત અંથ એકતાનો બોધ આપે છે' એ વિષેજ લખવામાં આવ્યું છે. પાઠકો એવી રીતે અન્યાન્ય કથાઓનો પણ વિચાર કરે અને વધુ બોધ મેળવે.

૧૦-સમ્રાટના વધની કથા

સામાન્ય રીતે આર્યધર્મશાસ્ત્રમાં “અરાજક” લોકોનો સર્વત્ર નિષેધજ કરેલો છે. પુરાણોમાં “નાડવિષ્ણુઃ પ્રથિવીપતિઃ”-અર્થાત્ “વિષ્ણુનો અંશ ન હોય તો સમ્રાટપદ મળતું નથી” એમ કહીને રાજાની શક્તિનું ધણુંજ ગૌરવ બતાવેલું છે. જો કે આ ગૌરવવિષે પુરાણોમાં સર્વત્ર લખેલું છે, છતાં પણ “રાજાની શક્તિ અનિયંત્રિત” છે, એવું કોઈપણ અંથમાં લખેલું નથી. વેદમાં પણ એમજ કહ્યું છે કે:-

રાજા રાષ્ટ્રાણં પેશઃ ।

(ઋગ્વેદ ૭-૩૪-૧૧)

અર્થાત્-“રાજા, એ તો રાષ્ટ્રનું પોતાનું રૂપ છે-અર્થાત્ રાજ્યની પોતાનીજ સુંદરતા છે.” આ મંત્રમાં રાજાને રાષ્ટ્રના શણગારરૂપે વર્ણવે છે. આવું વર્ણન હોવા છતાં પણ પુરાણોમાં અને ઇતિહાસોમાં દુષ્ટ રાજાઓનો સર્વત્ર નિષેધજ કરેલો છે; એટલુંજ નહિ પણ ઋષિઓએ પ્રસંગોપાત્ દુષ્ટ રાજાઓને વધ પણ કરેલો છે. આ વિષે વેનરાજાનું દષ્ટાંત મુપ્રસિદ્ધ છે.

(ક) વેનરાજાનો વધ

સ્વાયંભુવ મનુના વંશમાં અંગ નામનો એક રાજા હતો. તેનો પુત્ર વેનરાજા પિતાના મૃત્યુ પછી ગાદીએ આવ્યો. આ વેનરાજા ધર્મના નિયમોને અનુસરીને નહિ ચાલવાથી ઋષિઓએ એકઠા થઈને દર્શાવ્યું તો તેનો વધ કર્યો; અને તેનો મોટો પુત્ર નાલાયક હોવાથી તેને રાજ્યગાદી નહિ આપતાં બીજા પુત્ર પૃથુને રાજ્યગાદીએ બેસાડ્યો. આ કથા મહાભારત, હરિવંશ, વિષ્ણુપુરાણ, પદ્મપુરાણ વગેરેમાં વિસ્તારપૂર્વક આવે છે.

આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, ઋષિમુનિઓ સમ્રાટને ઘણુંજ માન આપતા હતા; પરંતુ જો તે નાલાયક નીકળે તો તેનો વધ પણ કરતા, અને જે રાજ્યગાદીને લાયક હોય તેનેજ ગાદીએ બેસાડતા હતા. એજ નિયમ પ્રમાણે વેનના નાલાયક મોટા પુત્રને રાજ્યગાદી નહિ આપતાં બીજા પુત્રને આપવામાં આવી.

નાલાયક રાજાને આવી રીતે સજા કરવામાં કોઈ પણ સજાનને મતભેદ હોઈ શકે નહિ. કેમકે રાજા ભલેને ગમે તે હોય, તોપણ તેને ખાસ કાર્યને ખાતરજ રાજ્યગાદીએ રાખવામાં આવે છે; અને તે કાર્ય બળવે ત્યાંસુધીજ તે રાજ્યગાદીપર રહેશે. તે પોતાનું કર્તવ્ય તજશે ત્યારથી તેને રાજ્યગાદીપર રહેવાનો અધિકારજ નહિ રહે. વેદમાં એજ હેતુથી રાજ્યભિષેક-પ્રસંગના મંત્રોમાં કહ્યું છે કે:-

ત્વાં વિશો વૃણતાં રાજ્યાય ત્વમિમાઃ પ્રદિશઃ પંચ દેવીઃ ।

વર્ષમ્નાષ્ટસ્ય કકુદિ શ્રયસ્ય તતો ન ઉગ્રો વિ ખજા વસૂની ॥ (અર્ચ. ૦ ૩-૪-૨)

“હે રાજા! રાજ્યને માટે (વિશઃ) પ્રબળો (ત્વાં વૃણતાં) તનેજ સ્વીકારે. પાંચે

દિશાઓમાં રહેનારી સઘળી પ્રજાઓ તારો સ્વીકાર કરો. તે પ્રજાઓની અનુમતિથીજ તું રાજ્યારોહણ કર અને (ઉગ્ર:) શૂરવીર થઇને બધી પ્રજાઓને (વક્ત્રિ વિમજ) ધનનો યોગ્ય હિસ્સો આપ ” તથા—

ધ્રુવાય તે સમિતિઃ કલ્પતામિહ ॥ (અર્થ ૦ ૧-૮૮-૩)

“હે રાજન્! તને કાયમ રાખવાને માટે (દૃઢ) આ રાષ્ટ્રમાં (સમિતિઃ) રાજસભા તને મદદ કરે. ”

આ ઉપદેશ સ્પષ્ટ દર્શાવે છે કે, વૈદિક ધર્માનુસાર જનતાના મતને અનુકૂળ આવતાં સુધીજ તે રાજ રાજ્યગાદીપર રહી શકે છે; અને તે પ્રજામતથી વિરુદ્ધ આવે, ત્યારે તેને પદભ્રષ્ટ પણ કરી શકાય છે. કેટલાય આર્થ રાજાઓ આવી રીતે પ્રજાવિરોધનેજ કારણે નાશ પામ્યા હતા અને તેમનો તે નાશ પૂરેપૂરો ધર્માનુસારજ હતો.

પરંતુ આ વેનરાજાનો વધ કરનારા ઋષિમુનિઓને કોઈપણ ઇતિહાસકારે “અરાજક” કહ્યા નથી. હાલ યુરોપમાં પાશવી (જંગલી) સભ્યતા વધી જવાથી ત્યાં અરાજકતાનો પણ પંથ શરૂ થયો છે. પૂર્વોક્ત ઋષિમુનિઓનો એવો તો જરાપણ આશય ન હતો; પરંતુ તે છતાં યુરોપના જેવાંજ અરાજકોનાં કાવત્રાં મહાભારતમાં પણ જણાય છે. આ લેખમાં હવે વિશેષ વિશેષ વિચાર કરીશું. જુઓ:—

(ખ) અરાજકોનું કાવત્રું

ભારતવર્ષમાં સર્પ નામની એક જાતિ રહેતી હતી, એ તો પ્રસિદ્ધ વાત છે. સર્પજાતિની સ્ત્રીઓનાં આર્યોસાથે લગ્ન થતાં હતાં, એનાં પણ અનેક ઉદાહરણ મહાભારતમાં છે. દિગ્વિજયી આર્યજાતિએ સર્પજાતિને હરાવવાથી તે લગભગ પરતંત્ર અને કંઈપણ અધિકાર-વિનાની થઈ ગઈ હતી. મહાભારતના પહેલાંના કાળની આ ઘટના મહાભારત કાવ્યમાં સ્પષ્ટ રીતે દેખાય છે.

સર્પજાતિની સ્ત્રીઓ આર્યપુરુષો સાથે પરણી શકતી હતી, પરંતુ આર્યસ્ત્રીઓ સર્પ-પુરુષો સાથે પરણતી ન હતી. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, સર્પજાતિની રાજકીય સ્થિતિ ઘણીજ ખરાબ થઈ ગઈ હતી; અને તેથીજ સર્પજાતિની સ્ત્રીઓને આર્યજાતિના પુરુષોસાથે પરણવાથી જે લાભ થતા હતા, તે આર્યસ્ત્રીઓને સર્પપુરુષો સાથે પરણવાથી નહોતા થતા.

પરતંત્ર જાતિની સ્ત્રીઓ સ્વજાતિને પરતંત્ર કરનાર દિગ્વિજયી જાતિના પુરુષો સાથે શરીરસંબંધ બાંધવામાં પોતાનું હિત માનવા લાગે, એ તો પરાજિત અને પરતંત્ર જાતિની અધોગતિની હદનજ બતાવે છે. આવી સ્થિતિ થયા પછી તે પરતંત્ર પ્રજાએ કોઈપણ પ્રકારે ઉન્નતિની આશા રાખવીજ નહિ. સ્ત્રીઓમાંથી સ્વાભિમાન નાશ પામતાં જાતીયતાની કદંપના પણ માતાઓનાં શુદ્ધ અંતઃકરણોમાંથી નીકળી જાય છે; અને તેમ થયું એટલે પછી તેમનાં સંતાન પણ એવાંજ સ્વાભિમાનશૂન્ય થવાનાં એમાં શંકાજ શી રાખવી ! તેથીજ પાંડવોના દિગ્વિજય પછી સર્પજાતિની જે અધોગતિ થઈ હતી, તેમાંથી તે જાતિ હજુસુધી પણ ઉઠી શકી નથી. વાંચકોએ ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ કે, સર્પજાતિની દાસ્યવૃત્તિની આ પરાકાષ્ઠાજ હતી.

ઘણું ભાગે અરાજકો “દમાયત્વી જાતિ” માંથીજ પેદા થાય છે. જ્યારે ન્યાયના અને ધર્મમાર્ગે ઉન્નતિ કરવાના સઘળા માર્ગ અંધ થઈ જાય છે, જ્યારે વિજયી લોકો દમાયત્વી પ્રજાની ઉન્નતિના માર્ગો ચારેબાજુથી અંધ કરી દે છે; ત્યારે નવજીવાનોમાં અરાજકતાનાજ વિચાર ઉત્પન્ન થાય છે, અને તે નવજીવાનો વિજયી જાતિના મુખ્ય વીરો અને રાજાઓનાં ખૂન કોઈ પણ રીતે કરવાને તૈયાર થાય છે. સર્પજાતિના અરાજક યુવકોએ પણ આ પ્રમાણે-

જ કયું અને તેમણે આર્યસમ્રાટ રાજધિરાજ પરિક્ષિતનો રાજગૃહમાંજ વધ કર્યો !!

(ગ) સમ્રાટ પરિક્ષિતનો વધ

સર્પજાતિના નવયુવકો રાજ પરિક્ષિતના દરબારમાં સંન્યાસીઓના વેશમાં દાખલ થયા. તપસ્વી સાધુ સંન્યાસીઓને આર્ય રાજાઓના મહેલોમાં જવાનો કદી પ્રતિબંધ ન હતો, તેનું વર્ણન નીચે પ્રમાણે છે:-

જગમ તક્ષકસ્તૂર્ણ નગરં નાગસાહચ્યમ્ ॥

અથ શુશ્રાવ ગચ્છન્સ તક્ષકો જગતીપતિસ્ । મંત્રૈર્ગદૈર્વિપદૈરે રક્ષ્યમાણં પ્રયત્નતઃ ॥
સ ચિન્તયામાસ તદા માયાયોગેન પાર્થિવઃ । મયા વંચયિતવ્યોઽસૌ ક ઉપાયો મહેદિતિ ॥
તતસ્તાપસરૂપેણ પ્રાહિણોત્સ મુજંગમાન્ । ફલદર્મોદકં ગૃહ્ય રાજે નાગોઽથ તક્ષકઃ ॥

॥ તક્ષક ઉવાચ ॥

ગચ્છધ્વં યૂયમવ્યગ્રા રાજાનં કાર્યવત્તયા । ફલપુષ્પોદકં નામ પ્રતિગ્રાહયિતું નૃપસ્ ॥

॥ સૌતિ ઉવાચ ॥

તે તક્ષકસમાદિપ્રાસ્તથા ચકુર્મુજંગમાઃ । ઉપનિન્યુસ્તથા રાજે દર્માનાપઃ ફલાનિ ચ ॥
તત્ત્વ સર્વં સ રાજેન્દ્રઃ પ્રતિજગ્રાહ વીર્યવાન્ । કૃત્વા તેષાં ચ કાર્યાણિ ગમ્યતામિત્યુવાચતાન્ ॥
(મહા૦ આદિ૦ અ૦ ૪૩ શ્લોક ૨૧ થી ૨૭)

અર્થાત્-“તક્ષક સર્પે હસ્તિનાપુર આવતાં રસ્તામાં સાંભળ્યું કે, રાજા અનેક રીતે સુરક્ષિત છે. ત્યારે તે વિચારવા લાગ્યો કે, હવે તો કપટથીજ રાજાને ઠગવો પડશે. ત્યારપછી તક્ષક સર્પે, તેના સાથીઓને તપસ્વીનાં રૂપ ધારણ કરી ફળ, દર્ભ તેમજ જળ વગેરે લઇને રાજા પાસે જવા કહ્યું; અને સાથેસાથે સાવધાન રહેવાની પણ સૂચના કરી કે, ગભરાઇ જશો નહિ. કોઇપણ કામને બહાને રાજા પાસે જઇને તેને ફળફૂલ તેમજ જળ આપજો. સર્પોએ તક્ષક સર્પની આજ્ઞા પ્રમાણે કયું અને રાજાને ફળફૂલ તથા જળ આપ્યાં. મહાપરાક્રમી રાજા પરિક્ષિતે તે સઘળું ગ્રહણ કર્યું અને તેમનું કાર્ય પૂર્ણ થયા પછી તેમને જવાની આજ્ઞા આપી.”

આ શ્લોકોમાં સર્પજાતિના અરાજકોના કાવત્રાનો ઠીકઠીક પત્તા મળે છે. (૧) સર્પજાતિના કેટલાક નવયુવકો આર્ય સંન્યાસીઓના જેવો વેશ ધારણ કરે છે, (૨) રાજાને મળવાને અને આશીર્વાદ આપવાને બહાને રાજદરબારમાં જવા ધારે છે, (૩) રાજદરબારમાં આ કપટી સાધુઓ દાખલ થાય છે, (૪) આર્યરાજા તે સંન્યાસીઓ ઉપર કોઇપણ પ્રકારનો શક લાવતો નથી. પરંતુ તે સાધુઓમાંજ એક મુખ્ય “અરાજક સર્પ” હતો. બીજા કપટી સંન્યાસીઓ ફળ વગેરે રજૂ કરીને ચાડ્યા ગયા, પણ તે તો ત્યાંજ ભરાઇ રહી ચોગ્ય સમયની રાહ જોવા લાગ્યો. એટલામાં સંધ્યાકાળ થવા આવ્યો અને સાયંસંધ્યાપાસન વગેરે માટે રાજદરબાર બરખાસ્ત થવાની ગરબડ થઇ રહી હતી, એવામાં એકાએક તે અરાજક સર્પ આગળ આવ્યો અને તેણે સમ્રાટ પરિક્ષિતનો વધ કર્યો.

વેણ્યિત્વા ચ વેગેન વિનય ચ મહાસ્વનમ્ । અદશત્પૃથિવોપાલં તક્ષકઃ પન્નગેશ્વરઃ ॥

(મહા૦ આદિ૦ અ૦ ૪૩ શ્લોક ૩૭)

“અરાજક સર્પે સ્વશરીરથી મહારાજા પરિક્ષિતને એકદમ ઘેરી લઇને મોટીગર્જનાપૂર્વક તેને દંશ કર્યો.”

અર્થાત્-આ વધ કોઇપણ હાથયારથી નહોતો થયો, પરંતુ સમ્રાટને પૃથ્વી ઉપર પછાડીને તેનું ગળું દબાવી મારી નાખ્યો હતો. સર્પજાતિના નવયુવકોમાં આર્યરાજાઓ ઉપર એટલું બધું વેર હતું કે, તેઓ આર્યરાજાઓનાં ગળાં દાબીને અથવા પોતાના મુખથી કરડીને પણ તેમના બન લેવાને તૈયાર થતા હતા. એમ શામાટે થયું ? આર્યરાજાઓએ સર્પજાતિ ઉપર એવો શો ભયંકર અત્યાચાર કર્યો હતો ? તે વિચારવા જેવું છે. તે જોવા

પહેલાં એક-બે બાબતો પ્રથમ બાણવાની જરૂર છે; અને તે નીચે પ્રમાણે છે:-

(૧) રાજાના સૂર્ય મંત્રીઓ

ते तथा मंत्रिणो दृष्ट्वा भोगेन परिवोषितम् । विषण्णवदनाः सर्वे सरुदुर्भृश दुःखिताः ॥
તં તુ નાર્દતતઃ શ્રુત્વામંત્રિણસ્તે પ્રદુઃખઃ । (મહા. આદિ. ૪૪ શ્લોક ૧-૨)

“એવી રીતે રાજાને ઘેરાયેલા બેઠને મંત્રીઓ ઘણા દુઃખી થઈને તથા ખેદયુક્ત મોઢું કરીને રડવા લાગ્યા અને પછી ગર્જનાના અવાજ સાંભળીને બધા નાસવા લાગ્યા.”

બુઝો! આ દરબારના મંત્રીઓ છે! રાજાના શરીર ઉપર શત્રુનું આક્રમણ થયું છે; તે અરાજક નવયુવક રાજાનું ગળું દાબી રહ્યો છે; એવું જોવા છતાં પણ તે મંત્રીઓ માત્ર રડે છે અને નાસી રહ્યા છે! કેાઇ એક પણ પોતાની તલવાર તેના ઉપર ચલાવતોજ નથી. બુદ્ધિહીનતાની આથી વધારે પરાકાષ્ઠા શું હોઈ શકે? આવા દુર્બળ મંત્રીઓ હોય ત્યાં રાજા જીવતો નજ રહી શકે; અને સામ્રાજ્ય પણ વધારે ટકી શકે નહિ. પાંડવો પછી બીજા-જ પેઢીએ આટલું અધઃપતન થયું હતું, તે અત્રે વિચારપૂર્વક ધ્યાનમાં લેવું બેઠએ.

ઉપર પ્રમાણે સર્પજાતિના એક અરાજક નવયુવકે રાજાને સુખથી કરડીને તેનો જીવ લીધો, અને પછી તે નાસી ગયો! આર્થ રાજધાનીમાં તેને કેાઇએ પકડ્યો પણ નહિ, એવી અવસ્થા એ સમયે હસ્તિનાપુરમાં હતી! આવી અઘાધુઘી કોઈપણ રાજ્યધાનીમાં હોય તો તે સામ્રાજ્ય શી રીતે આગળ વધી શકે? કમમાં કમ બાગૃત રહીને આત્મરક્ષણ કરવાની શક્તિ તો તેનામાં બેઠએજ ને!

(૨) અરાજક કાવત્રાની ખબર

અરાજક સર્પોના કાવત્રાની રાજાને સાત દિવસથી ખબર હતી; અને સમ્રાટ પોતાનું રક્ષણ પણ કરતો હતો. એવો રક્ષણનો પ્રયત્ન હોવા છતાં પણ કપટી સર્પ-સંન્યાસીઓ દરબારમાં દાખલ થઈ શકે છે; રાજાની પાસે બય છે, અને તેમનામાંનો એક રાજાના શરીર ઉપર હુમલો કરે છે તથા તેનો નાશ કરે છે. આ વાત ખાસ ધ્યાનપૂર્વક તપાસીશું તો ભારતીય સમ્રાટોની કૌશલ્યહીનતાજ દેખાઈ આવશે. પોતાનો વધ કરવામાટે કેટલાકે કાવત્રું કરે છે, તે બાણવા છતાં પણ સાધુ, સંન્યાસી વગેરે ગમે તેને પણ પરીક્ષા કર્યા વિના દરબારમાં દાખલ થવા દેવા, એ કૌશલ્યહીનતાજ બતાવી આ પે છે.

અરાજક સર્પોના કાવત્રાની ખબર ઋષિસુનિઓના નવયુવકોને પણ હતી. એક ઋષિકુમારે પહેલેથીજ કહી દીધું હતું કે, “આજથી સાતમે દિવસે એક સર્પ આવીને પરિક્ષિત રાજાનો નાશ કરશે.” બુઝો:-

तं पापमत्तिसंकुद्धस्तक्षक पन्नगेश्वरः । सत्तरात्रादितो नेता यमस्य सदनं प्रति ॥

द्विजानामवर्मतार कुरूणामयशस्करम् ॥

(મહા. આદિ. ૪૧ શ્લોક ૧૪)

અર્થાત્-“કોંધાયમાન તક્ષકસર્પ, ગ્રાહણોનું અપમાન કરનાર અને કુરુકુળના કલંકરૂપ તે પાપી રાજાને સાત દિવસમાં યમને ઘેર પહોંચાડશે.”

ઋષિકુમારના આ શબ્દો અરાજકોના કાવત્રાની વાત સ્પષ્ટપણે બતાવી આપે છે. નવયુવકોમાંના કેટલાએકોને આ વાતની ખબર હતી, એમ આ ઉપરથી જણાય છે. સમ્રાટના નાશનો વખત પણ લગભગ નક્કી જેવોજ હતો. ઉપલા ઋષિકુમારના શબ્દોમાં સમ્રાટ પરિક્ષિતને માટે “(૧) પાપી, (૨) ગ્રાહણોનું અપમાન કરનાર, અને (૩) કુરુકુળને કલંક લગાડનાર” એ ત્રણ વિશેષણો છે. એમાં પણ કંઈક ભાવ હશેજ ને! પરિક્ષિતરાજાએ પોતાના પ્રશ્નને જવાબ ન આપવાના કારણેજ એક શમીક નામના શાંત તથા મૌનવ્રતવાળા તપસ્વીના

ગળામાં મરેલો સર્પ લટકાવ્યો હતો. જે રાજા પોતાના પ્રશ્નનો જવાબ ન મળવાને ખાતરજ મૌનવ્રતધારી તપસ્વીનું આવું અપમાન કરે છે, તેને માટે બ્રાહ્મણોમાં આદરભાવ પણ ક્યાંથીજ હોય ! ઉપરોક્ત બ્રાહ્મણકુમારે પરિક્ષિતને એજ કારણથી ઉપલાં વિશેષણો લગાડ્યાં છે—અર્થાત્ પરિક્ષિતના રાજ્યમાં અરાજક નવયુવકોનાં કાવત્રાં વધી ગયાં હતાં અને બ્રાહ્મણ-સમાજમાં પણ તેના પ્રત્યેનો આદરભાવ ઓછા થયો હતો. જે કે શ્રેષ્ઠ બ્રાહ્મણો તેનો અનાદર વ્યક્ત કરતા ન હતા, પણ કુમારે તો ઉપર પ્રમાણે બોલવામાં સંકેત રાખતા ન હતા. તે વખતે આવી સ્થિતિ હતી.

ઋષિકુમારનું કહેવું તેના પિતા શમીકઋષિના બાણવામાં આવ્યું, ત્યારે તે તપસ્વીને મહાદુઃખ થયું; અને તેમણે સમ્રાટ પરિક્ષિતને પોતાનું રક્ષણ કરવાની સૂચના આપી. આ સૂચના પ્રમાણેજ સમ્રાટ પોતાનું રક્ષણ કરતો હતો; પરંતુ મૂર્ખ મંત્રીઓની કૌશલ્યહીનતાને લીધે ઉપર પ્રમાણે અરાજક નવયુવકથી તે માર્યો ગયો. આ રીતે સર્પજાતિના એક અરાજક નવ-યુવકે આર્યસમ્રાટ પરિક્ષિતનો નાશ કર્યો.

(છ) આ પહેલાં પણ એકવાર થયેલો પ્રયત્ન

આર્યરાજાનો વધ કરવાના પ્રયત્નો સર્પજાતિઓએ અનેકવાર કર્યા હતા. આ તેમનો છેલ્લો પ્રયત્ન હતો અને આ છેલ્લા પ્રયત્નમાં સર્પજાતિના યુવકની ઇચ્છા પૂર્ણ થઈ. આ પહેલાં જે જે પ્રયત્નો કર્યા હતા તેમાં તો તેને નિષ્ફળતાજ મળી હતી. તેનું કારણ એટલુંજ છે કે, પરિક્ષિતરાજા આત્મરક્ષણ કરવા સમર્થ ન હતો, જ્યારે તેના પૂર્વજોમાં આત્મરક્ષણ કરવા ઉપરાંત સામ્રાજ્ય વધારવાની શક્તિ પણ હતી. સર્પજાતિના નવયુવકોનાં કાવત્રાં એ અગાઉ પણ ચાલુજ હતાં; પરંતુ આર્યોની વીરતા વિશેષ હોવાથી તે અરાજકો તેમને કંઈપણ નુકસાન કરી શક્યા ન હતા. પછી જ્યારે આર્યરાજાઓમાં વીરત્વની ઉણપ અને ભોગ-વૃત્તિ પ્રાધાન્ય ભોગવવા લાગી, ત્યારેજ અરાજકો સફળ થવા પામ્યા. ઘણે ભાગે અરાજકોનાં હથિયારોના પ્રયોગ આવા દુર્ગંજ રાજાઓ ઉપરજ ચાલે છે. હવે ત્યાર પહેલાંનાં કાવત્રાંવિષે પણ થોડુંક વર્ણન જોવું જોઈએ.

અર્જુન અને કર્ણનું યુદ્ધ થતી વખતે એક અરાજક સર્પ—નવયુવક અર્જુનનો વધ કરવાની ઇચ્છાથી કર્ણને મદદ કરવામાટે તેની પાસે ગયો હતો અને ખાસ જાતનાં બાણો પણ તેણે વીર કર્ણને આપ્યાં હતાં. જુઓ:—

તતસ્તુ પાતાલતલે શ્યાનો । નાગોઽશ્વસતઃ કૃતવૈરાઽર્જુનેના ।

અથોત્પપાતોર્ઘ્નગતિર્જૈવેન । સંદૃશ્ય કર્ણાર્જુનયોર્વિમદમ્ ॥

અયં હિ કાલોઽસ્ય દુરાત્મનો વૈ પાર્થસ્ય વૈરપ્રતિષ્ઠાતનાય ।

સંચિંત્ય તૂળં પ્રવિવંશ જૈવ કળસ્ય રાજન્ શારૂપધારી ॥ (કર્ણપર્વ અ. ૯૦ શ્લોક ૧૨ થી ૧૪)

અર્થાત્—“અર્જુનની સાથે વૈર કરનારો પાતાળ દેશનો સર્પજાતિનો અશ્વસેન નામે એક માણસ કર્ણ અને અર્જુનનું યુદ્ધ જોઈને વેગપૂર્વક ઉપર આવ્યો. અર્જુનનો બદલો લેવાનો આજ ઉત્તમ સમય છે, એમ ધારીને તે કર્ણના ભાથામાં દાખલ થયો.”

આ વર્ણનથી સ્પષ્ટ સમજાય છે કે, અર્જુન સાથે વૈર રાખનારા સર્પો હતા. અર્જુનનો નાશ કરવાની તક મળવાની તે અરાજક સર્પો વાટ જોતા હતા. કર્ણ અને અર્જુન વચ્ચે યુદ્ધ ચાલતું જોઈને તે વખતનો લાભ લેવાનો તે અરાજક સર્પોએ નિશ્ચય કર્યો.

વાચક જોઈ શકશે કે, આ અરાજક યુવકો કેવા ચતુર હતા. તેઓ ભીષ્મ, દ્રોણ વગેરે વીરો સાથે મળી જઈને અર્જુનનો નાશ કરવા તૈયાર થયા નહિ; કેમકે તેઓ સારી રીતે

ભણતા હતા કે, ભીષ્મ, દ્રોણ વગેરે વૃદ્ધ મહારથીઓ અર્જુનનો નાશ કરી કરવાના નથી અને તેમની સાથે ભળવા જતાં પોતાનોજ નાશ થશે.

અર્જુનનો વધ કરવા કર્ણ હૃદયપૂર્વક ઇચ્છતો હતો અને કેટલાંય વર્ષોથી પ્રયત્ન કરતો હતો; તેથી તેની સાથે મળી જતાં સર્પોને મુરકેલી નડે તેમ ન હતું. આજ કાર્યભાટે કર્ણે વિશિષ્ટ પ્રકારનાં હથિયારો એકાં કર્યાં હતાં અને કૌરવો પાસે કર્ણના જેવો અર્જુનનો કદી શત્રુ કોઈજ હતો નહિ. આથી તેટલાજ પેરવાળા સર્પયુવકો કર્ણ પાસે આવ્યા અને કર્ણ સાથે મળી જઈને અર્જુનનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા. આ સર્પો અનેક પ્રકારનાં ઝેરી બાણો લાંબા હતા અને તે બાણો તેમણે કર્ણના ભાથામાં મૂકી દીધાં હતાં. આ બાણોથી અર્જુનનો વધ થાય એવી તેમની ઇચ્છા હતી.

તેમાંથી એક બાણ કર્ણે છોડ્યું; પરંતુ તે અર્જુનના મુકુટ ઉપર વાગ્યું. એ બાણમાં એવો મસાલો ભરેલો હતો કે તેને લીધે અર્જુનનો મુકુટજ બળી ગયો ! ભુઓ:—

સ સાયકઃ કર્ણમુજપ્રસૂષ્ટો હતાશનાર્કપ્રતિમો મહાદઃ ।

મહોરગઃ કૃતવૈરોડર્જુનેન કિરીટમાહૃત્ય તતો વ્યતીયાત્ ॥

તં ચાપિ દગ્ધ્વા તપનાંય ચિત્રં કિરીટમાઠ્ઠ્ય તદર્જુનસ્ય ।

इयेष गंतुं पुनरेव तूणं दृष्टश्च कर्णेन ततोऽब्रवीत्तम् ॥ (કર્ણપર્વ અ. ૯૦ શ્લોક ૪૩-૪૪)

“કર્ણે છોડેલું” તે બાણ અર્જુનના મુકુટમાં વાગવાથી તે મુકુટ બળી ગયો !” આવી જાતના ઘણાજ ઝેરી મસાલાથી તે બાણો તૈયાર કરેલાં હતાં. જો આ બાણ શરીર ઉપર વાગ્યું હોત તો શરીર પણ આ રીતે સળગીજ જાત ! અરાજક યુવકોની આ કપટનીતિ આવી ભયંકર હતી; પરંતુ આ વખતે તો અર્જુન બચ્યો. ફરીથી તે અરાજક સર્પ કર્ણની પાસે આવ્યો અને કહ્યું કે:—

मुक्तस्वयाऽहं त्वसमीक्ष्य कर्ण शिरोहतं यन्न मयाऽर्जुनस्य ।

समीक्ष्य मां मुंच रणेत्वमाशु हंताऽस्मि शत्रुं तव चामनश्च ॥ (કર્ણપર્વ અ. ૯૦ શ્લોક ૪૫)

અર્થાત્—“હે કર્ણ ! પહેલીવાર તે” બરાબર તારા સિવાય બાણ છોડ્યું” તેથી તે માથામાં નહિ વાગતાં મુકુટમાં વાગ્યું. હવે ફરીથી આ બાણ એવું તારીને ચલાવ, કે જેથી તારા અને મારા બન્નેના શત્રુ-અર્જુનનો વધ આબાદ રીતે થાય.” આ ભાષણ સાંભળીને કર્ણને મહા-ક્રોધ ચઢ્યો. કર્ણ જેવા અદ્વિતીય વીરને આ યુવકે કહ્યું કે:—“પહેલીવાર બરાબર તારા સિવાય બાણ ચલાવ્યું; હવે બરાબર તારીને ચલાવ.” આ શબ્દો કોઈ પણ વીરને અપમાન-કારકજ લાગે; અને આત્માભિમાની કર્ણને તો તે અસહ્યજ થઈ પડ્યા. તે કઠોર શબ્દો સાંભળીને કર્ણે પૂછ્યું કે:—“તું કોણ છે ?” તેણે જવાબ આપ્યો કે:—

नागोऽब्रवीद्विद्धि कृतागसं मां पार्थेन मातुर्वधजातवैरम् ॥ (મહા. ૧૦ કર્ણ. ૯૦-૪૬)

“મારી માતાનો વધ કરવાથી અર્જુને મારો મહા અપરાધ કર્યો છે, તેથી હું અર્જુનનો બદલો લેવા ઇચ્છું છું.” આ સાંભળીને આત્માભિમાની વીર કર્ણે વીરગર્વનાથી બોલ્યો કે:—

न नाग कर्णोऽद्य रणे परस्य बलं समास्थाय जयं बुभूवेत् ॥ (મહા. ૧૦ કર્ણ. ૯૦-૪૭)

“હે સર્પ ! વીર કર્ણ બીજાની શક્તિથી વિજય પ્રાપ્ત કરવા નથી ઇચ્છતો.” અર્થાત્ આર્ય-જાતિના શત્રુની મદદથી કર્ણ આર્યવીરનો વિનાશ કરવા ઇચ્છતો નથી. કર્ણમાં પોતામાંજ પોતાના શત્રુને હરાવવા જેટલી તાકાત છે. કર્ણનું આવું ભાષણ સાંભળીને અરાજક સર્પ-યુવક હતાશ થઈ, કર્ણની મદદની આશા છોડી દઈને જાતેજ અર્જુનનો બદલો લેવા તત્પર થયો.

इत्येवमुक्तो युधि नागराजः कर्णेन रोषादसहस्तस्य बाक्यम् ।

સ્વયં પ્રાયાત્પાર્થવધાય રાજન્ કૃત્વા સ્વરૂપં વિજિઘાંસુરુપઃ ॥

તતઃ ક્રુષ્ણઃ પાર્થમુવાચ સંસયે મહોરગં કૃતવૈરં જહિ ત્વમ્ ॥ (મહા૦ કર્ણ૦ ૯૦-૪૯-૫૦)

“કર્ણુનું આણું ભાષણ સાંભળીને તે સર્પ જાતેજ અર્જુનનો વધ કરવાની ઇચ્છાથી પોતાનું ઉચ્ચ સ્વરૂપ ધારણ કરીને અર્જુનના તરફ દોડ્યો. આ જોઈને શ્રીકૃષ્ણે અર્જુનને કહ્યું કે, હે અર્જુન ! આ સર્પ તારા ઉપર હુમલો કરવા આવે છે, માટે તે વૈરીનો તું નાશ કર.”

આટલી હદસુધી સર્પકુમારે અને અર્જુનને વૈર હતું અને આવી રીતે નવયુવકે બદલો લેવામાટે પ્રયત્ન કરતા હતા; પરંતુ અર્જુન વગેરે અદ્વિતીય પ્રતાપી હોવાથી તેમની ઇચ્છા ફલિભૂત થતી નહોતી. આ રીતે અહીં પણ ઉપલા અરાજક સર્પનો પ્રયત્ન નિષ્ફળ ગયો. કર્ણે તેને મદદ કરવાની ના પાડી તેથી તે જાતેજ અર્જુન તરફ દોડ્યો, પણ અર્જુનને તેને એકજ બાણથી ચમરાજને ત્યાં મોકલી દીધો !

(૪) સર્પે અરાજક શામાટે થયા ?

પ્રશ્ન એ થાય છે કે, સર્પજાતિને આર્યરાજાઓ સાથે આટલું બધું વૈર શામાટે હતું ? આર્યરાજાઓએ સર્પજાતિ ઉપર એવા શા અત્યાચારો કર્યા હતા કે સર્પજાતિના લોકો રાજાનો વધ કરવાનો પણ પ્રયત્ન કરતા હતા ? આનો જવાબ મહાભારતના લેખકજ આપે છે:-

યોઽસૌ ત્વયા શાંડેવ ચિત્રમાનું સંતર્પયાનેન ધનુર્ધરેણ ।

વિયદ્ગનો જનનીંશુભદ્રેહો મત્ત્વૈકરૂપં નિહતાઽસ્ય માતા ॥

સ ણ્ણ તદ્દૈરમનુસ્મરન્વૈ ત્વાં પ્રાર્થયત્યાત્મવધાય નૂનમ્ । (મહા૦ કર્ણ૦ ૯૦-૫૨-૫૩)

શ્રીકૃષ્ણ કહે છે કે, “હે અર્જુન ! ખાંડવવન બાળતી વખતે તે આ સર્પની માતાનો નાશ કર્યો હતો. તે સર્પિણીનો પુત્ર આ અશ્વસેન તે વૈર યાદ કરીને જાણે પોતાનો પણ વધ કરાવવા માગતો હોય એમ જણાય છે.”

સર્પના ભાષણમાં પણ એજ વાત છે. દિગ્વિજયી અર્જુનને ખાંડવવન બાળતી વખતે જો અત્યાચારો કર્યા હતા, તેજ કારણથી સર્પજાતિ આર્યો ઉપર અને ખાસ કરીને અર્જુનના વંશજો ઉપર ઘણું વૈર રાખતી હતી. અર્જુનને ખાંડવવનમાં શું કયું હતું, તે પણ હવે આપણે એવું જોઈએ. તેના ઇતિહાસ આ પ્રમાણે છે:-

(૫) અર્જુનને ખાંડવવનને બાળવું

પંજબ પ્રાંતના ઇંદ્રપ્રસ્થ અને ખાંડવપ્રસ્થ નામે બે વિભાગ હતા. દિલ્હીની પાસેનો ભાગ ઇંદ્રપ્રસ્થ કહેવાતો તેમાં વસ્તી થઈ હતી અને નગરો વગેરે વસ્ત્યાં હતાં. ખાંડવપ્રસ્થમાં એક બહુ ભારે જંગલ હતું. તેનો લગભગ અસો-ત્રણસો માઈલનો વિસ્તાર હતો. તે વખતે તે વન ઉપર તિળેટવાસી દેવસમ્રાટ ઇંદ્રનો અધિકાર હતો; અને તેના અધિકાર નીચે અસુર, દાનવ, રાક્ષસ, સર્પ વગેરે જાતિઓ ત્યાં રહેતી હતી.

અર્જુનને આર્યોની વસ્તી ત્યાં થાય તો સાફ, એવો વિચાર આવ્યો; પરંતુ ત્યાં રહેવાનું કામ સહેલું ન હતું. અસુર અને રાક્ષસો તરફથી ત્યાં અનેક પ્રકારનાં કષ્ટો થવાનો સંભવ હતો; તેથી અર્જુન અને શ્રીકૃષ્ણે વિચાર કરીને નક્કી કર્યું કે, આ ખાંડવવનને આગ લગાડવી. તે નિશ્ચય પ્રમાણે તેમણે તે વનને ચારે બાજુથી આગ લગાડી અને નાસી જવાના માર્ગો હતા, ત્યાં ત્યાં પોતે હથિયારબંધ સજ્જ થઈને ઉભા રહ્યા. આથી તેમાં ઘણીએ જાતિઓ ભળી ભરી. જેમણે પણ તેમાંથી નાસી જવાનો પ્રયત્ન કર્યો, તેઓ અર્જુન વગેરે વીરોનાં તીક્ષ્ણ બાણોથી માર્યા ગયા. આ રીતે અર્જુનને ખાંડવવનમાં રહેનારી સઘળી જાતિઓનો ફરતાપૂર્વક નાશ કર્યો હતો.

ખાંડવવન પંદર દિવસસુધી બળ્યાજ ક્યું, તે ઉપરથી પણ તે વનના વિસ્તારનો ખ્યાલ આવી શકશે. એવા વિશાળ વનમાં કેટલી જાતિઓનો નાશ થયો હતો તેનો કંઈ હિસાબજ નથી. તેનું વર્ણન પાંડક આદિપર્વના અંતિમ ભાગમાં જોઈ શકશે. અત્રે તેનો નમુનોજ આપીએ છીએ:—

તૌ રથાભ્યાં રથિત્રેષ્ટૌ દાવસ્યોભયતઃ સ્થિતૌ । દિશ્વ સર્વાણુ ભૂતાનાં વક્ષાતે કવનં મહત્ ॥
સમાલિંગ્ય સુતાનન્યે વિતૃન્ભ્રાતૃનથાઽપરે । ત્યક્તું ન શેકુઃ સ્નેહેન તત્રૈવ નિધનં ગતાઃ ॥

(મહા. આદિ. અ. ૨૨૮ શ્લોક ૧ અને ૬)

અર્થાત્—“વન બળતું હતું ત્યારે એક બાબુ અર્જુન અને બીજી બાબુ શ્રીકૃષ્ણ રહ્યા હતા અને ત્યાંનાં રહેનારાં મનુષ્યોનો નાશ કરતા હતા. કોઈએ પિતાને, કોઈએ બાળકને અને કોઈએ ભાઈને વળગીને પોતાનાં રહેવાનાં સ્થળોમાંજ પ્રાણ છોડ્યા; પણ સ્નેહવશાત્ તેઓ તેમને છોડી શક્યાં નહિ.” આ સંહારનું વર્ણન દેવોના દૂતોએ ભગવાન ઇંદ્ર પાસે નીચે પ્રમાણે ક્યું હતું:—

કિં નિમે માનવાઃ સર્વે દહ્યન્તે ચિત્રમાનુના । કશ્ચિન્ન સંક્ષયઃ પ્રાપ્તો લોકાનામમરેશ્વર ॥

(મહા. આદિ. ૨૨૮ શ્લોક ૧૭)

અર્થાત્—“હે ઇંદ્ર ! અગ્નિજાણે પ્રલય કરવા તૈયાર થયો હોય તેમ તે માનવીઓને બાળવા લાગ્યો છે.” ત્યારપછી કૃષ્ણ અને અર્જુન સાથે દેવોનું યુદ્ધ થયું, દેવો સંપૂર્ણ હાર પામી તિબેટમાં નાસી ગયા અને ખાંડવપ્રસ્થ પ્રદેશ ઉપર અર્જુનનો અધિકાર થયો. આ વનમાં હજારો અનાર્થ જાતિના લોકોનો નાશ થયો અને મહામુશ્કેલીએ છ માણસો બચ્યા હતા.

તસ્મિન્વને દહ્યમાને પડમિર્ને દવાહ ચ । અશ્વસનં મયં ચૈવ ચતુરઃ શાર્ક્કાંસ્તથા ॥

(મહા. આદિ. અ. ૨૩૦ શ્લોક ૪૭)

અર્થાત્—“સર્પજાતિનો યુવક અશ્વસેન તથા મય નામનો અસુર (જે કુશળ એંજીનિયર હતો) અને ચાર બ્રાહ્મણપુત્ર શાર્ક્ક, એ છ જણા બચ્યા હતા.” અશ્વસેનને યોગામાં લઈને તેની માતાએ બચાવ્યો, પરંતુ અર્જુને તે સર્પિણી ઉપર પણ હથિયાર ચલાવ્યું અને સ્ત્રીવધ પણ કર્યો ! મયાસુર અસુરજાતિમાં મહાકુશળ એંજીનિયર હતો તેને બચાવ્યો હતો, તેથી તેણે આગળ જતાં પ્રત્યુપકારતરીકે પાંડવોને એક મહાન મહેલ તૈયાર કરી આપ્યો હતો. બીજા ચાર બ્રાહ્મણપુત્રો હતા તેથી બચ્યા હતા. બીજા સર્પ, અસુર અને રાક્ષસો કેટલા મર્યા, મરાયા અને બળી ગયા તેનો તો હિસાબજ નથી.

(૮) કેવળ સામ્રાજ્ય વધારવાના લોભનું પ રણામ

પોતાનું સામ્રાજ્ય વધારવામાટે આટલી બધી કૂરતા અર્જુન અને શ્રીકૃષ્ણે ચલાવી, અને સંહારમાં બાળક, વૃદ્ધ, ગર્ભિણી સ્ત્રીઓ વગેરે કોઈને પણ છોડ્યાં નહિ ! આ રીતે પાંડવોએ પોતાનું રાજ્ય વધાર્યું. આજ કારણથી સર્પજાતિના નવયુવકો અરાજક બનીને અર્જુન અને તેના વંશજોનીજ પાછળ મંડ્યા રહ્યા હતા.

અશ્વસેન કર્ણ સાથે ભળી જઈને અર્જુનનો વધ કરવા માગતો હતો; પરંતુ અર્જુનના બાણથી તેજ મરી ગયો. ખાંડવવન બાળ્યું તે વખતે સર્પરાજ તક્ષક ખાંડવવનમાં ન હતો. કંઈક કામમાટે તે ઇંદ્રપ્રસ્થ ગયો હતો, એટલે તે બચી ગયો હતો; પરંતુ અર્જુને પોતાની જાતિનો આટલી બધી કૂરતાપૂર્વક સંહાર કર્યો હતો તે જોઈને તે તેનો કદો શત્રુ થયો. પ્રયત્ન કરવા છતાંયે અર્જુન મરાયો નહિ અને તેનો પુત્ર અભિમન્યુ નાનપણમાંજ કૌરવોને હાથે મરાયો; તેથી અર્જુનના પૌત્ર ઉપર અર્થાત્ સમ્રાટ્ પરિક્ષિત ઉપર પૂર્વોક્ત રીતે હુમલો કરીને સર્પજાતિના લોકોએ તેનો વધ કર્યો અને આ રીતે સમ્રાટનો વધ કરીને સર્પોએ અર્જુનના અત્યાચારોને બદલો લીધો.

અરાજક સર્પોનો બદલો લેવાનો પ્રયત્ન આ રીતે ત્રણ પેઢી સુધી ચાલુ રહ્યો અને

પરિક્ષિતની વખતે તેઓ સફળ થયા; પરંતુ સફળ થયા તોપણ શું ? આર્યોએ એકત્ર થઈને સર્પસત્રદ્વારા ફરી પાછો સર્પજાતિનો એવો મહાસંહાર કર્યો, કે તે પછી એ સર્પજાતિ હબ્બુસુધી પણ માથું ઉંચું કરી શકી નથી.

આથી સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે કે, દિગ્વિજયી જાતિના વીરો હારેલી જાતિ ઉપર જે અત્યાચારો કરે છે, તેનો બદલો અરાજક અત્યાચારોવડે લેવાનો પ્રયત્ન કરવાથી હારેલી જાતિનો ઉદ્ધાર થવાનો કદીપણ સંભવ નથી. જેઓ અરાજક અત્યાચારો કરે છે, તેમનો ઉદ્દેશ ભલેને ગમે તે હોય, પણ તેઓ પોતાના અત્યાચારોથી સ્વજાતિની ઉન્નતિ કદી પણ કરી શકતા નથી. આથી પદ્મલલિત જાતિઓએ અરાજક અત્યાચારો તરફ નહિ વળતાં બીજા અહિંસાત્મક અને અત્યાચાર સિવાયનાજ માર્ગોએ આક્રમણ કરીને સ્વજાતિની ઉન્નતિ કરવી જોઈએ.

સારાંશ એ છે કે:—(૧) દિગ્વિજયી જાતિ, દલિત જાતિ ઉપર અત્યાચાર કરે છે અને પોતાનું સામ્રાજ્ય વધારે છે; તેનેજ પરિણામે પદ્મલલિત જાતિના લોકો અરાજક થાય છે—અર્થાત્ અરાજકતાનો ગુન્હો વાસ્તવમાં પદ્મલલિત જાતિનો નથી, પણ દિગ્વિજયી જાતિની કૃત્રતાનો છે. (૨) અરાજક વૃત્તિના અત્યાચારોથી ઉન્નતિની આશા નથી; પરંતુ નુકસાનજ વધારે છે, તેથી અત્યાચારવિનાનાજ માર્ગો યોગ્ય છે.

મહાભારતમાંથી આવો બોધ મળે છે. વાંચનારે પણ તેના ઉપર વધુ વિચાર કરવો જોઈએ.

(૬) સર્પજાતિની હકીકતમાંથી લેવાની સમજણ

હવે એ સર્પજાતિ કોણ હતી તેનો પણ અત્રે વિચાર કરવો જોઈએ.

“સર્પ” શબ્દનો અર્થ “ખસ, આવો જા, આવો ઉભો રહે” એવો થાય છે. એ ક્રિયાવાચક શબ્દ છે. આર્યજાતિ તેમના તરફ ઘુણાની દષ્ટિએ જોતી હતી, તેથી જેમ દિગ્વિજયી યુરોપીયનો હાલમાં આફ્રિકામાં હિંદુઓને રસ્તાઓ ઉપર ચાલવા દેતા નથી; શહેરોમાં રહેવા દેતા નથી; ગાડીઓમાં બેસવા દેતા નથી—અર્થાત્ દરેક વખતે “આવો ઉભો રહે” એમજ કહે છે. તેજ પ્રમાણે દિગ્વિજયી આર્યલોકો પણ હલકી જાતિઓને કહેતા હતા. એ સમયના એ હલકા ગણાયલા લોકો તેજ “સર્પ” છે. આ જાતિ ઉપર કેટલો બધો અત્યાચાર થયો હતો, તેનું પણ થોડું વર્ણન આ લેખમાં ઉપર કર્યું છે.

અસ્તુ. તાત્પર્ય એ છે કે, પદ્મલલિત જાતિના લોકો સાચેજ પોતાની ઉન્નતિ કરવા ઇચ્છતા હોય તો અરાજક વૃત્તિથી અત્યાચારો કરવાથી કે કોઈ સમ્રાટનું યા અમલદારનું ખૂન કરવાથી તેમને ઉન્નતિ પ્રાપ્ત થશે નહિ. તેમણે પોતાની ઉન્નતિ કરવામાટે અત્યાચારવિનાના અહિંસાત્મક ધર્મમાર્ગોજ લેવા જોઈએ. મહાભારતમાં અરાજક સર્પોના કાવત્રાની હકીકતથી એજ બાબત સમજાવી છે. આશા છે કે, વાંચનાર બંધુઓ તેનો વિચાર કરશે અને યોગ્ય બોધ લેશે.

૧૧—મહાભારતના સમયની દેશવ્યવસ્થા*

કૌરવપાંડવોના સમયને આપણે મહાભારતકાળ ગણવો જોઈએ. મહાભારત ગ્રંથની રચનાનો સમય તો તેના પછીનોજ છે. મહાભારતકાળમાં—અર્થાત્ કૌરવપાંડવોના સમયમાં

* મૂળલેખકની વિશેષ સૂચના:—નિરુક્તાદિ ગ્રંથો જોવાથી આધ્યાત્મિક, આધિભૌતિક, આધિદેવિક અને આધિયાત્મિક વગેરે પક્ષોની દયાતિ સ્પષ્ટ દેખાઈ આવે છે. આધ્યાત્મિક પક્ષ આત્મા અને તેની શક્તિઓના વિચાર કરતો હતો, અને આધિભૌતિક પક્ષ એજ બાબતોને માનવ-ધૃતિહાસની દૃષ્ટિએ જોતો હતો. આધિદેવિક પક્ષ ગ્રહ, નક્ષત્ર અને તારાઓમાં એજ ભાવથી જોતો

તથા ત્યાર પહેલાંના વખતમાં આ પૃથ્વી ઉપરના વિવિધ દેશોની વ્યવસ્થા કેવી હતી, તે પણ વિચારપૂર્વક બાણવાની જરૂર છે. તે સમયની ભૂગોળનું બરાબર જ્ઞાન થાય, તે પછીજ સઘળી પૌરાણિક કથાઓનો ઇતિહાસ સમજવાનો સંભવ છે, તે વિના નહિ. એટલે આ લેખમાં એ પ્રાચીન ભૌગોલિક દેશવ્યવસ્થાનો વિચાર કરવાની ધારણા છે. દેશોનો વિચાર કરતાં સૌથી પ્રથમ “દેવલોક” નો વિચાર કરવો જરૂરી છે; કેમકે દેવલોક નક્કી થતાંજ તેના સંબંધથી અન્યાન્ય દેશોનો નિર્ણય સુગમતાથી થઈ શકશે. આથી સૌથી પ્રથમ અમે દેવલોક સંબંધે વિચાર કરીએ છીએ.

૧૨—દેવલોક અથવા ત્રિવિષ્ટપ

શબ્દકોષોમાં દેવલોકનાં આટલાં નામો છે:—સ્વર્ગલોક, અમરલોક, સ્વર્લોક, સુવર-લોક, સુરલોક, ઘુલોક, વૃંદારલોક, ત્રિદિવ, ત્રિદશાલય અને ત્રિવિષ્ટપ અથવા વિષ્ટપ. આ નામોમાંથી વિષ્ટપ અથવા ત્રિવિષ્ટપ શબ્દ ખાસ વિચારવા જેવો છે.

હતો; ત્યારે આધ્યાત્મિક પક્ષ કેવળ યજ્ઞ કરાવનાર (યાજ્ઞ) થવામાંજ સંતોષ માનતો હતો. આ બધા પક્ષોની યોગ્યયોગ્યતા સિદ્ધ કરવાનો અત્રે અમારો ઉદ્દેશ નથી; પરંતુ એટલું બતાવવાનું છે કે, દેવલોક વગેરેનાં સ્થાન નિર્દેશ કરવાનો જે પ્રયત્ન આ લાગમાં કરેલો છે, તે આધિભૌતિક—અર્થાત્ માનવસમાજની દૃષ્ટિએ—ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ—જ કરેલો છે. આની શોધ ઘણીએ વધારે કરી શકાય; પરંતુ અમે એટલે દૂર સુધી જવાનો પ્રયત્ન આ લેખમાં કર્યો નથી, પણ માત્ર મહાભારતનાંજ પ્રમાણેને દૃષ્ટિસમક્ષ રાખીને આ વિચાર રજુ કરેલો છે.

ઈંદ્ર વગેરે શબ્દો આધ્યાત્મિક પક્ષમાં સૂર્ય વગેરેના સૂચક હોય એમ લાગે છે. તેજ રીતે આધિભૌતિક ઇતિહાસપક્ષમાં દેવ નામની જાતના રાજાને બદલે પણ વપરાય છે. આ દૃષ્ટિએ આ આધિભૌતિક વિવેચન છે; અને આ વિષયોપન્યાસથી આધ્યાત્મિક વગેરે અન્યાન્ય પક્ષોનું ખંડન થતું નથી. જેઓ આ પક્ષોપન્યાસને બીજા પક્ષોનું ખંડન માનશે, તેઓ ઉપરના સઘળા પક્ષોના સમન્વયથી અજાત છે, એમજ માનવું જોઈશે.

આત્મિક ઉપાસનાદ્વારા આત્મશક્તિનો વિકાસ કરવામાટે આધ્યાત્મિક પક્ષ જોરમાં છે અને તે સઘળા પક્ષો કરતાં ઉપરજ છે. તેનાથી બીજે નંબરે આધિભૌતિક પક્ષ આવે છે; અને ત્રીજે નંબરે માનવસમાજના લાવ દર્શાવવાથી આધિભૌતિક પક્ષ આવે છે. અર્થાત્ ત્રણેનાં ક્ષેત્ર તદ્દન જૂદાં છે; તેથી એકની ચર્ચા કરતાં બીજાનું ખંડન થયું એમ માનવું, એ પ્રાચીન વિચારપદ્ધતિથી તદ્દન વિરુદ્ધ છે.

કથાઓમાં પણ ત્રણ ભેદ છે. સૃષ્ટિરચના વગેરેની કથાઓનો સંબંધ આત્મશક્તિ સાથે છે. કેટલીક કથાઓ સૂર્ય, ચંદ્ર વગેરે સાથે પણ સંબંધ રાખે છે અને કેટલીક કેવળ માનવઇતિહાસ-તરીકેજ છે. ઐતિહાસિક ગ્રંથોમાં ઉપલા ત્રણે પ્રકારની કથાઓ ભેગી થઈ ગયેલી હોવાથી માનવી કથાઓના હોય જગત રચનારા દેવોને માથે પડે છે. જેમકે:—અદત્યા અને ઇંદ્રની કથાવિષે. એ સંબંધને કેવળ માનવોત્તર ઇતિહાસ ગણાય, તે જગતની રચના કરનાર ઇંદ્રને તે હોય લાગતો નથી. આ દૃષ્ટિએ કથાઓનું વર્ગીકરણ કરી સીધા માર્ગ મેળવવામાટેજ દેવ નામની માનવજાતિનાં સ્થાનોનો અત્રે નિર્દેશ કર્યો છે. આ પ્રમાણે શોધતાં શોધતાં સઘળા કથાઓ ત્રણે સ્થાનોમાં સંપૂર્ણરીતે વહેંચાઈ જશે, ત્યારેજ આ લેખનું પરિણામ વ્યક્તરૂપે વાચકોના હૃદયમાં પ્રવેશી શકશે. આશા છે કે, વાચક આ રીતે વધુ વિચારવાનો પ્રયત્ન કરશે અને આ શોધખોળમાં મદદકર્તા થશે.

સ્વાધ્યાય મંડળ
આંધ્ર (૭૦-સતારા)
૧૨, ચૈત્ર-સં ૧૯૮૩

નિવેદક
શ્રીપાદ દામોદર સાતવલેકર

“ત્રિવિષ્ટપ”નું હાલનું અપભ્રંશરૂપ “તિબ્બત” અથવા ‘તિબેટ’ છે. આ પ્રદેશ હિમાલયની ઉત્તર દિશાએ આવેલો છે. સંસ્કૃતમાં વિષ્ટપ અને ત્રિવિષ્ટપ શબ્દ એકજ અર્થમાં વપરાય છે. વિષ્ટપ શબ્દ “વિશ્” ધાતુ ઉપરથી થયેલો છે. વિશ્ ધાતુનો અર્થ અંદર જવું, પ્રવેશ કરવો, વગેરે સુપ્રસિદ્ધ છે; તેથી તેનો ધાતુ ઉપરથી નીકળતો અર્થ ‘પ્રવેશ કરવા યોગ્ય પ્રદેશ’ એવો થાય છે. તિબેટનાં દરેયોની સુંદરતા અને મનોહરતાને લીધે દરેક માણસ ત્યાં દાખલ થવાનો પ્રયત્ન કરે છે. તે દેશમાં જવાના ત્રણ માર્ગો છે, તે આ શબ્દોનો વિચાર કરવાથી સમજી શકાય તેમ છે. સંભવ છે કે ત્રિવિષ્ટપમાં જવાના અનેક રસ્તા હશે; પણ સઘળા માર્ગો સુગમ નથી, માત્ર ત્રણજ માર્ગ સુગમ છે. આટલુંજ એનું તાત્પર્ય સમજવા જેવું છે. હાલમાં પણ તિબેટમાં દાખલ થવાના સુગમ રસ્તા ત્રણજ છે. મનુષ્યપ્રયત્નથી હવે કદાચ વધારે રસ્તા પણ થઈ શકશે; પરંતુ જે વખતનો અમે વિચાર કરીએ છીએ, તે વખતે તો માત્ર ત્રણજ હતા; અને એટલેજ ભાવ “ત્રિ-વિષ્ટપ” શબ્દથી ધ્વનિત થાય છે.

આ ત્રિવિષ્ટપમાં અર્થાત્ સ્વર્ગલોકમાં દેવો રહેતા હતા. સંસ્કૃતમાં “લોક” શબ્દ “દેશ” અથવા “રાષ્ટ્ર” ને બદલે વપરાય છે અને તેના આ પ્રમાણે અર્થ થાય છે:—“દેવલોક” શબ્દ “દેવોનો દેશ” અથવા “દેવોનું રાષ્ટ્ર” એ અર્થમાંજ વપરાય છે. “દેવરાષ્ટ્ર” શબ્દ સંસ્કૃતમાં પણ છે તથા મહારાષ્ટ્રમાં “દેવરાષ્ટ્ર” નામની એક જાતિ પણ છે, અને તે નામનું ગામ પણ છે. સતારા જિલ્લામાં દેવરાષ્ટ્ર પોસ્ટઑફિસ પણ છે. આ ગામ ઉપર કહેલા દેવોના રાષ્ટ્રમાંથી આવેલા વીરોએ પ્રથમ વસાવ્યું હતું. અમે આગળ ઉપરખતાવીશું કે, આ તિબેટની દેવજાતિના લોકોએ ભારતવર્ષમાં આવીને કેટલાંય ગામ અને શહેરો વસાવ્યાં હતાં. તેમાંનું આ પણ એક ગામ છે. તિબેટમાં એ પ્રાચીનકાળમાં જે માણસો રહેતા હતા; તેઓ પોતાને “દેવ” કહેવરાવતા હતા. આ એક વાત જો બરાબર સમજાશે તો એ ઉપરથી પુરાણની ઘણીખરી કથાઓ સમજાઈ જશે.

જેમ બંગાળના લોકો પોતાને બંગાળી કહે છે અને ચીન દેશના લોકો ચીના કહેવાય છે; તેજ પ્રમાણે આ દેવરાષ્ટ્ર અથવા દેવલોકના રહેવાસીઓનું નામ “દેવ” હતું—અર્થાત્ તેઓ પણ મનુષ્યોજ હતા. આવી સીધી સાદી વાત પણ ઘણા માણસો જૂઠ્ઠી જાય છે, અને તેથીજ મહાભારતની કેટલીક કથાઓ તેમના સમજવામાં આવતી નથી; અને કોઈ વાર લોકો અર્થનો અનર્થ કરી બેસે છે. વાચકો અસુર, દાનવ તથા રાક્ષસ વગેરેનાં વર્ણન આ લેખમાં વાંચશે; ત્યારે તેમને ખાત્રી થશે કે, તેઓ પણ મનુષ્યજ હતા. પરંતુ જૂદા જૂદા દેશોમાં રહેવાથી તે જૂદી જૂદી જાતિઓનાંજ જૂદાં જૂદાં નામો તે સમયે પ્રસિદ્ધ હતાં.

પુરાણો અને ઇતિહાસોની કથાઓનું મનન કરતી વખતે કેટલાક લોકો યૌગિક અર્થને મારી મચીને ઘુસાડી દઈ તેનું ઐતિહાસિક સત્ય નષ્ટબ્રબ્ધ કરવાનો નિંદ્ર પ્રયત્ન કરે છે. તેમના પ્રયત્નનું હલકું સ્વરૂપ પણ અમે આ લેખમાં જણાવીશું. અમે કહી પણ કહેવા માગતા નથી કે, આ દેવ વગેરે શબ્દોના યૌગિક ભાવ નથી. અમે પણ માનીએ છીએ કે, તે શબ્દોના યૌગિક અર્થ પણ થાય છે; પરંતુ તે અર્થ આધ્યાત્મિક—અર્થાત્ તત્ત્વજ્ઞાનવિષેજ વિચાર કરવામાં ઉપયોગી છે. ઐતિહાસિક શોધખોળ વખતે તે અર્થ ઘટાવવા યોગ્ય નથી.

નિરુક્તકાર આધ્યાત્મિક અર્થની સૂચના યૌગિક અર્થદ્વારા બતાવતા હોવા છતાં ઐતિહાસિક તાત્પર્ય પણ સાથેસાથે બતાવી દે છે, તેનું પણ આજ કારણ છે. નૈરુક્ત યૌગિક અર્થો લેવા છતાં પણ તે શબ્દોના ખીબાં સ્થળોએ પ્રકટ થતા ઐતિહાસિક વગેરે અર્થો કંઈ માર્યા જતા નથી. કહેવાનું તાત્પર્ય એટલુંજ છે કે, ઐતિહાસિક પ્રસંગોમાં દેવજાતિ-

ના માનવો તે પ્રાચીન તિબેટમાં રહેતા હતા, એવોજ અર્થ લેવો જોઈએ—અર્થાત્ તિબેટમાં રહેનારા લોકો દેવજાતિના હતા. દેવશબ્દના આધ્યાત્મિક અને યૌગિક અર્થ આ પ્રમાણે જૂદાજ છે; પરંતુ તે અર્થો થવા છતાંપણ પ્રાચીનકાળમાં દેવજાતિના લોકો હયાત હતા, એ વાત કંઈ એથી ઉડી જઈ શકતી નથી.

તે “દેવ” નામના લોકો ત્રિવિષ્ટપ અર્થાત્ તિબેટમાં રહેવા છતાં વખતેવખત ભારતવર્ષમાં પણ આવતા હતા અને અહીંના વીરો સાથે લડતા હતા. કોઈ વાર તેઓ અહીંના રાજાઓ સાથે મિત્રતા પણ કરતા હતા; અને અહીંની સ્ત્રીઓ સાથે શરીરસંબંધ કરીને સંતાન પણ ઉત્પન્ન કરતા હતા. વળી કોઈ કોઈ વાર તેઓ આર્યાવર્તના વીરોથી હારતા પણ હતા. તાત્પર્ય એ છે કે, જે જૂદી જૂદી માનવજાતિઓમાં જે જે સામાજિક અને રાજકીય સંબંધ હોવાનો સંભવ છે, તે સઘળો સંબંધ ભારતવાસીઓ અને ત્રિવિષ્ટપ દેશના દેવલોકો વચ્ચે પ્રાચીનકાળમાં હતો. એ વિષે કેટલાંક ઉદાહરણો પણ અમે વિસ્તારપૂર્વક આગળ આપીશું, પરંતુ માત્ર સહજ સૂચનપૂર્વક અત્રે પણ થોડાંક આપીએ છીએ:—

૧—દેવરાજ ઇંદ્રના કુતી સાથેના શરીરસંબંધથી અર્જુનની ઉત્પત્તિ થવી.

(આદિપર્વ અં ૧૨૩, શ્લોક ૨૨-૨૫)

૨—અર્જુનનું ઇંદ્ર સાથે યુદ્ધ થતાં ઇંદ્રનો પરાભવ થયો. આ વૃત્તાન્ત ખાંડવદાહ પર્વમાં પાઠક જોઈ શકશે.

(આદિ અં ૨૨૬)

૩—દશરથરાજ દેવરાજ ઇંદ્રને મદદ કરવામાટે સ્વર્ગમાં ગયા હતા અને અસુરો સાથેના યુદ્ધમાં તેમણે દેવોના પક્ષમાં રહી યુદ્ધ કર્યું હતું.

(રામાયણ અયોધ્યાકાંડ—સર્ગ ૧૨, શ્લોક ૧૮-૧૯)

૪—અર્જુન શસ્ત્રાસ્ત્રવિદ્યા શીખવામાટે સ્વર્ગમાંજઈ ઇંદ્રપાસે રહ્યાહતો.(વનઅં ૦૪૪ ડંપ)

આ રીતે સંકટો કયાઓ ઇતિહાસમાં તથા પુરાણગ્રંથોમાં છે; અને તે થોડાઘણ ફેરફાર સાથે તો ઘણાઓ જાણે છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, “દેવો” પણ એક જાતના મનુષ્યોજ હતા અને તેઓ તિબેટમાં રહેતા હતા. ભારતભૂમિમાં જેઓ રહેતા હતા તેઓ આર્ય કહેવાતા હતા; મનુષ્ય વગેરે પણ તેમનાંજ નામ હતાં; અને અસુર વગેરેની ભિન્ન જાતિવાળાઓ પણ મનુષ્યજ હતા. આ દેવજાતિવાળાઓ પણ મનુષ્ય હતા, એ સિદ્ધ કરવા માટે “દેવોના”ના લોકોનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ.

(ક) દેવોના અને તેમની દશ જાતિઓ

આ શબ્દનો અર્થ આ પ્રમાણે છે:—“દેવાઃ યોનિઃ ઉત્પત્તિસ્થાનં યેષાં તે દેવયોનયઃ” (અમર વ્યાખ્યા ભટ્ટાજી દીક્ષિત) અર્થાત્ “દેવજ જેની ઉત્પત્તિમાં કારણરૂપ છે.” આ અર્થનો અંતર્ગત ભાવ એવો છે કે દેવોના પિતૃસંબંધથી આ દેવોનાઓની ઉત્પત્તિ થઈ. આ ઉત્પત્તિ જો કે દેવોથીજ અર્થાત્ પૂર્વોક્ત દેવજાતિના પુરુષોથીજ થઈ છે; છતાં પણ દેવજાતિથી જૂદી જાતિની સ્ત્રીઓથી થઈ છે, એ ખાસ વાત અહીં યાદ રાખવી જોઈએ.

જેમ આપણા હિંદુસ્થાનમાં યૂરોપીયન પુરુષોના સંબંધથી હાલમાં હિંદી સ્ત્રીઓમાં સંતાન થાય છે; અને તે સંતાન “યૂરોપીયન” અર્થાત્ (યૂરોપીયન+એશિયન=) યૂરોપીયન અને એશીયન જાતિથી ઉત્પન્ન થયેલાં સંતાન કહેવાય છે. બરાબર તેજ પ્રમાણે દેવજાતિનો પુરુષ અને બીજી જાતિની સ્ત્રીથી થયેલાં સંતાન “દેવોના” નામથી તે વખતે ઓળખાતાં હતાં. સ્વજાતિની વિવાહિત પત્નીમાં સંતાન ઉત્પન્ન કરવું, એ ધર્મની વાત છે; પરંતુ આ રીતે કામવાસનાથી પ્રેરાઈને હારેલા દેશની સ્ત્રીઓમાં સંતાન ઉત્પન્ન કરવાં, એ કંઈ

વખાણવા જેવી વાત નથી. આ “દેવયોનિ” નામનાં સંતાન એ વાતની સ્પષ્ટ બહિરાત કરે છે કે, દેવજાતિના પુરુષોમાં બ્રહ્મચર્યનું લોકો વર્ણવે છે તેટલું બધું તીવ્ર તપોબળ ન હતું. આ દેવયોનિના લોકો મિશ્રિત સંતાનો હતાં. તિબેટના દેવજાતિના પુરુષોનું વીર્ય અને તિબેટની આબુખાબુના પહાડીઓની સ્ત્રીઓના રજના મિશ્રણથી “દેવયોનિ” નામક દશ જાતિઓ ઉત્પન્ન થઈ હતી. જુઓ:-

વિદ્યાધરાપ્સરોયક્ષરક્ષો ગન્ધર્વકિન્નરાઃ ।

પિશાચો ગુહ્યકઃ સિદ્ધો ભૂતોઽપી દેવયોનયઃ॥ (અમર ૦ ૧-૧૧)

“વિદ્યાધર, અપ્સરસ, યક્ષ, રક્ષસ, ગંધર્વ, કિન્નર, પિશાચ, ગુહ્યક, સિદ્ધ અને ભૂત, એ દશ દેવયોનિના લોકો છે.” અર્થાત્ દેવયોનિમાં દશ જાતના લોકો ગણાય છે. પાઠક પૂછશે કે, દેવયોનિમાં દશ જાતિઓ શી રીતે પેદા થઈ? તેનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ સમજવા માટે હાલની પરિસ્થિતિનેજ વિચાર કરવાની જરૂર છે. યૂરોપીયનોનું સામાન્ય લગભગ ઘણાખરા દેશોમાં છે. હિંદુસ્થાન, ઇજિપ્ત, આફ્રિકા, અરબસ્તાન, અમેરિકા વગેરે સ્થળોએ તેમનું રાજ્ય છે; અને ઘણે ભાગે આ યૂરોપીયનો જ્યાં જ્યાં વિજય કરતા જઈ પહોંચ્યા છે, ત્યાંની હલકી જાતિઓની સ્ત્રીઓસાથે સંબંધ કરીને તેમણે મિશ્રસંતાન પણ ઉત્પન્ન કર્યાં છે. દરેક જાતિની સ્ત્રીઓનાં દેશ અને જાતિ જૂદી જૂદી હોવાથી તેમનાથી ઉત્પન્ન થયેલાં મિશ્રસંતાન તેટલી જૂદી જૂદી જાતોનાં હોય એ સ્વાભાવિકજ છે. હિંદી મિશ્રસંતાન અને હુબસી મિશ્રસંતાનની એક જાતિ હોતી નથી. એજ પ્રમાણે દશ જૂદી જૂદી જાતિઓની સ્ત્રીઓની સાથે દેવજાતિના પુરુષોનો શરીરસંબંધ થવાથી ઉપર પ્રમાણેની દશ “દેવયોનિ” નામની જૂદી જૂદી જાતો ઉત્પન્ન થઈ હતી. હવે તે સંબંધી જુઓ:-

૧-ભૂતજાતિ-ભૂતસ્થાન જેને હાલમાં ‘ભૂતાન’ કહે છે, તેમાં ભૂતજાતિ રહેતી હતી. આ ભૂતાન નેપાળની પૂર્વ દિશાએ અને બંગાળની ઉત્તર દિશામાં તથા તિબેટની દક્ષિણ દિશાએ હિમાલયના ડુંગરાઓમાં છે. ત્રિવિષ્ટપના દેવોએ આ ભૂતીઆઓને હરાવ્યા અને ત્યાં દેવજાતિના વીરો રાજ્ય કરતા હતા, તે વખતે દેવજાતિના પુરુષોથી ભૂતીઆઓની સ્ત્રીઓમાં જે મિશ્રસંતાન થયાં તે “ભૂત” નામથી પ્રસિદ્ધ થયાં. સંભવ છે કે, તે દેશના મૂળ રહેવાસીઓનું તે વખતનું નામ કંઈ જુદું જ હશે; પરંતુ હાલમાં તે નામનો પત્તા લાગતો નથી. સંભવ છે કે, પુરાણોમાં વધારે શોધવામાં આવે તો ભૂતજાતિનું પ્રાચીન નામ પણ મળી આવે.

આજે પણ આ ભૂતજાતિ હયાત છે અને તેમના દેશનું નામ “ભૂતાન” છે. એ વાત તો સ્પષ્ટ છે કે, આ જાતિ દેવયોનિ-અર્થાત્ દેવજાતિના પુરુષોથી ઉત્પન્ન થઈ હતી; અને તેથી અમે કહીએ છીએ કે, ભૂતજાતિના પિતારૂપ દેવજાતિના પુરુષો પણ ભૂતજાતિના મનુષ્ય જેવાજ હોવા સ્વાભાવિક છે. ભૂતજાતિનું હાલમાં અસ્તિત્વ પણ છે, તે આ પ્રકારની ઐતિહાસિક શોધમાં ઘણુંજ સહાયક છે; એ વાત આટલા વિવેચન ઉપરથી વાચકોના ખ્યાલમાં આવી ચુકી હશે. ઉપરની દેવયોનિવાળી મિશ્રજાતોમાંથી ભૂતજાતિનો આટલો વિચાર કર્યો. હવે તેની સાથેની પિશાચ જાતિનો વિચાર કરીશું.

૨-૩-પિશાચજાતિ અને સિદ્ધજાતિ-કાશ્મીર અને અફઘાનિસ્તાનની આસપાસમાં પિશાચજાતિ રહેતી હતી. પિશાચ લોકો હાલમાં હયાત હોય તેમ લાગતું નથી; છતાં પણ પિશાચભાષા અને પિશાચભાષાના અંથો તો હયાત છે. સુપ્રસિદ્ધ “કથાસરિત્સાગર” અંથ મૂળ પિશાચભાષામાંજ લખાયેલો હતો; તથા બીજા અનેક અંથો પિશાચભાષામાં

લખેલા મળી આવે છે. નાટકોમાં સ્ત્રી, શૂદ્રો વગેરે પ્રાકૃત ભાષા વાપરે છે, તે પ્રાકૃત ભાષાની અનેક જાતો છે. શૌરસેની, મહારાષ્ટ્રી, અપભ્રંશ તથા પૈશાચી, એ ચાર જાતો તેમાં મુખ્ય છે. એ ચાર જાતોમાંથી પૈશાચી સૌથી હલકી જાતની છે—અર્થાત્ તે ઘણા હલકી જાતના લોકો-થી બગડેલી બોલી છે. આથીજ નાટકોમાં પણ પ્રતિષ્ઠિત પાત્રોના મુખમાં તે બોલી મૂકાતી નથી; પરંતુ હલકી કોટીનાં મનુષ્યોમાટે યોગ્ય છે.

આથી સિદ્ધ થાય છે કે, પિશાચજાતિ એક ઘણી નીચ જાતિ હતી. તેની બોલી નાટકોમાં પણ ઉચ્ચ વર્ણના લોકો વાપરતા નથી; પરંતુ નીચ જાતિનાજ લોકો તે વાપરે છે. આ નીચ અને હલકી—પિશાચજાતિના લોકો ‘દેવયોનિ’ના લોકો છે—અર્થાત્ તેમના પિતા દેવજાતિના પુરુષ અને માતા કાઇ બીજી જાતની સ્ત્રી, એ જાતના તેઓ મિશ્રસંતાન છે.

“ પિશિતં માંસં અશ્નાતિ ઇતિ પિશાચઃ । ”

અર્થાત્—“માંસ ખાનારા પિશાચ” કહેવાય છે. માંસભક્ષી—ઘોસ ખાનારા—એવા અર્થનો પિશાચ શબ્દ છે. આ શબ્દ સ્પષ્ટ રીતે બતાવે છે કે, જે લોકોએ એ જાતિના લોકોને એ નામ આપ્યું, તેઓ અવશ્ય માંસભક્ષી નહોતા.

ત્રિવિષ્ટપથી પશ્ચિમ અને દક્ષિણદિશાની મધ્યમાં—નૈઋત્ય દિશામાં પિશાચજાતિનું અસ્તિત્વ હતું; તેથીજ નૈઋત્ય દિશાનું આ નામ વિનાશસૂચક છે. નિર્જીવ શબ્દનો અર્થ સંસ્કૃત ભાષામાં ‘વિનાશ, દુઃખ, મૃત્યુ’ વગેરે પ્રકારનો થાય છે. પિશાચો, માંસભક્ષકો તથા કુર હિંસક મનુષ્યોનું અસ્તિત્વ આ નૈઋત્યદિશામાં હોવાથી સંભવ છે કે, એ દિશાનું પણ વિનાશસૂચક નામ પડ્યું હશે. આ વિચારવાથી પણ જણાય છે કે, પિશાચ જાતિના લોકો મહાકુર કર્મ કરનારા હતા અને એજ કારણથી લોકો તેમનાથી ડરતા હતા.

હાલ પણ એવી કૂર જાતિઓ છે અને તેમનાથી ગામડીઆ લોકો ડરે છે. તે જાતિઓનાં નામ લખવાની જરૂર નથી; કેમકે તેનો અનુભવ સૌ કોઈને છે. એજ પ્રમાણે પ્રાચીન કાળના પિશાચ લોકો ખૂબ ઘાતકી કર્મો કરનારા હતા અને તેમનાથી સઘળા લોકો દુઃખી થતા હતા. આ જાતિ દેવોના વીર્યથી ઉત્પન્ન થઈ હતી. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેવજાતિ પણ માણસોના જેવીજ હતી અને તે તિળેટમાં રાજ્ય કરતી હતી.

આ પિશાચના જેવાજ ગુણવાળી જાતિ “સિદ્ધ” તરીકે ઓળખાય છે, અને તે પણ “દેવયોનિ” જાતનીજ છે. સિદ્ધ શબ્દ હિંસાર્થક “સિધ્” ધાતુથી બન્યો છે. જેઓ યોગાદિ સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત કરવાથી સિદ્ધ પુરુષ કહેવાય છે, તેઓ આ સિદ્ધ જાતિથી જૂદા પ્રકારના અને જૂદી કોટીના છે. આ દેવયોનિમાંની સિદ્ધ જાતિ પણ ઘણીજ કૂર અને હિંસક હતી. હાલમાં તે જાતિ ઘણે ભાગે નાશ પામી છે.

૪-ગંધર્વ જાતિ—વિદ્યાધર, અપ્સરા, યક્ષ, ગંધર્વ, કિન્નર, ગુહ્યક વગેરે પહાડી જાતિઓ હોઈને તેઓ તિળેટના દક્ષિણભાગમાં તથા ભારતવર્ષના ઉત્તરભાગમાં હિમાલયની પહાડીઓમાં રહેતી હતી. એમાં જે “ગંધર્વ” શબ્દ છે, તે ઘણે ભાગે “ગાં-ધર્વ” અર્થાત્ (ગાં) પૃથ્વીનું (ધર્વ) ધારણ કરનાર એ શબ્દનું રૂપ લાગે છે. જે રીતે “મૂ-ધર” શબ્દ પહાડ યા પર્વતનોપર્યાય છે, તેજ રીતે “ગાં-ધર” અથવા ગાંધર્વ, ગંધર્વ એ શબ્દો પણ પહાડના પર્યાય લાગે છે.

મૂ-ધર	એટલે	(મૃમિને ધારણ કરનાર)
ગાં-ધર(ધર્વ)	”	”
ગં-ધર્વ	”	”

આ સમાનતાને લીધે ઉપલી વાત અવસ્થ સૂચિત થાય છે. અપ્સરાઓને રહેવાનું સ્થાન તિમેટ અને ભારતવર્ષ વચ્ચે-અર્થાત્ હિમાલયની પહાડીઓમાં હતું, એ વાત સુપ્રસિદ્ધ છે. આ પહાડીઓમાંથી અપ્સરાઓ દેવલોકના દેશમાં પણ જતી હતી અને આ બાળુ આર્યોના દેશમાં પણ આવતી હતી. પુરૂરવા-ઉર્વશી વગેરેની કથાઓમાં તેમના આવવા જવાનું જે વર્ણન છે, તે ઉપરથી આ વાત સ્પષ્ટ થાય છે.

૫-યક્ષજાતિ-ઉપરની દેવ્યોની જાતિઓમાં “યક્ષ” પણ છે. આ નામ નીચે પ્રમાણે થાય છે:-

૧-इः इव अक्षिणी यस्य । ૨-इः ह्यक्षिषु यस्य ।

અર્થાત્ (૧) કામદેવ જેવી આંખોવાળો; અથવા (૨) જેની આંખોમાં કામ છે તે. “इ” શબ્દનો અર્થ “કામદેવ, કામવિકાર, ક્રોધાદિ ભાવ, આંખોના વિકાર” વગેરે છે. કામક્રોધાદિ વિકારો પણ આંખ ઉપરથી જણાય છે. કેટલાકની આંખોમાં અસ્વાભાવિક વિકાર હોય છે-અર્થાત્ બીજાઓના જેવી તેમની આંખો નથી હોતી. પહાડી લોકોની આંખો થોડી ત્રાંસી, નાની અને જરાક વાંકી જેવી હોય છે. ચીની, જાપાની વગેરે મંગોલિયન જાતિના જેવી આંખોવાળા જ હિમાલયના પહાડી લોકો હોય છે. આ આંખોનો ભેદ ઉપરની ઉત્પત્તિકારા અભાવો છે.

આ લક્ષણ પણ હિમાલયની પહાડીઓમાં રહેનારાઓમાં ખેસતું આવે છે; અને એ જાતિ “દેવ્યોની” હોવાથી ત્રિવિષ્ટપના વીરોની સાથે સંબંધ રાખે છે.

ઉપરું પાંચ જાતિઓનું વર્ણન દર્શાવે છે કે, દેવજાતિ પણ તેમના જેવી મનુષ્યજાતિ જ હતી, અને ‘દેવ’ એ તો તેમનું નામજ હતું. જગતની રચના વગેરે કરનારા દેવો સાથે તેમને કોઇપણ પ્રકારનો સંબંધ નથી.

(ખ) ગણુદેવ

દેવોનાં નામોમાં એક નામ “વૃંદારક” છે. આમાં “વૃંદ” શબ્દ સમૂહવાચક છે. સમૂહ, સંઘ, વ્યૂહ વગેરે ભાવો આ વૃંદ શબ્દમાં છે. જે ઘણા સંઘબળવાળા હોય તેઓ વૃંદારક કહેવાય છે-અર્થાત્ દેવોમાં અનેક સંઘ હતા, અને દરેક સંઘ વિલક્ષણ શક્તિ ધરાવતો હતો. એ દેવોના સંઘોમાં જેટલી એકતા હતી તેટલી તે વખતની બીજા કોઇપણ જાતિઓમાં દેખાતી ન હતી.

આ બધા દેવો ગણુશ: રહેતા હતા-અર્થાત્ એક સંઘમાં (ટોળાબંધ) રહેતા હતા; તેથીજ તેમને ગણુદેવ કહેતા હતા. દરેક ગણુના મુખીને “ ગણુપતિ ” કહેતા હતા. ગણુશ: અથવા સંઘશ: રહેવાનું તાત્પર્ય કે ખાનપાન, ઉપભોગ, રહેવું-સહેવું, પરણવું વગેરે બધી બાબતો આ ગણુદેવો સંઘસાથેજ કરતા હતા. હાલમાં આવી બાબત કોઇપણ સ્થળે પ્રચલિત નથી, એટલે પાઠકોને પ્રત્યક્ષ અભાવાય તેમ નથી; પરંતુ કલ્પનાથીજ પ્રત્યક્ષ કરી શકાય તેમ છે. એનો બરાબર ખ્યાલ આવી શકે તેટલા માટે તેમની સાંધિક સ્ત્રીઓની કલ્પનાને પ્રથમ વિચારવી જોઇએ.

(ગ) ગણુની સ્ત્રી-ગણિકા

ગણુમાં જેઓ હોય અને તે બધાને માટે જે સ્ત્રીઓ રાખેલી હોય, તેમનાં નામ સંસ્કૃતમાં “ગણિકા, યૂથી, યૂધિકા, ગણુસ્ત્રી” વગેરે છે. એક વાત યાદ રાખવી જોઇએ કે, ગણુમાં રહેનારા પુરુષોમાટે જૂદી જૂદી સ્ત્રી નહોતી. ગણુમાં રહેનારા બધાઓ માટે કેટ-

લીક સ્ત્રીઓ રાખેલી હોય, તેનું નામ ગણિકા કહેવાય છે. ગણીની સ્ત્રી હોવાથી તેને ગણિકા, સંઘની (યુથની) સ્ત્રી : હોવાથી યુથી અથવા યુથિકા, એ નામો તે સમયની દેવળતિના લોકોની સામાજિક સ્થિતિ બતાવે છે. એ દેવળતિના મનુષ્યો જ્યાં જ્યાં કુટુંબ બનાવવાની સ્થિતિમાં ન હતા, તેથી તેઓ બધા ભોગો સંઘપૂર્વક ભોગવતા હતા. દેવોનાં વર્ણનોમાં ઘણાજ થોડા દેવોનાં લક્ષ થયેલાં અને પુત્રાદિ પરિવાર થયેલા જણાય છે. ઘણેભાગે તેઓ દેવોના મુખીઓજ હતા. જેમકે અગ્નિ, ઇંદ્ર, વિષ્ણુ, મહાદેવ, વગેરે. ગણુદેવો આ લોકો કરતાં જૂદી બતના છે. દેવોના આ બે ભેદ વાચકોએ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા બેઠાં. ગણુદેવોનું વર્ણન વાચક નીચેના શ્લોકોમાં બેઠ શકશે:—

આદિત્યવિશ્વવસવસ્તુષિતા માસ્વરાડનિલા :

મહારાજિકસાધ્યાશ્ચ રુદ્રાશ્ચ ગણદેવતા :

(અમર ૦ ૧-૧૦)

અર્થાત—“આદિત્ય, વિશ્વ, વસુ, તુષિત, ભાસ્વર, અનિલ, મહારાજિક, સાધ્ય અને રુદ્ર, એ નવ ગણુદેવો છે.” જેઓ તેમનાથી જૂદી બતના છે, તેઓ ગણુદેવ નથી—અર્થાત તેઓ ધર્મપત્ની વગેરે જૂદું રાખીને રહેતા હતા; પરંતુ ગણુદેવોની રહેવાની રીત સંઘપૂર્વક હતી. આટલો ભેદ વાચકો જરૂર ખ્યાલમાં રાખે. જ્યાં સ્ત્રીઓ ઉપર પણ સંઘનોજ અધિકાર હોય છે, ત્યાં પોતાની માલિકીનું મકાન વગેરે બનાવવું, એ પણ મુશ્કેલ હોય છે; કેમકે સ્ત્રીનો એકજ પતિ સાથે સંઘ નક્કી હોય તોજ જ્યાં જ્યાં કુટુંબ થવાનો સંભવ છે. જે સ્થિતિમાં સામુદાયિક જીવનજ ગાળવું પડે છે, તે સ્થિતિમાં જ્યાં કુટુંબની કલ્પના કરવી પણ કઠણ હોય છે; અને તેથી આ ગણુસંસ્થા કૌટુંબિક સંસ્થાની પહેલાંની છે, એમ માનવું બેઠાં.

(૫) ગણુદેવોના બેદ

નીચેના શ્લોકોમાં ગણુદેવોના અંદર અંદરના ભેદોનું વર્ણન પણ વાચક બેઠ શકશે.

આદિત્યા દ્વાદશ પ્રોક્તા વિશ્વેદેવા દશ સ્મૃતાઃ । વસવશ્ચાઽપ્ત સંખ્યાતા પદ્વિંશસ્તુષિતા મતાઃ ॥
આમાસ્વરાશ્ચતુઃ ષષ્ટિર્વાતાઃ પંચાશદૂનકાઃ । મહારાજિકનામાનો દ્વે શતે વિંશતિસ્તથા ॥
સાધ્યા દ્વાદશ વિખ્યાતા રુદ્રાશ્ચૈકાદશ સ્મૃતાઃ ।

આ શ્લોકોમાં ગણુદેવોના આંતરિક ભેદોનું વર્ણન કરેલું છે. ખાર આદિત્ય, દશ વિશ્વેદેવ, આઠ વસુ, છવીસ તુષિત, ચોસઠ આભાસ્વર, એગણપચાસ અનિલ (મરુત્), અસોને વીસ મહારાજિક, ખાર સાધ્ય અને અગિયાર રુદ્ર, એટલા ગણુદેવોના પેટા વિભાગ છે.

જેવી રીતે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્રોમાં જે હજારો બતિભેદો થયા છે, તે ઉપબતિ તરીકે ગણાય છે; તેવાજ પ્રકારના આ ગણુદેવોના પેટા ભેદ છે. વાચક અહીં પૂછશે કે, વૈદિક દેવોના આ ભેદ બતાવ્યા છે, માટે તે શબ્દો ઉપરથી દેવળતિના તિબેટનિવાસી મનુષ્યોનું વર્ણન શી રીતે ઘટાવી શકાય ? આ શંકાના જવાબમાં એટલુંજ કહેવાનું કે, દેવળતિના જે મનુષ્યો પ્રાચીનકાળમાં હિમાલયની ઉત્તરખાંડીએ તિબેટમાં રહેતા હતા, તેઓ પોતાનાં વૈદિક નામોજ રાખતા હતા. આ વિષે મનુમહારાજ પણ કહે છે કે:—

સર્વેષાં તુ સ નામાનિ કર્માણિ ચ પૃથક્પૃથક્ ।

વેદશસ્ત્રેભ્ય એવાદૌ પૃથક્સંસ્થાશ્ચ નિર્મમે ॥

(મનુસ્મૃતિ ૧-૨૨૧)

અર્થાત—“તેમણે બધાનાં નામ તથા જ્યાં જ્યાં કાર્યોનાં નામ પણ વેદમાંનાજ શબ્દો મુજબ પાડ્યાં અને સંસ્થાઓ પણ તે ઉપરથીજ જૂદી જૂદી બનાવી.”

દેવળતિ પોતાને દેવ માનતી અને પોતાના અધિકારીઓનાં નામ ઇંદ્ર, બૃહસ્પતિ

વગેરે રાખતી; તથા ઐત્રી, મારુતી, ગણરાજ વગેરે સંસ્થાઓ બનાવવામાં આવી, તે પણ વૈદિક શબ્દોને અનુસરીને જ તેમણે કર્યું હતું. મનુષ્યે પણ એજ આશય ઉપરના શ્લોકોમાં વર્ણવ્યો છે. તેનું તાત્પર્ય સમજવાથી પૂર્વોક્ત દેવળતિની વ્યવસ્થાનો ખરાબર ખ્યાલ આવી શકશે. અસ્તુ. તાત્પર્ય એ છે કે, દેવળતિના રાજ્યાધિકારીઓનાં ઇંદ્ર વગેરે નામે જોઈને ગભરાવાની કંઈજ જરૂર નથી; કેમકે આ રીતે શબ્દોની સમાનતા હોવી તદ્દન સ્વાભાવિક છે. આ ગણ-દેવોમાં મહારાજિક ગણોના બસોવીસ લેઈ છે. આ મહારાજિકોજ આગળ જતાં “મહારાજિક” નામથી આર્યોના ઇતિહાસમાં સુપ્રસિદ્ધ થયા છે, કે જે મહારાષ્ટ્રકો હાલના “મરાઠા” છે.

મહારાજિક, મહારાષ્ટ્રિક, મહારઠ્ઠા, મરહઠ્ઠા, મરાઠે, મરાઠા, આ રીતે રૂપરૂપાન્તર અર્થઘટ્ટનેજ હાલનો “મરાઠા” શબ્દ થયો છે. તિબેટની દેવળતિની કેટલીએ બતો ઉત્તર-ભારતમાં આવી અને ત્યાંથી દક્ષિણભારતમાં ઉતરી આવી, એ વાત પણ ઇતિહાસમાં સુપ્રસિદ્ધ છે. આ રીતે બતિઓ અનેક કારણોથી સ્થાનમાં ફેરફાર કરે છે. ઇંગ્લેંડ વગેરે દેશોમાંથી કેટલીએ બતો અમેરિકામાં ગઈ; અને તેઓ ત્યાં રહ્યા તે વખતે તેમણે ત્યાંનાં પોતાનાં ગામ, ડુંગરા અને તળાવોનાં નામ પોતાના દેશ ઇંગ્લેંડના જેવાંજ રાખ્યાં. જેમકે:—

ઇંગ્લેંડનાં નામ

અમેરિકાનાં નામ

ચાર્ક

ન્યૂ-ચાર્ક

ઇંગ્લેંડ

ન્યૂ-ઇંગ્લેંડ

સાઉથ વેલ્સ

ન્યૂ-સાઉથ વેલ્સ

આ પ્રમાણે જેમ યૂરોપવાસીઓએ અમેરિકામાં પોતાનાં કેટલાંય નવાં નામ આપેલાં છે; તેમ કેટલીક બતિઓ ભારતવર્ષમાંથી ગ્રીસમાં જઈને રહી હતી, તેમણે પણ ગામો અને સ્થળોનાં નામ ભારતવર્ષનાંજ ગામો અને સ્થળોનાં જેવાંજ પાડ્યાં હતાં.

ભારતવર્ષમાં મેરુ, સુમેરુ વગેરે પર્વતોનાં નામ તથા કુરુદેશનું નામ પણ ત્રિવિષ્ટપમાંથી ત્યાં આવી વસેલા લોકોએજ પાડેલાં છે. ઉત્તરકુરુદેશ તિબેટની ઉપર છે અને કુરુદેશ ભારતવર્ષમાં છે. આ નામો દર્શાવી આપે છે કે, એમાં એક સ્થાનનો બીજા સ્થાન સાથેનો સંબંધ, આપણે ઉપર બીજા દેશવાસીઓના વ્યવહારમાં જોયો તેવીજ બતનો છે; કેમકે મનુષ્યસ્વભાવ ઘણેભાગે સર્વત્ર સમાનજ હોય છે.

મહારાષ્ટ્રનાં અનેક ગામો અને બતિવાચક નામો તેમનો દેવાદિ પ્રાચીન બતિઓ સાથેનો સંબંધ દર્શાવી આપે છે. તેનું વર્ણન આગળ યથાયોગ્ય સ્થાને આવશે. અહીં એટલુંજ બતાવવાનું છે કે, ગણદેવોમાં જેઓ મહારાજિક ગણ હતા, તેઓમાંથી કેટલાય લોકો મહારાષ્ટ્રમાં આવી વસ્યા હતા; અથવા હાલના મરાઠાઓ દેવળતિના મહારાજિકોજ છે, એમ કહેવું તે પણ અનુચિત નથી—અર્થાત્ ગણદેવોના મહારાજિકોજ હાલના મરાઠાઓરૂપે દેખાય છે. આ વાત સિદ્ધ કરે છે કે, દેવળતિ મનુષ્યબતિજ હતી; પરંતુ તે બતિ પોતાને ‘દેવ’ કહેવડાવતી હતી.

ગણદેવોમાં મરુત્ છે. મરુત્ શબ્દની સાથે સંબંધ રાખનારા શબ્દો મર્ત, મર્ય, મર્ત્ય વગેરે છે, તે પણ મનુષ્યવાચકજ છે; તથા વેદભાષ્ય રચતાં શ્રી સાયણાચાર્યજીએ પણ લખ્યું છે કે, આ મરુત્ પહેલાં મનુષ્ય હતા અને પાછળથી તેઓ દેવ થયા. જુઓ:—

મર્યાસો મારકા મનુષ્યરૂપા વા મરુતઃ । પૂર્વ મનુષ્યાઃ સન્તઃ પશ્ચાત્ સુકૃતવિશેષેણ

હ્યમરા આસન્ ॥

(ઋગ્વેદ સાયનભાષ્ય ૧૦-૭૭-૨)

અર્થાત્—“મરુત્ પહેલાં મનુષ્યરૂપેજ હતા, પરંતુ વિશેષ સત્કાર્યો કરવાથી તેઓ દેવ

થયા.” સાયણુચાર્યજીના આ કથનથી સમન્વય છે કે, મનુષ્યોમાંથીજ કેટલાકોને મરુત નામના ગણદેવોમાં સમાવવામાં આવ્યા હતા. મરતાંસુધી લડનારા મરુત (મર+ઉત્) કહેવાય છે. અર્થાત્ આ “ મરુત ” મહાશૂરવીરોનું નામ છે; અને આ જાતિની વિશેષ શૂરવીરતાને લીધેજ દેવજાતિએ તેમને અપનાવ્યા હશે—અર્થાત્ તેઓ પહેલાં ભારતવર્ષના રહેવાસી હોવાથી મનુષ્ય કહેવાતા હતા, પરંતુ પાછળથી ત્રિવિધપ(તિબેટ)માં દાખલ થવાથી તેમનો સમાવેશ ‘ દેવજાતિ ’ માં થવા લાગ્યો; અને તેમને દેવોના અધિકાર મળ્યા. દેવત્વ પ્રાપ્ત કરવાથી વિશેષ અધિકાર પ્રાપ્ત થાય છે, એ તો સ્પષ્ટજ છે. હાલમાં પણ આવા ભેદ દેખાઇ આવે છે. જેમકે:—કોઈએક હિંદી મનુષ્યને જે પુત્ર થયા હોય, તેમાંના એકનો જન્મ ભારતવર્ષમાં અને બીજાનો ઇંગ્લેંડમાં થયો હોય તો ઇંગ્લેંડમાં જન્મેલા પુત્રને તે માત્ર ત્યાં જન્મ્યો છે એટલાજ ખાતર કેટલાયે ખાસ અધિકારો અંગ્રેજી સામ્રાજ્યમાં મળે છે. એજ પ્રમાણે આ મનુષ્યજાતિના વીરો દેવોના સૈન્યમાં દાખલ થયા; દેવરાજ ઇંદ્રની ફેાજમાં સદાયે રહેવા લાગ્યા; દેવજાતિના કલ્યાણને ખાતર રાક્ષસો વગેરે સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા; દેવસ્થાન—અર્થાત્ તિબેટમાં રહેવા લાગ્યા; અને ત્યાંજ તેમનાં બાળબચ્ચાં પેદા થવા લાગ્યાં—અર્થાત્ દેવરાજ્ય સાથે તેમનો હિતસંબંધ દૃઢ થયો, એટલે તેઓ પણ ‘ દેવ ’ કહેવાયા.

છેક હાલમાં પણ ભારતવાસીઓને રાષ્ટ્રસંઘ પરિષદમાં દાખલ કરવા યોગ્ય ગણ્યા છે; તેનું કારણ એજ છે કે, યૂરોપના ગત મહાયુદ્ધમાં ભારતવાસીઓ યૂરોપમાં જઈને ત્યાં અંગ્રેજોના પક્ષમાં રહીને લડ્યા હતા. એજ રીતે દેવોના પક્ષમાં રહીને તથા દેવોના શત્રુઓ સાથે યુદ્ધ કરીને ઘણા પ્રાચીનકાળમાં જે ભારતવાસીઓ દેવજાતિમાં દાખલ થયા હતા, તેમનું નામ મરુત છે અને તેઓ ગણદેવ છે—અર્થાત્ તેઓ પણ ત્યાં સંઘપૂર્વક રહેતા હતા.

(ચ) ગણુજીઓ

ગણુદેવોનો પરિવાર અર્થાત્ સ્ત્રી વગેરે સાથે રહેવું, સંતાન વગેરે ઉત્પન્ન કરવાં, એ બધું કુટુંબની રીતે ન હતું—અર્થાત્ જે રીતે આપણા હાલના વ્યવહારોમાં એક માણસ પોતાના સ્વતંત્ર ઘરમાં રહે છે; પોતાની સ્વતંત્ર સ્ત્રી સાથે રહે છે; અને પોતાનાં સંતાન સ્વ-સ્ત્રીમાંજ ઉત્પન્ન કરે છે, તેમ ન હતું. તાત્પર્ય કે, માણસો પોતાનું જૂઠું કુટુંબ છે એમ માનીને તેમનું ભણું કરવાનો બોલે પોતાને માથે લઈને સઘળા વ્યવહારો કરે છે; તે પ્રમાણે તે ગણુદેવોમાં ન હતું. ગણુસંસ્થા પ્રમાણે રહેવાનું તાત્પર્ય એજ છે કે:—

(૧) તેમને પોતાનું ઘર હોતું નથી.

(૨) પોતાની અલગ સ્ત્રી હોતી નથી.

(૩) જૂઠાં સંતાનો નથી હોતાં, કે જેથી તેમનો વંશ વધે.

(૪) તેઓ અભિમાન લઈ શકે તેવી કોઈ ખાનદાની મિલકત તેમાંના કોઈપાસે હોતીનથી.

(૫) તે બધાઓનો અધિકાર એકસરખો હોય છે. કોઈનો પણ ઉંચો કે નીચો દરજ્જો હોતો નથી.

(૬) તેમનું ભોજન, રહેવું—સહેવું, વગેરે એકઠું અને બધાનું સૈયાદંજ હોય છે.

(૭) જે કંઈ માલમિલકત હોય તે ઉપર બધાનો સરખોજ અધિકાર હોય છે.

(૮) જે કોઈ કાર્ય કરવું હોય તે પણ તેઓ બધા એકત્ર થઈને કરે છે—અર્થાત્ સંપૂર્ણ રીતે સંઘજીવન(સોશિયલ ઓર્ગેનાઇઝેશન)ગાળવાની પ્રથાએ દેવગણુમાં હતી.

આપણા હાલના જીવનવ્યવહારમાં અને તેમના જીવનવ્યવહારમાં આટલો ભેદ છે તેવાત વાચકોએ સૌથી પ્રથમ બરાબર યાદ રાખવી જોઈએ. આપણું હાલનું જીવન

એ “કૌટુંબિક” (ફેમીલી લાઇફ) જીવન છે; અને તેમનું “સંઘ” (કૌમ્યુનલ લાઇફ) જીવન હતું. તેમના રીતરિવાજ વગેરે વાચકોના ખ્યાલમાં ખરાબર નહિ આવે, તો તેમના ઇતિહાસની કેટલીયે વાતો સમજવી મુશ્કેલ પડશે; માટે દેવભતિની રહેણીકરણી તથા ગણ-દેવોની રહેણીકરણી ખરાબર સમજ લેવી અત્યંત જરૂરની છે. ગણદેવોના સંઘમય જીવનનો વિચાર કરવામાં તેમની ગણજીઓનો પણ વિચાર કરવો આવશ્યક છે; કેમકે તેથીજ તેમના સ્ત્રીસંબંધનું ઠીકઠીક જ્ઞાન થશે. જો કે થોડાક માણસો જન્મપર્યંત બ્રહ્મચારી પણ રહેતા હશે; પરંતુ સમાજના સઘળા લોકો પૂર્ણ બ્રહ્મચર્ય પાળી શકતા નહિ હોવાથી સમાજની સુવ્યવસ્થાનેજ ખાતર પુરુષોની સાથે સ્ત્રીઓની યોજના કરવામાં આવે છે.

(છ) લગ્નની પાંચ પદ્ધતિઓ

આ સ્ત્રીઓની યોજના અનેક પ્રકારે કરવામાં આવે છે. જેમકે:—

(૧) ગણસ્ત્રીપદ્ધતિ, (૨) સહોદરસ્ત્રીપદ્ધતિ, (૩) નિયોગપદ્ધતિ, (૪) અસ્થિરલગ્ન-પદ્ધતિ અને (૫) સ્થિરલગ્નપદ્ધતિ.

હાલ આપણા ભારતવાસીઓમાં અર્થાત્ હિંદુઓની ઉચ્ચ જાતિઓમાં “સ્થિરલગ્ન-પદ્ધતિ” પ્રચલિત છે. એ “સ્થિર લગ્નપદ્ધતિ”માં એક વાર લગ્ન કર્યા પછી તે જન્મપર્યંત સ્થિર રહે છે—અર્થાત્ બેમાંથી એકનું મૃત્યુ થતાંસુધી તે લગ્નબંધન રહે છે; અને તેમાં કોઈ પણ કારણથી કોઈ પણ પ્રકારની શિથિલતા કરી શકાતી નથી.

“અસ્થિર-લગ્નપદ્ધતિ” યૂરોપ, અમેરિકા વગેરે દેશોમાં તથા મુસલમાન રાજ્યોમાં પ્રચલિત છે.

આ પદ્ધતિની વિશેષતા એ છે કે, પતિપત્નીને સંબંધ કોઈ વખત તૂટી પણ જાય છે. રાજ્યાધિકારીઓ સમક્ષ જઈને ‘અમે અમારાં લગ્નબંધન તોડવા ઇચ્છીએ છીએ’ એમ કહેવાથી તે વિવાહિત સ્ત્રીપુરુષ ફારગતી લઈ શકે છે; પરંતુ ઉપરની “સ્થિર લગ્ન સંસ્થા” માં તેવી છૂટ નથી. સનાતન વૈદિક ધર્મની વિશેષતા આ સ્થિર લગ્નપદ્ધતિમાંજ છે. અસ્થિર લગ્નપદ્ધતિ અને સ્થિર લગ્નપદ્ધતિમાં પરસ્પર ભેદ એટલોજ છે.

ત્રીજી “નિયોગ પદ્ધતિ” છે. એમાં અમુકજ સમયને માટે લગ્નસંબંધ થાય છે. આ સમય ઘણે ભાગે બે-ત્રણ વરસનો હશે; કેમકે સંતાન ઉત્પન્ન થતાં સુધીનીજ તેની હદ હોય છે. જો સંતાન પહેલા વર્ષમાંજ થયું તો તેટલોજ સમય અથવા તેથી વધારે વખત સુધી આ લગ્નસંબંધ રહી શકે છે; અને નક્કી કરેલો સમય પૂરો થતાં તે સંબંધ આપોઆપ તૂટી જાય છે. આ પદ્ધતિ પ્રાચીનકાળના આર્યોમાં હતી, પરંતુ હાલમાં તે કોઈ પણ દેશમાં ચાલુ નથી. પ્રાચીનકાળમાં પણ તેનો ઉપયોગ તો આપત્કાળેજ કરવામાં આવતો હતો. સાર્વત્રિક ન હતો.

ત્યારબાદ “સહોદર પદ્ધતિ” જોવા જેવી છે. સગા ભાઈ-એટલે કે એકજ માતાથી ઉત્પન્ન થયેલા ભાઈઓ સહોદર કહેવાય છે; અને એક પિતાથી જુદી જુદી માતાને પેટ ઉત્પન્ન થયેલા ભાઈઓ સર્વીય ભાઈ (ઝોરમાન ભાઈ) કહેવાય છે. આ સહોદર પદ્ધતિમાં આ બધા ભાઈઓનું ‘સૈયાઈ’ લગ્ન એક સ્ત્રી સાથે થાય છે. જેમકે, પાંચ પાંડવો દ્રૌપદીને પરણ્યા હતા. આ જાતનાં લગ્નો હાલમાં પણ હિમાલયની કેટલીક પહાડી જાતિઓમાં પ્રચલિત છે. પાંડવોના સમયમાં પણ હિમાલયની પહાડી જાતિઓમાંજ એ રિવાજ પ્રચલિત હતો અને ભારતવર્ષમાં તે કદી પણ ચાલુ થયો ન હતો. પાંડવોનો જન્મ હિમાલયના ડુંગરાઓમાં થયો હતો અને તેમની બાલ્યાવસ્થા પણ ત્યાંજ વીતી હતી, તેથીજ પાંડવોને પણ એવું લેણું

લક્ષ કરવાની બુદ્ધિ સૂઝી; નહિ તો “સ્થિરલક્ષ” કરનારા આર્યોમાં આ પ્રમાણે “સહોદરસ્ત્રી-પદ્ધતિ”નું લક્ષ થવું અસંભવિતજ હતું.

પાંડવોના આ “સહોદર સ્ત્રીપદ્ધતિ”ના લક્ષથી સ્પષ્ટ પ્રતીત થાય છે કે, પાંડવો અને કૌરવો નજીકના ‘સાપત્ન’ ભાઈ ન હતા. તેમનામાં કોઈપણ પ્રકારનો ભાઈનો સંબંધ હશે તો તે બહુજ દૂરનો હશે. મહાભારતમાં તેઓને પિતરાઈ ભાઈ લખ્યા છે, છતાં પણ તે યુક્તિ-પુરઃસર લાગતું નથી; કેમકે ભારતીય આર્યોમાં આ જાતનાં એકત્ર લગ્ન કરવાની પદ્ધતિ પ્રાચીનકાળમાં ન હતી, તેમ પાછળથી પણ તે ચાલુ થઈ ન હતી. ભારતીય આર્યોમાં તો માત્ર પાંડવોનાંજ આ એકત્ર લક્ષ થયાં છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, તેઓ કોઈ જૂદા પ્રાંતની જૂદી જાતિના, ખાસ કરીને હિમાલયની કોઈ પહાડી જાતિના હતા. આ વિષે વધારે વિચાર અમે આગળ લગ્નપ્રકરણમાં વિશેષ પ્રકારે કરીશું. અત્રે તેનું માત્ર દિગ્દર્શનજ કયું છે. અસ્તુ. આ રીતે અનેક ભાઈઓ વચ્ચે એક સ્ત્રી કરવાનો રિવાજ હિમાલયમાં હાલ પણ પ્રચલિત છે.

એ પછી “ગણુસ્ત્રી પદ્ધતિ” નો વિચાર કરીએ. આ ગણુના બધા પુરુષોમાટે કેટલીક સ્ત્રીઓ રાખેલી હોય છે. માની લઈએ કે, મરુદગણુ અથવા મહારાજિક ગણુની પુરુષસંખ્યા પાંચસો કે હજાર છે; તો તે બધા પુરુષોમાટે બસો-ત્રણસો કે જરૂર પ્રમાણે ઓછીવત્તી સ્ત્રીઓ પણ રાખતા હતા. તેમનાં નામ ‘ગણુસ્ત્રી’ છે. ગણુની આ સ્ત્રીઓ-અર્થાત્ ગણુના બધા પુરુષોમાટે રાખેલી જે સ્ત્રીઓ તેમનાંજ નામ ‘ગણિકા’, ‘વારસ્ત્રી’ છે. ગણિકા ગણુની સ્ત્રીને કહે છે, અને તેને ‘વારસ્ત્રી’ પણ કહે છે; કેમકે ‘વાર’ શબ્દનો અર્થ પણ ‘ગણુ’-‘સમૂહ’ વગેરે થાય છે, કે જે શબ્દો “સમુદાયની સ્ત્રી” એજ ભાવ પ્રદર્શિત કરે છે.

‘વાર’ શબ્દનોઅર્થ ‘દિન’ અથવા ‘દિવસ’ પણ થાય છે. આ અર્થ લેતાં એવા અર્થ પણ નીકળશે કે, આ સ્ત્રી અમુક ગણુત્રીનાજ દિવસોમાટે-અર્થાત્ ગણુના પ્રત્યેક પુરુષમાટે મુકરર કયું હશે કે, અમુક સ્ત્રી તેની સાથે અમુક દિવસમાટે રહેશે, અને તે પછી બીજા પાસે રહેશે. જેમ દ્રૌપદી જે માસ બાર દિવસ સુધી એક એક પતિની કંમપૂર્વક સેવા કરતી હતી તે પ્રમાણે; પરંતુ દ્રૌપદી ગણુસ્ત્રી ન હતી, પણ એક કુટુંબમાં જન્મેલા બધા ભાઈઓની સ્ત્રી હતી. માત્ર દિવસોની ગણુત્રીને ખાતરજ અત્રે તેનું દંટાંત આપ્યું છે-અર્થાત્ ગણિકા, વારસ્ત્રી, વારયોષિતા, ગણુસ્ત્રી, વગેરે શબ્દ દેવોની ગણુસંસ્થાની રહેણીકરણી વગેરે દર્શાવી આપે છે.

હાલમાં ‘ગણિકા’ વગેરે શબ્દો વ્યભિચારિણી સ્ત્રીના અર્થમાં વપરાય છે; પરંતુ ગણુસ્ત્રીઓની સંસ્થા જ્યારે દેવોના રાજ્યમાં પ્રચલિત હતી, ત્યારે તેમાં વ્યભિચારની કલ્પના પણ ન હતી.

ઋતુસમયે મહીનામાં મુકરર તિથિઓમાંજ સ્ત્રીસંબંધ કરવો; જે સ્ત્રીના દિવસો બીજા કોઈ ગણુ સાથે મુકરર થયા હોય તે સાથે સંબંધ ન કરવો; વગેરે તેમના એવા નિયમો હતા કે જેથી તેમનામાં વ્યભિચારી ભાવો ઉત્પન્ન થતા ન હતા. પરંતુ હાલની ગણિકાઓનો વ્યવહાર તેમના કરતાં બહુ જૂદાજ પ્રકારનો હોવાથી હાલની ગણિકાઓ વ્યભિચારિણી છે, અને તે સમયની ગણુસ્ત્રીઓ વ્યભિચારિણી ન હતી. તે સિવાય કુટુંબ-સંસ્થાનો પ્રચાર થયા પછી-અર્થાત્ સ્થિરલક્ષ પદ્ધતિ ચાલુ થયા પછી વ્યભિચારની જે કલ્પના કુટુંબવાળા લોકોમાં હોય છે; તે વ્યભિચારનીજ કલ્પના બરાબર તેજ ભાવમાં ગણુસ્ત્રીવ્યવહાર, સહોદર સ્ત્રીવ્યવહાર, નિયોગવ્યવહાર અને અસ્થિર લક્ષ કરનારા સમાજોમાં ઉત્પન્ન થતી નહિ. જુઓ, આપણમાં તો એવાજ ભાવો હોય છે કે કોઈ પારકી સ્ત્રી આપણથી મોટી હોય તો માતા, બરાબર હોય તો બહેન અને નાની હોય તો પુત્રીસમાન ગણવી. આ ભાવ આપણમાં

બહુ ઉંચો અને પવિત્ર મનાય છે; પરંતુ યૂરોપમાં તો એવા ઉચ્ચભાવોની સૌ લોકો મશ્કરીજ કરે છે અને કહે છે કે, આ વિચાર કેવા મલીન છે ! યૂરોપના એ લોકો આ ઉચ્ચ ભાવને એટલો હાસ્યાસ્પદ એટલાજ માટે માને છે કે, તેમને ત્યાં ગાંધર્વલક્ષ પદ્ધતિ અને અસ્થિરલગ્ન પદ્ધતિ ચાલુ છે. આથી તેઓ માને છે કે, પોતાનો પ્રેમસંબંધ અનેક સ્ત્રી સાથે હોઈ શકે. જેઓ પ્રત્યેક સ્ત્રી સાથે પોતાના પ્રેમસંબંધને શક્ય માનતા હોય, તેમને ઉપરના આર્ય વિચારો કયાંથીજ ઉચ્ચ લાગે ? પરંતુ ભારતવર્ષમાં તો સ્થિરલગ્ન પદ્ધતિ ઉચ્ચ વર્ણોમાં પ્રચલિત પણ થઈ ચૂકેલી હોઈને ભારતવાસીઓનાં લગ્ન મૃત્યુપર્યંત તૂટી શકતાંજ નથી. એકવાર લગ્ન કર્યા પછી બીજી સ્ત્રીની સાથે તેનો સંબંધજ થવો મુશ્કેલ હોય છે; અને આવી દૃઢ ભાવનાવાળા ઉચ્ચ લોકોમાંજ પોતાની સ્ત્રીસિવાયની બીજી સ્ત્રીઓ માટે ભોગેચ્છાવિનાના ઉપલા ઉચ્ચ ભાવો જાગ્રત રહી શકે તેમ છે.

આ વાત અત્રે વિસ્તારપૂર્વક દર્શાવવાની જરૂર એટલાજ માટે છે કે, વાચકોના મનમાં નક્કી થઈ જાય કે, વ્યભિચાર ઉપર ઘુણની કલ્પના કૌટુંબિક લગ્નપદ્ધતિ શરૂ થયા પછીજ ઉત્પન્ન થવી સ્વાભાવિક છે, તે પહેલાં નહિ. ગણસ્રીપદ્ધતિ જે વખતે પ્રચલિત હશે, તે વખતે એક સ્ત્રી સાથે કેટલાક દિવસ સંબંધ થયા પછી બીજી સ્ત્રી સાથે પણ સંબંધ થવાનોજ હોય છે. એટલે જીવનપર્યંત એક સ્ત્રીથી સંતુષ્ટ રહેવાની ઉચ્ચ કલ્પના તેઓમાં પેદા થવીજ અસંભવિત છે, તેથી વ્યભિચારવિષે જે ઘુણ જેટલી હદસુધી હાલ આપણામાં છે; તે ગણસ્રીપદ્ધતિના દિવસોમાં દેવજાતિના લોકોમાં તે વખતે ઉત્પન્ન થવી અસંભવિતજ હતી.

હવે અહીં કહેવાનું એ છે કે, આ ગણદેવોની ગણસ્રીની પ્રથા તે ગણદેવોની સાથેજ ભારતવર્ષમાં પ્રચલિત થઈ અને હાલની ગણિકાઓના વિકૃત સ્વરૂપમાં ફેરવાઈ ગઈ. અમે આ પહેલાં બતાવ્યુંજ છે કે, “મહારાજિક” નામના ગણદેવ મધ્યભારતમાં આવી વસ્યા અને હાલમાં તેમના દેશનું નામ મહારાષ્ટ્ર અથવા મરાઠાદેશ કહેવાય છે. એજ રીતે બીજા બીજા ગણદેવો બીજા બીજા દેશોમાં વસ્યા હતા તથા તેમની સાથે તેમની ગણસ્રીઓ પણ ત્યાં આવી હતી. તાત્પર્ય એ છે કે, ભારતવર્ષની હાલની ગણિકાઓની પ્રથા એ પ્રાચીન ગણદેવોની પ્રથા છે. આથી માત્ર ગણદેવજ મનુષ્ય હતા એમ નહિ, પણ સમસ્ત દેવજાતિ પણ મનુષ્યરૂપેજ હતી, એમ પણ સિદ્ધ થાય છે.

આટલા વિચાર ઉપરથી સિદ્ધ થયું કે, ગણદેવ મનુષ્યોજ હતા તથા દેવજાતિ પણ મનુષ્યજાતિજ હતી, અને માત્ર તે જાતિનું નામજ ‘દેવ’ હતું. હવે એ ગણદેવોમાંની અપ્સરાઓવિષે વિચાર કરીશું.

(જ) અપ્સરાઓ

ઉપર દેવ્યોનિઓની ગણત્રીમાં “અપ્સરસૂ” શબ્દ આવ્યો છે, તેજ અપ્સરાઓ છે. દેવ્યોનિ, એ મિશ્રજાતિની સંતતિ હોવાવિષે પહેલાં લખાઈ ચૂક્યું છે. દેવ્યોનિ જાતિઓ, એ દેવજાતિના પુરુષ અને બીજી જાતિની સ્ત્રીથી ઉત્પન્ન થઈ હતી. અપ્સરાઓ પણ એમાંનીજ એક છે. દેવજાતિના પુરુષોનો સંબંધ કોઈ સુંદર સ્ત્રીઓ સાથે થવાથી આ સુંદરીઓની ઉત્પત્તિ થઈ. આ જાતિમાં જે પુરુષ જન્મ્યા હશે તેઓનાં નામ વિદ્યાધર વગેરે અનેક છે; અને જે સ્ત્રીઓ હતી તેમનું નામ અપ્સરા હતું. આ અપ્સરાઓ ગણદેવોના વિલાસને ખાતર તથા બીજા બીજા દેવોના વિલાસને માટે રાખેલી હતી; તથા નાયબું, ગાયું વગેરે કામ તેમને સોંપેલું હતું. ઇંદ્રાદિ દેવોના દરબારોમાં અપ્સરાઓના નાચ થતા હતા. આ નાચનાં વર્ણન પુરાણો અને ઇતિહાસોમાં પણ પુષ્કળ છે. ઇંદ્રની સભામાં પુરુરવારાજ ગયા હતા; તેમના

સન્માનમાટે ત્યાં ઉર્વશીનો નાચ થયો હતો. એજ રીતે વિશ્વામિત્ર પણ કોઇ અપ્સરાની પાછળ ઇંદ્રસભા સુધી જઈ પહોંચ્યા હતા. અર્જુન શસ્ત્રાશ્રવિદ્યા શીખવા માટે ઇંદ્ર પાસે જઈને કેટલાયે વર્ષ રહ્યો હતો, તે વખતે ઉર્વશી તે વીર અર્જુન ઉપર મોહિત થઈ હતી; પરંતુ અર્જુને પૂર્ણ બ્રહ્મચર્ય પાળવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો તેથી ઉર્વશીની ઇચ્છા સફળ થઈ નહિ, વગેરે અનેક કથાઓ મહાભારત આદિ ગ્રંથોમાં છે. એ ઉપરથી સમજાય છે કે, આ સુંદર અપ્સરાઓ સ્વર્ગની કામિનીઓ હતી અને તેમનો ભોગસંબંધ દેવો અને માનવો સાથે સરખા જોવાજ હતો.

એ વાત પ્રખ્યાત છે કે, દેવરાષ્ટ્રમાં-સ્વર્ગમાં-અર્થાત્ તિબેટમાં-જ્યારે સત્કર્મ કરનારા મનુષ્યો જઈ વસતા હતા, ત્યારે ત્યાં તેમને મનગમતી અપ્સરાઓ મળતી હતી. અમે આગળ ઉપર બતાવીશું કે, યજ્ઞથી સ્વર્ગપ્રાપ્તિ થવાની મૂળ કલ્પના કેવી છે અને શી રીતે તે યજ્ઞ કરનાર મનુષ્યોને સ્વર્ગમાં સ્થાન મળતું હતું. વાચક જ્યારે તે વર્ણન વાંચશે, ત્યારે તેને તે વખતની વાસ્તવિક સ્થિતિની કલ્પના બરાબર આવી જશે; પરંતુ અહીં તો અપ્સરાઓની પ્રાપ્તિની કલ્પનાનેજ જોવી છે.

અમુક ખાસ કાર્યો કરવાથી ભારતવર્ષનાં મનુષ્યો તિબેટમાં રહેવાલાયક ગણાતાં હતાં-અર્થાત્ તેમને સ્વર્ગીય નાગરિકતાના અધિકાર (રાઈટ્સ ઓફ સિટીઝનશીપ) મળતા હતા; અને તે અધિકારોમાં સ્વર્ગીય અપ્સરાઓ સાથે સંબંધ કરવો, એ પણ એક અધિકાર હતો!!! આથી સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે કે, દેવોના રાજ્યમાં સ્ત્રીવિષયક સ્વતંત્રતા વધારે હતી. વાર્તાઓ સાથે સંબંધ નહિ રાખનારા પુરુષો ભારતવર્ષમાં પવિત્ર ગણાતા હતા અને હાલમાં પણ શુદ્ધ ગણાય છે; પરંતુ દેવોના દેશમાં ગણિકાઓ સાથે અર્થાત્ અપ્સરાઓ સાથે સંબંધ રાખવો, એ પ્રતિષ્ઠાનું અને વિશેષ સભ્યતાનું ચિહ્ન ગણાતું હતું!! અપ્સરાઓ સાથે સંબંધ નહિ રાખનારો એક પણ દેવ ન હતો! એટલુંજ નહિ પણ જે ભારતવાસીઓ દેવત્વના અધિકાર મેળવી દેવોના દેશમાં રહેતા હતા, તેઓને પણ દેવોની સભ્યતાનુસાર અપ્સરાઓ સાથે વિહાર કરવો પડતો અને દેવોની સભામાં થતા અપ્સરાઓના નાચ વખતે ત્યાં હાજર રહેવું પડતું હતું! આ વિષે દેવસભાઓનાં વર્ણન મહાભારતમાં જુઓ. જે રીતે યૂરોપમાં દારૂ નહિ પીનારાઓને પણ હાટલોમાં દારૂની કિંમત ભોજનની સાથે આપવીજ પડે છે, તેમ દેવોના દેશના પ્રતિષ્ઠિત રહેવાસીઓએ અપ્સરાઓ સાથે સંબંધ રાખવોજ પડતો હતો. કેટલાક લોકો ભારતવર્ષમાં યજ્ઞ એટલાજ માટે કરતા હતા કે પોતાને દેવોના દેશમાં રહેવાનું મળે અને સ્વર્ગની અપ્સરાઓ સાથે સંબંધ કરવાનું મળે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેવોની સભ્યતામાં અપ્સરા વગેરેના સંબંધ તરફ હલકી દષ્ટિએ જોવાતું ન હતું.

(ઝ) રાજકારણમાં સ્ત્રીઓ

ભારતવર્ષના કેટલાય સમ્રાટો સ્વર્ગનું રાજ્ય મેળવવાનો-અર્થાત્ ઇંદ્રપદ મેળવવાનો પ્રયત્ન કરતા હતા, ત્યારે તેમના ઉપર ઇંદ્ર આ અપ્સરાઓનો પ્રયોગ અજમાવતો હતો; એટલે કે આ સુંદર અપ્સરાઓને ભારતવર્ષના રાજાઓને ત્યાં ભેટરૂપે મોકલતો હતો. એ સ્વર્ગીય કન્યાઓ અહીં ભારતીય રાજાઓ પાસે આવતી હતી અને તેમને મોહિત કરીને દેવરાજ્ય ઉપર ચઢાઈ કરવાના વિચારો ભૂલાવી દેતી હતી. આ રીતે વિશ્વામિત્ર વગેરે ભારતવર્ષના સમ્રાટો ઉપર સ્વર્ગકન્યાઓનો પ્રયોગ કર્યો હતો; તે કથાઓ સૌ કોઇ જાણે છે અને ઇતિહાસો તથા પુરાણોમાં સુપ્રસિદ્ધ છે. સ્વર્ગની સ્ત્રીઓનું ભારતવર્ષમાં આવવું;

ભારતવર્ષના રાજાઓ સાથે રહેવું; સ્વર્ગરાજ્યના હિતને ખાતર પોતાનું સર્વસ્વ અર્પણ કરવું; અને આ પ્રમાણે આત્મસમર્પણના કાર્યમાં ભારતીય રાજાઓથી સંતાન ઉત્પન્ન કરવાં, વગેરે બાબતો સિદ્ધ કરે છે કે, જેનું નામ સ્વર્ગલોક છે તે હાલનો તિબેટજ છે; અને ત્યાંના દેવ તે માનવોનીજ 'દેવ' નામ ધારણ કરનારી જાતિ હતી તથા તેમની અપ્સરાઓ વગેરે પણ મનુષ્યોના જેવીજ રૂપાળી સ્ત્રીઓ હતી.

જેવી અપ્સરાઓ સુંદર હતી તેવીજ સુંદર ભારતવર્ષની સ્ત્રીઓ તે સમયે ન હતી, એમ માનવાનું કંઈ કારણ નથી. કેમકે જે રીતે દેવરાજ્યની અપ્સરાઓના રૂપ ઉપર ભારતવાસીઓ મુગ્ધ થતા હતા; તેવીજ રીતે ત્રિવિષ્ટપના દેવો પણ ભારતીય આર્યસ્ત્રીઓના રૂપ ઉપર મુગ્ધ થતા હતા. ઇંદ્ર પોતેજ ગૌતમની સ્ત્રી અહલ્યા ઉપર મોહિત થયો હતો; અશ્વિનીકુમાર વ્યવનન્દ્રપિની સ્ત્રીને જોઈને મોહિત થયા હતા; અને દમયંતીનું રૂપ જોઈને મોહિત થયેલા ઇંદ્રાદિ દેવો પણ દમયંતીના સ્વયંવરમાં આવ્યા હતા તથા દમયંતી નળરાજ સાથે લગ્ન ન કરે એવો પ્રયત્ન કરતા હતા. આ બધી માનવચેષ્ટાઓ જોઈને પ્રત્યેક વાંચનારના મનમાં એટલું તો નક્કીજ થાય તેમ છે કે, તિબેટમાં પ્રાચીનકાળમાં જે માનવજાતિ રહેતી હતી, તેનુંજ નામ 'દેવજાતિ' હતું; પરંતુ તેઓ મનુષ્યજ હતા. જો આ સત્ય વાત સૌના મનમાં ઐતિહાસિકરૂપે બરાબર ઠસી જાય તો તેમના મનમાંથી દેવોવિષેનો મોહ તો સૌથી પહેલેજ નીકળી જશે. જે અનેક દેવતાઓની કથાઓ છે, તે માત્ર નામોની સમાનતાને લીધેજ જગતની રચના કરનારા દેવોની કથાઓતરીકે ગણાય છે; અને તેથીજ દેવજાતિના મનુષ્યોનાં પાપ જગતની રચના કરનારા દેવોને માથે મઠી દેવામાં આવે છે; પરંતુ દેવજાતિના મનુષ્યોમાં તથા જગતની રચના કરનારા દેવોમાં ખરું જોતાં માત્ર નામોની સમાનતાસિવાય બીજું કંઈ પણ સમાનતા નથી. જો આટલી સીધી વાત પણ વાચક સમજી લેશે, તો પૌરાણિક કથાઓના સંબંધમાં કેટલાયે ભ્રમો તેમના મનમાંથી દૂર થઈ જશે.

“ ઇંદ્ર ” શબ્દના અર્થ પરમાત્મા, જીવાત્મા, મન, જગતની રચના કરનાર દેવોનો અધિપતિ, તિબેટનિવાસી દેવજાતિનો સમ્રાટ, કોઈ પણ જાતિનો મુખી વગેરે થાય છે. આજ રીતે બીજા પણ કેટલાય દેવવાચક શબ્દોના અર્થ થાય છે; પરંતુ માત્ર તેટલાજ ઉપરથી ભ્રમમાં નહિ પડતાં કોઈ પણ કથામાં દેવવાચક શબ્દ આવે તો ત્યાં જોવું જોઈએ કે, કથા પ્રસંગ કોનો અને કયા પ્રકારનો સંબંધ દર્શાવી રહ્યો છે. આમ વિચારી જોવાથીજ સઘળી બાબતો બરાબર ખુલી જશે; અને દેવજાતિના માનવોનાં પાપ જગતની રચના કરનાર દેવોને માથે કદી નહિ ચઢાવી શકાય.

પુરાણ અને ઇતિહાસના લેખકોએ આખ્યાયિકાઓ લખતી વખતે વિભાગપૂર્વક આખ્યાયિકાઓ લખી નથી; તેથી એક નામની બધી કથાઓ એકઠી દેખાઈ આવે છે. આ વિષે ફરીથી જુઓ:—

શિવ એટલે કલ્યાણરૂપ હોવાથી પરબ્રહ્મનું નામ

“ ” ” ” પરમેશ્વર ” ”

“ ” ” ” જીવાત્માનું ”

“ ” ” ” શિવસંકલ્પ મનનું”

“ ” માનસરોવર તથા કૈલાસના તિબેટના ભાગનો રાજા, કે જે ‘ભૂત’ નામક માનવજાતિ ઉપર રાજ્ય કરતો હતો.

“ ” શિવાજી છત્રપતિ (મહારાષ્ટ્રીય રાજ્યના સંસ્થાપક)

આ બધાં સમાન નામ હોવા છતાં પણ એક અર્થનાં વાચક નથી; અને તેથી તે બધાની કથાઓ સેળસેળ કરી નહિ નાખવી જોઈએ. શિવાજી મહારાજ તદ્દન અર્વાચીન રાજા હોવાથી પુરાણોથી જુદાજ છે; છતાં તેમની હકીકતોમાં પણ “શિવ” નામના કેટલા રાજા અને માનવોની કથાઓ સેળસેળ થયેલી છે, તે પણ એક જોવા જેવીજ વાત છે. અસ્તુ. અત્રે આ ઉપરથી એટલુંજ બતાવવાનું છે કે, તિબેટની દેવનામધારી માનવજાતિની કેટલીયે કથાઓ ઐતિહાસિક હોવાથી પુરાણો અને ઇતિહાસમાં ભળી ગઈ છે. એ બધી વાતો સિદ્ધ કરે છે કે, તિબેટનિવાસી માનવજાતિનું નાશ “દેવ” હતું; પરંતુ તેઓ મનુષ્યજ હતા, અને તેજ કારણથી ભારતીય આર્યોનો સ્વર્ગીય દેવજાતિની સ્ત્રીઓ સાથે શરીરસંબંધ થતો હતો તથા સ્વર્ગના દેવો ભારતીય આર્યસ્ત્રીઓ સાથે પણ સંબંધ કરતા હતા.

તિબેટ શીતપ્રદાન દેશ હોવાથી, અને તેમાં પણ હિમાલયના ડુંગરાઓ વિશેષ શીત-પ્રધાન હોવાને લીધે ત્યાંનાં સ્ત્રીપુરુષો ગૌરવવર્ણનાં તથા સુંદર હતાં, અને હાલમાં પણ એવાંજ છે. તિબેટના લોકો હિમાલયના ડુંગરાઓમાં રહેનારાઓના જેટલા ગૌરવર્ણના નથી, અને તેથીજ હિમાલયના ડુંગરાઓમાં સંક્રીર્ણ જાતિમાં ઉત્પન્ન થયેલી અપ્સરાઓ તિબેટના દેવજાતિના વીરોને તથા ભારતીય વીરોને મોહ પમાડે તેવી સુંદર હતી. આજ કારણથી તેઓ સ્વર્ગની ઇદ્રસભામાં તથા ભારતીય રાજાઓનાં અંતઃપુરમાં દાખલ થઈ શકી હતી.

(૮) અસુર સ્ત્રીઓ

જેમ દેવાંગનાઓ તથા ભારતીય આર્યસ્ત્રીઓ પણ સૌંદર્યમાં એકબીજાથી ઉતરે તેમ ન હતી; તેમ અસુર સ્ત્રીઓ તથા રાક્ષસ સ્ત્રીઓ પણ સૌંદર્યમાં ઓછી ન હતી. હાલના ચિત્રકારો અસુરોના ચહેરા કઠંગા બનાવે છે, છતાં પણ ઐતિહાસિક કથાઓ જોવાથી માલમ પડે છે કે, અસુર સ્ત્રીઓ પણ ઘણી સુંદર હતી. પાંડવોના ઘરમાં કુંતીપુત્ર ભીમસેન-નું લગ્ન હિડંગા રાક્ષસી સાથે થયું હતું. મહાભારતમાં જોવાથી જણાય છે કે, આ લગ્નમાં કુંતી, ધર્મરાજ, અર્જુન વગેરેની પૂર્ણ સંમતિ હતી. જો હિડંગા રાક્ષસીનો ચહેરો કદ્રૂપો અને કઠંગો હોત, તો એમાં કુંતીની સંમતિ મળવી અસંભવિતજ હતી; કેમકે ભીમ ઉત્તમ ગૌરવર્ણનો અને સુંદર હતો. પોતાના સુંદર અને ગોરા પુત્રનું લગ્ન કદ્રૂપી, કાળી અને વિજાતિની સ્ત્રી સાથે કરવાની સંમતિ કોઈપણ માતા આપેજ નહિ. આથી સિદ્ધ વાત છે કે, હિડંગા સુંદર હતી. વાસ્તવમાં “અસુર” જાતિ હાલના પારસીઓના જેવીજ ગૌરવર્ણ અને રૂપ વગેરે ગુણોવાળી હતી. પારસીઓ “અસુરોપાસક” છે. બધી અસુરોપાસક જાતિઓ પારસીઓના જેવીજ હતી. અસુરોપાસક લોકો અસુર નામથીજ પ્રસિદ્ધ હતા. હાલના “એસિરિયા” દેશની આસપાસની જાતો પણ અસુર નામવાળી હતી.

બાણાસુરની કન્યાનું લગ્ન યાદવોને ઘેર થયું હતું, વગેરે બધી કથાઓ જોવાથી અને વિચારવાથી સમજાય છે કે, અસુરજાતિનાં સ્ત્રીપુરુષ આર્યોના જેવાંજ સુંદર અને મનુષ્યના જેવાંજ દેહધારી હતાં, તોપણ દેવોના સંબંધમાં તો શકાજ શી હોઈ શકે? અર્થાત આ દૃષ્ટિએ પણ વિચાર કરવાથી માલમ પડે છે કે, અસુર, સુર વગેરે આપણાં જોવા માનવીઓજ હતા અને તેમને પરસ્પર શરીરસંબંધ પણ થતા હતા.

(૯) ત્રણ જાતિઓ

મહાભારતકાળમાં અર્થાત કૌરવપાંડવોના સમયમાં આ ભૂમંડળ ઉપર ત્રણ જાતિઓ હતી. ભારતવર્ષમાં આર્યજાતિ, ત્રિવિઠપ(તિબેટ)માં દેવજાતિ, અને તિબેટની પશ્ચિમે અસુર-

ભતિ રહેતી હતી. એ દરેક ભતિમાં અનેક ઉપભતિઓનો સમાવેશ થતો હતો; પરંતુ તેનો વિચાર પાછળથી કરીશું. પહેલાં દેવભતિની પેટાભતિઓનો વિચાર કર્યો છે, તેજ રીતે અસુરભતિઓવિષે પણ આગળ વિચાર કરીશું. અહીં તો માત્ર એટલું જ જણાવવાનું છે કે, આ ત્રણે ભતિઓમાં એકબીજા સાથે યુદ્ધ થતાં હતાં; લગ્ન થતાં હતાં તથા પરસ્પર ભિન્નતા તથા દ્વેષ વગેરે પણ થતાં હતાં; અને એવું હોવાથી એ બધાંને મનુષ્યજ માનવાં જોઈએ. હાલમાં હિંદુ, બાપાની, રૂસી, યુરોપીયન એ બધા જૂદા જૂદા દેશના રહેવાસીઓ મનુષ્યજ છે; તેમ પ્રાચીન સમયના ભારતમાં આર્ય, તિબેટમાં દેવ અને ઇરાન વગેરે દેશોમાં પણ અસુર નામના મનુષ્યોજ રહેતા હતા. આથીજ તેઓમાં પરસ્પર લગ્ન, દ્વેષ, ભિન્નતા વગેરે હાલની પેઠે થયા કરતાં હતાં. આથી પણ સિદ્ધ થાય છે કે, આ બધા જૂદી જૂદી ભતિના માણસોજ હતા અને કોઈપણ ભતનાં બીજાં પ્રાણી ન હતા.

(૬) ત્રણ ભતિઓની સંસ્કૃતિ

અસુરો મોટાભાઈ અને દેવો નાનાભાઈ કહેવાય છે, તેનું સ્પષ્ટ તાત્પર્ય એ છે કે, તિબેટવાસી દેવો કરતાં અસુરો પહેલા ઉન્નતિને શિખરે પહોંચ્યા હતા. તિબેટની પશ્ચિમ-દિશામાં નાનામોટા અનેક દેશોમાં અસુરભતિ રહેતી હતી અને તે દેવભતિની ઉન્નતિ થયા પહેલાં ઉન્નતિને શિખરે પહોંચેલી હતી. અસુરભતિનું રાજ્ય ભૂમંડળ ઉપર ચારે દિશાએ ફેલાયું હતું અને તેઓ સર્વ ભતના ઉપભોગો ભોગવવાને સમર્થ હતા. તેમના પછી દેવભતિની ચઢતીકળા શરૂ થઈ. આથીજ કહેવાય છે કે, અસુર મોટા અને સુર નાના છે.

આર્યભતિની ચઢતીકળાનો સમય તો વળી દેવભતિના પણ પછીનો છે. મહાભારતકાળ તે આર્યભતિના અભ્યુદયની પૂર્ણકળાનો સમય છે; કેમકે ભારતીય યુદ્ધ પછીજ આર્યભતિની પડતી શરૂ થઈ હતી. તેથી ભારતીય યુદ્ધસમયે આર્યભતિ ઉન્નતિના પરમ ઉચ્ચ શિખરે પહોંચેલી હતી. ભારતીય યુદ્ધ આજથી પાંચ હજાર વર્ષ પૂર્વે થયું હતું અને તે વખતે આર્યો ઉન્નતિના સર્વોચ્ચ શિખરે પહોંચેલા હતા. એ વખતે પણ દેવભતિનું બળ પહેલાંના જેવું જણાતું નથી. દેવોનાં અસુરો સાથેનાં યુદ્ધ પણ લગભગ બંધ થયાં હતાં. નિવાત, કવચ, વગેરે રાક્ષસો સાથે યુદ્ધ કરવા ઇંદ્ર ભતે નહોતો ગયો, પણ આર્યવીર અર્જુને તે કાર્ય ઇંદ્રને ખાતર સિદ્ધ કર્યું હતું. ભૂતનાથ સત્રાટ શ્રીશંકરના અર્જુન સાથેના યુદ્ધમાં બન્ને જણ લગભગ સરખાજ ઉતર્યા હતા; તથા ખાંડવવન બાળતી વખતે અર્જુને ઇંદ્રની સેનાને પૂરેપૂરી હાર ખવડાવી હતી. આ રીતે તે વખતની દેવભતિની સ્થિતિ જોતાં જણાય છે કે, તિબેટનિવાસી દેવભતિ પણ લગભગ પડતીને રસ્તે ચડી ચૂકી હતી. અસુર વગેરે ભતિઓ ત્યાર પહેલાં પડતી દશાને પામી ચૂકી હશે. પ્રત્યેક ભતિની ચઢતી અને પડતીને ચાર-પાંચ હજાર વર્ષો લાગતાં હશે; તો આર્ય, દેવ અને અસુરભતિઓના ઉદયાસ્તનો ઇતિહાસ એ ઓછામાં ઓછાં પંદરવીસ હજાર વર્ષોનો ઇતિહાસ હોવામાં કંઈજ શક નથી. અસુરો પછી દેવભતિનો વિજયકાળ હતો; કેમકે દેવભતિએ ઘણે ભાગે અસુરભતિને હરાવીને નસાડી મૂકી હતી. આથી પણ નક્કી થાય છે કે, દેવસભ્યતા અસુરસભ્યતા પછીની છે; અને આ પહેલાં બંતાવ્યુંજ છે કે, દેવો પાસેથી જ્ઞાન, શસ્ત્ર, અસ્ત્ર વગેરે પ્રાપ્ત કરીને આર્યો આગળ વધતા હતા. આથી દેવભતિની પછી આર્યોના વિજયનો સમય આવે છે. આર્યોના વિજયનો સમય વિક્રમ સંવત પૂર્વે પાંચહજાર વર્ષનો હતો, એ ભારતીય યુદ્ધના સમયને લીધે નક્કી થાય છે. એ પહેલાં દેવભતિ અને તેથીયે પહેલાં અસુરભતિના અભ્યુદયનો કાળ છે. આથી અસુરોનો અભ્યુદયકાળ કયો હશે તેનું અનુમાન કરી શકાય તેમ

છે. તેથી સ્પષ્ટ જણાય છે કે, જે કારણથી અસુરોપાસક પારસી તથા ઇરાનની આસપાસની જાતિઓ અસુરતરીકે ઓળખાય છે, અને તેમના અંતર્ભાવો માનવજાતિના જેવાજ છે; તેજ કારણથી તેમની સાથે યુદ્ધ કરનારી અને ભારતીય આર્યોને મદદ કરનારી દેવજાતિના લોકો પણ માનવોજ હતા, એમ માનવું જોઈએ. દેવોના શત્રુ અને મિત્રોના વિચાર કરવાથી આપણને અહીં સમજાય છે કે, દેવો પણ તેમના શત્રુઓ અને મિત્રોની પેઠેજ મનુષ્યદેહધારી હતા. હવે ગણદેવોની એક-બે વાતોનો ફરીથી વિચાર કરીશું.

(૬) ગણુરાજ

દેવોના ગણ (સમૂહો) હતા અને દરેક ગણનો એક એક મહાજન હતો તથા તેનું નામ ‘ગણુરાજ’ હતું. આ ગણુરાજ યા ગણપતિને તાબે બધા ગણો રહેતા હતા. તેની આજ્ઞા-સિવાય કોઈ ગણ કંઈ પણ કાર્ય કરી શકતો નહિ. જે ગણો તેની આજ્ઞાનું બરાબર પાલન કરતા હતા, તેમનાં બધાં કાર્યોમાં આ ગણુરાજ મદદ કરતો હતો; અને તેનો જે વિરોધ કરતા, તેમના કાર્યમાં તે અનેક મુશ્કેલીઓ ઉભી કરતો હતો. હાલમાં પણ એજ દેખાઈ આવે છે કે, સુખીની વિરુદ્ધ થતાં મુશ્કેલીઓ આવી પડે છે અને તેને અનુકૂળ રહેતાં બધી મુશ્કેલીઓ ફર થઈ જાય છે. આથી આ ગણુરાજનું નામ વિઘ્ન-કર્તા અને વિઘ્ન-હર્તા પણ છે.

દરેક કાર્યમાં તેનો પ્રથમ સત્કાર કરવો આવશ્યક હતો. એના સિવાય કોઈનું પણ કાર્ય સફળ થવું મુશ્કેલ હતું, તેથીજ ગણુરાજનો સત્કાર સૌથી પહેલો થતો હતો. હાલમાં પણ દરેક કાર્યમાં મહાજનનો સત્કાર પ્રથમ કરવો અને તેને અગ્રસ્થાન આપવું આવશ્યક છે; તેજ પ્રમાણે તે વખતમાં પણ થતું હતું.

જેમ દરેક ગણનો એક ગણુરાજ હતો; તેમ અનેક ગણોનો એક ગણુનાથ પણ હતો. તેનું નામ ‘ગણોનો ગણપતિ’ અર્થાત્ ગણોના સમૂહોનો પતિ હતું. ગણુરાજને આ મુખ્ય ગણનાયકને આધીન રહેતા હતા અને પોતાપોતાના ગણોદ્ધારા ઇષ્ટકાર્ય કરતા હતા. જે રીતે ક્ષાત્રમાં નાના તેમજ મોટા અધિકારીઓ હોય છે; તેજ પ્રમાણે દેવોમાં આ ગણુરાજ સંસ્થા હતી. લશ્કરી વ્યવસ્થા માત્ર લશ્કરમાંજ દેખાય છે; પરંતુ ગણુરાજ સંસ્થામાં ગણોની જે વ્યવસ્થા હતી, તે તેમનાં સઘળાં કાર્યોમાં જળવાતી હતી અને તેથી ગણોના હિતાહિતનાં સઘળાં કાર્ય લશ્કરી વ્યવસ્થાપૂર્વક ઉત્તમ પ્રકારે થતાં તથા કોઈને કોઈ પણ પ્રકારે વિશેષ મુશ્કેલી નડતી નહિ.

હાલમાં યુરોપનાં લશ્કરોમાં ટુકડીના જે નિયમો જોઈએ છીએ અને જે સુવ્યવસ્થા દેખાય છે, તેનું મૂળ દેવોની આ ગણુરાજ સંસ્થામાં પાઠક જોઈ શકશે.

ઈદ્રના મરુદ્ગણો ઇતિહાસ-પુરાણોમાં પ્રસિદ્ધ છે. ઘણેભાગે એ બન્ને ગણુસેનાઓનાજ ગણ હતા. ભૂતગણોનું સ્થાન હાલનું ‘‘ભૂતાન’’ કિંવા ભૂતસ્થાન છે; અને મરુદ્ગણોનું સ્થાન તિબેટમાં કોઈ જગ્યાએ હોવાનું અનુમાન કરી શકાય છે.

આ રીતે ગણુસંસ્થાનો વિચાર કરવાથી સમજાય છે કે, આ દેવગણો આપણા જેવા માનવોજ હતા; પરંતુ તેમની ઉત્પત્તિ દેવજાતિથી થવાથી તેમનું નામ ‘‘દેવ’’ પડ્યું હતું. આટલા વિચારથી સિદ્ધ થયું કે, દેવજાતિ પણ એક મનુષ્યજાતિજ હતી. હવે બીજી જાતિઓનો વિચાર કરવા પહેલાં નાગજાતિનો વિચાર કરીશું; કેમકે આગળ ઉપર તેનો વિશેષ સંબંધ આવવાનો છે.

૧૩-નાગલોક*

આ લેખમાં “નાગલોક” કથા પ્રદેશનું નામ છે, તેનો વિચાર કરીશું.

શ્રીહર્ષકૃત નાગાનંદ નાટકમાં નીચે લખેલા લાવતું વાક્ય છે:—“હિમાલયની પાસેના પ્રાંતમાં રાજ્ય કરનારા જમૂતકેતુ નામના વિદ્યાધરનો જમૂતવાહન નામનો પુત્ર હતો. તે રાજા મલયપર્વતના ગોકર્ણુક્ષેત્રની પાસે રહેનારા શંખપાલકુલોત્પન્ન શંખચૂડ નામના નાગનું રક્ષણ કરવામાટે તૈયાર હતો.” (નાગાનંદ-અંક ૪) અર્થાત ગોકર્ણુક્ષેત્ર તથા મલયપર્વત પાતાળદેશમાં અથવા પાતાળદેશની પાસે પશ્ચિમસમુદ્ર પાસે હતાં અને પાતાળમાં નાગલોક રહેતા હતા. આમાં “વિદ્યાધર” નામ પૂર્વોક્ત દેવચોનિ ભતિનું છે, તે જોવા જેવું છે તથા વધારેમાં જુઓ:—

તદાપાતે ચ પાતાલં ત્રાસનિર્જારરાજિલં । કૃત્સ્નમેકપદે નટં નાગલોકમમન્યત ॥

(કથાસરિત્સાગર-તરંગ ૨૨)

આમાં “નાગલોક લગભગ નટપ્રાય થયો” એવું વર્ણન છે. આ નાગલોક નાગોનો પ્રદેશજ છે. આ રીતે નાગલોકોનો નાશ થતાંજ શંખચૂડ નાગ રસાતળમાં ગયો, એ વર્ણન નીચેની લીટીમાં જોવા જેવું છે:—

વિસૃષ્ટસ્તેન ચ યયૌ શંખચૂડો રસાતલમ્ ।

(કથાસરિત્સાગર-તરંગ ૨૨)

અર્થાત-રસાતળ પશુ એક પ્રદેશ હતો અને તે પાતાળદેશની પાસે હતો. વળી ગોકર્ણુ તથા મલયપર્વત પાતાળમાં, રસાતળમાં અથવા તેની પાસે હતાં. આ વાત નાગાનંદ નાટક અને કથાસરિત્સાગર અંથોથી સિદ્ધ થાય છે. નાગાનંદ નાટકનો રચનાર કવિ શ્રી હર્ષ શક ૫૩૦ અર્થાત સંવત ૬૬૫માં હયાત હતા; તેથી અમે કહી શકીએ છીએ કે, એ સાલમાં પાતાળ અને રસાતળ શબ્દોથી ઉપલા પ્રાંતોજ ઓળખાતા હતા. એ પાતાળ અને રસાતળમાં નાગલોકો રહેતા હતા, એ ઉપરનાં પ્રમાણોથી સિદ્ધ થાય છે.

નાગાનંદ નાટકના પાંચમા અંકમાં નાયકના લાપણમાં નીચે લખેલાં વાક્યો છે:—

નાયક:—ફણિપતે શંખચૂડ ! કિમેવમાવિશ્નોઽસિ ? કિમુ સ્થાનમિદમાગમનસ્ય ?—

સ્વશરીરેણ શરીરં તાક્ષ્યાત્પરિરક્ષિતં ત્વદીયમિદમ્ ।

નેતું યુક્તં ભવતા પાતાલતલાદપિ તલં તત્ ॥૧૯॥ (નાગાનંદ અંક ૦ ૫)

અર્થ:—“હે શંખચૂડ ! ગભરાય છે શામાટે ? અહીં આવવાનું શું પ્રયોજન છે ? તાક્ષ્ય- (ગરુડ)થી મેં તારું સંરક્ષણ કરેલું છે, હવે તું પાતાળમાંથી તળમાં જ, એજ તારે માટે યોગ્ય સ્થાન છે.”

આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, “પાતાળ” દેશ પાસે “તળ” નામનો એક બીજો પ્રાંત છે. કવિ શ્રીહર્ષના આ શબ્દોથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, ગોકર્ણુક્ષેત્ર, મલયપર્વત, પાતાળ અને તળ, એ બધાં પાસે પાસેનાં સ્થાન અને પ્રદેશો હતા. ગોકર્ણુક્ષેત્ર હાલમાં પશુ હયાત છે; તેથી અમે કહી શકીએ છીએ કે, એજ સ્થળની પાસેના સઘળા પ્રદેશો પ્રાચીનકાળમાં એ નામોથી પ્રસિદ્ધ હતા.

નાગલોકોનો રાજા વાસુકિ હતો અને તેની રાજધાની લોગવતીમાં હતી. મહાભારતના ઉદ્યોગપર્વ અં ૧૦૮માં કહ્યું છે કે, “તક્ષક અને ઐરાવત એ નાગોથી રક્ષાયેલી તથા વાસુકિ નાગે સંભાળેલી લોગવતી નગરી બ્રહ્માવર્તથી દૂર દક્ષિણદિશામાં છે; અને આ લોગવતી

* આ ‘નાગલોક’ વિષેના લેખ ઇતિહાસસંશોધક શ્રી.વિ.કા. રાજવાડેજીએ લખ્યો છે. મૂળલેખક

નગરીની દિશામાંજ આગળ જતાં રાવણનું રાજ્ય છે.” તાત્પર્ય એ છે કે લોગવતી, પાતાળ, તળ, ગોકર્ણ અને મલયપર્વત એ પશ્ચિમસમુદ્ર (અરબી સમુદ્ર) પાસેના પ્રદેશોનાં નામ છે. જુઓ:-
અત્ર ભોગવતી નામ પુરી વાસુકિપાલિતા । તક્ષકેળ ચ નાગેન તથૈવૈરાવતેન ચ ॥

(મહા. ઉદ્યોગ. અ. ૧૦૯ શ્લોક ૧૯-૨૦)

અર્થાત-“આ (દક્ષિણદિશામાં) લોગવતી નામની નગરી છે. તેનું વાસુકિ પાલન કરે છે અને તક્ષક, ઐરાવત વગેરે નાગો સંરક્ષણ કરી રહ્યા છે.”

હવે વિષ્ણુપુરાણના નીચેના શ્લોક જોવા જેવા છે:-

ભારતસ્યાસ્ય વર્ષસ્ય નવ મેદાભિજ્ઞામય । ઇંદ્રદ્રીપઃ કશેરૂમાંસ્તામ્રપર્ણો ગમસ્તિમાન્ ॥૬॥
નાગલોકસ્તથા સૌમ્યો ગાંધર્વસ્તથ વારુણઃ । અયં તુ નવમસ્તેષાં દ્રીપઃ સાગરસંવૃતઃ ॥૭॥

(વિષ્ણુપુરાણ-અંશ ૨, અ. ૩)

અર્થાત-“ભારતવર્ષના નવ ભાગ છે, તેવિષે સાંભળો:-ઇંદ્રદ્રીપ, કશેરૂમાન, તામ્રપર્ણ, ગમસ્તિમાન, નાગદ્રીપ, સૌમ્ય, ગાંધર્વ, વારુણ અને આ સમુદ્રથી ઘેરાયેલો નવમો પ્રદેશ છે.”

આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, નાગદ્રીપ અને વારુણદ્રીપ એ ભારતવર્ષના નવ વિભાગોમાંના એ વિભાગ છે. એમાં નાગદ્રીપ એ નાગલોક છે-અર્થાત નાગ નામના મનુષ્યોનું નિવાસસ્થાન છે. તે બ્રહ્માવર્તથી બહુજ દૂર દક્ષિણદિશામાં છે તથા તેની રાજધાની લોગવતી છે; અને તે ગોકર્ણ, મલય, પાતાળ અને તળપ્રાંતોની વચ્ચે કોઈપણ જગ્યાએ છે. આજ રીતે વારુણદ્રીપની શોધ કરવી જોઈએ.

इयं दिग्दयिता राज्ञो वरुणस्य तु गोपतेः ॥

यादसामत्र राज्येन सलिलस्य च गुप्तये । कश्यपो भगवान्देवो वरुणं स्माभ्यषेचयत् ॥

(મહા. ઉદ્યોગ. અ. ૧૧૦ શ્લોક ૧-૨)

“ આ (દક્ષિણ) દિશા ગોપતિ વરુણ રાજાને પ્રિય છે. એ રાજ્ય જળચરોનું છે અને સમુદ્રનું રક્ષણ કરવા માટે તેમને યોજેલા છે. ભગવાન કશ્યપઋષિએ વરુણનો અહીં રાજ્યાભિષેક કર્યો હતો.”

આથી સિદ્ધ થાય છે કે, વરુણલોક પણ સમુદ્ર પાસેના એક પ્રાંતનું નામ હતું અને ત્યાંના રાજા વરુણ કહેવાતો હતો. મહાભારતના ઉદ્યોગપર્વમાં કહ્યું છે કે, નારદ માતલિને વારુણદ્રીપની વારુણ નગરીમાં થઈને નાગલોકમાં લઈ ગયા હતા.

वरुणेनाऽभ्यनुज्ञातौ नागलोकं विचेरतुः ।

(મહા. ઉદ્યોગ. અ. ૯૮)

“ વરુણની રજા મેળવીને (નારદ અને માતલિ) નાગલોકમાં ફરવા લાગ્યા.” માતલિ પોતાના દેશમાંથી પોતાની કન્યાને માટે સુયોગ્ય વર શોધવામાટે નાગલોકસુધી ગયો હતો. જુઓ:-

कन्यां शिरस्युपात्राय प्रविवेश महीतलम् ।

(મહા. ઉદ્યોગ. અ. ૯૭)

अहं ते सर्वमाख्यास्ये दर्शयन्वसुधातलम् ।

(મહા. ઉદ્યોગ. અ. ૯૮)

અર્થાત-કન્યાને માટે યોગ્ય વર શોધવામાટે માતલિ વસુધાતળ, મહીતળ, રસાતળ, વરુણલોક, નાગલોક વગેરે પ્રાંતોમાં ફરતો હતો. તેના પ્રવાસવર્ણનથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, વારુણદ્રીપની પાસેજ નાગલોક અર્થાત નાગદ્રીપ અથવા નાગલોકેનો પ્રદેશ હતો-એટલે વરુણલોક અને નાગલોક (અથવા વરુણપ્રાંત અને નાગપ્રાંત) મહીતળ અથવા વસુધાતળ નામના ભારતવર્ષના પ્રદેશમાંજ પ્રાચીન સમયમાં ગણાતા હતા; અને તેમાં વરુણલોક નાગલોકની ઉત્તરદિશામાં તથા નાગલોક વરુણલોકની દક્ષિણે હતો અને એ બન્ને દેશો પશ્ચિમસમુદ્રને કિનારે હતા. આથીજ સ્થળે સ્થળે કહ્યું છે કે, વરુણ એ જળનો અધિપતિ

છે-અર્થાત પ્રાચીન દેવરાજ્યના શાસનમાં વરુણ સમુદ્રવિભાગનો અધીશ-રાજા હતો; તેથી ઉપરના શ્લોકોમાં કહ્યું છે કે, “ વરુણની રાજ લઇને માતલિ વરુણદેશમાં અને નાગદેશમાં ફરતો હતો.” રાજાની રાજસિવાય પરદેશમાં દાખલ થવું અશક્ય હોય છે. હાલમાં પણ પરદેશ જવા માટે સરકારની રાજ (પાસપોર્ટ) લેવીજ પડે છે. એજ વાત પ્રાચીનકાળમાં પણ હતી.

આ વર્ણન ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, વરુણદેશ, નાગદેશ (વરુણલોક, નાગલોક), પાતાળ, તળ એ દેશો પશ્ચિમસમુદ્રની પાસેના છે; અને બીજા બાજુના પ્રદેશમાં ગોકર્ણ-ક્ષેત્ર અને મલયપર્વત આવેલો છે. વળી વધારે જુઓ:—

अत्र राक्षसजात्यश्च दैत्यजात्यश्च मातले । दिव्यप्रहरणाश्चासन्पूर्वदैवतनिर्मिताः ॥

अशास्यानपि शास्त्र्येष रक्षोबंधुषु राजसु ॥ (મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ અ ૦ ૯૮ શ્લોક ૧૭ અને ૨૧)

“ હે માતલે ! અહીં ઉત્તમ શસ્ત્રાસ્રોવાળા રાક્ષસ અને દૈત્યજાતિના લોકો રહેતા હતા. જેના ઉપર રાજ્ય કરવું મહામુશ્કેલ છે, એવા એ રાક્ષસાદિ ઉપર પણ તેઓ રાજ્ય કરતા હતા. ” શાસનનું આ વર્ણન જોવા જેવું છે. આથી એ પણ સિદ્ધ થાય છે કે, રાક્ષસ અને દૈત્ય એ બંને જૂદી જૂદી જાતિઓ હતી, અને તે જાતિઓ પણ આ મહીતળ નામના ભારત-વર્ષના એક પ્રાંતમાં વસતી હતી. આ મહીતળદેશ પૂર્વોક્ત પાતાળ દેશની ઉત્તરમાંજ હોવાનો સંભવ છે; કેમકે મહીતળમાં થઇનેજ માતલિ પાતાળમાં ગયો છે.

પાઠક વિચાર કરશે તો તેને સમજશે કે, આ બધું વર્ણન ભારતવર્ષના પશ્ચિમસમુદ્ર પાસેનાજ પ્રદેશનું છે. ગોકર્ણક્ષેત્ર તથા મલયગિરિ પશ્ચિમસમુદ્રની પાસેનાજ પ્રદેશમાં છે. ત્યાંથી ઉત્તરદિશામાં જતાં જતાં પશ્ચિમસમુદ્ર અને સહ્યાદ્રિની વચ્ચેના જે પ્રદેશ છે, તેનાં આ નામ મહાભારતના પહેલાંના કાળનાં છે; એમ ઉપરનાં વર્ણનોથી સ્પષ્ટ થાય છે. ઉદ્યોગપર્વમાં કહ્યું છે કે, “ આ પુરાતન ઇતિહાસ છે. ” અર્થાત્ તે પ્રાચીન સમયનો આ પુરાતન ઇતિહાસ છે. મહાભારતના સમયમાં પશ્ચિમસમુદ્રના પ્રદેશને “અપરાન્ત” “અપરાન્તક” કહેતા હતા.

सोऽपरान्तेषु तीर्थानि पुण्यान्यायतनानि च । सर्वाण्येवाऽनुपूर्वेण जगामाऽमितविक्रमः ॥

(મહા ૦ આદિ ૦ અ ૦ ૨૨૦)

અર્થાત-“ તે મહાપરાક્રમી અર્જુન અપરાન્ત દેશમાં તીર્થો અને પવિત્ર સ્થળો અનુક્રમે જોતો જોતો ફરતો હતો. ”

આ પ્રવાસવર્ણનથી આપણે આ પ્રાંતોનો અનુક્રમ નક્કી કરી શકીએ તેમ છીએ.

માતલિ “મહીપૃષ્ઠ”થી (અરવલ્લી તથા વિંધ્યાચળ પર્વત ઉપરથી) “મહીતળ” માં ઉતરીને પ્રથમ તે વરુણદેશમાં ગયો.

अवगाह्य तु तौ भूमिमुभौ मातलिनारदौ । दृष्ट्वाते महात्मानौ लोकपालमपांपतिम् ॥

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ અ ૦ ૯૮ શ્લોક ૬)

અર્થાત-“ માતલિ તથા નારદ એ બંને નીચાઈવાળી જમીન ઉપર ઉતર્યા અને જળ ના રાજા વરુણને તેમજો જોયા. ” અહીં નીચાઈવાળી જમીનનો અર્થ પર્વતપરથી ઉતરતાં જે નીચો પ્રદેશ આવે છે, તે પ્રદેશજ છે.

પછીથી તેજ માતલિ નાગલોકોની પાતાળનગરીમાં આવી પહોંચ્યો. જુઓ:—

एतत्तु नागलोकस्य नाभिस्थाने स्थितं पुरम् । पातालमिति विख्यातं दैत्यदानवसेवितम् ॥

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ અ ૦ ૯૯-૧)

અર્થાત-“ આ નાગલોકની પાતાળ નગરી છે, અને ત્યાં દૈત્ય તથા દાનવો રહે છે. ”

માતલિ હવે અહીં પહોંચ્યો. પછી અહીંથી તે તે દૈત્યોના હિરણ્યપુરમાં પહોંચ્યો. જુઓ:—

હિરણ્યપુરામિલેતત્ક્રયાતં પુરવરં મહત્ । દૈત્યાનાં દાનવાનાં ચ માયાશતાવિચારિણામ્ ॥

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ ૧૦૦-૧)

અર્થાત-“ આ માયાપ્રયોગ કરનારા દૈત્ય-દાનવોનું હિરણ્યપુર છે. ” અહીં સુસાક્ષરી કર્યા પછી નારદ તથા માતલિ આગળ આદ્યા અને પછી ત્યાંથી સુપર્ણલોકમાં ગયા. બુદ્ધિઓ:—

અયં લોકઃ સુપર્ણાનાં પક્ષિણાં પત્તગાશિનામ્ । વિક્રમે ગમને ભારે નૈષામસ્તિ પરિશ્રમઃ ॥

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ ૧૦૧-૧)

નારદ માતલિને સુપર્ણલોક દેખાડી કહે છે કે, “ આ સુપર્ણોના લોક એટલે દેશ છે. ”

અહીં પણ તેના મનને અનુકૂળ જમાઈ નહિ મળવાથી તે રસાતળમાં ગયો. બુદ્ધિઓ:—

इदं रसातलं नाम सप्तमं पृथिवीतलम् । यत्रास्ते सुरमिर्माता गवाममृतसंभवा ॥

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ ૧૦૨-૧)

અર્થાત-“ આ રસાતળ પૃથ્વીનું સાતમું તળ છે. અહીંની ગાયો ઉત્તમ છે. ” હવે એ સ્થળે નારદ તથા માતલિ જઈ પહોંચ્યા.

રસાતળની બાબતમાં પુરાણગાથા નામક પ્રાચીન ઇતિહાસ મહાભારતના ઉદ્યોગપર્વના અધ્યાય ૧૦૨ માં નીચલા શ્લોકો ભેવા ભેવા છે:—

न नागलोके न स्वर्गे न विमाने त्रिविष्टपे । परिवासः सुखस्तादृक् रसातलतले यथा ।

(મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ અ ૦ ૧૦૨ શ્લોક ૧૫)

અર્થાત-“ નાગલોકમાં, સ્વર્ગમાં અને વિમાનરૂપી ત્રિવિષ્ટપમાં પણ રસાતળતળના જેવું સુખકારક રહેકાણું નથી. ” એટલે કે રસાતળનું તળ ધાતુજ સુરમ્ય છે અને ત્યાં રહેવું એ પણ ધાતુજ સુખદાયક છે.

માતલિ જમાઈની શોધમાં હતો. તેણે રસાતળની રાજધાની ભોગવતીના ચિકુર નામના નાગના સુપુત્ર સુસુખ નામના નાગને પોતાની કન્યામાટે વરતરીકે પસંદ કર્યો. એજ ભોગવતી રસાતળની રાજધાની હતી તથા રસાતળ એ મહીતળને એક પ્રાંત ચાને ભાગ હતો. મહીતળ અને મહીપૃષ્ઠ એ બન્ને નામ જમીન ઉપરનાં જ બુદ્ધિ છે. મહીપૃષ્ઠ એટલે પર્વતનો ઉપરનો ભાગ અને મહીતળ એટલે પર્વતની તળેટીનો ભાગ (હાઇલેન્ડ અને લોલેન્ડ). સમુદ્રના જળની સપાટીથી જે પ્રદેશ ઘણોજ ઉંચો હોય તેનું નામ મહીપૃષ્ઠ (હાઇલેન્ડ) છે; તથા સમુદ્રની સપાટી જેટલીજ ઉંચી જમીન હોય તે પ્રદેશનું નામ મહીતળ (લોલેન્ડ) છે. એજ પ્રદેશનું મહાભારતકાળનું નામ “અપરાન્તક” હતું. “તળ” વાચક નામ મહાભારતથી પણ અતિ પ્રાચીનકાળનાં છે. અપરાન્તકનો અર્થ અપરસમુદ્રની પાસેનો પ્રદેશ, એવો છે; અને “અપર સમુદ્ર” એ પશ્ચિમસમુદ્રનું જ નામ છે. પર સમુદ્ર—અથવા પૂર્વસમુદ્ર, એ તેનાથી જૂદો છે. અપર સમુદ્રની પાસે અનેક ગામ અને પ્રદેશો હતા, તેથીજ પૂર્વોક્ત શ્લોકોમાં “ અપરાન્તેષુ ” એવો બહુવચની પ્રયોગ થયેલો છે.

રસાતળમાં નાગોની અનેક જાતો અથવા અનેક કુળ કે વંશ હતા. તેમાંના કેટલાકનાં નામ આ પ્રમાણે છે:—

वासुकिस्तक्षकश्चैव कर्कोटकधनंजयौ । कालियो नहुषश्चैव कंचलाश्वतरावुभौ ॥९॥

बाह्यकंडो मणिर्नागस्तथैवापूरणः खगः । वामनश्चैलपत्रश्च कुकुरः कुकुणस्तथा ॥१०॥

आर्यको नंदकश्चैव तथा कलशपातकौ । कैलासकः पिंजरको नागश्चैरावतस्तथा ॥११॥

सुमनोमुखोदधिमुखः शंखो नंदोपनन्दकौ । आतः कोटरकश्चैव शिखो निष्ठूरकस्तथा ॥१२॥

तिक्षिर्हिस्तिभद्रश्च कुमुदो माल्यपिंडकः । द्वौ पद्मौ पुंडरीकश्च पुष्पो मुद्गरपर्णकः ॥१३॥

करवीरः पीठरकः संवृत्तो वृत्र एव च । पिंडारो बिल्वपत्रश्च मूपिकादः शिरीषकः ॥१४॥

વિલીપઃ શંખશર્વશ્ચ જ્યોતિઃકોડયાપરાજિતઃ । કૌરવ્યો ધૃતરાષ્ટ્રશ્ચ કુહુરઃ કુશકસ્તથા ॥૧૫॥

વિરજા ધારણશ્ચૈવ સુબાહુસુખરો જયઃ । બધિરાન્ધૌ વિશુંડિશ્ચ વિરસઃ સુરસસ્તથા ॥૧૬॥

પતે ચાન્યે ચ બહવઃ કદ્યપસ્યાત્મજાઃ સ્મૃતાઃ ॥૧૭॥ (મહા ૦ ઉદ્યોગ ૦ અ ૧૦૩)

ઉપલામાંના દશમા શ્લોકમાં “કુકુલુ” શબ્દ છે. એજ શબ્દ ઉપરથી સંસ્કૃતમાં “કુકુલુ” “કૌકુલુ” એ શબ્દો થયેલા છે; અને મરાઠીમાં “કોકુલુ” તથા “કોકુલુ” શબ્દ પ્રચલિત છે. જે પ્રાંત મુંબઈથી ગોકુલુ સુધી લાંબો અને સહ્યાદ્રિથી પશ્ચિમસમુદ્રસુધી પહોળો છે, તેનું નામ કોકુલુ છે. ઉત્તરમાં મુંબઈ, દક્ષિણે ગોકુલુ, પશ્ચિમે પશ્ચિમસમુદ્ર તથા અરબી સમુદ્ર અને પૂર્વમાં સહ્યાદ્રિ છે, એ પ્રાંતનું નામ “કોકુલુ” છે; અને તે કોકુલુ નામ એ નાગરાજના નામ ઉપરથીજ પડેલું છે—અર્થાત પ્રાચીનકાળમાં એ નાગરાજએ મહા-પરાક્રમ કર્યું હશે અથવા આ નાગરાજતિના લોકોએ ખૂબ શૌર્ય દાખવ્યું હશે, તેથી તેમના રાજ્યપ્રદેશનાં નામ પણ તેમનાંજ નામથી પડ્યાં.

અપરાન્તક પ્રદેશનુંજ કોકુલુ એવું નામ છે. અર્થાત અતિપ્રાચીન નામ મહીતળ, પાતાળ, રસાતળ વગેરે “તળ” પ્રત્યયાંત હતા. મહાભારતકાળના અપરાન્તકનું હાલનું નામ કોકુલુ છે.

એજ પ્રાંતમાં નાગલોકો રહેતા હતા. તળ, અતળ, વિતળ, સુતળ, મહીતળ, રસા-તળ, તળાતળ અને પાતાળ, એ નામો એજ દેશના જૂદા જૂદા ભાગોનાં નામ છે. મહારાષ્ટ્રનાં પ્રાચીન પુસ્તકોમાં “ચૌદ તાલ કોકુલુ” દેશ છે, એવું પણ વર્ણન છે. ઉપરોક્ત સ્થાનમાં પા-તાળોનાં સાત નામ આવે છે; અને તે દરેકના બળે વિભાગ કરવાથી બરાબર ચૌદ થઈ રહે છે. એમાં મહીતળ મધ્યવિભાગ, પાતાળ સૌથી દક્ષિણવિભાગ અને અતળ સૌથી ઉત્તરનો ભાગ માનવો ઉચિત છે. “અતળ” શબ્દજ બતાવે છે કે, તે પ્રદેશ (અ-તળ) તળેટીનો નથી તેમ મહીપૃષ્ઠનો પણ નથી—અર્થાત ઉંચો પણ નથી, તેમ સમુદ્રના જેટલો નીચો પણ નથી. “પાતાળ” શબ્દ સમુદ્રની સપાટી બરાબરના પ્રદેશનું નામ છે, એમ આથી સ્પષ્ટ થાય છે. બીજાં નામો ઓછાવત્તા ઉંચાનીચા ભાગનાં છે.

કૌ

ક

લુ

સહ્યાદ્રિપર્વત-દેશ-મહીપૃષ્ઠ

અતળ

મહીતળ

પાતાળ

સમુદ્ર

આ રીતે સિદ્ધ થાય છે કે, નાગલોક તે કોકુલુ દેશનુંજ નામ છે; અને એનુંજ નામ પાતાળ છે. આ પાતાળ દેશના લોકનાજ પુત્રની સાથે સ્વર્ગના ઈંદ્રસારથિ માતલિની પુત્રીનું લગ્ન થયું હતું—અર્થાત નાગલોકો પણ મનુષ્યોજ હતા અને તિબેટના દેવો પણ મનુષ્યજ હતા. જેમ હાલમાં જાપાની અને યૂરોપીય નામોથી જૂદી જૂદી જાતના અને દેશના લોકો ઓળખાય છે; તેજ પ્રમાણે તે પ્રાચીનકાળના તિબેટમાં દેવજાતિનાં મનુષ્યો, ભારતના ઉત્તરભાગમાં આર્યજાતિનાં મનુષ્યો અને આ કોકુલુમાં નાગ યાને સર્પજાતિનાં મનુષ્યો રહેતાં હતાં.

હવે ઉપરની સર્પજાતિનાં નામોનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ. ઉપરના શ્લોકોમાં સર્પ-જાતિનાં કેટલાંક નામ આપેલાં છે, તેજ નામ હાલના મરાઠા ક્ષત્રિયોમાં ચાલ્યાં આવે છે. જુઓ:-

સંસ્કૃત નામ	મહારાષ્ટ્રી નામ	મરાઠી નામ
૧ વાસુકિ	વાસુક	વાસે, ભાસે
૨ તક્ષક	તખચ	તખે, તિખે
૩ કર્કોટક	કર્કોડચ	કોકટે, ગોકટે
૪ કાલીય	કાલીચ	કાળિયે, કાળ્યે, કાળે
૫ વામન	બામણ	બામણે
૬ કુકર	કોકરે
૭ કુકુલુ	કોંકણે
૮ નંદક	ણુંદચ	નંદે, ણુંદે
૯ કલશ	કલસ	કળશે
૧૦ પોતક	પોતચ	પોતે
૧૧ પિંજરક	પંજરચ	પિંજરે
૧૨ નાગ	નાગ	નાગ
૧૩ શંખ	સંખ	સંક
૧૪ કોટરક	કોટ્ટરચ	કુટરે
૧૫ નિષ્ટ્રિક	નિટ્ટ્રિચ	નિચુરે
૧૬ તિત્તિરિ	તિતરે
૧૭ મુદ્ગર	મોગર	મોગરે
૧૮ કરવીરક	કરવીચક	કરવે, કર્વે
૧૯ પિઠરક	પિઠરે
૨૦ દ્વિલીપ	દુળીપ, ધુળપ
૨૧ શિરીષક	શિરિષચ	શિર્ષે, શિર્કે
૨૨ શંખપાલ	(નાગાનંદ નાટકમાંથી)	સંકપાલ
૨૩ વિરજા		બિરજે
૨૪ કંબલ		કાંબળે
૨૫ મણિ		માને, મણે
૨૬ આર્યક		આરકે
૨૭ શબલ		સાબલે, સાંપળે
૨૮ સુમન		સોવને, સોને, સોમણે, સોમણ
૨૯ પિંગલ		પિંગળે
૩૦ પિંડરક		પેંઢરે
૩૧ કરવીર		કરવીરે
૩૨ બિલ્વક		બેલ્લે, બેલે
૩૩ હરિદ્રક		હળદે
૩૪ પન્નગ		પાનકે
૩૫ શ્રીવહુ		શિરવે, સુરવે
૩૬ કુઠર		કુઠરે
૩૭ કુંજર		કુંજરે

૩૮ કદમ

કદમ

૩૯ કકર

કકર

આ નામેમાંથી કેટલાંક નામ મહાભારત આદિપર્વના આસ્તીક પર્વ અધ્યાય ૩૫ માંથી લીધેલાં છે; અને કેટલાંક ઉદ્યોગપર્વના પૂર્વોક્ત યજ્ઞોક્તિમાંથી લીધેલાં છે.

આ રીતે નાગજાતિનાં નામે, મરાઠા ક્ષત્રિયોનાં જાતિવાચક નામે તરીકે હાલમાં પ્રસિદ્ધ છે; તેમજ વધારે શોધ કરવાથી બીજાં નામ પણ મળી શકે તેમ છે. બીજા પ્રાંતોમાં પણ આ નામેની શોધ કરવી જોઈએ.

અહીં એટલું કહેવું જરૂર છે કે, હાલમાં નામેની આગળ જે જાતિવાચક નામે લગાડાય છે, તેમાં ઉંડા ઇતિહાસ સમાયલો છે. પ્રાચીન નામે બરાબર શોધવામાં તે ખૂબ મદદ કરે છે. કેટલાકોનાં નામ બહુજ વિચિત્ર જણાય છે તેથી કેટલાક તે છોડી દે છે; પરંતુ તે ભૂલ છે. ઉપર પ્રમાણે તુલના કરવાથી પાંડવકાળની જાતિઓનો પત્તો લાગે છે; અને બહુજ અગત્યની ઐતિહાસિક શોધ થઈ શકે તેમ છે. આથી જાતિવાચક નામ તથા ગામનાં નામ એ બન્નેનું ઐતિહાસિક શોધની દૃષ્ટિએ બહુજ મહત્ત્વ છે; માટે તેને કોઈએ પણ નકામાં સમજવાં જોઈએ નહિ.

નાગનામ

મરાઠી નામ

નાગપતિ-નાગવર્ધ-નાગવી.....નાગવે

પર્ણપતિ-વર્ણવર્ધ-વર્ણવી.....વર્ણવે

તલકર

તળેકર

દક્ષિવર

દક્ષિવર

જે આ જાતિવાચક નામે અત્યારે મરાઠીમાં પ્રચલિત ન હોત, તે નાગજાતિનો પત્તો મળવો લગભગ અસંભવિતજ હતો. મહારાષ્ટ્રમાં હાલ એ નામ છે, તેથીજ અત્યારે નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાય છે કે, મરાઠા ક્ષત્રિયોમાં કેટલાક નાગકુળના લોક પણ હયાત છે. આની પહેલાં અમે એ પણ બતાવી ચૂક્યા છીએ કે, ગણદેવજાતિના મહારાષ્ટ્રિક લોક તે હાલના મરાઠા છે.

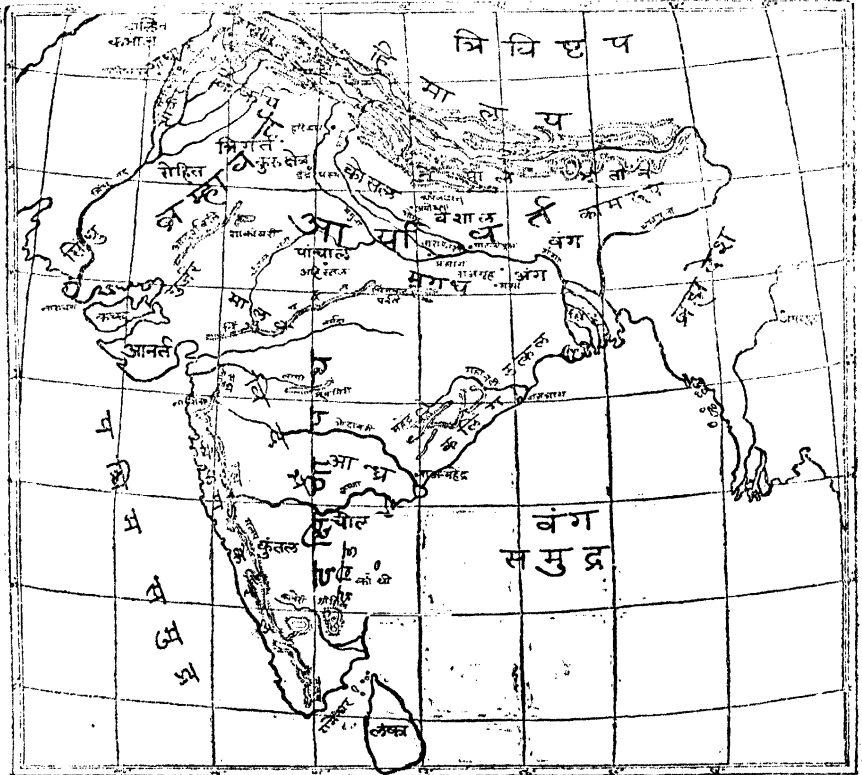
રાજતરંગિણીમાં કહ્યું છે કે, પ્રાચીનકાળના કાશ્મીરમાં નાગોનું રાજ્ય હતું. ખાંડવપ્રસ્થની દક્ષિણે તથા યમુનાનદીની દક્ષિણદિશાએ ખાંડવવનમાં નાગલોકોની વસ્તી હતી, એ હકીકત આદિપર્વના ખાંડવદાહ પર્વમાં લખેલી છે. નાગપુરમાં નાગો રહેતા હતા, તે વિષે હરિવંશમાં વર્ણન કરેલું છે-અર્થાત પાંડવોની પહેલાંના સમયમાં તથા પાંડવોના સમયમાં ભારવતર્ષમાં કોંકણ સિવાય બીજે પણ નાગોનું રાજ્ય ચાલે વસાહતો હતી. સર્પ-સત્રના કાવ્યપૂર્ણ વર્ણનથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, નાગો અને આર્યોનું ભયંકર યુદ્ધ થયું હતું; અને આર્યોએ નાગોની બહુજ ભારે કતલ ચલાવી હતી. આમ છતાં પણ કેટલાક નાગો આર્યોના મિત્ર પણ હતા, અને તેથીજ અર્જુનનું ઉલ્ખી નામની નાગકન્યા સાથે લગ્ન થયું હતું.

તાત્પર્ય એ છે કે, નાગજાતિનું મૂળસ્થાન પાતાળદેશ-અર્થાત કોંકણ હતું; અને તેઓ ત્યાંથી ભારતવર્ષનાં બીજાં સ્થળોમાં ફેલાયા હતા, તેથીજ પાંડુદિ આર્યવીરોએ તેમને ઉત્તરભારતમાંથી પાછા દક્ષિણભારતમાં હડાવી કાઢ્યા હતા; અને તેમને આ પ્રકારે હડાવી કાઢવામાટેજ નાગોનું આર્યો સાથે યુદ્ધ થયું હતું.

૧૪-નાગલોકોને દેવોની મદદ

ઉપરનાં વર્ણનોથી સમજાય છે કે, તિબેટદેશમાં દેવજાતિના મનુષ્યોનું રાજ્ય હતું.

આર્યવર્ત દેશ અર્થાત ઉત્તરભારતમાં આર્યજાતિના મનુષ્યોનું રાજ્ય હતું અને ભારતના પશ્ચિમસમુદ્રની પાસેના કોંકણદેશમાં નાગજાતિના મનુષ્યોનું રાજ્ય હતું. આર્યોની ઉન્નતિ થયા પહેલાં લગભગ સમસ્ત ભારતવર્ષમાં નાગજાતિએ પોતાનું રાજ્ય જમાવ્યું હતું. તક્ષશિલા, ખાંડવવન વગેરે સ્થળોનાં વર્ણનો સ્પષ્ટ દર્શાવી આપે છે કે, ત્યાં નાગજાતિનું રાજ્ય હતું. ખાંડવવન ઈદ્રપ્રસ્થ પાસે હતું અને ત્યાં નાગોનું રાજ્ય હતું. અર્જુને ખાંડવવન ખાળીને ત્યાંના નાગોનો સંહાર કર્યો, તેથીજ નાગલોકે આર્યજાતિનો વિનાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરતા હતા; પરંતુ તેઓ છેલ્લી ઘડી સુધી વેર વાળી શક્યા ન હતા. એકવાર કચરાઈ ગયેલી પ્રજા ફરીથી ઉન્નત થવી અનેક કારણોથી મુશ્કેલ બની જાય છે. અર્જુન વગેરે આર્યવીરોએ નાગજાતિને એટલી બધી દબાવી દીધી હતી કે તેમનું પુનરુત્થાન થવું અશક્ય થયું. વાસુકિ, તક્ષક, અશ્વસેન વગેરે નાગજાતિના વીરો બહુજ પ્રયત્ન કરતા હતા; પરંતુ કોઇને પણ સફળતા પ્રાપ્ત થઇ નહિ. અશ્વસેને કણ્વોનો આશ્રય લઇને અર્જુનનો વધ કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો; પરંતુ તે ફળીભૂત થયો નહિ અને ત્યાંજ અશ્વસેનને મરવું પડ્યું. એ પછી તક્ષકે પરિક્ષિતને ગળું ફેંધીને મારી નાખ્યો; પરંતુ તેથી તો આર્યોએ નાગોની વધુ ક્રૂરતાપૂર્વક કતલ ચલાવી. આ રીતે પરાજિત નાગજાતિએ પોતાની ઉન્નતિમાટે જે જે પ્રયત્નો કર્યા તે નિષ્ફળ ગયા; અને તે અરાજકીય (એનાર્કીકલ) અત્યાચારોથી નાગજાતિનું અધઃપતનજ થતું ગયું.

પ્રાચીન સમયનું ભારતવર્ષ

ન્યારે નાગજાતિ ઉપર આર્યોનો હુમલો થયો, તે વખતે નાગોનો રાજ તક્ષક જાતેજ ઇંદ્રલોકમાં અર્થાત તિબેટમાં જઈને ઇંદ્રના મહેમાનતરીકે રહ્યો હતો. તે ત્યાં એટલાજ માટે ગયો હતો કે નાગજાતિનું રક્ષણ કરવામાં ઇંદ્ર પાસેથી મદદ મળે એવો પ્રયત્ન કરી જાવે. સર્પસત્ર-પ્રસંગે-અર્થાત સર્પજાતિની કતલ ચાલતી હતી તે વખતે આ સર્પરાજ તક્ષક ઇંદ્રને શરણે ગયો હતો અને ઇંદ્રે તેને આશ્રય પણ આપ્યો હતો; પરંતુ તેનું પણ કંઈ ચાલ્યું નહોતું. કારણકે આર્યજાતિના વીરોનાં પરાક્રમ તે સમયે ઉન્નતિને શિખરે પહોંચેલાં હતાં-અર્થાત તેઓ અદ્વિતીય હતા. આથીજ દેવરાજની મદદ મળવા છતાં નાગજાતિ આર્યોનો વાળ પણ વાંકો કરી શકી ન હતી.

આ પૂર્વઘટિહાસ અત્રે લખવાને હેતુ એજ છે કે, તેથી દેવજાતિ, આર્યજાતિ અને સર્પજાતિ, એ બધી જાતિઓ માનવજાતિએજ હતી તે સિદ્ધ થઈ જાય. દેવો આર્યોના શત્રુ સર્પોને પણ મદદ કરતા હતા તથા મહાદેવ વગેરે ભૂતજાતિના રાજાઓએ પણ અસુરરાક્ષસોને મદદ કરીને બહુજ પ્રમળ બનાવ્યા હતા; તેથી આર્યોને ઘણાં દુઃખ ભોગવવાં પડ્યાં હતાં. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, દેવજાતિ પણ એક સ્વતંત્ર મનુષ્યજાતિ હતી અને દેવોના રાજ્યનો રાજનૈતિક સંબંધ કોઈવાર અસુરો સાથે, કોઈવાર સર્પજાતિ સાથે અને કોઈવાર આર્યો સાથે ચાલ્યા કરતો હતો; એટલે આ બધી જાતિઓ મનુષ્યરૂપેજ હતી, એમાં શંકા નથી.

(ક) સ્વર્ગદ્વાર

તિબેટ દેશને અમે સ્વર્ગતરીકે નિશ્ચિત કરેલ છે. તે સ્વર્ગમાં પણ સ્વર્ગ, ત્રિવિષ્ટપ જૂદા જૂદા પ્રાંતો હોવાનો સંભવ છે. કેમકે:-

ન નાગલોકે ન સ્વર્ગે ન વિમાને ત્રિવિષ્ટપે । પરિવાસઃ સુખસ્તાદ્ગ્ રસાતલતલે યથા ॥

(મહાન ઉદ્યોગ ૧૦૨-૧૫)

આ શ્લોકમાં સ્વર્ગ અને ત્રિવિષ્ટપ જૂદા જૂદા દેશો હોવાનું વર્ણન છે. સંભવ છે કે તિબેટના પૂર્વભાગને ત્રિવિષ્ટપ અને પશ્ચિમભાગને સ્વર્ગ કહેતા હશે; કેમકે ગંગોત્રી, બદ્રિનાથ, બદ્રિકેદાર વગેરે સ્થાનોના ઉત્તરપ્રદેશમાં “સ્વર્ગદ્વાર” નામનું એક સ્થાન પણ છે. હિમાલયના એક શિખર ઉપર આ સ્થાન આવેલું છે. કેટલાક તેને “સ્વર્ગકપાટ” અને કેટલાક “સ્વર્ગદ્વાર” કહે છે. આ સ્થાન પ્રાચીનકાળમાં સ્વર્ગમાં દાખલ થવાનું ખાસ સ્થાન હતું. જે રીતે રાજ્યમાં દાખલ થવાના રસ્તાઓ હોય છે; તેવી રીતે દેવરાજ્યમાં પણ પ્રવેશ કરવાનો આ ખાસ નક્કી કરેલો રસ્તો હતો. એનું સ્મરણ રાખવામાટેજ હાલમાં “સ્વર્ગદ્વાર” નામથી એ સ્થાનની પવિત્રતા મનાય છે. દરેક ત્રિસ્થળીનો યાત્રી તેનું દર્શન કરેજ છે અને ઓછામાં ઓછું પોતાના જીવનમાં સ્વર્ગ નહિ તો સ્વર્ગના દ્વારનાં પણ પોતાની સગી આંખોએ દર્શન કરીને તે પોતાને કૃતકૃત્ય થયો માને છે. આ સ્વર્ગદ્વાર નામના સ્થાનથી સિદ્ધ થાય છે કે, સ્વર્ગ એ સ્વર્ગદ્વારની ઉપર છે-અર્થાત હિમાલયની બીજી બાજુએ છે. આ સ્વર્ગદ્વાર નામના સ્થાન ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે, સ્વર્ગ એ સ્વર્ગદ્વારની પેલીપાર છે-અર્થાત હિમાલયની બીજી બાજુએ છે. આથીજ અમે અગાઉ દર્શાવી ગયા છીએ કે, તિબેટ જ સ્વર્ગ હતો અને અહીં સમજાય છે કે, તેના પશ્ચિમભાગનું નામ “સ્વર્ગ” અને પૂર્વભાગનું નામ “ત્રિવિષ્ટપ” હતું. આ પણ સ્પષ્ટ દષ્ટિએજ નિર્દેશ કર્યો છે; કારણકે ઘણા કાળ વીતી જવાથી તેમજ સ્થાનોમાં પણ ખૂબ ફેરફાર થઈ જવાથી તે વખતના સ્વર્ગના જૂદા જૂદા પ્રાંતોના ખાલ આવવો હાલમાં લગભગ અશક્યજ છે. આમ છતાં જે પણ સૂચનો આપણને આર્થ સાહિત્યમાંથી મળી આવે છે; તે ઉપરથી પૂર્વકાળના ભૂવિભાગોની બંને

તેટલી શોધ કરવી જરૂરની છે; અને તે શોધના પ્રકાશમાં તે પ્રાચીનકાળનો ઇતિહાસ વાંચવો આવશ્યક છે. આ લેખો પણ એજ દષ્ટિથી લખાય છે. આ રીતે સ્વર્ગના દ્વારનો પત્તો મળવાથી સ્વર્ગના માર્ગનો ખ્યાલ આવે છે. ભારતવર્ષમાંથી જેઓ સ્વર્ગમાં જતા હતા, તેઓ આ સ્વર્ગદ્વારનેજ રસ્તે થઈને જતા હતા. આગળ સ્વર્ગારોહણ પર્વમાં પાંડવોના સ્વર્ગ-ગમનનું વર્ણન આવશે ત્યારે વાચકો જોઈ શકશે કે, પાંડવો પણ હિમાલય પર્વત ચઢીનેજ સ્વર્ગમાં ગયા હતા.

૧૫-સ્વર્ગારોહણ

સ્વર્ગારોહણ એટલે સ્વર્ગલોકમાં ચઢવું એવો છે. આ શબ્દમાં જે “આરોહણ” શબ્દ છે, તે પહાડો ઉપર ચઢવાનો ભાવ દર્શાવે છે. વૃક્ષ ઉપર આરોહણ, હાથી કે ઘોડા ઉપર આરોહણ, અથવા પર્વત ઉપર આરોહણ કરવું, એ શબ્દમાં નીચેના ભાગ ઉપરથી ઉંચેના ભાગમાં ચઢવાનો ભાવ વ્યક્ત થાય છે. આથી આ શબ્દ સિદ્ધ કરે છે કે, સ્વર્ગ કેઇ ઉંચાણના પ્રદેશમાં છે. આજ કારણથી તે તિબેટમાં છે, એમ અમે નક્કી કર્યું છે.

પાંડવોના સ્વર્ગારોહણની હકીકત મહાભારતને અંતે આપેલી છે, તે ઉપરથી સ્પષ્ટ જણાય છે કે તિબેટજ સ્વર્ગધામ છે. કેમકે ધર્મરાજ વગેરે જે વીરો સ્વર્ગમાં ગયા, તેઓ હસ્તિનાપુર(દિલ્હી)થી ગંગાકિનારે પહોંચ્યા—અર્થાત્ દિલ્હીથી ઉત્તરદિશામાં ગયા. ત્યાં ગંગામાં સ્નાન કરીને પછી ઉત્તરદિશામાં ચાલતા તેઓ સ્વર્ગમાં ગયા છે. હસ્તિનાપુરની ઉત્તરે ગંગાનદી અને ગંગાજીની ઉત્તરે હિમાલય છે; તે ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, સ્વર્ગ હિમાલય પર્વતની પેલી બાજુએજ છે. અર્જુન સદેહેજ મહાદેવ પાસે તથા ઇંદ્ર પાસે શસ્ત્રાશ્રવિદ્યા શીખવા ગયેલો, તે પણ ઉત્તરદિશાએજ ચાલતો ત્યાં ગયો હતો. આથી પણ સિદ્ધ થાય છે કે, ભારતવર્ષની ઉત્તરદિશાએ ગંગા તથા હિમાલયની પેલી પાર સ્વર્ગધામ છે; અને એજ સ્થાનમાં ધર્મરાજ વગેરે ગયા હતા. આગળ જતાં સમ્રાટ ધર્મરાજ જ્યારે સ્વર્ગની પાસે પહોંચ્યા, ત્યારે ત્યાંના દેવો પોતપોતાના રથ વગેરે લઈને તેમનું સ્વાગત કરવા આવ્યા હતા. વળી મહાભારતના અંતિમ ભાગનું વર્ણન જોવાથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, આ સંકારની રીત પણ વિજયી પુરુષોને યોગ્યજ છે. જુઓ:—

તતઃ સત્તાદયઞ્છક્રો દિવં ભૂમિં ચ સર્વશઃ । રથેનોપયયૌ પાર્યમારોહેત્યબ્રવીચ તમ્ ॥

(મહાભ મહાપ્રસ્થાન ૩-૧)

“ જ્યારે સમ્રાટ ધર્મરાજ સ્વર્ગ પાસે પહોંચ્યા, ત્યારે “ ચારે દિશાઓને ગળવી મૂકતો ઇંદ્ર પોતાના રથ સાથે તેમની પાસે આવ્યો અને કહ્યું કે આપ રથમાં પધારો. ”

આ વર્ણન ભારતીય વિજયી સમ્રાટોનું સ્વાગત સ્વર્ગમાં પણ કેવી રીતે થતું હતું, તે દર્શાવી આપે છે. અહીં પ્રશ્ન થાય છે કે, આ પ્રમાણે શામાટે થતું હશે ? ભારતીય વીરોનું સ્વાગત તિબેટના દેવજાતિના લોકો શામાટે કરતા હશે ? એનો જવાબ આપવા માટે આપણે સ્વર્ગધામવિષે વધારે વિચાર કરવો જોઈએ.

(ક) સ્વર્ગધામ

આ શબ્દમાં “ ધામ ” શબ્દ ખાસ મહત્વનો છે. ધામનો અર્થ “ઘર” (હામ) “નિવાસસ્થાન” “આશ્રયસ્થાન” વગેરે થાય છે. દેવલોકો સ્વર્ગપ્રદેશનેજ તેમનું પોતાનું સાચું ઘર માનતા હતા. અત્રે વિચારવું જોઈએ કે, ભારતવર્ષમાં આવીને ભારે ભારે પરાક્રમે કરનારા વીર પુરુષો હિમાલયની પેલીપારના પ્રદેશમાં પોતાનું ઘર શામાટે માનતા હશે ?

કેવી સ્થિતિમાં આવી માન્યતા હોવી સંભવે છે ? એ બહુ વિચારવા જેવી વાત છે; અને તે સ્પષ્ટ થતાં ભારે ઐતિહાસિક શોધ થવાનો સંભવ છે.

ઉપરની શંકાના નિવારણમાટે તથા તે અતિપ્રાચીન ઐતિહાસિક બાબત દર્શાવવાને માટે અમે એક ઉદાહરણ લઈએ છીએ. હાલમાં ઇંગ્લેંડના વીરો હિંદુસ્તાનમાં આવે છે; અહીં રાજકાર્ય કરે છે; વૃદ્ધ થતાં પેન્શન લઈને પોતાને ઘર (હોમ) બંધ છે અને જીવનનો છેલ્લો કાળ પોતાનાજ દેશમાં જઈને ગાળે છે. અંગ્રેજ બ્યાંસુધી આ દેશમાં રહીને સામ્રાજ્ય ચલાવવાનું કાર્ય કરે છે; ત્યાંસુધી હિંદુસ્તાનને તે પોતાનું ઘર (હોમ) નહિ માનતાં ખુદ ઇંગ્લેંડનેજ હરહમેશ પોતાનું ઘર માને છે. કેટલાક મોટા મોટા અધિકારીઓ ખાસ કાર્ય કરીને બ્યારે પોતાના સ્વદેશ-ઇંગ્લેંડમાં પાછા ફરે છે, તે વખતે તેમનાં ખાસ ખાસ કાર્યોના પ્રમાણમાં તેમનો ઇંગ્લેંડના કિનારે ઉતરતાં સત્કાર કરવામાં આવે છે.

આ વાત જે અત્યારે પણ પોતાના દેશના સંબંધમાં બની રહી છે, તેનો વાચક બરાબર વિચાર કરશે, તો તે ઉપરથી તેમને પ્રાચીન સમયની વાત પણ પ્રત્યક્ષ થશે. જુઓ:-

તિબેટની દેવબતિ અને દેવચોનિ બતિના વીર પુરુષો એ વખતે ભારતવર્ષમાં આવતા હતા; ત્યાં શૂરવીરતા અને પરાક્રમવાળાં ખાસ ખાસ મહાન કાર્યો કરતા હતા; પોતાના સામ્રાજ્યને વિસ્તારતા હતા; વિશેષ પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરતા હતા અને ઘરડા થતાં પોતાના સ્વર્ગધામ (હોમ) માં પાછા જઈને રહેતા હતા. બ્યારે એ વીર પુરુષો પોતાના સ્વર્ગધામમાં પાછા જતા હતા; ત્યારે ત્યાંના તેમના પૂર્વસંબંધીઓ, પહેલાંના ઓળખીતાઓ અથવા સ્વર્ગરાજ્યના અધિકારીઓ તેમની યોગ્યતાના પ્રમાણમાં તેમનો આદરસત્કાર કરતા હતા અને તેમને યથાયોગ્ય સ્થાને માનપૂર્વક રાખતા હતા.

ધર્મરાજ વગેરે પાંડવો હિમાલયના ડુંગરાઓમાં તિબેટનિવાસી દેવબતિના વીરોના વીર્યથી જન્મ્યા હતા. બાલ્યાવસ્થા પણ તેમણે ત્યાંજ વીતાવી હતી. યુવાવસ્થામાં તેઓ આર્યાવર્તમાં આવ્યા હતા. આર્યાવર્તમાં આવીને એ વીરોએ અનેક પરાક્રમ કર્યા; અનેક વિજય મેળવ્યા; સામ્રાજ્ય વધાર્યું અને વૃદ્ધાવસ્થામાં પોતાના પુત્રોને રાજ્ય સોંપીને પોતે પોતાના સ્વર્ગધામમાં પાછા ચાલ્યા ગયા. આ પાછા ફરતી વખતે સ્વર્ગના દેવો માનવસમ્રાટ ધર્મરાજનું સ્વાગત કરવા હાજર થયા હતા. તિબેટનિવાસી કેટલીયે માનવબતિઓનો ભારતવર્ષ સાથે તે સમયે કેવા પ્રકારનો સંબંધ હતો, તે એ વર્ણન સ્પષ્ટરૂપે બતાવે છે. વિજય ઇચ્છનારા, સામ્રાજ્યની ઇચ્છા કરનારા તથા યજ્ઞને ચાહનારા હિમાલયનિવાસી વીરો ભારતવર્ષમાં આવતા હતા; અને ત્યાં યુદ્ધાદિ કરીને સ્વેચ્છાનુસાર ઉપભોગો ભોગવીને વૃદ્ધાવસ્થામાં પોતાના સ્વદેશ ત્રિવિષ્ટપમાં જઈને રહેતા હતા. આથીજ કહેવાય છે કે, સ્વર્ગધામ “ભોગભૂમિ” છે, અને ભારતવર્ષ “કર્મભૂમિ” છે.

જે અંગ્રેજ બાબત હાલની પરિભાષામાં બોલીએ તો કહી શકાય કે, હાલમાં હિંદુસ્તાન એ અંગ્રેજોની “કર્મભૂમિ” છે, અને ઇંગ્લેંડ એ તેમની “ભોગભૂમિ” છે. અંગ્રેજો હિંદુસ્તાનમાં આવીને રાજકારભાર ચલાવે છે, અને તે કાર્યનું ફળ ઇંગ્લેંડમાં જઈને પેન્શનરૂપે ભોગવે છે. પ્રાચીનકાળમાં ભોગોની રીત કેઈ બીજી હશે, પરંતુ તે સર્વ રીતિઓનું તાત્પર્ય તો એકજ છે.

(ખ) ભારતવાસીઓની દુર્બળતા

જે તે અતિપ્રાચીનકાળના ભારતવાસીઓવિષે આપણે વિચાર કરીશું તો સમજાશે કે, તેમને તે સમયની સઘળી બતિઓ “નિર્બળ” ગણતી હતી. બ્યારે રાવણે વરદાન માગ્યાં

હતાં; ત્યારે રાક્ષસ, દેવ, પિશાચ, ભૂત વગેરેથી પોતાનું મૃત્યુ ન થાય એવું માગ્યું હતું; પણ ભારતવાસી મનુષ્યોથી પોતાનું મૃત્યુ ન થાય, એવું માગવાની તેને જરૂર લાગી ન હતી. રાક્ષસ, દેવ, પિશાચ અને ભૂત એ જાતિઓનાં સ્થાનવિષે અમે આ પહેલાં નક્કી કરીજ ચૂક્યા છીએ અને ભારતવર્ષ માનવજાતિના દેશતરીકે પ્રસિદ્ધ છે. આ ભારતવાસી માનવજાતિની દુર્બળતાને લીધે તેમના તરફથી મરણ નહિ થવાની શરત કરવી રાવણને યોગ્ય પણ લાગી ન હતી; કેમકે કોઈપણ રાક્ષસને ભારતવાસી માનવીઓ મારી શકશે, એ વાત તેના સ્વપ્નમાં પણ નહિ આવી હોય !

બ્યારે ભીમે બકાસુરનો વધ કર્યો, ત્યારે ત્યાંના લોકો કહેવા લાગ્યા કે, આ “અ-માનુષ-કર્મ” છે—અર્થાત ભારતવાસી મનુષ્ય એવું પરાક્રમ કરી શકેજ નહિ.

तत्राजगद्बर्कं द्रष्टुं सर्वावृद्धकुमारकाः । ततस्ते विस्मिताः सर्वे कर्म दृष्ट्वाऽतिमानुषम् ॥

(મહાભારત ૧૬૬-૧૨)

અર્થાત—“ત્યાં મરી ગયેલા બકરાક્ષસને જોવામાટે બાળકો, વૃદ્ધો અને સ્ત્રીઓ—અર્થાત બધા લોકો આવ્યા; અને એ અ-માનવી કાર્ય જોઈને આશ્ચર્ય પામ્યા.” કેમકે બકાસુરનું દુઃખ ભારતવાસી મનુષ્યોથી ટળી શકે તેમ નથી, એવો વિચાર ત્યાંના લોકોના મનમાં દઢ બની ગયો હતો. આ વિષે નીચેના શ્લોક જુઓ:—

न तु दुःखमिदं शक्यं गच्छेण व्यपोहतुम् ।

(મહાભારત ૧૬૨-૨)

અર્થાત—“બકાસુરથી થતું આ દુઃખ ભારતવાસી મનુષ્યો દૂર કરી શકે તેમ નથી.” આ વાક્યોથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, ભારતવર્ષની માનવજાતિ પોતાને બીજી જાતિઓ કરતાં બહુજ નિર્બળ માનતી હતી.

“અ-માનુષ, અતિ-માનુષ” કર્મનો અર્થ એજ છે કે, જે કાર્ય રાક્ષસ, અસુર, દેવ, ભૂત, પિશાચ વગેરે કરી શકે તેમ હતું; પરંતુ ભારતવાસી કરી શકે તેમ ન હતું. હાલમાં જે એમ કહેવાય છે કે, આ ચંત્ર વગેરે બનાવવાનું કામ તો જર્મન, ફ્રેન્ચ, અમેરિકન કે અંગ્રેજ કરે તોજ થાય; હિંદુસ્તાનીઓ તો કરી શકેજ નહિ. તેમ અતિપ્રાચીનકાળમાં પણ કહેવાતું કે, આ કામ અસુર, રાક્ષસ, દેવ, પિશાચ, યક્ષ, ભૂત એ જાતિઓનાજ માનવોથી થાય, ભારતવાસી માનવી તો તે કરી શકેજ નહિ. બન્નેનું તાત્પર્ય એ છે કે, ભારતવાસીઓ નિર્બળજ હતા; અને તેથીજ તેમને કોઈ ગણત્રીમાં પણ લેવા જેવા ગણતું ન હતું. રાવણે પોતાના વરદાનમાં મનુષ્યોથી અવધ્યતા માગવાની જે ઉપેક્ષા બતાવી હતી, તેનું કારણ પણ તે સમયના મનુષ્યોની દુર્બળતાજ છે. એજ પ્રમાણે બીજા રાક્ષસોનાં ભાષણોમાંથી પણ તે સમયના ભારતવાસી માનવોની દુર્બળતાજ દેખાઈ આવે છે; પરંતુ તે બધાનો અત્રે વિચાર કરવાની કંઈજ જરૂર નથી.

પાંડવોમાં દેવોનું વીર્ય હતું, તેથી તેઓ પોતાને બીજા ભારતવાસીઓ કરતાં ઉચ્ચ માનતા હતા અને બીજાઓને હલકા ગણતા હતા. કર્ણુ પણ દેવવીર્યથી ઉત્પન્ન થયેલો હોવાથી પોતાનાજ અભિમાનમાં મસ્ત હતો. આ બધા ઇતિહાસનો વિચાર કરવાથી માલૂમ પડે છે કે, ભારતવર્ષમાં પાંડવોના પૂર્વકાળમાં જોકે તેમનામાં અનેક વીરો પણ થઈ ગયા હતા, તોપણ સામાન્ય ભારતવાસી જનતાની વ્યક્તિગત શક્તિવિષે તે વખતના કોઈ પણ વિદેશી મનુષ્યના મનમાં વિશેષ માનવૃત્તિ ન હતી; અને તેથી ઉલટું ભારતીય જનતામાં રાક્ષસ, દેવ, ભૂત વગેરે તે સમયની વિદેશી જાતિઓવિષે તેમની વ્યક્તિગત શક્તિસંબંધી બહુજ અચ્છ અપેક્ષા બરેલા હતા. જો કોઈ નગરમાં કોઈ રાક્ષસ, દેવ

કે ભૂતબળતિને માણસ આવતો તો તેને કોઈ અટકાવતું નહિ. રાક્ષસો તો આ બળતિને દબાવતાજ હતા. ભૂતલોક અર્થાત હાલના ભૂતીઆઓ પણ તેમને ડરાવતા હતા અને દેવો પણ મનમાં આવે તે ઉપાડી જતા હતા; પરંતુ આ બધામાં દેવબળતિના લોકો બીજાઓના જેટલું દુઃખ આપનારા ન હતા. તેઓ પોતા હૃદયવાળા હોવાથી તે વખતના મનુષ્યોને બહુ સતાવતા નહિ. આથી રાક્ષસ, અસુર, ભૂત અને પિશાચનો જેટલો ડર ભારતવાસીઓને લાગતો હતો, તેટલો દેવબળતિઓને લાગતો નહિ; અને તેથીજ આગળ જતાં દેવબળતિ સાથે ભારતવાસીઓને મિત્રતા થઈ હતી.

તિબેટ, હિમાલય, અસુરદેશ તથા ભૂતદેશના લોકો આવીને ભારતવર્ષમાં રહેતા હતા અને પોતાનાં નાનાંમોટાં રાજ્યો પણ સ્થાપતા હતા. બાણાસુરનું રાજ્ય હાલના રામપુર રાજ્યમાં હતું. આ રામપુર સીમલા જીલ્લામાં છે. એજ પ્રમાણે મારવાડમાં ધુધુ રહેતો હતો; નાશિક અને દક્ષિણે લંકામાં રાવણ તથા તેના અનુયાયી ખર અને દૂષણે તેમનાં રાજ્ય જમાવ્યાં હતાં; પશ્ચિમસમુદ્રને કિનારે પણ નિવાત-કવચ વગેરે બીજા રાક્ષસો આવી વસ્યા હતા; પરંતુ શુકાચાર્યસિવાય કોઈ પણ ભારતીય દ્વિજ અસુરોના દેશમાં જઈને પોતાનું ઘર કરીને રહ્યો ન હતો, એ પણ તે વખતના ભારતવાસીઓની નિર્બળતાજ દર્શાવે છે.

શુકાચાર્ય પણ અસુર દેશમાં જઈ વસ્યા હતા; તે કાંઈ વિજયી વીરની પેઠે નહિ પણ આચાર્ય થઈને-અર્થાત પાઠશાળાના અધ્યાપકતરીકે રહ્યા હતા. એ સિવાય વૃષપર્વાની રાજધાની કે જ્યાં શુકાચાર્ય અધ્યાપક થઈને ગયા હતા, તે સ્થાન પણ દેવોના અને ભારતવાસીઓના રાજ્યની પાસેજ હતું-અર્થાત શુકાચાર્ય પણ કાંઈ નિઠર થઈને અસુરદેશમાં રહેતા ન હતા.

(૧) સંધ્યાકાળ થતાંજ ઘેર પાછા આવવું

(૨) ઘરથી બહુ દૂર ફરવા માટે પણ ન જવું

(૩) અસુરોના સંઘમાં એકલા ન જવું

એ વગેરે કચને માટે જે નિયમો હતા, તે દર્શાવે છે કે જે રીતે હાલમાં હિંદુસ્થાનના સરહદ પ્રદેશમાં અર્થાત અફઘાનિસ્તાનની સરહદમાં હિંદુઓ રહે છે, તે જેમ હમેશાં ભયભીત દશામાં રહે છે; તેજ પ્રમાણે શુકાચાર્ય પણ અસુરદેશમાં રહેતા હતા. શુકાચાર્યના શિષ્ય કચને વારંવાર ઘાયલ કરીને તેમજ બીજી રીતે દુઃખ થવાથી શુકાચાર્ય દુઃખી થયા હતા; અને તેમણે અસુરોને બોલાવીને એ માટે ખૂબ ધમકાવ્યા પણ હતા; પરંતુ અસુરરાષ્ટ્રમાં તેમનું જીવન સુરક્ષિત ન હતું, એ વાત તો એથી સિદ્ધ થાય છે. કહેવાનું એટલુંજ છે કે, શુકાચાર્ય સિવાય બીજા કોઈ વધારે ભારતવાસીઓ અસુરદેશમાં ગયા ન હતા; અને જેઓ ગયા હતા તેઓ પણ બ્રાહ્મણવૃત્તિથી ગયા હતા-ક્ષાત્રવૃત્તિથી નહિ. તેથી ઉલટું ભારતવર્ષમાં તો અસુરો અનેક બળતિઓ આવીને વસી હતી અને તેઓ મનમાન્યા અત્યાચારો કરતી હતી; તથા સામાન્ય જનતા તેમની સામે થવાને અસમર્થ હતી.

જે રીતે હાલમાં અંગ્રેજ, જર્મન, ફ્રેંચ, પઠાણ, રશિયન, જાપાની, કોર્કે વગેરે લોકો હિંદુસ્તાનમાં આવીને કંઈ પણ પ્રતિબંધસિવાય સુખોપલોગ ભોગવી શકે છે; પરંતુ હિંદુસ્તાનના માણસો ઈંગ્લેંડ, જર્મની, ફ્રાન્સ, અફઘાનિસ્તાન, રશીઆ, જાપાન, કોર્કોનો દેશ વગેરે દેશોમાં બહુ ઓછા ભય છે; અને જેઓ ભય છે તેઓ પણ પોતાના ગૌરવપૂર્વક તે દેશોમાં રહી શકતા નથી, એજ સ્થિતિ અતિ પ્રાચીનકાળમાં-અર્થાત પાંડવોથી પ્રાચીનકાળમાં હતી. તેથી અસુર વગેરે લોકો ભારતવાસીઓને દબાવતા હતા; અને દેવો પણ તેમની પાસેથી પોતાના ઉપભોગની વસ્તુઓ ભેટતરીકે લઈ જતા હતા.

જવાથી તેમને વધારે મળવાનું પણ શું હતું? જુઓ, દેવોનું રાજ્ય તિબેટમાં હતું, ત્યાં હમેશાં બરફ હોવાથી અનાજની પેદાશ બહુજ ઓછી હતી. ભૂતલોકોના ભૂતાનની પણ એજ દશા છે. તિબેટની પશ્ચિમે અસુરોના દેશમાં પણ ધનધાન્ય પુષ્કળ પ્રમાણમાં ઉત્પન્ન થતાં નહિ. તાત્પર્ય એ છે કે, અન્નવસ્ત્રની દૃષ્ટિએ જોઈએ તો જે સુખ ભારતવાસીઓને હતું; અને હાલમાં પણ મળી શકે તેમ છે, તે ભારતની ચારે બાજુના કોઈ પણ દેશમાં મળતું ન હતું. ઠંડીનું ઠંડુ બધારે અને સુખે અન્ન ખાવા મળે નહિ, એ બે મુશ્કેલીઓ અસુરદેશોમાં તથા દેવોના દેશોમાં હતી અને ભારતવર્ષમાં ન હતી. આજ કારણથી ભારતવાસીઓ સ્વદેશમાંજ રહેતા હતા; કેમકે અહીં રહેવા છતાં પણ તેમનું યોગક્ષેમ ઉત્તમ રીતે ચાલતું હતું.

પરંતુ અસુર અને સુરદેશ તરફ જુઓ. તેમના દેશમાં તેમને જોઈએ તેટલું અનાજ પણ પેદા થતું નહિ, તેમ તેમને સમાન હવાની પણ મુશ્કેલી હતી. આથી અસુર, સુર, ભૂત, પિશાચ વગેરે ભારતની ચોતરફના પ્રદેશોના માણસો ભારતવર્ષમાં આવીને વસવામાટે જેટલા આવતુર હતા, તેટલા અહીંના ભારતવાસીઓ અસુરાદિ દેશોમાં જવાને ઉત્સુક ન હતા.

દેશની પરિસ્થિતિનું આ કારણ છે. હાલમાં પણ ઇંગ્લેંડમાં ત્રણ માસપૂરતુંજ અનાજ પેદા થાય છે. આથી વર્ષના નવ મહીનામાટે ઇંગ્લેંડને અનાજ બહારથી લાવવું પડે છે, તેથી તેઓને એવા દેશો સાથે સંબંધ કરવાની જરૂર છે કે જ્યાંથી તેમને પુષ્કળ અનાજ મળી શકે. આ ચિંતાજ તેમને પરદેશમાં જવાની ફરજ પાડે છે અને તેવી ચિંતાના અભાવેજ ભારતવાસીઓ પોતાના દેશમાં રહે છે તથા બહાર જવાને પ્રવૃત્ત થતા નથી.

પોતાનો દેશ છોડીને જે ભતિઓ બહાર જાય છે, તેમનામાં બહાર જવાને લીધે પણ વધારે એકતા રહે છે; કેમકે સ્વદેશ છોડીને બહાર ગયા પછીજ એકતાની જરૂર અને કિંમત સમજાય છે. આથીજ બીજી ભતિઓમાં વધારે એકતા અને સદા સ્વદેશમાંજ રહેનારા ભારતવાસીઓમાં બહુજ ક્રાંતક્રુટ દેખાઈ આવે છે.

વાંચનારે એમ નથી સમજવાનું કે, ઉપલા દોષો કેટલેક ભાગે ઉપરનાં કારણોથી ઉત્પન્ન થયેલા હોવા છતાં પણ તેમાં કંઈ ફેરફારજ થઈ શકે તેમ નથી. કેમકે મનુષ્યની પુરુષાર્થશક્તિ, એ તો કોઈ વિલક્ષણજ વસ્તુ છે; અને માણસે એકવાર નિશ્ચય કર્યો એટલે તો પછી તેને માટે અશક્ય હોય તે પણ શક્ય થઈ જાય છે. આ વિષેનો વિચાર કરવાનું આ સ્થાન નહિ હોવાથી આ વિષયને અહીંજ સમાપ્ત કરીશું. આ પ્રસંગ આવતા લખાણથી એટલાજ માટે દર્શાવ્યો છે કે, ભારતવર્ષમાં ઘણા પ્રાચીનકાળથી બીજા દેશના લોકો શામાટે આવતા હતા? અને બીજા દેશોમાં નહિ જતાં કેવળ ભારતવર્ષમાંજ શામાટે આવતા હતા? તે બરાબર ખ્યાલમાં આવે. ભારતવર્ષમાં ખાધાપીધાનું જેટલું સુખ છે, તેટલું બીજા કોઈ પણ દેશમાં નથી; એ કારણ જેવું પાંચ હજાર વર્ષ ઉપર હતું, તેવુંજ હાલમાં પણ મોબુદ છે.

દેવો પણ અહીં ઉપરના કારણથી આવતા હતા; કેમકે તિબેટમાં પણ અનાજની પેદાશ બહુ ઓછી હતી. આથીજ દેવભતિના વીરો ઇચ્છતા હતા કે પોતાનીજ ભતિસાથે ભારતવર્ષનો સંબંધ બંધાય; અને ઉપલાંજ કારણોથી અસુર તથા રાક્ષસાદિ ભતિઓના લોકો પણ હૃદય-પૂર્વક ઇચ્છતા હતા કે ભારતવર્ષનો સંબંધ તેમની સાથે બંધાય અને ત્યાંના ઉપલોગો દેવોને નહિ મળતાં તેમને-અસુરોનેજ પ્રાપ્ત થાય. દેવ અને દાનવોનાં મહાભયંકર યુદ્ધોનું કારણ ભારતવર્ષજ હતો. જે બે ભતિઓ કોઈ પણ બહારના દેશ ઉપર પોતાનો અધિકાર જમાવવા ઇચ્છે છે; તેઓમાં યુદ્ધના પ્રસંગો ઉભા થવાનો સંભવજ છે. દેવાસુર યુદ્ધોનું આ કારણ વાચકોએ ધ્યાનમાં રાખવા જેવું છે.

રાક્ષસો કૂરતાપૂર્વક વર્તાતા હતા અને દેવો વધારે સભ્ય હોવાથી ભારતવાસીઓ સાથે પ્રેમભર્યો વર્તાવ કરતા હતા. આ કારણથીજ ભારતવાસીઓ દેવોસાથે રહેવાનું વધારે પસંદ કરતા હતા અને રાક્ષસોની કૂરતાને લીધે તેમને દૂરજ રાખવા ઇચ્છતા હતા. આજ કારણથી ભારતવાસીઓ અને દેવોને મિત્રતા બંધાઈ અને રાક્ષસોસાથે શત્રુતા થઈ.

તિબેટના તથા હિમાલયની પહાડી જાતિઓના વીરો ભારતવર્ષમાં ઉપલાં કારણથી આવતા હતા અને ભારતવર્ષ ઉપર પોતાનો અધિકાર જમાવવા ઇચ્છતા હતા. આથી ઉપરના દેશોના જે વીરો અહીં આવતા હતા, તે રાજ્યાધિકાર જમાવતા હતા અને જ્યારે પોતાને ઘેર-સ્વર્ગમાં વૃદ્ધાવસ્થામાં પાછા જતા હતા, ત્યારે ત્યાં તેમનો ખૂબ સત્કાર થતો હતો. એજ પ્રમાણે સમ્રાટ ધર્મરાજનો દેવરાજ ઇંદ્રે સત્કાર કર્યો હતો, તેનું વર્ણન ઉપર આવી ચૂક્યું છે.

(૧) દેવોનો અધિકાર

દેવોનો રાજ્યાધિકાર ભારતવર્ષના કેટલાય ભાગ ઉપર હતો. આંડવવનનું ઉદ્ધારણુ દેવો. તેના ઉપર ઇંદ્રનો અમલ ચાલતો હતો. આંડવવન દિલ્હીની પાસે હોવાથી તેના ઉત્તરભાગના પ્રદેશ ઉપર તેમનો અધિકાર હશે, એ સંભવિત છે. અર્જુન વગેરે આર્યવીરોએ ઉપલા પ્રાંતો ઉપર પોતાનો અધિકાર જમાવ્યો હતો, તે ઇંદ્રના સૈન્યને હરાવીને જમાવ્યો હતો. (બુઓ આંડવદાહ પર્વ) આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, દેવજાતિની સાથે ભારતીય રાજાઓને પણ યુદ્ધ થતાં હતાં; પરંતુ તે યુદ્ધોનું સ્વરૂપ અસુરોસાથેનાં યુદ્ધો જેવું ન હતું. કેમકે દેવજાતિ અને આર્યજાતિ પરસ્પર મિત્રતા ઇચ્છનાર જાતિઓ હતી; જ્યારે રાક્ષસ વર્ગે જાતિઓ શત્રુતા રાખનાર હતી.

આટલા વર્ણન ઉપરથી વાંચનારને સમજશેજ કે, ભારતવર્ષની બહારની સઘળી જાતિઓ ભારતવર્ષના ધાન્ય વગેરે જરૂરના પદાર્થોમાટે ભારતવર્ષ ઉપર પોતાનો અધિકાર જમાવવાનો પ્રયત્ન કરતી હતી; અને તેથીજ તેઓમાં પરસ્પર યુદ્ધ થતાં હતાં; તથા એજ તેમના માંહિમાંહિના દ્રેષનું કારણ હતું.

(૨) યજ્ઞ

દેવો અસુરોના જેટલા માયાવી (કપટનીતિવાળા) અને યુદ્ધમાં હોશિયાર ન હતા; પરંતુ તેઓ નીતિમાન અને ચતુર હતા, અને તેથી આંતે દેવોનોજ વિજય થતો હતો. તિબેટના દેવ અને ભારતના આર્યો એમના અસુર તથા રાક્ષસો વગેરે એકસરખા શત્રુ હતા. આથી દેવ અને આર્યો એ બે જાતિઓએ પરસ્પર સમજીત કરી લીધી હતી. એ સમજીત, સુસેહ અથવા સંધિપત્ર ઇતિહાસપુરાણોમાં “યજ્ઞ” ના નામથી પ્રસિદ્ધ છે. અહીં યજ્ઞના આધ્યાત્મિક વગેરે ભાવો છોડી દઈને કેવળ રાષ્ટ્રીય ભાવજ લેવો જોઈએ. જેને આધિભૌતિક યજ્ઞ કહી શકાય, તેજ અર્થ અહીં લેવાનો છે. આધિભૌતિક અર્થાત મનુષ્યાદિ પ્રાણીઓથી થતો યજ્ઞ; એમાં (૧) દેવોનો સત્કાર, (૨) દેવો સાથે સહકાર કરવો અર્થાત મિત્રતા બંધવી અને (૩) દેવોનેમાટે હવિ અર્થાત અન્ન સમપર્ણ કરવું, એ ત્રણ વાતો મુખ્ય હતી. યજ્ઞોષ્ઠીજ દેવોનો શુભારો ચાલતો હતો; અને તેથીજ દેવોનું નામ “કતુભુજ” છે. હવે આ શબ્દનો વિચાર કરીશું.

(૩) કતુભુજ

આ શબ્દનો અર્થ (કતુ) યજ્ઞદારા (ભુજ) ભોજન કરનારા દેવ એવો થાય છે. ભારતવર્ષના આર્યો જ્યારે યજ્ઞ કરતા નહિ, ત્યારે દેવો ભૂખ્યા રહેતા હતા અને યજ્ઞ થતાંજ તેમને અન્ન મળતું હતું. આ વાતો પુરાણોમાં સર્વત્ર લખેલી છે. દેવોનું નામ “કતુભુજ” એજ ભાવ બતાવે છે. તે સિવાય “યજ્ઞભુજ” “હવિભુજ” વગેરે અનેક નામો છે, તે પણ એજ ભાવ વ્યક્ત કરે છે.

અહીં શંકા થશે કે, દેવો ભોજનની ખાખતમાં આટલા બધા પરાધીન શામાટે હતા? ભારતવર્ષના આર્યો યજ્ઞ કરે તોજ તેમને ભોજન મળે; અને કોઈ વર્ષ ભારતવાસી આર્યોએ યજ્ઞ ન કર્યા તો દેવોને અન્ન ન મળે, એવું કેમ? દેવો આટલા બધા પરાધીન શા માટે? શું દેવો પણ પોતાનું અન્ન બીજી કોઈ રીતે મેળવી શકતા ન હતા? કોઈ મનુષ્ય યજ્ઞ ન કરે તો દેવ શું ઉપવાસજ કરતા હતા? અથવા બીજી કોઈ રીતે પોતાનું ગુજરાન કરવાનો ઉપાય શોધતા હતા? આ બધી શંકાઓનો નિકાલ આપણે ભારતવર્ષ અને ત્રિવિષ્ટપનો પરસ્પર સંબંધ બરાબર બાણીશું ત્યારેજ થશે.

તિબેટ દેવોનું અને ભારતવર્ષ આર્યોનું સ્થાન છે, એમાં તો હવે શંકાજ થાય તેમ નથી. ભારતવર્ષ કૃષિપ્રધાન દેશ હોવાથી અને જમીન બહુ ફળદ્રુપ હોવાથી તથા સિંધુ, ગંગા, યમુના, બ્રહ્મપુત્રા વગેરે મોટી મોટી નદીઓ હોવાથી થોડી મહેનતે ઘણું અનાજ ઉત્પન્ન થવાનો અહીં સંભવ હતો અને હાલમાં પણ છે. હાલમાં યૂરોપ, અમેરિકા, આસ્ટ્રેલીઆ વગેરે દેશોમાં વૈજ્ઞાનિક ઉન્નતિ ઘણીજ થઈ છે; તોપણ ભારતવર્ષજેવા ઘઉં ત્યાં પાકતા નથી. જો કે બીજા કેટલાય દેશોમાં અનાજ પેદા થાય છે; પણ ભારતવર્ષના અનાજ જેવી મીઠાશ તે બીજા દેશોના અનાજમાં નથી હોતી. આથી કેટલીક વાર એવું પણ કરવામાં આવે છે કે, આસ્ટ્રેલીઆના ખરાબ ઘઉં ભારતવર્ષમાં લાવે છે અને તેને બદલે ભારતવર્ષના ઉત્તમ ઘઉં વિલાયતમાં લઈ જાય છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, અહીં ભારતવર્ષમાં અનાજ બહુજ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે ઉત્તમ જાતનું પેદા થાય છે.

દેવજાતિની ઉન્નતિના દિવસોમાં બીજા કોઈપણ દેશમાંથી તેમને અનાજ મળવું અસંભવિત હતું; કેમકે ઉત્તર અને પશ્ચિમદિશાઓમાં જે જાતિઓ રહેતી હતી, તે બધી અસુર-રાક્ષસ જાતિઓ તિબેટનિવાસીઓની શત્રુજાતિઓ હતી. ત્યાં થોડુંઘણું અનાજ થતું હશે તોપણ શત્રુતાને લીધે તે દેવોને મળવાનો સંભવ ન હતો; પરંતુ ભારતવર્ષ સાથે એવી સ્થિતિ નહોતી. ભારતવાસી આર્યો દેવો સાથે સંબંધ રાખવા ઇચ્છતા હતા અને પોતાના ખાદ્ય પદાર્થોમાટે દેવો પણ કોઈ એવા દેશ સાથે સંબંધ રાખવા ઇચ્છતા હતા, કે જ્યાંથી પુષ્કળ અનાજ મળે; કેમકે તિબેટમાં ઘણાજ ખરફ હોવાથી પુષ્કળ અનાજ પેદા થવું અને કરવું અશક્ય હતું. કેવળ ઠંડીને લીધે ત્યાં લીલોતરી પણ બહુ થતી નથી તો પુષ્કળ અનાજ તો ક્યાંથીજ પેદા થઈ શકે? આથી દેવજાતિ પોતાના ખાદ્ય પદાર્થોમાટે બીજા દેશ ઉપર આધાર રાખતી હતી. પશ્ચિમ અને ઉત્તરદિશાઓમાં શત્રુઓનાં રાજ્ય હોવાથી ત્યાંથી તો અનાજ મળવું અશક્યજ હતું; અને તે દેશો પણ ભારતવર્ષના જેટલા અનાજ ઉત્પન્ન કરનારા ન હતા. આથીજ દેવજાતિને પોતાના ભોજનમાટે બીજા દેશ ઉપર આધાર રાખવો પડતો હતો અને ભારતવર્ષજ એક તિબેટ પાસેનો એવો દેશ હતો, કે જ્યાંથી દેવો પોતાની સંપૂર્ણ જરૂરીઆતો પ્રાપ્ત કરી શકે.

સાથેસાથ ભારતીય આર્યલોકો અથવા અહીંના ખેડુતો અસુર, રાક્ષસ, ભૂત, પિશાચ વગેરેના હુમલાઓથી ત્રાહ્ય ત્રાહ્ય પોકારી ગયા હતા; અને તેમને હાંકી કાઢવાને પોતે અસમર્થ હોવાથી અસુર વગેરેથી તેમનું રક્ષણ કરે તથા રક્ષણને બહાને લક્ષણ ન કરી જાય તેવી જાતિ સાથે મિત્રતા કરવા આતુર હતા. આર્યોને મિત્રતરીકે એવી દેવજાતિ મળી ગઈ હતી, કે જે જાતિ અસુર વગેરેને મારી હાકાવા સમર્થ હતી; વિશ્વાસપાત્ર હતી અને સંધિના નિયમો પ્રમાણે ચાલે તેવી હતી. આથીજ નક્કી કરેલા પદાર્થો કરૂપે મળવાથી દેવજાતિ આર્યોનું રક્ષણ કરતી હતી. આ સંધિનુંજ નામ “યજ્ઞ” છે. યજ્ઞના બીજા બીજા ઘણાએ અર્થો થાય છે; પણ તેનો

અહીં કશેા સંબંધ નથી. અહીં “રાષ્ટ્રાંતરીય સંધિ” (ઇન્ટરનેશનલ ટ્રીટી) ના અર્થમાં આ શબ્દનો ભાવ જોઇશું. ચત્ ધાતુના અર્થ—

(૧) દેવોનો સત્કાર કરવો, (૨) દેવો સાથે સંગતિકરણ—અર્થાત્ મિત્રતા કરવી અને (૩) દાન—અર્થાત્ તેમને હવિર્દ્રવ્ય (અન્ન વગેરેના ભાગ) આપવું.

આ ત્રણ અર્થ જોઈએ. યજ્ઞમાં એ અર્થોનો મેળ ખેસાડી જુઓ અને ઉપલી સ્થિતિમાં આ અર્થોની સંગતિ જુઓ, તો તેનું આધિભૌતિક તાત્પર્ય (અર્થાત્ માનવી વ્યવહારનું તાત્પર્ય) તરતજ સમજાશે. યજ્ઞમાં ઉપરની ત્રણ વાતો મુખ્ય હતી અને બીજા રીતરિવાજો ગૌણ હતા, એ વાત અહીં વિશેષ રૂપથી કહેવાની જરૂર નથી.

(જ) યજ્ઞવિરોધી રાક્ષસો

રાક્ષસો યજ્ઞનો નાશ કરતા હતા, એવું વર્ણન પુરાણોમાં અનેક સ્થળે છે. જ્યાં ઋષિઓ યજ્ઞ કરવા લાગતા હતા, ત્યાં રાક્ષસો તે યજ્ઞોનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન કરતા હતા. એવું કારણ સ્પષ્ટજ છે કે, જે કાર્યમાં (૧) દેવોનો સત્કાર થતો, (૨) દેવો સાથે મિત્રતા અર્થાત્ સંધિ કરવાનો પ્રયત્ન થતો અને (૩) જે વડે દેવોને અન્ન વગેરે પુષ્કળ પદાર્થો મળવાનો સંભવ હતો; તે કાર્યો દેવોના શત્રુ અસુર, રાક્ષસ વગેરે શી રીતે ચાલવા અને વધવા દે તથા તેનો નાશ શામાટે ન કરે? દેવજાતિનું ભણું થાય એવી વાત રાક્ષસોને પસંદ પડે, એ અશક્યજ હતું; કેમકે દેવો અને અસુરોને પરસ્પર અત્યંત વૈર હતું. રાક્ષસો જાણતા હતા કે, દેવોના રાજ્યમાં પૂરતું અનાજ પેદા થતું નથી અને દેવોને અન્ન વગેરે પદાર્થો આપવામાટે આર્યો હંમેશાં એવા યજ્ઞ કરે છે; તેમજ જ્યાંસુધી જોઇતું અનાજ વગેરે ત્યાંથી મળશે ત્યાંસુધી દેવો જોરાવરજ રહેશે. આથી યજ્ઞોનો નાશ કરીને દેવોને મદદ કરવાના કાર્યમાં વિદ્ધ નાખવાના હેતુથી રાક્ષસો યજ્ઞનો નાશ કરવામાટે કમ્મર કસીને તૈયાર રહેતા હતા. શત્રુને મદદ મળતી અંધ કરવી, એ પણ યુદ્ધનો એક ભાગ છે અને રાક્ષસો તે બરાબર જાણતા હતા.

દેવો પણ જાણતા હતા કે, રાક્ષસો આ રીતે મળતી મદદ બંધ કરે છે, તેથી તેઓ જ્યાં પણ યજ્ઞ ચાલતા હતા ત્યાં યજ્ઞકર્તાના પક્ષમાં રહેતા અને રાક્ષસોને હરાવીને પોતાનો (હવિર્ભાગ) અન્નભાગ લેતા હતા. આ ઉપરથી યજ્ઞનો ભંગ કરવાનો રાક્ષસોનો શો હેતુ હતો તે લક્ષમાં આવશે. દેવજાતિને મળતી મદદ બંધ કરવી, એજ તેમનો મુખ્ય હેતુ હતો.

(ઝ) યજ્ઞોમાં દેવોની હાજરી

આધિભૌતિક યજ્ઞનું—અર્થાત્ માનવવ્યવહારરૂપ યજ્ઞનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ સમજવામાટે દેવો યજ્ઞોમાં જઈને જાતે હાજર રહેતા હતા કે નહિ, તેનો વિચાર કરવો જોઈએ. બ્રાહ્મણ વગેરે ગ્રંથોમાં અને પુરાણોમાં પણ લખ્યું છે કે, પ્રાચીનકાળમાં દેવીઓ જાતે યજ્ઞમાં આવતી હતી અને હવિર્ભાગ—અર્થાત્ અન્નભાગ જાતે લેતી હતી; પરંતુ પાછળથી તેમણે યજ્ઞમાં જાતે આવવાનું છોડી દીધું. યજ્ઞોમાં દેવોની હાજરીનાં વર્ણન મહાભારતમાં પણ કેટલીએ જગ્યાએ છે; અને બીજાં પુરાણોમાં પણ કેટલીએ જગ્યાએ છે. આ વિષે મહાભારતનું સુકન્યાનું આખ્યાન અથવા વ્યવનઋષિની કથા સમજવા જેવી છે.

(ટ) વ્યવનઋષિ

વ્યવનઋષિની કથા અથવા સુકન્યાનું આખ્યાન મહાભારતના વનપર્વમાં અધ્યાય ૧૨૧ થી ૧૨૫ સુધીમાં છે. ત્યાં આ આખ્યાન વાચક પુરેપુરું જોઈ શકશે. તેનો સારાંશ એ છે કે—

“શર્યાતિ નામનો એક રાજા હતો. તેને સુકન્યા નામે એક કન્યા હતી. આ કન્યાએ વ્યવનઋષિનો કંઈ ગુન્હો કર્યો, તેથી રાજાને બહુ દુઃખ થયું. પાછળથી રાજાએ પોતાની કન્યાનું

ચ્યવનઋષિ સાથે લક્ષ કરી તેને કન્યાદાનમાં આપી. આથી ચ્યવનઋષિ સંતોષ પામ્યા. ચ્યવનઋષિ ઘણા વૃદ્ધ હતા અને આ કન્યા જુવાન હતી. એક વખત દેવાના વૈદ્ય અશ્વિની-કુમારે ત્યાં આવ્યા. તેમણે સુકન્યાને કહ્યું કે:—‘વૃદ્ધ ચ્યવનને ત્યજી દે અને અમરી સાથે લક્ષ કર.’ સુકન્યાએ તે ગણકાર્યું નહિ. ત્યારબાદ વાતચીત થતાં અશ્વિનીકુમારેએ કંઈ ચિકિત્સાથી ચ્યવનને યુવાન બનાવવાનું સ્વીકાર્યું. તેમણે પોતાની ચિકિત્સાથી ચ્યવનને યુવાન બનાવ્યા. આ ઉપકારના બદલામાં અશ્વિનીકુમારેને યજ્ઞમાં અન્નભાગ દેવાનો પણ ચ્યવનઋષિએ સ્વીકાર કર્યો; કેમકે અત્યારસુધી અશ્વિનીકુમારેને-વૈદ્યોને-યજ્ઞમાં અન્નભાગ લેવાનો અધિકાર ન હતો. આંતે ચ્યવનઋષિએ યજ્ઞ કર્યો, તેમાં સધળા દેવો આવ્યા; અને જ્યારે ચ્યવનઋષિ અશ્વિનીકુમારેને અન્ન આપવા લાગ્યા, ત્યારે દેવસમ્રાટ ઇંદ્રે કહ્યું કે:—

॥ ઇંદ્ર ઉવાચ ॥

उभावेतौ न सोमाहौं नासत्याविति मे मतिः । भिषजौ दिवि देवानां कर्मणा तेन नाहंतः ॥

॥ च्यवन उवाच ॥

महोत्साहौ महात्मानौ रूपद्रविणवित्तरौ । यौ चक्रतुर्मा मघवन्वृन्दारकमिवाऽजरम् ॥
ऋते त्वां विवुधांश्चान्यान्ऋकथं वे नाहंतः सवम् । अश्विनावपि देवेन्द्र देवौ विद्धि पुरन्दर ॥

॥ इन्द्र उवाच ॥

चिकित्सको कर्मकरौ कामरूपसमन्वितौ । लोके चरन्तौ मर्त्यानां कथं सोममिहाऽहंतः ॥

॥ लोमश उवाच ॥

एतदेव तदा वाक्यमाग्नेडयति देवराट् । अनादृत्य ततः शक्रं ग्रहं जग्राह भार्गवः ॥

॥ इन्द्र उवाच ॥

आभ्याમર્થાય સોમં ત્વં ગ્રહિષ્યસિ યદિ સ્વયમ્ । વજ્રં તે પ્રહરિષ્યામિ ધોરૂપમનુત્તમમ્ ॥
एवमुक्तः स्मयन्निद्रमभिवीक्ष्य स भार्गवः । जग्राह विधिवत्सोममश्विभ्यामुत्तमं ग्रहम् ॥
ततोऽसौ प्राहरद्वज्रं धोररूपं शचीपतिः । तस्य प्रहरतो बाहुं स्तંभयामास भार्गवः ॥

(મહા ૧૦ વનપર્વ અં ૧૨૪, શ્લોક ૯ થી ૧૩ અને ૧૫ થી ૧૭)

ઇંદ્રે કહ્યું:—“ આ બંને અશ્વિનીકુમારે સ્વર્ગમાં દેવતાઓની દવા કરે છે, તેમને સોમ-દાન આપવું યોગ્ય નથી. ”

ચ્યવનઋષિએ કહ્યું:—“ હે ઇંદ્ર ! આ બંને અશ્વિનીકુમારે સમર્થ મહાત્મા, અત્યંત ઉત્સાહી તથા રૂપ અને ધનવાળા છે. તેમણે મને દેવતાઓની પેઠે વૃદ્ધાવસ્થારહિત-યુવાન કર્યો છે. હે ઇંદ્ર ! તમને અને બીજા દેવતાઓને યજ્ઞભાગ મળે અને તેમને શામાટે નહિ ? તેઓ પણ દેવતાજ છે ને ! ”

ઇંદ્રે કહ્યું:—“ હે ચ્યવનઋષિ ! એ બંને ચિકિત્સા કરનારાઓ ઋષિજાનુસાર રૂપ ધારણ કરીને મનુષ્યલોકમાં ફરનારા છે, તો પછી તેઓ શી રીતે સોમને લાયક છે ? ”

લોમશ મુનિએ કહ્યું:—“ ઇંદ્ર આ વચને બીજીવાર બોલવા જતો હતો તેવામાંજ ભૃગુપુત્ર ચ્યવને ઇંદ્રને અનાદર કરીને અશ્વિનીકુમારેને સોમભાગ આપ્યો. ત્યારે ઇંદ્રે કહ્યું:—“ જો તમે તેમને સોમ આપશો તો હું તમારા ઉપર ભયંકર વજ્ર ચલાવીશ. ” આમ કહેવા છતાં પણ ઇંદ્ર તરફ જોઇને કંઈક હસીને ચ્યવને અશ્વિનીકુમારેને સોમ આપ્યો. ત્યારે ઇંદ્રે ચ્યવનઋષિ ઉપર વજ્ર ચલાવ્યું; પરંતુ તેજ વખતે ચ્યવને ઇંદ્રના હાથને સ્થિર કરી દીધો. ”

આ કથા ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, ઇંદ્રાદિ દેવ બંનેજ ભારતવર્ષમાં આવતા હતા; યજ્ઞમાં બંનેજ હાજર રહેતા હતા; પોતાના માનમરતબામાં અથવા આદરસત્કારમાં વધારો-ઘટાડો થવાથી પરસ્પર લડતા પણ હતા અને પછી પોતાને માટેનો યોગ્ય અન્નભાગ સાથે લઇને આહ્યા જતા હતા-અર્થાત્ જેમ આપણા મનુષ્યોનો વ્યવહાર થાય છે, તેવોજ તેમનો

વ્યવહાર તે પ્રાચીનકાળમાં ચાલતો હતો.

અશ્વિનીકુમાર વૈદ્ય હોવાથી તેઓ દરેક રોગીને ઘેર જતા હતા, તેથી તેમને યજ્ઞભ માટે અગ્રોગ્ય ગણ્યા હતા; પરંતુ ચ્યવનઋષિના પ્રયત્નથી તેમને અન્નભાગ મળવા લાગે આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, કેટલાક દેવોનો યજ્ઞમાં અધિકાર ઓછો, કેટલાકનો વધારે અને કે લોકનો બિલકુલ ન હતો.

યજ્ઞભાગ, હવિર્ભાગ અને અન્નભાગનું તાત્પર્ય એટલું જ નથી કે ત્યાં યજ્ઞ વખતે જ થો અન્નભાગ જમવો; પરંતુ તેનું તાત્પર્ય એ છે કે, ધાન્યાદિ પદાર્થોનો ભાગ પણ અહીં લઈ જવો. કેમકે આ યજ્ઞોમાં જે ધાન્યાદિ તેમને મળતું તેમાંથી તેમનું વર્ષપર્યંત ગુજર ચાલતું હતું. માત્ર ત્યાં જ પેટપૂરતું ભોજન મળે તો તેથી તેમનું ગુજરાન માત્ર એક દિવસ જ થાય અને એટલાથી કંઈ તેમનું કામ ચાલે તેમ ન હતું.

દેવતાઓ યજ્ઞથી જીવતા હતા, તેનું તાત્પર્ય આટલા વિચારથી વાચકોના મનમાં ઠીક ઠીક સમજાયું હશે. આથી નીચેના શ્લોકનો હેતુ પણ સ્પષ્ટ થાય છે:—

દેવાન્માશ્વયતાનેન તે દેવા માશ્વયન્તુ વઃ । પરસ્પરં માશ્વયન્તઃ શ્રેયઃ પરમવાપ્સ્યથ ॥

(ભગવદ્ગીતા ૩-૧૧)

“તમે આ યજ્ઞથી દેવતાઓને સંતોષતા રહો અને તે દેવતાઓ તમને સંતોષ રહો. આ રીતે પરસ્પર એકબીજાને સંતોષતા રહીને બન્ને પરમશ્રેય અર્થાત્ કલ્યાણ પ્રાપ્ત કરો. અર્થાત્ આ યજ્ઞથી દેવોની મદદ આર્યોને અને આર્યોની દેવોને મળે છે; અને પરસ્પર મદદથી બન્નેનું કલ્યાણ થાય છે. આ યજ્ઞ આ રીતે બન્નેને સંતોષ આપતા હતા. આ બં વાતો વિચારપૂર્વક જોવી જોઈએ; કેમકે તે મહાભારત કરતાં કેટલાંય સૈંકાં પહેલાંના કાળ છે, અને મહાભારતના લેખકને પણ આ ઐતિહાસિક વાતવિષે શંકા ઉપજી હતી. મહાભારતના લેખક એટલેસુધી શંકાશીલ હતા કે, તેમને સર્પબલિના લોકો મનુષ્ય હતા કે સા હતા તે વિષે પણ શંકા હતી; તેથી કોઈ જગ્યાએ લખે છે કે તેઓ સાપ હતા, અને કે જગ્યાએ તેમને મનુષ્ય જેવા લખે છે. આજ રીતે દેવદાનવો વગેરેના વિષે પણ તેમને કંઈ ખા કલ્પના નહોતી આવી; પરંતુ જે કથાઓ તે વખતે પ્રચલિત હતી, તે બધીને એકસા જોડીને તેમણે લખી છે. હવે આપણે જ વિચાર કરીને નક્કી કરવું જોઈએ કે, ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ તે કથાઓ દ્વારા શું સિદ્ધ થાય છે? દેવોવિષે આપણે અહીં જે વાતો જોઈ તે તેમનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ સ્પષ્ટતાથી વ્યક્ત થયું છે કે, તેઓ તિબેટમાં રહેતા હતા અને ભાતવાસીઓના મિત્ર થઈને તેમનું રક્ષણ કરતા હતા તથા ભારતવાસીઓ પણ તેમને ચાહત હતા—અર્થાત્ આર્ય અને દેવ એ બંને પરસ્પર મિત્રબલિઓ હતી તથા તેમનું કલ્યાણ એકબીજાના ઉપર આધાર રાખતું હતું. આથી પણ સિદ્ધ થાય છે કે, દેવો પણ મનુષ્ય જેવા માનવબલિના માણસો હતા.

(૩) સ્વર્ગનદી અથવા સ્વર્ણદી

ગંગાનું નામ “સ્વર્ગનદી” અથવા “સ્વર્ણદી” છે. તેનાં બીજાં નામ આ પ્રમાણે છે:

મંદાકિની વિયદ્રંગા સ્વર્ણદી સુરદીર્ઘિકા ।

(અમરકોષ ૧-૪૮)

“વિયદ્રંગા, સ્વર્ણદી, સુરદીર્ઘિકા” એ શબ્દો “દેવોની નદી” એજ અર્થમાં વપરા છે. “સુરસરિત, સુરનદી, અમરગંગા, દેવનદી” વગેરે શબ્દ પણ એજ ગંગા નદીના વાચ છે. એ શબ્દો સ્પષ્ટ બતાવે છે કે, એજ ગંગાનદી દેવોના રાજ્યમાંથી વહેતી વહેતી અહ આવી છે. તે શરૂઆતમાં દેવોની નદી હતી. ભારતવર્ષમાં આવીને એજ નદી આર્યોને સુ

આપે છે. આ ગંગાનદીના વાચક શબ્દો પણ ‘તિબેટ દેવોનો દેશ છે’ એજ ભાવ વ્યક્ત કરે છે. નદીવાચક શબ્દ આ પ્રમાણે સ્પષ્ટરીતે સ્થાનનિર્દેશ કરે છે; તેથી દેવોનું રાષ્ટ્ર નક્કી કરવામાં એ શબ્દો બહુજ મદદગાર થઈ પડશે.

(૬) દેવોનો અન્નભાગ

આ રીતે દેવ નામની માનવજાતિ ત્રિવિષ્ટપ-તિબેટમાં રહેતી હતી; અને તે પોતાના ભોજનાદિ દ્રવ્યમાટે ભારતવાસીઓ ઉપર આધાર રાખતી હતી. ભારતીય આર્ય લોકો યજ્ઞયાગ કરતા હતા અને ઇંદ્ર વગેરે દેવતાઓના નામથી હાલના મુષ્ટિકુંડ પેઢે અન્નનો મુકી જેટલો અથવા વધારે ભાગ જૂદો કાઢતા હતા. દેવોને માટે અન્નભાગ જૂદો કાઢ્યા-સિવાય આર્યલોકો કોઈ પણ અન્ન જમતા નહિ. આ રીતે દેવોને માટે આવશ્યક અન્ન-ભાગ ભારતવર્ષમાંથી મળતો હતો. દેવોને અન્નભાગ પહોંચાડવાની વ્યવસ્થા સર્વ નાના અને મોટા યાગોમાં યાગના પ્રમાણમાં તથા યજ્ઞમાનની શક્તિ પ્રમાણે થતી હતી.

(૬) યજ્ઞનું પારિતોષિક

આ રીતે યજ્ઞદ્વારા દેવોને અન્નભાગ દેવાનું સ્પષ્ટ કારણ તેઓ આર્યોનું રક્ષણ કરતા હતા, એજ છે; પરંતુ એ સિવાય પણ યજ્ઞકર્તાઓને એક ભારે પારિતોષિક મળતું હતું, એવું “સ્વર્ગવાસ”ના નામથી પ્રસિદ્ધ છે. હાલમાં સ્વર્ગવાસનો અર્થ ઉંધોજ થાય છે. સ્વર્ગ-વાસ, કેલાસવાસ, વૈકુંઠવાસ વગેરે શબ્દો હાલમાં મરણ પછીની સ્થિતિ દર્શાવવામાટે વપરાય છે; પરંતુ જ્યારે દેવજાતિ હયાત હતી અને તેમને આર્યો સાથે પરસ્પર હળવામળવાનો સંબંધ હતો, ત્યારે ઉપલા સ્વર્ગવાસ વગેરે શબ્દો મરણ પછીની સ્થિતિ દર્શાવવામાટે ન હતા. મહાભારતમાં પણ તેનાં કેટલાંય પ્રમાણો મળી આવે છે.

- (૧) અશ્વવિદ્યા શીખવામાટે વીર અર્જુન સ્વર્ગમાં ગયો હતો; ઇંદ્ર પાસે ચાર વર્ષ રહ્યો હતો અને ત્યાં અશ્વવિદ્યા શીખીને પાછો આવ્યો હતો. આ પ્રમાણે અર્જુનનો આ સ્વર્ગવાસ જીવતાંજ થયો હતો.
- (૨) નારદમુનિ સ્વર્ગમાંથી ભારતવર્ષમાં અને ત્યાંથી નાગલોકમાં કેટલીયે વાર ફરી આવ્યા હતા. તેમને દેવોના મુનિ કહેતા હતા. તેમનું રાજનૈતિક કાર્ય ઇતિહાસમાં પ્રસિદ્ધ છે. તે સ્વર્ગમાં રહેતા થકા ભારતમાં પણ રહેતા હતા.
- (૩) લોમશમુનિ સ્વર્ગમાં ગયા હતા અને ત્યાંની હકીકત તેમણે ધર્મરાજને કહી સંભળાવી હતી. (વન ૨૦ ૬૧)

આ બધા જીવતાંજ સ્વર્ગવાસી થયા હતા. આ રીતે કેટલાંયે પ્રમાણ આપી શકાય તેમ છે; પરંતુ તે બધાં અત્રે રજૂ કરવાની જરૂર નથી. મહાભારત વાંચતાં વાંચતાં તે પ્રમાણો વાચકોના જોવામાં આવશેજ. તાત્પર્ય એ છે કે, તે અતિપ્રાચીન સમયમાં સ્વર્ગવાસ જીવતાંજ થતો હતો અને તેનો અર્થ “તિબેટનિવાસ” એટલોજ હતો. અહીં વાચક પૂછશે કે, સ્વર્ગની લાલચ આટલી બધી શામાટે? ત્યાં ખાવાનું અન્ન તો પેદા થતું નથી, તોપછી ત્યાં જમીને રહેવામાં સુખ કેવા પ્રકારનું થાય? જેમણે હિમાલયની મુસાફરી કરી હશે તેમને એનો જવાબ આપવાની જરૂર નથી. હિમાલયના ડુંગરાઓમાં ખાવાપીવાના પુષ્કળ પદાર્થો મળતા નથી; પરંતુ ત્યાંનાં દેશ, ત્યાંની આબોહવાનાં સુખ અને ત્યાંની શાંતિ અદ્વિતીયજ છે. આથી હાલમાં પણ ઉત્તરહિંદુસ્તાનના લોકો મહીના-બે મહીનાની રજાઓમાં “પહોંડની સહેલ” કરવામાટે અવશ્ય જાય છે; તથા પૈસાદાર લોકો સોલન વગેરે સ્થાનોમાં નાનકડાં મકાન બંધાવવા ઇચ્છે છે. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, હિમાલય અને તેના ઉત્તર-

ભાગનાં સ્થાનોમાં કંઈક વિશેષ સુખ છે, કે જે અહીં પુષ્કળ ધાન્ય હોવા છતાં પણ મળી શકતું નથી. આથીજ પ્રાચીનકાળના લોકો પોતાને સ્વર્ગમાં સ્થાન મળે તે માટે પ્રયત્ન કરતા હતા અને સ્થાન મળતાં વૃદ્ધાવસ્થામાં ત્યાં જઈને આનંદપૂર્વક રહેતા હતા. ભારતવર્ષમાં જે જીવનકલહ છે તે ત્યાં નથી; સાદી રહેણી તથા ઉત્તમ આબોહવાને લીધે આરોગ્ય સ્વાભાવિક રીતેજ ત્યાં સાદું રહે છે; અને જળની નિર્મળતાને લીધે રોગ ઓછા થાય છે, વગેરે અનેક સુખ સ્વર્ગદેશમાં મળે છે. આથી ભારતીય લોક સ્વર્ગમાં થોડી પણ જગ્યા મેળવવા ઇચ્છતા હતા અને જેઓ પુષ્કળ યજ્ઞયાગો કરતા હતા તથા દેવોને ખૂબ ધાન્યાદિ આપતા હતા; તેમને તિબેટમાં થોડી જગ્યા પણ અપાતી હતી. આ વિષે મહાભારતમાં જે કહ્યું છે તે બુદ્ધો:-
 અષ્ટક ઉવાચ-પૃચ્છામિ ત્વાં મા પ્રપત પ્રપાતં यदि लोकाः पार्थिव संति मेऽत्र ॥
 यद्यन्तरिक्षे यदि वा दिवि स्थिताः क्षेत्रज्ञं त्वां तस्य धर्मस्य मन्ये ॥૧॥
 ययातिरुवाच-यावत्पृथिव्यां विहितं गवाश्वं सहारण्यैः पशुभिः पार्वतૈश्च ।
 तावल्लોકા દિવિ તે સંસ્થિતા વૈ તથા વિજાનીહિ નરેન્દ્રસિંહ ॥ ૧૦॥

(મહા. આદિ. અ. ૯૨)

અષ્ટકે કહ્યું:-“ હે પૃથ્વીનાથ ! મને જણાય છે કે, આપ ધર્મથી પ્રાપ્ત થનારાં સર્વ સ્થાનોને બાણો છો; તેથી પૂછું છું કે, સ્વર્ગ વગેરે લોકમાં મારા પુણ્યથી મળેલી કોઈ જગ્યા છે કે નહિ ?”

યયાતિએ કહ્યું:-“હે નરેન્દ્રસિંહ ! સાંભળો, આ ભૂમંડળમાં ગાય, ઘોડો તથા પર્વતનાં જેટલાં પશુ છે; તેટલાં સ્થાન તમે તમારા પુણ્યવડે સ્વર્ગલોકમાં મેળવેલાં છે.”

આ સંવાદ ઉપરથી સમજાય છે કે, આ કર્મભૂમિ ભારતવર્ષમાં યજ્ઞાદિ કર્મ કરીને તેમાં દેવતાઓને પુષ્કળ અન્નભાગ આપવાથી ત્રિવિંટપમાં રહેવામાટે સ્થાન મળતું હતું. અષ્ટક રાજાને આવાંજ સ્થાનો મળ્યાં હતાં, એવું જ્યારે યયાતિ જીવિત દશામાંજ સ્વર્ગમાં ગયા હતા ત્યારે તેમણે પ્રત્યક્ષ જોયું હતું; અને તેજ વાત તેમણે અષ્ટકને કહી હતી. સ્વર્ગમાં સ્થાન મેળવવા માટે અહીં યજ્ઞો કરવા અને તે દ્વારા દેવબળતિના મતુષ્યોને અન્નભાગ આપવો, એજ માત્ર એક ઉપાય હતો.

ભારતવર્ષની જમીન સારી કૃષ્ણરૂપ હોવાથી અહીં એટલું બધું ધાન્ય નીપજતું હતું કે તેને ખાનારા પૂરતી સંખ્યામાં ન હતા. હાલમાં પણ જે યૂરોપીયનો અહીંથી અનાજ ન લઈ જાય, તો અહીં ઉત્પન્ન થતું ધાન્ય ઓછામાં ઓછાં ત્રણ વર્ષ સુધી અહીંના લોકોને ચાલે. યૂરોપવાસીઓ ધાન્ય લઈ જાય છે, તેથીજ અહીંના લોકોને દરવર્ષે દુકાળ ભોગવવો પડે છે; નહિ તો આ ભૂમિ એવી નથી કે આવી રીતે દુકાળો સતાવ્યા કરે. તાત્પર્ય કે, અહીં ધાન્ય પુષ્કળ હતું અને એટલું બધું પાકતું હતું કે તેનો ઉપયોગ કરવાનીજ તેમને ચિંતા હતી.

(૯) દાનની પ્રથા

અતિથિસત્કાર અને દાનની પ્રથા ભારતવર્ષના ધર્મમાં જેટલી વધારે છે તેટલી કોઈ પણ દેશના ધર્મમાં નથી. આખી ગ્રાહ્યજાતિ કેવળ બીજાઓએ આપેલા ધાન્ય ઉપરજ જીવતી હતી અને તે સિવાય પણ બીજા લિપ્તુ વગેરે અનેક હતા. હરેક વખતે ગ્રાહ્યજોજન, જ્ઞાતિ-જોજન, અતિથિજોજન, સહસ્રજોજન વગેરે જેટલાં ભારતીય ધર્મમાં દેખાય છે, તેટલાં બીજા જગ્યાએ નથી જોવામાં આવતાં. નાનામાં નાના સંસ્કારો સમયે પણ જ્ઞાતિજોજન અવશ્ય થતું હતું. ગુરુકુળોમાં પચાસ પચાસ હજાર વિદ્યાર્થીઓ રહેતા હતા અને તે બધાનો નિભાવ દાન મળેલા ધાન્યાદિમાંથીજ થતો હતો. ભારતવર્ષની આ દાનપ્રથા જોઈએ, તો તેની સાથે બીજા

કોઇ પણ દેશની સરખામણીજ થઇ શકે તેમ નથી. બીજા દેશોના ધર્મમાં દાનનું મહત્વ દર્શાવ્યું છે; પણ આટલું અન્નદાન કયાંય પણ નથી. કારણ તેનું એટલુંજ છે કે, બીજા દેશોમાં ધાન્યની ઉત્પત્તિ ઓછી અને ભારતવર્ષમાં ઘણી થાય છે. “દાન પોતાને ઘેરથી શરૂ થાય છે (ચેરીટી બીગીન્સ એટ હોમ)” એ વાક્ય યુરોપમાં પેદા થયું છે. તેનું કારણ ત્યાં ધાન્યનો સદા દુકાળજ છે. જ્યારે ભારતવર્ષમાં જેટલા પણ અતિથિ આવે તેમને પેટપૂરતું અન્ન આપો અને પછી જાતે ભોજન કરો; એ ધર્મ એટલાજ માટે પ્રસર્યો કે અહીં હમેશાં અન્નનો સુકાળજ હતો અને હવે પણ છે. આ સ્થિતિ જોવાથી અન્નદાન કરવાની પ્રથા શા-માટે શરૂ થઈ અને ભારતીય આર્યલોકો અન્નદાનથી તિબેટના દેવોનું બળ કેવી રીતે વધારતા હતા, તે સમજાય છે.

યજ્ઞ ઉ દેવાનામન્નમ્ ।

(શંખા ૮-૧-૨-૧૦)

“યજ્ઞ દેવોનું અન્ન છે”-અર્થાત્ યજ્ઞથીજ દેવોને અન્ન મળે છે. ઇંદ્રને માટે આ અન્નભાગ, વરુણમાટે આ અન્નભાગ, એ પ્રમાણે જે માણસ વધારેમાં વધારે અન્નભાગ આપતો હતો, તેને સ્વર્ગલોકમાં વધારે ઉત્તમ સ્થાન રહેવા માટે મળતું હતું.

ભારતીય સમ્રાટો મોટા મોટા યજ્ઞ કરતા હતા અને તે વખતે દેવોને બહુજ અન્નભાગ મળતો હતો. જે ભારતીય સમ્રાટ સો યજ્ઞ કરતો હતો તેને સ્વર્ગમાં સૌથી સુદર અને શ્રેષ્ઠ સ્થાન મળતું હતું. આનું તાત્પર્ય પૂર્વોક્ત વર્ણન વાંચવાથી સ્પષ્ટ સમજાય છે. પ્રાચીનકાળમાં કેટલાય યજ્ઞ સેંકડો વર્ષોસુધી ચાલતા હતા; અને તેમાં દેવતાઓને જે અન્નદાન અપાતું હતું, તેનો કંઈ શુભારજ ન હતો. આ યજ્ઞ જેમ દેવતાઓને અન્નદાન આપવા માટે રચ્યા હતા, તેમ તે ભારતીય આર્યોની આંતરિક એકતા કરવામાટે પણ હતા; પરંતુ તેનો વિચાર કોઇ બીજે પ્રસંગે કરીશું. અહીં આપણે દેવજાતિનીજ વાત કરીએ છીએ, એટલે તેનો અહીં વિચાર કરવાની જરૂર નથી.

આ સર્વ વર્ણન ઉપરથી વાચકોના ખ્યાલમાં એ વાત તો ચોક્કસ ઈસી હશે કે, ભારત-વર્ષની ઉત્તરદિશાના તિબેટ દેશમાં અર્થાત્ ત્રિવિષ્ટપમાં “દેવ” નામની મનુષ્યજાતિ રહેતી હતી; અને તે જાતિ ભારતીય આર્યજાતિની મિત્રજાતિ હતી તથા આ મિત્રતા બન્ને જાતિઓ-નું-અર્થાત્ દેવો અને આર્યોનું હિત વધારવા માટે થઈ હતી.

(ત) અસુર ભાષામાં ‘દેવ’ શબ્દનો અર્થ

અમે પહેલાં બતાવ્યુંજ છે કે, દેવોના રાજ્યની પશ્ચિમ અને ઉત્તરદિશાઓમાં અસુરો અને રાક્ષસોના દેશ હતા; તેથી આપણે શોધી કહાડવું જોઈએ કે, તેમની ભાષામાં ‘દેવ’ શબ્દનો અર્થ શું છે. અસુરોની ભાષા ઝિંદ છે. એ ભાષામાં દેવ શબ્દનો અર્થ ‘રાક્ષસ’જ છે. અસુરભાષામાં કૂર, દુષ્ટ, વિનાશક, હત્યા કરનાર, એવાજ અર્થમાં ‘દેવ’ શબ્દ વપરાય છે. પરશિયન અને ઉર્દૂ ભાષામાં-અર્થાત્ અસુરભાષામાંથી ઉત્પન્ન થયેલી બીજી ભાષાઓમાં પણ દેવ શબ્દનો અર્થ રાક્ષસજ થાય છે.

આનું તાત્પર્ય સમજવામાટે બહુ દૂર જવું પડે તેમ નથી. જે રીતે અસુરો અને રાક્ષસો દેવોના રાજ્ય ઉપર હુમલા કરતા હતા અને રાતદિવસ દેવોને સંતાપતા હતા; તેજ પ્રમાણે ઇંદ્ર પોતાની દેવસેના લઈને અસુરોના દેશો ઉપર હુમલા કરતો હતો, અસુરોનાં ગામો બાળતો હતો, તેમના કિલ્લાઓ છિન્નભિન્ન કરતો હતો અને તેમની કતલ કરતો હતો-અર્થાત્ જે રીતે અસુરજાતિના લોકો દેવોને દુઃખ દેતા હતા; બરાબર તેજ પ્રમાણે દેવો પણ અસુરોને દુઃખ દેતા હતા. આથીજ ‘અસુર’ શબ્દ દેવભાષા(સંસ્કૃત)માં ભયાનક અર્થમાં વપરાવા લાગ્યો અને

‘દેવ’ શબ્દ અસુરભાષાઓમાં ધાતકીના અર્થમાં વપરાવા લાગ્યો; કેમકે અસુરોવિષે જેવો કડવો અનુભવ દેવોને થયો હતો, તેથી પણ વધારે કડવો અનુભવ દેવોવિષે અસુરોને થયો હતો. આથીજ એકબીજાની ભાષાઓમાં ઉપલો શબ્દ આવા વિલક્ષણ અર્થમાં વપરાયો છે.

એતુ’ એક ઉદાહરણ હાલમાં પણ જોઈ શકાય છે. મહારાષ્ટ્રમાં હાલમાં બાળકોને ‘એ પઠાણ આગ્યો’ એમ કરીને બીવડાવે છે; અને પઠાણોના દેશમાં ‘એ મરાઠો આગ્યો’ એમ કરીને બીક બતાવે છે. તાત્પર્ય એતુ’ એ છે કે, એ લોકોએ એકબીજાના દેશમાં ઘણીજ ખુનામરકી ચલાવી હતી. કેટલોક કાળ એ ખુનામરકીની યાદ રહે છે, અને ત્યારપછી તે રૂઢ શબ્દો તેજ અર્થમાં વપરાય છે. અનંત કાળ વીત્યા પછી એતુ’ મૂળકારણ ભૂલાઈ જાય છે અને શબ્દનો અર્થજ શેષ રહી જાય છે. શબ્દની વ્યુત્પત્તિ કરનારાઓને જો મૂળ ઇતિહાસની ખબર હોય તોજ તે વ્યુત્પત્તિ ખરાબર કરે છે; અને નહિ તો મનથીજ ઉપભવી કાઢેલી વ્યુત્પત્તિ ઘડે છે. મૂળકારણની ખરાબર ખબર ન હોવાથી એમ થાય, એ અત્યંત સ્વાભાવિક છે. ભારત-વર્ષમાં તો એનાં ઉદાહરણો અનેક છે. દેવવાણી-દેવભાષા(સંસ્કૃતભાષા)ના શબ્દોમાં શતાબ્દીઓના ઇતિહાસ ભર્યો પડેલો હોવાથી દરેક શબ્દની ઉત્પત્તિ અને વ્યુત્પત્તિઓ અનેકોએ અનેક પ્રકારે દર્શાવી છે. એમાં કેટલીક ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ ખરાબર છે અને કેટલીક ભૂલભરેલી છે; પરંતુ હાલમાં તેનો પત્તા મેળવવા માટે ઇતિહાસની ખરાબર શોધ કરવી જોઈએ અને એતુ’ જોઈએ કે, તે વખતે ઐતિહાસિક સ્થિતિ કેવા પ્રકારની હતી. અસ્તુ. અહીં આપણે ‘દેવ’ શબ્દનો અર્થ અસુરભાષામાં જોયો તો તે (ડેવીલ) સેતાનના અર્થમાં વપરાયેલો જણાય છે, તેથી પણ અનુમાન થાય છે કે, જેમ અસુરો દેવોને સતાવતા હતા; તેજ પ્રમાણે દેવો અસુરજાતિને પણ સતાવતા હતા. એટલે પરસ્પર શત્રુ હોવાથીજ પરસ્પરના વાયકશબ્દ પરસ્પરની ભાષામાં કર અર્થ બતાવનારા પ્રસિદ્ધ થયા.

જો કે સંસ્કૃતમાં અસુર અને દેવ શબ્દોના અર્થ સારો અને ખરાબ એવા પણ થાય છે; છતાં પણ અસુર એટલે ખરાબ અને દેવ એટલે સારો, એ અર્થ વધારે વપરાય છે. આથી થોડા પ્રયોગવાળા બીજા અર્થ ઉપલા નિયમને બાધક થઈ શકતા નથી. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, એ બંને જાતિઓ-અર્થાત અસુરજાતિ તથા દેવજાતિ-પરસ્પર શત્રુજાતિ હતી અને મનુષ્યોના જેવોજ તેમનો આકાર હતો, એમાં હવે સંદેહજ નથી.

(થ) દેવભાષા

જે ભાષાને હાલમાં આપણે સંસ્કૃત ભાષા કહીએ છીએ, તેતું નામ દેવભાષા પણ છે. તેનાં બીજાં નામ “દેવવાણી, દેવવાક, દેવી વાક, અમરવાણી, અમરભાષા, સુરગી, સુરવાણી” વગેરે અનેક છે. એનો અર્થ એજ છે કે, એ દેવજાતિની ભાષા હતી-અર્થાત જે જાતિ ત્રિવિષ્ટપમાં રહેતી હતી, તે માનવજાતિનું નામ “દેવ” હતું; અને હાલમાં જેને સંસ્કૃત-ભાષા કહે છે, તેજ તેમની વ્યવહારૂ ભાષા હતી.

આ ભાષાનો વપરાશ સિદ્ધ કરે છે કે, એ ભાષા બોલનાર દેવ નામની જાતિ પ્રાચીન-કાળમાં હતી; તથા ભાષાનો ઉપયોગ તો કેવળ માણસજ કરી શકતાં હોવાથી સિદ્ધ થાય છે કે, એ ભાષા બોલનારા દેવજાતિ નામના મનુષ્યોજ હતા. આર્યોની ભાષાને જેમ આર્ય ભાષા કહે છે અને પિશાચોની ભાષાને પૈશાચી ભાષા કહે છે; તેજ પ્રમાણે સંસ્કૃતનું નામ ‘દેવભાષા’, તે દેવજાતિના માનવોની ભાષા હતી તેથીજ પરચું હતું.

દેવજાતિના મનુષ્યો સાથે આર્યજાતિના માનવોને ઘણો ગાઢ સંબંધ હોવાથી દેવોની ભાષા આર્યજાતિ પાસે આવી અને દેવજાતિના નાશ પછી તે દેવભાષા આર્યદેશમાં પ્રચલિત

થઈ. એજ દેવભાષા અસુરદિ દેશોમાં પણ ગઈ હતી; પરંતુ અસુરભતિના વિકૃત ઉચ્ચારોને લીધે તે દેવભાષા અસુરદેશોમાં વિલક્ષણ ફેરફારવાળી થઈ. ભારતવર્ષમાં પણ પ્રાકૃત ભાષાઓ એ સંસ્કૃતનાજ વિકૃત સ્વરૂપ દેખાય છે; અને તેના કરતાં પણ વધારે વિકાર અસુરદેશમાં થયો છે, એ વાત જોનારને હાલમાં પણ દેખાઈ આવે તેમ છે—અર્થાત્ દેવભાષાની વિકૃતિ ભારતવર્ષની અશિક્ષિત જનતાના કેટલાક ભાગમાં દેખાઈ આવે છે; અને અસુરદેશોમાં તે વિકૃતિ ઘણીજ હલકી સ્થિતિમાં દેખાય છે.

જેમ આખા યૂરોપમાં ક્રેન્ચભાષાનો પ્રચાર હાલમાં પણ સિદ્ધ કરી રહ્યો છે કે, ક્રેન્ચોની સભ્યતા એક વખતે યૂરોપમાં સર્વશ્રેષ્ઠ મનાતી હતી; અને ક્રેન્ચોનો રાજનૈતિક પ્રભાવ પણ એક સમયે ઘણોજ પ્રચર હતો; તેજ પ્રમાણે દેવભાષાનો પ્રચાર પણ હાલ જે અસુરદેશોમાં અને આર્યદેશોમાં અપભ્રંશરૂપે દેખાય છે, તે પણ સ્પષ્ટ રીતે સિદ્ધ કરે છે કે, દેવભતિની સભ્યતાનો પ્રભાવ માત્ર સમસ્ત આર્યજગતમાંજ નહિ પણ અસુરજગતમાં પણ વંદનીય ગણાયો હતો. આ દેવભતિની સભ્યતાનો સમય આર્યસભ્યતાની પૂર્વનોજ નક્કી કરવો જોઈએ અને આસુરી સભ્યતાનો સમય તેની પણ પહેલાંનો સમજવો જોઈએ છે; કેમકે અસુરો તેા તિબેટની દેવભતિ કરતાં પણ પૂર્વના સમયની દેવભતિ—અર્થાત્ “ પૂર્વ-દેવ ” હતા. અસુરોનું “ પૂર્વ-દેવ ” નામ પણ સિદ્ધ કરે છે કે, તેઓ દેવોથી પણ પ્રાચીનકાળના દેવ હતા. આથી માનવું પડે છે કે, દેવભતિની સભ્યતાના પૂર્વકાળમાં આસુરી સભ્યતાજ પ્રભાવશાળી હતી.

(૬) દેવોનું દેવત્વ

હાલમાં દેવભતિનાં ઇંદ્ર, મરુત્ વગેરે નામોની સાથે ખાસ પ્રકારનો “ દેવી ભાવોથી યુક્ત દેવત્વ ”નો સંબંધ જણાય છે; તેથી ઇંદ્રાદિકોને મનુષ્ય જેવા મનુષ્ય માનવા એ કેટલાકને કંઠણ લાગશે; પરંતુ થોડા વિચાર પછી સમજશે કે, તેઓ એવાજ હતા; અને તેમને લાંબો સમય વીતી જવાને લીધેજ તેઓમાં વધારે પવિત્રતા કંઠી લેવાઈ છે તથા તેથીજ તેમનું દેવત્વ વધી ગયું છે.

વિભૂતિપૂર્ણ દરેક ભતિમાં હોય છે. જે પોતાની આત્મશક્તિથી પોતાની ભતિને પ્રભાવશાળી કરે છે, તેને “વિભૂતિ” કહે છે. આવી વિભૂતિઓ દરેક ભતિને માટે વંદનીય હોય છે. હાલમાં ભારતવર્ષમાં લોકમાન્ય મહાત્મા તિલક વગેરે કેટલીયે વિભૂતિઓ છે. તેમનાં અસાધારણ આત્મબળને લીધે હાલમાં પણ તેઓ આખા દેશમાં પૂજાય છે, અને ભવિષ્યમાં પણ પૂજાશેજ. સહજ પહેલાંના સમયતરફ ધ્યાન આપતાં જણાશે કે, શ્રીશિવાજી છત્રપતિ, રામદાસ સ્વામી, રાણા પ્રતાપ, ગુરુ ગોવિંદસિંહ વગેરે વિભૂતિઓ તે વખતે પણ પૂજ્ય ગણાતી; અને તેમનાં નામોમાં હાલ પણ ઉત્સાહ પેદા કરવાની શક્તિ છે. જેટલો વખત જતો જાય છે, તેટલી તેમની પવિત્રતા અથવા કુરતા વધારે વિકાસ પામતી રહે છે. રાવણ અને કૌરવોની કુરતા તથા રામચંદ્ર અને પાંડવોની પવિત્રતા વધી જવાનું કારણ સમયમાંજ રહેલું છે. કથાઓ અનેક મુખે જતાં તે કથાનાં મુખ્ય પાત્રોના દરેક ગુણને વધારવામાં આવે છે, કહેનાર થોડું ઘણું મરચું મીઠું પોતાનું પણ ભભરાવી દે છે; અને આ રીતે કથાઓ વધારેને વધારે રસદાર તથા લોકપ્રિય થતી ચાલે છે. પરિણામ એનું સરવાળે જનતા ઉપર સાંકે થાય છે, અને ઉપદ્રા કારણથી એમ થાય તે ખોટું પણ નથી; પરંતુ જ્યારે ઘણોજ કાળ થતાં તે કથાઓનું ઐતિહાસિક સત્ત્વ પણ નાબુદ થઈ જાય છે; ત્યારે તેની તપાસ કરવાની અને એ વાતનો નિશ્ચય કરવાની જરૂર ઉભી થાય છે કે, એમાં ઐતિહાસિક સત્ય

કેટલું છે અને બહારની ભેળવેલી વાતો કેટલી છે.

ઐતિહાસિક કાવ્ય લખનારા કવિ પણ પોતાના તરફથી રાજકતા વધારવાને ખાતર અણુનો વિકાસ કરીને પોતાનાં કાવ્ય લખે છે, અને પોતાના ઇષ્ટદેવનું મહત્ત્વ વધારી દે. આ રીતની કેટલીએ વાતો છે, કે જે વિભૂતિઓની મહત્તા વધારે છે અને અંતે તે વિભૂતિએ દેવો જેવી ગણીને તેમને દેવમંડળીમાં પણ ગોઠવી દે છે. આ રીતે માનવી વિભૂતિઓ પણ સમજતાં દેવમંડળમાં ભળી જાય છે. પહેલાં અમે બતાવ્યું છે કે, “મરુત” લોકો પહેલાં જે માનવો હતા તેવાજ ગણાતા; પરંતુ પાછળથી સમય જતાં તેઓ પણ દેવોમાં ગણાયા. એ રીતે ઇંદ્ર વગેરે દેવોવિષે પણ એમજ બનેલું સમજવાનું છે. આ વિષે એક ખાસ પ્રાચીન રિવાજનો પણ વિચાર કરવો જોઈએ. એ ખાસ રિવાજ “શતકંતુ” શબ્દથી દર્શાવાય છે.

(ધ) શતકંતુ

દેવભક્તિની રાજ્યશાસન સંસ્થાનો એવો નિયમ હતો કે, જે સો યજ્ઞ કરશે તે દેવ થશે. ઇંદ્ર ચુંટવામાં આવતો હતો, અને સો યજ્ઞ કરવા એ તેની મુખ્ય લાયકાત ગણાતી. દેવોના રાજને ઇંદ્ર કહેતા, અને આ ઇંદ્રપદ વંશપરંપરા ન હતું; પરંતુ એક પછી બીજા અને બીજા પછી ત્રીજો એ રીતે શતકંતુ—અર્થાત સો યજ્ઞ કરનારો નરશ્રેષ્ઠ ઇંદ્રપદે આવતો. આ રીતે ભારતવર્ષના રાજા નહુષ વગેરેને પણ ઇંદ્રપદને યોગ્ય સમજવામાં આવ્યા હતા.

(ન) ઇંદ્રની ચુંટણી

દેવોનો રાજા ઇંદ્ર વંશપરંપરાના હક્કથી નિમાતો ન હતો; એટલુંજ નહિ પણ જીવન પર્યંત પણ એ પદ ભોગવી શકતો ન હતો. કોઈપણ વખતે જ્યારે તેનાથી કોઈ ખાસ અરાધ્ય થઈ જતો, ત્યારે તેનું ઇંદ્રપદ લઈ લેવાતું; એટલુંજ નહિ પણ સ્વર્ગમાંથી પણ તે કાઢી મૂકતા હતા—અર્થાત દેવરાષ્ટ્રમાંથી દેશનિકાલ કરતા હતા. આ નિયમ પ્રમાણે ત્યાં કેટલાય ઇંદ્રને દેશનિકાલ કરવામાં આવ્યા હતા, એવી હકીકત પુરાણોમાંથી મળી આવે.

નહુષ વગેરે ઇંદ્રાનું પતન ઉપલાજ નિયમને આધારે થયું હતું. અહીં “પતન” અર્થ “ત્રિવિષ્ટપના ઉંચા સ્થાનમાંથી નીચેનાં સ્થાનોમાં પડવું” એવો થાય છે. તેમની કથાઓમાં પણ એજ નિયમ સમજાય છે કે, દેવોના રાજાનું પદ, વંશપરંપરાનું ન હતું, તેમ આ જીવનપર્યંતનું પણ ન હતું; પરંતુ જ્યાંસુધી ગુણકર્મધર્માનુસાર તેને ઇંદ્રપદને યોગ્ય સમજવામાં આવતો હતો, ત્યાંસુધીજ તે ઇંદ્રપદે રહીને દેવો ઉપર રાજ્ય કરી શકતો હતો. કે કોઈ વખત બરાબર યુદ્ધના કટોકટીના પ્રસંગેજ દેવોની વારંવાર હાર થવા માંડે ત્યારે ઇંદ્રપદ બીજાનેજ અપાતું. તાત્પર્ય એ છે કે, ઇંદ્રપદ ન તો વંશપરંપરાનું હતું કે ન જીવનપર્યંતનું હતું; પરંતુ જ્યાંસુધી તે ઇંદ્ર પોતાનું કાર્ય યોગ્ય રીતે કરતો રહે, ત્યાંસુધીજ તેને તે સન્માન મળતું હતું. આ પદ્ધતિને લીધે ઇંદ્રપદે કાર્ય કરનાર ખૂબ પ્રભાવશાળી અને દક્ષ હતા; અને તે એવી સુયોગ્ય રીતે રાજ્ય કરતો હતો કે, હિમેશાં તેના રાજ્યથી દેવો સંતુષ્ટ રહે અને કોઈપણ તેની વિરુદ્ધ ન પડે.

દેવોના નિયમવિરુદ્ધ ચાલનાર ઇંદ્ર હોય, તો તેને પણ તરતજ ઇંદ્રપદ ઉપરથી દૂર કરવાનો રાજ્યમાંથી બહાર કાઢવાની એ રીત બહુજ ઉત્તમ પ્રકારની હતી; કેમકે એથી કરી પદભ્રષ્ટ થયેલો ઇંદ્ર દેવોના રાજ્યમાં રહીને પોતાનો પક્ષ—પ્રતિપક્ષ બનાવીને વધારે દુઃખ ફિસાદ કરી શકતો ન હતો. એક રાજનૈતિક દૃષ્ટિથી આ એક અત્યંત જરૂરની વાત દેવોના રાજ્યશાસનમાં હતી. એનો હેતુ બીજો દૃષ્ટિએ પણ જોવાની જરૂર છે.

દેવોમાં ગણસંસ્થા હતી, તેનું વર્ણન આગળ ઉપર આવી ચૂક્યું છે. અનેક

હોવાથી દરેક ગણ પોતપોતાના હિતાહિતાની દૃષ્ટિથી જુએ, તો તે કાંઈ અસ્વાભાવિક નજ કહેવાય. હાલની હિંદુજાતિવ્યવસ્થામાં જેમ દરેક જાતનો માણસ પોતાની જાતીય દૃષ્ટિથી જુએ છે અને સંપૂર્ણ હિંદુસમાજની દૃષ્ટિએ કોઈ જોતું નથી; તેવોજ દોષ દેવોની ગણ-સંસ્થાઓમાં પણ હતો. આથી દેવોના ગણોમાં પરસ્પર વિદ્રેષ, અગડા, ટંટાક્રિસાહ વગેરે આલ્યા કરતા અને કોઈ કોઈ વાર તે વધી પણ જતા. દેવોના આવા માંહોમાંહેના અગડાનેજ લીધે અસુરોનો વિજય થઈ જતો હતો. આ પ્રમાણે અસુરોથી હાર્યા પછી દેવો માંહોમાંહે સંગઠન કરતા હતા; પોતાનું બળ વધારતા હતા; અને તેને પરિણામે તેઓ અસુરો ઉપર પાછો વિજય પણ મેળવતા હતા. આવા બનાવોનાં વર્ણન બ્રાહ્મણગ્રંથોમાં અને પુરાણોમાં પણ બહુ છે.

(૧) તે ચતુર્ધા વ્યદ્રાવન, અન્યોન્યસ્ય શ્રિયા આતિષ્ઠમાના અગ્નિર્વસુમિઃ, સોમો રુદ્રઃ, વરુણ આદિત્યઃ, ઇન્દ્રો મરુદ્ધિઃ, વૃહસ્પતિર્વિશ્વેદેવઃ ।

(૨) તાન્વિદ્રુતાનસુરરક્ષસાન્યનુવ્યયેયુઃ ॥૧॥

(૩) તે વિદુઃ પાંચીયાંસોવૈ ભવામોઽસુરરક્ષસાનિ વૈ નોઽનુવ્યવાગુઃ દ્વિષદ્ભ્યો વૈ રધ્યામઃ ।

(૪) હંત સંજાનામહા, એકસ્ય શ્રિયૈ તિષ્ઠામહા ઇતિ ॥૨॥ (શં બ્રાં ૩-૪-૨)

(૫) તે હોત્તુઃ । હન્તેદં તથા કરવામહૈ, યથા ન ઇદમાપ્રદિવમેવાજર્યમસદિતિ ॥૩॥

(૬) તે ઇન્દ્રસ્ય શ્રિયા અતિષ્ઠન્ત તસ્માદાહુરિન્દ્રઃ સર્વા દેવતા, ઇન્દ્રશ્રેષ્ઠા દેવાઃ ॥૪॥

(શં બ્રાં ૩-૪-૨)

અર્થાત-“(૧) એમનામાં ચાર પક્ષ પડ્યા. તેઓ એકબીજાના ઐશ્વર્યથી એટલે કે અગ્નિ વસુઓથી, સોમ રુદ્રોથી, વરુણ આદિત્યોથી, ઇન્દ્ર મરુતોથી અને બૃહસ્પતિ વિશ્વેદેવોથી અસંતુષ્ટ થયા. (૨) તેઓને આ પ્રમાણે પરસ્પરમાં દ્રેષ કરતા જોઈને અસુર અને રાક્ષસ તેમના ઉપર હુમલો કરવા લાગ્યા; (૩) અને ત્યારેજ દેવોના સમજવામાં આવ્યું કે, અમે મૂર્ખજ થયા છીએ; આથીજ અસુર-રાક્ષસો અમારી ઉપર હુમલો કરે છે. માટે હવે પણ જો અમે નહિ સુધરીએ તો તો એ શત્રુઓ અમને છેકળ કચરી નાખશે. (૪) આથી તેમણે નિશ્ચય કર્યો કે, અમે સંગઠન કરીશું અને એકબીજાની શોભા વધારવાના કાર્યમાં જોડાઈશું. (૫) તેઓ કહેવા લાગ્યા કે, હવે અમારે એવું સંગઠન કરવું કે જેથી તે કદી પણ તૂટેજ નહિ-અર્થાત હમેશાં ચાલુ રહે એવુંજ સંગઠન હવે અમારે કરવું જોઈએ. (૬) તેઓ ઇન્દ્રના માનમાં ઉભા થઈ ગયા; અને તેથીજ કહે છે કે, ઇન્દ્રજ સર્વ દેવતા છે.”

બ્રાહ્મણગ્રંથમાં આ જાતની કેટલીયે કથાઓ છે, અને એજ ધ્વનિ પુરાણો તથા ઇતિહાસોમાંથી નીકળે છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેવોના ગણોમાં પરસ્પરના અગડા ઘણાજ હતા. આથી તેઓમાં રાષ્ટ્રીય નિર્બળતા પણ બહુ હતી; અને તેથી તેઓ વળતોવળત માંહોમાંહે સંગઠન કરતા હતા. ગણસંસ્થાને લીધે ગણોમાં જો કે સંઘશક્તિ હતી, તોપણ ગણોમાં અંદર અંદર લડાઈટંટા થતા હોવાથી આખી દેવજાતિમાં જોઈએ તેવું બળ ન હતું; પરંતુ એવું છતાં પણ તેમની સામે કોઈ શત્રુ ઉભો થતાં તેઓ આપસમાં સમજતી કરી લેતા અને પોતાનું સંગઠન કરી શત્રુઓને નસાડી મૂકતા હતા. ભારતવાસીઓમાં પણ અત્યારે અંદરઅંદરની ફાટકુટ તો ઘણીયે છે; પરંતુ શત્રુ ઉભો થતાં માંહોમાંહે સમજત કરી લેતા જેટલી અશક્ત હજીપણ ઉપજતી નથી. ભારતીય હિંદુઓના જાતિભેદ અને ત્રિવિષ્ટપના દેવોનો ગણભેદ લગભગ એકસરખોજ છે; એટલુંજ નહિ પણ વિચાર કરતાં એમ પણ લાગે છે કે, ભારતીય આર્યોનો જાતિભેદ એ દેવોના ગણભેદનીજ ખરાબ નકલ છે. અસ્તુ. આ વિષય

અહીં એટલાજ માટે લીધો છે કે, દેવજાતિના લોકો પોતાના ઇંદ્રને પદ્મજ કયાં પછી દેવ-રાજ્યથી જૂદો શામાટે પાડતા હતા, તેનાં કારણ સમજાય. ધારો કે, પદ્મજ ઇંદ્રને દેવોએ પોતાના રાજ્યમાંજ રાખ્યો હોત તો શું થવાનો સંભવ હતો? રાજ્યપદના લોભથી ઇંદ્ર ત્યાંજ રહીને દેવોના કેટલાય ગણોને પોતાને વશ કરી યુદ્ધ કરવા પ્રવૃત્ત થાય, એ તેને માટે બહુ સુસ્કેલ ન હતું. હાલમાં જર્મનીમાંજ જુઓ, જર્મન બાદશાહ કેસરને જર્મન પ્રજાએ કાઢી મૂક્યો છે, તે પણ હાલ બીજા દેશમાંજ રહે છે; અને બીજા દેશમાં રહેવા છતાંપણ તે જર્મનીમાંના પોતાના મિત્રોદ્વારા પોતાને માટે ગાદી મેળવવાની યુક્તિઓ કર્યાજ કરે છે. એજ પ્રમાણે બીજાંપણ કેટલાય દેશોના પદ્મજ રાજાઓએ કર્યું હતું. અમેરિકામાં તો લોકોએ ચૂંટેલો પ્રમુખ હોય છે; પરંતુ તે પણ પ્રમુખપદ છોડ્યા પછી જો જીવતો હોય તો બીજા પ્રમુખને કોઈ ને કોઈ પ્રકારનું દુઃખ દેવાનો પ્રયત્ન કરે છે, એની ઇતિહાસ સાક્ષી પૂરે છે. દેવોના ચૂંટાયેલા પ્રમુખ ઇંદ્રને પણ આ નિયમના અપવાદરૂપ ગણવાની કંઈ જરૂર નથી; અને તેથીજ દેવજાતિએ પદ્મજ થયેલા ઇંદ્રને દેવરાજ્યમાંથી દૂર કરી ભારતવર્ષમાં મોકલી દેવાનું યોગ્ય ગણ્યું હતું, કે જેથી પદ્મજ થયેલો ઇંદ્ર દેવોને કોઈપણ જાતનું નુકસાન કરી શકે નહિ. આનું કારણ સ્પષ્ટજ છે કે, ભારતવાસીઓ દેવોને પગલે ચાલનારા હતા, પણ તેમના વિરોધી ન હતા.

દેવોના પદચ્યુત ઇંદ્ર અસુરાદિ દેશોમાં મોકલાતો નહિ, પણ તેને ભારતવર્ષમાંજ મોકલવામાં આવતો. આનું કારણ સ્પષ્ટજ છે કે, પદચ્યુત ઇંદ્ર તેમના શત્રુ અસુરો સાથે મળી જઈને તેમને દુઃખ દઈ શકે નહિ. આ વિષે મહાભારતની પણ એક પ્રથા અહીં ખાસ વિચારવા જેવી છે. ત્યાં પણ બાર વર્ષ માટે એક પ્રમુખ ચૂંટાતો હતો; કેમકે પ્રાચીનકાળમાં જ.થવા મધ્ય ઐતિહાસિક કાળમાં મહાભારતમાં પ્રજાસત્તાક રાજ્ય હતું અને ત્યાંનો પ્રમુખ બાર વરસ માટેજ ચૂંટાતો હતો. બાર વર્ષ થયા પછી તેને દૂર કરી તેઓ બીજો પ્રમુખ ચૂંટાતો હતા; અને બીજો અધ્યક્ષ ગાદીએ આવતાંજ પેલા જૂના પ્રમુખની ગરદન કાપી નાખવામાં આવતી! આ પદ્ધતિનો પણ એજ હેતુ હતો કે, આ પદ્મજ પ્રમુખ પણ આગળ જતાં દુઃખ-કારક ન થઈ પડે. ગરદન કાપવાથી તેના તરફથી કંઈપણ દુઃખ થવાનો સંભવજ રહેતો નહિ. દેવજાતિના ઇંદ્રને દેશપાર કરવાનો નિયમ તો એ નિયમ કરતાં બહુજ સૌમ્ય નિયમ હતો; અને તેમ હોવા છતાંપણ પદચ્યુત ઇંદ્ર ફરીથી ઇંદ્રપદ પ્રાપ્ત કરવાના ઉપાય કર્યાજ કરતો હતો. આ વિષે ઉદ્યોગપર્વમાંની નહુષરાજની કથા જુઓ. નહુષ ઇંદ્ર થયો તે પછી પહેલાંના ઇંદ્રે પોતાની પછી આવેલા એ ઇંદ્રને પાડવાનો અને પોતાને માટે ફરીથી ઇંદ્રપદ મેળવવાનો ભારે પ્રયત્ન કર્યો હતો તથા તે સફળ પણ થયો હતો. આ રીતે પદચ્યુત થયેલા રાજાઓ પ્રયત્ન કરે છે, અને તેથી રાજ્યમાં પક્ષભેદ તથા માંહોમાંહે યુદ્ધ ઉભાં થાય છે. આ આપત્તિથી બચવા માટે કેટલીક રાજ્યપદ્ધતિઓમાં નિયમો ઘડેલા છે અને આપત્તિમાંથી બચવાનો પ્રયત્ન કરેલ છે. દેવોની રાજ્યપદ્ધતિમાં પણ આજ કારણથી ઉપલો નિયમ ચાલતો હતો.

(૫) ઇંદ્ર અને ઉપેન્દ્ર

જે પ્રમાણે પ્રમુખ અને ઉપપ્રમુખ હોય છે; મંત્રી અને ઉપમંત્રી હોય છે; તેજ પ્રમાણે ઇંદ્ર અને ઉપેન્દ્ર પણ હતા, તેનું વર્ણન વાચક નીચેના શ્લોકમાં જોઈ શકશે.

વિષ્ણુ નારાયણઃ કૃષ્ણો વૈકુંઠો વિષ્ણુશ્રવાઃ ॥૧૮॥

ઉપેન્દ્ર દંદ્રાવરજઞ્જક્રપાણિશ્વતુર્ભુજઃ ॥૨૦॥

(અમરકોષ ૧-૧)

“વિષ્ણુ, નારાયણ, કૃષ્ણ, વૈકુંઠ, વિષ્ણુશ્રવા, ઉપેન્દ્ર, દંદ્રાવરજ, ચક્રપાણિ, ચતુર્ભુજ” આ બધાં વિષ્ણુનાં નામ છે; અને તેમનાં એ નામોમાં “ઉપેન્દ્ર, દંદ્રાવરજ” એ નામ તે ઉપ-

પ્રમુખ હતા એમ સૂચવે છે. ઇંદ્ર પોતે દેવોના પ્રમુખ અને આ ઉપેન્દ્ર દેવોના ઉપપ્રમુખ
 ૧૧. ઉપેન્દ્ર ઇંદ્ર કરતાં નાના હતા એ સિદ્ધ કરવાની કંઈ જરૂર નથી, કેમકે એ તો ઉપલા
 ખોટી પણ સિદ્ધ થાય છે; પરંતુ “ઇંદ્ર+અવર+જ” આ તેમનું નામ પણ એજ સિદ્ધ કરે
 કે, આ વિષ્ણુ પણ ઇંદ્રથી નાના છે અને ઇંદ્રની પછી નીમાતા. “ઇંદ્રાવરજ” શબ્દ ઇંદ્રથી
 થતા અધિકારવાળા ઉપપ્રમુખનોજ ભાવ દર્શાવે છે. હાલમાં વિષ્ણુનું માન ઇંદ્રથી પણ
 ારે ગણાય છે; પરંતુ વાસ્તવિક રીતે પ્રમુખના આગળ જેટલું ઉપપ્રમુખનું માન હોય છે,
 હુંજ માન ઇંદ્રના આગળ ઉપેન્દ્રનું હોવાનો સંભવ છે. પરંતુ અહીં સ્પષ્ટ થાય છે કે,
 નાના રાજા સમ્રાટ ઇંદ્ર ભારતવર્ષમાં બહુ ઓછા આવતા હતા. ભારતવર્ષમાં આવવાનું
 ને ત્યાંના કારભારનું નિરીક્ષણ કરવાનું કાર્ય “ઉપેન્દ્ર” નું હતું; એ વાત વિષ્ણુનાં
 લોકે નામો જોવાથી સ્પષ્ટ થાય છે.

(૬) નારાયણ

આ વિષય ઉપર નારાયણ શબ્દનો અર્થ બહુ પ્રકાશ પાડે છે. તેનો અર્થ આ પ્રમાણે
 —(નારે) નરોના—મનુષ્યોના સંધોમાં જેનું (અયન) આગમન થાય છે, તેનું નામ નારા-
 ણ છે. મનુષ્યોના સંધોમાં જવાનું કાર્ય ઉપેન્દ્રને આધીન હતું. જે રીતે હાલના હિંદુસ્તાનના
 કેનશાહ હિંદુસ્તાનમાં બહુજ ઓછા આવે છે; પરંતુ તેમનું અહીંનું કાર્ય ભારતસચીવ
 યવા વાઇસરૉય સાહેબ કરે છે, તેજ પ્રમાણે દેવસમ્રાટ ભગવાન ઇંદ્ર જાતે અહીં બહુ
 ળા આવતા હતા, અને અહીંનું બધું કામકાજ ઉપેન્દ્ર—અર્થાત વિષ્ણુદેવનેજ સોંપેલું
 િ; અને તેથીજ તેમનું નામ “નારાયણ” (માનવસમૂહમાં જનારા) એવું હતું. આ નામ-
 એ અર્થ બહુજ સ્પષ્ટ છે અને તે તે વખતની રાજકીય સ્થિતિ સ્પષ્ટ દર્શાવે છે.

।णां समूहो नारं तदयनं यस्य ।

(ભકોજીં અમરટીકા, ૧-૧-૧૮)

। अयनं यस्य ।

(અમરટીકા ૧-૧-૧૮)

पो नारा इति प्रोक्तानारा वै नरसूनुवः । अयनं तस्य ताः प्रोक्तास्तेन नारायणः स्मृतः ।
 (મનુ ૦ ૧-૧)

(૧) નરોના સમૂહમાં જનારા; (૨) જેને મનુષ્યોમાં જવાનું કામ સોંપાયલું હોય છે,
 નારાયણ કહેવાય છે. (૩)....‘નારા’નો અર્થ નરોના પુત્ર; તેમનામાં જેને જવાનું હોય છે
 નારાયણ કહે છે.

આ બધા અર્થોનું તાત્પર્ય એજ છે કે, જે ઉપેન્દ્ર, મનુષ્યોના સમૂહોમાં જતા આવતા
 છે, તેમને નારાયણ કહે છે. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, દેવોના પ્રમુખ ઇંદ્ર પોતે તો માનવોના
 માં આવતાજતા પણ નહિ અથવા ઓછું આવતાજતા હશે; પરંતુ અહીં આવવા-
 નું કાર્ય ઉપપ્રમુખ અર્થાત ઉપેન્દ્રનુંજ હતું. ઉપેન્દ્ર, ઇંદ્રાવરજ (નાના ઇંદ્ર, ઇંદ્રથી
 રતા દરજ્જાના અધિકારી), નારાયણ, વિષ્ણુ વગેરે નામ એકજ વ્યક્તિનાં છે. પુરાણોમાં
 નારાયણ સદાયે પૃથ્વીવાસીઓનું દુઃખ હરે છે ’ એવી અનેક કથાઓ છે. આ કથાઓનું પણ
 તાત્પર્ય છે કે, ઉપર વર્ણવેલા દેવરાજ્યના ઉપપ્રમુખ અહીં આવતા હતા અને અસુર-
 સો વગેરેને હરાવીને ભારતવાસીઓનું સંરક્ષણ કરતા હતા. આથી ઇંદ્રના કરતાં નારા-
 —ઉપેન્દ્ર ઉપર ભારતવાસીઓ વધારે પ્રેમ રાખતા. કેમકે ભારતવાસીઓને પ્રત્યક્ષ સંબંધ
 નીજ સાથે થતો અને ભારતીય જનતા પોતાનાં દુઃખ તેમનેજ નિવેદન કરતી
 ૧. સમ્રાટ ઇંદ્રની પાસે સામાન્ય જનતા જઈ શકતી નહિ, તેથીજ બીજા દેવો કરતાં

ઉપેન્દ્ર નારાયણ ઉપર ભારતીય જનતા વધારે ભક્તિભાવ રાખતી હતી. બ્રહ્મલોક અથવા બ્રહ્મદેશના બ્રહ્મદેવ, ભૂતલોક અથવા ભૂતાનના રાજા મહાદેવ, તેઓ પણ નારાયણ ઉપેન્દ્રનેજ આશરે આવતા અને તેમને પ્રાર્થના કરતા હતા કે, “ આપ કૃપા કરીને પૃથ્વીનિવાસીઓનું રક્ષણ કરો. ” કેમકે બધા ભણતા હતા કે, તેઓજ સૌથી વધારે સામર્થ્યવાળા છે અને આર્યાવર્તમાં હમેશાં આવવાજવાથી તેની સ્થિતિની તેમનેજ પૂરી માહિતી છે. પૃથ્વી, હિમાલયનો ચઢાવ, અને ઉપરનો ત્રિવિષ્ટપ પ્રદેશ, એ ત્રણે પ્રદેશોમાં તેઓનાજ પરાક્રમથી રક્ષણ થતું હતું અને તેથીજ તેમને “ત્રિ-વિક્રમ” કહેતા હતા. ઉપલાં ત્રણે સ્થાનોને “ત્રિપથ” કિંવા ત્રણ માર્ગ કહેતા હતા. ભારતનો ભૂપથ, હિમાલયનો ગિરિપથ, અને ત્રિવિષ્ટપનો દ્યુપથ, એ ત્રણ પથ અર્થાત ત્રણ માર્ગ હતા. આ રસ્તાઓમાં થઇને વહેતી હોવાથીજ ગંગા-નદીનું નામ “ત્રિ-પથ-ગા” અર્થાત ઉપલા ત્રણે માર્ગોમાં થઇને વહેતી નદી છે. આ ત્રણે પ્રદેશોમાં પરાક્રમ કરનારા ઉપલા ઉપેન્દ્રજ હતા. આ કાર્યમાટે દેવોના મુખી ઇંદ્રને અવકાશ ન હતો. હવે આપણે ભણવું જોઇએ કે, ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુ કેવી યુક્તિથી આ કાર્ય કરતા હતા.

(બ) વિષ્ણુસેન

ઉપલી વાત પૂર્ણ રીતે સમજવામાં વિષ્ણુ અથવા ઉપેન્દ્રનું “ વિષ્ણુસેન ” નામ બહુ મદદ કરશે. આ શબ્દનો અર્થ એ છે કે, “ જેની સેનાઓ ચારે બાજુએ થોડી થોડી વહે-આવતી છે. ” ચારે દિશાએ જેટલા દેશ છે તેમાં જેમનું લક્ષકર હાજર છે-અર્થાત આ ઉપેન્દ્ર પોતાને સ્થાને રહીને પોતાની જૂદી જૂદી સેનાઓવડે દેશનું સંપૂર્ણ સંરક્ષણ કરતા હતા. જે રીતે હાલમાં અંગ્રેજોની સેનાઓ ભારતવર્ષમાં કેટલીએ જગાએ રખાય છે અને તેનાથી આખા દેશનું રક્ષણ કરવાની યોજના કરેલી છે; તેજ પ્રમાણે દેવોના ઉપપ્રમુખ ઉપેન્દ્ર મહારાજ પોતાની વિવિધ સ્થળોએ રાખેલી સેનાઓવડે ભારતવર્ષનું રક્ષણ કરતા હતા. ઉપેન્દ્ર અર્થાત વિષ્ણુને માનવોના રક્ષક ગણ્યા છે, તેનું આજ કારણ છે. બ્રહ્મદેવ, વિષ્ણુ અને મહાદેવ, એ ત્રણ દેવ ત્રિદેવોમાં ગણાય છે. તેમાંથી વિષ્ણુજ ઉપેન્દ્ર છે અને બધાના રક્ષણકર્તા છે. બ્રહ્મદેવનું રાજ્ય બ્રહ્મદેશમાંજ છે. કેમકે તેમની દિશા પૂર્વ માનેલી છે. મહાદેવનું સ્થાન કૈલાસપર્વત સુપ્રસિદ્ધ છે; અને આ ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુનું સ્થાન હિમાલયના કોઈ ડુંગર ઉપર હોવાનો સંભવ છે તથા તેનું તે વખતનું નામ ‘વૈકુંઠલોક’ સુપ્રસિદ્ધ છે. આ સ્થળે રહીને ઉપેન્દ્ર ભારતવર્ષને સહાય કરતા હતા તેમ તિબેટને પણ કરતા હતા-જેમ મુખ્ય રાજ કરતાં તેમનો મુખ્ય પ્રધાન રાજનીતિમાં વિશેષ હોશિયાર હોય છે અથવા હોવો જોઇએ; તેમ પુરાણોમાં ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુને દેવોના સમ્રાટ ઇંદ્ર કરતાં વધારે રાજનીતિજ દર્શાવ્યા છે. ક્રમમાં ક્રમ ભારતવર્ષના હિતની દૃષ્ટિએ જોઇને અમે કહીએ છીએ કે, ભારતવાસીઓને ઉપેન્દ્રજ ઘણી મદદ કરતા હતા અને હરેક પ્રકારે ઉપયોગી થતા હતા. તેથીજ ભારતવાસીઓ દરેક મુશ્કેલીને પ્રસંગે વિષ્ણુનેજ શરણે જતા હતા.

(બ) ઉપેન્દ્રનાં બીજાં નામ

વિષ્ણુ(ઉપેન્દ્ર)નાં અનેક નામ છે; અને તે મહાભારતમાં સુપ્રસિદ્ધ છે. તેમાંનાં નીચેનાં નામ આ પ્રસંગે ખાસ વિચાર કરવા જેવાં છે:—

- (૧) (મેહિનીપતિ:) પૃથ્વીના રાજા, (ક્ષિતીશ:) પૃથ્વીનો માલિક. એ શબ્દો “ ભૂપતિ ” નો અર્થ દર્શાવે છે.
- (૨) (લોકાધ્યક્ષ:) લોકોનો અધ્યક્ષ, (લોકસ્વામી) લોકોના સ્વામી, (લોકનાથ) લોકોના નાથ, (લોકબંધુ) જનતાના ભાઈ. એ શબ્દો તેમની સાથેનો જનતાનો સંબંધ બતાવે છે.

- (૩) (સુરાધ્યક્ષ:) સુરેના પ્રમુખ, (ત્રિદશાધ્યક્ષ:) દેવેના પ્રધાન. આ શબ્દો તેઓ પ્રમુખ કે ઉપપ્રમુખ હતા તે સૂચવે છે.
- (૪) (ધર્માધ્યક્ષ:) ધર્મનું રક્ષણ કરનારા, ધર્મવિષયક બધા પ્રબંધ કરનારા. આ શબ્દો તેમનું ધાર્મિક કાર્યક્ષેત્ર બતાવે છે.
- (૫) (ઇંદ્રકર્મા) ઇંદ્રનાં કાર્ય કરનારા. આ શબ્દ ઉપેન્દ્રનાં કાર્ય ઇંદ્રના જેવાં છે, એ આશય વ્યક્ત કરે છે.
- (૬) (અગ્રણી) મુખી, (આમણી) ગામનો નેતા. આ શબ્દો તેઓ ગામના અધિકારી હતા તે સિદ્ધ કરે છે.
- (૭) (મહાબલ:) ભારે સૈન્યવાળા, (સુ-વેણુ:) ઉત્તમ સેનાવાળા. એ શબ્દો તેમના સૈન્યબળના દ્યોતક છે.
- (૮) વધારે સન્યવાળા હોવાને લીધેજ એ (જેતા) વિજયી, (સમિતિજય:) યુદ્ધમાં વિજયી અને (અપરાજિત:) કદી પણ નહિ હારનારા છે.
- (૯) (મહોત્સાહ:) ખૂબ ઉત્સાહવાળા, (સુરાનંદ:) દેવોને આનંદ આપનારા, (શાસ્તા) ઉત્તમ રાજ્યશાસન કરનારા. એ નામ પણ ઉપલાં નામો સાથેજ વાંચવા જેવાં છે.
- (૧૦) (વીરહા) શત્રુના મહાન વીરોનો નાશ કરનારા, (નૈકમાય:) અનેક કાર્યો કુશળતાપૂર્વક કરનારા, આ શબ્દો તેમની કાર્યકુશળતા બતાવે છે.

આ રીતે મહાભારતના અનુશાસનપર્વમાં ઉપેન્દ્રનાં પ્રસિદ્ધ થયેલાં નામો જોવાથી તેમના કાર્યની સમજણ પડે છે. આથીયે તેમનાં વધારે નામો છે કે જે તેમના અન્યાન્ય ગુણો વર્ણવે છે; પરંતુ તે બધાં અહીં આપવાની જરૂર નથી.

(મ) ઉપેન્દ્રનાં કાર્ય

ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુનાં નામોમાં “ દૈત્યારિ, મધુરિપુ, બલિધ્વંસી, કંસારાત્તિ, કૈટભજિત્ ” વગેરે નામ તેમનાં કાર્ય બતાવે છે. તેમણે દૈત્યોને હરાવ્યા હતા. મધુ, બલિ, કંસ, કૈટભ વગેરે દુષ્ટોનો તેમણે સંહાર કર્યો હતો. આ નામોસિવાય બીજાં પણ તેમનાં અનેક નામો તેમનાં કાર્યોને દર્શાવનારાં છે. પરંતુ એ બધાંનો અત્રે વિચાર કરવાની જરૂર નથી. વાચક પોતે એ નામોનો વિચાર કરશે તો તેમને પણ તેના અર્થ સ્પષ્ટ સમજાય તેમ છે.

એજ પ્રમાણે ઇંદ્રનાં નામોનો વિચાર કરવાથી તેમનાં પણ કાર્યની માહિતી મળી શકે તેમ છે. વૃત્રાદિ રાક્ષસોનો વધ કરવો તથા દેવો અને આર્યોનું રક્ષણ કરવું, એ તેમનું મુખ્ય કામ હતું; અને ઇતિહાસો તથા પુરાણોમાં પણ વિવિધ કથાપ્રસંગોદ્ધારા એજ બાબત વ્યક્ત કરેલી છે. એટલે એ વિષે વધારે લખવાની જરૂર નથી.

(ય) ભૂતનાથ

ઉપરના લેખમાં ઉપેન્દ્ર અર્થાત વિષ્ણુનો વિચાર કર્યો. હવે તેમના સાથી મહાદેવનો વિચાર કરીએ. મહાદેવનાં નામોમાં ભૂતનાથ, ભૂતેશ, ભૂતપતિ વગેરે નામો સુપ્રસિદ્ધ છે. “ ભૂત નામની જાતિના એક રાજ ” એટલોજ ભાવ એ શબ્દો બતાવે છે. ભૂત નામની જાતિનું રાજ્ય ભૂતાન અથવા ભૂતસ્થાનમાં છે. આ જાતિ હાલમાં પણ ભૂતાનમાં હયાત હોવાથી તેમનાવિષે વધુ લખવાની જરૂર નથી. આ ભૂતજાતિના રાજા મહાદેવ નામથી પ્રસિદ્ધ હતા. જોકે હાલનો ભૂતાન એ એક નાનકડો પ્રદેશ છે; પણ પ્રાચીનકાળમાં અને હાલમાં પણ આ ભૂતીઆ (ભોટિયા) લોકો તિબેટના દક્ષિણભાગમાં રહેતા હતા અને રહે છે. આથીજ તેમના રાજા મહાદેવે પોતાની રાજ્યધાની માનસસરોવર પાસેના કૈલાસપર્વત ઉપર

અથવા તેની પાસેના પ્રદેશમાં રાખી હતી. ત્યાં રહીને સમ્રાટ ભૂતનાથ મહાદેવ પૂર્વદિશાએ ભૂતાન ઉપર અને પશ્ચિમદિશાએ પિશાચન્યતિ ઉપર પોતાનું રાજ્ય ચલાવતા હતા.

તેમનું નામ “ગિરીશ” સ્પષ્ટ બતાવે છે કે, તેઓ પહાડ ઉપર રહેનારા રાજા હતા. ગિરિ અર્થાત્ કુંગરાઓના રાજા ગિરીશ કહેવાય છે. તેમનાં ધર્મપત્ની પણ પાર્વતીને નામે પ્રસિદ્ધ છે. “પાર્વતી” શબ્દ એજ ભાવ દર્શાવે છે કે તે પહાડી સ્ત્રી હતી, પહાડી રાજાનું લગ્ન પહાડી સ્ત્રી સાથે થાય એ સ્વાભાવિકજ છે.

આ મહાદેવનો સમય નક્કી કરવો બેઠવો. તેમનો કાળનિર્ણય આપણે તેમનાં નામો અને તેમના વ્યવહાર ઉપરથીજ કરી શકીએ તેમ છીએ.

(૨) કૃત્તિવાસા

એ શબ્દ આ કાર્યમાટે બહુ ઉપયોગી છે. એનો અર્થ એ છે કે, “કૃત્તિઃ ચર્મ વાસઃ ચસ્ય” જેનું વસ્ત્ર ચામડુંજ છે—અર્થાત્ આ મહાદેવ કપડાને બદલે ચામડું વાપરતા અથવા ચામડાને કપડાની પેઠે પહેરતા હતા. આ કૃત્તિ શબ્દ હજુ પણ સામાન્ય રીતે ચામડાનાજ અર્થમાં વપરાય છે; તોપણ વિશેષ કરીને તે હાથી અથવા હરણના કાચા ચામડામાટે વપરાય છે. ઉપર લખેલાં પદ્યોએ મારીને તેમનું ચામડું ઉતારીને તે કાચા ચામડાને પહેરવાનો ભાવ આ શબ્દથી જણાય છે. વાચકોજ વિચાર કરે કે, આ ભૂતાની રાજાની રહેવાકરવાની એ પદ્ધતિનું સ્થાન સભ્યતામાં કયાં હોવાનો સંભવ છે. અમે તો ધારીએ છીએ કે, કપાસનાં કે ઉનનાં કપડાં વણવાની અને પહેરવાની પ્રથા શરૂ થતા પહેલાંના યુગનું આ વર્ણન છે. કેમકે જે માણસ એક વાર ઉનનાં કે સૂતરનાં કપડાં પહેરવાની સભ્યતામાં આવી ગયો હોય; તે કાચું ચામડું પહેરવાના પૂર્વાયુગમાં જઈ શકેજ નહિ. જે મનુષ્ય એકવાર પણ આ કપડાંની સભ્યતા સમજ્યો હશે, તે ભલેને ગમે તેટલો ઉદાસીન હોય તોપણ તે કાચું ચામડું તો પહેરીજ શકશે નહિ. મહાદેવના વર્ણનમાં તે ચામડામાંથી લોહીનાં ટીપાં ચારેબાજુ ટપકતાં હોવાનું વર્ણન, બતાવે છે કે, એ તદ્દન કાચુંજ ચામડું પહેરતા હતા. કેટલાક દિવસ પછી તે ચામડું સૂકાઈ જાય એ પણ બનવાબેગ છે; પરંતુ આ શબ્દ એ વખતની સભ્યતાની સ્થિતિ સ્પષ્ટ રીતે રજુ કરે છે, એમાં કંઈજ શંકા નથી. આ સભ્યતાને તે સમયની ભૂતાનની સભ્યતા માનવી યોગ્ય છે. કેમકે બીજા લોકો કરતાં રાજાની સ્થિતિ કંઈક તો સારીજ હોવાનો સંભવ છે; અને જેનો રાજાજ કાચું ચામડું પહેરે, તે લોકોની સભ્યતાની સ્થિતિ તેનાથી વધારે સારી માનવાનું કંઈજ કારણ નથી. અસ્તુ. હવે આ શબ્દની સાથે “કપાલભૃત્” શબ્દ જોવો બેઠવો.

(૩) કપાલભૃત્

“કપાલભૃત્, કપાલી, કપાલધારી” વગેરે શબ્દો સમાન અર્થવાળાજ છે. કપાલભૃત્ એટલે હાથમાં ખોપરી ધારણ કરનારા. હાથમાં વાસણને બદલે ખોપરીનો ઉપયોગ કરનારા. આ રિવાજ પણ ઉપલી સ્થિતિજ સૂચવે છે. જે કાચું ચામડું પહેરે, તે ખોપરીને વાસણતરીકે વાપરે એ શક્ય છે. માટી, ત્રાંચુ અને પિત્તળનાં વાસણોનો સંબંધ ઉનનાં અને સુતરાઉ કપડાં સાથે છે. જે સભ્યતામાં કપડાંને બદલે ચામડું વપરાય ત્યાં વાસણોને બદલે ખોપરીજ હોય.

તેનીજ સાથે “કંડુમાલાધારી” એ શબ્દ પણ વિચારવા જેવો છે. ખોપરીઓની અથવા હાડકાંની માળા પહેરનાર, હાડકાંનાજ કકડા શણગારતરીકે વાપરનાર. આ શબ્દો પણ ઉપરનીજ સભ્યતાના સૂચક છે.

એની સાથે “બટ્વાંગપાણિ” શબ્દ જોવા જેવો છે. એનો અર્થ “બાટલાની ઈસ હાથમાં

ધારણ કરનારા” અર્થાત શસ્ત્રરૂપે ખાટલાની ઇસનો ઉપયોગ કરનારા. આ શબ્દોની સાથે બળરામજીના વાચક શબ્દ “સુસલી, હલી, હલાયુધ” વગેરે પણ વિચાર કરવા જેવા છે. ચોખા ખાંડવાનું સાંખેલું, જમીન ખેડવાનું હળ, એ શસ્ત્રો બળરામ રાખતા હતા—અર્થાત તેઓ સામાન્ય ઘરકાર્યમાં આવનારા પદાર્થો હળ, મુસળ કે ખાટલો વગેરેને શસ્ત્રતરીકે વાપરનાર હતા. હળને અને ખાટલાનો શસ્ત્રની પેઠે ઉપયોગ કરવા માટે શક્તિ જોઈએ, એમાં તો શંકાજ નથી; પરંતુ અહીં આપણે જોઈએ છીએ કે, જે સભ્યતા જૂઠાં જૂઠાં સાધનોના ઉપયોગ ઉપરથી જણાય છે, તે સભ્યતા કરતાં તેમની સભ્યતા કયે પગથીએ હતી. વિચાર કરતાં જણાય છે કે, એ મહાપુરુષ વસ્ત્રની જગાએ જ્યારે ચામડાં અને હથિયારની જગાએ ખાટલાની ઇસોનો ઉપયોગ થતો હતો, તે સભ્યતાના સમયના છે.

જે કે મહાદેવનાં શસ્ત્રોમાં “પરશુ, ત્રિશૂળ, ધનુષ્ય, બાણ તથા બીજાં હથિયારો” ઉપરાંત “પાશુપતાસ્ત્ર” નામે મહાતેજસ્વી હથિયાર પણ હતું તે આપણે જોઈએ છીએ; તથાપિ તેની સાથે અમે પૂર્વોક્ત શબ્દોને પણ ભૂલી શકીએ તેમ નથી. પાંડવવીર અર્જુન મહાદેવ પાસે શસ્ત્રાસ્ત્રવિદ્યા શીખવા જાય છે અને તેમની પાસેથી શસ્ત્ર મેળવીને પોતાને વધારે બળવાન થયેલો જુઓ છે; વગેરે વાતો પણ આ સમયે વિચારવી જોઈએ. પરશુ, ત્રિશૂળ, બાણ એ શસ્ત્રો ઉત્તમ પોલાદ બનાવનારાઓનો યુગ બતાવે છે; અને ઉપરના “કૃત્તિવાસાઃ” વગેરે શબ્દો ઘણાજ પ્રાચીનકાળમાં આપણને લઈ જાય છે. આથી અમે આ સભ્યતાનો કાળ એ બન્ને યુગોના મધ્યકાળનેજ માની શકીએ છીએ.

પૃથ્વી ઉપર એકજ સમયે જૂદી જૂદી જાતની સભ્યતાઓ જૂદા જૂદા દેશોમાં ચાલુ હોય છે. જુઓ, હાલમાં યૂરોપમાં વિમાનો અને મોટરોનો યુગ ચાલે છે; ભારતમાં બળદગાડીનો યુગ ચાલે છે અને તિબેટમાં પગે ચાલવાનો યુગ ચાલે છે; છતાં યૂરોપીયનોને લીધે ભારતવર્ષમાં પણ વિમાન અને મોટરો પણ આવે છે અને કેટલાક ધનવાન ભારતવાસીઓ એમાં પણ સહેલ કરે છે. પરંતુ એમ છતાં પણ ભારતવર્ષમાં મોટરોનો જમાનો ચાલે છે, એમ તો નજ કહી શકાય. કેમકે અહીં ભારતવાસીઓના બુદ્ધિકૌશલ્યથી મોટરો તો શું પણ મોટરનો એક ભાગ પણ બનતો નથી. એજ પ્રમાણે આફ્રિકાના લોકો યૂરોપની ઉત્તમ બંદુકો રાખે છે; પરંતુ તેઓ જાતે તે બંદુકો બનાવી શકતા નથી. પડાણો લગલગ કાચા ચામડાના જમાનાથી થોડાજ આગળ વધેલા હોવા છતાં તેઓ પણ વિમાનોના યુગની બંદુકો વાપરી શકે છે. પરંતુ તેનું એજ કારણ છે કે, બીજા દેશોના બનેલા પદાર્થો જૂદા જૂદા દેશમાં લાવવામાં આવે છે અને ત્યાં તેનો ઉપયોગ થાય છે. એજ પ્રમાણે ભૂતીઆ લોકો પણ ઘણાજ પ્રાચીનકાળમાં કાચું ચામડું વાપરતા હતા તો પણ પરદેશમાં બનેલાં પોલાદ વગેરે લાવીને તેને ખાસ રીતે તૈયાર કરી પોતાનાં શસ્ત્રાસ્ત્ર બનાવતા હશે. ફરશી, ત્રિશૂળ, બાણ અને પાશુપતાસ્ત્રના ઉપયોગને લીધેજ તેમનો જમાનો બહુ ઉંચો હતો, એમ માનવું મુશ્કેલ છે. કેમકે તેની સાથે સાથે કાચા ચામડાને વસ્ત્રની પેઠે, ખોપરીને વાસણતરીકે અને હાડકાંને શણગારતરીકે વાપરવાની પ્રથાજ તેમનો ખાસ દરજ્જો નક્કી કરે છે. ભૂત અને પિશાચ્યજાતિના લોકો તે વખતના અસભ્ય લોકો હતા; એ વાત મહાભારત વગેરે ગ્રંથો વાંચવાથી તરતજ સમજાય છે; પરંતુ મહાદેવ વગેરે વીર પુરુષોને તેમના કરતાં વધારે ઉંચી કોટિના માનવા યોગ્ય છે. કેમકે તેમનો મત બીજી રીતે પણ તે વખતે સર્વમાન્ય હતો.

(વ) કૃતુધ્વંસી

મહાદેવનો વિચાર કરતી વખતે તેમનો યજ્ઞવિધ્વંસક ગુણ પણ જોવો જોઈએ. “કૃત-

ધ્વંસી” શબ્દનો અર્થ ‘યજ્ઞનો નાશ કરનાર’ થાય છે. મહાદેવ યજ્ઞના નાશ કરનારતરીકે પ્રસિદ્ધ છે. દક્ષ પ્રજાપતિના યજ્ઞનો તેમણે નાશ કર્યો હતો. દક્ષ પ્રજાપતિ તેમના સંબંધી પણ હતા. યજ્ઞનો નાશ કરવાના ગુણથી આ મહાદેવવિષે થોડી શંકા ઉપજે છે; અને તે શંકા, બ્યારે આપણે બેઠંઝે છીએ કે મહાદેવે હમેશાં અસુરો અને રાક્ષસોને મદદ કરી છે, ત્યારે વધારે દૃઢ થાય છે. બાણાસુર વગેરેને મહાદેવે મદદ કરી હતી અને તેથીજ દેવો તથા આર્યોને ખૂબ સહન કરવું પડ્યું હતું. બાણાસુર જેવા અનેક રાક્ષસોને મહાદેવ મદદ કરતા હતા અને તેથી તેઓ પ્રબળ થઈને દેવો તથા આર્યોને દુઃખ દેતા હતા. મહાદેવનો યજ્ઞભંગ કરવાનો સ્વભાવ અને અસુરોને દેવો તથા આર્યોની વિરુદ્ધમાં પ્રબળ બનાવવાની રાજનીતિ સ્પષ્ટ દર્શાવે છે કે, તેઓ શરૂઆતમાં દેવોના પક્ષપાતી અને આર્યોના સહાયક ન હતા. પરંતુ ઘણા વખત સુધી પોતાની મરજીમાં આવે તેમ વર્તનારા, સ્વતંત્ર અને દેવો કે આર્યોના કદયાણુમાટે તેઓ સંપૂર્ણ ઉદાસીનજ રહ્યા હતા. પછી બ્યારે તે ઉપેન્દ્રવિષ્ણુના પ્રયત્નથી અનેક વાર નિષ્ક્રમ થયા ત્યારે મહાદેવે પોતેજ દેવોના પક્ષમાં રહેવાનું યોગ્ય ગણ્યું અને તે પછીજ તેમણે દેવો તથા આર્યોને કશું દુઃખ દીધું નહિ. અર્થાત તેઓ પહેલી અવસ્થામાં રાક્ષસોના મદદગાર હતા; પરંતુ પાછળથી વૃદ્ધાવસ્થામાં દેવો અને આર્યોના હિતસ્વી થયા હતા.

(શ) યજ્ઞભાગમાટે યુદ્ધ

આ પૂર્વે દર્શાવેલુંજ છે કે, મહાદેવ “કેતુધ્વંસી, યજ્ઞહન, યજ્ઞધાતી” વગેરે નામોથી પ્રસિદ્ધ છે. તેમણે દક્ષ પ્રજાપતિનો યજ્ઞ નષ્ટબ્રષ્ટ કર્યો હતો, તે વિષેની કથાઓ રામાયણ, મહાભારત વગેરે ઇતિહાસોમાં અને ઘણાં ખરાં પુરાણોમાં પણ પ્રસિદ્ધ છે. એ હકીકત આ પ્રમાણે છે:-

“દક્ષ પ્રજાપતિએ યજ્ઞ કર્યો હતો, તેમાં તેમણે બધા દેવોને નિમંત્રણ આપ્યું હતું; પરંતુ મહાદેવને નિમંત્રણ આપવાનું તેમને યોગ્ય લાગ્યું ન હતું. આથી ઝગડો થયો અને તે વધતાં વધતાં યુદ્ધ પણ થયું. મહાદેવે પોતાના ભૂતગણોને તેમના સેનાપતિ સાથે યજ્ઞસ્થાને મોકલ્યા અને તેમણે ત્યાં જઈને યજ્ઞમંડપ તથા સમસ્ત યજ્ઞનો નાશ કર્યો.”

કેચિદ્વ્રમંજુઃ પ્રાગ્વંશં પત્નીશાલાં તથા પરે । સદ આગ્રીધ્રશાલાં ચ તદ્વિહારં મહાનસમ્ ॥
રુરુજુર્યજ્ઞપાત્રાણિ તથૈકેડ્યીનનાશયન્ । કુંડેષ્વમૂત્રયન્કેચિદ્વિભિદુર્વેદિમેશલાઃ ॥
અવાધન્ત મુનીનન્ય એકે પત્નીરતર્જયન્ । અપરે જગૃહુર્દેવાન્પ્રત્યાસન્નાન્પલાયિતાન્ ॥

(શ્રીમદ્ભાગવત ૪-૬ શ્લોક ૧૪ થી ૧૬)

“કેટલાકોએ યજ્ઞશાળાના વાંસ ભાગી નાખ્યા; પત્નીશાળા ભાગી નાખી; સભાસ્થાન, આગ્રીધ્રશાળા અને પાકશાળાના કેટલાકોએ નાશ કર્યો; કેટલાકે યજ્ઞપાત્ર તોડી નાખ્યાં; બીજાઓએ અગ્નિ હોલવી નાખ્યો; કેટલાક યજ્ઞકુંડોમાં મૂતર્યાં, વેદી અને મેષલા કેટલાકોએ તોડી નાખ્યાં; અગ્નિમુનિઓને ધમકી આપી; અને કેટલાકે પત્નીઓનાં અપમાન પણ કર્યાં; અને બીજા કેટલાકોએ દેવોને પકડીને ખૂબ માર માર્યો.”

આ બળવામાં દેવતાઓ પણ ખૂબ ઘાયલ થયા હતા. કેટલાકના હાંત તૂટી ગયા; કેટલાકને મોટા મોટા ઘા પડ્યા અને કેટલાકોની આંખો પણ કુટી ગઈ હતી. એનું વર્ણન બુદ્ધોએ:-
જીવતાઘજમાનોડ્યં પ્રપદેતાક્ષિણી મગઃ । મૃગોઃ ઇમશ્રૂણિ રોહન્તુ પૂર્ણો દન્તાશ્ચ પૂર્વવદ્ ॥
દેવાનાં મયગાત્રાણામૃત્વિજાં ચાધુધાશ્મભિઃ । મ્હવતાનુગ્રહીતાનામાશુ મન્યોસ્ત્વનાતુરમ્ ॥

(શ્રીમદ્ભાગવત ૪-૬ શ્લોક ૫૧, ૫૨)

“યજ્ઞમાન જીવો, ભગની આંખ સારી થાઓ, ભૂગુની મૂછો ઠીક થઈ જાઓ, પૂષાના

દાંત પહેલાં જેવા થાઓ, પથ્થરોથી ઘવાયલાં દેવોનાં ગાત્ર અને ઋત્વિજોનાં શરીરો સાબાં થાઓ.” આ વર્ણનથી સમજાય છે કે, યજ્ઞમાન દક્ષ પ્રજાપતિ એટલા બધા ઘાયલ થયા હતા કે તેમના જીવનની પણ આશા ન હતી. ભગ દેવતાની આંખો કુટી ગઈ હતી; પૂવાના દાંત તૂટી ગયા હતા; ભૂગુની દાદીમૂઠ કાપી નાખી હતી અને બીજા દેવોનાં શરીરોના બહુ જાડા ભાગમાં મોટા મોટા ઘા પડેલા હતા. આ બળવાથી મહાદેવને જે યજ્ઞભાગ મળ્યો તેનું પણ વર્ણન જુઓ:-

एष ते रुद्र भागोऽस्तु यदुच्छिष्टोऽध्वरस्य वै । यज्ञस्ते रुद्रभागेन कल्पतामघ यज्ञहन् ॥

(શ્રી૦ ભાગવત૦ ૪-૬ શ્લોક ૫૨)

“હો યજ્ઞઘાત કરનારા રુદ્ર મહાદેવ ! યજ્ઞનું ઉચ્છિષ્ટ અન્ન આપને મળશે, તેથી યજ્ઞ ચાલવા દો.”

અર્થાત મહાદેવ અને તેમના ભૂતગણોને યજ્ઞનો ઉચ્છિષ્ટ અન્નભાગ આપવાનો નિશ્ચય કરવાથી મહાદેવ અને ભૂતગણોએ એ પછી કદી યજ્ઞને છિન્નભિન્ન કર્યો નહિ. ઉચ્છિષ્ટ અન્નભાગ એટલે એકું અન્ન એવુંજ સમજવાનું કંઈ કારણ નથી. એનું એજ તાત્પર્ય જણાય છે કે, અન્યાન્ય દેવોને અન્નભાગ આપ્યા પછી જે અન્નભાગ બાકી રહેશે, તે રુદ્રને અપાશે. આટલા અન્નભાગથી ભૂતગણો સંતોષ પામ્યા. યુદ્ધ કરીને અન્નનો ભાગ કિંવા અન્નનો પહેલો ભાગ પણ ન લીધો, પરંતુ ઉચ્છિષ્ટ ભાગથીજ સંતોષ પામ્યા !

દક્ષાદિ આર્યો દેવોનો સત્કાર કરતા હતા અને તેમને અન્નભાગ આપતા હતા; પરંતુ ભૂતલોકોને કે તેમના ભૂતનાથ મહાદેવને યજ્ઞમાં કોઈ નિમંત્રણે આપતું નહિ, અને અન્નભાગ પણ આપતું ન હતું. યજ્ઞસમયે દેવજાતિના લોકો યજ્ઞમંડપમાં આવી વ્યાસપીઠ ઉપર બેસતા હતા અને તાજા અન્નનો ભાગ જમતા હતા. આર્યલોકો પણ એજ પ્રમાણે યજ્ઞમાં આવતા હતા અને બાકીનું વધેલું અન્ન જમીનમાં દાટી દેતા અથવા પાણીમાં ફેંકી દેતા હતા; પરંતુ ભૂતલોકોને યજ્ઞમંડપમાં આવવાની અને અન્નભાગ લઈ જવાની રજા ન હતી. હાલમાં પણ બ્રાહ્મણોના યજ્ઞાદિ કર્મ કરવાના સ્થાનમાં અત્યજ, ઢેડ, ચમાર અથવા મ્લેચ્છ, યવન વગેરે અન્યધર્મી માણસો આવી શકતા નથી; તેજ પ્રમાણે પહેલાંના વખતમાં આ રિવાજ ચાલતો હશે. આથી ભૂત લોકો યજ્ઞમંડપની ચોતરફ અન્નની ઇચ્છાએ તડકો સહન કરતા અને વરસાદમાં ભીંજતા ભીંજતા ફરતા હશે; પરંતુ મિથ્યાભિમાની આર્યો અને શક્તિના અભિમાની દેવો આ ભૂખથી પીડાતા ભૂતો તરફ કંઈ પણ ધ્યાન આપતા ન હતા. વાયક જોઈ શકશે અને વિચારી શકશે કે, ભૂખ્યા માણસો આટલું અપમાન અને દુઃખ ક્યાંસુધી સહન કરી શકે ? તેથી અંતે આ ભૂતોએ યજ્ઞમંડપ ઉપર પથરા ફેંક્યા અને એકદમ અંદર ઘુસી જઈને યજ્ઞને ખૂબ નુકસાન કર્યું !

અહીં પ્રશ્ન થાય છે કે, આ ભૂત લોકો વૈદિક ધર્મી કે આર્ય ધર્મી હતા કે બીજા હતા ? ઉપરના વર્ણનથીજ એવાત નક્કી થાય તેમ છે. ઉપરના વર્ણનમાં નીચેની બાબતો છે:-

(૧) યજ્ઞશાળા તોડી નાખી; (૨) યજ્ઞપાત્ર, વેદીઓ અને યૂપ તોડી નાખ્યા; (૩) યજ્ઞકુંડોમાં મૂતર્યા; (૪) ઋષિમુનિઓ અને સ્ત્રીઓનાં અપમાન કર્યા; અને (૫) દેવોને માર્યા-પછાડ્યા.

યજ્ઞશાળા, યજ્ઞપાત્ર, વેદીઓ અને યૂપ તોડી નાખ્યા અથવા દેવોને માર્યા-પછાડ્યા; એટલુંજ હોત તો તો વ્યક્રિગત દ્રેષ્ટને લીધે તે બનવાભોગ હોવાથી એમાં કંઈ મોટી વાત ન ગણાત; પરંતુ-

(૧) યજ્ઞકુંડોમાં મૂતરણું, (૨) સ્ત્રીઓનું અપમાન કરણું તથા (૩) મુનિઓ અને સંતોને દુઃખ દેણું.

આ કાર્ય એવાં છે કે સ્વધર્મી લોકો તો તે નજ કરે. ઓછામાં ઓછું યજ્ઞકુંડોમાં મૂતરવું એ તો યજ્ઞના અપમાનનું સંપૂર્ણ દ્યોતક છે. હાલમાં અત્યંતે પ્રાદ્વિષ વગેરે ત્રિવર્ણ દ્વિજો તેમનાં ધર્મકાર્યોમાં સામેલ થવા દેતા નથી; પરંતુ અત્યંત સ્વધર્મી હોવાથી તેઓ કદીપણ અંદર દાખલ થઈને યજ્ઞમાં કે મૂર્તિ ઉપર મૂતરશે નહિ. હા, જે સુસલમાનો અવળા ફાટ્યા તો તેઓ યજ્ઞકુંડોમાં મૂતરશે; દેવતાઓની મૂર્તિઓ તોડી નાખશે અને સ્ત્રીઓને પણ સ્વેચ્છાનુસાર સતાવશે. સ્વધર્મી અને પરધર્મી લોકોની મનોવૃત્તિ વચ્ચેનો આ ફેર જોવા જેવો છે. આજ દિવસે દક્ષયજ્ઞમાં મહાદેવના ભૂતીઆઓ ઘુસે છે અને યજ્ઞકુંડોમાં મૂતરે છે તથા સ્ત્રીઓ અને મુનિઓનું અપમાન કરે છે. આ ઉપરથી એ વાત તો નક્કી સિદ્ધ થાય છે કે, ભૂતલોકોને યજ્ઞાદિ માટે જરા પણ માનવૃત્તિ ન હતી. જે જરા પણ હોત તો તેઓ કદીપણ યજ્ઞકુંડમાં મૂતરત નહિ. માંહોમાંહેના દ્રેષને લીધે બીજી બાબતો થવાનો સંભવ ખરો; પરંતુ યજ્ઞકુંડમાં મૂતરવું, એ એક એવી બાબત છે, કે જે સ્વધર્મી માણસ કદીપણ કરેજ નહિ.

આટલા અત્યાચારો કરવા છતાં પણ ભૂતો યજ્ઞના ઉચ્ચિષ્ટ અન્નથીજ સંતોષાઈ ગયા. આથી તેમની બુદ્ધિશક્તિ અને ગંદી પરિસ્થિતિનોજ ખ્યાલ આવી શકે છે. હાલમાં એકું અન્ન ખાનારા કેટલાય અત્યંતે અને લાંબી વગેરે છે. એકું અન્ન કોઈને આપવું એ ઉત્તમ કામ છે, એમ અમારે કહેવું નથી, પણ હાલમાં એ રિવાજ છે એજ કહેવાનું છે. બીજી બાબતના લોકો એકું અન્ન નથી ખાતા. પ્રાદ્વિષ, ક્ષત્રિય વગેરે ઉચ્ચ દ્વિજાતિ મનુષ્યો ભોજન કરી રહ્યા પછી જે અન્ન વધે છે તે જોકે એકું ગણાતું નથી; તોપણ તેના ઉપર પોતાનો અધિકાર રાખનારા પણ આખરેદાર ગણાતા નથી. તાત્પર્ય એટલુંજ છે કે, કોઈપણ રીતે વિચાર કરીએ તો આ ભૂતજાતિ ઉચ્ચિષ્ટ યજ્ઞભાગ ઉપર સંતોષ પામી; તેજ સિદ્ધ કરે છે કે, તેઓ જાતેજ તેમને એથી વધારે લાયક માનતા ન હતા. દેવ અને દ્વિજોના ભોજન પછી જે અન્ન વધે તેટલું પણ મળે; તો પણ તે તેમને માટે બહુ છે એમ ભૂત લોકો અને તેમના નેતા માનતા હતા.

ભૂતજાતિએ દક્ષપ્રજાપતિના યજ્ઞ ઉપર જે હુમલો કર્યો હતો તે કોઈ મોટાં શસ્ત્રો-વડે પણ કર્યો ન હતો. “આયુષાદમ્ન” એટલે કે તેમણે પથ્થરનોજ ઉપયોગ કર્યો હતો. તેમના મુખીએ માત્ર એક-બે તીર ચલાવ્યાં હતાં. અંદર બેડેલા દેવો, મુનિઓ અને ઋત્વિજો પોતપોતાના કાર્યમાં નિમગ્ન હોવાથી માત્ર ગભરાવાથીજ તે બધા હારી ગયા હતા. તાત્પર્ય એ છે કે, તેમનાં તે વખતનાં હથિયારોમાં પણ પથ્થરજ હતા. આથી પણ તેમની ગંદી અને સામાન્ય સ્થિતિનો ખ્યાલ આવે છે.

આ બધી મહાદેવની ઐતિહાસિક કથાઓ ધ્યાનપૂર્વક વાંચવાથી સ્પષ્ટ સમજાય છે અને કોઈ પણ પ્રકારની શંકાજ નથી રહેતી કે, મહાદેવના પૂર્વ અને ઉત્તરજીવનમાં આ પ્રમાણે પરિવર્તન જરૂર થયું હતું-અર્થાત્ જેઓ પ્રથમ વિરોધી હતા તેઓ મારપીટ કરવાના કારણેજ પછી ઉચ્ચિષ્ટ ભાગને લાયક માનવામાં આવ્યા હતા.

મહાદેવની રહેણીકરણીનું નિરીક્ષણ આ રીતે કર્યા પછી આપણે દેવોની રહેણીકરણીનું નિરીક્ષણ કરીશું તો આપણને ઘણા બોધ મળી શકે તેમ છે.

(૫) વિષ્ણુનું પીતામ્બર

દેવોના પહેરવેશવિષે જ્યારે વિચાર કરવા બેસીએ છીએ ત્યારે સૌથી પહેલું (વિષ્ણુનું પીતામ્બર યાદ આવે છે. એ ઉત્તમ વસ્ત્ર હતું. બધા દેવોમાં કપડાંદત્તાં પહેરવામાં તથા આભૂષણ વગેરે ધારણ કરવામાં વિષ્ણુ મહાકુશળ દેવ હતા. એક કવિએ પોતાના કાવ્યમાં કહ્યું છે કે:—

કિંવા સમસ્તત્ર વિચારણીયં વાસઃ પ્રધાનં સ્વલુ યોગ્યતાયાઃ ।

પીતામ્બરં વીક્ષ્ય દ્વદૌ સ્વકન્યાં ચર્મામ્બરં વીક્ષ્ય વિષં સમુદ્રઃ ॥

“ સમુદ્રમંથન વખતે વિષ અને લક્ષ્મી પેદા થયાં. એ બે પદાર્થોમાંથી સમુદ્રે લક્ષ્મી વિષ્ણુને એટલામાટે આપી કે તેઓ ઉત્તમ પીતાંબર પહેરનારા સુંદર દેવ હતા; અને તેજ સમુદ્રે વિષ મહાદેવજીને એટલા માટે આપ્યું કે તેઓ ચામડું પહેરનારા અને વિરૂપ-ભેડાળ-દેવ હતા.” આ સુંદર કાવ્યનું તાત્પર્ય એટલું જ છે કે, ઉત્તમ પોષાક પહેરવો જોઈએ અને ત્યારેજ બીજા ઉપર ઉત્તમ પ્રભાવ પડે છે. અસ્તુ.

ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુની સુંદરતા અને રહેવાની સુશોભિત પદ્ધતિ સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે, તેથી તેનું વધારે વર્ણન કરવાની અહીં જરૂર નથી. આપણે અહીં તેમના સુંદર પીતાંબરનું જ દર્શન કરવું છે. તે ઘણુંજ સુંદર રેશમી વસ્ત્ર હતું તેમ તેમનું ઉત્તરીય વસ્ત્ર (ઉપરણું), તેમની યુગ્મમાળા, તેમના કંઠના શણગારો અને તેમનો સુંદર મુકુટ એ પણ અત્યંત રમણીય હતાં. સમ્રાટ ઈંદ્રનું વસ્ત્ર પણ સુંદર, તેમનો ઝલ્લો જરીના નકશીદાર ભરતવાળો અને ઉપરણો પણ જરીના નકશીદાર ભરતવાળો હતો. મરુતોના ફેંટા તો બહુજ સુંદર હતા તથા શણગારો પણ મનોહર હતા. અશ્વિનીકુમારોની પણ સુંદરતા સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે. તાત્પર્ય એ છે કે, દેવોનાં કપડાંલત્તાં પણ-સુંદર અને મનોહર હોવાનાં સ્પષ્ટ વર્ણનથી નક્કી થાય છે કે, ત્રિવિંટપના દેવો વસ્ત્રોના જમાનામાં આવી ચૂક્યા હતા. ભૂતાનના ભૂતીઆઓ બ્યારે ચામડાં પહેરવાના જમાનામાં હતા, તેજ વખતે ત્રિવિંટપના દેવો ઉમદા વસ્ત્ર પહેરવાની રિથતિમાં આવી ચૂક્યા હતા.

(સ) દેવોનાં શસ્ત્રાસ્ત્ર

હવે દેવોનાં શસ્ત્રાસ્ત્રોનો પણ થોડોક વિચાર કરવો જોઈએ. દેવોનાં યુદ્ધ વગેરેના વર્ણન ઉપરથી સમજાય છે કે ધનુષ્ય, બાણ, ગદા, તરવાર, ભાલા વગેરે શસ્ત્રો તેમની પાસે હતાં. કેટલાય પ્રસંગોમાં તેમનાં ખાસ શસ્ત્રાસ્ત્રોનું વર્ણન આવે છે. જેમકે:-વિષ્ણુનું ચક્ર. આ ચક્ર હાલના શીખોના ચક્ર જેવુંજ હતું. સંભવ છે કે, શીખોના ચક્રનો અને વિષ્ણુના ચક્રનો મેળ બેસી જાય. મરુતો પાસે ભાલા, બરછી, તમ્બ્યા, તરવાર વગેરે શસ્ત્રો હતાં. પૂષાદેવતા પાસે એક હથિયાર હતું, તે ભાલાના જેવું હતું. એ બધાં હથિયારો પોલાદનાંજ બનતાં હતાં. આ શસ્ત્રાસ્ત્ર અને મહાદેવ પાસેનાં ત્રિશૂળ વગેરે પણ લોખંડનીજ પ્રગતિનાં ઘાતક છે. પોલાદ બનાવવાની અને તેમાંથી શસ્ત્રાસ્ત્રો તૈયાર કરવાની વિદ્યા એ સ્થાનોમાં જરૂર પ્રચલિત હતી. ત્યારબાદ મનમાં ઈંદ્રના વજ્રનો વિચાર આવે છે:-

(હ) ઈંદ્રનું વજ્ર

શસ્ત્રોમાં સૌથી બળતનું ઈંદ્રનું વજ્ર છે, અને વૃત્રાસુરને મારવામાટે દેવોના કારી-ગર ત્વષ્ટાએ તે બનાવ્યું હતું. તેમાં દધીચીન્નષિનાં હાડકાંનો સુખ્યત્વે ઉપયોગ થયો હતો. દધીચિની પાંસળીઓ તેમાં ચોટેલી હતી. પુરાણોનાં વર્ણન જોતાં સમજાય છે કે, આ દધીચિ ઋષિ હતા; અને તેમણે પરોપકારને ખાતર પોતાનાં હાડકાં આખ્યાં હતાં; પરંતુ તેનો વિચાર અતિસૂક્ષ્મ દષ્ટિએ કરવો જોઈએ. રાષ્ટ્રકાર્યને ખાતર પોતાના સર્વસ્વનું સમર્પણ કરવાનો બોધ દધીચિના આત્મત્યાગમાંથી મળી આવે છે. આ દષ્ટિએ દધીચિની ઉપલી કથા ઘણીજ બોધપ્રદ હોવામાં જરા પણ શંકા નથી; પરંતુ મનુષ્યનાં હાડકાંનું વજ્ર બની શકે કે નહિ, તેનો વિચાર કારીગરીની દષ્ટિએ પણ કરવો જોઈએ. હાથીના દાંત, હાથીનાં પાંસળાં અથવા એવાં મોટાં બળવરોનાં હાડકાં વગેરેનાં હથિયાર બની શકે છે. શસ્ત્ર કે અસ્ત્ર બનાવવા માટે એવા પદાર્થો જોઈએ, કે જે બળે મજબૂત હોય અને તૂટી જાય તેવા ન હોય.

મનુષ્યનાં હાડકાં એવાં નથી. જ્યાં ષ્ઠુઓ કરતાં માણસનાં હાડકાં બહુ કમજોર હોય સાચેજ કોઈ ઋષિનો-અર્થાત કોઈ મનુષ્યનાં હાડકાંથી કોઈ પ્રબળ અસ્ત્ર બનાવાયું છે એવી કલ્પના કારીગરીની દૃષ્ટિએ યોગ્ય માનવી સુરક્ષેલ છે. હાથીના ઠાંત કે હાથીનાં પાંસા અથવા ઘોડાનાં પાંસળાં કે કોઈ બીજા મોટા જાનવરનાં પાંસળાં કે હાડકાંથી ઉપલાં હાથ બનાવેલો સંભવ છે.

તેની તપાસ માટે દક્ષી-ચિ શબ્દને મળતો આવતો શબ્દ દધિ-કા છે, તે અત્રે જોઈએ

(૧) દધિકે, દધિકા, દધિકાવન.

(૨) દધિચ, દક્ષીચિ, દધ્યંચ, (દધિ+અંચ)

પહેલો શબ્દ દિવ્ય ઘોડામાટે પ્રસિદ્ધ છે અને બીજો શબ્દ ઋષિનો વાચક છે. પૂર્વે ઇંદ્રના વજ્રની સાથે ઋષિવાચક શબ્દનો સંબંધ પુરાણોએ બતાવ્યો છે; પરંતુ તે કારીગર દૃષ્ટિએ અસંભવિત છે; જેથી આપણે ઘોડાવાચક શબ્દજ એ સ્થળે માની શકીશું, તો તૈ કરવાની દૃષ્ટિએ પણ ઇંદ્રનું વજ્ર મોટા ઘોડાનાંજ પાંસળાંવડે થઇ શકે તેમ છે. બન્ને શબ્દોમાં “દધિ” શબ્દ સમાન હોવાથી આ કલ્પના પણ શક્ય લાગે છે; છતાં તે વિષે પણ વધુ શોધ કરવાની પણ અત્યંત આવશ્યકતા છે.

ગમે તો માણસનાં હાડકાંથી ઇંદ્રનું વજ્ર બન્યું હોય અથવા ઘોડાનાં હાડકાંથી બન્યું હોય; પણ તે કોઈનાં પણ હાડકાંથી બનાવેલું હતું એ તો નક્કીજ વાત છે-અર્થાત હાડકાં શસ્ત્ર બનાવવાના યુગને દેવજાતિનો યુગ માનવો યોગ્ય છે, કેમકે તેમના સમ્રાટનું હથિયાર પણ હાડકાંનું બનેલું છે.

મહાદેવ કાચાં ચામડાં પહેરવાના યુગના હતા અને ઇંદ્રાદિ દેવ વસ્ત્રયુગમાં હતા, તો હાડકાંનાં હથિયાર તો વાપરતાજ હતા; તેથી તેઓ અસ્થિયુગથી તો થોડીક ઉંચીજ સ્થિતિમાં આવેલા હતા. ઇંદ્રના વજ્રમાં ત્વષ્ટાએ થોડુંક પોલાદ પણ વાપર્યું હતું અને તેને ત બીને પાણીમાં ઠારીને તેને ઉત્તમ ધાર નીકળે એવું પાણીદાર બનાવ્યું હતું. આથી રિચાય છે કે, આ વજ્ર આખુંયે હાડકાંનું હતું અને તેના અગ્રભાગમાં અણીદાર છરા જોડે હતા. હાડકાંનાં હથિયાર ઉપર પોલાદના છરા ચોઢવાની કારીગરી અહીં દેખાઇ અ છે. આ પોલાદ દેવોનો કારીગર જાતેજ બનાવતો હતો અથવા બીજા દેશોમાંથી મંગાવ હતો, તેનો પત્તો હજીપણ લાગ્યો નથી.

મહાદેવના ભૂતિયા કારીગર અને ઇંદ્રના ત્વષ્ટા કારીગર પોલાદ અને હાડકાંના યોગ્ય હથિયાર બનાવતા હતા એમાં સંશય નથી; પરંતુ પોલાદને તેઓ પોતે બનાવતા હતા બીજા દેશોમાંથી મંગાવતા હતા, એ વિષે શંકા છે. આ વિષે અસુરોની પણ કારીગરી થોડોક વિચાર કરવો જોઈએ.

(બ) અસુરોની કારીગરી

અસુરોનું શિલ્પ, અસુરોની કારીગરી, અસુરોની માયા-અર્થાત હુન્નર-ધણાજ પ્રાચી સમયથી પ્રસિદ્ધ છે. પાંડવોના વખતમાં મયાસુર જેવો કોઈ પણ ઇજનેર આર્યોમાં ન હો મયાસુર અસુરજાતિનો ઇજનેર હતો અને ભારતવર્ષમાં આવીને ત્યાંના રાજાઓના મહેલો વગેરે બાંધી આપીને ખૂબ કમાણી કરતો હતો. હાલમાં યુરોપના ઇજનેરો આવીને આ કાર્ય કરે છે, તેનાજ જેવું તે સમયનું આ દૃશ્ય છે.

બીમની ગદ્દા ભારતવર્ષમાં બનેલી ન હતી, પણ અસુરોની કારીગરીથી બનેલી હતી અને મયાસુરે તે બીમજેનને લેટ આપી હતી:-

અસિ વિદુસરસ્ત્રા ગદા ચ કુવનંદન ॥

નિહિતા ભાવયામ્યેવં રાજા હસ્તારે રિપૂન । રુવર્ણવિદુમિષ્ટિત્રા ગુર્વી મારસહા દદા ॥
સા વૈ શતસહસ્રસ્ય સંમિતા શત્રુઘાતિની । અનુરૂપા ચ ભીમસ્ય ગાળદીવં ભવતો યથા ॥

(મહાન સભાન અં ૩ શ્લોક ૫ થી ૭)

“હે કુવનંદન ! પેલા બિંદુસરોવરમાં એક મોટી અને ઉચ્ચ ગદા પણ પડેલી દેખાય છે. લાખ ગદાઓના જેવી, બહુજ ભાર ઝીલી શકે તેવી, સુવર્ણબિંદુઓથી ચિત્રેલી અને શત્રુનાશિની એવી તે મજબૂત ગદા શત્રુઓને હણ્યા પછી રાજા વૃષપર્વાએ ત્યાં મૂકેલી છે. જેમ ગાંડીવ આપને યોગ્ય છે, તેમ એ ગદા ભીમસેનને લાયક છે.”

એ વગેરે વર્ણનથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, ભીમસેનની ગદા અસુર દેશના કારીગરોએ બનાવેલી હતી. ધર્મરાજના સભાસ્થાનને બધો સામાન અસુર દેશના કારીગરોએ બનાવેલો હતો; અને તે બનાવવામાં કે વેચવામાં ભારતવર્ષના કારીગરોને કંઈપણ ભાગ મળ્યો ન હતો. કેલાસ પર્વતની ઉત્તરદિશાએ મૈનાક પર્વતની પાછળ હિરણ્યશૃંગ પર્વત છે, અને ત્યાં બિંદુસરોવર પણ છે. આ સ્થળે વૃષપર્વાના સભામંડપ માટે આજુબા સામાનમાંથી જે કંઈ વધ્યું હતું તેમાંથી ધર્મરાજનો સભામંડપ બનાવ્યો હતો અને વૃષપર્વાના સભામંડપમાટે સામાન અસુર દેશમાંથીજ આણ્યો હતો.

આ પરથી સમજાય છે કે કારીગરીના પદાર્થોમાટે અસુર દેશના માયાવી લોકો તે કાળમાં સુપ્રસિદ્ધ હતા; અને તેઓ પાસેથી ભારે ભારે કારીગરીના પદાર્થો દેવોના રાષ્ટ્રમાં તથા ભારતવર્ષમાં પણ લાવવામાં આવતા હતા. ‘અસુરમાયા’નો અર્થ અસુરોનાં હુનરકળાજ છે.

સ્થળે સ્થળે અસુરોની માયાથી દેવો અને આર્યો ડરતા રહેતા હતા. તેનો અર્થ એ છે કે, તેઓ અસુરોની કુશળતાથી, તેમના હુનરથી, તથા તેમની ચાલાકી અને કપટથી તેઓ ડરતા હતા—અર્થાત્ તે બાબતમાં દેવો અને આર્યોથી અસુરો ચઢીયાતા હતા. હાલમાં પણ યૂરોપના લોકો યંત્ર બનાવવામાં, યંત્ર વાપરવામાં, તેમજ ચાલાકી અને કપટનીતિ વગેરેમાં ભારતવાસીઓ કરતાં ઘણાજ આગળ વધેલા છે; અને તેથી તેમના વિષે એક પ્રકારની બીક ભારતવાસીઓના મનમાં રહેલી છે, એજ વાત પ્રાચીનકાળમાં હતી. ભારતવાસીઓ અને દેવો સીધા, સાદા, સાચા દિલના અને કપટનીતિથી અજાણ્યા હતા. તેઓમાં કેવળ ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુજ એક એવા દેવ હતા કે જે અસુરો સાથે કપટ કરીને પણ પોતાનો ખચાવ કરી શકતા હતા. બાકીના બધા દેવો અને આર્યો અસુરમાયાથી ગભરાઇ જતા હતા. આત્મરક્ષણની દૃષ્ટિએ દેવો અને આર્યોમાં આ મહાન ન્યૂનતા હતી. યુદ્ધના કોઇપણ પ્રસંગમાં જુઓ; જ્યાં અસુરો માયા કપટ અથવા હુનરનો ઉપયોગ કરીને આગળ ધસી આવતા કે દેવોમાં ગભરાટ ફેલાતો હતો. આથી આપોઆપ સિદ્ધ થાય છે કે, આ વિદ્યામાં અસુરો બહુજ હોશિયાર હતા.

દેવોએ ક્યારે પણ અસુરો પાસેથી વિશેષ વિદ્યા પ્રાપ્ત કરવા મોકલ્યો હતો. ત્યાંથી તે વિદ્યા શીખીને આવતાં સુધી દેવોનો વિજય થતો ન હતો—અર્થાત્ તે વખતે દેવો અસુરો કરતાં યુદ્ધકળામાં ઉતરતા હતા. આ બધી બાબતો જોવાથી સમજાય છે કે, અસુરદેશ વિદ્યા, હુનર, કળા, કપટનીતિ વગેરે અનેક સાધનોથી સંપન્ન હતો; અને ઘણાખરા પદાર્થો, શસ્ત્ર વગેરે અસુર દેશમાંથી દેવોના દેશમાં તથા બીજા દેશોમાં વેપારીઓ લાવતા હોય, એ સંભવિત છે. જેમકે હાલમાં તેમજ મરાઠાઓ સામ્રાજ્યના સમયમાં પણ શસ્ત્રો યૂરોપથીજ લાવતા હતા. સારી તરવારો, બંદુકો અને તોપો પણ વિદેશીજ હતી. તે એટલે સુધી કે ભારતીય મંદિરોના મોટા મોટા ઘટ પણ પરદેશમાંથી લાવતા હતા અને અહીંના બનેલા નહોતા. આ બધી શોકનીજ વાત છે, પણ સાચી હોવાથી તે લાખવી પડી છે. મનદાન્યની વિપુલતાને

લીધે પણ ઘણા પ્રયત્ને સાધ્ય થનારાં કળાકૌશલ્ય તરફ તેમનું ધ્યાન બહુજ ઓછું હતું; અને અસુરોનું ધ્યાન તે તરફ વધારે હતું. આથી જેમ લીમની પ્રસિદ્ધ ગદા અસુરદેશની બનેલ હતી, અને અર્જુનનો શંખ વિદેશી હતો; તેમ બીજાં પણ ઘણાં હથિયારો પરદેશથી લાવવામાં આવતાં હોય એ સંભવિત છે.

ઈદ્રનું વજ્ર હાડકાંનું હતું અને તેના ઉપર પોલાદના છગ મઢેલા હતા. આખુંયે વજ્ર પોલાદનું બનેલું ન હતું. ઈદ્ર અને મહાદેવ પાસે કેટલાંક અસ્ત્રો વિશેષ પ્રભાવશાળી પાડતાં; પરંતુ તે આંગળીને વેઢે ગણાય એટલાં-અર્થાત્ બે ચાર કે પાંચ દશ એટલાંજ હતાં હજારોની સંખ્યામાં કદીપણ ન હતાં. અર્જુન મહાપરિશ્રમે મહાદેવ પાસેથી એ પાશુપતાસ્ત્ર અને ઈદ્ર પાસેથી ચાર-પાંચ અસ્ત્ર લાવ્યો હતો. આટઆટલા યત્ન છત પણ અર્જુન પાસે હથિયારો ગણ્યાંગાંઠ્યાંજ હતાં અને તેથીજ ઘણી મુશ્કેલીના પ્રસંગ સિવાય ખાસ હથિયારોના ઉપયોગ કરવામાં આવતો ન હતો. કહ્યું ઈદ્ર પાસેથી એકજ હથિયાર મેળવ્યું હતું અને તે અર્જુનને મારવામાટે સંઘરી રાખ્યું હતું; પરંતુ વચ્ચે આપત્તિ આવ પડવાથી તેણે તે અસ્ત્ર ઘટોત્કચ ઉપર છોડ્યું હતું. આથી પછી તેની પાસે અર્જુનનો નાશ કરવાનું કોઇપણ હથિયાર બાકી રહ્યું ન હતું. આ બાબતોનો વિચાર કરતાં સમજાય છે કે, આયે પાસે તથા દેવો પાસે પણ ગણ્યાંગાંઠ્યાં શસ્ત્રાસ્ત્ર રહેતાં હતાં. આથી સ્પષ્ટ થાય છે કે, એ શસ્ત્રો બનાવવાનાં મોટાં મોટાં કારખાનાં કયાંય પણ ન હતાં. કોઇની પાસેથી કોઇ વિનાશ શસ્ત્ર માગી લાવતા અને તે ખાસ અમુક પ્રસંગનેજ માટે પાસે રાખી મૂકતા હતા. પોલા અથવા અસ્ત્ર બનાવવાની વિદ્યા દેવો અને આર્યો સારી રીતે બજાવતા હોત તો અસ્ત્રોનો બહુકાળ રહેવાનું કંઈપણ કારણ ન હતું. આ પરથી અમે અનુમાન કરીએ છીએ કે, તિમેટના દેવજાતિ હાડકાંનાં હથિયાર બનાવવાના યુગમાંજ હતી અને પોલાદ વગેરેના ટુકડા કે બહારના દેશમાંથી કોઇપણ રીતે લાવીને પોતાનાં હાડકાંનાં હથિયારોના આગલા ભાગને મઢી લેતા હતા.

આથી એમ પણ ન માનવું જોઈએ કે, અસુર દેશોમાં આ અસ્ત્રોનાં મોટાં મોટાં કારખાનાં હતાં. આવું માનવાનું કોઇપણ પ્રમાણ નથી; તથાપિ અસુરોની સંઘરાજી, તેમજ કપટવિદ્યાના પ્રયોગ, તેમની યુદ્ધની સંગઠિત તૈયારી, જબરા હુમલાઓ કરવાનું સાહર તેમનાં માયાયુદ્ધ અને તેમના અસ્ત્રપ્રયોગ વગેરેનાં વર્ણન જોતાં સમજાય છે કે, અસુરો પાંચ એ પદાર્થો દેવો અને આર્યોની પેઠે ઓછા પ્રમાણમાં ન હતા.

રામરાવણનાજ યુદ્ધમાં જુઓ કે, રાવણની કેટલી બધી તૈયારી હતી ! તેનાં શસ્ત્રા કેટલાં હતાં અને રામના સૈન્ય પાસે નબ, દાંત અને લાઠીઓ સિવાય કંઈપણ ન હતું. શ્રી રામઅર્ધની પોતાની પાસે પણ જો વિશેષ શસ્ત્રાસ્ત્ર ન હોત, તો તેમનો વિજય લગભગ એ શક્યજ હતો. રામના વિજયનું મૂળ રાવણની ધાર્મિક અવનતિમાં પણ શોધી શકાય કે અમારું કહેવાનું તાત્પર્ય એટલુંજ છે કે, અસુર, રાક્ષસ વગેરે લોકો વિશેષ ભૌતિ સાધનોવાળા, વધારે કુશળ, વધારે કપટી અને વધારે શારીરિક શક્તિવાળા હતા.

દેવો અને આર્યોનાં શસ્ત્રાસ્ત્રો ગણ્યાંગાંઠ્યાં હોવાથી અમે અનુમાન કરીએ છીએ ? ઉપલાં શસ્ત્રાસ્ત્રો બનાવવાનાં પુષ્કળ સાધન ન તો તિમેટના દેવો પાસે હતાં કે ન તો ભારતી આર્યો પાસે હતાં. એ સાધનો તેઓ બીજા દેશમાંથી લાવતા નહિ હોય તેમ અહીં પૂરતી સંખ્યામાં બનાવતા નહિ હોય, અથવા બનાવી શકતા નહિ હોય. જો બનાવતા હો તો અસ્ત્રો આટલાં બધાં ઓછાં ન હોય; અને થોડાંક અસ્ત્રોને માટે અર્જુનને ચાર-પાંચ વિદેશમાં (તિમેટમાં અને ભૂતાનમાં) રહેવાની જરૂર ન પડત.

મહાભારતના યુદ્ધવર્ણનથી જણાય છે કે, શસ્ત્રાઓ બહુ ફળદાયક પણ ન હતાં. એક તો લડનારા વીરોમાં એકબીજા વીરોનાં ભાષણ સંભળાય એટલુંજ અંતર રહેતું હતું—એકબીજાના અવાજે સાંભળીને તેના સવાલના જવાબ આપવા માટે જેટલું અંતર બેઠુંએ તેટલુંજ અંતર લડનારા વીરો વચ્ચે રહેતું હતું—અર્થાત્ તેઓ બહુ પાસે પાસે રહીનેજ લડતા હતા. આથી સિદ્ધ થાય છે કે, તેમનાં બાણોનો વેગ પણ બહુ વધારે ન હતો. પાસે પાસે રહીને સવાલજવાબ કરતા કરતા તેઓ એકબીજા સાથે લડતા હતા, અને અસ્ત્ર પણ એજ પ્રમાણે ફેંકતા હતા; તે છતાં પણ દરેક અસ્ત્ર સફળ પણ નીવડતું ન હતું અને અંતે બાણ ચલાવીનેજ શત્રુનો વધ થતો હતો. આ યુદ્ધના કરતાં તો હાલનાં યુરોપ નાં યુદ્ધો બહુજ ભયંકર છે અને યુદ્ધસાધનો પણ હાલમાં પુષ્કળ વધ્યાં છે. અમે કહીપણ નહિ કહીએ કે, આ સાફ થયું છે; પરંતુ અહીં તો અમે યુદ્ધસાધનોની તુલનાનીજ દૃષ્ટિથી એ વિષે લખીશું. સાફ હો કે ખોટું હો, તે તો જો હો તે હો. તાત્પર્ય કે અસ્ત્રશસ્ત્રોની અવાસ્તવિક કવિકલ્પના દૂર કરીને આપણે બેઠેશું તો પ્રાચીનકાળમાં શસ્ત્રાસ્ત્રોની અલ્પતાજ પ્રતીત થશે. યુદ્ધનો અંતિમ નિર્ણય કરનાર શસ્ત્ર ધનુષ્યબાણજ હતું. લાઠી, સોટી, પથ્થર, ગદા વગેરે સામાન્ય પાયદળનાં હથિયારો હતાં; અને રથી વીરો પાસે ધનુષ્યબાણ રહેતાં હતાં. આ સિવાયનાં બીજાં જે વર્ણન છે, તે કેવળ કવિકલ્પનાનાં છે.

આથીજ અમે કહીએ છીએ કે, ન તો દેવો પાસે કે ન તો આર્યો પાસે શસ્ત્રાસ્ત્રોનાં મોટાં કારખાનાં હતાં; અને તેમનાં શસ્ત્રાસ્ત્રો સામાન્ય લુહારજ પોતાની શક્તિ પ્રમાણે બનાવતો હતો. બાકીનું વર્ણન ઘણુંજ અતિશયોક્તિવાળું છે અને કવિકલ્પનાએ ઉપજાવી કાઢેલું છે. જ્યાં દેવસમ્રાટનું પ્રબળ અસ્ત્ર હાડકાંનું બનેલું હોય, ત્યાં બીજાઓ પાસે તેથી વધારે સારી જાતનાં હથિયાર હોયજ ક્યાંથી!

(ક) સભ્યતાનો દરજ્જો

“વૈદિક ધર્મ” માં અર્થાત્ આર્યધર્મમાં સભ્યતાનો દરજ્જો શસ્ત્રાસ્ત્રોની પ્રગતિ ઉપર કે વસ્ત્રાભૂષણો ઉપરથી નક્કી નથી થઈ શકતો. નિર્ધન અને વસ્ત્રહીન ઋષિમુનિઓ અને સંન્યાસીઓ વૈદિક ધર્મમાં ઉચ્ચામાં ઉચ્ચ કોટિના ગણાય છે; અને ભૌતિક સાધનસંપન્ન માણસો જો તે આત્મજ્ઞાન વિનાના હોય તો અતિ નિકૃષ્ટ ગણાય છે—અર્થાત્ હાલમાં પણ લંગોટધારી આત્મશક્તિસંપન્ન મહાત્મા વંદનીય મનાય છે; અને મોટરોમાં બેસીને ફરનારા ધનપતિઓ એવા મહાત્માઓનાં ચરણોમાં માથું મૂકવામાં પોતાને ધન્ય માને છે. આ સારાં-શમાંજ આપણી આર્યસભ્યતાની મહત્તા છે.

જો કે અમે પૂર્વલેખમાં અસુરોની વિશેષ સાધનસંપન્નતા, કુશળતા અને ધૂર્તતા દર્શાવી છે અને દેવો, ભૂતો તથા આર્યોની એ બાબતમાં ઉતરતી સ્થિતિ દર્શાવી છે; છતાં પણ એ ઉપરથી કોઈ એવું અનુમાન ન કરે કે, અમે બીજાઓ કરતાં અસુરોને વધારે સભ્ય દર્શાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે. અમારો એ ભાવ બિલકુલ નથી. ભૌતિક સાધનોની વિશેષતામાં કયા કયા દેશો કેવી સ્થિતિમાં હતા, એટલુંજ દર્શાવવાનો પૂર્વલેખમાં અમારો ઉદ્દેશ હતો.

દેવોના રાજ્યમાં નારદાદિ મુનિઓ અને આર્યોના રાજ્યમાં વસિષ્ઠ-વામદેવાદિ મુનિઓ ભૌતિક સંપત્તિમાં તદ્દન ન્યૂન હોવા છતાં વૈદિક સભ્યતાની દૃષ્ટિએ તો તેઓજ સૌથી આગળ હતા; એ વાત દરેક વાચકે વિચારપૂર્વક ધ્યાનમાં રાખવી બેઠેલી. અસુરોને પણ પોતાના મહા-વિદ્યાલયમાં મુખ્યાધ્યાપકતરીકે શુક્રાચાર્યનેજ રાખવા પડ્યા હતા. એ ઇત્યાદિ અનેક વાતો દેવો અને આર્યોની સભ્યતા અસુરાદિ કરતાં કેટલાયેગણી ઉચ્ચ હતી, તે દર્શાવી આપે છે. વૈદિક

ધર્મમાં સંકળતાનો ભાવ “મનુષ્યત્વનો વિશેષ વિકાસ” જ છે; અને તે દેવોમાં, ઋષિઓમાં તથા આર્યોના બ્રાહ્મણોમાં ઘણીજ હતી, કે જે વાત તે વખતના અસુર વગેરે સર્વ કે બાધુતાજ હતા. નારદમુનિને સુર, અસુર અને આર્યો એકસરખી રીતે માન આપતા હ તેનું મૂળકારણ એજ છે. તેનો વિસ્તાર આગળ ઉપર બીજા લેખમાં થવાનો છે. આ તો તેનું દિગ્દર્શનજ કરાવ્યું છે.

દેવો, ભૂતો અને આર્યોનો જે થોડો જેવો વિચાર આ લેખમાં કર્યો છે, તેથી તેમનાં સ્થા અને રીતરિવાજોનો પણ વાચકોને ખ્યાલ આવશે. એ પછી અસુરાદિના દેશોનો વિચાર કરી આ દેશોનાં સ્થાન આગળ ઉપર અપાયલા ચિત્રમાં વાચકો જોઈ શકશે. પુરાણોમાં અસુરોજ રાક્ષસોના દેશ ત્રિવિષ્ટપની પશ્ચિમદિશામાં વર્ણવેલા છે, તેથી દેવોના દેશો નક્કી થતાંજ બી દેશોનો નિશ્ચય થવો એ અશક્ય વાત નથી.

(જ-૧) અસુરોપાસક

અસુરોપાસક લોકોનું નામ પ્રાચીન કાળમાં અસુર હતું. હાલમાં અસુરોપાસક કેવ પારસી લોકોજ છે; પરંતુ એ જાતિ હવે થોડીજ રહેલી છે. પ્રાચીન કાળમાં એ એક મહા જાતિ હતી અને તેમનો દેશ પણ મહાવિશાળ હતો. આસિરિયા વગેરે અનેક દેશોમાં તેઓ રહેતા હતા. હાલમાં પણ પારસીઓ પોતાનાં પરમેશ્વરની ઉપાસના “અસુર” અર્થા “અહુર” નામથી કરે છે.

રાક્ષસલોકો એમના કરતાં જૂદા હતા. જો કે હાલમાં અસુર, રાક્ષસ વગેરે શબ્દો એક અર્થસૂચક ગણાય છે, પણ પ્રાચીન કાળમાં આ શબ્દો જૂદી જૂદી જાતિઓના વાચક ગણાતા હતા અસુરો કરતાં રાક્ષસોના દેશ કંઈક ઉત્તરદિશામાં અને દેત્યોનો અસુરો કરતાં પણ પશ્ચિમ દિશામાં હતો.

દાનવોના સ્થાનને સૂચવનારી “ડાન્ડુખ નદી” હાલમાં પણ હોવાથી તેમનો દેશ શો? વામાં બહુ મુશ્કેલી નહિ નડે.

એસિરિયા અથવા અસુર્ય દેશની ઉત્તરદિશામાં ઉરતુ દેશ છે; તેજ ઘણે ભાગે વૃ દેશ છે. ઉકાર ને સ્થાને વકાર અને ર, તથા ‘ત’ ને સ્થાને વ્યુત્કમની કલ્પના કરવાથી તેમાં વૃ શબ્દ દેખાઈ આવે છે; અને તે દેશ અસુર, રાક્ષસ તથા દાનવોના દેશોના મધ્ય સ્થાનમાં છે.

અસુર અને રાક્ષસોના દેશોની વ્યવસ્થા આ પ્રમાણે છે. જો કે આ દેશ ભારતવર્ષથી ઘણો દૂર છે, તોપણ અસુર-રાક્ષસાદિ જાતિઓ ભારતવર્ષમાં પણ ત્યાંથી આવીને વસતી હતી; અ કેટલાક અસુરવીરોએ તેમનું રાજ્ય પણ ભારતવર્ષમાં જ માવ્યું હતું. બાણાસુર વગેરે કેટલા અસુરવીરો હિમાલયના કુંગરાઓમાં પોતાનાં રાજ્ય જમાવીને રહેતા હતા. બાણાસુર રાજ્ય હાલના રામપુર રાજ્યમાં હતું. આ રિયાસત સીમલા જિલ્લામાં છે. સીમલાથી સવાન માઇલ દૂર અને ચીનીના નાના કૈલાસની પાસે આ રિયાસત આવેલી છે. એની શિયાળા રાજધાની રામપુર છે અને ઉનાળાની રાજધાની સરહન છે. ચીનીગામમાં બાણાસુરનો કિલ્લો હાલમાં પણ પ્રસિદ્ધ છે; અને કહેવાય છે કે, બાણાસુર ભૂતનાથ મહાદેવને એટલો બધો વહાલો હતો કે તેને મળવામાટે તેઓ રોજ તેને ત્યાં આવતા હતા. ચીની ગામથી નાનું કૈલાસ છ માઇલ દૂર છે, અને મોટો કૈલાસ પણ સીધે ભાગે સાંકસિતેર માઇલથી વધારે જ નથી; પરંતુ હાલનો રસ્તો તો બહુજ લાંબો છે. મહાદેવ પણ વર્ષમાં કેટલાક માસ કૈલાસ રહેતા હતા અને કેટલાક દિવસ નાના કૈલાસમાં રહેતા હતા. આ રામપુર રાજ્યમાં મહા દેવતાં શિવસંહિર તથા કાલીમંદિર બહુજ છે; અને સાથે સાથે બાણાસુરની પુત્રી ઉ

વગેરેનાં મંદિર પણ છે. આ ઉપાના મંદિરમાં ખૂબ ધન છે, અને હાલમાં તેનો ઉપયોગ ત્યાજે નાણાં ધીરવામાં થાય છે.

આ બાણાસુરની પુત્રી ઉષા પીતાંબરધારી ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુના પુત્ર અનિરુદ્ધ સાથે પરણી હતી; તેથી જણાય છે કે, જેમ બાણાસુર હિમાલયના કોઈ ડુંગરામાં રહેતો હતો, તેમ ઉપેન્દ્ર વિષ્ણુ પણ હિમાલયનાજ પહાડ ઉપર કોઈ જગ્યાએ રહેતા હતા. આ વિષે પહેલાં લખાઈ ચૂક્યું છે.

જેમ બાણાસુરનું રાજ્ય હિમાલયમાં હતું, તેમ બીજા પણ અસુરવીરો ભારતવર્ષમાં આવી પોતાનાં રાજ્ય જમાવીને લહેર ઉડાવતા હતા. અત્યારે જેમ ઘણાંખરાં નાનાંમોટાં ગામોમાં અફગાનિસ્તાનનાં થડાણો આવે છે અને સાધારણ લોકોને સતાવે છે; તેમ આ અસુરરાક્ષસો પણ ઘણાંય ગ્રામવાસીઓને પુષ્કળ દુઃખ દેતા હતા. દક્ષિણ ભારત સુધીમાં તેમનાથી દુઃખી ન હોય એવું કોઈ પણ ગામ ન હતું. પશ્ચિમસમુદ્ર ઉપર વરુણનો અધિકાર હતો અને કેટલાક અસુરરાક્ષસો તેમને આશ્રયે રહેતા હતા. ઉત્તરભારતમાં ભૂતનાથ મહાદેવના આશ્રયથી બાણાસુર વગેરે રાક્ષસો રહેતા હતા; પશ્ચિમભારતમાં તો ખાંડવવન સુધી અસુરરાક્ષસાદિનો અધિકાર હતો અને તેમને હરાવીનેજ ખાંડવોને પોતાનું રાજ્ય સ્થાપવું પડ્યું હતું.

તાત્પર્ય એ છે કે, અસુર વગેરેના દેશો જો કે ભારતવર્ષથી ઘણા દૂર હતા, તોપણ તેમની કેટલીએ જાતિઓ ભારતવર્ષમાં આવીને વસતી હતી; અને ભારતવાસીઓ સાથે વ્યવહાર કરતી હતી. અસુર વગેરે વિષે આટલો વિચાર કર્યા પછી હવે ભારતવર્ષનાં અંધી એક મહત્ત્વ-પૂર્ણ પ્રશ્નનો વિચાર કરીશું. તે પ્રશ્ન આ છે:-

(જ-૨) ભારતવાસીઓનું રાજકીય સ્વાતંત્ર્ય

ભારતવાસીઓની રાજકીય સ્વતંત્રતા કયી દિશામાં હતી, તે પણ એક વિચારણીય વાત છે. દેવજાતિ અને ભૂતજાતિનાં સંસ્થાનો ભારતવર્ષમાં પણ હતાં. જે રીતે યૂરોપવાસીઓએ અમેરિકા, ઓસ્ટ્રેલીઆ અને આફ્રિકામાં પોતાનાં સંસ્થાન સ્થાપ્યાં છે; અને તે દેશો યૂરોપીયનોને સ્વાધીન છતાં પણ અમેરિકાનાં સંયુક્ત પ્રાંતો તેમનાથી જૂદા થઈ ગયા છે, અને બીજાં સંસ્થાનો પણ પૂર્ણ સ્વતંત્ર થવાના પ્રયત્નો કરે છે; તેજ જાતનો સંબંધ તિબેટની દેવજાતિ અને ભારતવર્ષની આર્યજાતિ વચ્ચે હતો. ભારતવર્ષમાં દેવજાતિનાં સંસ્થાનો પશ્ચિમદિશાના પ્રાંતોમાં અને ભૂતજાતિનાં સંસ્થાનો પૂર્વદિશાના પ્રાંતોમાં સ્થપાયાં હતાં. એ દરેક સંસ્થાન પોતાને લગભગ સ્વતંત્ર માનતું હતું; પરંતુ પાછળથી અસુર, રાક્ષસ, દાનવ, દૈત્ય, ભૂત અને સુરોના હુમલાઓને લીધે સંસ્થાનવાસી ભારતીય આર્યોએ પોતાના સંઘ બનાવ્યા. પહેલાં જે નાનાં નાનાં “રાજ્ય” હતાં, તે સંઘોમાં ફેરવાઈ જતાંજ “સામ્રાજ્ય” અર્થાત “સંઘનું રાજ્ય” કહેવાયું. નાના “રાજ્ય” ના રાજ્યકર્તાનું નામ રાજા, મોટા મહારાજ્યના રાજ્ય-કર્તાનું નામ “મહારાજા” અને “સામ્રાજ્ય” ના રાજ્યકર્તાનું નામ “સમ્રાટ” હતું. તેમનો મનોરંજક ઇતિહાસ ભારતીય યજ્ઞસંસ્થાનું મનન કરવાથી જાણી શકાય તેમ છે. આ વિષય કોઈ બીજા નિબંધમાટે રાખવાનો વિચાર હોવાથી આ સ્થળે તેનો વિચાર નહિ કરીએ; પરંતુ અત્રે એટલું કહેવું આવશ્યક છે કે, ભારતીય આર્યલોકો દેવજાતિનાં સંસ્થાનોના અંગરૂપ હોવાથી દેવજાતિનાજ પક્ષમાં હતા; અને જો કે દેવો અને આર્યોને યુદ્ધ થયા કરતાં હતાં, તોપણ તે યુદ્ધનું સ્વરૂપ ઇંગ્લેંડ અને અમેરિકાનાં સંસ્થાનોના સ્વાતંત્ર્ય-યુદ્ધ જેવુંજ હતું-અર્થાત આર્યો અને દેવોનું યુદ્ધ ભિન્ન દૃષ્ટિથી જોવું જોઈએ અને આર્યો

તથા રાક્ષસોનું યુદ્ધ ભિન્ન દૃષ્ટિથી જોવું જોઈએ.

દેવોનાં સંસ્થાનો ભારતવર્ષમાં અનેકવાર સ્થપાયાં હતાં. દેવોની પહેલી વસાહતને મોજે આહીં સ્થિર થયા પછી કેટલાંય વર્ષો બાદ બીજો મોજો પણ ચઢી આવતો હતો. ચરીતે અનેક દેવો ત્રિવિષ્ટપમાંથી ભારતમાં આવી વસ્યા હતા. આથી પહેલાં આવનારાઓને પછીથી આવનારાઓની સાથે પણ યુદ્ધ થતાં હતાં. ભારતભૂમિમાં જેટલાં યુદ્ધ થયાં તેનો વિચાર કરત આટલી બાબતો ધ્યાનમાં રાખીને વિચાર કરવો જોઈએ; અને તેમ થાય તોજ યુદ્ધના મૂળ કારણની મનમાં બરાબર કલ્પના આવી શકશે.

રાક્ષસજાતિએ પણ ભારત ઉપર કેટલીયે વાર હુમલા કર્યા હતા અને થોડાઘણા ભાગ ઉપર અધિકાર પણ જમાવ્યો હતો; પરંતુ એવે વખતે દેવો અને આર્યોના સંઘ બનાવવામાં આવતા હતા, અને રાક્ષસોને હાંકી કઢાતા હતા. રાક્ષસોના પક્ષમાં રહી આર્યો અને દેવો સાં યુદ્ધ કરનાર માત્ર એકલા ભૂતસમ્રાટ મહાદેવજ હતા. બીજા દેવોને આર્યો સાથે હંમેશાં મિત્રતાનોજ સંબંધ રહ્યો હતો; અને દેવો તથા આર્યોના ઝગડા માત્ર માંહોમાંહિના ઘરાણ ઝગડાઓ કરતાં કદી પણ આગળ વધ્યા ન હતા. મહાદેવના અપવાદસિવાય બીજાં યુદ્ધોમાં પાંડકો એજ વાત જોઈ શકશે.

તાત્પર્ય એ છે કે, આર્યજાતિ જો કે કેટલીયે બાબતોમાં અસુરો અને રાક્ષસોથી ઓછા બળવાળી હતી; છતાં પણ તે સ્વાતંત્ર્યપ્રિય જાતિ હતી અને સદા આત્મસન્માનને માટે દૃઢ હતી; તેમજ કદી પણ પરતંત્રતા સહન કરનારી ન હતી. બહારથી શત્રુઓના હુમલા થતા હતા પરંતુ તે હુમલાઓને અનેક યુક્તિપ્રયુક્તિઓથી તેઓ હડાવી દેતા હતા; અને પોતાની સ્વતંત્રતા અબાધિત રાખતા હતા. તેથીજ એમની સ્વાતંત્ર્યસ્થાપનાને માટે જે જે યુદ્ધ થયાં હતાં, તેને ઇતિહાસ બહુજ મનોરંજક અને બોધપ્રદ છે. જો હાલની ભારતીય જનતા પોતાના પૂર્વજોન ઇતિહાસને આ દૃષ્ટિએ જોશે, તો તેને આ સમયમાં પણ બ્રહ્મ કાયદો ધર્મ શકે તેમ છે; અને ધૈર્યપૂર્વક આગળ વધવાનું મહત્ત્વપૂર્ણ કાર્ય પણ તેઓ કરી શકે તેમ છે. આશા છે કે, પાંડ! પોતાના પ્રાચીન ઇતિહાસનો વિચાર શુદ્ધ ઇતિહાસનીજ દૃષ્ટિથી કરીને તે ઇતિહાસમાં પોતાની ભાવી ઉન્નતિનો માર્ગ જોશે; અને એજ માર્ગ પર ચાલીને વિજયભાગી થશે.

મહાભારતમાં પૂન્ય ઋષિમુનિઓએ એવી આદર્શ ભૂત સંસ્કૃતિ આલેખી છે કે જેને માટે હિંદુ-
અતિ ઉપરાંત સમગ્ર માનવજાતિને પણ હવે પછી તીવ્ર આકાંક્ષા ઉત્પન્ન થશે. 'વિવેકાનંદ'

મહોટા સાત ભાગોમાં નિકળી ચૂક્યું છે.

પૂર્ણ મહાભારત

ઉત્તમ ભાષાંતર, ૫૦૦૦ પૃષ્ઠ, સુંદર ૩૦ ચિત્ર,

મજબૂત કાગળ, તથા પાકાં પૂઠાં સાથે

મૂલ્ય રૂ ૩૬, પોષમાસ સુધી ૩૨

થયેલા અને થનારા ગ્રાહકો પ્રત્યે ખાસ સૂચનાઓ

૧-હિંદુ સંતાનો માટે આવો ઉપકારક અને માનીતો ધર્મગ્રંથ સમજી માણસોને તો પાછળથી પૂરી કિંમતે પણ લેવોજ પડવાનો; તો પછી તે સ્વેચ્છા અને કિંમતેજ તેમણે શામાટે ન લેવો ? ગુજરાતી પ્રેસનું આખું મહાભારત ન્યારે ૭૫) થી પણ મળતું નહિ, ત્યારે તેનું બીજું કનિષ્ઠ ભાષાંતર રૂ. ૫૦) થી પણ અનેકોને લેવું પડેલું. માટે આ ગ્રંથ વેચાઈ ગયા પછી પાછું તેમ ન કરવું પડે તેટલા માટે, અને આવા મહોટા ગ્રંથ ફરી ફરીથી છપાવા સહજ નથી તેટલા માટે પણ જેમનાથી અને તેમણે આવી વિરલ તકનો લાભ તરતમાં અને જરૂરી લખ લેવો જોઈએ.

૨-આ મહાભારતનું મૂલ્ય રૂ. છત્રીસ છે; તેમજ ગ્રંથમાળાનું પુસ્તક પણ અસોમાંજ નીકળી શક્યું છે તેથી તેની કિંમતેજ તેમણે પાપમાસ સુધી રૂ. બત્રીસ રખાઈ છે.

૩-અગાઉ જેઓ આ ખાતાનાં શાંતિપર્વ તથા આદિ અને સભાપર્વ ખરીદી ચૂક્યા હોય તેમણે પણ તે તે ગ્રંથ આ સાત ભાગના પેટામાં નવાજ લેવા ઠીક છે; છતાં જેમને તે એક અથવા અને ગ્રંથ નહિજ લેવા હોય તેમણે તેની ખર્ચેલી એક ગ્રંથની કિંમત બદલ રૂ. ૨૫ અને બે બદલ ૫) આજી આપવાના છે.

૪-આ ગ્રંથ પોસ્ટરસ્તે મંગાવનારે પણ કિંમત ઉપરાંત પોસ્ટેજ વગેરે બદલ પણ રૂ. પાંચ પ્રથમથીજ મોકલી આપવા.

૫-રેલ્વેસ્તે આ ગ્રંથ બહુ ઓછા ખર્ચે આવશે અને પેકીંગ ૪૦ પણ નહિ ચડે; પરંતુ કિંમત, રેશનનું નામ અને રેલ્વે રીસીટ મોકલવાનું શીરનામું, એટલું તો તેમણે પ્રથમથીજ મોકલવું.

૬-આફ્રિકા વગેરે દૂર દેશાંતર માટે પોષમાસ સુધી રૂ. ૩૬ ને બદલે ૩૨ અથવા તો પચાસ શીલીંગ અને પોસ્ટેજ ૪૦ બદલ ૧૧ શીલીંગ અથવા રૂ. સાત મોકલવા.

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય—અમદાવાદ અને મુંબઈ-૨

૨ જન્મ સુરમ્ય સ્થાનમાં પ્રયાંથી શરીર શીતળ થાય છે, તેમ અમૃતસમાન મહાભારતની કથાઓ વાંચવા-સાંભળવાથી મન તેમજ પ્રાણ શીતળ થાય છે. 'નારાયણ હેમચંદ્ર'

મહાભારત શામાટે સ્વરીદવું જોઈયે !

ભારતવર્ષમાં મહાભારતના નામથી અપરિચિત કોઈકજ હિંદુ હશે. તે રચાયું ત્યારથી માંડીને અષ્ટાપિસુધી હિંદુજાતિમાં જે જે સંસ્કૃત ગ્રંથો અતિ આકર્ષક, માર્ગદર્શક અને ઉપકારક ગણાતા આવ્યા છે, તેમાં મહાભારત પણ સદા પ્રથમ શ્રેણીમાંજ રહ્યું છે અને રહેશે.

મહાભારતશ્રી જે મહાસાગરના એક સ્વરૂપ અંશરૂપ 'શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા' જગતભરના વિદ્વાનોને પોતાના અલૌકિક જ્ઞાનગૌરવથી ચક્રિત કરી રહી છે; જે મહાસાગરમાંથી ગીતા ઉપરાંત 'ખીળ' એવાં એવાં અનુપમ રત્નો હિંદુજાતિને પ્રાપ્ત થયાં છે કે જે નિલયપ્રતિ લક્ષ્યાવધિ અધિકારી-જનોનાં હૃદયને જ્ઞાનભક્તિના અનેરા પ્રકાશથી અજવાળી રહ્યાં છે; જે મહોદધિનાજ એક અગત્યના અંશરૂપ "શાંતિપવ" માં લહેરાઈ રહેલું ધર્મામૃત તેમાં નિમજ્જન કરનારાં હજારો ધર્મ-જ્ઞાસુ હૃદયોને શાંત, પવિત્ર અને ચારે પદાર્થ (ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ) ને પાત્ર બનાવતું આપ્યું છે; જે મહાન ગ્રંથનો અદ્ભુત પ્રકાશ સદસો વર્ષથી આર્ય નૃપતિઓની પરંપરાને રાજધર્મ અને વીરત્વના ઉત્તમોત્તમ આદર્શ દર્શાવતો આવ્યો છે; જે મહાન ગ્રંથની ઓજસવી કથાઓએ શતાવધિ નૃપતિઓને અને લક્ષ્યાવધિ ક્ષત્રિયોને પ્રભાવિત કરી, તેમના પરમ હિતકારી ધર્મપથે પગાવ્યા છે; જે મહાગ્રંથના પ્રભાવે અતિવિકટ સમયે પણ પ્રતાપ, યુરુ ગોવિંદ અને શિવાજી જેવા મહાવીરોને આર્યધર્મની રક્ષામાટે અપૂર્વ ચેતના અને અદ્ભુત પરાક્રમ આપી તેમને અપાર બળશાળી શત્રુદળો સામે અડગભાવે ઉભા રાખ્યા છે; જે મહાન ગ્રંથની જ્યલંત પ્રેરણાઓથી પ્રેરાઈને લક્ષ્યાવધિ ક્ષાત્રકુળદીપક વીરાત્માઓએ આ નશ્વર જગતપ્રત્યેનાં મોહ-મમતા છોડી દીધાં અને પોતાનાં પ્રચંડ શરીરોને પ્રધુલ્લવદને સ્વધર્મપાલનના મહાયજ્ઞમાં તૃણની પેઠે હોમી દષ્ટ અત્યંત દિવ્ય એવી વીરગતિને પ્રાપ્ત કરી છે; જે મહાન ગ્રંથ ભારતવર્ષની વર્તમાન દીનહીન દશામાં પણ વિદ્વાનથી માંડી ખેડૂતસુધીનાં અને રાજ્યથી માંડી રંકપર્યંતનાં કોટચવધિ સંતાનોને આર્યોની અસામાન્ય પ્રાચીન જાહેજલાલીનું સ્મરણ આપતો થકો તેમના એક માણુ-ખચિત સ્મારકસ્તંભરૂપે ભારતવાસીઓને 'હસિષ્ઠત જાગ્રત, પ્રાણ્ય વરાણિબોધત' ઇત્યાદિ ઉત્તેજક મહામંત્રો અનેકમુખે સુણાવી રહ્યો છે; અને જે મહાન ગ્રંથ દેવર્ષિ, બ્રહ્મર્ષિ, રાજર્ષિ અને ચારે વર્ણશ્રમના અનેકાનેક મહાત્માઓનાં ચરિત્રોશ્રી મહામણિઓથી સુશોભિત હોવા ઉપરાંત તેમના વ્યવહાર તેમજ પરમાર્થને લગતા અનેકાનેક પ્રોત્સાહક અનુભવોથી અને ઉન્નતિપ્રદ ઉપદેશોથી ભરપૂર છે; આવો આ આર્યોનાં આદર્શભૂત જ્ઞાનચારિત્ર્યથી શોભી રહેલો મહાસાગરસમો મહાભારત ગ્રંથ, તે પોતાના સમગ્ર સ્વરૂપમાં અને ભારતની પ્રત્યેક ભાષામાં પ્રચલિત થઈ પ્રત્યેક હિંદુ-આર્યના યુદને સુશોભિત કરે, ઉચ્ચ પ્રેરણાઓ આપ્યા કરે અને ઉન્નતિપરાયણ રાખ્યા કરે તથા તેમ થાય તેટલા સાર તે સ્વસ્થ મૂલ્યે બહાર પડે, એવું કોણ નહિ ધૃવ ?

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધન કાર્યાલય } મુ. અમદાવાદ
અને મુ. બંદ્ર-૨

હકારે માટે જાણ, ખરા રત્નની ખાણ આ; મહાભારતને માણ, સ્વાર્થ સાચો સાધવા. 3
અધિકાર અજ્ઞાન, દૂર કરવાને ઉગીયો; જ્ઞાન-સૂર્ય આ જાણ, તુજ પૂર્વજનો વારસો.

મહાભારતનો મહિમા અને ઉપયોગ

(મહાભારતનાજ બુદ્ધા બુદ્ધા શ્લોકો અને શ્લોકાદિ ઉપરથી)

અનાગતશ્ચ મોક્ષશ્ચ કૃષ્ણદ્વૈપાયનઃ પ્રમુઃ । સંદમ ભારતસ્યાસ્ય કૃતવાન્ધર્મકામ્યયા ॥

ધર્મે ચાર્યે ચ કામે ચ મોક્ષે ચ ભરતર્ષભ । યદિહાસ્તિ તદન્યત્ર યન્નેહાસ્તિ ન કુર્યચિત્ ॥

દીર્ઘદષ્ટિવાળા અને મોક્ષસ્વરૂપ એવા ભગવાન વેદવ્યાસે કેવળ ધર્મનીજ કામનાથી આ મહાભારતની રચના કરી છે. હે ભરતશ્રેષ્ઠ! ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ-આ ચાર પુરુષાર્થોના સંબંધમાં આ મહાભારતમાં જે કંઈ કહ્યું છે, તેજ બીજાં શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે; અને જે આમાં કહ્યું નથી તે બીજા ક્યાંય પણ કહેલું નથી.

एतत्पवित्रं परममेतद्धर्मनिदर्शनम् । एतत्सर्वगुणोपेतं श्रोतव्यं भूतिमिच्छता ॥

કાયિકં વાચિકં ચૈવ મનસા સમુપાજિતમ્ । તત્સર્વં નાશમાયાતિ તમઃ સૂર્યોદયે યથા ॥

આ મહાભારત પરમ પવિત્ર છે, ધર્મને દર્શાવનારું છે અને સર્વ ગુણોથી સંપન્ન છે; માટે કટ્યાણને ઇચ્છનારા માણસે આનું વાંચન-શ્રવણ અવશ્ય કરવું જોઈએ. કેમકે એથી કાયિક, વાચિક તથા માનસિક સર્વ પાપો, સૂર્યોદયથી જેમ અધિકાર નાશ પામે તેમ નાશ પામે છે.

शृणोति श्रावयेद्वापि सततं चैव यो नरः । सर्वपापविनिर्मुक्तो वैष्णवं पदमाप्नुयात् ॥

પિતૃનુદ્ધરતે સર્વાનેકાદશસમુદ્ભવાન્ । આત્માનં સસુતં ચૈવ સ્ત્રિયં ચ ભરતર્ષભ ॥

જે પુરુષ નિત્યપ્રતિ મહાભારત સાંભળે છે કેવા સંભળાવે છે, તે સર્વ પાપથી મુક્ત થઈને વિપ્લુના પદને પામે છે; એટલુંજ નહિ પણ હે ભરતશ્રેષ્ઠ ! તે પુરુષ પોતાની અગિયાર પેઢીના પિતૃઓનો, તથા પુત્ર અને સ્ત્રીસહિત પોતાનો પણ ઉદ્ધાર કરે છે.

यथा समुद्रो भगवान्यथा मेरुर्महान्गिरिः । उभौ ख्यातौ रत्ननिधी तथा भारतमुच्यते ॥

ન તાં સ્વર્ગગતિં પ્રાપ્ય તુર્ષિ પ્રાપ્નોતિ માનવઃ । યાં શ્રુત્વૈવ મહાપુણ્યમિતિહાસમુપાશ્રુતે ॥

જેમ ઐશ્વર્યવાન સમુદ્ર અને મહાપર્વત મેરુ એ બંને રત્નનિધિતરીકે પ્રખ્યાત છે; તેમ આ મહાભારત પણ રત્નોના ભંડારતરીકે પ્રસિદ્ધ છે. મનુષ્યને આ મહાપુણ્યરૂપ ઇતિહાસવાંચવા-સાંભળવાથી જો સંતોષ થાય છે, તેવો સંતોષ સ્વર્ગ પ્રાપ્તિથી પણ થતો નથી.

शरीरेण कृतं पापं वाचा च मनसैव च । सर्वं संत्यजति क्षिप्रं य इदं शृणुयान्नरः ॥

મરતાનાં મહજ્જન્મ શૃણ્વતામનસ્યતામ્ । નાસ્તિ વ્યાધિભયં તેષાં પરલોકપયં ક્રુતઃ ॥

જે મનુષ્ય આ મહાભારત વાંચે કે સાંભળે છે; તે મન, વાણી અને કાયાવડે કરાયેલાં સર્વ પાપોને ઝટ તણ દે છે. જે મનુષ્ય ઈર્ષ્યારહિત થઈને ભરતવંશીઓનાં મહાન ચરિત્ર વાંચે-સાંભળે છે, તેને વ્યાધિનોજ ભય નથી; તે પછી પરલોકનો તે ભયજ ક્યાંથી?

इदं हि वेदैः समितं पवित्रमपि चोत्तमम् । आव्यं श्रुतिसुखं चैव पावनं शीलवर्धनम् ॥

ય ઇદં ભારતં રાજન્વાચકાય પ્રયચ્છતિ । તેન સર્વા મહી દત્તા ભવેત્સાગરમેશલા ॥

આ મહાભારત વેદતુલ્ય છે; ઉત્તમ છે; પરમ પવિત્ર છે; સાંભળવા યોગ્ય છે; કર્ણપ્રિય છે અને શુભ આચરણને વધારનાર છે. માટે હે રાજન્! જે મનુષ્ય આ ભારતનો અર્થ વાંચનારને આપે છે; તેને સમુદ્રપર્યંતની સમગ્ર પૃથ્વી દાન કર્યાનું ક્ષણ મળે છે.

મહાભારતના પાઠથી માણસ નિઃસંદેહ હૃદય મનોભૂમિકામાં પહોંચી જાય છે; અને તેથી મહાભારતનો વધુ પ્રચાર કરવો એ પ્રત્યેક સમજીવું કર્તવ્ય છે.

મહાત્મા ગાંધીજી એવા લાવતું કહે છે કે:—“મેં આ પહેલાં ‘મહાભારત’નો સંપૂર્ણ ગ્રંથ વાંચ્યો ન હતો. કોઈ કોઈવાર થોડું થોડું જોયું હોય તે જુદી વાત. મેં તો ઉલટો તેની વિરૂદ્ધ-માજ મત આપી દીધો હતો કે, એમાં મારપીટ, લડાઈ અને ઝઘડાઓની કદાણીઓ હશે, અને એવાં લાંબાં વર્ણન હશે કે મારાથી વાંચી પણ નહિ શકાય; અથવા હું વાંચવા બેસીશ તો મને નિદ્રાજ આવશે! એથી કરીને મહાભારતનાં છ હજાર પાનાંનાં મોટાં પોથી જોઈને પ્રથમ તો હું ગભરાયો હતો; પરંતુ પછી જ્યારે મેં તેને વાંચવું શરૂ કર્યું ત્યારે તો પછી એ અમુક લાગસિવાય એટલું બધું મનમોહક થઈ પડ્યું—તેમાં એટલી બધી રહે લાગી ગઈ કે એકવાર શરૂ કર્યા પછી એ ગ્રંથ પૂરા કરવાને હું અધીરો બની ગયા અને એ સંપૂર્ણ વાંચી રહ્યા પછી એ વિષેના મારા પહેલાંના જ્ઞાનો ખોટા ઠયો.

એ ગ્રંથ મેં ચાર મહીનામાં (ચરોડા જેલમાં) પૂરા કર્યો ત્યારે મને લાગ્યું કે, આ મહા-ભારતને કાંઈ ઉપમા આપવી હોય તો તે ગણ્યાગાંઠ્યાં સુંદર જ્ઞાહીરોની એકાદ તિલેરીની ન આપી શકાય; પણ અમૂલ્ય રત્નોની એકાદ અખટ ખાણ સાથેજ તેને સરખાવી શકાય, કે જે ખાણને જેમ જેમ વધુ ને વધુ ઉડી ખોદીએ તેમ તેમ તેમાંથી કિંમતી જ્વાહીર વધુ ને વધુ નીકળતાં જાય.”

લોકમાન્ય તિલક મહારાજે કહ્યું છે કે:—“મહાભારત ગ્રંથ અત્યંત મહત્ત્વપૂર્ણ છે. + + તેમાં ધર્મરાજની સલનિષ્ઠા, કર્ણની ઉદારતા, બીષ્મનું બાહુબળ, અર્જુનનું યુદ્ધકૌશલ્ય ઇત્યાદિ અનેક અવર્ણનીય ગુણોયુક્ત વીરોનાં વર્ણન છે અને તે વીરોનાં ચરિત્ર વાંચવા યોગ્ય તથા મનન કરવા યોગ્ય છે. એમાં પણ બીષ્મપિતામહનો દૃઢ નિશ્ચય અને શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું રાજનીતિકૌશલ્ય તો વિલક્ષણ મહત્ત્વ ધરાવે છે. તેમના આગળ બીજાઓના બીજા ગુણો દ્રિષ્ટા પડી જાય છે. x x x આથી નવયુવકોને હું કહું છું કે:—“મહાભારતનું અધ્યયન અવશ્ય કરો અને લીષ્મ-પિતામહનો દૃઢ નિશ્ચય તથા શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું રણકૌશલ્ય તમારામાં વધારવાનો પ્રયત્ન કરો.”

મહાન અભ્યાસી શ્રીમાન સાતવહેકર લખે છે કે:—“જાની પુરુષો કહેતા આવ્યા છે કે, જેમને પ્રાચીન ઇતિહાસ નથી તેમને માટે ભવિષ્યમાં પણ આશા નથી; પરંતુ ભારતવાસીઓને તો પ્રાચીન ઇતિહાસ છે, માત્ર ઇતિહાસજ નહિ પરંતુ દિગ્વિજયી, પ્રતિભાપૂર્ણ અને તેજસ્વી ઇતિહાસ છે, અને તેથી ભારતવાસીઓને માટે ભવિષ્યમાં પણ નિઃસંદેહ લાગ્યદિન સર્જાયેલો છે; પરંતુ એ લાગ્યદિન લાવવા માટે ભારતવાસીઓએ પોતાના પૂર્વજોના એ લાગ્યશાળી અને પ્રતાપપૂર્ણ ઇતિહાસને જાણવો અને મનન કરવો જોઈએ. માત્ર ઇતિહાસના અસ્તિત્વથીજ કામ નહિ ચાલે, પરંતુ તેનું જેટલું પણ વધારે મનન થશે તેટલોજ વધુ લાભ થવાનો સંભવ છે; અને એવું હોવાથી આ પ્રતાપપૂર્ણ દિગ્વિજયનો ઇતિહાસ પ્રત્યેક ભારતવાસી સમક્ષ રજી થવો જોઈએ.”

“જનસમાજમાં અનેક જાતના લોક હોય છે અને દરેક જાતના લોકની રુચિ જુદા જુદા પ્રકારની હોવાથી એકને જે રુચિકર હોય છે તે બીજાને માટે નથી હોતું; પરંતુ આ કાવ્યમય ઇતિહાસ તો એવી અજબ રીતે લખાયો છે, કે તેમાંથી પ્રત્યેક જાતના માણસને રસાસ્વાદ મળી શકે છે. આસ્તિક ભગવદ્ભક્ત આમાં ભક્તિમાર્ગ જોઈ શકે છે; વેદાંતી આમાંથી આત્મપ્રત્યયનું જ્ઞાન મેળવી શકે છે; તર્કવિશારદ એમાં યુક્તિવાદ જોઈ શકે છે; શાસ્ત્રજિજ્ઞાસુ આમાંથી અનેક શાસ્ત્રના સિદ્ધાંતો જાણી શકે છે; ઇતિહાસપ્રેમી માટે એમાં અતિવિશાળ કાર્યક્ષેત્ર રહેલું છે; રાજપ્રકરણોને એમાં રાજનીતિ દેખાય છે; વીરોને એમાં વીરતાનાં દર્શાવ મળી આવે છે; ગૃહસ્થાશ્રમીને એમાંથી ઉત્તમ ગૃહસ્થનું જીવન જાણવા મળે છે અને બ્રહ્મચારીને આદર્શ બ્રહ્મચારીના દાખલા મળે છે. તાત્પર્ય કે, જેની જેની જેવી જેવી જિજ્ઞાસા હોય તેની તેની તે તે તમામ પ્રકારની જિજ્ઞાસા આપણા પૂર્વજોના આ અનુપમ પ્રાચીન ઇતિહાસરૂપી મહાભારતમાંથી તમે થાય છે.”

કવિવર રવીંદ્રનાથ ઠાકુર કહે છે કે:—“રામાયણ અને મહાભારતને કેવળ મહાકાવ્યજ કહેવાં ન જોઈએ, પરંતુ તે ઇતિહાસ પણ છે. અલગત, તે કાંઈ સમય અથવા ઘટનાઓના ઇતિહાસ નથી; કેમકે ઘટનાઓના ઇતિહાસ તો અમુક સમયનું જ અવલંબન કરે છે, પરંતુ રામાયણ અને મહાભારત તો ભારતવર્ષના ચિરકાળના ઇતિહાસ છે. બીજા ઇતિહાસો સમય સમયપર ફેરવાતા રહે છે, પરંતુ આ ઉભય ઇતિહાસમાં કાંઈપણ પરિવર્તન નથી થતું. ભારતવર્ષની જે સાધના, જે આરાધના અને જે સંકલ્પ છે; તેનાજ ઇતિહાસ આ બન્ને મહાકાવ્યોરૂપી રાજપ્રાસાદના ચિરકાલરૂપી રાજસિંહાસનપર સપ્રાદસમે વિરાજે છે.”

શ્રીરામાયણનું સંક્ષિપ્ત માહાત્મ્ય

इदं पवित्रं पापघ्नं पुण्यं वेदैश्च संमितम् । यः पठेद्रामचरितं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

एतदाख्यानमायुष्यं पठन्नामायणं नरः । सपुत्रपौत्रः सगणः प्रेत्य स्वर्गे महीयते ॥

પઠન્ દ્વિજો વાગૃષભત્વમીયાત્ સ્યાત્ક્ષત્રિયો ધૃમિપતિત્વમીયાત્ ।

વળિગ્જનઃ પુણ્યફલત્વમીયાત્ જનશ્ચ શૂદ્રોઽપિ મહત્ત્વમીયાત્ ॥

ભાવાર્થ—આ રામાયણ ચિત્તને શુદ્ધ કરનાર, પાપનો નાશ કરનાર, પુણ્યરૂપ અને વેદના રહસ્યને પ્રતિપાદન કરનાર હોવાથી જે મનુષ્ય એનો પાઠ કરશે, તે સર્વ પાપોથી મુક્ત થશે. જે મનુષ્ય આયુષ્યની વૃદ્ધિ કરનાર આ રામાયણનો પાઠ કરશે; તે પુત્ર, પૌત્ર અને સંબંધીવર્ગસહિત સ્વર્ગમાં સુખ ભોગવશે. રામાયણના પઠનથી બ્રાહ્મણ શબ્દબ્રહ્મના પારને પારે; ક્ષત્રિયને રાજનીતિ પ્રાપ્ત થાય અને વૈશ્યને વ્યાપારકુશળતા તથા શૂદ્રને શ્રેષ્ઠતા પ્રાપ્ત થાય. (વાદમીકિ રામાયણમાંથી)

ચૌપાઈ—રામાયણ સુરતરૂકી છાયા, દુઃસ્વસમય દૂર નિકટ જો આયા । રામાયણ સુરેધનુ સમાનો, દાયક અમિત ફલ કલ્યાણા ॥ શ્રી રામાયણ જહિ ઘર માંહી, મૃત પ્રેત તહાં મૂલ ન જાંહી । પ્રીતિ કરૈ રામાયણ માંહી, તેહિ સમ માગ્યવંત કોઝ નાંહી ॥ કથા રામાયણકી જહાં હોઈ, સો ગૃહ ઘર મતિ જાને કોઈ । સો ઘર તીથેરૂપસમ માસે, તહાં ગણ સઘ પાતક નાસે ॥

“રામાયણ, એ જગતમાં જેનો જેટો મળતો નથી એવા અનન્ય સાહિત્યગ્રંથ છે.” વિવેકાનંદ

“રામાયણથી ભારતવર્ષનો સ્વાર્થપરાયણતાનો દોષ જેટલો દૂર કરાયો છે; તેટલો કોઈ પણ

“નીતિવેત્તા, ધર્મવેત્તા, સમાજસુધારક, રાજપુરુષ કે રાજથી પણ દૂર કરાયો નથી.” અંકિમચંદ્ર

“કાવ્યનાં અને અંગ-કવિ અને નાયક-ની બાબતમાં રામાયણની અરોબરી કરે તેવા કોષ

“પણ ગ્રંથ કોષ પણ દેશમાં મળી આવશે નહિ. રામચંદ્ર સરખો અલૌકિક સામર્થ્યવાળો તથા

“ઉદાત્ત નીતિવાળો અન્ય કોઈ પણ પુરુષ જગતભરના ઇતિહાસમાં દૃષ્ટિએ પડતો નથી; તેમ

“મહર્ષિ વાલ્મીકિના જેવી પ્રતિભા તથા ઉચ્ચ કલ્પનાવાળો કવિ પણ કોઈ જણાતો નથી. હોમર

“તથા વર્જીલ નામના પ્રાચીન કવિઓના “ઇલિયડ” તથા “ઇનીડ” ગ્રંથો અને મિલ્ટન કવિનો

“પેરેડાઇઝ લૉસ્ટ” પાશ્ચાત્ય દેશોમાં ઉત્તમ ગણાય છે; પરંતુ એ બધા ગ્રંથો કરતા રામાયણ

“કેટલી બધી શ્રેષ્ઠ છે? કદાચ કોષ કાવ્ય-શક્તિમાં હોમર વગેરેને વાલ્મીકિની અરોબરીએ બેસાડે;

“બાકી તેઓના કાવ્યનાયકો અંકિલસ વગેરે નીતિની દૃષ્ટિએ તો રામાયણના રામચંદ્રાદિ કરતાં

“અતિશય ઉત્તરતા છે. સારાંશ કે, રામાયણમાં એ બોલે છે જે અભિમાન ધરાવે છે તે

“ગોચર છે.” ચિંતામણ વિ. વૈદ્ય

“હમ રામાયણ કે પઠ કર કુછ કે કુછ બન જતે હૈ; હમને ઉંચે ઉંચે ખ્યાલ પેદા હો

“જાતે હૈ; ઔર વહ ગુણ બે મનુષ્ય કી ઉત્કૃષ્ટતા કે બૂપણ હૈ” સો હમરે રહામને આ કર ખડે

“હો જાતે હૈ. સંસારયરણ, પુત્રોં કી લક્ષી, પતિવ્રતાધર્મ, પતિર્તવ્ય, પિતામાતા કા રનેહ, વિનય,

“ધૈર્ય, દયાલુતા, સારાંશ યહ કિ માનુષી ગુણોં કા કૌનસા ચિત્ર હૈ કિ જિસકે યથાર્થ રૂપ કે કવિ ને

“અપની જાદૂબરી લેખની સે ઇસમેં નહીં લિખા?” મી. શ્રેષ્ઠ

“રામાયણ કહને કે તો એક મહારાજા કે જીવનચરિત્ર હૈ; પરંતુ વાસ્તવ મેં યહ સંસાર કે

“મલોં કે નાશ કરનેવાલા અગ્નિ હૈ; અધકાર મેં પ્રકાશ હૈ, સ્ત્રીઓં કા ધર્મ હૈ; પુરુષોં કા પૌરુષ હૈ;

“બ્રાહ્મણોં કા બ્રહ્મતેજ હૈ; ક્ષત્રિયોં કા ક્ષાત્રધર્મ હૈ; વૈશ્યોં કા ધન હૈ; શૂદ્રોં કા ધર્મ હૈ; ઔર ગૃહસ્થાન

“શ્રમ મેં પ્રવેશ કરનેવાલે નરનારિયોં કા સુખદીપક હૈ. ઇસકી જ્યોતિ કે હાથ મેં રખકર પુરુષ યદિ

“માર્ગ દેખ દેખ ચલે, તો હો નહીં સકતા કિ કિસી સમય વહ જીવનયુદ્ધ મેં પરાજય પ્રાપ્ત કરે...જગત

“કા ઇતિહાસ પઢનેવાલે કહતે હૈં કિ હિન્દુજાતિ કે વેદોં કે પ્રચાર હટગળે પર યદિ કિસી રસાયણ

“ને જીવિત રખ્યા હે તો યહ રામાયણ હો હૈ. ઇસકે બલ સે હિન્દુ નારિયોં મેં સતીત્વ કા આર

“હિન્દુ નરોં મેં બલિદાન કરને કા સાહસ રહા હૈ.” સંભરામ શર્મા

૮ રામાયણ અને મહાભારતમાંના રામ અને કૃષ્ણ, એ માત્ર પુસ્તકોમાંજ રહેલી વ્યક્તિઓ નથી, પણ હિંદીઓના હૃદયમાં રહેલી જીવતીજગતી પ્રતિમાઓ છે. પ્રાંદેસર દાવર

સદ્ગ્રંથોના સેવનનો માહિમા

(અનેક ઉત્તમ પુરુષોના ઉદ્દગાર)

यस्यास्ति सद्ग्रन्थविमर्शभाग्यं, किं तस्य शुष्कैश्चपलाविनोदैः ॥

અર્થાત્ જેને સારા સારા ગ્રંથો વાંચવાવિચારવાનું સહભાગ્ય મળેલું હોય, તેને ચપળાના (લક્ષ્મીના-જીના) શુષ્ક વિનોદ શી જણતરીમાં છે ?

“તમે ગમે તેવી નવલકથાઓ અને ખીજી જે આવ્યું તે વાંચવા મંડી પડો છો, પણ એવું તો તમે થોડું વાંચો તેજ સારું. ગીતાજી વાંચો, વેદાંતનાં ખીજાં પુસ્તકો વાંચો; કેમકે તેની આખા જીવન સુધી જરૂર છે.”

“પુસ્તકોમાં હું યુવાયેલા રહી શકતો, તેથી મને એ માસ વધારે જેલ મળત તોપણ હું કાયર નહિ થાત; એટલુંજ નહિ પણ મારા જ્ઞાનમાં ઉપયોગી વધારો કરી શકવાથી હું ઉલટો વધારે સુખ્યેનમાં રહેત. હું માનું છું કે, જેને સારાં પુસ્તકો વાંચવાનો શોખ છે, તે ગમે તે જગ્યાએ એકાંતવાસ સહેલાઈથી વેડી શકે. x x એક પછી ખીજું, એમ પુસ્તકો વાંચતાં છેવટે તમે આંતર્વિચાર પણ કરી શકશો.”

“મહાત્મા ગાંધીજી”

“મને પુસ્તકો વાંચવાથી જેવો આનંદ મળે છે તેવો આનંદ આ જગતમાં ખીજા કોઈ પણ કામથી નથી મળતો. x x x માતૃભાષામાં વિવિધ જ્ઞાન આપનારા ગ્રંથોનો પ્રચાર થયા વિના કોઈ પણ પ્રજા ઉન્નતિ પામી શકતી નથી અને જાતીય ભાવના (સ્વદેશપ્રીતિ) પણ મેળવી શકાતી નથી. x x x અધી જાતની ઉન્નતિનું મૂળ જ્ઞાનની ઉન્નતિ છે. પણ આદિના જેવી ઈદ્રિયતૃપ્તિસિવાયનું ખીજું કોઈ પણ એવું સુખ તમે નહિ બતાવી શકો કે જેનું મૂળ જ્ઞાનની ઉન્નતિમાં રહેલું ન હોય. x x x સાહિત્ય-ઉદ્ધાનના ચતુર માળી થવાનું સુભાગ્ય જેને પ્રાપ્ત થયું હોય અથવા જેનું મન સદૈવ સાહિત્યસરોવરનાં કમળોની મધુર સુગંધથી મસ્ત બનવા લાગ્યું હોય, તેને તો સાહિત્યસિવાયનાં સ્વર્ગીય સુખો પણ તુચ્છજ લાગે છે.”

“અંકિમચંદ્ર”

“ગરીબોને દરિદ્રતામાંથી છોડાવવાની, દુઃખીઓનાં દુઃખ દૂર કરવાની, શરીર તથા મનનો થાક ઉતારવાની અને માંદાંઓનું દર્દ બૂઝાવી દેવાની ગ્રંથોમાં જેટલી શક્તિ છે, તેટલી શક્તિ ધણી કરીને ખીજ કોઈ ચીજમાં નથી.”

“મારકન”

“જ્ઞાન એ આકાશ છે અને પુસ્તકો એ તેમાં શોભી રહેલા ચળકતા તારાઓ છે; જ્ઞાન એ સમુદ્ર છે અને પુસ્તકો તે એ સમુદ્રનો લાભ લઇ શકાય તેવાં વડાણો છે; જ્ઞાન એ સૂર્ય છે અને પુસ્તકો એ આપણા ધરમાં આવી શકે એવો તેનો પ્રકાશ છે; જ્ઞાન એ સોનાની ખાણ છે અને પુસ્તકો એ તેમાંથી બનાવેલા આપણને અધ્યેસતા થાય તેવા દાગીના છે; જ્ઞાન એ મોટામાં મોટી કિંમતી નોટો છે અને પુસ્તકો એ આપણા રોજના ઉપયોગમાં આવી શકે એવા ચલણી સિક્કાઓ છે; જ્ઞાન એ વાયુ છે અને પુસ્તકો તે એ વાયુને ચક્રાવી ઠંડક આપનારા પંખા છે; જ્ઞાન એ અગ્નિ છે અને પુસ્તકો તે અગ્નિથી પ્રકટાવેલા દીવા છે; જ્ઞાન એ પૃથ્વી છે અને પુસ્તકો એ આપણને રહેવાલાયક મકાનો છે; જ્ઞાન એ અનાજનો બગાર છે અને પુસ્તકો એ તેમાંથી તૈયાર થયેલા રોટલા છે; જ્ઞાન એ મેઘ છે અને પુસ્તકો તે આપણા ધરમાં રહી શકે તેવાં પાણીભરેલાં માટલાં છે; અને જ્ઞાન એ સર્વશક્તિમાન પરમાત્મા છે તથા પુસ્તકો એ તે પરમાત્માનો રસ્તો દેખાડનારા પૂજનીય દેવો છે.”

“સ્વર્ગનાં રત્નો”

“પુસ્તકોપ્રત્યેનો સ્નેહ એ ઈશ્વરના રાજ્યમાં પહોંચવાનો પરવાનો છે.”

“ખરાબ ચોપડીઓનું વાચન, એ તો ઝેર પીવાસમાન છે.”

“મહેશ્વરી તથા ધનવૈભવના અપૂટ બગારથી જે સંતોષ તમને નહિ મળે, તે સંતોષ તમને ઉત્તમ પુસ્તકોથી પ્રાપ્ત થશે.”

“ખોરાકવિનાના શરીરની પેટે જ્ઞાનવિનાનું મન પણ નિર્માલ્ય છે. એ જ્ઞાનને મેળવવાનું સર્વોપરિ સાધન વાચન હોવાથી જે ધરમાં સારાં પુસ્તકો નથી, તે ધર ધર નહિ પણ નિર્માલ્ય તનમનવાળાં જીવતાં મુડાંઓને રહેવાની ધોર છે.”

હિંદુજાતિની પરમપાવની રામાયણી

શ્રી વાલ્મીકિ રામાયણ

ઉત્તમ ભાષાંતર—આવૃત્તિ બીજી

ચિત્ર ૩૨, પૃષ્ઠ ૧૩૪૦, પાકાં પૃંઠાં, કિં. ૬,

બે ભાગમાં ૬૧૧ પોષસુધી ૦૧૧ કમી

વળી હનુમાન ઇત્યાદિ વાનર હતા કે મનુષ્ય? રાવણને માર્યા
દશ હતાં કે એક? હનુમાન સસુદ્ર ફરીને ગયેલા કે તરોને ?
વગેરે અનેક બાબતોપર નવોજ પ્રકાશ પાડનારા તથા
રામાયણનો અદ્રશ્ય પ્રભાવ અને ઉપકારકતા દર્શા-
વનારા અનેક મહત્ત્વપૂર્ણ લેખો આમાં છે.

શ્રી ગિરધરકૃત રામાયણ

આવા મોટા અક્ષરમાં છપાયેલી શુદ્ધ આવૃત્તિ,

પૃષ્ઠ ૭૮૦, કદ ૫૧૫x૮, પાકાં પૃંઠાં, મૂલ્ય રૂ.

શ્રી યોગવાસિષ્ઠ મહારામાયણ

મોટા બેભાગમાં નિકળેલી ત્રીજી આવૃત્તિ

આવા મોટા અક્ષર, વેદકર્મ સલાવાળું ઉત્તમ ભાષાંતર,

પૃષ્ઠ ૧૮૦૦, કદ ૬૧૫x૧૦, મજબૂત કાગળ તથા

પાકાં પૃંઠાં સાથે રૂ ૧૦, પોષસુધી ૮)

દોહા—રામાયણ અમૃતકથા, લેત ન તોહો સ્વાદ; તિનોકો નિશ્ચય અનિચે, હું પૂરે મનુઅદ.
રામાયણ કે સુનત હો, છુટિ અંચ પ્રેતતવ; રામાયણકે પઠનતે, સુઝત હું પર તરવ.

શ્રી તુલસીકૃત રામાયણ

આમાં ઉત્તમ ટીકા અને ૪૦ ચિત્રો છે.

મૂળ દોહાચોપાધ આવા મોટાઅક્ષરમાંછે.

જુજરાતી ટીકા આવડા મોટા અક્ષરમાં છે.

પૃષ્ઠ ૧૪૨૦, મૂલ્ય રૂ. બે ભાગમાં ૬૧૧

આમાં ઉપલા અનેક લેખો ઉપરાંત ક્ષેપક કથાઓ, લવકુશકાંડ,
તુલસીદાસ પ્રત્યાદિ ચાર મહાત્માઓનાં ચરિત્ર, હનુમાનચા-
લીસા, અષ્ટક, તિથિપત્ર, શલાકાપ્રસ્ન, માહાત્મ્ય
તથા બીજી પણ પુષ્કળ બાબતો આપાદ છે.

સર્વ તાપને શાન્ત કરનાર આર્યોની ધર્મનીતિનો ઉત્તમ ગ્રંથ

શ્રી શાંતિપર્વ-મહાભારતનું

નવી આવૃત્તિ—ઉત્તમ ભાષાંતર

પૃષ્ઠ ૯૨૦, મૂલ્ય રૂ. ૫, પોષસુધી ૪૧

આમાં પિતામહલીખમ, ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ, દેવર્ષિ નારદ તથા
અનેક ઋષિમુનિઓના કલ્યાણકારી સવાદ અને ઉપદેશો છે.

શ્રી જ્ઞાનેશ્વરી ભગવદ્ગીતા

પૃષ્ઠ ૭૦૦, કદ ૫૧૫x૮, મૂલ્ય રૂ. ૨.૧૧

એમાં ગીતાના શ્લોક, અર્થ તથા શ્રીજ્ઞાનેશ્વર મહારાજને ૬૦૦ વર્ષપર
રચેલી “ ભાવર્થદીપિકા ” નામની ઉત્તમ અને ઉપરઉપરી

અનેક સચોટ દર્શાવેલી આપી ગૂઢ રહસ્યને પણ સાદા

રૂપે સમજાવનારી વિસ્તૃત ટીકાનું ભાષાંતર તથા
શ્રીજ્ઞાનેશ્વરનું ચમત્કારી ચરિત્ર છે.

પટિયારરૂત જ્ઞાનભક્તિના સેકરો દાખલા-દુષ્ટાંતથી ભરપૂર

સ્વર્ગનાં ઉત્તમ પુસ્તકો

નીકળી ચુકેલી નવી આવૃત્તિઓ

સ્વર્ગનું વિમાન, સ્વર્ગની કુંચી, સ્વર્ગનો ખજાનો, સ્વર્ગનો પ્રકાશ
નાનાં છોકરાં પછી સમજે એવાં સાદીં છતાં અસરકારક શૈલીથી લખાયેલાં
ઉપલાં પ્રત્યેક પુસ્તકનું કદ પ્રમદ, પૃષ્ઠસંખ્યા ૩૫૦ ની
આસપાસ, મૂલ્ય ૧) = અને પાકાં પૂઠાં સાથે ૧ = છે.

મગવદ્ગીતા-સરલ અર્થસાથે

જીજ્ઞાસુ સરસાર્થ સાથે-નવી આવૃત્તિ છપાય છે. કિં. ૦
હિન્દી સરલ શૈલી સાથે-પૃષ્ઠ ૨૩૦-મૂલ્ય ૦ =, પાકું ૦ =
મરાઠી સુબોધ શૈલી સાથે-પૃષ્ઠ ૨૩૦-મૂલ્ય ઉપર મુજબ

મૂલમૂલ મગવદ્ગીતાઓ

પ્રકાર કદ પૃષ્ઠ પાકું પૂઠું મધ્યમ
મધ્યમ અક્ષરમાં ૩૫૪ પા... ૧૮૫... ૦ =
મોટા અક્ષરમાં ૫૪૬ પા... ૨૨૦... ૦ =

મૂલમૂલ પંચરત્નગીતાઓ

નાના અક્ષરમાં ગુટકા ... ૨૦૦... ૦ =
મધ્યમ અક્ષરમાં ગુટકા ... ૩૨૫... ૦ =
મોટા અક્ષરમાં ગુટકા ... ૩૫૭... ૦ =

શ્રી મહાભારત વિષે

અનેક વિદ્વાનોના બહુવર્ણેવા વિચાર

મૂલ્ય ૧, પાકું પૂઠું ૧ =, પો. જુદું

શ્રીમદ્ ભાગવત ભાષાંતર

વેદધર્મ સંભાવણું ઉત્તમ ભાષાંતર, આવા અક્ષર, ૧૫
ચિત્રો, ઉત્તમ કાગળ, પાકાં પૂઠાં, મૂલ્ય ૫)

શ્રીમદ્ મગવતી ભાગવત

અથવા દેવી ભાગવતનું ઉત્તમ ભાષાંતર ૫૨૧ છપાય છે.
દીવાળી પછી ૩ ૫) માં નીકળશે. તરત મારે ટા

શ્રી રામકૃષ્ણ કથામૃત

આવૃત્તિ ખીલ-અને ભાગ ભેગા-પૃષ્ઠ ૬૫૦, ૩ રા
જગપ્રસિદ્ધ સ્વામી શ્રીવિવેકાનંદજીના ગુરુદેવ શ્રીરામકૃષ્ણ પરમહંસ
જેવા અદ્ભુત પુરુષની જિન્દગી અને તથા વિદ્વાનો સાથેની સરળ, સચોટ
અને બોધપ્રદ વાતચીતો, સચોટ દર્શનો, ગવાયેલાં ભજનો તથા વારંવાર
તેમને થયેલાં આદેશો ભાવસમાવિષ્ણોનું આબેહૂબ વર્ણન આપ્રંચમાં છે.
મહાન શિવાજીમહારાજના ગુરુ સમર્થ રામદાસ સ્વામીશ્રિ

શ્રી દાસબોધ

આ ગ્રંથમાં શ્રી સમર્થનું ભગ્ય ચરિત્ર, ઉત્તમ ભાષાંતર,
જીવંત પ્રત્યેના તથા જીવન અનેક પ્રકારના ધર્મ-નીતિમય
ઉપદેશ, પાકાં પૂઠાં, પૃષ્ઠ ૬૨૦, મૂલ્ય ૩. રા

મહાભારત અને રામાયણ

એ વિષે વિચારો અને સૂચનાઓ.

મૂલ્ય દશ આના, પોપ સુકી છ આના

વિજ્ઞાન, શક્તિ અને અનુભવના અનેક દાખલાદર્શન આપી ઋષિ-
શુનિઓના ઉત્તમ સિદ્ધાંતોને સચોટ રીતે સમજાવનાર, માનવ-
હૃદયને અપૂર્વજ્ઞાન, ઉત્સાહ અને મનોબળથી ભરપૂર બનાવી
મૂકનાર તથા અનેક આકુસોનાં છવન પલટાવી નાખનાર

સ્વામી રામતીર્થના સદુપદેશ

૨૪૦૦ પૃષ્ઠના ચાર મોટા અથોભા-ભાગ ૧ થી ૧૩

- ગ્રંથ ૧ લો-ભાગ ૧ થી ૫ { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૫૮૦,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }
ગ્રંથ ૨ જો-ભાગ ૬ થી ૯ { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૬૮૦,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }
ગ્રંથ ૩ જો-ભાગ ૧૦-૧૧ { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૫૨૮,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }
ગ્રંથ ૪ થો-ભાગ ૧૨-૧૩ { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૬૪૦,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }

સ્વામી વિવેકાનંદના સદુપદેશ

૩૨૦૦ પૃષ્ઠનાં છ પુસ્તકોમાં-ભાગ ૧ થી ૧૦

- ગ્રંથ ૧ લો-ભાગ ૧, ૨, ૩, { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૫૭૫,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }
ગ્રંથ ૨ જો-ભાગ ૪-૫ { કદ પાખટ, પૃષ્ઠ ૬૦૦,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૨ }
ભાગ છઠ્ઠો તથા સાતમો { કદ પદાલ, પૃષ્ઠ ૪૨૦,
પાકાપૃષ્ઠાસાથે રૂ. ૧ }
ભાગ ૮ મો { કદ ઈંચ પદાલ, પૃષ્ઠ ૩૭૨,
પાકા પૃષ્ઠા સાથે રૂ. ૨ }
ભાગ ૯ મો-સંપૂર્ણ ચરિત્ર { કદ પદાલ, પૃષ્ઠ ૭૪૦,
મૂલ્ય રૂ. ૧, પાકે રૂ. ૨ }
ભાગ ૧૦ મો-રાજયોગ { કદ પદાલ, પૃષ્ઠ ૩૦૦,
મૂલ્ય રૂ. ૧, પાકે રૂ. ૧ }

મુતે દારા અંક લક્ષ્મી, પાપી કો ભી હોય; સંત સમાગમ હરિકથા, હલસી હલભ દોય.
અક્ષયેતા અક્ષરપ હે, તાકી ખાની બેઠ; ભાષા અથવા સંસ્કૃત, કરત ભેદ-અમ-હેદ. ૧૧

સંત મહામાની રસિક અને બોધદાયક વાણીના અથો

છોટમની વાણી-ગ્રંથ પહેલો

આવા મોટા અક્ષર, બનતું સંશોધન તથા પુષ્કળ ઉમેરા સાથે
ચાર પેટા ભાગમાં, પૃષ્ઠ ૨૬૦, કિં ૦૧૧, અને ૧

પ્રીતમદાસની વાણી

આવા મોટા અક્ષર, કદ પદાલ, પૃષ્ઠ ૪૨૦, મૂલ્ય ૧૧ પાકોતો ૧૧
આમાં પ્રીતમદાસનું ઉત્તમ વૃત્તાંત, રસિક અને બોધદાયક ભજન,
ધોળ, ગરબા, ગરબી, સાંખી, છપ્પા, કક્કા, મહિના, તિથિઓ અને
વાર વગેરેનાં સર્વથી મોટા સંગ્રહ તથા તેમની ગીતા પથુ છે.

અંખાની વાણી

આવૃત્તિ બીજી, આવા મોટા અક્ષર, ૫૦૦ પૃષ્ઠ, કદ પાખટ, કિં ૧૧.
આમાં અખાજી અને મનહરદાસનાં પુષ્કળ પદ ૬૦ ઉમેરાયુ છે.

શ્રીમજનસાગર

૧૨ વર્ષ પર નીકળેલી આવૃત્તિ કરતાં આમાં પુષ્કળ ભજનાદિ
ઉમેરાઈ અક્ષર પથુ આવા મોટા છે. પૃષ્ઠ ૨૩૦, મૂલ્ય ૦૧

ધર્મતત્ત્વ

બંગાસાહિત્યસમ્રાટ બંડિમખાણુએ લખેલા નવયુવકોને ધર્મનાં ઉંઠાં
રહસ્ય સમજાવવા સારૂ લખેલો ઉત્તમ ધર્મગ્રંથ તેમના ઉત્તમ
અસ્તિત્વસાથે પૃષ્ઠ ૨૪૮, કદ પાખટ, મૂલ્ય ૦૧૧, પાકે ૦૧૧

સરસ્વ સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય-અમદાવાદ અને મુંબઈ નં-૨

આર્યભિષક્ અથવા હિંદનો વૈદ્ય

આવૃત્તિ છઠ્ઠી, કદ ૬૩૩×૧૦, પૃષ્ઠ ૭૮૦, મૂલ્ય ૪) હરેક ધરમાં ખાસ રાખવા જેવા આ ઉમદા વૈદક ગ્રંથમાં સે'કડો રોગોનાં લક્ષણ, કારણ તથા હેબરો ધરગત ઉપાય અને સે'કડો ઔષધોના ગુણ તથા વર્ણનો છે.

આરોગ્યવિષે સામાન્ય જ્ઞાન

લેખક:-મહાત્મા ગાંધીજી, પૃષ્ઠ ૧૪૪, મૂલ્ય ૦/- સર્વોપયોગી રોગોથી દૂર રહી શકાય તથા થયેલા રોગને સારા, વગર ખર્ચના અને કુદરતી ઉપાયોથી ટાળી શકાય એવી રીતે આમાં છે. તમારાં બાળકોનાં અને પર ઉમદા વિચારોની છાપ પાડી તેમને સુખી, સરસુષી, યુક્તિમાન, ધાર્મિક અને આજ્ઞાકિત બનાવવા માટે

બાલગ્રંથાવલિનાં પુસ્તકો

સરસુષી બાળકો—પાંચમી આવૃત્તિ, ...પૃષ્ઠ ૧૨૮, રૂ. ૦/-
બાળકોની વાતો—પાંચમી આવૃત્તિ, ...પૃષ્ઠ ૮૬, રૂ. ૦/-
બાળસર્વલેધ—પાંચમી આવૃત્તિ,પૃષ્ઠ ૧૨૦, રૂ. ૦/-
સુબોધક નીતિકથા—ત્રીજી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૧૮૪, રૂ. ૦/-
દુઃખમાં વિદ્યાભ્યાસ—બીજી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૮૦, રૂ. ૦/-

યોગતત્ત્વ

આમાં—હરોગ, પ્રાણાયામ, કસરત, સ્નાન, હવા, ઓળસ, શરીર-રચના, આંતરિક રચના, વિદ્યુત શક્તિ, મનોબળ, આત્મિક ઉન્નતિ, અત્યંતમીનો અવાજ, ધ્વનિ હકીકતો સમજાવેલી હોઇને કદ પાખડ, પૃષ્ઠ ૩૮૪, મૂલ્ય ૧) પાકુ પૂરું ૧/-

૧૨

લોકહિતને કારણે, ઉત્તમ ગ્રંથ અનેક; સ્વરૂપ મૂલ્ય સાદર થયાં, વાંચી ધરી વિવેક. સંસારે પણ સુખ મળે, પરલોકે પણ તેમ; સરજન! ગ્રંથ સુવસૂલા, સેવો આણી પ્રેમ.

આ તે ઇતિહાસ ગ્રંથ ! કે વીરવૃદ્ધો પંથ ! વીર-વીરાંગનાઓનાં ચરિત્ર-ચિત્ર ! કે સ્માનેચ્છુઓનાં પવિત્ર ચિત્ર ! વીર કથાનો સાગર ! કે ગુણરત્નો-ની ગાગર ! ઉચ્ચતાની હોય આરત, તો દ્યો આ બીજું કારત !

રાજસ્થાનનો ઇતિહાસ

૮૦૦, ૮૦૦ પૃષ્ઠના બે મોટા ગ્રંથોમાં.
અનેક ચિત્ર ચરિત્રો તથા પાકાં પૂંઠાં સાથે મૂલ્ય માત્ર ૧૦)

શુભસંગ્રહ—ભાગ પહેલો

આમાં ધરગતુ દવાઓ અને ઉપયોગી સૂચનાઓ ૪૦ ૧૦૦ બાબતો છે. ત્રીજી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૦૦, મૂલ્ય ૦/-, પાંચ પ્રતોનો રૂ. ૧)

શુભસંગ્રહ—ભાગ બીજો

આ ભાગ વિવિધ ગ્રંથમાળાદ્વારા ભાગશરમાં નીકળશે. એમાં વિવિધ વિષયના અતિ ઉપયોગી સે'કડો વિષય હોઇ કદ ૬૩૩ × ૧૦, પૃષ્ઠ ૫૮૪, મૂલ્ય રૂ. ૨) પાકુ રા.

દયાલુ માતા અને સદ્ગુણી પુત્રી

કેટલીક કન્યાબોધક કવિતાઓ સાથે પૃષ્ઠ ૧૬૦, મૂલ્ય ૦/-, રૂ. ૧) ની પ્રત ૫, સો રૂ. ની ૬૦૦ સ્ત્રીવર્ગ તેમજ પુરુષવર્ગ માટે આમાંની ચારે વાર્તાઓ અસરકારક તથા બોધપ્રદ હોવાથી ઉદારમાત્રીઓ એની હબરો પ્રત ભેટ વહેંચી છે.

વિવેકાનંદનું સંપૂર્ણ ચરિત્ર

પૃષ્ઠ ૭૬૦, મૂલ્ય ૨), પાકું ૨૧૧
ભારતવર્ષના મહાન પ્રેરક અને અમેરિકાવાસી ગૌરંગોતે ચક્રિત કરી
અનેક નરનારીઓને શિષ્ય બનાવનારા અદ્વિત સંન્યાસીનું આ
ચરિત્ર ૧૧ ગ્રંથોપરથી રચાયેલું તથા પુસ્તકળ વિગતોવાળું છે.

પ્રત્યેક ભારતસંતાને અવશ્ય વાંચવા અને સંગ્રહ કરવા યોગ્ય

શ્રી શિવાજી છત્રપતિ

હિંદુધર્મના મહાન રક્ષક અને મરાઠી રાજ્યના પરાક્રમી સ્થાપક
વીરકેસરીનું ઉત્તમ તથા પ્રમાણભૂત જીવનચરિત્ર, અહોળા
સુધારાવધારાસાથે બીજી આવૃત્તિ, ૧૦ ચિત્ર, પૃષ્ઠ ૫૨૦, રૂ. ૨૧

મક્તચરિત્ર અથવા મક્તિરસામૃત

કદ ૫×૮, પૃષ્ઠ ૪૦૦, પૂઠાં પાકાં, મૂલ્ય ૧૧
આમાં વાંચનારને જ્ઞાનભક્તિથી ભરપૂર કરે એવાં મહાન સંત-
ભક્તોનાં ૨૯ ચરિત્ર હોઈ ભક્તમાળમાં તે આવેલાં નથી.

મહાન સમ્રાટ અકબર

આવૃત્તિ બીજી, ૭ ચિત્ર, પૃષ્ઠ ૩૫૦, મૂલ્ય ૧૧
ભારતવર્ષના આ પતોતા પુત્ર અને મહાન મોગલસમ્રાટને ઉતારી
પાડનારા વિદેશી લેખકોને સન્નિવડ રદીયા આપી તેની અપૂર્વ
મહત્તા સ્થાપન કરવા ઉપરાંત આ ચરિત્ર ભારતના જૂત
તથા વર્તમાન સમયનો ચિતાર પણ હૃદયગ્રાવક
અને જોસદાર ભાષામાં આવે છે.

તમારી વહુબેટીઓને સ્વીલવનના ઉત્તમ આદર્શ પૂરા પાડી તેમનાં
જીવન, શૃદ્ધ અને સતતિને સુખી તથા સદ્ગુણી બનાવવા સાર
આ અમૂલ્ય રત્નભંડાર તરતજ તેમને લઈ આપો.

ભારતનાં સ્ત્રીરત્નો

આ બીજી આવૃત્તિ ૭૦૦-૭૦૦ પૃષ્ઠના અને પાનાં ૬૬૧ના
ત્રણ ગોટા ગ્રંથોમાં પુસ્તકળ સુધારાવધારા સાથે લગભગ
નવાજ રૂપમાં અને પ્રથમ કરતાં ઘણાં લખાણ સાથે
જપાઈ છે. હરેકના રૂ. ૨૧૧, ત્રણ ભાગના રૂ. ૬૬૧,
સતજીવથી માંડીને અત્યાર સુધીમાં થઈ ગયેલી પરંત
મહાન સતીસાધ્વીઓ અને વીરાંગનાઓનાં અત્યંત
યોગદાન અને અસરકારક ચરિત્રોનો આ ભારતવર્ષ-
માં સર્વથી સોટો, સસ્તો અને ઉત્તમ સંગ્રહ છે.

રામતીર્થની જીવનકથા

પૃષ્ઠ ૬૪૦, કદ ૫૧×૮, મૂલ્ય ૧૧, પાકું ૨
ચોતાના આધ્યાત્મિક ઉપદેશોથી દેશવિદેશને ગજની મુકેનાર આદર્શ મહાત્મા-
નું આ જીવનકથાંત પુસ્તક હકીકતોથી ભરપૂર અને અત્યંત યોગદાયક
હોઈને અંગ્રેજી, હિન્દી અનેક ગ્રંથો ઉપરથી તેમજ તેમના ચોતાના
પત્રો અને લખાણોમાંના વિગતોને આધારે લખાયું છે. જેની છેવટે
ખસો પૃષ્ઠ તેમના ૧૫ ઉત્તમ લેખો તથા લખાણોને લગતાં પળું છે.

વીર દુર્ગાદાસ અથવા મારુસરદારો

પૃષ્ઠ ૨૪૦, મૂલ્ય ૧૧, પાકું ૧૧૧,
મારવાડના આ મહાન નરકેસરીનું વીરત્વભર્યું ઇતિહાસ આમાં વાર્તારૂપે તેના
લેખક સાક્ષરવર્ધ વિકૃલદાસ ધનજીભાઈએ ઉત્તમ રીતે આલેખ્યું છે.

દાનવીર કાર્નેગી

૫૪ ૩૮૪, ૬૬ ૫૫૫૮, મૂલ્ય ૧૧, પાકું ૧૧૧

અદીઅમાંથી મોટા ધનવાન અનનારા આ અમેરિકાવાસી મહાન દાનવીરનું ચરિત્ર દરેક ગરીબ તેમજ ધનવાને વાંચવા જેવું છે; કેમકે સાચા દેશસેવક કેવા હોય છે અને સાચા ઉપાય કેવા હોય છે, તે ખાતે હજી આપણા રાષ્ટ્રસેવકોએ ૫૫૫ બહુ બહુ બહુ બહુવાવિચારવા જેવું બાકી છે.

શ્રીઓ, પુરુષો અને આખા કુટુંબમાંટે અત્યંત બોધદાયક

સામાજિક ટુંકી વાર્તાઓ

આ વાર્તાઓ યુગારિક વર્ણનાવાળી નથી; પરંતુ સમગ્ર કુટુંબ સાથે ભેસીને વાંચી શકે એવા પ્રકારની છે. ઘરમાં, કુટુંબમાં, મંગલવાહામાં, અડોડીપોડોડીમાં તથા ગાંધીજીના વગેરેમાં ગાલતા કલેશ, કસંપ, ખરાબ રીતરિવાજ અને બીજી અનેક પ્રકારની દુર્દશાઓનાં આબેહુલ યિત્રો તથા પરિણામો આ વાર્તાઓએ વી અસરકારક રીતે રજુ કરે છે, કે જેથી તે માંથી લેવાનું શિક્ષણ આપોઆપજ વાંચનારના મન ઉપર ફસી રહે છે.

માગ ૧ થી ૪ { અત્રિત બીજી, ૬૬ સામાજિક વાર્તાઓ, ૫૪ ૬૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮, પાકું ૫૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮ }
માગ ૫ મો { સામાજિક વાર્તાઓ ૨૮, ૫૪ ૬૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮, પાકું ૫૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮ }
માગ ૬ મો { સામાજિક વાર્તાઓ ૨૭, ૫૪ ૬૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮, પાકું ૫૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮ }
માગ ૭ મો { ૧૦ સામાજિક વાર્તાઓ તથા શેખસાદીનાં 'ગુલી-સ્તાન'નો અનુવાદ, ૫૪ ૬૦૦, પાકું ૫૦૦, ૬૬ ૫૫૫૮ } ૩.૧૧

ચાહુ જામાના મહાન પ્રેરક, પદોપકારી અને અસહકારવાદી

મહાત્મા ટોલ્સ્ટોય

૬૬ ૫૫૫૮, ૫૪ ૬૨૦, મૂલ્ય રૂ. ૨, પાકું ૨૧૧

જેના વિચારોનો અભ્યાસ અને અમલ કરવા સાથે યુરોપ-અમેરિકામાં ૫૫૫ અનેક સંસ્થાઓ સ્થપાઈ છે; એવા આ અદ્ભુત પુરુષે એક મોટા રશિયન ઉમરાવ અને સ્વત્વંદી યુવકમાંથી ફેરવાતે ફેરવાતે કેવી રીતે પોતાના અવશુણો ઉપર જીત મેળવી; અને કેવી રીતે તેઓ એક મહાન વિચારક, સમર્થ લેખક, ઉત્તમ તત્ત્વજ્ઞાની તથા મોટા પરોપકારી બની શક્યા; અને છેવટે કેવી રીતે વૃદ્ધાવસ્થામાં ઘરખાર લજીને ચાલી નીકળ્યા તથા કેવી રીતે તેમનો દેહાન્ત થયો; એ સર્વ હકીકતો બહુજ અસરકારક, બોધદાયક અને વિવિધ પ્રકારના સ્પર્શો ભરપૂર છે.

મહાન નેપોલિયન

નવલકથાને ૫૫૫ ભૂલાવી દે એવા અસામાન્ય-છતાં સાવ સાચા બનાવોથી ભરપૂર, અને ચરિત્રનાયકને ખરા રૂપમાં રજુ કરનાર તથા સીંઝ એપનના અંથ ઉપરથી રચાયેલું આ અદ્ભુત ચરિત્ર છે. ૫૪ ૮૪૦, મૂલ્ય રૂ. ૨, પાકું ૨૧૧

ઉત્તમ ચિત્રાવલિઓ અને ચિત્રો

દરેક ચિત્રાવલિ અને ચિત્રનું ૬૬ ૬૫૫૫૧૦ છે.

શ્રીરામાયણ ચિત્રાવલિ-એમાં ચિત્રો ૩૬, મૂલ્ય ૧૧૧

શ્રીમહાભારત ચિત્રાવલિ- " ૨૬, મૂલ્ય ૧૧૧

એમાંના દરેક છુટા ચિત્રનો ૧૦૧, ૬ ના ૧૦) ૨૦ ના ૧૦, ૧૦૦ નો ૧૧

પરમ શ્રેયને પામવા, રાહ કરવા રામ; ઉત્તમ વાચન વાંચજો, કરજો રૂઠાં કામ.
વૃથા વહેતા સમયની, લેવા શુભ સંભાળ; વાંચિ વીર વિવેકથી, વિવિધ યથેની માળ.

૧૫

આગળ ધસો

નવી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૪૮૦, કંદ પૃષ્ઠ, રૂ. ૧૫૫,
અંગ્રેજીમાં આની ૧૦૦ થી પણ વધારે આવૃત્તિઓ નીકળી ચૂકી
છે. જપાન, ઇટાલિ વગેરે દેશોમાં તો તે પાંદ્ય પુસ્તકતરીકે
ભણવાય છે. મરહુમ મી. ઝેડરન્ટ, મહારાષ્ટ્રી વિકેટ-
રીઆ, અમેરિકાના ટ્રેસિડેન્ટ અને બીજાં યુગ્મ
નામાકિત મનુષ્યોએ તેનાં વખાણુ કર્યોં છે.

માયના સુષાઓ

પૃષ્ઠ ૭૨૦, કંદ પૃષ્ઠ ૫૪૫, છતાં માત્ર રૂ. ૧૫
આ પુસ્તક “આગળ ધસો”ના ઉમેરારૂપ હોઇ “માણસ પોતેજ પોતાનું
ભાગ્ય કેવી રીતે રચી તથા ફેરવી શકે” તે શીખવનારા એક
મહાન ઉસ્તાદ જેવું છે. એ મુજબ ચાલતે વિજયી થનારાઓ-
નાં એટલાં બધાં અસરકારક દર્શાવેલાં એમાં શુ શેવાં છે,
કે જેથી વાંચનારનું ચિત્ત આનંદ, ઉત્સાહ અને ઉચ્ચ
વિચારોથી ઉછળી આગળવાંચના રહે નહિ.

પ્રમુખ જીવન

નવી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૦૦, મૂલ્ય ૦૫
માણસો પોતાના સામર્થ્ય તથા સ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધેજ શિશ્યો-
દરપરાયણ, અધ્યાયુષી, સંકુચિત, સ્વાર્થી, નિર્બળ અને કુખી
બનતા હોવાથી એ અજ્ઞાન દૂર થાય તથા તેઓ સુખી
અને કૃતકૃલ બની રહે, એવા આપણા પૂજ્ય ઋષિ-
મુનિઓનાજ સિદ્ધાન્ત આમાં સરલ રીતે દર્શાવેલા છે.
“ધન દૃષ્ટ વિષ ધી ધ-પ્રીતી”નો આ અનુવાદ છે.

હૃદયોને જગાડે, બંગેલાને ઉભા કરે અને ઉબેલાને દોડાવે એવા

ચારિત્ર્ય અને ઉત્સાહપ્રેરક ગ્રંથો

નવા નવા અનેક મહત્વપૂર્ણ બનાવો, વિચારો તથા શોધોને ઉપ-
યોગમાં લઇને નવીન દુનિયા-અમેરિકાના વિદ્વાનોએ (યૂજન-અંગ્રેજીમાં)
કરેલી ગ્રંથરચનાઓ બહુજ બળવાન, ઉદ્ધારક અને ઉછળતા નવ-
જીવનવાળી હોઇને આગલા જમાનાનાં રસાઇલનાં પુસ્તકોને જૂલાવી દેતી
છે. વ્યાવહારિક શુદ્ધિ અને ઉત્ક્રાંતિની અત્યારે આપણા લોકોને અધિક
અગત્ય હોવાથી સર્વ કામસારે આ પુસ્તકો અત્યંત ઉપકારક છે.

આ પુસ્તકોમાં નિમ્ન લેખાગ બૂજ હોઇને ખરાં બનેલાં પ્રોત્સાહક દર્શાવે-
જ વિશેષ હોવાથી તેમાં મનોદર્જકતા પણ એવી આવી છે કે, ડાંગેલા,
શકેલા, નિરાશ અને માંદા માણસો પણ તેના વાચન-શ્રવણપરે સતેજ
અને આનંદી બની રહે છે; કારણ કે મનુષ્યમાં તેને નહિ સમજાયેલી
એવી જે અનેક પ્રકારની શક્તિઓ રહેલી છે, તેનો ખ્યાલ આપીને
આ પુસ્તકો, તેનામાં ઉત્ક્રાંતિ, વિજય અને આરોગ્યાદિ મેળવવાની યુગ્મજ
શક્તિ તથા શક્તિ ભગ્યત કરે છે. આથી તેને પ્રથમ અશક્ય લાગેલી
આખતો શક્ય લાગે છે, અને તે ઉત્સાહપૂર્વક પોતાનું કાર્યક્ષેત્ર શોધી
કાઢીને તેમાં ઝુકાવે છે-ફૂદી પડે છે.

આ પ્રકારે આ અદ્ભુત પુસ્તકોએ હજારો નિરાશ માનવોને આશા-
વાળા, નિર્બળને બળવાન, બીકણને બહાદુર, દુઃખીને સુખી, આજસુને
ઉત્તમી, રોગીને નિરાશી તથા દારી બેઠેલાને વિજયી બનાવ્યા છે. તેવાં
પુસ્તકો અત્ર નરકથી નીચે મુજબ નીકળ્યાં છે.

અંકિમનિબંધમાલા

પુષ્કળ ઉમેરાસાથે આવૃત્તિ બીજી, પૃષ્ઠ ૫૮૦, મૂલ્ય રૂ. ૧૫૫
પૂર્ણ નિડર, ધર્મપ્રેમી, કર્તવ્યપરાયણતાની સૂતિરૂપ એવા બ-
સાહિત્યસમ્રાટ બંકિમબાણુના માનિક, સંગ્રહ અને દારપરસથી
ભરપૂર એવા ધાર્મિક તથા સામાજિક લેખો ઉપરાંત તેમનું
અસામાન્ય ચરિત્ર તથા “ધર્મનત્વ” પુસ્તક પણ આમાં છે.

સરલ સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય-અમદાવાદ અને મુંબઈ નં. ૨

સુખ, સામર્થ્ય અને સમૃદ્ધિ

તથા વિચારોના ચમત્કાર

પૃષ્ઠ ૫૫૨, ક્રંદ ૫૪૬૩૩, મૂલ્ય રૂ. ૧

આ ગ્રંથ સમજાવે છે કે—આપણને ઉત્પન્ન કરનારી દિવ્ય પરમાત્મશક્તિ આપણામાં વસી રહેલી છે; અને જો તેનો ઉપયોગ કરતાં આવડે તો જીવનકલ્પના સંધના ધા તથા સંકટોને દૂર કરવાનું અમોઘ સામર્થ્ય તેમાં રહેલું છે; દરેક માણસનું હાલનું શરીર અને બીજી સર્વ રિશતિઓ, એ સર્વ તેની આંતરસ્થિતિનું પરિણામ હોયને અત્યારે પણ જો તે ધારે તો પોતાના વિચારોમાં સુધારો કરીને પોતાના શરીર, ચારિત્ર્ય તથા બાહ્યસ્થિતિને સુધારી શકે છે અને શક્તિમાન છે; અને તત્કાલે પોતાની આર્થિક સ્થિતિને સુધારી શકે છે અને સુખવતી જીવન-ચલણ કરી શકે છે. આપણને પોતાની આર્થિક સ્થિતિને સુધારી શકે છે અને સુખવતી જીવન-ચલણ કરી શકે છે. આપણને પોતાની આર્થિક સ્થિતિને સુધારી શકે છે અને સુખવતી જીવન-ચલણ કરી શકે છે.

આદર્શ દૃષ્ટાંતમાળા

આમાં દેશવિદેશનાં સંકટો ચરિત્રોમાંથી ચૂંટી કાઢેલાં ૩૮૩ અતિ ઉત્તમ દૃષ્ટાંતો અને વચનો હોય પૃષ્ઠ ૩૩૦, મૂલ્ય રૂ. ૧

પુસ્તકો મંગાવનારને સૂચના

૧-ગોરેજી માફ ન લખ્યું હોય તે સર્વનું ભૂલું. ૨-અહાર-માચશી મંગાવનારે અમદાવાદન લખવું. ૩-મંગાવેલામાંનું જે ન આવે તે ખાસ સમજવું. ૪-૩. ૧)થી જોછાનાં પુસ્તકોમાં માટે નાણાં કે ટીકાટો પ્રથમજ મોકલવી. ૫-દેશરસ્તે મંગાવનારે મૂલ્ય ઉપરાંત વધારાના પેડીય ૫૦ નો પણ રૂ. ના પ્રથમશી મોકલવો. ૬-૨૫) કે વધુનાં પુસ્તકો લેવાથી કમીશન મળશે. ૭-મહાભારતને પછી ત્રણ પ્રત લીધી હશે તો કમીશન અપાશે. ૮-અહારનાં પુસ્તકો લાવી મોકલાશે નહિ. ૯-હજી, ઉધાર, કે બક્ષીસ માગવું નહિ.

૧૬ ભગવત શ્રેષ્ઠ ભાવથી, કયે કાળ કરાજ; ભાવ થકી ભાષ કરશે, સમ્યક મંથનની માળ. ઉત્તમ વાંચન ઉપર, જે કંઈ હોય વહાલ; 'માળા ગ્રંથ વિવિધ' તણી, તો વાંચી તરકાળ.

ઉત્તમ પુસ્તકો બૂલ કિંમતે પૂરાં પાડનારી ૧૭ વર્ષથી ચાલતી

વિવિધ ગ્રંથમાળા

દર વર્ષે વિવિધ વિષયનાં પાખટ અને પદના કદનાં ૧૬૦૦ પૃષ્ઠ જેટલાં ઉત્તમ પુસ્તકો માત્ર ૪, માં અપાય છે. પાકાં પૂઠાં સાથે પ, પો. માફ

સંવત ૧૯૮૨ માં “દાનવીર કાંતેગી” અને “શુભસંગ્રહ-ભાગ પહેલો” નીકળી ચૂકી છે. જોનેળ બીજો ભાગ પણ તરતમાં નીકળી તે પછીનું પુસ્તક પણ સત્તર છપાશે. બીજાં પુસ્તકો-સં. ૧૯૮૩ તથા ૮૪ માટે નીચેનાંમાંથી તેમજ નવાં પસંદ કરાય તેમાંથી નીકળશે. મુસ્લીમ મહાત્માઓ, પદ્ધિયારનાં અપ્રસિદ્ધ પુસ્તકો, ભારતના વીર પુરુષો, મહાન શીખ ગુરુઓ, છુકર ટી. વૉશિંગ્ટન, દેશદેવી જોને ઓફ આર્ક, કાંધર રૂબીઅન, કાલોલલ, વિલીયમ વૉલેસ, સત્યાગ્રહ અને અસહકાર, ડુંડી વાતોનો નવો ભાગ, ભારતીય નીતિકથાઓ, સ્વામી વિવેકાનંદનો જ્ઞાનયોગ, સુબોધ રત્નોકર, વિજયકૃષ્ણ ગોસ્વામીચરિત્ર, સંતમહાત્માઓની વાણીનાં પુસ્તકો, આદર્શ દૃષ્ટાંતમાળા ભાગ બીજો પ્રગટિ પ્રગટિ. આસ સૂચના—ચમેત્યારે આદર્શ થવા છતાં આપા વર્ષનાં પુસ્તકો મળશે. લવાન્યમ પણ કાંતેકથી દિવાળીસુધીનું આપા વર્ષનું લેવાશે.

આસ સૂચના—ચમેત્યારે આદર્શ થવા છતાં આપા વર્ષનાં પુસ્તકો મળશે. લવાન્યમ પણ કાંતેકથી દિવાળીસુધીનું આપા વર્ષનું લેવાશે.

આ માલના હજી મલતા આગલા સેટ. પો. જૂઠું

સં. ૧૯૭૬નાં ત્રણ પુસ્તક-પૃષ્ઠ ૧૫૦૦, રૂ. ૨૫, પાકાં પૂઠાં ૩૩. સ્વામી વિવેકાનંદ ભાગ ૧-૭, ભાગ્યનાં સંજ્ઞાઓ, ડુંડી વાતોઓ ભાગ ૬૩. સં. ૧૯૭૮નાં ત્રણ પુસ્તક-પૃષ્ઠ ૧૫૦૦, રૂ. ૩૩, પાકાં પૂઠાં ૩૩. ડુંડી વાતોઓ ભાગ ૭, કોન્ટ્રાક્ટન્ટ ટોલકોચ, સ્વામી વિવેકાનંદનો રાજયોગ. સંવત ૧૯૮૦નાં ત્રણ પુસ્તક-સંજ્ઞા પાખટ નાં પૃષ્ઠ ૧૬૦૦, મૂલ્ય સાદાં પૂઠાં ૪, પાકાં પૂઠાં ૫) સ્વામી રામતીર્થ ગ્રંથ ૪ જો-ભાગ ૧-૧૧, મહાન નેપોલિયન બોનાપાર્ટનું વિસ્તૃત ચરિત્ર, અકિમકૃત ધર્મતત્ત્વ. સંવત ૧૯૮૧ નાં ચાર પુસ્તક-૧) ઈર્ષ્ય પાખટનાં પૃષ્ઠ ૧૬૦૦, મૂલ્ય સાદાં પૂઠાં ૪, પાકાં ૫) સ્વામી રામતીર્થ ગ્રંથ ૪ જો ભાગ ૧-૧૩, ચોખતત્ત્વ, સ્વર્ગનો પ્રકાશ, આદર્શ દૃષ્ટાંતમાળા.

સં. સા. સુદગુણવ્ય-અમદાવાદ-અસી

૧૯૮૩

સસ્તું સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય-અમદાવાદ અને મુંબઈ નં. ૨

